

LIZ TOMFORDE



YÜKSEK UÇUŞ



ZANDERS

Chicago hokeyi onsuz tamamlanamazdı; herkesin nefret ettiği favori oyuncu. Rolünü biliyor ve iyi oynuyordu. Hatta arenadan her akşam kolunda başka bir kızla ayrılmaktan hoşlanıyordu.

Hoşlanmadığı şey ise takımının özel uçağındaki yeni uçuş görevlisiydi. Stevie kimin için çalıştığını çok iyi anlayacaktı. Zanders, ona işkence etmekten keyif alacaktı.

Ancak her uçuşla birlikte duyguları ve düşünceleri farklılaşıyordu ki bu da, işleri yokuşa sürüyordu.

STEVIE

Yıllardır uçuş görevlisiydi. Her şeyi gördüğünü sanıyordu ama yeni işi onu NHL'deki en egoist ve kendini beğenmiş diva için çalışmaya itince, her şeyi ikinci kez düşünmeye başlamıştı. Buna bir daha asla bir sporcuyla takılmayacağına dair kendine verdiği söz de dâhil...

Evan Zanders özür dilemeyen ve kendi iyiliği için fazla çekici olan biriydi. Kendini seviyordu fakat Stevie onunla ilgili her şeyden nefret ediyordu.

Onun dışındaki her şeyden.



Playlist

Planez Jeremih feat. J. Cole		4:00
Imported - Jessie Reyes & 61 ACA		3:32
Swim - Chase Atlantic		3:48
You Got It - VEDO		3:23
Feels Kehlani		3:01
safety net - Ariana Grande feat. y Do la Sign		3:28
I Like U - NIKI		4:27
Love Lies Khalid & Normani		3:21
Close Nick Jonas feat, love lic		3:54
Every Kind of Way - H.E.R.		2:40
One In A Million-Ne-Yo		4:03
Hrs and Hrs - Muni Long		3:24
Conversations in the Dark o'n Legend		3:55
Constellations - Jade LeMac		3:20
love you anyway - Johr K		3:26
Medicine James Arau	zm	3:28
Say You Love Me Jessie Warc	Duzenleme	4:17
Half a Man - Dean Lewis	Ny.Ozlem	2:59
Always Been You Jessie Murph		2:11
Get You the Moon - Kina feat. Snow		2:59
Hard Place - H.E.R.		4:31
Best Part - Daniel Caesar fee...E.R.		

LIZ TOMFORDE

YÜKSEK UÇUŞ



Çeviren: Gamze Belge



YÜKSEK UÇUŞ

Liz Tomforde

Özgün Adı: Mile High
Çeviren: Gamze Belge

Editör: Sude İlter Kahramanoğlu
Redaksiyon: Dila Öz
Düzeltili: Öznur İlter
Son Okuma: Gamze Yılmaz
Kapak Tasarım: Beyza Sude Sakin
Grafik Tasarım: Şeyma Kırbaş
Sayfa Tasarım: İrem Kaya

Basım Tarihi: Mayıs 2024
ISBN: 978-625-6079-01-4
Yayınevi Sertifika No: 30492

© Türkçe Yayın Hakları 2024 Ren Kitap
© Copyright 2022 MILE HIGH by Liz Tomforde
The moral rights of the author have been asserted.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Sandra Dijkstra Literary Agency Ajans'ından Onk Ajans Fikir ve Sanat Eserleri A.Ş. aracılığıyla Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, tüm hakları saklıdır.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Baskı:
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu/İstanbul
Sertifika No: 43087

LIZ TOMFORDE

YÜKSEK UÇUŞ

Liz Tomforde



*Annem için,
Tanıdığım en sevgi dolu kadın sensin,
keşke her kız senin gibi bir anneye sahip olabilse.*



BÖLÜM BİR

ZANDERS

“Deplasman maçlarını seviyorum.”

Maddison, bavulunu yeni aldığı Mercedes Benz G kasa arabamın bagajından çıkardı ve ceketini silkeleyerek giydi. “Deplasman maçlarından nefret ediyorum.”

“Benim bu kadar çok sevmemle aynı sebepten dolayı nefret ediyorsun.” Arabamı kilitleyip anahtarları çantama attım. Chicago’nun keskin sonbahar havasını ciğerlerime doldurmak için derin bir nefes aldım. Hokey sezonunu seviyordum ve bu hafta sezon başlangıcıydı.

“Neden, gittiğimiz her şehirde seni görmek için sıraya girmiş kızlar olduğu için mi? Oysa benim görmek istediğim tek kadın, Chicago’daki kızım ve yeni doğmuş oğlumla birlikte olan karım.”

“Kesinlikle.” O’Hare International’daki özel havaalanı kapısından içeri girerken Maddison’ın omzunu sıvazladım.

Piste çıkmadan önce güvenliğe kimliklerimizi gösterdik. “Yeni bir uçak mı aldık?” Duraksayarak bakışlarımı kuyruğunda takımımızın logosu olan yeni uçağa çevirdim.

Maddison dalgın bir şekilde telefonuna bakarken, “Öyle görünüyor,” diye karşılık verdi.

Şu anda karısıyla mesajlaştığını tahmin ederek, “Logan nasıl?” diye sordum. Karısına kafayı takmış durumdaydı, onunla mesajlaşmadan duramıyordu.

“Tam bir baş belası, dostum.” Maddison’ın sesinde kibir vardı. “MJ büyüyor ve onun tüm programını altüst ediyor.”

Hiç şaşırtıcı değildi. Maddison’ın eşi Logan en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve muhtemelen tanıdığım en yetenekli insandı. Çocuk sahibi olan tek arkadaşım onlardı ama dört kişilik aileleriyle benim de ailem olmuşlardı. Kızları bana Zee Amca diyordu, ben de aramızda kan bağı olmamasına rağmen çocuklarından öz yeğenlerim olarak bahsederdim. Babaları en iyi arkadaşımды, ona kardeşim demek daha doğru olurdu.

Tabii bu her zaman böyle değildi.

Küçükken en nefret ettiğim rakibim Eli Maddison’dı. İki-miz de Indiana’da büyümüştük, farklı takımlarda hokey oynuyorduk. O istediği her şeye sahip olan altın çocuktı ve bu beni çok kızdırdı. Onun hayatı mükemmeldi, ailesi mükemmeldi, benimki ise... biraz bile değildi.

Daha sonra ben Ohio State’te oynarken, o Minnesota Üniversitesi’nde oynamaya başladı ve aramızdaki çocukluk rekabeti beş yıl süren hararetli bir hokey mücadelesine dönüştü. O sırada ailemle yaşadığım sorunlar tüm öfkemi buzdan çıkar-mama neden oluyordu. Üniversite yıllarımızın başlarında, onu sert bir vuruşla panolara savurduğumda Maddison da benim öfkemin mağduru olmuştu. Onu bileğinden, ikinci sezondan ve sonrasında NHL* seçmelerinden çekilmesine neden olacak kadar sakatlamıştım.

Gülünç bir şekilde, başarısız olduğum birkaç ders yüzünden ikinci sınıfı tekrar okumak zorunda kaldım.

Benden bu yüzden nefret ediyordu ve ben de kendimden bir sürü başka sebepten dolayı nefret ediyordum.

Bir süre sonra terapiye gitmeye başlamıştım. Düzenli olarak. Sorunlarım üzerinde yoğunlaşmıştım ve son sınıfa geldi-

* Ulusal Hokey Ligi. -ç.n.

ğimizde Maddison ile çok iyi arkadaş olmuştuk. Hâlâ farklı takımlarda oynuyor olmamıza rağmen birbirimize saygı duyuyor, ruh sağlığı mücadelelerimizde ortak noktalarda buluşabiliyorduk. O anksiyete ve panikatakla boğuşurken benim mücadelem öfkemleydi. İçimde o kadar çok öfke vardı ki beni tüketip gerçeklerden koparıyor, ardından panikatak geçirmeme sebep oluyordu.

Evrenin bizim için planladığı o tuhaf sürprizle Eli Maddison ve ben Chicago'da aynı takımda, Raptors'ta profesyonel hokey oynamaya başlamıştık. Bu sezon yedinci profesyonel yılımdı ve başka bir yerde oynamayı hayal bile edemiyordum.

Bu yüzden sezon sonunda anlaşmam bittiğinde yeniden sözleşme imzalayabileceğimden emin olmalıydım.

Önümüzde yürüyen takım menajerlerinden birine, "Scott, yeni bir uçak mı aldık?" diye sordum.

"Evet." Omzunun üzerinden cevap verdi. "Chicago'nun profesyonel takımlarının tümü aynı şeyi yaptı. Yeni kiralama şirketi. Yeni uçak. Şehirle büyük bir anlaşma imzalamışlar."

"Yeni uçak. Yeni koltuklar. Yeni kabin görevlileri." Ses tonum imalıydı. "Her zaman yeni kabin görevlilerimiz olmuştur," diye ekledi Maddison. "Ve hepsi seninle yatmaya çalışmıştır."

Kendimi beğenmiş bir şekilde omuzlarımı silktilim, haksız değildi ve bundan utanmıyordum. Çalıştığım kadınlarla yatmazdım. İşler karışabilirdi ve ben karmaşadan hoşlanmazdım.

"İşte yeni olan bir diğer şey de bu," diye bağırdı takım menajerimiz. "Tüm sezon boyunca aynı uçuş ekibi. Aynı pilotlar ve aynı uçuş görevlileri. Artık uçağımıza gelişigüzel ekip üyeleri gelmeyecek ve sizden imza istemeyecek."

"Ya da pantolonuna girmek isteyecekler." Maddison bana sert bir bakış attı.

"Benim için fark etmez."

Telefonum takım elbisemin cebinde titredi. Çıkardığımda Instagram mesaj kutumda beni bekleyen iki yeni mesaj vardı.

YÜKSEK UÇUŞ

Carrie: *Maç takvimine baktım. Galiba bu gece şehirdesin. Ben boşum, sen de boş olsan iyi olur!*

Ashley: *Bu gece benim şehrimdesin. Seni görmek istiyorum! Geldiğine değmesini sağlayacağım.*

Not defteri uygulamama girip “DENVER” başlıklı notu buldum ve bu kadınların kim olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Görünüşe göre Carrie harika memeleri olan güzel bir kadındı ve Ashley de inanılmaz sakso çekiyordu.

Gecemin beni nereye götürmesini istediğimi seçmek zor olacaktı. Ayrıca dışarı çıkıp Denver listemi yeni üyelere genişletip genişletemeyeceğimi değerlendirme seçeneğim de vardı.

Yeni uçağımızın merdivenlerinden çıkarken en iyi arkadaşşıma döndüm. “Bu gece dışarı çıkıyor muyuz?”

“Üniversiteden bir arkadaşşımla yemek yiyeceğim. Eski takım arkadaşşıım Denver’da yaşıyor.”

“Ah kahretsin, doğru. Sonrasında bir şeyler içelim.”

“Erken yatacağım.”

“Her zaman erken yatıyorsun,” diye söylendim. “Yapmak istediğin tek şey otel odanda takılmak ve karını aramak. Benimle sadece Logan seni zorladığında çıkıyorsun.”

“Oğlumun bir haftalık olduğunu hatırlatırım. Bu gece dışarı çıkmayacağımın garantisini verebilirim. Biraz uyumam lazım.”

Scott merdivenlerin başındayken sohbetimize dahil oldu. “Küçük MJ nasıl?”

“Çok tatlı.” Maddison telefonunu çıkarıp hafta boyunca bana gönderdiği sayısız fotoğrafı gösterdi. “Şimdiden Ella’nın yeni doğmuş hâlinden on kat daha sakın.”

Onların önüne geçerek yeni uçağımıza bindim. Bu kadar görkemli olması şaşırtmıştı. Özel halısı, koltukları ve her yere yapıştırılmış takım logosuyla tamamen yenilenmişti.

Koçların ve personelin oturması için ayrılan, uçağın ön kısmına geçtik. Maddison ile yıllardır aynı köşeye otururduk.

O Kaptan ve ben de Yedek Kaptan olduğumuzdan beri bu böyleydi. Uçakta oturduğumuz yer de dâhil olmak üzere bu takımın her yönünü biz yönetiyorduk.

Kıdemliler uçağın ön sıralarında otururken, takımdaki kıdeminiz düştükçe daha arkalarda, çaylaklar ise en son sırada yer alırdı.

Hızla, “Kesinlikle olmaz,” dedim, ikinci senesindeki defans oyuncumuz Rio’yu benim yerimde otururken bulduğumda. “Kalk.”

“Düşünüyordum da...” Rio’nun konuşurken yüzünde ahmakça bir sırıtış belirmişti. “Yeni uçak, belki yeni oturma düzeni? Belki Maddison ile bu yıl çaylaklarla birlikte uçağın arka tarafında oturmak istersiniz?”

“Siktir git. Ayağa kalk. Bu sezon çaylak olmaman umurumda değil. Yine de sana çaylakmışsın gibi davranacağım.”

Kıvırcık saçları koyu yeşil gözlerinin üzerine dökülmüştü ama beni sınarken hâlâ keyifle parladıklarını görebiliyordum. Aşağılık herif.

Boston, Massachusetts’ten gelmişti. Sabrımı sınamayı seven İtalyan bir ana kuzusuydu. Neredeyse her ağzını açtığı anda gülüyordum. Hakkını vermem gerekirdi, oldukça komik biriydi.

Maddison arkamdan, “Rio, koltuklarımızdan kalk,” diye seslendi.

“Emredersiniz, efendim.” Hızla ayağa kalkıp yan taraftaki CD çalarını kaptı ve ait olduğu yere, uçağın arkasına doğru hızla ilerledi.

“Neden beni değil de seni dinliyor? Ben senden on kat daha samimiyim.”

“Belki de birlikte seyahat ettiğimizde onu dışarı çıkardığın ve ona arkadaşınmış gibi davrandığın içindir. Ben onun kaptanıyım ve sınırı da aşmıyorum.”

Eğer en yakın arkadaşım benimle dışarı çıksaydı, şehir dışına çıktığımızda yirmi iki yaşında birini yanıma almak zorunda kalmazdım.

Çantamı tepedeki bagaj bölmesine atıp cam kenarındaki koltuğa oturdum.

“Siktir, hayır.” Maddison durmuş bana bakıyordu. “Geçen sene cam kenarındaydın. Bu sezon koridor koltuğundasın.”

Hemen yanımdaki koltuğa bakıp tekrar ona döndüm. “Uçak yolculuklarında midem bulanıyor.”

Maddison bir kahkaha patlattı. “Hayır, bulanmıyor. Küçük bir sürtük gibi davranmayı bırakıp kalk.”

İstemeyerek bir yandaki koltuğa geçtim. Bu uçaktaki her sırada, koridorun iki tarafında sadece ikişer koltuk vardı. Diğer sırada kıdemli birkaç kişi daha oturuyordu.

Telefonumu çıkararak Denver’daki kızlardan gelen mesajları tekrar okudum ve gecemin nasıl geçmesini istediğimi düşündüm. “Harika bir sevişme mi, akıllara durgunluk veren bir oral seks mi, yoksa şansını yeni biriyle denemek mi?”

Maddison beni tamamen görmezden geldi.

“Üçü de mi?” Onun yerine ben cevap verdim. “Bunu yapabilirim.”

Bir mesaj daha geldi. Bu kez temsilcimiz Rich’ten gelen bir grup mesajıydı.

Rich: *Yarınki maçtan önce Chicago Tribune ile röportaj yapılacak. Kendinizi gösterin ve bizim için o parayı kazanın.*

Kaptanıma, “Rich mesaj atmış,” dedim. “Yarın maçtan önce röportaj yapacağız. Küçük numaralarımızı yapmamızı istiyor.”

“Yeni bir şey var mı?” Maddison iç çekti. “Zee, biliyorsun ki bu konuda dezavantajlı olan sensin. İnsanların senin sandıkları gibi bir sersem olmadığını anlamalarına hazır olduğunda bana haber ver ve gösteriyi sonlandıralım.”

İşte bu yüzden Maddison benim en iyi arkadaşımdı. Ailesi ve kız kardeşim dışında, medyanın beni lanse ettiği gibi kötü bir adam olmadığımı bilen tek kişi o diyebilirdim. Ancak imajımın avantajları da vardı. Bunlardan biri de kadınların kendini, “sevimsiz kötü çocuk” ilan eden bu adama ilgi göstermesi ve zıt kişiliklerimizin ikimize de tonla para kazandırmasıydı.

Ona dürüstçe, "Hayır, hâlâ tadını çıkarıyorum," dedim. "Sezon sonunda sözleşmemi yenilemeliyim, o zamana kadar devam etmeliyiz."

Maddison beş yıl önce Chicago'ya geldiğinden beri taraftarların ve medyanın bayıldığı bir hikâye yaratmıştık. Yaratığımız ikili, taraftarları tribünlere çektiği için kuruma yüklü miktarda para kazandırıyorlardık.

Bir zamanlar birbirlerinden nefret eden ezeli rakipler, en iyi takım arkadaşlarına dönüşmüştü. Maddison yıllardır üniversitedeki sevgilisiyle evliydi ve iki çocuğu vardı. Benim hayatımsa geceleri çatı katımı ziyaret eden farklı kadınlardan ibaretti. Uzaktan bakınca daha zıt olamazdık. O hokeyin altın çocuğuydu, bense şehrin baş belasıydım. O golleri sıralıyordu, ben de kadınları.

İnsanlar bu saçmalığa bayılıyordu. Medyaya malzeme veriyorduk ama işin aslı ben insanların zannettiği gibi bir herif değildim. Eve attığım kadınlardan çok daha öte değerlerim vardı. Aynı zamanda kim olduğumun da bilincindeydim. Güzel kadınlarla seks yapmaktan keyif alıyordum, bunun için kimseden özür dilemeyecektim. Eğer bu beni aşağılık bir insan durumuna düşürüyorsa, sikimde bile değildi. "Kötü adam" rolü oynamak bana çok para kazandırıyorlardı.

Telefonumda gezerken dikkatimi birisi çekti ama başımı kaldırıp karşımda duranın kim olduğuna bakmadım. Yine de görüş mesafemden, kıvrımlı bedeninin bir kadına ait olduğunu ve uçaktaki kadınların sadece kabin memurları olduklarını söyleyebilirdim.

"Siz-"

Gözlerimi ekrandan kaldırmadan, "Evet, ben Evan Zanders," diyerek cümlesini böldüm. "Ve evet, o da Eli Maddison," diye ekledim bıkkın bir tavırla. "Üzgünüm, imza veremiyoruz."

Bu neredeyse her uçuşta karşılaştığımız bir şeydi. Yeni uçuş ekibi profesyonel sporcularla tanışmak konusunda sal-

YÜKSEK UÇUŞ

yalarını akıttırlardı. Biraz can sıkıcı olsa da bu kadar tanınmak da işin bir parçasıydı.

“Harika ama imzanızı istemiyorum.” Ses tonu zerre kadar etkilenmemiş gibiydi. “Aslında sormak istediğim şey, çıkış sırasında oturduğunuz için emniyet bilgilendirmesini duymaya hazır olup olmadığınız.”

Kafamı kaldırıp ona baktım, mavi-yeşil gözleri keskin ve parlaktı. Saçları kestane rengi bukleleriyle dizginlenmesi mümkün değilmiş gibi dalgalanıyordu. Teni açık kumraldı, burnunda ve yanaklarında hafif çiller vardı ama ifadesinden, benden pek etkilenmediği anlaşılıyordu.

Elbette umurumda değildi.

Bakışlarım vücudunda gezindi. Üstündeki üniforması vücudunun tüm hatlarını sarıyordu.

Sanki aptalmışım gibi badem şeklindeki gözlerini kıstı. “Çıkış koltuğunda oturduğunuz farkındasın, değil mi Evan Zanders?”

Maddison sessizce gülmeye başladı, ikimiz de bugüne kadar bir kadının karşımda böyle küçümseyerek konuştuğunu hiç duymamıştık.

Benimle bu şekilde konuştuğu için biraz şaşırmıştım. Gözlerim irileşse de geri adım atmayacaktım.

Maddison benim yerime, “Evet, hazırız,” diye karşılık verdi. “Devam et.”

Kadın anlatmaya başladığında tamamen farklı bir şeye dalmıştım. Bugüne kadar bunu sayamayacağım kadar çok kez dinlemiştim. Ancak görünüşe göre, bunları yasal olarak her uçuştan önce anlatmak zorundalardı.

O anlatırken telefonumda gezinmeye devam ettim, Instagram akışında model ve aktrisler vardı, bunların yarısından fazlasıyla çıkmıştım. Aslında çıkmak muhtemelen yanlış kelime seçimiydi. Düzüştüğümüzü söylemek daha doğru olurdu. Göze hoş görünüyorlardı, bu yüzden tekrar yatağa atmak istersem diye onları sosyal medyada takip ediyordum.

Maddison beni dürttü. “Zee.”

“Ne?” Dalgın şekilde yanıtladım.

“Sana lanet bir soru sordu, dostum.”

Uçuş görevlisi gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Bakışları telefonumun ekranına kayarken ifadesinde bir rahatsızlık vardı, akışımdaki yarı çıplak kadını görebiliyordu.

“Acil bir durumda yardım edebilecek durumda mısınız?” diye tekrarladı.

“Elbette. Bu arada Maden suyu istiyorum. Ekstra limonlu olsun.” Dikkatim tekrar telefonuma yöneldi.

“Arka tarafta gidip alabileceğiniz bir soğutucu var.”

Gözlerim bir kez daha irileşti. Bu kadının derdi neydi? Yaka kartına baktım, “Stevie” yazan yerin etrafında bir çift kanat sembolü vardı.

“Pekâlâ, *Stevie*, bana bir tane getirmen gerçekten hoşuma giderdi.”

“Pekâlâ, *Evan*, benim de emniyetle ilgili konuşmam esnasında imzanı istediğimi varsaymak yerine beni dinlemiş olman hoşuma giderdi.” Küçümseyici bir edayla omzuma dokundu. “Ki istemiyorum ve getirmeyeceğim de.”

“Bundan emin misin, güzelim?” Oturduğum yerde öne doğru eğilip ona yaklaşırken yüzümde kendini beğenmiş bir gülümseme belirdi. “Senin için oldukça kazançlı olabilir.”

“İğrenç.” Yüz ifadesinde tiksinti vardı. Uçağın arka tarafına doğru yönelmeden önce Maddison’a, “Dinlediğiniz için teşekkür ederim,” dedi.

İstemedenden de olsa arkamı dönüp şok içinde ona baktım. Kıvrımlı kalçaları uçakta gördüğüm diğer kabin memurlarından daha fazla yer kaplıyordu, kısa kalem eteği beline kadar çekilmişti.

“Görünüşe göre *Stevie* kaltağın teki.”

Maddison kahkaha attı. “Hayır, tam bir hıyar gibi davran-dın ve o da ağzının payını verdi.” Durakladı. “Ve *Stevie*?”

“Evet, adı *Stevie*. Yaka kartında yazıyordu.”

YÜKSEK UÇUŞ

“Daha önce hiçbir uçuş görevlisinin adına bakmadın.” Ses tonu ithamla bezenmişti. “Ama anlaşılın, sen onun umurunda bile değilsin, dostum.”

“En azından sonraki sefer uçakta olmayacak.”

“Hayır, olacak,” diyerek hatırlatmada bulundu Maddison. “Bütün sezon boyunca aynı uçuş ekibiyle olacağız. Scott’ın ne dediğini unuttun mu?”

Sikeyim, bu doğrudu. Daha önce hiç sezon boyunca aynı ekiple çalışmamıştık.

“Ondan çoktan hoşlanmaya başladım çünkü senden hiç hoşlanmadı. Seyretmesi zevkli olacak.”

Stevie’nin bakışlarının benimkileri bulduğu anda uçağın arka tarafına bakmaya devam etmek için arkamı döndüm, ikimiz de geri adım atmak ya da göz temasını kesmek niyetinde değildik. Muhtemelen gözleri şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici gözlerdi ve vücudu da kusursuz bir şekilde dolgundu. Maalesef hoşuma giden güzellikteki dış görünümü, hoşuma gitmeyen tavırlarıyla gölgelenmiş durumdaydı.

Benim için çalıştığını kendisine hatırlatmam gerekebilirdi fakat anlayacağından emin değildim. Bu konularda biraz kabaydım. Uçakta olduğu sürece bu konuşmayı unutmayacaktım.



BÖLÜM İKİ

STEVIE

“Adam götün teki.”

“Hangisi?” Yeni iş arkadaşım Indy, koridordan ileriye bakabilmek için kafasını uzattı.

“Şu, çıkış tarafında oturan.”

“Eli Maddison mı? NHL’deki en iyi oyuncu olduğunu söylemişlerdi.”

“O değil. Diğer adam. Yanında oturuyor.”

Çıkış tarafında oturan bu iki adam iyi birer arkadaş gibi görünmelerine ve muhtemelen içten içe pek çok ortak noktaya sahip olmalarına rağmen, dışarıdan kutupsal olarak birbirlerine tamamen zıtlardı.

Evan Zanders’ın simsiyah saçları kısa ve sanki yeniden kesilmeden yedi ile on iş gününü geçiremiyormuş gibi görünüyordu. Bununla birlikte Eli Maddison’ın kahverengi saçları alına dağınık bir şekilde düşmüştü. Muhtemelen berberiyle en son ne zaman görüştüğünü bile hatırlamıyordu.

Evan Zanders bronz ve kusursuz bir tene sahipken, Eli Maddison’unki daha solgundu ve yanakları da pembeydi.

Evan Zanders’ın boynundan sarkan altın zincir, parmaklarını süsleyen şık altın yüzükler varken Eli Maddison tek bir takı takıyordu. O da sol yüzük parmağında bulunan bir alyanstı.

YÜKSEK UÇUŞ

Bekâr bir kadındım. Bir erkekte ilk dikkatimi çeken noktanın elleri olması şaşırtıcı değildi, özellikle sol yüzük parmaklarına bakardım.

İkisinin de ortak noktası, kesinlikle çok yakışıklı olmalarıydı ve bunun farkında oldukları üzerine bahse bile girebilirdim.

Indy tekrar koridora doğru baktı. Neyse ki uçağın arka kısmındaydık ve herkesin sırtı dönüktü, bu yüzden Indy'nin delici bakışlarını kimse göremiyordu.

“Evan Zanders'tan mı bahsediyorsun? Evet, pislik olmasıyla tamdır ama kimin umurunda? Tanrı genetik yapısına biraz daha 'seksilik' serpmek için fazladan mesai yapmaya karar vermiş gibi.”

“Pisliğin teki.”

“Haklısın,” diye onayladı Indy. “Kıçı da Tanrı'nın ta kendisi tarafından yontulmuş.”

Gülmekten kendimi alamadım. Birkaç hafta önce beraber iş eğitimlerine katıldığımızda tanışmıştık. Henüz onun hakkında pek bir şey bilmesem de şimdilik hoş birine benziyordu. Ne kadar güzel olduğundan bahsetmeme gerek bile yoktu. Uzun boylu ve ince vücut hatlarına sahipti, cildinde doğal bir güneş parıltısı vardı. Ayrıca sarı saçları da beline kadar uzanıyordu. Gözleri açık kahverengiydi. Yüzünde hiç makyaj olduğunu düşünmüyordum, makyajsız bile çok etkileyici görünmeyi başarıyordu.

Gözlerim üstünde dolaşırken üniformasının ince bedeninde ne kadar mükemmel durduğunu düşündüm. Beyaz yakalı gömleğinin düğmelerinin arasında hiç boşluk yoktu, kalem eteği vücudunun fazlalıklarını zapt etmeye çalışmadığı için kırıkmamıştı. Benimkinin aksine.

Kendimden utanarak üniformamı düzelttim. Üniformayı geçen ay birkaç kilo daha zayıfken sipariş etmişim fakat kilom sürekli değişkenlik gösteriyordu.

“Ne zamandır çalışıyorsun?” Takımın geri kalanının ve personelin uçağa binmelerini beklerken Indy'ye döndüm, sezondaki ilk yolculuğumuza çıkacaktık.

“Ne zamandır uçuş görevlisi olarak çalıştığımı mı soruyorsun? Bu benim üçüncü yılım. Daha önce hiçbir takımda çalışmamıştım. Ya sen?”

“Benim dördüncü yılım ve ikinci takımım. Charlotte’tan bir NBA* takımı için çalışıyordum. Chicago’da yaşayan kardeşim bu işi bulmama yardım etti.”

“O hâlde daha önce de sporcularla çalıştım. Senin için yeni bir deneyim değil. Açıkçası biraz şaşırdım.”

Sporcularla çalışmıştım. Bir tanesiyle çıkmış, bir tanesiyle de arkadaş olmuştum.

“Evet, sonuçta onlar da senin benim gibi sıradan insanlar.”

“Seni bilmem, tatlım ama ben yılda milyonlarca dolar kazanmıyorum. Benim için bunun sıradan bir tarafı yok.”

Ben de kesinlikle milyon dolarlar kazanmıyordum, bu yüzden kendi imkânlarımla bir şeyler yapabilecek duruma gelene kadar ikiz erkek kardeşimin Chicago’daki muazzam apartman dairesinde yaşıyordum. Onunla yaşamaktan pek hoşlandığım söylenemezdi ama şehirde tanıdığım başka kimse yoktu. Üstelik buraya taşınmamı en çok isteyen kişi de oydu. İnanılmaz para kazanması da cabasıydı. Bu yüzden kira vermeden kalacak bir yer bulduğumda, fırsatı değerlendirmiştim.

Birbirimizden çok farklıydık. Ryan kararlı, uyumlu, azimli ve başarılı biriydi. Hangi yolda ilerleyeceğine yedi yaşındayken karar vermişti. Bense yirmi altı yaşındaydım ve hâlâ yolumu bulmaya çalışıyordum. Farklılıklarımıza rağmen en iyi arkadaşlardık.

Yeni iş arkadaşşıma, “Chicago’dan mı geldin?” diye sordum.

“Chicago’da doğup büyüdüm. Demek istediğim, kötü mahâllerinden birinde. Sen?”

“Tennessee’de büyüdüm ama üniversite için Kuzey Carolina’ya gittim. Kabin memuru olarak işe başladığımda orada kalmaya devam ettim. Chicago’ya taşınalı bir ay oldu.”

“O hâlde şehirde yenisin.” Indy’nin kahve gözleri neşe ve

* Ulusal Basketbol Birliği. –ç.n.

YÜKSEK UÇUŞ

biraz da muziplikle parıyordu. “Geri döndüğümüzde mutlaka beraber dışarı çıkmalıyız. Aslında seyahatleyken de dışarı çıkabiliriz ama seni Chicago’daki en iyi mekânlara götürmek istiyorum.”

Minnettar bir gülümsemeyele ona baktım, uçağımda böylesine nazik ve sevecen bir kadın olduğu için mutluydum. Sektör bazen acımasız olabiliyordu ve bazen kızlar birbirlerine pek de dost canlısı yaklaşmıyorlardı. Fakat Indy gerçekten samimi görünüyordu. Koca bir hokey sezonu boyunca beraber yolculuk yapacaktık, bu yüzden iyi anlaşmamıza fazlasıyla memnundum.

Ne yazık ki aynı yorumu diğer iş arkadaşım için söylemem mümkün değildi. Baş kabin görevlimiz Tara, eğitimin sürdüğü iki hafta boyunca hiç de sıcakkanlı görünmemişti. Otoriter kelimesi onu daha iyi tanımlardı. Ya da cadaloz. Belki de her ikisi birden.

Sarı saçlarını yüzünden uzaklaştırırken, “Bir şeyi itiraf etmek zorundayım,” diye fısıldadı Indy. “Hokey hakkında pek bir şey bilmiyorum.”

Dudaklarımdan bir kıkırtı kaçtı. “Evet, ben de.”

“Tamam, şükürler olsun. Bunun iş için bir zorunluluk olmamasına memnunum. Sosyal medyada FBI düzeyinde araştırma yapmış olduğum için isimlerini biliyorum ama hiçbir maçlarını izlemedim. Aslında erkek arkadaşım spora oldukça hâkimdir. Hatta gerektiğinde kullanmam için bana açık çek bile verdi.”

“Gerçekten mi?”

Yüzünü ekşitti. “Şaka yapıyorum. Asla böyle bir şey yapmam. Aksine maçlardan biri için giriş bileti isterdi. Maç izlemeye, sporcuları takip etmeye, hepsine bayılır.”

Indy’ye evimde erkek arkadaşının bayılabileceği biri bulunduğunu söyleyemedim, çıkış tarafında oturan adi şerefsiz koridordan bize doğru yürümeye başladı.

Evan Zanders’ın yakışıklı bir adam olmadığı konusunda

kendime yalan söylemeyecektim. Karşımda bana doğru yürürken sanki bir defileden fırlamış gibi görünüyordu. Küstah gülümsemesi kusursuz dişlerini gizlemeye yetmiyordu ve gözleri ela bir düşün tasviri gibiydi. Üzerinde balıksırtı desenli, özel dikim bir takım elbise vardı. Ona baktığınızda etkileyici şeyler giymeden evden çıkmasının mümkün olmadığını anlıyordunuz.

Oysa kendisi, acil bir durumda hayatını nasıl kurtarabileceğini açıkladığım sırada imzasını istediğimi zanneden ve yarı çıplak hâldeki kadınların fotoğraflarına bakan, kendini beğenmiş götün tekiydi.

Anlatmaya çalıştığım şeyleri bilmeye ihtiyacı olması olasılığı yok denecek kadar azdı ama mesele bu değildi. Mesele kendisine âşık, kibirli bir sporcu olmasıydı. Bu tipleri bilirdim. Böyle biriyle daha önce çıkmıştım ve bir daha asla çıkmayacaktım.

Bu yüzden hayranlıkla izlemeyi bırakıp mutfaktaki herhangi anlamsız bir şeyle oyalanmak için arkamı döndüm ancak adamın varlığı fazlasıyla baskındı. Odaya girdiğinde herkesin fark edeceği türden bir adamdı ve bu beni hepten rahatsız ediyordu.

Indy beni dürterek, “Tamam, Bayan Shay,” diye fısıldadı.

Ona dönüp baktığımda Zanders’ı işaret ettiğini gördüm. Başımı çevirip ona baktığımda delici ela gözleri benimkilere kilitlenmişti. Uçağın arka mutfağının ufak girişinde dururken dudaklarında ukala bir gülümseme vardı. İki kolunu da duvarın kenarına dayayıp Indy ile içeri geçmemizi nedensizce engelliyordu.

“Ekstra limonlu bir maden suyu istiyorum.” Gözleri bana odaklanmıştı.

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum, az önce ona nerede bulabileceğini söylemiştim. Kendisinden bir adım ötede, her türlü içeceklerle dolu büyük ve lüks bir buzdolabı bulunuyordu. Sporcular maç sonrası genelde aç olurlardı. Maç

YÜKSEK UÇUŞ

sonrasında çok sayıda gece uçuşu yaptığımız için uçak, bulabileceğiniz her boşluğa yerleştirilmiş, tüketmeye hazır yiyecek ve içeceklerle dolu bir büfe gibi kurulmuştu.

“Soğutucunun içinde.” Hemen yanındaki koltukların bulunduğu son sırayı gösterdim.

“Ama ben senin getirmeni istiyorum.”

Ukala herif.

“Ben getiririm!” Indy yapmasına gerek olmayan görevi üstlenmeye hevesli bir şekilde heyecanla söze karıştı.

“Gerek yok,” diyerek sözünü kesti Zanders. “Stevie benim için getirecek.”

Gözlerimi kıstım, şu anda kendisini oldukça komik bulunduğu parlak dişlerini göstererek gülümsemesinden belliydi. Aslında komik değil, sinir bozucuydu.

“Değil mi, Stevie?”

İçimden ona defolup gitmesini söylemek geçiyordu ama bunun işimi yapmak istememle bir alakası yoktu. Kanıtlamaya çalıştığı şey yüzünden istiyordum. Onun hizmetinde olduğumu göstermeye çabalıyordu. Sırf şirketimizin müşterisi olması ona, kaba davranma ve benim de karşılık vermeme beklememe hakkı vermezdi.

Kararsızlıkla bekledim, ilk günden yeni iş arkadaşımın önünde yanlış bir izlenim bırakmak istemiyordum. Karşımdaki adamın hakkımda ne düşündüğü zerre kadar umurumda değildi ama Indy'nin önünde sürtük gibi görünmek de istemezdim.

“Elbette.” Sesim gereğinden yüksek çıkmıştı ama ikisi de beni yapmacık davrandığımı anlayacak kadar iyi tanımıyordu.

Zanders hafifçe kenara çekilerek yanından geçebilmem için bana bir boşluk bıraktı ve bu bile utanmama sebep oldu. Ufak tefek bir kız değildim ve yanından geçemeyerek utanmak istemiyordum. Özgüvensizliğimi belli eden kısa bir anın ardından ne yaptığımı fark ederek kendimi eğittiğim gibi yüzüme bir maske geçirdim. Tanrı'ya şükür, Zanders biraz daha kenara çekilip bana alan açtı.

Bir adım, gerçekten tam bir adım atarak mutfaktan çıktım ve Zanders'ın yanından geçip buzdolabına yöneldim. Kapağını açıp karşıma çıkan ilk içeceği –maden suyunu– çıkardım. Bunu yapması üç saniyeden kısa sürerdi ama kanıtlamaya çalıştığı bir şey vardı.

Buzdolabından maden suyunu çıkarırken, bana doğru yaklaştığını fark ettim. Oldukça uzun boyluydu, muhtemelen bir doksan beş civarındaydı. Benim bir altmış yedilik boyumla kıyaslandığında, benden daha baskın durduğu kesindi. Arkamı dönebileceğim kadar bile boşluk bırakmamıştı ve döndüğümde göğsü tam yüzüme geliyordu.

“Çok teşekkürler, Stevie.” Şişeyi yavaşça elimden alırken az önce benim yaptığım gibi, adımın aynı iğneleyici tavırla söylemişti.

Uzun bacakları benimkilere değdi, ela gözlerini üzerimden ayırmıyordu. Diğer eliyle gömleğimin yakalarını ve yaka kartımı düzeltti.

Gözleri benimkilerin arasında gezerken muziplik, eğlence ve bolca küstahlık barındırıyordu ama göz temasını kesecek iradeyi kendimde bulamamıştım.

Kalbimin küt küt atmaya başlamasının nedeni sadece elini memelerimden ayıran tek şeyin birkaç kat kumaş olması değil, bana bakış şeklinin hoşuma gitmesiydi. Oldukça yoğun ve konsantre. Sanki bu sezon onun yeni görevi benmişim gibi.

İşimi cehenneme çevirme görevi.

“Ekstra limon?” Indy söze karışıp limon dilimleriyle dolu bir peçete uzattı.

Zanders'ın ela bakışları Indy'ye dönerken dikkati benden ayrıldığında rahat bir nefes aldım.

“Vay canına, çok teşekkür ederim.” Zanders'ın sesi fazla neşeli çıkarken, limon dilimlerini ondan aldı. “İşinde harikasın...”

“Indy.”

“Tamam.” Dikkati tekrar bana yönelirken onu başından savdı. Benimle göz göze gelebilmek için hafifçe eğildi ve koltuğuna dönmeden önce, “Stevie. Harikaydın,” dedi.

YÜKSEK UÇUŞ

Dik durdum, üniformamı bir kez daha düzeltirken kendimi sakinleştirdim ve kontrol edilemez bukleli saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım.

Mutfakta yine sadece ikimiz kalınca Indy, “Lütfen onunla yat,” diye sızlandı.

“Ne?”

“Lütfen, lütfen, lütfen onunla yat ve sonra bana her ayrıntıyı anlat.”

“Onunla yatmayacağım.”

“Nedenmiş o?”

Kaşlarımı çattım. “Çünkü onun çalışanlarıyız. Çünkü kendisine âşık biri ve vajinası olan her şeyle seks yaptığından oldukça eminim. Ayrıca onları becerirken isimlerini bildiğinden bile şüpheliyim.”

Ek olarak ben bu tiplerin istediği manken kalıplarına pek uymuyordum. Bu tarz erkekler tarafından beğenilmezdim fakat bu özgüvensizliğimi içimde saklıyordum.

“Adını biliyor.”

“Ne?”

“Senin adını biliyor.” Bana doğru yaklaşıp Zanders’ın yaptığı gibi göz hizama eğildi. “Stevie,” diye fısıldadı Indy baştan çıkarıcı bir tonda, ardından da kıkırdamaya başladı.

“Defol.” Şakacı bir şekilde onu uzaklaştırdım.

Tüm yolcular bindikten ve kabin kapıları kapatılıp kilitlendikten sonra, Indy’yle mutfağa girip kalkışa hazır olduğumuzdan emin olduk. Bunu yaparken, dört yıllık meslek hayatımda başıma gelen en büyüğü, en harika şey gerçekleşti.

Aynı anda, hokey kıyafetlerini giymiş oyuncuların tamamı yerlerinden kalkıp, üzerlerindeki tek şey penisleri olana kadar soyunmaya başladı.

“Yüce İsa-” Kendimden geçerek dalıp gitmiştim ve gözlerim yuvalarından fırlamıştı.

“Ne-ler o-lu-yor?” Indy’nin de dudakları aralanmış ve en az benim kadar şaşırtmıştı.

Uçağın arka kısmının tamamı, çıplak erkekler, dolgun kalçalar ve dövmelemlerle doluydu. Indy ile bakmıyormuşuz gibi davranma gereği duymamıştık. Gözlerimizi çekmemiz için para bile teklif edemezsiniz.

Oyuncuların tamamı daha rahat ve gündelik kıyafetlerini giymeden önce, Denver'a giderken takım elbiselerini kırıştırmamaya dikkat ederek başüstü bölmeleri yerleştirdiler.

Oyunculardan biri, "Hanımlar, gösteri hoşunuza gitti mi?" diye şakacı bir şekilde sorup beni sersemliğimden uzaklaştırdı. Koyu renkli bukleleri derin zümrüt gözlerinin önünden süzülüyordu.

Indy tereddüt etmeden, "Evet," diye karşılık verdi.

"Keyfini çıkarın. Her iniş ve kalkışta bununla karşılaşacaksınız. Medyanın önünde uçağa binerken ve inerken takım elbise giymemiz gerekiyor ama uçakta olduğumuz her an canımız ne isterse onu giyebiliyoruz."

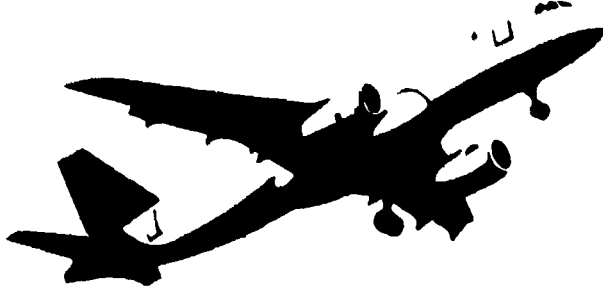
Basketbol takımlarından birine eşlik ederken hiç böyle bir şeye şahit olmamıştım. Uçağa mümkün olduğunca rahat bir şekilde binip iniyorlardı. Demek ki bu yeni bir uygulamaydı.

"Bir sonraki uçuşta oraya gelip size daha iyi bir seyir sunabilirim."

"Rio, kahrolası ilgi orospusu gibi davranmayı kes!" diye bağırdı başka bir oyuncu.

"Gelmiş geçmiş en iyi iş bu." Indy'nin bakışları hâlâ yarı çıplak adamların üzerindeydi.

"Hokeyi seviyorum." Hiç düşünmeden kabul ettim.



BÖLÜM ÜÇ

STEVIE

Otel odasına girip bavulumu karşıdaki yatağa attıktan sonra şarj cihazımı prize takıp telefonumu açtım. Dün gece şarja takmayı unuttuğum için Denver'a uçarken yolun yarısında şarjım bitmişti.

Işığın açılmasını beklerken, üzerimdeki kahrolası üniformayı çıkarıp dolaba astım ve en rahat eşofmanlarımı giydim. Rahat şeylerden hoşlanırdım. Hayatımın geri kalanı boyunca her gün eşofman altı, tayt ve bol bir tişört giymek zorunda olsaydım mutlu bir kadın olarak ölürdüm.

Uçuş üniformam polyester ve yün karışımı bir kumaştandı. Hem sert hem de rahatsız ediciydi. Bu yüzden her uçuştan sonraki ilk amacım onu mümkün olduğunca çabuk üzerimden çıkarmaktı.

Komodinin üzerindeki telefonum çaldı. Bakmaya gerek duymadan kim olduğunu anlamıştım. Konuşmadan bir gün bile geçiremediğim tek kişi, en iyi dostum, arıyordu. Beni herkesten daha çok düşünürdü.

İsminin yanında dans eden ikiz emoji tahmini doğruladı.

Ryan: *İlk uçuşun nasıldı?*

Stevie: *İyi! Hokey oyuncularını çoğunlukla iyi insanlardır.*

Bu sezon Ulusal Hokey Ligi'nin en büyük takımı için çalıştığım gerçeğini bir kenara koydum.

Ryan: *Şu Kanadalılar, değil mi? Basketbol takımıyla uçmayı özlediğini biliyorum.*

Stevie: *Bilemiyorum, Ry, daha önce bir hokey oyuncusunun poposunu gördün mü?*

Ryan: *Gururla söylüyorum ki görmedim ve asla da görmeyeceğim.*

Stevie: *Basketboldan bahsetmişken, bu akşamki maça hazır mısın?*

Ryan: *Kesinlikle. Gerçi tribünde olmanı özleyeceğim. Şans meleğime ihtiyacım olacak.*

Ryan'ın basket sezonu ile benim uçuş sezonum hep çakışıyordu. Şimdi de hokey takımı için çalıştığımdan programları da aynıydı. Profesyonel oluşundan bu yana çok fazla maçına gidememiştim ancak elimden geldiğince onu seyretmeye özen gösteriyordum. Onun deyimiyle şans meleğiydim ama Chicago Devils üç yıldır galibiyet alamadığı için sanırım pek işe yaramıyordum.

Stevie: *Seyredeceğim. Birkaç blok ötede bir spor barı var. Eminim televizyonda yayınlayacaklardır.*

Ryan: *Ya da otel odanda izleyebilirsin... tek başına.*

Dudaklarımdan bir kahkaha koptu. Ryan kiminle vakit geçirdiğimi kontrol edemeyeceğini bilse de gelmiş geçmiş en korumacı kardeş olabilirdi.

Stevie: *Fazla korumacı.*

Ryan: *Ben senin abinim. Bu benim görevim.*

Stevie: *Üç dakika daha büyük olan abim.*

YÜKSEK UÇUŞ

Ryan: *Yine de sayılırım. Stada gitmem gerek. Dikkatli ol. Seni seviyorum, Vee.*

Stevie: *Seni seviyorum. Canlarına oku.*

Mesajlaşmamızdan çıktığım anda Tinder* uygulamasını yeniden indirdim. Evde olduğumda bu tarz uygulamaları hiç kullanmazdım ama yolda uzun süre geçirmenin avantajlarından biri de yabancı birileriyle rastgele takılabilmektir.

Söz konusu bir daha asla görmeyeceğim biri olduğunda yatakta kendimi daha rahat hissediyordum. Bedenimin nasıl görüldüğü ya da rastgele birinin altındayken vücudumun ne kadar sarkık hissettirdiği konusunda endişelenmiyordum. Beni bir daha göremeyeceklerini bildiğim için tek derdim boşalabilmek ve kendimi iyi hissetmek oluyordu.

Etkileyici bulduğum birkaç erkeği sağa kaydurdum ama gereğinden fazla yakışıklı olanları da sola kaydırmayı ihmal etmedim. Üstelik Denver erkeklerinin ziyaret ettiğim diğer şehirlerdekinden daha yakışıklı olduğu söylenebilirdi. Bu yüzden normalden daha fazla erkeği sola kaydırarak gereğinden fazla çekici bulduğum biriyle bağlantı kurmadığımdan emin oldum.

Üstesinden gelmek için mücadele ettiğim yeteri kadar güvensizlikle boğuşuyordum. Sırf biriyle yatabilmek için kendi dengim olmayan biriyle takılmama gerek yoktu.

Bu yüzden, yeterli çekicilikte bulduğum erkekleri tercih ediyordum. Yine dergi kapaklarındaki kızları tercih edecek olan erkeklerle ilgilenmiyordum.

Dakikalar içinde, sağa kaydırduğum neredeyse tüm erkekler benimle eşleşti, bu da özgüvenimi artırdı. Seçenekler arasında gezinirken, biyografisinde *sadece takılmak istiyorum* yazan bir adamla karşılaştım.

Dürüstlüğünden etkilenmiştim ve benim de aradığım tam olarak buydu.

* Yeni insanlarla tanışmak için kullanıcıları birbirleriyle eşleştirme mantığı üzerine kurulmuş bir uygulama. -ç.n

Oldukça çekici ve esprili açılış cümlemi yazarken otel odamın kapısı tıklandı.

Telefonumu yatağa atıp üzerime bir kapüşonlu geçirdikten sonra kapı deliğinden baktığımda yeni iş arkadaşım Tara'yı gördüm.

“Selam.” Gülümseyerek kapımı açtım.

“İçeri girebilir miyim?” diye sorarken yüzünde herhangi bir ifade yoktu, bu da beni tedirgin etmeye yetmişti. Aynı zamanda uçak yolculuğu boyunca beraber çalışmıştık ve yolculardan herhangi birine yönelik olmadığı sürece bir kez bile gülümsememişti.

“Tabii ki.” Onu içeri yönlendirdim. Yatağımın kenarına otururken o da masanın kenarındaki sandalyeye oturdu.

“İlk günün nasıldı?” diye sordu Tara.

Ah, tamam, sanırım iyi biriydi. “Harikaydı. Herkes çok cana yakın görünüyor.”

“Daha önce profesyonel sporcular için çalıştığımı duydum.”

“Evet, son sezonlarda Charlotte'tan bir basketbol takımıyla uçuyordum ama ilk kez bir hokey takımı için çalışıyorum.”

Aslında bunun geçmiş iş deneyimlerim hakkında bir sohbet açacağını düşünmüştüm, nitekim çoğu insan profesyonel bir basketbol takımında çalıştığımı öğrenince heyecandan havalara uçardı. Yine de en sonunda beni sindirmeye çalışmak için burada bulunmasının asıl nedenine geldi.

“Pekâlâ, burası senin son işin gibi değil, bu yüzden bazı kuralları tekrar etmek istiyorum.”

İşte başlıyorduk.

“Her şeyden önce,” diye söze girdi Tara. “Ben baş uçuş görevlisiyim. Demek istediğim bu uçak, bu ekip ve bu hokey takımı benim. Spor tüzüğü içinde tecrübeli olman umurumda değil. Burada yetki bende.”

“Elbette,” diye yanıtladım hiç düşünmeden. Bu tür kızları bilirdim, onlarla daha önce de çalışmıştım. Görülmek, insanlar tarafından tanınmak isterlerdi ve ben de güç mücadelesine girecek biri değildim. Uçakta kimin yetkili olduğu umurum-

YÜKSEK UÇUŞ

da değildi. Ben sadece işimi yapmak için buradaydım. Uçağa bin, çalış ve parayı al. Benim için hepsi sadece işten ibaretti.

“Sen ve Indy oyuncuların yanında uçağın arka tarafında çalışırken ben tüm sezon boyunca koç ekibiyle birlikte ön tarafta olacağım. Tekrar belirtmek istiyorum. Oyuncular, koçlar ya da personel, hiçbir müşterimizle samimiyet kurmayacaksınız. Eğer kurarsanız, kovulursunuz. Anladın mı?”

“Evet,” dedim kibarca. Gözümü korkutmaya çalışıyordu, elbette işe yaramayacaktı.

“Burada sorumlu benim,” diye devam etti. “Takımın ihtiyacı olan her şey benim kontrolümden geçecek.”

“Kulağa mantıklı geliyor.”

“Son işinde nasıl çalıştığını bilmiyorum ve bununla ilgilenmiyorum da. Ekipten biriyle, özellikle de bir oyuncuyla birlikte olursan, işin biter.”

Zaten bunu söylediğini hatırlamıyor muydu? Hem neden benim için bu kadar kaygılanıyordu ki? Ne onlar benim tipimdi ne de ben onların.

“Anladım.”

“Aynı fikirde olduğumuza sevindim.” Oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru ilerlemeye başladı. “Ah. Ayrıca Stevie...” Tekrar bana döndü, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en sahte ifade vardı, endişelenmiş gibi yapıyordu. “Belki de bir beden büyük üniforma almayı düşünmelisin. Bugün giydiğin çok dardı ve uçaktaki erkeklerin yanlış bir fikre kapılmasını istemem.”

Odamdan çıkarken boğazımda bir yumru oluştu. Üniformamın istediğimden dar olduğunu farkındaydım fakat bunun nedeni kilomun sürekli değişiyor olmasıydı. Bunu kasten yapmıyordum. Dikkat çekmek için bedenimi saran bir şeyler giymeye çalışmıyordum. Öte yandan vücudum sıfır beden değildi ve bedenim kıvrımlarla doluydu.

Tara'nın üniforması ise dar bedenini saracak şekilde hazırlanmıştı ve üstteki birkaç düğme gereksiz yere açıktı, bu da

destekli iç çamaşırının oluşturduğu dekoltenin gözler önüne serilmesine neden oluyordu.

Özellikle yolculara ne yemek ya da içmek istediklerini sormak için eğildiğinde iyice göze çarpıyordu ama benim ona herhangi bir şey söyleme hakkım yoktu.

Ne olursa olsun, Tara'nın en büyük özgüvensizliğini yüzüme vurması gecemi mahvetmişti. Beni bir daha görmek zorunda kalmayacak bir adamın bile çıplak bedenimi görmesini istemiyordum.

Telefonuma bir bildirim geldi. Tinder'daki bir çocuk, gece için planımı soruyordu ama cevap vermedim. Uygulamayı tamamen silip tüm düşüncelerimi bir kenara attım.

Üzerime tayt, büyük beden bir tişört ve bir pantolon geçi-rip *air force ones* model ayakkabılarımla kıyafetimi tamamladım. Çantamı alıp kayışını omzuma geçirdim ve kardeşimin sezon açılış maçını izlemek amacıyla birkaç blok ötede bulunan bara gitmek üzere kapıdan çıktım. Bu sırada bir hamburger ve birayla karnımı doyurdum.

İki bira.

Belki de üç...

Sikerler, herhangi bir sınır koymayacaktım. Berbat hissettiğimi unutmam için kaç bira içmem gerekiyorsa içecektim.

Denver'in hafif ekim rüzgârı vahşi buklelerimi yüzümden savururken yürüyüş yapmak... Bar beklenmedik şekilde doluydu. Günlerden pazartesiydi ve Denver'in hiçbir takımının maçı yoktu. Bu yüzden duvardan duvara televizyonların olduğu bir spor barının bu kadar kalabalık olmasını beklemiyordum.

Neyse ki barda tek başıma oturabileceğim bir yer buldum ve kardeşimin maçını izleyeceğim üç saati konforlu bir şekilde geçirmek için yerleştim.

"Ne alırsın?" Barmen olması gerekenden biraz daha fazla eğilmişti. Fakat göze hoş görüldüğü için bunu görmezden geldim.

"Fıçıda bira var mı?"

YÜKSEK UÇUŞ

Bana etkilendiğini belli eden bir bakış attı. “Sanitas’ın Black birası var. On iki mi, on altı ons* mu?”

Nasıl bir soruydu bu? “On altı, lütfen.”

Kusursuzca doldurulmuş biramı getirdiğinde, bardak altlığının üzerine yerleştirip bir kez daha eğildi. “Nerelisin?” Yüzünde muzip bir gülümseme belirdi.

Omzumun üzerinden baktım, seksi barmenin benimle konuştuğuna tam olarak ikna olmamıştım.

Arkamda kimsenin olmadığından emin olunca tekrar ona döndüm, mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti. “Chicagolum. Sadece iş için buraya geldim.”

“Ah, öyle mi? Burada ne kadar kalacaksın?”

“Sadece bir gece.”

Yüzündeki çekingen gülümseme yerini şeytani bir sırıtışa bıraktı. “Buradaki tek gecende benim barımı seçmene sevindim. Neye ihtiyacın olursa, emrindeyim. Bu arada, ben Jax.” Ahşap tezgâhın üzerinden elini uzattı.

“Stevie.” Elimini onunkine uzattım, gözlerim siyah düğmeli gömleğinin kollarının altından devam eden damarlarına ve ön kol kaslarına takılmıştı.

Aniden bu gece için yaptığım plan kulağa o kadar da kötü gelmemeye başladı. “Aslında senden bir şey istiyorum, Jax.”

“Ne istersen.” Gözleri muziplikle parıldadı.

Öne doğru eğilip kollarımı barın üstünde kavuşturarak ona en cilveli gülümsemelerimden biriyle baktım ve bir kez daha yüzüme özgüven maskemi yerleştirdim. “Şu televizyonu açabilir misin?” Hemen arkasındaki büyük ekranı gösterdim. “Devils ve Bucks maçını açabilir misin? ESPN’de yayınlanıyor.”

Gözleri kısılırken dudakları kıvrıldı. “Bira ve basketbolcu kız, ha Stevie? Bütün gece seni burada tutabilmek için ne yapmam gerekiyor?”

“Benim için kaç bira doldurduğuna bağlı olarak değişir.”

*Amerika Birleşik Devletleri’nde sıvıların ölçü birimidir. On altı ons yaklaşık 470 ml’dir -e.n.

Derin, seksi bir kahkaha attı. “Bardağın asla boş kalmayacak.” Memnuniyetle gülümsedim. İhtiyacım olan şey buydu. Yakışıklı bir adamdan biraz ilgi, ekranda kardeşimin maçı ve elimde bir bira. Şimdiden daha iyi hissetmeye başlamıştım.

“Uygun bir zamanında bir hamburger alabilirim.”

“Kahretsin, Stevie,” diyerek soludu Jax. “Beni kendine âşık etmekten vazgeç.”

Dikkatini sipariş ekranın yöneltmeden önce omzunun üzerinden göz kırptı.



Hamburger düşündüğümden daha geç geldi ama umurumda değildi. Barmenin ilgisi ve basketbol maçının ilk çeyreği beni meşgul ediyordu. İkinci biramdan bahsetmiyordum bile.

Tara'nın üniformamla ilgili yorumları zihnimin arkasında daha az yer kaplıyordu ancak şimdi bunun beni neden bu kadar rahatsız ettiğini anlayabiliyordum. Bu sadece kendi güvensizliğim değildi, annemin vücudumla ilgili yorumlarına çok benziyordu.

Açıkça söylemezdi. Her zaman imalı konuşurdu çünkü Güneyli bir kadın bu kadar doğrudan konuşmaya cesaret edebilirdi. Onlar böyle davranırlardı. Annem olağanüstü bir metabolizmaya sahip, çok çekici Güneyli bir kadındı ama ben onun gibi değildim. Büyük memelerim, büyük bir popom ve asla onun gibi bir kadın olmamaya dair daha büyük bir isteğim vardı.

Annemi severdim ama yargılayıcı biriydi. Hiçbir zaman kendimi onun gözünde yeterli hissedememiştim. Küçükken hep erkeklerle oynardım çünkü ikiz kardeşim en iyi arkadaşım ve annemin katılmam konusunda çok ısrarcı olduğu sosyete balolarından ya da yarışmalardan çok daha eğlenceliydi.

Üniversitedeyken kız öğrenci yurduna gitmeyi reddetmiştim, bu da annemin neredeyse sonunu getirmişti. Bu, Güney'de büyük bir durumdu ve annemin tüm ailesi Tennessee'deki aynı üniversiteye gitmiş, aynı kız öğrenci yurdunda kalmıştı.

Teknik anlamda bu, bana miras kalmıştı. Onlara benzemek benim için kolay olurdu ama onlar gibi olmak istemiyordum.

Benim gerçek bir Güneyli kadın olmamla ilgili savaşı kaybettiğini anladığında, bana karşı tutumu yerini hızla hayal kırıklığına bırakmıştı. Dikkati artık Güney toplumunda ne kadar başarılı olacağıma değil, vücudumun onunkinden ne kadar farklı görüldüğüne odaklanmıştı.

Ne yazık ki bu durum içimde yer edinmiş ve beni görünüşümde bir sorun olduğuna inandırmıştı. Yaşım ilerledikçe vücudum daha kadınsı bir hâl almaya başlamıştı. Oysa annem kıvrımlara alışık değildi ve ona göre fazla kiloluydum. Ne beklediğini bilmiyordum. DNA'mın diğer yarısına sahip kocası annemin ailesinin kızıl saçlı, çilli, ince yapılı tarafına hiç benzemiyordu.

İnanılmaz bir babanın parçası olduğum için övünmek isterdim ama öz annem beni bu kadar hayal kırıklığına uğrattırken bu çok zordu. Şimdilerde bu durum eskisinden daha fazla canımı yakıyordu.

Barmen çocuk hamburgerimi önüme bırakırken zihnimin derinliklerinde pişmanlık duyguları geziniyordu. Annemi hatırladıkça yemekler kulağa daha az çekici geliyordu. Belki de soslu bir salata sipariş etmeliydim. Hamburger yerine onu yeseydim belki üniformam yarın biraz daha iyi görünürdü.

Barmen Jax, "Eğer o hamburgeri yemeye başlamazsan, ben mideye indireceğim," dedi ve beni şüphe dolu düşüncelerimden çekip çıkardı.

Tabağı kendime çekerken, "Ben yemeğimi paylaşmam," diye takıldım.

İçkimi tazelerken güldü ve yarısı dolu olan eski biramın yanına koydu.

Bu çocuk harikaydı. Üstelik bu gece şansının yaver gitme ihtimali de yüksekti. Benimle bir şey yaşamasa bile, mekânı dolduran ve ateşli barmenin dikkatini çekmek için çabalayan güzel kadınlardan biriyle yaşayacağı kesindi. Tabii benimle olması daha çok hoşuma giderdi.

Ryan ikinci çeyreğe başlarken gözlerim ekrandaki maça takılı kaldı. Bu gece olması gerektiği gibi takımın asist lideri oydu. O, bir orta saha oyuncusuydu ve ligdeki en iyi oyun kurucuydu.

Devils sahadaki ilk hamlesinde hareketli bir hücum gerçekleştirirken Ryan köşeden bir üçlük için hazırlanıyordu. Takım arkadaşı topu ona doğru attığında o da üçlülle karşılık verdi

“Siktir evet, Ry,” diye bağırdım, düşündüğümünden çok daha yüksek sesle.

“Devils taraftarısın, ha?” diye sordu Jax, gözleri önce televizyona sonra da bana kaydı. “Stevie, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bu yasak aşkımızın sonu olabilir.”

Ağzım dolu olmasına rağmen güldüm. “Devils taraftarı olmak zorunda değilsin. Sadece beş numaranın hayranıyım.”

“Ryan Shay mi? Kim Ryan Shay hayranı değil ki? Ligdeki en iyi oyun kurucu o.”

“Aynen öyle.” Ağzıma bir kızartma attım. “Ve o benim kardeşim.”

“Saçmalık.”

Onu ikna etmeye gerek duymadan yemeye devam ettim.

“Sen ciddi misin?”

Ben cevap veremedim, görüş alanımdaki biri boş bir bardağı havaya kaldırarak dikkatimi çekti.

Bakışlarım hemen uçakta gördüğüm iki adamın üzerine kaydı. Bardağını havada tutan, bir dahaki sefere uçakta üstünü değiştirdiğinde gösteri yapacağına söz veren koyu kıvrırcık saçlı oyuncuydu. Galiba ismi Rio’ydu. Diğerisi ise uçaktan indiğini gördüğüme en çok sevindiğim kişiydi.

Evan Zanders.

İstemsizce gözlerimi devirdim.

Kusursuz bir şekilde giyinmiş, viski bardağını dolgun dudaklarına götürüp bir yudum almadan önce ağzına götürürken muhtemelen hazırlanması benimkinden üç kat daha uzun sür-

müştü. Beni görmediği gibi bunu kimseyi baştan çıkarmak için de yapmıyordu ama adamın etrafına saçtığı enerji cinsellik doluydu.

Gerçekten çok sinir bozucuydu.

Hemen barmene döndüm. “Hesabı ve bahşiş kutusunu alabilir miyim, lütfen?”

Gözleri dolu birama kayarken, “Ne oldu?” diye sordu şaşkınlıkla. Tara’nın yakınlaşma uyarısı beynimde yankılanıyordu. Yemeğimi ve biramı bitirip gecemi bacaklarımın arasında bu ateşli barmenle sonlandırma fikri kulağa olağanüstü geliyordu. Tabii işimi kaybetmemek kadar değil.

Uçaktan başka biri olsaydı, maçı izlemeyi bitirinceye kadar kalıp kalabalığın arasında saklanabilirdim ama o kadar insan arasından Evan Zanders’ın olması ayrılma isteğimi daha da artırıyordu. Bütün uçuş boyunca aklına gelen her şey için çağrı lambasını yakmıştı ve diğer iki kızdan biri neye ihtiyacı olduğuna bakmaya gittiğinde, onları her zaman beni bulmaları için geri göndermişti.

Uçaktaki hayatımı cehenneme çevirecekti. Boş zamanlarıma da müdahale etmesine gerek yoktu.

“Gitmem gerek,” dedim Jax’e. “Hesabı alabilir miyim?”

“Her şey yolunda mı?” Belli ki kafası karışmıştı ve bunun için onu suçlamıyordum. Başından beri onunla flört ediyordum, ikimiz de o işten çıktıktan sonra gecemizin nerede biteceğine dair dile getirilmemiş bir umut beslemiştik.

Fakat o bir bar dolusu kadınla takılabilecek çekici bir çocuktuktu. Geceyi geçirecek başka bir kadın bulabilirdi.

“Gitmem gerek. Özür dilerim.” Üzgün olduğumu belli eden bir gülümsemeyle konuyu kapattım.

Jax hesabı ve bahşiş kutusunu getirdi, tüm içeceklerimi hesaptan düşmüştü. Yemek ücretini ödemek için kredi kartımı uzattığımda ise artık çok geçti.

Kartım bana geri ulaşmadan önce, iki koca el vücudumun iki yanından bar masasının üzerine uzanarak beni hapset-

ti. Parmakları uzun ve inceydi, altın yüzüklerle süslenmişti. Ellerin arkası da dahil olmak üzere her eklemi dövmeli ve tırnakları temiz bir şekilde manikürlüydü. Arkamdan eğilip dudaklarını kulağıma yaklaştırırken gözlerimi bileğindeki inanılmaz pahalı saate diktim.

“Stevie,” dedi Zanders yumuşak kadifemsi sesiyle. “Beni mi takip ediyorsun?”



BÖLÜM DÖRT

ZANDERS

Maddison söylediği gibi yapıp akşam yemeği için arkadaşıyla buluştuktan sonra doğruca odasına gitmişti. Bense dokuz buçukta paydos etmeyi reddediyordum, özellikle de sezonun ilk deplasman gecesi olduğu için.

Ben hayatımı böyle yaşırdım. Evimdeyken fazlasıyla çapkınlık yapıyordum ve Chicago’da geçirdiğim yazlardan büyük keyif alıyordum ama söz konusu deplasmandaki kadınlar olduğunda farklı bir heyecan hissediyordum. Kiminle olacağının bilinmezliği, nerede olacağının heyecanı, eğer istemezsem onları bir daha görmek zorunda kalmayacağımın tatmini... Bunu seviyordum.

Bu yüzden daha önce Instagram’da mesaj kutuma düşen Denverli kızlardan hiçbirine cevap vermedim. Heyecanı kalmamış, etkisi azalmıştı.

“Bir tur daha?” diye sordu Rio.

Yarısı dolu viski bardağımı hızla inceledim, bir taneye daha ihtiyacım olmadığını biliyordum. Sezon boyunca sınırı iki taneye tutmaya çalışıyordum, özellikle de maçtan önceki gecelerde. Uyumayıp seks yapmak başka bir konuydu ama kafayı bulup akşamdan kalma bir şekilde oynayacak kadar aptal değildim.

“Daha fazla içmeyeceğim.” Kadehimi onunkine doğru kaldırarak küçük bir yudum daha aldım.

Rio elini kaldırıp garsona yeni bir içki için işaret etti, bu geceki üçüncü kadehiydi. Dördüncüyü istediğinde hâlâ buralarda olursam onu durduracağıma şüphe yoktu. Kaptan olmasam bile takımın yedek kaptanıydım. Ayrıca her ne kadar dalga geçsem de oyun zamanı geldiğinde adamlarımın hazır olmasını sağlamak gibi bir sorumluluğum vardı.

Bu yılın kupa’yı kazanmam ve sezon sonuna kadar imzalamam gereken yeni sözleşme için nasıl önemli bir yıl olduğunu düşünürken, seksi garson Rio’nun içkisini tazelemek için geldi. Fakat içkisini önüne bırakırken ona doğru bakmıyordu.

Şehvetli bakışlarını üzerime sabitlemişti.

“Sana da bir tane getirmemi ister misin?” Dirseklerini masamıza dayayıp göğüslerini daha da yukarı kaldırdı. Gözlerim doğrudan memelerine kaydı. “Benden.”

Baktığım yerle az önce söylediği şey arasındaki bağlantıyı gözden kaçırmadım. Üzerimde olmalarını sorun etmezdim.

Bir şekilde dikkatimi, kafamda her türlü şeyi uyandıran göğüs dekoltesindeki aralıktan ayırabildim. “Kendi kendime koyduğum iki içki kuralı.” Gecenin son içkisini ona göstermek için elimdeki kadehi salladım.

“Bu utanç verici.” Alt dudaklarını ısırırken bana doğru eğildi. “Vardiyam bittiğinde hâlâ burada olmanı umuyordum.”

Böylesi kolaydı. Şimdiye kadar onunla iki kelime bile konuşmamıştım ama seksi ve uzun gür saçları, bu gece bedenime dolandığında çok daha güzel gözükecekti.

Yüzüm onunkinden sadece birkaç santim mesafede, dirseklerimin üzerine yaslandım. “İçki içmiyor olmam gideceğim anlamına gelmiyor.”

“Adım Meg.”

“Zanders.”

“Kim olduğunu biliyorum.” Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Gece yarısı çıkıyorum ve evim sadece on dakika uzaklıkta.”

YÜKSEK UÇUŞ

“Otelim caddenin sonunda,” diye karşılık verdim.

“Daha iyi.” Dudaklarını yalarken bakışlarım bu hareketini takip etti. Vücudumun başka bir bölgesinde daha da güzel görüneceğine emindim.

Sikişirken bazı temel kurallarım olurdu; sakın ve sessiz olmazdım. Eğer mümkünse öpüşmemek de tercihimdi. Kuralları anlatırdım ve eğer o da kabul ederse, sorun olmazdı. İstemezse? Başka biri kabul ederdi.

Havada süzülen kestane rengi bukleler dikkatimi çekti. Gözlerim dalgalarını izlerken, saç telleri arasına karışmış bal rengi tutamları anında fark ettim. Vahşi saçların sahibi tüm uçuş boyu beni hazırda beklemiş, tuvaletten peçete getirmeye varıncaya kadar isteyebileceğim her şeyi ayarlamıştı.

Tam bir pisliktim ama zevkliydi.

Stevie, oturduğu yerden kalkmaya hazırlanırken telaşla kredi kartını barmene uzattı. Bugünkü iş üniformasından çok daha rahat giyinmişti ama bol pantolonuyla bile kıcının ne kadar seksi olduğunu buradan görebiliyordum.

Kadınlarda dikkatimi çeken ilk şey kıçları olurdu.

Ve elbette memeleri.

Stevie’de ikisi de vardı ancak bana karşı olan küçümseyici tavrı arzumu baltalamıştı. Ya da bir meydan okuma gibi hissettirmişti, henüz emin değildim.

“Zanders,” Rio beni trans hâlimden çıkardı. “Seninle konuşuyor.” Şu anda vücudunu bana sergileyen garsonu imalı bir şekilde başıyla göstermişti.

Dalgınca, “Öyle mi?” diye sordum, gözlerim bardaki uçuş görevlisine takılmıştı.

“Vardiyam bitene kadar bekleyecek misin, yoksa numaranı alabilir miyim?”

“Numara yok-”

“Meg,” diyerek hatırlattı bana.

“Beni Instagram’da bulabilirsin.” Gözlerim bardaki Stevie’ye takıldı, sabırsızlıkla ya da gerginlikle ayaklarını yere vuruyordu. Hangisi olduğuna karar verememiştim.

Düşünmeden yerimden kalktım, ayaklarım beni ona doğru götürüyordu.

“Zanders!” Rio şaşkınlıkla seslendi.

Kendimi de şaşırtmıştım. Garson kız resmen şov yapıyordu ama uzun zamandır Stevie’ye uçakta eziyet ederken eğlenemediğim kadar eğlenmemiştim ve bunu tekrar yapmak istiyordum. Eminim döndüğümde o kız hâlâ beni bekliyor olacaktı. Şimdiye kadar hiçbir şey yapmamıştım ama gece için yatağını teklif etmişti.

Stevie’ye hızla arkasından yaklaştım, onu sıkıştırdıkça uzun boyum onu bastırıyordu. Altın yüzüklerle kaplı ellerimi, küçük ellerinin yanındaki barın üstüne koydum.

“Stevie.” Kulağına doğru eğildim. “Beni takip mi ediyorsun?”

Kırmızı yanakları neredeyse alev almıştı. Ona bu kadar yakın durduğumda yüzündeki pembeliğin sabahkinden daha belirgin olduğunu fark ettim. Teni açık kahvenin güzel bir tonuydu ancak pembe yanakları ve çilli teniyle karışıklık oluşturuyordu. Fark etmediğim bir başka şey de burnundaki minik altın halka, parmaklarındaki altın yüzükler ve kulaklarındaki daire şeklindeki küpelerdi.

Başparmağındakini gergin bir şekilde çevirdi. “Görünüşe göre sen beni takip ediyorsun.”

Muhtemelen onu sıkıştırdığım için arkasını dönemiyordu ve tıpkı bugün uçakta olduğu gibi göğsümle temas edecekti. Umarım dönerdi. Bocaladığımı ve sinirlendiğini görmek hoşuma gidiyordu. Emniyet talimatları sırasında küçük kibirli şovundan sonra, ona haddini bildirmek ve kimin için çalıştığımı hatırlatmak gerçekten çok keyifliydi.

Yine de arkasını dönmedi, ben de yandan eğilip bir dirseğimi barın üstüne dayadım. Ta ki sonunda bana dönüp aynı şeyi yapıncaya kadar.

“Otelim caddenin hemen karşısında, peki ya senin bahanen ne?”

Başıyla televizyonu işaret etti. “Bulabildiğim en yakın spor barı burasıydı. Bu maçı izlemem gerekiyordu.”

YÜKSEK UÇUŞ

“Ama devre arasından bile önce gidiyorsun?”

“Kalanını odamdan izleyebilirim.” Telaşla bara bakındı, o serseri barmeni bulmaya çalıştığından emindim.

“Acelen ne?”

“Cidden mi? Seninle aynı barda bulunmak istemiyorum. Tam bir pislüksin.”

Kahkaha atarken kafam geriye düştü ve dudaklarında şaşkın ama alaycı bir gülümseme belirdi.

“Eh, bence sen de biraz şımarıksın, yapacak bir şey yok.”

Çilli yüzünde herhangi bir kırgınlık belirtisi aradım ama yoktu. Onun yerine, mavi-yeşil gözleri muziplikle parladı, bu da onu biraz daha beğenmeme neden oldu. Tabii çok fazla değildi. Birçok kızın doğrudan yüzüne karşı şımarık dense böyle tepki vereceğini sanmıyordum.

Bakışlarım vücudunda gezindi. Tişörtü bol olmasına rağmen memelerinin kıvrımlarını görebiliyordum. Benim kıyafetim özenli ve hazırlıklıyken, onunki rastgele üzerine geçirdiği birkaç parçadan ibaretti.

Şerefsiz barmen, Stevie'nin kredi kartını ve fişini tezgâhın üstüne bırakırken, “Gitmek istediğine emin misin?” diye sordu.

“Evet.” Sesi sanki pişmanlık doluydu. “İçkiler için teşekkürler, Jax.” Jax mi? İsmi bile ben bir ahmağım diye bağınyordu.

“Evet, teşekkürler, Jax,” diye ekledim adını küçümseyici bir tonda. “Artık gidebilirsin.”

“Pardon?” Hem Stevie hem de barmen aynı anda konuşmuştu.

“Şimdi gidebilirsin,” diye tekrarlayarak basit bir hareketle onu uzaklaştırdım.

Jax kafasım sallayıp uzaklaşmadan önce Stevie'ye sonra bana baktı, yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade hâkimdi.

“Neden bu kadar pislüksin?” diye sorduğunda ses tonu tiksintiyle doluydu.

Bu hileli bir soru olduğu için görmezden gelerek konuyu değiştirdim.

“O adam hıyarın tekiydi.”

“Hayır, o adam gayet nazikti ve sadece şakalaşıyorduk. Bunu mahvettin.”

“Zaten onunla gitmeyecektin.”

“Nereden biliyorsun?”

“Çünkü tezgâhın üzerinde dolu bir biran var ve izlemen gereken yarım bir maç kalmıştı.”

Elindeki iki fişi barın üstünde kaydırды. “Bana numarasını verdi,” diye ekledi kendini beğenmiş bir tavırla, bar üzerindeki fişe doğru başını sallarken. “Ve gece daha yeni başladı.”

Hiç düşünmeden fişi bardan alıp onun bir araya getiremeyeceği kadar küçük parçalara ayırdım. Onu kızdırmaktan hoşlanmam dışında bunu neden yaptığım hakkında kesinlikle hiçbir fikrim yoktu.

“Senin sorunun ne?”

“Sana küçük bir iyilik yaptım, Stevie. Bana sonra teşekkür edersin.”

“Siktir git, Zanders.”

Stevie'nin suratını incelerken bir an için durdum, içinde gerçek bir öfke vardı ve onu kusuyordu.

“Barmen sevgilin o garsonun kışını avuçluyordu.” Masadaki sarışın garsonu işaret ettim. “Mutfağa her girip çıktıklarında. Ardından kız bakmıyorken öbür garson kızla öpüşüyordu.” Başka bir garsonu gösterdim, bu seferki kahverengi saçlıydı. “Tuvaletin yanında. Birden fazla kadın olmasına itiraz ettiğimden değil ama en azından ben birbirlerinden haberdar olmalarını sağlarım. Bu adam bir pislik.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Ben yalan söylemem.”

Stevie'nin bakışlarında hayal kırıklığı belirdi ama sonra sahte özgüvenini geri takındı. “Belki de umurumda değildir,” diyerek meydan okudu.

“Umursuyorsun.”

“Götün tekisin.”

“Bu konuyu kapatmıştık, Stevie. Bunu zaten biliyorum.”

Cüzdanımdan yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp bahşış niyetine masaya bıraktım. Aslında bu adam ne ondan ne de benden tek kuruş almamalıydı fakat özellikle bütün gece adilik yapmışken onun gereğinden fazla bahşış vermesini istemiyordum.

“Benim kendi param var.”

“Ne güzel.” Küçümser bir tavırla omzunu okşadım. “Tamam, şimdi dökül bakalım.”

“Neyi dökülecekmişim?”

“Neden beni takip ettiğini? Şimdiden bana âşık mı oldun, Stevie? Yavaş ol, tatlım. Sadece bir gün oldu.”

Küstah bir kahkaha patlattı. “Sen kendine âşıksın.”

“Biri olmak zorunda.” Bu ifade, içinde onun fark edebileceğinden çok daha fazla doğruyu barındırıyordu. Gözlerini tekrar barın üzerindeki televizyon ekranına çevirdi. “Devils taraftarı mısın?”

Beni görmezden gelip dikkatini maçın ilk devresinin sonuna doğru ilerleyen süreye yöneltti.

“Ha?” Devils’in oyun kurucusu son saniyede şutunu atıp kaçırınca maçın ilk yarısı eşitlikle sonuçlandı. “Kahretsin.”

“Sen bir Devils taraftarısın,” diye tekrarlardım, bu sefer sorudan çok tespitimi ortaya koymuştum. Fakat ilk seferinde beni görmezden gelmesi hoşuma gitmemişti. Alışkın olmadığım bir durumdu bu.

“Evet. Onun gibi bir şey.” Çanta askısını omzunun üzerinden atarak göğsünün üzerinden geçirdi ve iki memesini birbirinden uzaklaştırdı. Gözlerim doğrudan onlara kaydı. Vücudu etkileyiciydi, kıvrımlı hatları vardı. Bunu göstermeliydi, sanki kötü günler geçirmiş izlenimi veren bol ve büyük beden kıyafetlerle örtmemeliydi.

“Pekâlâ, beni alıkoyma görevini başarıyla tamamladın,” diye söze başladı Stevie. “Artık gidebilir miyim?”

Dikkatimi gür saçlı garson kıza yönelttim, iki ketçap ku-

tusunu doldururken gözlerini benden ayırmıyordu. Baştan çıkarıcı görünmeye çalışıyordu fakat avuç içiyle ketçap şişesinin dibine vururken karşıdan bana gülümsemesi biraz tuhaf görünüyordu.

Rahatsız olmuş bakışlarımı yarıda keserek cebimde titreyen telefonuma baktığımda ablam Lindsey'den bir mesaj geldiğini gördüm.

Lindsey: Selam, Ev. Sezonun ilk deplasman maçına gölge düşürmek istemezdim ancak annem telefon numaramı bulmuş. Nasıl olduğunu anlamadım ama sana ulaşmak için üç kez aradı. Demek istediğim, bilmediğin hiçbir çağrıya cevap verme. Seni özledim, küçük kardeşim.

Ekrana bakmaya devam ederken dudaklarım aralandı.

İki yıl önce maçlarımdan birinde karşıma çıkıp benden para dilendiğinden beri annemden hiç haber almamıştım. Elbette hayır demiştim. Telefon numaramı öğrenmiş, durmaksızın aramış ve sonunda bizzat gelmişti. Nerede olduğumu gizleyemezdim. Maç programları internette yayınlanıyordu fakat telefon numaramı verdiğim insanlar konusunda bu kadar seçici olmamın sebeplerinden biri de kendisiydi. Sayamayacağım kadar çok kez numaramı değiştirmek zorunda kalmıştım.

“İyi misin?” diye sordu yumuşak bir ses.

“Ha?” Kafamı kaldırdığımda Stevie'nin mavi-yeşil gözlerinde nazik ve endişeli bir ifade belirmediğini gördüm.

İnsanlara olan güvenim sarsılmış durumdaydı, karşısında duvarlarımı indirdiğim sadece birkaç kişi vardı. Küstah tavırlı uçuş görevlisi onlardan biri değildi.

Zihnimi görebildiğini hissetmiş bir hâlde, “İyiyim,” diye tersledim.

Bir anda bar aşırı kalabalık ve sıcak gelmeye başlamıştı. Klostrofobik değildim ama şu anda öyleymişim gibi hissediyordum. Elimdeki kadehi bıraktım. Sıcak hava yanaklarımı okşarken avuçlarım nemlendi, görüşüm bulandı. Nefes almaya çabalasam da içeride hiç hava yoktu.

YÜKSEK UÇUŞ

Sikeyim. Yıllardır bunu yaşamamıştım.

Tek kelime etmeden ve bir saniye bile beklemeden barın ön tarafından dışarı fırladım.

Dışarı çıktıktan sonra her iki yöne de bakınıp boş bir alan aradım. Sokaklar insanlarla doluydu, çoğu dikkatini bana yöneltmişti. Normalde bakışlar, alkışlar ve takdir için yaşardım. Oysa bu gece, gözleri olan herkesten olabildiğince uzağa gitmek istiyordum.

Caddeyi koşarak geçtikten sonra içgüdüsel olarak birkaç blok ileriye gittim. Nereye gittiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sessiz bir yer bulmak için paniğe kapılmış bedenime güveniyordum.

Görünürde bir park vardı ancak insanlar bütün bankları doldurmuştu. Arkasına gizlenebileceğim kadar büyük gövdeli, geniş bir ağaç buldum. Düşünmeden kıcımı çimlere bıraktığımda bok gibi pahalı Armani pantolonum nemli zeminden dolayı hemen ıslandı.

Nefes al. Nefes ver. Kendi sırtını kendine yasla.

Neredeydim ben? Denver'da. Bir parkta.

Banklar ne renkti? Mavi.

Neden böyle hissediyordum? Çünkü annem, çocuklarını ve kocasını daha zengin biri için terk eden servet avcısının tekiydi. Paraya doymuyordu ve şimdi de benim paramı istiyordu. Beni istemiyordu. Beni sevmiyordu. Sadece paramı istiyordu.

İçimdeki öfkenin yeniden canlandığını hissettim. Panik atak geçirmeme neden olan tek şey, görüşümü kaplayan öfkeydi ama bunun beni kontrol etmesine izin veremezdim. On yıllık terapi bana bunu öğretmişti. Paniğin kazanmasına izin vermeyecektim. Annemin kazanmasına izin vermeyecektim.

Neden böyle hissediyordum? Çünkü beni hiç sevmemişti. Çünkü kız kardeşim ve benim yerimize parayı seçmişti. Bunun bir önemi yoktu çünkü ben kendimi seviyordum.

Terapi bana bunu öğretmişti, kendimi sevmeyi. Seviyordum da. Özür dilemeden ve sorgulamadan, kendimi seviyordum.

Bunu birinin yapması gerekiyordu.

Nefes al. Nefes ver.

Panik ortadan kayboldu. Artık sıcaktan bunalmış, boğulmuş ve nefes alamıyor gibi hissetmiyordum. Onunla mücadele etmişim. Beni ele geçirmesine izin vermemişim. Daha başlamadan durdurmuşum.

Derin bir nefes alarak dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve başımı omuzlarıma arasına bıraktım.

Bardaki hesabımı ödememişim ama Rio beni idare ederdi. Bir sonraki seferde bunun icabına bakardım. Kız kardeşimin mesajını tekrar okumadan telefonu elime alıp cevap verdim.

Zanders: Haber verdiğin için minnettarım, Linds. Seni seviyorum. Lütfen yakın zamanda beni görmeye gel.

Sevdiğim insanların sayısı bir elin parmaklarını geçmiyordu, onlar da Maddisonlar ve kız kardeşimden oluşuyordu. Hepsi buydu ve böyle kalmasını istiyordum.. Onlar dışında kimseye ihtiyacım yoktu.

Lindsey: Şimdi takvimime bakıyorum! İşler yavaşlar yavaşlamaz bir şeyler ayarlayacağım. Lütfen bana bir iyilik yap ve bu yıl ceza almaktan uzak dur.

Zanders: Bana bunun için büyük paralar ödüyorlar Ben Chicago'dan gelen ve kimseyi umursamayan bir pisliğim, hatırladın mı?

Lindsey: Tabii.

Gülmekten gözlerinden yaş akan bir emoji ile konuşmasını bitirdi, beni tanıyordu. Ben o adam değildim ama insanların buna inanmasına izin veriyordum. Böylesi daha kolaydı. Bu şekilde zarar görmüyordum.



BÖLÜM BEŞ

ZANDERS

“Chicago Raptors’ın meşhur ikilisi Eli Maddison ve Evan Zanders ile birlikteyiz,” diye başladı *Chicago Tribune* muhabiri. Denver Arena’daki maç öncesi, konferans salonunda oturduğumuz sırada sesi hoparlörden yükseliyordu.

Odadaki tek kişi olan Maddison’a baktım. “Kötü şöhretli ikili,” dedim sessizce.

Maddison gözlerini devirse de göğsü sessiz bir kahkahayla hareket etmişti.

“Maddison, yeni doğan oğlun için seni tebrik ediyorum.”

“Teşekkürler, Jerry.” En iyi arkadaşım öne doğru eğildi, böylece konferans masasının ortasındaki ahizeden sesi daha net duyuluyordu. “Eşim ve ben, Maddison ailesine yeni bir üye eklemekten mutluluk duyuyoruz.”

“Peki ya Ella? Abla olmayı nasıl karşıladı?”

“Bayıldı,” diye güldü Maddison. “Çok enerjik bir kız ve gelecekte patronluk taslayacağı bir kardeşi olacağı için çok heyecanlı.”

Tribune muhabiri Jerry, “Sizi, eşinizi ve çocuklarınızı Chicago’daki bir sonraki iç saha maçında görmek için sabırsızlanıyoruz,” diye ekledi.

Konuşma genellikle bu şekilde ilerliyordu. Muhabirler önce Maddison ile tatlı, duygusal şeyler hakkında konuşur, ardından da bana geçerlerdi.

“Ve EZ,” diye söze girdi Jerry, takma adımı kullanarak.

“Nasıl gidiyor, patron?”

“İyi gidiyor. İyi gidiyoruz. Yine de seninki kadar iyi olduğunu sanmıyorum. Geçtiğimiz hafta, kendi sahanızda düzenlediğiniz maçtan sonra arenadan ayrılırken çekilen son fotoğrafınla internete düştün. Bilmemiz gereken biri var mı?”

Muhabirlerin neden sürekli seks hayatım hakkında konuşma ihtiyacı hissettiklerini bir türlü anlamıyordum. Medyada yansıtılan kişiliğim bana çok para kazandırdığı için bunu görmezden gelmek mümkündü. Yine de geçen haftadan kimi kastettiğini anlayamadım. Belli bir noktadan sonra birbirlerine karışabiliyorlardı.

“Hadi, Jerry,” diye takıldım. “Benden bahsediyorsun. Ne zaman hakkında bilgi sahibi olman gereken biri oldu ki?”

“Benim hatam.” Kahkaha attı. “Neredeyse Evan Zanders ile konuştuğumu unutuyordum. Muhtemelen annenden beri bir kadına yirmi dört saatten fazla vakit ayırmamışsındır.”

Annemden bahsedince gözlerim Maddison’ınkilere kaydı. Ailem ve onun ailesi dışında kimse ailevi durumumu bilmiyordu. Bunun böyle kalması için halka ilişkiler ekibime iyi para harcıyordum.

Maddison bana özür diler gibi hafifçe gülümsedi.

“Kulağa doğru geliyor.” Hoparlöre doğru bir kahkaha atmaya zorladım kendimi, kelimelerin dilimden dökülürken çıkardığı tattan nefret ediyordum.

“Jerry, biraz hokey konuşalım.” Maddison hemen konuyu değiştirmişti.

“Evet, konuşalım. Bu yıl oldukça iyi bir takımınız var. Kupa hakkında ne hissediyorsunuz?”

“Bu yıl bizim yılımız,” dedi Maddison.

Ben de başımı sallayıp onayladım. “Bu yıl Raptors forma-

YÜKSEK UÇUŞ

sı giyen bu grubun sezon sonunda Stanley Kupası'nı kaldı-
rabilecek potansiyele sahip olduğuna kesinlikle inanıyoruz.”

Maddison ve ben konferans salonundaki masanın karşı-
sında birbirimize odaklanmış bir şekilde bakışuyorduk. Söz
konusu hokey olduğunda, özellikle de bu sezon, boşa uğraş-
mayacaktık. Bu bizim kazanmak için en iyi yılımızdı. Yirmi
sekiz yaşında olan Maddison ve ben NHL'deki yedinci sezo-
numuza başlıuyorduk ve nihayet kupayı eve götürmek için tüm
koşullara sahiptik.

“İnfazcı Zanders, bu yıl ceza sahası dakikalarını azaltmayı
düşünüyor musun?”

“Duruma göre değişebilir.” Sandalyemde arkama yaslandım.

“Nasıl?”

“Eğer diğer takımlar düzgün oynarsa, ben de onlara ayak
uydururum. Ancak benim adamlarımın peşine takılacak olur-
larsa, hesap verecekleri kişi ben olurum. Ceza sahası beni
korkutmaz. Bu takımda olma sebebim oyuncularımı korumak
ve sakatlanmalarını önlemek. Yine de son altı sezonuma ba-
kacak olursak, bu yılın da farklı olacağını düşünmüyorum.”

“İyi bir hokey mücadelesini seviyorsun,” diye kahkaha attı
Jerry.

Haksız sayılmazdı.

“Kaybedecek neyin var ki?” diye sözlerine devam etti.
“Yumruklarını atarsın, locada birkaç dakika geçirirsin, ar-
dından da her gece kolunda başka bir kadımla çıkar gidersin.
Hepimiz seni tanıyoruz, EZ. Kendinden başka kimseyi umur-
samıyorsun. İşte bu yüzden Chicago seni seviyor. Ligdeki en
büyük şerefsiz sensin. Yine de seni seviyoruz.”

Maddison sandalyesinde arkasına yaslanmış, kaşları çatık
bir hâlde kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Hayal kırıklığı
içinde başını salladı ama bu işin nasıl yürüdüğünü biliyordu.
Bunu yıllardır yapıuyorduk.

Derin bir nefes aldım, muhabir göremese de yüzüme bir
gülümseme yerleştirdim. “Doğru söylüyorsun!”

“Şehrin altın çocuğu ve Chicago’nun sevimsiz kötü çocuğu,” diye ekledi Jerry. “Siz ikiniz söz konusu olduğunda kullanmayı en sevdiğim başlık bu.”

Takım ve bu sezon için hedeflerimiz hakkında konuşmaya devam ettik ama birkaç sorudan sonra konu özel hayatıma gelmişti. Arenadan birlikte ayrıldığım kadınlardan, şehirde fotoğraflanan gecelerimden, içki içip parti yapmaktan bahsediyorduk. Yine de ona her zaman bu gecelerin asla maçtan önce olmadığını hatırlattım.

Ne zaman Maddison ya da ben konuşmayı Chicago’nun Aktif Zihinleri’ne –ihtiyaç duydukları ruh sağlığı kaynaklarına sahip olmayan genç sporcuları destekleyen yardım vakfımıza– kaydirmaya çalışsak, Jerry konuyu bana ve bekâr yaşam tarzıma getirip değiştiriyordu.

Son yedi yılda kendim için oluşturduğum imajın bu olduğunu ve maaş çeklerimin bu kadar yüksek olmasının nedeninin bu olduğunu biliyordum. Fakat hayır işlerimizin de reklamını yapmak istiyordum. Hayatımda gerçekten gurur duyduğum tek şey buydu.

Maddison ile bu vakfı kurmaya o Chicago’ya ilk taşındığında karar vermiştik. İkimiz de zamanımızı ve paramızı hayır kurumlarına yatırmamız gerektiğini biliyorduk, bu yüzden bu organizasyonu oluşturmak mantıklı gelmişti. Sporcularda, özellikle de erkek sporcularda, konuyu etraflıca saran baskıyı kırmaya çalışmak amacıyla şehrin dört bir yanından profesyonel sporcuları kendi ruh sağlığı yolculuklarını paylaşmaları için bir araya getiriyorduk. Aylık etkinliklerle para toplayarak maddi durumu iyi olmayan ancak yardıma ihtiyaç duyan çocukların terapi seanslarının masraflarını karşılıyor, ayrıca zamanlarını bağışlamak isteyen doktor ve terapistlere ulaşıyorduk.

Küçükken bu tür bir destek alsaydım hayatımın ne kadar farklı olacağını hayal bile edemezdim. Hissettiğim öfke ve terk edilmişliğin büyük bir kısmını buzun üstünde sert hareketlerle değil, kelimelerle ifade edebilirdim.

YÜKSEK UÇUŞ

Maddison tüm sorular tamamlandıktan sonra, “Zaman ayırdığın için teşekkürler, Jerry,” dedi. Konferans odasındaki aramayı sonlandırdı. “Artık bu saçmalığı yapmayacağız.”

“Yapmak zorundayız.”

“Zee, seni bir pislik gibi gösteriyorlar. Onlar konuyu kiminle yattığına ya da kiminle dövüştüğüne çevirmeden Aktif Zihinler hakkında konuşamıyorsun bile.” Maddison yüzünde beliren hayal kırıklığıyla masadan kalktı.

Ben de böyle hissediyordum. Özel hayatım hakkında konuşmak istemeleri sikimde değildi ama medyanın toplum için yaptığım iyi şeylerden de bahsetmesi güzel olurdu. Çoğu insan vakfın diğer kurucusu olduğumu bile bilmiyordu. Bunun Maddison’ın hayır kurumu olduğunu düşünüyorlardı çünkü o tüm iyi, aile babası imajına uyuyordu. Medyanın benim kimseyi umursamayan bir pislik olduğumu fakat aynı zamanda akıl hastalığından muzdarip yoksul gençler için bir hayır kurumunun kurucu ortağı olduğumu söylemesi pek mantıklı olmazdı.

“Artık bunu yapmayacağız. Herkesin senin duyguları olmayan bir pislik olduğunu düşünmesinden bıktım. Senin hakkında konuşma şekilleri, Zee...” Maddison başını iki yana sallayarak konferans odasının kapısına doğru ilerledi.

“Benim duygularım yok,” diyerek karşı çıktım. “En azından haziran ayında Stanley Kupası’nı ve yeni kontratımı elim alana kadar.”

“Duyguların yok mu?” Maddison’ın bakışlarından ikna olmadığı belliydi. “Ella ile Coco’yu izlerken ağladın. Senin de duyguların var, dostum. İnsanların bilmesine izin vermeye başlamalısın.”

“Coco’yu bana karşı kullanma! Çok üzücüydü!” Yerimden kalkıp maç için giyinmek üzere onu soyunma odasına kadar izledim. “Sondaki o şarkı var ya? Beni her seferinde mahvediyor.”



Kıçım, eve dönüş yolculuğumuz için uçaktaki koltuğuma yerleşir yerleşmez, derin bir iç çekerek kendimi koltuğa bıraktım. Bu mağlubiyet çok üzücüydü ve ben de bok gibi oynamıştım. Maça odaklanamamıştım ve bunun tüm sorumluluğunu üstleniyordum.

Mağlubiyeti bu kadar kısa sürede beklemiyordum. Aslında en az on maç boyunca mağlubiyet yüzü görmeyiz diye düşünüyordum. Biz çok iyiydik ama bu gece bizim gecemiz değildi.

Yine de uzun bir sezon bizi bekliyordu. Daha iyi olabilirdik.

Telefonum çaldığında cebimden çıkardım ve ekibin geri kalanı uçağa binerken iki mesajım olduğunu gördüm. Menajerimden gelen ilk mesajı isteksizce açtım.

Rich: EZ, dostum. Bu gece soyunma odasının kapısında seni bekleyen bir kız vardı ve sen onun yanından geçip gittin. Medyanın ikinizin salondan çıkarken fotoğraflarını çekmesi iyi olabilirdi. Ne oldu?

Sinirle boynumu gerip derin bir nefes verdim. Kendi kızlarımı kendim bulurdum ve Rich ayarlamadan da bu iş yürüyordu. Medya tüm bu erkek-fahişe meselesini anlayabiliyordu. Rol yapmama gerek yoktu. *Chicago Tribune* ile maç öncesi yaptığımız röportajda hokey ya da hayırseverliğimiz hakkında iki kelime bile konuşmamamız bunu gösteriyordu.

Yaşadığımız boktan mağlubiyetten ve yirmi dört saat içinde annem hakkında iki kez duyduklarımın sonra, ateşe odun atacak havada değildim. Kuzey Amerika'nın çoğu benim bir playboy olduğumu zaten biliyordu. Bir gece es geçmek imajımı değiştirmezdi, dolayısıyla gelecek sezonki kontratımı kaybetmeme neden olmazdı.

Rich'i görmezden gelerek bir sonraki mesaja baktım. Yüz ifadem tüm gece takındığım sinirli tavrın aksine tamamen değişti.

YÜKSEK UÇUŞ

“Karı bana mesaj atmış.” Logan’ın bana gönderdiği mesajı ve fotoğrafı göstermek için Maddison’ı dürtükledim.

Uzun zamandır gördüğüm en sevimli fotoğraftı. Biyolojik olmayan yeğenim Ella Jo, boynu bükük bir şekilde televizyondan birkaç metre uzaktaydı ve gözlerini ekrana dikmiş bir hâlde maçımızı seyrediyordu. Kocaman fiyonk şeklindeki toka, kabarık saçlarını biraz olsun toparlıyordu ama en güzeli giydiği formaydı. Sırtında “ZEE AMCA” yazan on bir numaralı formayı giyyordu.

Logan: *Bunu kocama sakın gösterme. Bunu giymesine izin verdiğim için beni öldürebilir ama en sevdiğin kızın senin numaranı giydiğini görmek hoşuna gider diye düşündüm.*

“Ne sikim oluyor?” Maddison üç yaşındaki kızını kendi forması dışında birinin formasıyla görünce dehşete kapıldı.

Logan’dan bir mesaj daha gelmeden önce ekranımda üç küçük nokta titreşti.

Logan: *Ve kocamı sinirlendirmeyi sevdiğin için, şu anda ona gösteriyor olduğunu tahmin edebiliyorum.*

İkimizi de çok iyi tanıyordu.

Logan: *Merhaba, bebeğim. Seni çok seviyorum. Lütfen beni öldürme.*

Maddison nihayet gülümsedi.

“Eğer Ella bu gece o boktan şeyi giydiyse, kaybetmemiz pek şaşırtıcı değil.” Dudaklarında kendini beğenmiş bir tebessüm belirirken arkasına yaslandı ve ellerini birleştirerek karnının üzerine koydu.

Gülümsedim. “Pislik.”

“Şerefsiz.”

“Çıkış talimatları için hazır mısınız?”

Logan’a hızlı bir yanıt vererek, Stevie’ye tüm dikkatimi vermeden önce Ella’nın formalı fotoğrafı için teşekkür ettim.

Bu onu kızdırmak için kullandığım en yeni taktiğimdi. Geçen seferinde dikkatimi çekmek mi istemişti? Öyleyse, şu andan itibaren söyleyeceği her kelimeye dikkat edecektim ve bunun çok garip olacağından emindim.

“Evet, lütfen!” Telefonumu bir kenara kaldırıp ellerimi kucağımda birleştirerek beklentiyle başımı dikleştirdim.

Verdiğim istekli yanıt karşısında başını salladı, kaşları çatılmış bir hâlde bana şaşkın şaşkın baktı.

Maddison ne yaptığımı bildiğinden yanımda kıs kıs gülmeye başlamıştı.

“*Tamam...*” Kafası öyle karışmıştı ki kelimenin son hecesini uzatarak söylemişti.

Stevie, acil bir durumda kullanmamız gerekirse diye pencere çıkışının nasıl çalıştığını anlatmaya devam ederken, bu kez geçen seferkinden çok daha aceleliydi. Sanırım sezonun geri kalanında bunu her uçuşta tekrar edecekti.

Söylediği her kelimeye hevesle başımı salladım ama maviyem yeşil gözleri ne zaman benimkilere takılsa sıkıntıyla kısıldı.

“Acil bir durumda yardım edebilecek durumda mısınız?” Bu soruyu hem Maddison’a hem de bana sormuştu.

Maddison hemen, “Evet,” diye yanıtladı.

Ben pek değildim.

“Bir sorum var,” diye söze başladım. “Pencereyi tam olarak nasıl açacaktım?” Maddison başını salladı ama göğsü sessiz bir kahkahayla titriyordu. Stevie derin bir nefes aldı, muhtemelen hayal kırıklığı içinde, bana daha önce söylediği şeyi tekrarladı. “Plastik levhayı çıkarın, kırmızı kolu içeri doğru çekin ve serbest bırakın. Böylece pencere otomatik olarak hareket edecektir.”

Başımı tekrar tekrar salladım. “Evet, anlıyorum. Peki, ne zaman açacağım?” Stevie sert bir nefes aldığı anda dudaklarımdaki sinsi sırıtışı daha fazla engelleyemedim. Bu çok eğlenceliydi.

“Bir uçuş personeli tarafından talimat verildiğinde.”

YÜKSEK UÇUŞ

“Ve nasıl-”

“Tanrı aşkına, Zanders! Acil bir durumda yardım edebilecek durumda mısın, değil misin?”

Gülmekten kendimi alıkoyamadım. Kendimi sahadan ayrıldığı zamankinden on kat daha iyi hissediyordum.

Neyse ki Stevie'nin dudaklarında kontrol etmeye çalışsa da bir tebessüm belirdi. Dolgun dudaklarını birbirine bastırarak ısırmaya çalıştı ama sonunda bir kahkaha attı.

Sandalyemde arkama yaslanırken yüzümde kocaman bir gülümsemeye, “Evet, istekliyim ve yapabilirim,” diye teslim oldum.

Eğlenerek başını iki yana salladı, “Yeni bir işe ihtiyacım var,” diye homurdandıktan sonra yanımızdan uzaklaştı.

Uçağın kapıları kapandıktan sonra Stevie tekrar çıkış sırasına gelerek koridorda benden birkaç santim ötede durdu. Sarışın iş arkadaşı önde dururken, üçüncü kabin görevlisi bir anons geçiyordu.

Stevie güvenlik tanıtımına başladı, emniyet kemerlerinin ve oksijen maskelerinin tavandan düşmesi durumunda nasıl kullanılacağını gösterdi. Başka kimse dikkatini vermese de gözlerimi lazer gücüyle ona odakladım.

Bakışlarımı hissedebiliyordu ve yanakları çillerinin altından kızarmaya başlamıştı.

“Uçağımızda altı adet acil çıkış kapısı bulunmaktadır,” dedi uçuş görevlisi anons sisteminden. “Bunların ikisi ön tarafta, ikisi kanatların üzerinde, ikisi pencerelerde ve ikisi de uçağın arkasındadır.”

“Harika gidiyorsun, tatlım,” diye fısıldadım.

Stevie dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı.

Ses uçakta tekrar yankılandı. “Uçuş görevlileri şimdi size en yakın çıkışları gösterecekler.”

Stevie her iki elinin işaret ve ortaparmaklarını kullanarak uçağın arka tarafındaki çıkışları gösterdikten sonra aynı hareketi benim oturduğum ortadaki pencere çıkışlarına doğru yö-

neltti. Benim tarafımdaki pencere çıkışını gösterdiğinde işaret parmağını içeri çekerek sadece ortaparmağıyla pencereyi işaret edip beni kesinlikle şaşkına çevirdi.

Kahkahalarımı zapt edemedim.

Stevie'nin dudaklarında kendini beğenmiş, memnun bir gülümseme vardı, tıpkı olması gerektiği gibiydi. Çoğu kadının yaptığı şekilde geri adım atmaması ya da cazibeme boyun eğmemesi hem ilgi çekici hem de sinir bozucuydu.



Ertesi gün Maddisonların çatı dairesinden içeri girer girmez duyduğum ilk şey, "Zee!" oldu ve hemen ardından üç yaşındaki tatlı bir ufaklık kendini bacaklarıma atarak onu kucağıma almamı bekledi.

"Ella Jo!" Çılgın saçlı küçük kızı kucağıma alıp sıkıca sarıldım. "En sevdiğim kızım nasılmış bakalım?"

"Senin sadece tek kızın var," diye itiraz etti, küçük parmaklarını yanaklarıma bastırarak. Çok haklıydı.

"Hediye?"

"Ella!" Logan koridorun sonundaki çocuk odasından seslendi. "Biz amcandan böyle bir şey istemedik."

Ebeveynlik konusunda Logan'ın arkasında durmaya çalışarak gülümsememi zapt etmeye çalışırken küçük EJ'ye dikkatle baktım. Ancak Ella diğer iki amcasından ya da benden kesinlikle her şeyi isteyebilirdi ve hiçbirimizin hayır demesine imkân yoktu.

Dudaklarını en tatlı gülümsemesi sarmadan önce kendini toparlamak için biraz ofladı, gamzeleri ortaya çıkmıştı. Başını eğip omzunu pembe yanağına yaklaştırdı. "Hediye, lütfen?" Kirpiklerini kırıştıyordu.

Göğsümden derin bir kahkaha yükseldi. Elimi cebime sokmadan önce onu bel hizamda sabitledim.

Ella bir yaşındayken, ona babasıyla oynadığımız her şehir-

YÜKSEK UÇUŞ

den bir kıyafet satın almaya başlamıştım ama bunu bildiğinden ya da aklında tuttuğundan emin değildim. Fakat her yolculuktan sonra gelip küçük yeğenimi görmemi sağlamamın eğlenceli bir yöntemiydi. Şimdi hepsi küçük kardeşi MJ'e kalmıştı.

Geçen yıl iki yaşına geldiğinde ise kartpostallara geçtim. Ön yüzdeki parlak, güzel resimleri seviyordu ve bir kâğıt parçası onu mutlu ediyordu.

Bu yıl üç yaşındaydı ve artık magnetlere geçmiştik.

Üzerinde Colorado bayrağı olan küçük magneti çıkardığımda Ella'nın koyu yeşil gözlerinin heyecanla parlamasını izledim.

Elimde lanet olası basit bir magnet tutuyor olmama rağmen piyango kazanmış gibi heyecanlı görünüyordu.

“Vay canına!” diye bağırdığında kendime engel olamayarak tekrar güldüm.

Hediyelerini pek kibar bir şekilde istememiş olabilirdi ama bu küçük magneti minik ellerinde tutuş şekli bunu telafi ediyordu.

Dudaklarında kocaman bir gülümsemeyle elindekini inceledi.

“Buzdolabı için,” diye açıkladım. “Oynadığımız her şehirden sana bir tane getireceğim.”

Heyecanla kafasını salladı ve kıvranarak kucağımdan inmek istedi. Buzdolabına doğru koşup onu dizlerinin üzerine oturttum. Mıknatısı buzdolabının altına, sadece kendisinin ulaşabileceği bir yere yerleştirdikten sonra dizlerinin üzerine çöküp minik ayaklarını çenesinin altına yerleştirdi ve hayranlıkla inceledi.

“Ne diyorduk, bebeğim?” Logan kucağında yeni doğmuş MJ ile mutfağa geldi.

“Teşekkürler, Zee Amca!” Ella mutfağın zemininden oldukça gürültülü bir sesle bağırdı.

“Bir şey değil, tatlım.”

Logan yanımdan geçip uykudaki oğlunu kollarıma yerleştirirken yanağına bir öpücük kondurdum. Onu kucağıma

almak isteyip istemediğimi bile sormamıştı. Cevabı zaten biliyordu. Çoğu zaman buraya gelme nedenim en yakın iki arkadaşımınla vakit geçirmek istememle alakalı değildi. Buraya çocuklarını görmek için geliyordum.

Doğumunun üzerinden iki haftadan az bir süre geçmiş olan yakın arkadaşımın döndüm. “Nasıl hissediyorsun, Lo?”

“İyi hissediyorum.” Kanepeye oturup bacaklarını altına çekerken yüzünde parlak bir gülümseme vardı.

Kollarımdaki MJ’yi uyandırmamaya dikkat edip kanepenin karşı tarafına geçtim. Aslında bu bebeğin uykusu çok derindi, o yüzden istesem de uyandırabileceğimi sanmıyordum. “İyi görünüyorsun.”

“Zee, ayağını denk alsan iyi olur!” Maddison’ın neşeli sesi koridorun sonundan yükseldi.

“Çoooooook iyi!” Yalnızca onu kızdırmak için yüksek sesle söyledim.

“Oğlumu tutuyor olmasaydın, kışını tekmelerdim.” Oturma odasına doğru yürürken, kanepeye doğru koşan kızını kucağına aldı. “Ama iyi görünüyor,” diye devam etti Maddison. “Ella Jo, annen güzel görünüyor, değil mi?”

“Çok güzel,” diye iç geçirdi Ella başını babasının omzuna yaslamadan önce. Uykusu gelmiş gibiydi.

Maddison, Logan’ın arkasındaki kanepenin etrafından dolandı. “Sanırım birinin uyku vakti geldi. Hemen döneceğim, bebeğim.” Karısına hızlı bir öpücük verdi.

Ella’yı odasına götürürken yönünü benim kanepeme çevirdi ve huysuz bir dudak büküşle eğildi. “Hemen döneceğim, bebeğim.”

“Siktir git.” Bir kahkaha atarak suratını kendimden uzaklaştırdım.

Gözlerim Logan’ın arkasındaki tavandan tavana uzanan pencerelere kaydı. “Kahretsin, bazen evimin içini ne kadar görebildiğinizi unutuyorum.” Gözlerimi kıstığımda mermer mutfak masamı görebiliyordum.

YÜKSEK UÇUŞ

Logan arkasını dönüp pencereden dışarı, caddenin karşısına baktı. Tekrar bana döndüğünde gamzelerinin belirginleşmesini ve yüzünde utangaç bir gülümseme belirmesini engelleyemedi.

“Rahat ol. Unutmamız olanaksız. Eli ya da ben seni kaç kez mutfağında biriyle yakaladık, biliyor musun? Bu perdeleri neden taktırdık sanıyorsun?” Duvara yaslanmış, güneş ışığının içeri girmesine izin veren ekstra uzun karartma perdelerini eliyle gösterdi. “Henüz gözlerimi oymadığıma şaşırıyorum.”

“Senin evinin manzarasına sahip olabilmek için kaç kadının cinayet işleyebileceğini biliyor musun? Sadece gösterinin tadını çıkar.”

“İğrenç,” diye kıkırdadı.

Surat ifadesindeki değişimi görmeden önce ben de onunla güldüm. “Eli, annenin kız kardeşine ulaştığını söyledi.”

Derin bir iç geçirdim ama bu konunun değişmesinden dolayı da mutluydum. Haftada bir ya da iki kez görüştüğüm uzman bir terapistim olmasına rağmen Logan da benim terapistim sayılırdı. Ona neredeyse her derdimi anlatıyordum ve Denver’deki o geceden beri içimdeki huzursuzluğu biriyle paylaşmaya ihtiyacım vardı.

“Evet, Lindsey durmadan arayıp benimle iletişime geçmeye çalıştığını söyledi.”

“Üzgünüm, Zee. Yapabileceğimiz bir şey var mı?”

“Bilmiyorum. Sadece bir daha ortaya çıkmamasını ya da numaramı öğrenmemesini umabiliriz. Sanırım.”

Logan bir süre sessiz kaldıktan sonra bakışları önce bana sonra da zemine kaydı. “Babana söyledin mi?”

Babama söylemiş miydim? Üniversite için evden çıktığımdan beri babama pek bir şey söylememiştim. Bugünlerde pek de ilgili ya da anlayışlı bir adam değildi. Yılda milyonlarca dolar kazanan profesyonel bir sporcu olduğum gerçeğini zerre kadar umursayacağını sanmıyordum. Bu da annemin şu anda hayatıma girme arzusuyla büyük ölçüde çelişiyordu.

Yine de eskiden böyle değildi. Aslında, çocukluğumda birbirimize daha yakındık. Babam seyahat ettiğim hokey turnuvalarının hepsine katılırdı. Bütün gün spor konuşur, arka bahçede tekniğim üzerinde çalışmama yardım ederdi ve burs kazanabilmek için notlarımı yüksek tutmam gerektiğini bildiğinden derslerim konusunda hep üstüme düşerdi.

Babam özünde iyi bir insandı ama annem bizi terk ettiğinde kendini işe vermişti. Belki de annemin istediği gibi bir adam olmaya ya da en azından annemin istediği parayı kazanmaya çalışıyordu. Ona geri döneceğini umuyor olabilirdi. Emin değildim. Annem gibi olmasa da bir noktada o da beni farklı bir şekilde terk etmiş sayılırdı.

Sonrasında ne notlarımı önemsemi ne de lisede hokey maçlarımı izlemeye geldi. Bunun yerine geç saatlere kadar çalışıp kırık kalbinin acısını görmezden gelmeye çalışıyordu. O eve döndüğünde ben genellikle akşam yemeği için mikrodalgada bir şeyler hazırladıktan sonra yatıyordum. Lindsey o sırada üniversiteye başlamıştı ve ben kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Panik atak krizleri o zaman başlamıştı. Öfke patlamaları o zaman başlamıştı. Kimsenin beni sevmediğini düşünmeye de o zaman başlamıştım. İşte o zaman, kimsenin beni yanımda kalabilecek kadar sevmediğini fark ettim.

Yıllar sonra, üniversitede üçüncü yılımdayken terapiye gitmeye ve sorunlarım üzerinde çözüm üretmeye başladım. Kimse beni sevmek zorunda değildi. Bu yüzden ben de kendimi sevmeye başlamıştım. Başkasına ihtiyacım yoktu.

“Zee,” dedi Logan usulca.

“Hımm?” Geçmişin üzerimde bıraktığı sersemliği silkeleyerek, kollarımda mışıl mışıl uyuyan MJ’yin yumuşak cildini başparmağımla okşadım.

“Babana annenin sana ulaşmaya çalıştığını söyledin mi?”

Başımı iki yana sallayıp ona gülümsedim. “Onu bu konuda rahatsız etmek istemiyorum.” Bu da *onunla gereğinden*

fazla konuşmak istemiyorum anlamına geliyordu. Daha önce bunu söylemiş olsam da Logan babamla ilişkimizi düzeltmemiz konusunda çok ısrar ediyordu. Kendi ailesini genç yaşta kaybetmişti ve babasıyla bir kez daha konuşabilmek için her şeyini feda etmeye hazırdı. Hayatta ve sağlıklı olan babamla konuşmak istemediğimi ona her söylediğimde kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum.

“Tamam.” Bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakarak konuşmayı sonlandırdı. Kucağımdaki tatlı bebeğe baktım. Kan bağıımız olmamasına rağmen bu aileye sahip olduğum için mutluydum.

“Hey, Zee,” dedi Logan kanepenin karşısından. “Seni çok seviyoruz.”

Her nasılsa bu kadın her zaman neyi duymaya ihtiyacım olduğunu biliyordu, tıpkı kocasının beni bir kitap gibi okuyabildiği gibi. Bazen ne kadar açık sözlü ve dürüst olsam da neye ihtiyacım olduğunu söylemekte pek iyi sayılmazdım. Ancak bu insanlar beni bu kadar iyi tanıdığı için şükrediyordum.

“Ben de sizi seviyorum.” Hayatımın son on yılında kız kardeşim dışında bu sözleri söylediğim yegâne insanlar onlardı.



BÖLÜM ALTI

STEVIE

Evan Zanders pisliğin tekiydi.

Öte yandan galiba onu anlamaya başlamıştım. Sadece üç kısa seyahat yapmamıza rağmen, işte buradaydık.

Beni sinirlendirmek için elinden gelen her şeyi yapmaya kararlıydı ama ben de ona gereken cevabı verdiğim sürece bir sorun olacağını düşünmüyordum.

Uçağın kapıları kapanıp dışarıdaki soğuğu engelledikten sonra, çıkış sırasında durarak her zamanki güvenlik tanıtımını yaptım. Bu gece, diğer gecelerde olduğu gibi kırmızı göz* uçuşuydu. Bununla beraber oyuncular sahte oksijen maskesini ya da emniyet kemerini ne umursamayacak ne de seyredecek durumdaydı.

Biri hariç hepsi.

Kim olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Evet, doğru bildiniz. Evan Zanders ela gözlerini üzerime dikmiş, haftalardır olduğu gibi işimi yaparken her hareketimi takip ediyordu.

Güvenlik demo çantasını toplarken, uçuşun en sevdiğim

* Kırmızı Göz Uçuşu, ticari havacılıkta, batıdan doğuya doğru yapılan ve gece saatlerinde başlayıp sabah saatlerinde sona eren uçuşlar için kullanılan bir terimdir. -ç.n.

YÜKSEK UÇUŞ

kısmı başlamak üzereydi. Sadece bugün, en sevdiğim kısım bu değildi çünkü bugün tüm oyuncular ayağa kalkıp soyunmaya başlarken ben çıkış sırasında sıkışıp kalmıştım.

Kaçmak için bir yol bulmaya çalışırken panik içindeydim, uçağın arka tarafındaki mutfağa gitmem gerekiyordu ama faydasızdı. Nereye dönsem biri soyunuyordu. Kusursuz hatlara sahip ve neredeyse tamamen çıplak bedenler tarafından kapana kısılmış durumdaydım.

En dikkat çeken kim miydi? Tam önümde dikilen ve bana hareket edecek alan tanımayan adamı mı merak ediyordunuz?

Evan Zanders.

Zanders koridordaydı ve kendi koltuğunun yanındaki boşluğu tamamen kaplamıştı. Arkamı dönüp uçağın önüne doğru koşmaya çalıştım ama görünüşe göre koçluk ekibi de bu gece takım elbiselerini çıkarmaya karar vermişti. Chicago'ya gece uçuşuyla döndüğümüzü hesaba katarsak bu mantıklıydı. Yine de kaçışım imkânsız hâle gelmişti.

Korkuyla irileşen gözlerim, Indy'nin güvenlik gösterisini yaptığı ön mutfaktaki gözlerini buldu. Bana acıyan bir bakış atmak yerine göz kırptı ve bir bölmenin arkasına saklanıp beni kurtlara bırakmadan önce iki başparmağını havaya kaldırıp onaylayan bir işaret verdi.

Çıplak kurtlara.

Geri döndüğümde gözlerim hemen Zanders'inkilere kilitlendi. Nasıl kilitlenmesindi ki? İlk olarak, muhteşemlerdi. Buğulu bakışları vardı ve bu, çok boktandı. İkincisi, adam tam anlamıyla bir adım ötemde duruyordu. İsterse geri çekilebilirdi, benim aksime onun adım atacak yeri vardı. Fakat hayır. Özel dikim takım elbise ceketini baştan çıkarıcı bir şekilde çıkarırken benden on iki santim uzakta kalmayı tercih etmişti.

Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyordu, yoksa doğuştan bir porno filmde rol almak üzereymiş gibi mi görünüyordu hâlâ emin değildim ama içimden bir ses ikincisi olduğunu söylüyordu.

“İyi misin, Stevie?” Zanders gözlerindeki muzip parıltıyla sordu.

“Evet,” derken sesim titredi. Boğazımı temizledim. “Evet. İyiyim. Çok iyiyim.” Zanders’ın altın yüzüklerle kaplı uzun parmakları, yakalı gömleğinin düğmelerini açmakta acele etmezken başımı çevirip enseme ovuşturdu.

Bakışlarını üzerimde hissettiğimde gözlerimi pencereden dışarıya sabitledim. Bu kısmen gözlerimi üzerinden ayırmak, kısmen de kaçışımı planlayabilmek içindi.

Uçak pistte o kadar da hızlı ilerlemiyordu. Pencereden asfalta atlarsam oluşacak yara izlerinin Zanders’ın bakışlarından çok daha az can yakacağından emindim.

Bakış açım pürüzsüz bir ten ve çıplak bir vücut girdiğinde lanet bir nedenden dolayı, kendimi tutamayarak o vücuda baktım.

Zanders’ın üst bedeni tamamen çıplaktı. Omuzları geniş ve büyük olmasına rağmen vücudu beline doğru inceliyordu. Tıpkı bir süper kahraman gibiydi. Kaslarının bile kasları vardı.

Gözlerim onunkiyle birleşmeden önce boynundaki ince altın zincire vuran ışık gözümü aldı ve bakışlarımı oraya çevirdim.

Daha fazla keyiflenemezdi.

“Gördüklerini beğendin mi?” Sırıtiyordu.

Evet, sırtacak kadar küstahtı.

“Ben...” Kahıolası sesimin tonu on oktav fazla çıkmıştı. Zanders’ın göğsü kahkahayla kabardığında boğazımı tekrar temizledim. “Geçebilir miyim? Uçağın arka tarafına gitmem gerek.” *Ve sinir bozucu güzellikteki vücuduna bakmaktan kalp çarpıntısı geçirmeden önce senden uzaklaşmam gerek.*

Kemerini hızla çözerken göz temasını bir an olsun kesmedi. “Neredeyse işim bitiyor.”

Yutkundum. Sesli bir şekilde. Sanki çölde günlerdir su bulamamış gibi hissediyordum.

İşim gereği, striptiz gösterisi izlemem gerekeceğini kim bilebilirdi ki?

YÜKSEK UÇUŞ

Uzun parmakları pantolonunun fermuarını indirerek ayak bileklerine düşmesine müsaade etti.

Gözlerim ön taraftaki devasa şişkinliğe odaklanmadan hemen önce gördüğüm ilk şey oldukça dar olan siyah iç çamaşırıydı. Şaka yapmıyordum. Devasaydı. Üstelik sert bile değildi. Kızların kendini ona sunmasına şaşırılmamalıydı. Aleti, kendine ait bir alan koduna ihtiyaç duyacak kadar büyüktü.

“Eğleniyor musun?”

“Hımm?” Pantolonundaki şeytanın büyüüne kapılmış bir şekilde geveledim.

“Gördüklerin hoşuna gitti mi, Stevie?”

“Evet,” dedim afallamış bir hâlde. “Ne? Hayır. Kesinlikle hayır.” Hızla uçağın diğer tarafına dönüp, her geçen saniye daha da çekici görünen acil çıkış penceresine baktım.

Zanders’ın şeytani kahkahası kulaklarımda çınlarken, bakişlerimin bir kez daha bedenini bulmasına engel olamadım.

Ayak bileklerinden başlayarak vücudunun sol tarafının tamamını kaplayan siyah kıvrımlı dövme gözümde kaçmamıştı. Bacağını çevrelemiş, kaburgalarından geçerek kolunu kaplamıştı. Kapkara mürekkep teninin rengi ile fazla zıtlık oluşturmamıştı. Aksine, birbirlerini tamamlamışlardı. Vücuduna çok uyumlu görünüyordu. Başka nasıl anlatabileceğimi bilmiyordum.

“Bu soruyu tekrar yanıtlamak ister misin?” Zanders eşofmanını ve tişörtünü giymek için hiçbir efor sarf etmeden sordu. Çıplak vücudu koridorun tamamını kaplarken, ellerini iki yandaki koltuk başlıklarına dayayarak beni kafese hapsetti. “Gördüklerini beğendin mi?”

Yüzüme en ukala maskemi yerleştirdim, bu adamın egosuna olduğundan daha fazla tavan yaptırmayı düşünmüyordum. Uçakta sadece bir yere kadar yeterli oksijen vardı. Onun egosunun geri kalan hepimizi boğmasını istemezdim.

Elbette güvenliğimiz içindi.

“Eh işte,” dedim kayıtsızca, kollarımı göğsümün üzerine-

de birleştirerek, bakışlarım onunkilerle kilitlenirken boyun eğmiyordu.

“Eminim öyledir, tatlım.”

Zanders beyaz tişörtünü başından geçirdi, kumaş yüzünü kapattığında bakışları bir anlığına benimkinden ayrıldı. Sonra gri bir eşofman altı giydi, ben de dikkatimi iç çamaşırının içindeki yılandan uzak tutmak için elimden geleni yapıyordum.

Peki ya gri eşofman altı? Adamım, hadi ama.

“Sanırım birazcık...” Ağzının kenarını sildi, ona bakarken salyalarımın aktığını anlatmaya çalışıyordu.

Öyle olmadığımından yüzde doksan emindim ama olsam da kesinlikle şaşırmazdım. Yine de kontrol etmemek için elimden geleni yaptım.

Saçmalık derecesinde çekiciydi.

Ela gözleriyle bana adeta meydan okurken, dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Dudaklarımı aralayıp olası bir salyamı kontrol etmem için beni kışkırtıyordu.

“Senden nefret ediyorum,” diye hatırlattım ona, duruşumu korumaya çalışarak. Bu da onun kibirli bir kahkaha atmasına neden oldu.

Zanders tekrar doğrulduğunda, bu lanet koridordan kurtulmaya karar vererek yanından geçmek için hamle yaptım ama karşıdaki koltuğa doğru kolunu yasladı ve bana engel oldu.

“Ben bir soda alacağım.”

Nefesimi tutarak başımı ona çevirdim, ateşle oynuyordum. Yüzü benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi ve çok seksiydi. Dudaklarının sıcaklığını hissedebiliyordum. Ya da belki de bu bakışlarının yarattığı bir sıcaklıktı.

“Arkada kendin alabilmen için bir soğutucumuz var.” Yanından geçmek için kolunu ittim, belki gerekenden biraz daha sertti ama beni zorluyordu ve bu durum hoşuma gitmiyordu. Kendimden emin maskemin çıkarılmasından hoşlanmıyordum.

“Ekstra limon, Tatlı Stevie!” diye seslendi. Yüzündeki keyifli ifadeyi görünce gözlerimi devirdim.

Ancak yanaklarımın kızardığını da biliyordum.

YÜKSEK UÇUŞ



Ona kahrolası sodasını getirdim.

Ayrıca rahatlıkla yapabileceği şeyleri de yerine getirdim. Sodasını tazeledim, ona bir yastık ile bir paket cips götürdüm. Onları ulaşılabilir bırakmamızın bir sebebi vardı.

Tek temennim, başının üzerindeki uçuş görevlisi çağrı ışığının arızalanıp devre dışı kalmasıydı. Bu kadar sık basmaya devam ederse bozulması pek şaşırtıcı olmazdı.

Yine arka tarafta, bir yolcunun yardımımızı istediğini gösteren mavi ışık parladı.

Dudaklarımdan sesli bir homurtu yükseldi. Az önce kendime tost yapmıştım. Mükemmel erimişti ve henüz birkaç ısırık almıştım.

Indy kakhaha attı. “Görünüşe göre erkek arkadaşının yine sana ihtiyacı var.” Zanders’ın aptal, ahmak suratının üzerindeki ışığın yandığı çıkış sırasına doğru ilerledim. “Gidip neye ihtiyacı olduğunu sorardım ama gittiğimde seni isteyeceğini ikimiz de biliyoruz.”

Gözlerimi devirdim, gerindim ve mutfaktan çıktığımda en iyi yalancı uçuş görevlisi gülümsememi takınmaya çabaladım ama ben bunu yaparken Tara aceleyle Zanders’a doğru yöneldi. Onunla başka biri ilgilenmek istiyorsa, bu sorumluluğu memnuniyetle devredebilirdim.

Güvenli sığınağımız olan mutfağa geri girerken Indy’ye, “Tara ilgileniyor,” dedim.

“Yirmi dolarına bahse girerim ki buraya geri dönüp Zanders’m seni istediğini söyleyecek.”

“Kaybettiren bahislere para yatıracak kadar para kazanmıyorum,” diye hatırlattım ona. Sezonun üçüncü yolculuğundaydık ve Zanders’ın kızlarla konuştuğu tek bir uçuş bile olmamıştı.

Tara mutfakla koridor arasındaki boşlukta dururken boğazını temizledi. “Evan Zanders senden bir şey istiyormuş.”

“Ne istediğini biliyor musun?” Ses tonum temkinliydi. Gerçekte onunla arkadaşlık etmememe rağmen, bu sezon işimi cehenneme çevirme konusundaki aşikâr görevi Tara’nın dikkatini çok fazla çekeceğinden dikkatli olmam gerekiyordu. Zanders’ın da daha dikkatli olması gerekirdi.

“Hayır. Sadece senin verebileceğin bir şeye ihtiyacı olduğunu söyledi.” Tara arkasını dönüp uçaktaki çalışma masasının olduğu yere doğru yürürken dudakları sert bir çizgi hâlindeydi.

Dikkatleri üzerimde topladığım için mi sinirliydi, yoksa kendisine ilgi gösterilmediği için mi üzgündü tam olarak anlayamamıştım. Üstelik bu, düşünürken bile saçma hissettiriyordu. Zanders’ın bana gösterdiği ilgiyi isteyen, işimi olması gerekenden çok daha fazla zorlaştıran biri aklını kaçırmış olmalıydı.

Indy, “Gidip sevgilinle ilgilen,” diye takıldı.

“Kapa çeneni.”

Ben koridorda yürürken tüm takım yemeklerini mideye indirmekle meşguldü, bu yüzden neyse ki çıkış sırasına doğru ilerlerken kimse bana dikkat etmedi.

“Bir şey mi istiyorsun?” Zanders’a en tatlı ses tonumla sordum ama aslında o kadar da tatlı hissetmiyordum. Tatlı, kendimi tanımlamak için kullanacağım türden bir kelime değildi.

“Yemeğimi beğenmedim.” Tabağına baktı. Mükemmel pişmiş bonfilesine neredeyse hiç dokunmamıştı.

“Pekâlâ? Sana farklı bir şeyler getireyim mi?”

“Bana tost yapar mısınız?”

“Gerçekten mi? O tür şeyleri yiyor musun?”

“Ah, tatlım. Nasıl beslendiğime dikkat mi ediyorsun?”

Dürüstçe, “Aslında hayır. Umurumda bile değil,” dediğimde Maddison onun yanında neredeyse gülmekten boğuluyordu. “Sadece merak ettim. Fakat diğer uçuş görevlisi buraya geldiğinde ondan sana bir tane hazırlamasını isteyebilirdin, biliyorsun.”

YÜKSEK UÇUŞ

Uçağın ön tarafına, Tara'nın incecik bedeninin durup bizi seyrettiği yere doğru baktı.

“Evet, içimden bir ses yemek söz konusu olduğunda senin fikirlerine onunkilerden daha çok güvendiğimi söylüyor.”

Bu da ne anlama geliyordu? Vücudumu bu şekilde mi eleştiriyordu? Bu tür atıştırmalıkları düzenli olarak yediğimi ve muhtemelen güzel bir tane yapabileceğimi bildiğini söyleme şekli miydi? Demek istediğim, haksız değildi ama yine de...

Sertçe yutkundum, aniden kendimi kapana kısılmış gibi hissettim. Alan çok dardı. Herkes tarafından görülebilecek şekilde açıktaydım. Kimsenin bu mahcup hâlimi görmesini istemiyordum. Üniformam vücudumu sararken kalçalarımın, göğüslerimin ve kollarımın aralarına girdiğini biliyordum. Herkes üniformamın üzerime tam oturmadığını anlayabilirdi. Bunun ben de farkındaydım. Gördükleri ilk şey, istediğimden birkaç kilo daha fazlasına sahip olan bir vücuttu ve bu insanların beni bunun için yargılamayacağını düşünerek aptallık etmişim.

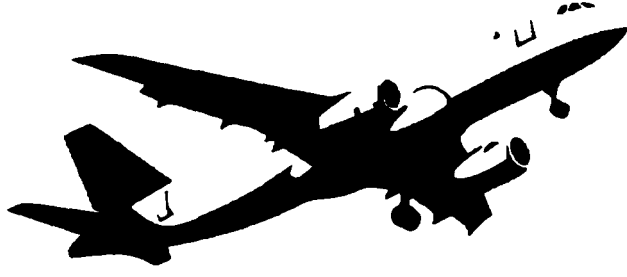
Yanılmıştım ve bu noktada maskem tamamen düşmüştü. Bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyordum.

“Stevie?” Zanders eğlenceli bir tonda konuşmaya devam etti. “İşini yapıp bana tost hazırlayacak mısın, hazırlamayacak mısın?”

Bir an için trans hâlimden sıyrılıp sessizce başımı salladım ve gizlenme ihtiyacıyla mutfağa doğru ilerledim.

“Stevie?” Koridorda hızla ilerlerken Zanders sesleniyordu ama arkamı dönmedim.

Tostunu hazırlıyordum ama ona götüren ben olmayacaktım. Aslında, Chicago'ya inene ve uçaktaki herkes inene kadar bir daha asla koridora çıkmayacaktım.



BÖLÜM YEDİ

STEVIE

Chicago Raptors kendi sahasında oynayacağı için bu hafta izinliydim. Daha da önemlisi, Chicago Devils de bu gece izinliydi. Bu da sonunda kardeşimle biraz vakit geçirebileceğimiz anlamına geliyordu.

Öte yandan bugün onu hâlâ görmemiştim. Bu sabah atış antrenmanı vardı, öğleden sonra da bir basın toplantısı olacaktı fakat bu akşam birlikte sinemaya gidecektik. İkizlerin kaynaşma vakti de diyebilirdik. Olağanüstü dairesindeki kanepeye kıvrılmış, dönmesini bekliyordum.

Şaka yapmıyordum. Bu ev inanılmazdı. Yaklaşık dört yıl önce inşa edilmişti ve Ryan inşasmdan bir yıl sonra Chicago Devils onu transfer ettiğinde buraya taşınmıştı. Çatı katından birkaç kat aşağıda yaşıyordu ancak geniş verandasından olağanüstü bir manzara görünüyordu. Buradan Michigan Gölü de dahil olmak üzere Chicago'nun büyük bir kısmını görebiliyorduk.

Bugün manzara o kadar da güzel değildi, bütün öğleden sonra bardaktan boşalırcasına yağmur yağmıştı. Normalde izin günlerimde barınağa giderdim ancak köpekler hava nedeniyle

öğleden sonra yürüyüşlerine çıkamadıkları için yardımına ihtiyaçları yoktu.

Bunun yerine, en rahat ve en çirkin eşofmanlarımı giyip kanepeye gömüldüm.

Yapılan üç kısa yolculuk, bu sezon için ayaklarımı alıştırtmanın iyi bir yöntemiydi çünkü bir sonraki yolculuğumuz çok daha uzun süreli olacaktı. Gelecek haftaki programımız Nashville’de başlayacaktı. Herkesin Nashville’de olmayı seveceğine emindim. Oysa beni endişelendiren asıl şey de orada olmamızdı.

Şehrin dışında büyümüştüm ve buradan ayrılıp Kuzey Carolina Üniversitesi’ne gittiğim için şükrediyordum. Nashville’de olmanın bana kendimi kötü hissettirdiği bir yanı vardı.

Yeterince sarışın değildim. Yeterince uzun ve zayıf da değildim. Ayrıca yeterince kısa ve minyon olduğum da söylenemezdi.

Büyürken böyle hissetmişim, bu yüzden bir hokey takımıyla çalışmaya başladığımdan beri oraya geri dönmek kafamı kurcalıyordu. NHL programında uğramamız gereken bir duraktı, oysa NBA’de çalışırken memleketimi ziyaret etmekten kaçınabiliyordum.

Ryan şanslıydı. Maçları dolayısıyla yılda birkaç kez oraya gitmek zorunda kalmıyordu. Yine de resmi bir geçit töreniyle karşılaşacağından emindim. Lisenin popüler öğrencilerinden biriymi ve ben de kızların yıldız basketbolcuya yakınlaşmak için kibar davrandıkları ikiz kardeşiydim.

Öte yandan liseden birkaç arkadaşım vardı, çok yakın olmasak da muhtemelen gelecek hafta şehirde olacağımı söyleyecek kadar yakındık.

“Hey, Vee!” Ryan ön kapıdan içeri girerken seslendi.

Kanepeden fırlayıp ona irileşmiş, sabırsız gözlerle baktım. “Bana da aldın mı?”

“*Merhaba demeyecek misin? ‘Sevgili kardeşim ve tüm dünyadaki en sevdiğim insan, nasılsın?’ demek yok mu?*”

Tiksintiyle burnumu kıvırdım. “İğrenç, hayır.”

“Evet, sana da bir tane aldım.” Folyoya sarılmış sosisli sandviçi kucağıma fırlattı. “Ama seni akşam yemeğinde beş dolarlık bir sokak sosislisinden biraz daha iyi besleyebileceğimi biliyorsun, değil mi?”

“Beni yargılamayı bırak. United Center’ın sokak lezzetleri en iyisidir.” Hevesle sosisli sandviçimin paketini açtığımda, ızgara soğan ve biberle doldurulmuş, ayrıca hardalla soslanmış olduğunu gördüm. Tam sevdiğim gibiydi. “Ne zaman çıkmak istersin?”

“Nereye gidiyoruz?”

Mutfaktan ona baktım. “Sinemaya. Hâlâ saat yedideki seansa yetişmek istiyoruz, değil mi?”

“Siktir, Vee. Bu akşam için plan yaptığımızı tamamen unutmuşum.” Suçluluk duygusu yüzünü kapladı. “Bir randevum var.”

“Ah.” Bu beklenmedik bir şeydi çünkü kardeşim gerçek anlamda randevuya falan çıkmazdı.

“İptal edebilirim.” Hızla kanepenin arkasına doğru ilerledi.

“Biriyle randevun var, öyle mi?”

“Evet ama iptal ediyorum.”

“Hayır, iptal etme.”

Kardeşim Chicago’ya geldiğinden beri kimseyle çıkmamıştı. Basketbola ve kariyerine o kadar odaklanmıştı ki kadınlar aklından bile geçmiyordu. Aslında, biriyle çıkmayı neredeyse reddediyordu, bu yüzden muhtemelen bu durumdan kurtulmasına yardım edeceğimi umuyordu ancak onun bekârlığını desteklememin hiçbir yolu yoktu.

Mutluluğu sadece basketbolda bulacağını düşünse de Ryan tanıdığım en iyi insandı ve mutlu olmayı hak ediyordu. Ne yazık ki üç yıl sonraki ilk randevusu, haftalardır yapabildiğimiz tek planla aynı zamana denk gelmişti. Basketbol ve hokey sezonu olduğu için birbirimizi bir süre pek göremeyecektik.

Hevesli bir şekilde, “Deplasman maçlarından döner dönmez bunu telafi edeceğim,” dedi.

YÜKSEK UÇUŞ

“Sen dönmeden bir gün önce Nashville’ye geçeceğim ama merak etme. Vakit geçirecek bir zaman buluruz.”

Ryan kanepenin arkasına gelip kollarım omuzlarımdan kavradı. “Lütfen bana gitmememi söyle.”

“Gidiyorsun. Kim bu kız?”

“Takımımızın genel müdürünün yeğeni.” Ryan kanepenin kenarına yerleşti. “Büyük bir filmin galasına gidiyor ve genel müdürümüz de benden bir iyilik istedi.”

“Demek sinemaya gidiyorsun.”

Ryan’ın yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. “Görünüşe göre, bir tür halkla ilişkiler operasyonuna ihtiyacı var ve bunu düz, sıkıcı Ryan Shay’den daha iyi kim yapabilir?”

“Sen sıkıcı değilsin, Ry.”

“Oldukça sıkıcıyım, Vee.”

“Belki de ondan gerçekten hoşlanırsın?”

“Benim tipim değil. Bu kesinlikle bir iş randevusu.”

“Biriyle birlikte olmazsan nasıl bir tipin olabilir ki?”

“Amcasının parası sayesinde zengin olan biri kimsenin tipi olmamalıdır.” Ryan onaylamaz bir ifadeyle hızla başını iki yana salladı. “Randevulardan bahsetmişken, yaklaşan büyük bir bağış gecesi var ve bunun için bir partnere ihtiyacım vardı.”

“Harika, kardeş hırsız ünlü film yıldızı kız arkadaşına sor.”

“Benimle geleceksin, değil mi?”

“Elbette. Eğer hokey için seyahatte değilsem.”

“Değilsin. Sizin oyuncularınızdan birinin hayır kurumu. Chicago’nun Aktif Zihinleri. Kredi kartımla kendine bir elbise satın al. Resmi bir şeyler giymemiz gerekiyor.”

Gözlerimi kısıp ona bakmak için başımı eğdim. “Benim kendi param var. Ayrıca, ikinci el bir şey bulmayı tercih ederim.”

Ryan başını iki yana salladı. “Asla olmaz. Vee, senin ikinci el tarzının harika olduğunu düşündüğümü biliyorsun ama bu etkinlikte ikinci el bir mağazadan alınmış bir elbise giyemezsin.”

“Neden?”

“Çünkü o salon Chicago’daki en yüksek maaşlı sporcularla dolu olacak. Göze batarsın.”

Yaptığı açıklamayla tartışmamız anında sona erdi.. Bu şekilde dikkat çekmeyi asla istemezdim.

“Tamam. Zengin meslektaşlarının yanında giymem için bana pahalı bir elbise alabilirsin.”

Dudaklarında memnun olduğunu belli eden bir gülümseme belirdi. “Giderken siyah Am-Ex* kartımı da al.” Sosisli sandviçi elimden hızla kapıp kocaman bir ısırık almadan önce omuzlarımı hızlıca sıktı.

“Ne halt ediyorsun!”

“Kahretsin, bu çok iyiymiş. Bir sonraki sefere kendime de bir tane almam gerekecek.” Ağzının kenarındaki hardalı sildi. “Nashville, ha? Aptal ikizlere şehre döneceğini söyleyecek misin?”

“Hannah ve Jackie’yi kastediyorsan, henüz emin değilim. Karar vermedim.”

Ryan mutfak raflarını karıştırıp atıştıracak bir şeyler aradı. “Yapma. O kızlar çok kötü.”

“Onlar benim arkadaşlarım.”

“Onlar senin arkadaşın değil, Vee. Onlar kötü kızlar.”

Yorgun bir nefes verdim. Kardeşim haklıydı ama her ne kadar aralarından dışlanmış hissetsem de onlar lisedeki en yakın arkadaşlarımdı.

“Kötü kızlardan bahsetmişken... annemle konuştun mu?”

Ryan omzunun üzerinden bana ölümcül bir bakış fırlattı. “Annemi kötü kız kategorisine sokamazsın.”

“Senin için öyle olmaması çok doğal, ne de olsa gözde çocuk sensin.”

“Hayır, onunla konuşmadım. Kasabaya döneceğini ona söyleyen iyi olur. Seni görmek isteyecektir.”

Hayır, istemezdi.

* American Express kredi kartının kısaltması -e.n.

“Evet, tamam. Kesinlikle, ona söyleyeceğim.” Anneme eve döneceğimi haber vermeyi düşünmediğim gerçeğini anlamadan önce kardeşimin bakışlarından kaçındım. Babamı görmeyi çok isterdim ama annemi? Pek sayılmazdı.

“Galadan bahsetmişken...” Ryan koltuğun kolçağına oturup dikkatli gözlerini üzerime çevirdi. “Brett bugün beni aradı.”

“Neden?”

Kardeşim derin bir nefes aldı. “Ziyarete gelmek istiyor-muş. Şu etkinlik için.”

“Ziyaret mi? Buraya mı? Chicago’dan mı bahsediyorsun?”

Ryan gözlerini benimkilerden ayırdı. “Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim. Senin burada yaşadığını bilmiyor-muş ama şu anda spor sektöründe bir iş bulmaya çalışıyor. Şehirdeki bütün büyük takımlar o bağış gecesinde olacak. Network oluşturması için iyi bir yer.”

Brett’in adını duyunca ciğerlerime ve oradan da beynime giden oksijen miktarı azaldı. Düşünmek istediğim son kişi kardeşimin üniversitedeki takım arkadaşıydı. Kendisi eski sevgilim oluyordu.

Üniversite yıllarımın büyük bir zamanında çıkmıştık ama başka seçenekleri olduğu için benimle ilişkisini sonlandırdığı birçok dönem olmuştu. Sonra, canı sıkıldığında kuyruğunu bacakları arasına sıkıştırarak geri geliyordu. Böylece, kendimi onun dikkatini çekecek kadar iyi olmaya çalıştığım sonsuz inişli çıkışlı bir durumun içinde buluyordum.

Onu geri kabul eden aptal bendim. Her seferinde. O benim zayıf noktamdı. Onu seviyordum ve tek istediğim beni geri istemesiydi ama istememişti. Gerçekten hiç istememişti.

Ben sadece boşluğu doldurmak için oradaydım. O daha iyi seçenekler aramaya devam ederken yatağında sıcak bir beden olmak amacıyla vardım. O zamanlar fark etmemiştim ama özgüvenim, sürekli olarak ona yetemediğimi düşündüğüm için büyük bir düşüş yaşamıştı ve tabii ki annemin görünüşümle ilgili yorumlar yapmaya başlaması da aynı döneme denk geliyordu.

Son sınıftayken Brett, profesyonel bir basketbol takımından antrenman kampına katılma teklifi aldığını öğrendiğinde, “Seni üç yıldır kullanıyordum,” demekten daha hızlı bir şekilde beni terk etmişti. Üstelik, bu kelimeleri kullanmadan söylemeye çalıştığı şey tam olarak buydu.

Her şeyi net bir şekilde hatırlıyordum. Ryan’ı UNC’deki soyunma odasının önünde bekliyordum ama takım arkadaşları ses yalıtımından uzak kapının ardında atışırken, kardeşimin sahada bir röportajın ortasında olduğunu bilmiyordum.

Erkek arkadaşımın yeni teklifini öğrendiklerinde çocuklardan biri, “*Stevie ne olacak?*” diye sormuştu.

Brett’in tepkisi mi? “*Ne olmuş Stevie’ye? Yanımda olmasının tek sebebi sıkılıyor olmamdı. Şimdi profesyonel olacağım. Üzerime atlayacak kadınların sayısını biliyor musun? Daha iyi seçeneklerim varken Shay’in kız kardeşiyle beraber olacağımı mı sanıyorsun?*”

İşte bu kadardı. Bu benim için bardağı taşıran son damla olmuştu. Onunla en son o zaman konuşmuştum. Yıllar içinde, özellikle de çaylak sezonunun hazırlık kampında kadro dışı bırakıldıktan ve bir daha profesyonel bir NBA takımına alınmadıktan sonra birkaç kez bana ulaşmaya çalışmıştı. Soyunma odasının önündeki o gün her şeyin koptuğu gündü. Onun için hiçbir zaman anlam ifade etmemiştim ve o zamandan beri yeterince iyi olmadığını bilmenin ağırlığını üzerimde taşıyordum.

Onun ne denli korkunç olduğu hakkında Ryan’ın hiçbir fikri yoktu. Brett üniversiteden takım arkadaşıydı ve bir zamanlar onun en yakın arkadaşlarından biriydi. Yine de kardeşimin yaşadığım kalp kırıklığına tanık olması, tüm detayları bilmeden bile arkadaşıyla arasına mesafe koymasına yetmişti.

Dramatik olmak istemiyordum ama tam olarak hayatımı mahvetmişti.

İşte bu yüzden bir daha asla bir sporcuyla birlikte olmaya karar vermiştim. Onlar yüzeyseldi, sadece kollarındaki kupayı önemserlerdi ve ben kimsenin kupası değildim.

YÜKSEK UÇUŞ

Ryan, “Ona bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim,” diyerek beni anılardan uzaklaştırdı. “Ama belki de ona yardımcı olmam gerektiğini düşünüyorum. Bazı medya ağlarıyla bağlantı kurmasını sağlayabilirim? Bilemiyorum. Onun için üzülüyorum.”

Ryan eski takım arkadaşının benim hakkımda ne söylediğini bilseydi kendini kötü hissetmezdi. Aslında, muhtemelen onu döverdi.

“Ona gelmemesini söyleyeceğim.”

“Hayır.” Başımı salladım. “O senin üniversiteden takım arkadaşın, Ry. Sorun değil. Yine de ona kalacak başka bir yer bulabilir misin?”

Bana minnettar ve anlayışlı bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Aranızda ne olduğunu bana anlatacak mısınız?”

“Ayrıldık. Bu kadar basit.”

“Bir gün bana anlatmanı istiyorum.” Hazırlanmak için odasına gitmeden önce buklelerimi okşayarak kanepenin arkasına doğru yürüdü. “Seni seviyorum, Vee.”

Sosisli sandviçimin geri kalanını bitirip kanepeye uzanmadan önce Ryan’ın üniversitedeki takım arkadaşına duyduğum tiksinti damağımda kalırken, geceyi geçirmek için dev battaniyemin altına yerleştim.



Tüm akşamımı en rahat eşofmanlarımla geçiriyordum. Gerçi bunlar aynı zamanda en çirkin kıyafetlerimdi ama kimi etkilemeye uğraşacaktım ki? Bu dev apartman dairesinde, henüz çok fazla insan tanımadığım bir şehrin göbeğinde yalnızdım. Ne yaptığımı öğrenmek için Indy’ye mesaj atmayı düşündüm, önümüzdeki altı belki de sekiz ayın çoğunu birlikte yollarda geçireceğimiz için onu daha iyi tanımak adına güzel bir fırsat olabileceğini düşünüyordum. Öte yandan, bu battaniyenin ağırlığı ve koltuktan kalkmak istememem beni bundan alıkoyuyordu.

Neyse ki yağmur dinmiş olduğu için kendimi koltuktan kaldıracak zihinsel gücü bulduğumda dışarı çıkacak, gecemin geri kalanını en sevdiğim erkeklerin ve kızların yanında geçirecektim.

Tabii ki Chicago'nun Yaşlı Köpekleri'ndeki köpeklerden bahsediyordum.

Buraya kısa bir yürüme mesafesindeki bu bakım merkezinde yaşlı köpekler, hayatlarının geri kalanını sürdürebilecekleri sevgi dolu bir yuvaya sahiplendirilmeyi bekliyorlardı. Chicago'ya taşınmamın ertesi gününde orada gönüllü çalışmaya başlamıştım. Üniversitedeyken Kuzey Carolina'da da benzer bir şey yapıyordum, bu benim için bir tür tutku projesi hâline gelmişti.

Bu hayvanlara bakarak ve onlara kimsenin veremeyeceği sevgiyi vererek yaşayabilseydim, bunu yapardım. Maalesef burası kâr amacı gütmeyen bir kuruluştu ve bağışlar yok denecek kadar azdı. Bu yüzden gönüllü olan bizler, bunu hayvanları sevdiğimiz için yapıyorduk.

Ben de onları seviyordum.

İlle de yaşımın büyük olması şart değildi. Demek istediğim, sadece yirmi altı yaşındaydım ama birinin ilk tercihi olmama fikri... İşte bunu anlayabiliyordum.

Bu köpekler yavruyken terk edilip kısa ömürlerinin geri kalanını bir barınakta yaşamaya mahkûm oluyorlardı. Dramatik davranıp tanıştığım her erkek tarafından reddedildiğimi söyleyecek değildim çünkü durum öyle değildi. Ancak Brett'in konuşmasından sonra, ikinci seçeneğin nasıl bir his olduğunu çok iyi anlayabiliyordum. Bu yüzden, sadece sıcak bir yuva ve sevecek birini isteyen bu tatlı, yaşlı köpekler için onları ilk seçeneğim kılıyordum.

Eğer ikiz kardeşimin köpeklere alerjisi olmasaydı, evim onlarla dolu olurdu.

İzleyecek düzgün bir şeyler bulmak için kanalları gezerken Raptors maçına rastladım. Son periyodun bitmesine sa-

dece iki dakika vardı ve Chicago rakibine karşı 4-2 öndeydi. Onlar için kolay bir galibiyet gibi gözüküyordu.

Stadyumları ağzına kadar doluydu, tıpkı Ryan'ı bizzat izleyebildiğim zaman olduğu gibiydi.

Hokey hakkında pek bir şey bilmesem de işle alakalı olduğu için öğrenmem gerektiğini düşünerek son iki dakikayı izledim. O son dakikalarda öğrendiğim tek şey, buzlu pasta diye bir şey olduğuydu. Ancak ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Gerçi iki kere söylemişlerdi.

Maçın en iyi oyuncularını anons ediyorlardı ve bir de baktım ki Evan Zanders ilk yıldızı kapmıştı, görünüşe göre bu iyi bir şeydi.

Spikerlerden biri, "Bu gece nasıl hissediyorsun, Zanders?" diye sordu.

Ela gözleri kameraya odaklanmadan önce alnındaki teri silmek için formasını kaldırdı ve yüzünde kendine özgü muhteşem gülümsemesi belirdi. Çok çekici ve kendini beğenmiş bir gülümsemeydi.

"İyiyim. Bu gece bizim için iyi bir galibiyetti."

"Maçın ilk yıldızı seçildin, tebrikler. Bu gece özel biriyle kutlama yapacak mısın?"

Pek çok profesyonel maç izlemiştim ama hiç böyle bir soru duymamıştım. Yine de Zanders'm şöhreti hakkında öğrendiğim kadarıyla medyanın çoğu sadece kime sik gibi davrandığını ya da kimin içine sikini sokacağını önemsiyordu.

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve kameraya baktı. "Birkaç özel kişi."

İğrenç. Kumandayı alıp televizyonu kapattım.

Dizüstü bilgisayarımı kapıp Indy'nin zaten yürüttüğü FBI seviyesindeki takip işine giriştim. Bu adamlarla bir uçakta mahsur kalacaksam, kim olduklarını da öğrenmeliydim.

Aklıma gelen ilk isim Rio'ydu. Yeşil gözlü defans oyuncusu hakkında fazla bilgi olmasa da takımın palyaçosu olduğu kesindi. Aptal gülümsemesini takınmadığı ya da eski tip müzik kutusunu tutmadığı pek fazla fotoğrafı yoktu.

Takımdaki diğer çocuklar hakkında okudukları üniversiteler, memleketleri ve Google'da arattığımda karşıma çıkan kız arkadaşları ya da arkadaşlarıyla çekilmiş birkaç fotoğraf dışında pek bir şey bulamadım.

Takım kaptanı ise farklı bir hikâyeydi. Eli Maddison'ın ismine tıkladığımda sonsuz bir web sitesi listesiyle karşılaşmıştım. Okuduğu üniversite, daha önce oynadığı takımlar ve en önemlisi de kurucusu olduğu hayır kurumu. İsim tanıdık: Chicago'nun Aktif Zihinleri.

Tüm parçalar birleşince Ryan'la birlikte gideceğim galanın Maddison'ın zihinsel hastalıklardan muzdarip çocuk ve gençleri destekleyen bir kuruluş için düzenlediği yardım etkinliği olduğunu fark ettim.

Ayrıca internette onun ve ailesinin bir sürü fotoğrafı vardı. Karısı belli belirsiz tanıdık geldi ama tam olarak seçemedim, kızıl saçları dikkatimi çekmişti ve bu kadını daha önce gördüğüme neredeyse emindim.

Ayrıca Maddison'ın kızıyla birlikte çekilmiş sonsuz sayıda fotoğrafı vardı, geçen yıl bir basın toplantısını bombardımana tutuşunun interneti ele geçiren bir klibi de buna dahildi.

Maddison'ın takımdaki aile babası olduğu ortadaydı.

Evan Zanders ise bunun tam zıttıydı. Zanders hakkında da Maddison hakkında olduğu kadar çok bilgi vardı. Ancak Zanders'ın Google aramasında ailesi yoktu. Kolunda farklı farklı kızlarla sahadan çıkarken çekilmiş sayısız fotoğrafın hiçbirinde aynı kadın yoktu. Ayrıca, bu fotoğrafların altında çok sayıda manşet vardı:

“Chicago Raptors'dan Evan Zanders sabaha karşı 4'e kadar kulüpteydi.”

“11 numara, kavga ettiği için oyundan atıldı. Cezayla karşı karşıya.”

“Evan Zanders. Chicago'nun kötü çocuğu.”

Tanrım. Çok klişe değil miydi?

YÜKSEK UÇUŞ

İstemsizce gözlerimi devirdim, dizüstü bilgisayarımı kapatıp kanepeye geri bırakmadan önce tam olarak ne yapacağımı biliyordum.

Ayağa kalkıp buklelerimi hızlıca topuz yaptım, üzerime büyük bir kapüşonlu geçirdim ve *Air Force Ones* ayakkabılarımı giydim. Kapıdan çıkmadan önce sehpadan bir poşet köpek maması alıp aynadan kendime baktım.

Berbat görünüyordum.

Eşofman altım lekeliydi, kumaşı aşırı giyilmekten incelmışti ve saçlarım taranamaz hâldeydi. Makyaj yapmamıştım, büyük ihtimalle az önce yediğim sosisli sandviçten dolayı çenemde kurumuş hardal izi vardı. Ne var ki bu, yavruların umurunda değildi, benim de olduğu söylenemezdi.

Telefonumu, çantamı ve anahtarlarımı alarak evden çıkıp asansöre bindim.

Bu aşamada günlerdir görmediğim tüm tüylü arkadaşlarımı göreceğim için heyecanlıyım. Bazı yaşlı köpeklerle ilgili sorun da buydu; onlarla ne kadar zaman geçireceğinizi bilemiyordunuz. Onlara tüm sevginizi vermek zorundaydınız çünkü dünyada ne kadar zamanları kaldığını bilemezsiniz.

Lobi katma inen asansörde tek başımaydım, keman tellerinin cılız sesi hoparlörlerden duyuluyordu. Dediğim gibi, kardeşimin yaşadığı yer son derece lükstü ve burada sadece aşırı varlıklı insanlar yaşıyordu. Kapı görevlisinin beni ne zaman bol pantolonum, büyük tişörtlerim ve kirli spor ayakkabılarımla girip çıkarken görse ufak çaplı bir kalp krizi geçirdiğinden emindim. Yine de her zaman kibar davranırdı ve tek kelime konuşmazdı.

Asansör giriş katında durduğunda kapılar açılır açılmaz adımlarımı attım ve kaslardan oluşan dev bir tuğla duvara tosladım.

Biri beni dengede tutmak için kollarımdan tutarken, “Kahretsin,” dedi. “İyi misin?”

Tamamen kastan oluşan bir göğsün titreşiminden dolayı başım biraz sarsılmış gibi hissetsem de gayet net görebiliyordum.

LIZ TOMFORDE

Gözlerim yabancının vücudunu incelerken benim kirli spor ayakkabılarımla onun parlak takım ayakkabıları arasındaki zıtlığa dikkat ettim. Bacakları oldukça iriydi ama takım elbisesinin pantolonu güçlü kalçalarına tam oturacak şekilde biçilmişti. Gıcır gıcır beyaz gömleği neredeyse transparandı, dövmele tenini sergiliyordu ve bakışlarım boynundaki ince altın zincire takılınca kiminle karşılaştığımı anladım.

Gözlerimi hafifçe yukarı kaldırdığımda, dudaklarında muzip bir sırıtış belirirken el gözler bana bakıyordu.

“Stevie,” dedi Zanders. “Beni mi takip ediyorsun?”



BÖLÜM SEKİZ

ZANDERS

“Stevie,” diye söze girdim. “Beni takip mi ediyorsun?”

Gözleri vücudumda gezindi, ben de bakışlarına karşılık veriyordum.

Kestane rengi bukleleri dağınık bir şekilde tepesinde toplanmıştı ve kıyafetleri vücudunu gizliyordu. Koyu kirpikleri mavi yeşil gözlerini çerçevelerken, yüzünde zerre kadar makyaj yoktu. Çenesindeki hardal mıydı?

Benden sadece birkaç santim uzaktaydı. Tam göğsüme çarptığı yerde, tutuşum onu hareketsiz kılıyordu. Hiç düşünmeden başparmağımın ucuyla yüzündeki hardalı usulca sildim. Bunu yaptığımda dudakları aralandı ve gözleri benimkilere dikildi, bir an için bakışlarımız kenetlendi.

Stevie boğazını temizleyerek bir adım geri çekildi ve benden uzaklaştı.

“Görünüşe göre sen beni takip ediyorsun,” diye karşılık verdi, kollarını göğsünün üzerinde birleştirirken gözlerini benden kaçıyordu.

“Seni nasıl takip ediyormuşum?” Ben de onun inatçı hareketlerini taklit ederek kollarımı aynı şekilde bağladım. “En iyi arkadaşlarım burada yaşıyor.”

Sonunda gözleri benimkilerle buluştu, kafası karışmış bir şekilde başını eğdi.

“Eli Maddison,” diye açıkladım. “Ailesiyle bu binada yaşıyor. Beşinci katta. Ancak asansörleri tamir aşamasında.” Lobbide Maddisonların katına giden özel asansörü işaret ettim. Bu tür karşılaşmalardan kaçınmak için o asansörü kullanıyordum.

Stevie'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. “Karısının saçları koyu kıvılcık mı?”

Logan'ın en ayırt edici özelliği saç rengiydi. “Logan. Evet.”

Stevie yapbozun tüm parçaları birleşmiş gibi başını salladı.

“Eh, belli ki beni takip ediyorsun.”

Alaycı bir tavırla dudaklarını büzdü. “Ben de burada yaşıyorum. Takip eden biri varsa da kesinlikle ben değilim.”

“Elbette, tatlım.” Ona inanmadığımı belli ederek geçiştirdim. Zengin bir pislik gibi görünmek istemezdim ama bu bina ve sokağın karşısındaki benim oturduğum oldukça pahalıydı. O bir uçuş görevlisiydi. Burada yaşayacak kadar kazandığından kuşkuluydum.

“Neden bana ‘tatlım’ deyip duruyorsun?”

Dudaklarımdan şeytani bir kahkaha koptu. Bundan daha zeki olduğunu sanıyordum. “Anlamıyor musun?”

“Neyi?”

“Bu sana taktığım lakap. İronik bir şey. Tatlı tek bir kemiğin olduğundan bile şüpheliyim, tatlım.”

Bir an gözüme takıldı, vereceği cevabı düşünüyordu. Başka biri olsaydı küfür hatta tokat yemeyi beklerdim ama Stevie'den beklemezdim. Bu konuları alaya almayı seven birine benziyordu. Kendisine edilen hakaretleri kaldırabildiği gibi aynı zamanda onlara karşılık da verebiliyordu.

Olumsuz bir tepki yerine dudaklarında kontrolsüz kıkırdamalar belirdi, göğsü kabarmıştı. “Ah, bu oldukça komik aslında.”

Evim diyebileceği bir yeri yokmuş gibi giyinen bu vahşi

kızın, mermer zeminli, bembeyaz, tertemiz lobinin ortasında histerik kahkahalarını zapt edemediğini görünce yüzümü ele geçiren gülümsemeye engel olamadım.

Tamamen tuhaf görünüyordu ve bundan çok hoşlanmıştım.

“Tam bir pisliksin,” dedi kahkahalarının arasından.

“Biliyorum.” Ben de ona karşılık verdim.

Tekrar sormadan önce biraz soluklanmasına izin verdim.

“Tamam, gerçekten. Burada ne işin var?”

Derin bir nefes aldı, gülümsemesi hâlâ dudaklarını terk etmemişti. “Sana zaten söyledim. Burada yaşıyorum. Aslında burası kardeşimin evi ve ben de onunla kalıyorum.”

“Kardeşin mi? Kardeşin kim?”

Onu tanımak zorundaymışım gibi hissediyordum. Bu şehir gerçekten kalabalıktı ama o kadar da değildi. Bu kompleks-te yaşamayı karşılayabilecek herkes, yılda milyonlarca dolar kazanan bir tür yüksek gelirli ya da profesyonel sporcuydu.

“Tanıyabileceğin biri değil.” Stevie beni başından savdı. “Gitmem gerek. İyi geceler.”

Yanımdan geçip hızla lobi kapısından dışarı fırladı. Düşünceli bir şekilde asansöre bakmadan önce onun gidişini izledim. Bu gece Maddison ve Logan’la buluşacaktım, yağmur da dindiği için gece geç saatlerde verandalarında bir kutlama içkisi içmeyi planlıyordum.

Ancak bunun yerine kendimi topuklarımın üzerinde dönerken ve benden kaçmaya kararlı görünen bir uçuş görevlisini kovalamak için lobi kapılarından dışarı koşarken buldum.

“Bekle!” Ön kapıdan çıkarken seslendim.

Olduğu yerde durup bana doğru döndü, darmadağınık görünüyordu ve şu anda neden bu kızın peşinden koştuğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Nereye... ah. Nereye gidiyorsun? Saat gece yarısını çoktan geçti.”

Kendime neden umursadığımı sorsaydım, daha mantıklı olurdu.

Stevie caddenin aşığısına, gideceğı yöne baktı. “Sadece bir işim vardı.”

“Nereye?” *Yine, neden umurumda olduğunu düşünmüştüm ki?* “Chicago geceleri tek başına dolaşmak için güvenli değil.”

“Sadece bir blok öteye gideceğim. Güvendeyim.”

Stevie benden uzaklaşarak aceleyle yoluna devam etti.

Hayal kırıklığıyla gözlerimi devirerek ona yetişmek için koştum ve nazikçe dirseğinden tutarak yüzünü bana çevirmesini sağladım. “Stevie, bekle.”

O arkasını döndüğünde parmaklarım aşığı kayarak açık kahverengi tenini sıyırıp usulca kolunu tuttu.

Bana bakmadan önce elime baktı. “Evet?”

Evet, Evan, ne? Ne söylemeyi planlıyordun? Neden benden uzaklaşmak istediğı belli olan bu hatunu kovalayıp duruyordum?

Elimi kolundan çekip bir cümle kurmaya çalıştım. Bu kızı tanıdığımdan beri, onun sınırlarını bozmaktan ve onunla dalga geçmekten büyük keyif alıyordum. Ancak bu gece cazibesini kaybeden, düzgün cümleler kuramayan kişi bendim.

Neyse ki benden önce o konuştu. “Seks gibi kokuyorsun.”

Biraz toparlandım, dudaklarımda memnuniyet dolu bir gülümseme belirdi. “Teşekkür ederim.”

Yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu. “Bu bir iltifat değildi.”

“Kulağı öyle geliyordu.”

Gözlerini devirdi. “Seni gerçekten kınamıyorum. Bu gece birkaç özel kişiyle kutlama yapacağını söylemiştin.”

Bu söz üzerine kaşlarım havaya kalktı. “Maçımı mı izledin?”

“Maçının son iki dakikasını izledim.”

“Formamın içinde çok seksi görünüyordum, değil mi?”

“Kendine âşıksın.”

“Biri olmak zorunda.” Bu sözlere cevabım hep böyle olurdu.

Sokakta yanımızdan geçen bir çift, bana bakıp fısıldaşıyordu. Sezonun oldukça başlarındaydık ve şu anda yaptığım her hareketi izlediklerini düşündüğüm paparazziler için skandal sayılabilecek bir şey yapmamıştım. Yine de şehirde

tanınmadan herhangi bir yere gitmek pek mümkün olmuyordu. İlgiyi umursadığımdan falan değildi. Çoğunlukla ilgi çekmeyi severdim.

Stevie bir açıklama istememesine rağmen, “Ama hayır, kimse yoktu,” diye açıkladım. “Bu gece birlikte kutlamaktan bahsettiğim ‘özel birileri’ Maddison’ın ailesiydi. Karısı benim de en iyi arkadaşlarımdan biridir ve zamanlamam doğru olursa, yeni doğan oğullarını emzirmek için uyandığında onu yakalayabilirim.” Çatı katlarını işaret ederek binanın yukarısını gösterdim.

“Ah,” diyerek utangaç bir şekilde güldü. “Kamerada tümüyle cinsel çağrışımlar yapıyordu.”

“Medya zaten bu şekilde yansıtacak.” Omuz silktim. “Biraz abartmanın zararı olmaz.”

“Evet, medya senin hakkında belli bir görüşe sahip gibi görünüyor. En azından internette öyle görünüyor.” Sanki söylememesi gereken bir şey söylemiş gibi gözleri irileşti.

“Tatlı Stevie. Beni Google’da mı aradın?” Ses tonum fazlasıyla neşeliydi.

Omuzlarını serbest bıraktı, rahat ve kendinden emin tavrı hemen geri geldi. “Takımdaki herkesi Google’da arattım. Sadece sana baktığımı düşünerek sakın heyecanlanma.”

“Peki, Google’da sadece ve sadece beni arattığında ne buldun?”

“Pek bilmediğim bir şey yoktu.”

Ah.

Şöhretimi ve onunla ilgili her şeyi seviyordum. Benim için değerli olan insanlar medyadaki imajımın sadece bir imaj olduğunu bilirlerdi. Yine de diğer herkesin beni sevimsiz bir herif olarak görmesini tercih ederdim. İşime geliyordu. Kadınlar bu yüzden kendilerini üzerime atıyorlardı.

Nedense bu ukala uçuş görevlisinin hoşuna gitmiyordu. Belli ki imajım ona göre değildi. Eğer benden birazcık bile hoşlansaydı, uçakta onunla uğraşmak çok daha eğlenceli olur-

du, ki bu sezonki hedefim hâlâ buydu. Görünüşe göre bana tahammül edemiyordu ve uçakta yaptığım her şey benden daha da az hoşlanmasına neden oluyordu.

Sanırım benden hoşlanmasını istiyordum. İnsani bir seviyede.

“Medyada gördüğün her şeye inanma. Halkla ilişkiler ekibimin istediği hikâyeyi desteklemek için bir sürü duman ve yansıtımlar var.”

“Bu, her gece arenadan yeni bir kızla ayrılmadığın anlamına mı geliyor? Ve kendinden başka birini gerçekten umursuyor musun?”

Kaşlarım onun açık sözlülüğü karşısında havaya kalktı. “Arenadan her gece farklı bir kızla ayrılmanın yanlış bir tarafı mı var?”

Stevie hemen, “Kesinlikle yok,” dediğinde şaşırdım. Evet diyeceğini tahmin etmiştim. Çoğu kadın “erkek-fahişe” olayını desteklemezdi. “Ama görüldüğü gibi olmadığını söylemiştin. Görünüşe göre seninle ilgili çizdikleri imaj oldukça doğru.”

“Şey...” Birden kendimi zor durumda hissederek ensemi ovuşturdum. Çoğu zaman kendimi ya da eylemlerimi açıklamaya ihtiyacı hissetmezdim ama nedense açıklamak istiyordum. “İster inan ister inanma ama medyanın fotoğraf çekmesini umarak o kadınları salondan çıkardığım zamanlar oluyor, sonra da onları bir taksiye bindirip evlerine gönderiyorum.”

Stevie'nin kaşları havaya kalktı, şaşırmıştı.

“Öte yandan, evet, benimle eve geldikleri zamanlar da oluyor. İmajım bana bir sürü para kazandırıyor. Bundan faydalanmanın bir zararı yok ve getirileri de hiç fena değil.”

Stevie'nin dudaklarından yeni bir kahkaha yükseldi.

Kahretsin, kız gerçekten çok güzeldi ve yargılamadan konuşması çok çekiciydi.

Bazen takındığı boktan tavırlara ya da giydiği, daha iyi zamanlar geçirmiş, lekeli ve yırtık eşofmanlara bakmazsak.

Stevie bir an bana baktı, gülümsemesi kaybolmadan önce

YÜKSEK UÇUŞ

gözlerinde bir şey belirdi. “Gitmem gerek.” Hızla benden uzaklaştı.

“Dur, dur, dur.” Onu durdurmak için bir kez daha koştum. Bu ayakkabılar Louboutin’di. Kimse Louboutin giyerken koşmamalıydı. “Az önce ne oldu?”

Stevie bir an durakladı ve benim dikkatim başparmağındaki yüzüğü endişeyle çevirirken ona kaydı.

“Geçen gece,” diye başladı. “Konu yemek olduğunda benim fikrime diğer kızlardan daha çok güvendiğini söylerken ne demek istedin?”

Kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım.

“Sana sevmediğin akşam yemeğinden farklı bir şey hazırlamamı istediğinde. Yemek konusunda iş arkadaşlarımdan çok benim fikirlerime güvendiğini söylemiştin.”

Ah, evet. Bunu söyledikten sonra tuhaflaştığını tamamen unutmuşum.

“Evet, ne oldu?”

“Ne demek istedin?”

Belli ki aklım başımdan gitmişti.

“Ne dediğimi mi kastediyorsun? Yemek konusunda senin fikirlerine diğer kızlardan daha çok güvendiğimi.”

“Ama bu ne anlama geliyordu?” diye üsteledi.

Neden bahsettiğini anlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Daha önce de dediğim gibi kadımların hepsi biraz çatlaktı.

“Bak, Stevie. Ben basit bir adamım-”

“Hayır, değilsin.”

“Tamam,” diye gülümsedim. Beni yakalamıştı. Basit, muhtemelen kendimi tanımlamak için en iyi kelime değildi. Planlanmış ve hazırlanmış bir kıyafetim olmadan evimden bile çıkmıyordum. “Doğrudan. Ben doğrudan bir adamım. Bir şey söylediğimde altında gizli bir anlam olmaz. Yalan söylemem. Saçmalamam. Ne söylediysem, onu kastetmişimdir.”

“Anladım.” Bir kez daha benden uzaklaştı ama elimi koluna atarak onu durdurdum.

“Burada bir şeyi kaçıyorum. Seni nasıl kırdığımı anlatır mısın?”

Stevie başparmağındaki altın yüzüğü döndürmeye devam etmeden önce iğrenç kapüşonunun ipinin ucunu ağzına soktu. “36-38 beden ölçülerinde olmayan bir kıza, yemek konusundaki fikirlerine 36-38 ölçülerindeki kızlardan daha çok güvendiğini söyledin.”

“Tamam?”

“Bunu vücudumu yargıladığın şekilde algılayabileceğimi fark ettin mi?”

Siktir, ne?

“Ne?” Şok içinde sordum, gözlerim kocaman açılmıştı. “Bu yüzden mi tuhaflaştin ve uçuşun geri kalanında arka tarafta gizlendin? Vücudun hakkında yorum yaptığımı mı zannettin?”

Stevie sessiz kaldı, gözlerini benimkilerden çekmişti.

“Öncelikle, böyle bir düşünce aklımın ucundan bile geçmedi. Gerçi kalçaların ve memelerin inanılmaz,” dediğimde vahşi saçlı kız bir kahkaha patlattı.

“Diğer kızların ne yediğini bilemem ama benim yorumumun kıyafet ölçülerin ya da vücudunla hiçbir ilgisi yoktu. Tek bildiğim Denver’deki barda sana rastladığımda sipariş ettiğin hamburgerin harika görüldüğüydü. Sonra Detroit’ten eve dönerken uçakta tuvalete gitmek için kalktığımda, yaptığım tostı gördüm ve ben de bir tane istedim. Söylediklerimin bedenle bir ilgisi yoktu, sadece damak tadıyla ilgiliydi. Aynı tür yiyecekleri seviyoruz.”

Stevie’nin çilli yanaklarını bir utanç dalgası kapladı. “Ah,” diye cıyıkladı, aşırı tepki verdiği için utanmış görünüyordu.

“Ve eğer gerçekten vücudun hakkında açık konuşmamı istiyorsan...” Ona bir kez daha baktım, açıkça onu süzüyordum. “Çok güzel. Onu göstermeye başlamalısın. Gerçi bu eşofman altı berbat.”

Sonunda Stevie’nin ağzından rahat bir kahkaha yükseldi ve kulaklarımda yankılandı. Kulağıma hoş gelmişti.

YÜKSEK UÇUŞ

“Ama cidden, ikinci el mağazasından falan mı alışveriş yapıyorsun?” Bacağındaki, çok sert çekersem parçalanabilecek yırtık pırtık kumaşı çekiştirdim.

Stevie çabucak kıyafetine baktı, eğer buna kıyafet demek mümkünse. “Evet,” dedi tereddüt etmeden.

“Sana yeterince ödeme yapmıyor muyuz? Bu konuda bir şeyler yapabilirim.”

“Hayır,” diye gülümsedi. “Sadece ikinci el almayı seviyorum.”

İşte bunu anlamamıştım. Kıyafetlerimin yarısını özel olarak diken bir terzi vardı, diğer yarısını da tasarımcılar dikiyordu ama ikinci el? Hayır, teşekkür ederim ama benlik değildi.

“Louis Vuitton, Prada ve Tom Ford’dan alışveriş yapmıyor musun?” diye sordu.

“Elbette.”

Stevie güldü. “Biliyorum. Şaka yapıyordum. Sadece tasarımlarımı giydiğini söyleyebilirim. Hoş birisin, Evan Zanders.” Göğsüme küçümseyici bir şekilde vurdu.

“Ah, tatlım. Sence ben hoş muyum?”

Şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. “Bana ‘tatlım’ demeyi kes.”

“Asla.”

Yumuşak bakışları benimkilere kilitlendi, ikimiz de sustuk ama gözlerimizi birbirimizden ayırmak istemedik.

Bir süre sonra Stevie geriye doğru yürümeye başladı, ben onu kovalamadan önce gittiği yöne doğru ilerliyordum ama hâlâ bana bakıyordu. “Biliyor musun, Zanders. Şimdi sen bahsedince, bana yeterince ödeme yapmıyorsunuz. Bence zam yapmalısınız.”

Dudaklarımı sert bir çizgi hâlinde birbirine bastırıp gülümsememi engellemeye çalıştım ama beni yakalamıştı. Gerçekten de kendimi bu tuzağın içine atmıştım. “Senin için bunu yaparsam uçakta bana iyi davranmaya başlayacak mısın?”

Bir an durdu, benden uzaklaşmaya devam ederken başını düşünceli bir şekilde eğdi. “Şüpheli.”

Gülümsedim. Artık kendimi engelleyemiyordum.

“*Bana* iyi davranmaya başlayacak ve o çağrı ışığına bağımlı bir pislik olmayı bırakacak mısın?” diye sordu bilmiş bir tebessümle.

“Kesinlikle hayır,” diye itiraf ettim. “Bir dahaki sefere koşu ayakkabılarını da giyebilirsin. Benim için o koridorda bir aşağı bir yukarı koşturacaksın.”

Gülüşünü buradan duyabiliyordum, oysaki yolun yarısını çoktan geçmişti. “Sen beni çalıştırmadan önce esneme hareketleri yapacağımdan emin olacağım!” diye seslendi ve benden uzaklaştı.

Kabul ediyordum, bunun cinsel bir anlam çıkarmasını istememişti ancak şimdi tek düşünebildiğim onu farklı bir şekilde çalıştırabilmek ve o kıvrımlı vücudu okşarken ne kadar keyif alabileceğimdi. Esnemiş olsun ya da olmasın, ertesi gün doğru düzgün yürüyemezdi.

Pislik gibi görünmek istemiyordum ama Stevie bir sonraki blokta gideceği yere varana kadar onu izledim. Bunu yapmamdaki tek sebep Chicago’daki suç oranının inanılmaz boyutlarda oluşuydu. Bunun kışının hareket edişiyle ya da gerçekten çöpe atılması gereken o iğrenç eşofmanların altında salınan kalçalarıyla hiçbir ilgisi yoktu.



BÖLÜM DOKUZ

ZANDERS

“Bugünkü manşeti gördün mü?” Maddison telefonunu önüme koydu.

Gazetede, “Evan Zanders, yeni hafta-yeni kadın” yazıyordu. Altında da dün gece salondan çıkarken yanımdaki hatunla çekilmiş dev bir fotoğrafım vardı.

“Onlara dairenin dışında onu bekleyen bir taksi olduğunu ve onun içeri bile giremediğini söyleyecek misin? Ve onu yukarı çıkarmak yerine, yeğenine masal okumak için bizim eve geldiğini?”

“Bırak neye inanmak istiyorlarsa inansınlar.”

“Rich’in inanmalarım istediği şeye inansınlar demek istiyorsun,” diye karşılık verdi Maddison.

“Sadece sezon sonuna kadar bu oyunu oynamalıyım. Rich, Chicago’nun kendinden başka kimseyi umursamayan kötü adam kişiliğim olmadan benimle yeniden sözleşme imzalamayacağını düşünüyor, o yüzden ben de bu oyunu oynamaya devam etmeliyim.”

“Evet, tabii. Çünkü Chicago, takımdaki en iyi defans oyuncusu ve ligin en iyilerinden biri olduğun için seninle yeniden sözleşme imzalamayacak. Aynı zamanda son dört sezonun

üçünde Norris Trophy finalistini olduğun için kesinlikle seninle yeniden sözleşme imzalamayacak.” Maddison’ın sesinden alaycılık akıyordu. “Seninle yalnızca astronomik miktarda kadın tavlamaya devam ettiğın müddetçe yeniden sözleşme imzalayacakları kesin.”

“Ortada bu kadar para varken, aksini öğrenmek için riske girmeye değmez.”

Hiçbir şeye ihtiyacım olmamasına rağmen, düşünmeden ellerimi yukarı kaldırıp uçuş görevlisinin çağrı düğmesine bastım. Mavi ışık başımın üzerinde parlarken, çınlama sesi tüm kabini doldurdu.

“Zee, onu rahat bırak.” Maddison başını iki yana salladı. “On beş dakika sonra Nashville’e ineceğiz ve sen bütün gece o lanet düğmeye basmayı bırakmadın.”

“Yapamam. Bu sezon Stevie’nin işini cehenneme çevireceğime dair kendime söz verdim. Sözümünden dönemem.”

“Saçmalıyorsun.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Zee, sen tanıdığım en açık sözlü insansın ama onun hayatını zorlaştırmak istediğın için o lanet çağrı düğmesine basıp durduğunu sanıyorsan kendine yalan söylüyorsun.”

“Başka neden yapayım ki?”

Maddison küçümser bir kahkaha eşliğinde başını koltuk başlığına yasladı. “Ne zamandan beri bu kadar kalın kafalı oldun, dostum? Onunla yatmak istiyorsun. Bu çok açık.”

Lanet olsun. Evet, farkındaydım ama bu konuda biraz daha dikkatli olmayı umuyordum.

Bunu geçen hafta Maddison’ın apartmanındaki asansörün dışında Stevie’yle karşılaştıktan sonra fark etmişim. Eşofmanlarının ne kadar yırtık pırtık ve eskimiş olduğuna aldırmadan, onları üzerinden sıyırıp kafamı bacaklarının arasına gömdüğümü hayal etmekten kendimi alamamışım.

Aramızdaki şakalaşma kafa karışıklığımı çabucak giderdi. Bana karşı tutumu ve direnci artık sinir bozucu olmaktan çıkmıştı. Bu noktada her şey entrika ve ihtiyaçtan ibaretti.

YÜKSEK UÇUŞ

Maddison'ın özel çatı katı asansörü tamir edildiğinde, belki bukleli uçuş görevlisi bana tekrar rastlar umuduyla halka açık olanı kullanmaya devam etmiştim, işte o zaman bu sezon için planımın değiştiğini anladım. Bu plan artık ona bir ders vermek ve kimin için çalıştığını hatırlatmakla ilgili değildi. Benden hoşlanmasını ve benimle yatmak istemesini sağlamakla ilgiliydi.

Ancak uçaktaki hayatını cehenneme çevirmeseydim oldukça şüpheli olurdu, bu yüzden bunu yapmaya devam edecektim. Ayrıca yediğim kaba pislemezdim, bunu kendime hatırlatmaya çalıştım. Demek istediğim, ne kadar düşünürsem düşüneyim, hostesimle yatmak gerçekten ihtimaller dahilinde değildi.

“Şimdi ne var?” Stevie başımın üstündeki ışığı kapatmak için basarken hayal kırıklığı içinde sordu.

Evet, Evan. Şimdi ne var?

Tek bir şeye bile ihtiyacım yoktu ama sanki o buton bir mıknatıs gibiydi ve her bastığımda bana biraz aksi, seksi bir uçuş görevlisinin geleceğini bildiğim için basmaktan kendimi alıkoyamıyordum.

“Şey...” Tökezledim. “Ben şey...” Düşün. Bir şey. Bir şeyler. Seni salak. “İstiyorum-”

Maddison yanımdaki koltuktan, “Seninle yatmak *istiyor*,” diye cevap verdi.

Aslında en iyi arkadaşımın kafasının arkasına vurup ona çenesini kapatmasını söylemek isterdim fakat ortaokulda değildik ve bu her şeyi çok apaçık bir hâle getirirdi.

Kurnazlık benim uzmanlık alanım değildi. İstedğim şeyler konusunda utangaç biri sayılmazdım ama bu şey, bu kadın, istememem gereken ve sahip olamayacağım bir kadındı.

Başımı Maddison'a doğru çevirerek, gözümü kırpmadan göz teması kurdum ve bu uçaktan iner inmez onu mahvedeceğimi söyledim.

Tek yaptığı bir kahkaha nöbetine girmek oldu, kendini son derece komik buluyordu.

Stevie'ye döndüğümde, gülümsemesini engellemeye çar-

lıırken mavi-yeşil gözlerinde bir dünya eğlence dönüyordu. “Sana gerçekten getirebileceğim bir şeye ne dersin?”

“Seni Nashville’de görebilecek miyim?”

Ne... Ne. Sikeyim. Benim derdim neydi? *Seni Nashville’de görebilecek miyim mi?* Sanki parmaklarımın ucunda sonsuz seçenek yokmuş gibi, bazı planları yapmaya ihtiyaç duyan umutsuz bir zavallı gibi konuşmuştum.

Nashville benim için çok önemli bir yerdi. Instagram’ım şimdiden Tennessee listemden gelen mesajlarla dolup taşmış durumdaydı ve eğer istersem, aletimin bu gece onlardan birinin içine gömüleceğini garanti edebilirdim.

“Harika bir soru.” diye cevap verdi Stevie. “Beni her yerde takip ediyor gibisin. Bu gece hangi barda olursam olayım, beni bulacağını biliyorum.”

Maddison’ın kafası bana döndü, yüzünü şaşkın bir ifade kaplamıştı. Stevie’yi uçak dışında birkaç kez gördüğümü söylemeyi unutmuş olabilirdim ve bu bilgiye rağmen onu becermek istediğimi anlamıştı. Eh, bu harikaydı.

Şu an hayatımda ilk kez dilim tutulmuş durumdaydı, neyse ki pilot PA sisteminden seslenerek uçuş görevlilerinin iniş kontrolünü istedi ve beni kurtardı. Stevie koltuğuna oturmak için uçağın arka tarafına doğru ilerledi.

“Zee...” Maddison’ın ses tonu tümüyle ciddiye. “Yapma bunu.”

“Neyi yapmayayım?” Dudaklarımda mide bulandırıcı derecede sinsi bir gülümseme belirdi. Aptal rolü yapmakta pek iyi değildim ve en iyi arkadaşım bana gözlerini devirirken de durum farklı değildi.

“Onun iyiliği için, onunla yatma. Senin için çalışıyor ve tüm sezon boyunca bizimle bu uçakta olacak. Bu olaylar soyunma odasında çılgınlar gibi yayılıyor. Bunu biliyorsun. Onun iyiliği için aletini pantolonunun içinde tut, dostum.”

Derin bir nefes aldıktan sonra başımı salladım. “Ben yediğim kaba pislemem,” dedim ve hem en iyi arkadaşıma hem de kendime bunu hatırlattım.



BÖLÜM ON

STEVIE

Çok yaklaşmıştım. Ayak parmaklarım kıvrılmış, bacaklarım aralanmış ve başım kaldığım otel yatağındaki yastığa gömülmüştü. Vibratörüm elimde titreşirken, bedenim altında kıvranıyordu ve boşalmanın eşiğindeydim. Elimdeki en iyi arkadaşım hassas sinirlerim üzerinde etkisini göstermeye devam ederken gözlerim karardı.

Bu şey olmadan çıktığım bir iş seyahati bile olmamıştı. Ve gerçekten boşalmayalı uzun zaman olmuştu, bu yüzden bu gecikmiş orgazm vücudumu parçalamak üzereydi. Hissedebiliyordum.

Çok yaklaşmıştım. Çok yakındım çünkü elimdeki parlak mor kauçuk alet yerine bunu başka birinin yaptığını hayal ediyordum.

Michael B. Jordan. *Evet.*

Liam Hemsworth. *Evet.*

Aman Tanrım, tam oradaydım.

Evan Zanders. *Hayır.*

Hayır. Hayır. Hayır. *Olamaz.*

Ancak artık çok geçti çünkü tüm vücudum kasılıp gevşiyordu ve boşalırken ağzım açık kalmıştı, bunu gerçekleştiren kişinin Zanders olduğunu hayal ediyordum. Zirveye ulaştı-

ğında görebildiğim tek şey onun dövmeli teni ve ela gözle-riydi. Boynundaki altın zincir. Sırt kasları. Uzun parmakları ve mükemmel dişleri. Hayır. Siktir, hayır.

Sonunda kendime geldiğimde, hayal kırıklığı ve uğradığım hainlik nedeniyle vibratörümü otel odamda yere fırlattım. Cidden az önce Evan Zanders'ın beni becerdiği düşüncesine mi kapılmıştım?

Evet. Evet, öyle olmuştu.

Detroit'ten eve dönerken giydiği eşofman altını gördüğümünden beri tüm hafta boyunca başka birini hayal edebilmiş miydim?

Hayır. Hayır, yapamamıştım.

Bu yüzden gecikmiş bir orgazm yaşamıştım. Bütün hafta boşalmamıştım. Ne zaman onun aptal güzel yüzü aklıma gelse kendimi dizginlemiştim ve o zamandan beri de cinsel olarak hüsrana uğramıştım.

“Stevie!” diye seslenen birkaç kız sesiyle kapım çaldı.

Kahretsin. Saat dokuz mu oldu?

Bavulumdan bir eşofman altı çıkarıp içine girmek için uğraştım. Bir yandan da kapıya doğru tökezleyerek ilerlemeye çalışıyordum. Kapıyı açmadan önce kıcıma geçirebilmişim.

“Ah!” Hannah ve Jackie beni kucaklarken çığlık atıyorlardı. Bu karşılama biraz beklenmedikti. Eski lise arkadaşlarımı uzun zamandır görmemiş ya da onlarla konuşmamıştım ama şehre geleceğimi onlara söyleme ihtiyacı hissetmişim. Devam eden bir grubumuz vardı, ancak bu genellikle sadece ikisi arasında dönen bir etkileşimdi. Onlara memleketime döneceğimi söylediğimde, bir gece dışarı çıkmak için buluşmamız konusunda ısrar etmişlerdi.

“Selam kızlar.” Ben de onlara sarıldım ya da en azından sarılmaya çalıştım ama kollarımı vücuduma sabitlemişlerdi.

“Lütfen bana kıyafetinin bu olmadığını söyle.” Hannah kucaklaşmamızdan sonra uzaklaşıp vücudumu yukarıdan aşağı süzdü.

YÜKSEK UÇUŞ

“Tabii ki hayır.” Pijamalarımın baktım. “Hemen üstümü değiştirmeliyim, sonra gidebiliriz.”

Arkadaşlarımın kıyafetlerine bakarken, giymek için rahat kıyafetlerimin dışında bir şeyler getirdiğime sevindim. Hannah payetli mini bir elbiseyle süslenmişti, Jackie'nin *crop top*'u ise karın bölgesini mükemmel bir şekilde gösteriyordu. Büyük beden tişörtüm ve bol kot pantolonumla dışarı çıkmayı tercih ederdim ama bu kasaba zaten bana kendimi uyumsuz hissettiriyordu.

“Bu senin vibratörün mü?” Hannah yerde duran mor alete bakarak sordu.

“Ah...” Tereddüt ederek onu aldım ve bavuluma tikiştirdim. *Özgüven maskeni tak. Kabullen kendini. Az önce zihninde canlandırdığın müşterinin seni becerdiği görüntüsüne kapıldığını bilecek değiller ya.* “Elbette öyle,” diye rahatlıkla söyledim.

Her kadın vibratör kullanıyordu. Bunda utanılacak bir şey yoktu. Elinizin altında bu şey varken, bazı kötü seçimler yapmanıza engel olurdu.

Üzerimi değiştirmek için banyoya girmeden önce bavulmdan bu gece giymeyi planladığım kıyafeti çıkardım.

“Ee...” Jackie banyo kapısının arkasından duyabileceğim şekilde yüksek sesle konuşarak söze başladı. “Ryan nasıl?”

Gözlerimi devirdim, beni görmemesi için banyoya girdiğime şükrediyordum. Jackie, lisedeki her kız gibi, ikiz kardeşimin ilgisini çekmek için can atardı. Kardeşim, Jackie'nin arkadaşım olduğunu bildiği için onunla hiçbir şey yaşamamıştı ama Jackie ne zaman ondan bahsetse, sorgulamasının ardında art niyet varmış gibi hissettiriyordu.

“O iyi.” Gece dışarı çıkmak için getirdiğim mini eteğimi giyerken onu hızla başımdan savdım. Eteği geçen hafta almıştım ve kalçamı sarmasına bayılmıştım. Normalde bunu asla dışarıda giymezdim ama Nashville'e geri dönmekle ilgili bir şey, biraz daha denemek için bana rol yapma ihtiyacı hissettiriyordu.

Görünümümü bir çift topuklu bot ve vücudu saran uzun kollu bir ceketle tamamladım.

Zanders'ın geçen haftaki sözlerinin zihnimde tekrar tekrar oynaması çok da şaşırtıcı değildi.

“Vücudun harika. Onu göstermeye başlamalısın.”

Boy aynasında kendime bakıp tebessüm etmekten kendimi alamadım.

Eşofmanlarımı ve kapüşonlumu banyonun zeminine bırakarak odama geri döndüm.

“Ah.” Hannah olduğu yerde durup beni incelerken bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyordu.

“Ne?”

“Hiçbir şey.” Başını iki yana salladı. “Sadece bu kadar... dar bir şey giymeni beklemiyordum. Bu sen değilsin.”

Aniden, gerçek bir özgüvensizlik ortaya çıktı. Maskeyi tekrar takmaya çalıştım ama memleketimde bunu yapmak neredeyse imkânsızdı.

“Değişmeli miyim?” Gerçi ne giyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bu hafta dışarı çıkmak için sadece bir kıyafet getirmiştım.

“Hayır, iyi görünüyorsun,” diye araya girdi Jackie. “Ama saçını düzelteceksin, değil mi?”

Gözlerim Hannah ve Jackie arasında gidip gelirken, onların mükemmel pürüzsüzlükteki sarı saçlarına dikkat kesildim. Onların saç yapısıyla benimki arasındaki fark lisedeyken büyük bir özgüvensizlik yaratmıştı. İnsanlar vahşi buklelerim yüzünden benimle dalga geçerdi, o kadar ki onları kontrol altına almak ve yaşıtıların gibi görünmek umuduyla neredeyse her gün saçlarımı düzleştirirdim.

Ancak yaşım ilerledikçe doğal görünümüme nasıl bakılması gerektiğini öğrenmiş ve yıllardır saçlarımı düzleştirmemiştım.

“Hayır. Böyle bırakıyorum.” Saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Yataktan çantamı kaptığım gibi kapıya yöneldim. “Önce nereye gidiyoruz?”

YÜKSEK UÇUŞ

“Whiskey Town.”

Hemen başımı iki yana salladım. “Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Stadyumun tam karşısında. Hokey takımından bazılarının orada olma ihtimali çok yüksek.”

“Biliyoruz.” Jackie muzipçe gülümsedi. “İşte bu yüzden önce oraya gidiyoruz. Yeni hokey çocuklarınızdan bazılarıyla tanışmak istiyoruz.” Kalçasını benimkine vurdu.

“Yapamayız. Bunun için başım derde girebilir.”

Hannah bana gözlerini devirdi. “Stevie, sorun yok. Takımdaki bazı çocuklarla aynı bara gitmen kimsenin umurunda olmaz.”

“Hayır, anlamıyorsunuz. Onlarla arkadaşlık ettiğim için kelimenin tam anlamıyla ceza alabilirim.”

Jackie rahat bir omuz silkmeye, “O zaman arkadaşlık etme,” dedi. “Ama sen onlarla takılamıyorsun diye bizim de onlardan uzak durmamız gerekmiyor. En azından bizi tanıştırebilirsin.”

Bunun olacağını tahmin etmeliydim. Daha iyi bilmiydim. Kardeşimin uyarısını dinlemeli ve Hannah ile Jackie'nin benimle takılmaya bu kadar hevesli olmalarının tek nedeninin profesyonel sporcular için çalışıyor olmam olduğunu anlamalıydim.

Fakat hayır, bunu düşünmeyecektim. İçinde bulunduğum bu durumdan nasıl kurtulacağımı bilemiyordum.

Dışarı çıktığımda, Hannah ve Jackie benden yaklaşık beş adım önde yürüyüp Nashville'in ana caddesindeki barlara ulaşmaya hevesleniyorlardı. Ekipten bazılarının hayranların favorisi Whiskey Town'da olma ihtimali oldukça yüksekti ama eğer olmazlarsa, liseden arkadaşlarımın onları bulana kadar bizi bar bar dolaştıracağından emindim.

Tek umudum Tara'nın bu gece dışarıda olmamasıydı. Eğer o dışarıdaysa ve ben de tesadüfen takımla aynı bardaysam bu kovuldum demekti.

Otel odalarımıza vardığımızda Indy bana mesaj atarak iyi

eğlenceler dileğiyle yarın onunla brunch yapmak isteyip istemediğimi sormuştu. Hemen evet demiştim ve şimdi keşke Hannah ve Jackie'ye şehre döndüğümü hiç söylemeseydim diyordum. Havalı ve nazik iş arkadaşımınla şehirde bir gece geçirmeyi tercih ederdim.

“Nasıl görünüyoruz?” Jackie, Hannah'yla birlikte barın hemen dışında hızla üzerlerini düzeltirken sordu.

“Harika,” diye cevap verdim dalgınca, onlara bakmadan.

Kapıda kimliklerimizi gösterdik ve ikisi de biz içeri adım atar atmaz hızla etrafı taradı. “Boş bir masa var,” dedi Hannah, kalabalık barın arka köşesini işaret ederek. “Stevie, biz arkada bir masa kaparken sen de bize iki votka-soda getir.”

Hannah ve Jackie kollarını birbirlerine dolayarak barın uzak köşesine doğru ilerlediler. Arkadan bakıldığında tamamen aynı görünüyorlardı; uzun sarı saçları, turuncuya çalan bronz bacakları, kısa ve minyon vücutları.

Kendime baktığımda onlara hiç benzemediğimi fark ettim ve bu şehre geri dönmüş olmak bana sürekli uyum sağlayamadığımı hatırlatıyordu. Birlikte büyüdüğüm kızlara benzemediğimi. Onların “güzel” anlayışına uymadığımı.

Barı dolduran insanların arasından geçmeye çalışırken kendimi görünmez hissediyordum. Kimse bir içki için beklemeyen ya da yeni bir içki sipariş etmeyen, bana yer açmıyorlardı.

Bu geceden şimdiden nefret ediyordum.

Kendimi hiç şu anki kadar mahcup hissettiğimi hatırlamıyordum. Sanki işgal ettiğim alanın, etrafımı saran diğer bedenlerin fazlasıyla farkındaydım. Sanki bu alanda var olduğum için özür dilemem gerekiyormuş gibi hissediyordum. Bedenim yüzünden. Kimseyi rahatsız etmeden kalabalığın arasından geçebilecek kadar küçük olmadığım için.

Sonunda bir çift, agresif bir şekilde öpüşmeye başladı. Birbirlerine o kadar yakın duruyorlar ki barın tepesine gizlice çıkabilmem için yeterli alan açılmıştı.

YÜKSEK UÇUŞ

Ben rahat bir nefes alıp tezgâha yanaşırken barmen gülümsedi. “Size ne ikram edebilirim?”

“İki limonlu votka-soda ve bir IPA* alabilir miyim?” Birkaç bardak getirdi. “En büyük IPA**nı.”

Küçük bardağı çok daha büyük bir bardakla değiştirirken dudaklarında bir gülümseme belirdi. Musluğa yöneldiğinde başımı kaldırıp etrafı taradım ve bir çift gözün üzerimde olduğunu hissettim.

Ela gözler.

Barın arka köşesine gizlenmiş olan Zanders birasını dudaklarına götürürken gözleri eğlenceyle parladı ve bana bakarken ağzı cam şişenin arkasında bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

“*Beni mi takip ediyorsun?*” diye sessizce barın karşısından seslendi.

*/** India Pale Ale, diğer biralara oranla daha yüksek miktarda şerbetçiotu içeren bir bira çeşididir. Bu sebeple diğer biralardan daha acı bir tadı vardır.. -e.n.



BÖLÜM ON BİR

ZANDERS

Nashville arenasının bulunduğu caddenin karşısındaki Naşırı kalabalık bir barın arka tarafında bir masa bulduğumuzda Maddison, “Bu gece tüm içkilerimi sen ısmarlıyorsun,” diye hatırlattı.

“Anlaştık.” Başımı eğdim ve Maddison şapkasını aşağıda tuttu, ikimiz de dikkat çekmemeye çalışıyorduk. “Rio, bu gece sen ısmarlıyorsun,” diye seslendim genç takım arkadaşşıma.

Maddison alaycı bir kıkırdamayla başını iki yana salladı.

“Yine mi?” Rio, barı country müzikleriyle şenlendiren canlı müzik grubunun sesiyle sızlandı. “Ama ben her zaman ısmarlıyorum. Artık çaylak bile değilim.”

“Beğendiğimiz yeni birini bulana kadar çaylaksın.”

Başka bir şey söylemeden bara doğru yöneldi. Maddison’ın parmakları dakikada bir mil hızla hareket ederken, biriyle mesajlaşıyordu. “Logan mı?” Tahmin yürütmeye çalıştım.

“Evet.” Memnun ve mutlu bir iç çekti.

En iyi arkadaşşıma, karısından fırça yediği için kızamıyordum bile. Dürüst olmak gerekirse, onu bir kez olsun otel odasından çıkarabildiğim için mutluydum. O benim en yakın

YÜKSEK UÇUŞ

dostumdu ama Maddison'ın Logan'la olduğu gibi hayatının her anını birini düşünerek geçirmek şöyle dursun, hayatımın geri kalanında tek bir kadınla yatmak istemek konusunda bile onu hiç anlayamamıştım.

Maddison seyahat etmeyi sevmiyordu, evde olmaktan mutlu-
luydu, oysa benim eve dönmek için ailemden başka bir nede-
nim yoktu. Her gece farklı bir şehri sabırsızlıkla bekliyordum.

Rio hızla geri döndüğünde elleri doluydu, bira şişelerini
parmaklarının arasına yerleştirmişti. Küçük, seksi bir kızıl
hemen arkasından geliyordu, onun da elleri içki şişeleriyle
doluydu.

“Hayır,” diye araya girdi Maddison hızla, Rio'ya dönerek.
“İçki yok. Yirmi dört saatten az bir süre sonra maçımız var.”

“Bana bakma, Kaptan,” dedi Rio. “Bardaki bu bonkör ha-
nımlar bize birer içki ısmarladılar. Yarın için bize iyi şanslar
dilemek istediler.”

Maddison'ın omzunun üstünden barda oturan iki kıza bak-
tım, ikisi de cehennem gibi ateşliydi, bize doğru birkaç shot
bardağı uzatıp alkış tutuyorlardı.

“Bir kadehten zarar gelmez.” Berrak sıvıyla dolu bir shot
bardağı aldım.

Bakır saçlı hatun göğüslerini ortaya sererek dirseklerini
üstümüze dayadı ve Maddison'a doğru eğildi.

“İkimizinkini de ben içerim. Benim için sakıncası yok,”
dedi baştan çıkarıcı bir şekilde göz kırparak.

Kızıl saçlı kız şaşkınlıkla kaşlarını çatarken Maddison,
Rio ve ben kahkahalara boğulduk.

Dışarıda evli olup olmamalarını umursamayan sporcular ol-
duğunu biliyordum. Sevgilileriyle yatıp kalkıyorlardı, özellikle
de yollarda. Maddison öyle bir sporcu değildi. Adamın yüzük
parmağında karısının baş harfinin dövmesi vardı, Tanrı aşkına.

“Bu adam seni buradan bir yere götürmez,” dedim seksi
kızıla, en iyi arkadaşıma asılmasını kastederek. “Dikkatini
buraya versen iyi olur.”

Kadehlerimizi tokuşturup tekilayı aynı anda fondip yaparken, inanamayacağınız kadar hızlı bir şekilde bana odaklandı. Kirpiklerini kırıpştırarak, “Bir tane daha?” diye sordu.

Açıkça durumdan rahatsız olan Maddison’a baktım. Ona erkek erkeğe bir gece sözü vermiştim, en azından başlangıçta. Ayrıca, gizlice otele dönüp karısını aramaya karar vermesi uzun sürmeyecekti. Belki o gittikten sonra Nashville listemi genişletebilirdim.

“Bu gece olmaz,” dedim ona, bir içkiden daha fazlasını kastederek.

“Ben Rio!” diye bağırdı takım arkadaşım, biraz dikkat çekmek için bir fırsat yakalamıştı.

“Rio... Bu ismi sevdim.” Arkadaşlarının yanına kadar onu takip etmesi için bara doğru başıyla işaret etti.

Takım arkadaşım oturduğu yerden hızla kalktığında yeşil gözleri heyecanla parlıyordu.

“Ona hiçbir şey öğretemedim mi?” Omzunun arkasından Rio’yu izleyen Maddison’a sordum, çok susamış görünüyordu ama alkol için değildi. “Biz kukuları kovalamayız. Kukular bizi kovalar.”

“Sen kukuyu kovalamazsın. Kuku seni kovalar,” diye düzeltti kahkahayla. “Beni de kendi saçmalıklarına dahil etme.”

“Haklısın.”

Bir çift minyon sarışın hemen yanımızdaki masaya oturdu, otururken göz teması kurmaya çabalıyorlardı. Maddison fark etmedi ama benim bakışlarım ikisini de bir aşağı bir yukarı süzdü. Sevimlilerdi ancak sahte bronzlukları tehlikeli bir şekilde Oompa-Loompa seviyesine yakındı ve dikkat çekmeye çalıştıkları her hâllerinden belli oluyordu. İkiyi de ilgilenmeden dikkatimi hızla masama geri çevirdim.

“Ertelenen Cadılar Bayramı için planın ne? Ella ne olacağımıza karar verdi mi?”

Maddison’ın dudaklarında eğlenceli gülümseme belirdi. “Evet.”

“Ve?”

YÜKSEK UÇUŞ

Geçen yıl iki yaşındaki Ella Jo'nun Cadılar Bayramı'nda Hulk olmaya karar vermesi ve bunun üzerine ekibimizin Chicago'daki evimizde yürürken Marvel karakterlerinin geri kalanına bürünmesiyle kıyaslanabilecek herhangi bir etkinlik var mı bilemiyordum. Küçük yeğenimin yeşil boyalarla süslenmiş, anne-babası ve üç amcasının da onunla giyinmiş olduğunu görmek komşularımız için oldukça güzel bir manzaraydı.

Eminim ki Ella'nın bizim kadar süslenmesi hepimiz için çok eğlenceliydi. O doğduğundan beri grup kostümlerinde iş birliği yapmak bizim klasiğimiz olmuştu. Bu yıl olduğu gibi deplasman maçları yüzünden Cadılar Bayramı'nı kaçırdığımızda bile, bunu kasım ayında mutlaka telafi ederdik.

“Güzel ve Çirkin'deki Belle olacak.”

“Ah, evet. Canavar rolünü ben istiyorum.”

Maddison hayır demek için başını salladı.

“Ne yani? Çay fincanı falan mı olmam gerekiyor?”

“Ella, Güzel ve Çirkin'i istemediğini söyledi. Görünüşe göre bu yılın teması Disney prensesleri.”

Neredeyse biram boğazıma kaçıyordu ve Maddison'ın kahkahası oldukça içtendi.

En sevdiğim üç buçuk yaşındaki kızım için her şeyi yapacağımı bildiğimden, “Peki,” diye teslim oldum. “O zaman Küçük Deniz Kızı benim olsun.”

“Çocuğumla tanıştın mı?” Maddison kinayeli bir şekilde sordu. “O zaten hepimize rol verdi. Kızıl saçlı karımın senin Ariel olmana izin vereceğini sanıyorsan yanılıyorsun.”

Gülmekten kendimi alamadım. Sadece Cadılar Bayramı'nda hepimizi bir grup prenses gibi giyinmiş olarak Chicago sokaklarında dolanırken görmek çok eğlenceli olacağı için değildi. Bu konuşmayı Nashville'de kalabalık bir barın ortasında, etrafımızda ilgimizi çekmekten başka bir şey istemeyen kadınlarla yapıyorduk. Oysa konuşabildiğimiz tek şey, en yakın arkadaşımın mutlu olması için her şeyi yapabileceğimiz cesur kızıydı.

“Peki, ben kimim?”

“Sen dostum, Elsa’sın.”

“Elsa mı?” Sözünü kestim. “Sikeyim Frozen’ı.”

“Küçük Hanım söyledi.” Maddison ellerini havaya kaldırdı. “Kuralları o koyuyor.”

Hayal kırıklığı içinde başımı salladım. “Siktiğimin Elsa’sı mı? Küçük EJ beni öldürecek.” Yeğenimle bu konuda bir konuşma yapmam gerekiyordu.

Biramı dudaklarıma götürürken gözlerim hemen barın yanında salınan kestane rengi buklelere takıldı. Onları nerede görsem tanırdım. Aslında, bu hafta o vahşi yelenin sahibini çok sık düşünür olmuştum.

Bu nasıl olabiliyordu? Sanki evren beni sınamak istiyordu.

Stevie barda kendisine bir içki sipariş ederken bunalmış görünüyordu. Yine yalnız mıydı?

Kıçımı koltuğuma gömüp yerimden kıpırdamamak için kendimi zor tuttum. Ancak tek yapmak istediğim oraya gitmek, ona içki ısmarlamak ve belki de onunla biraz takılmaktı. Onun sinirlendiğini görmek hoşuma gidiyordu, gerçi son zamanlarda beni sinirlendiren oymuş gibi duruyordu.

Dikkatimi çeken kişinin kim olduğunu görmek için döndüğünde Maddison’ın bakışları benimkileri takip etti.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu. “Seninle burada buluşmasını sen mi söyledin? Zee, ne halt ediyorsun, dostum?”

“Ona hiçbir şey söylemedim. Bu sürekli yaşanıyor. Evren onu becermem için bana yalvarıyor gibi.”

“Aptalın tekisin.”

“Şaka yapıyorum.” Kısmen. “Ama çok seksi, değil mi?”

“Bunun hakkında konuşmuyoruz.” Maddison başını salladı. “O bizim için çalışıyor.”

Bu konuda sessiz kalmam gerektiğini düşünerek bakışlarımı karşıdaki uçuş görevlisinin üzerinde gezdirdim.

“Eğer birlikte olursak bu gerçekten dünyadaki en kötü şey

mi olur? Demek istediğim, bu sadece bir kez olurdu. Sistemimizden atmak için.”

“Sistemimiz mi? Sen ve o gibi mi?” Maddison küçümseyerek güldü. “Kendi sistemini diyorsun. Bildiğim kadarıyla o senin hayranın falan değil.”

“Herkes benim hayranımdır.”

Maddison omzunun üzerinden bar tarafına baktı ve sonra tekrar bana dönerek başını salladı. “Sen bilirsin, dostum. Fakat o kız bütün yıl uçağımızda olacak. Onunla beraber olacaksın ve bir daha onu hiç düşünmeyeceksin. O da sana âşık olacak, her zaman olduğu gibi. Ancak bu seferki fark, her deplasman maçından sonra onu uçakta görmek zorunda kalacaksın.”

Her maçtan sonra onu görmek kulağa hoş geliyordu. Gülmsememi saklamaya çalışırken şişemi tekrar dudaklarıma götürüp bir yudum aldım. Sonunda Stevie'nin mavi-yeşil gözleri benimkilerle buluştu.

“Beni takip mi ediyorsun?” Barın öbür ucundan seslendim.

Maddison usulca, “Boku yemişsin,” diye hatırlattı bana.

Stevie dikkatini hızla benden kaçırınca oturduğum yerde kalmak ve ona doğru gitmemek için tüm gücümü harcadım. Kalabalığın arasında ilerlerken başını öne eğdi, elinde üç içki vardı.

Ya çok susamıştı ya da bu gece yalnız değildi.

Barın etrafında yürürken aletim pantolonumun içinde gerilerek çok çabuk uyandı. Bu gece muhteşem görünüyordu, dar eteği kalçasının çevresinde gerilmişti ve oldukça sıkı duruyordu. Bacakları doğal bronzlaşmıştı ve giydiği botlar boyuna birkaç santim daha eklemişti.

Vücudunu gösterme konusunda tavsiyemi dinlemiş olmasına sevinmiştim. Tam bir afetti ve bunun farkında olduğunu sanmıyordum.

O da bana doğru yürürken ağzım açık kaldı, kısmen isteyerek yanıma gelmesinin şokuyla, kısmen de bu gece ne

kadar seksi göründüğüne hayret ederek. Kıyafeti geçen hafta onu gördüğüm eşofmanlardan çok faklıydı. Bu elbise vücudunun her kıvrımını ortaya çıkarmıştı.

Fakat bana doğru gelmedi. Bunun yerine, odağını benden başka bir yere çevirip, dikkatlerini masamızdan ayırmayan iki umutsuz kızın bulunduğu yanımızdaki masada kısa bir süre durdu. Kim olduğum hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi davranarak hızla sarışın arkadaşlarına döndü.

İçkileri masaya koyarak benden uzaktaki sandalyeye oturduğu anda bir mıknaş gibi çekilerek sandalyemden kalktı.

Maddison sessizce, “Onu rahat bırak,” diye azarladı. “Seninle konuşmak isteseydi buraya gelirdi.”

Kahretsin, o haklıydı. Tekrar yerime oturdum. Ne zaman bu kadar zavallı bir orospu çocuğu olmuştum? Ayrıca, neden benimle konuşmak istemiyordu?

Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç ilgimi reddeden biri olmamıştı ve şimdi niyetimin ne olduğunu bildiğim için, sanırım bu kovalamaca Stevie’yle yatma isteğimi daha da güçlendiriyordu.

İkimiz de elimizdeki biraları yudumlarken en iyi arkadaşımınla sohbetime odaklanmaya çalıştım ama zorlanıyordum. Sanki bu gece seçici duyma yetisine sahiptim ve odaklanabildiğim tek şey solumdaki uçuş görevlisi ve onun iki arkadaşındı.

Tabii onları öyle adlandırabilirsiniz.

Son otuz dakika boyunca tek duyduğum Stevie’yi aşağılamaları olmuştu. O, bu kızların gerçek arkadaşları olmadığını fark etmemiş olabilirdi ama benim için oldukça belliydi. Saçlarının darmadağın olduğundan bahsediyorlardı, itiraf etmeliyim ki onların sarı saçlarından on kat daha harikaydı. Vücuduyla ilgili alttan alta yorumlar yapmışlardı ki Stevie geçen hafta üzüldükten sonra bu konu hakkında beni gerçekten hassas kılmıştı.

Vücudu gerçekten inanılmaz derecede güzeldi. Kalm ve

kıvrımlıydı evet, biraz fazla kilosu vardı ama bu kesinlikle kötü bir şey değildi.

Bir noktada, içlerinden biri bir içki daha istediğini ve Stevie'nin gidip içkiyi alması gerektiğini söylediğinde, kızgınlığımı gizleyemeyerek kaşlarımı çattım.

Bir numaralı sarışın, göz göze gelmemizi “kapa çeneni” bakışları yerine bir çeşit açık kapı olarak algılamıştı.

Gözlerini benden ayırmadan, “Bu adamlar senin çalıştığın takımdan, değil mi?” diye sordu Stevie'ye, Gözlerimi ondan kaçırdım ama bakışlarını hissedebiliyordum. “Bizi tanıştırsana.”

Stevie, “Hayır,” derken sesi kısıktı. Şu anda odaklandığım tek şey o olduğu için onu gayet net duyabiliyordum. “Demek istediğim, evet, takımdalar ama onları rahat bırak. Onları rahatsız etmemizi istemiyorlar.”

Stevie'nin beni rahatsız etmesine aldırılmazdım.

“Demek istediğim muhtemelen senin onlar için çalıştığının farkında bile değiller. Adını biliyorlar mı?” İki sarışın iğrenç tiz kıkırdamalara başladılar.

Bu kızlar acımasızca kötülerdi ve Stevie'nin neden onlarla takıldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Muhtemelen hayır,” dedi ama bunun yalan olduğunun farkında olduğunu biliyordum. Ona sayamayacağım kadar çok kez “Tatlı Stevie” diye seslenmişim.

Onun bu yönünü, kendini savunmayan yönünü görmek tuhaftı çünkü onu tanıdığım süre boyunca bana haddimi bildirmekte hiçbir sorun yaşamamıştı.

Daha fazla bekleyemeden yerimden kalktım, Stevie'nin adına bu kızlardan bıkmıştım. Yine de soğukkanlı davranmalıydım. Olabildiğince soğukkanlı. Bu hafta gerçekten kendimi kaybettiğimi hissediyordum.

Kullanmam gerekmeseydi de tuvalete doğru yöneldim. Stevie'nin masasının yanından geçerken, elimi nazikçe omuzlarından çıplak boynuna doğru gezdirdim. Hafifçe sıkmadan önce parmak uçlarımla tüylerini diken diken etmişim.

Kahretsin, teni yumuşacıktı.

“Selam, Stevie,” dedim yanından geçerken omzumun üzerinden, dudaklarım hafifçe kıvrılmıştı. “Seni görmek ne hoş.” Yüzümü ona döndüm, yavaşça geri geri tuvalete doğru yürürken, çilli güzel yüzüne odaklandığımda tüm cazibemle sırttım.

Yanakları al al olurken bir elini boynunda, tam da benim dokunduğum yerde gezdirdi.

Arkadaşlarının yüzündeki şaşkınlık ve kafa karışıklığını fark ettim. Tamamen tatmin olmuş bir şekilde geri döndüm ve koridorda tuvalete doğru yürüdüm.

Kullanmama bile gerek olmayan tuvalet için bu gülünç uzunluktaki sırayı beklerken, telefonum cebimde titredi.

Maddison: *Sen boku yemişsin.*

Haksız da değildi.

Maddison: *Bunun gitmem için bir işaret olduğunu düşündüm. Hesabım ödendi. Yarın görüşürüz.*

Çişim gelmemesine rağmen yine de işedim. Hemen geri dönüp masama gidemezdim. Pek de gizli olmayan kimliğim açığa çıkardı.

Çıkarken başımı öne eğdim ve aptal kovboylar gibi giyinmiş üç adamın yanından geçerken tanınmamayı umuyordum. Gerçek kovboylardan bahsetmiyordum. “Hayatımda ilk kez Güney’deyim, o yüzden bir çift kovboy çizmesi aldım,” diye bağırarak kovboylardan bahsediyordum.

İçlerinden biri Stevie’nin masasına doğru başını sallayarak, “İşıltılı elbiseliye talibim,” dedi.

“Diğer sarışını ben alıyorum,” dedi diğeri de.

“Siktir et,” dedi üçüncüsü. “Beni şişman kızla bırakamazsınız.”

Arkamı dönüp bu herifin suratına yumruk indirmemek için kendimi zor tutuyordum. Onun hakkında bu şekilde konuşmazdı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Aslında ben de bilmiyordum ama zavallı arkadaşlarından on kat daha seksi

olduğunu biliyordum. Ve bunu destekleyecek davranışları vardı. Neden onu istemiyordu ki?

Belli ki küçük bir aleti vardı. Tek açıklaması buydu. Eğer biri bir kadının vücudunu kaldıramayacaksa, kendini daha iyi hissetmek için onu aşağılamak yerine böyle söylerdi.

Sikeyim.

Boku yemiştim. Artık kanıtlanmıştı. Hayalarım mavinin en koyu tonuna dönüşmeden önce onunla yatmalıydım.

Ben daha fırsat bulamadan üç adam Stevie'nin masasına doğru yola koyuldu.

Yerime döndüğümde Maddison çoktan gitmişti ve Rio hâlâ bardaki kızlara kirpiklerini kırıştırıyordu. Biram bitmişti, maçtan önceki gece bir tane daha içmeyecektim ancak Stevie burada gezegendeki en boktan beş insanla çevriliyken kendimi gitmeye ikna edemiyordum.

Sinsi olmaya çalışıyordum ama kesinlikle başarısız oluyordum, seçici işitme duyumu yanımdaki masaya kilitlemiştim, arada bir bakıyordum. Stevie'nin iki arkadaşı, Chad ve Brad tarafından tamamen büyülenmişken, onu içlerindeki en büyük pislige bırakmışlardı.

Adam açıkça ilgisizdi, Stevie konuşurken bile bir metre uzağında oturup göz teması kurmayı reddettiğinden kıza "mahsur kaldığı" gerçeğini belli etmemeye çalışıyordu.

Bundan nefret ediyordum. Bundan herkes için nefret ederdim. Yerimde duramamaktan da nefret ediyordum.

Kendi masamdan kalkıp onun masasına gittim.

"Vay canına, sen Evan Zanders'sın!" diye bağırdı Stevie'ye yüz vermeyi reddeden kişi. "Bir imza alabilir miyim?"

Bir an duraksadım, umutlanmasına izin verdim. "Hayır."

Yanımdaki kıvrıkcık saçlı kıza bakarak saçlarını yüzünden uzaklaştırdım ve hiç düşünmeden bana bakması için çenesini kaldırdım. Dövmeli elim yanağını sararken başparmağımı kızarmış ve çilli tenine sürttüm. Stevie'nin delici gözleri şaşkınlıkla bana bakarken ağzı bir karış açık kaldı. Onu suçladığımdan değildi. Ben bile ne yaptığımı bilmiyordum.

“Gitmeye hazır mısın?” Gözlerim onun mavi-yeşil gözlerine odaklanmış bir şekilde sordum.

Cevap vermedi. Beş seyirci de aynı şaşkın ifadeyi paylaşıırken, o şaşkın bir hâlde öylece oturuyordu.

“Ona eşlik ettiğiniz için teşekkürler,” dedim gruba, elimi Stevie’ninkiyle birleştirip ayağa kalkmasını ve beni takip etmesini sağlarken. Onlar sesimdeki alaycılığı fark etmemiş olabilirlerdi ama besbelli hissediyordum.

Hâlâ şaşkın bir trans hâlinde arkamda sürüklenirken, kolumu omuzlarına dolayarak vücudunu kendime çektim ve onu dışarıya doğru yönlendirdim. Grubun gözlerinin sırtımızda olduğunu hissedebiliyordum, bu yüzden eğildim ve Stevie’nin başının üstünü öptüm.

Daha önce hiçbir hatunun kafasını öpmemiştim ve doğruyu söylemek gerekirse, biraz garip hissettirmişti.



BÖLÜM ON İKİ

STEVIE

“Ne...” Şaşkınlıktan tökezledim. “Ne yapıyorsun sen?”
Barın dışına çıktığımızda bedenimi Zanders’inkinden ayırdım. Bir yanım kolunun omzumdaki ağırlığından hoşlanıyordu ama diğer yanım neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Zanders, Nashville’in ana caddesindeki en işlek barın önünde donakalmış bir şekilde dururken, yaptığı küçük gösteriden dolayı neredeyse benim kadar afallamış görünüyordu.

Canlı müziğin uğultusu caddedeki tüm barlarda duyuluyordu.

“Vay canına! EZ!” diye bağırdı biri, telefonunu çıkarıp yıldız hokey oyuncusunun fotoğrafını çekti.

“Zanders!” Daha fazla fotoğraf, daha fazla flaş.

“Siktir,” diye mırıldandı Zanders kısık sesle, başını eğip biraz saklanmaya çalışarak.

“Bu senin yeni kızın mı?” diye sordu rastgele bir seyirci. Beni kastettiğini anladığımda başımı ona doğru çevirdim. “Her zamanki tipine benzemiyor.”

Vücudum ısınıp utançtan kızarıırken gözlerim bu sözle kocaman açıldı. Üzerimde bir düzine gözün ağırlığını hissedebiliyordum, telefonların bitmek bilmeyen flaşlarından bahsetmiyorum bile.

Mümkün olduğunca hızlı bir şekilde ters yöne dönüp koşmaya başladım, bu ortamdan uzaklaşmam gerekiyordu.

“Stevie, bekle!” Zanders beni yakalamaya çalışırken arkamdan seslendi. Uzun boylu ve bacakları neredeyse ağaç gövdesi kadar kaslı olduğu için bana hemen yetişti.

“Stevie,” dedi tekrar, kolumu nazikçe çekerek barın arkasındaki karanlık bir sokakta onu takip etmemi sağladı. “Buraya gel. Kahretsin. Sürekli benden kaçmayı bırak.”

Tüm bu durumdan tamamen korkmuş bir hâlde kolumu onun elinden çektim. “Tüm hayranların fotoğraf çekerken adımı yüksek sesle söylemesen olmaz mı? İnternette senin tüm pak tavşanlarının yanına yazılmak istemiyorum.”

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak ona arkamı döndüğümde farkına vardım. “Lanet olsun. Boku yedim. Çok, çok, çok fena sıçtım. Kovulacağım.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu.

“Seninle görünemem.” Binadan sarkan küçük ışık sayesinde güçlükle seçilebilen çarpıcı vücudunu işaret ettim. “Kovulacağım.”

Caddeye geri dönmekten korkarak küçük sokakta telaşla volta atmaya başladım, hevesli hayranlarının daha fazla fotoğraf çekmeye hazır olmasından endişe ediyordum.

“Stevie, sakın ol.” Altın yüzüklerin soğuk yüzeyi, titreyen ellerimi okşarken Zanders ellerimi saçlarımdan çekti. “Neden kovulasın ki?”

“O fotoğraflar,” diye geveledim. “Takımdan kimseyle birlikte görünemem. Birileriyle görüşürken yakalanırsam işimi kaybederim.” Ses tonum çıldırılmış gibi çıkıyordu, kelimeler birbirine karışıyordu.

“Bekle, gerçekten mi?” Zanders’ın yüzünde şaşkınlık ve belki biraz da hayal kırıklığı vardı. “Bizimle takılamaz mısınız?”

“Hayır! Tanrım, hayır.” Ellerimle yüzümü kapatarak dar sokakta ilerlemeye devam ederken pişmanlık seline kapıldım. Bu gece hiç dışarı çıkmamalıydım. Hannah ve Jackie otele

geldiklerinden beri bütün gecem berbat geçmişti. İkisi de onlarla birlikte olduğumu umursamamıştı. Sadece birlikte çalıştığım adamlarla aralarını yapmam için beni kullanmak istemişlerdi. Bugün satın aldığı belli olan o kovboy çizmelerini giyen adam bana insan gibi bile davranmamıştı. Ona hiçbir şekilde, hiçbir biçimde ilgi duymuyordum, ancak benimle takılmak istemediği açık olmasına rağmen sohbet ederek arkadaşça davranmaya çalışmıştım.

Şimdi de şu fotoğraflar çıkmıştı. Tanrım, fotoğraflar.

Kafamı kaldırdığımda Zanders'ı telefonuyla çılgınca mesajlaşırken buldum. "Ne yapıyorsun?"

"Hallediyorum."

"Neyi?"

"Şu fotoğrafları." Telefonunu cebine geri koydu. "Halkla ilişkiler ekibim ilgileniyor. İnternete düşen her şey aynı hızla kaldırılacak."

"Bunu yapabilirler mi?"

"Böyle şeyler yapmaları için onlara çok para ödüyorum, bu yüzden evet. Hallediyorum."

Derin bir nefes aldıktan sonra rahatlama hissiyle omuzlarım düştü. "Teşekkür ederim." İsteyeceğim son şey, insanların benim de onun rastgele ilişkilerinden biri olduğumu düşünerek Zanders'ın ismiyle anılmaktı ama bundan da öte, işimi kaybedemezdim. Yapmayı sevdiğim ya da tutkuyla bağlı olduğum bir iş olduğu için değildi, esnek programı nedeniyle evde olduğum her zamanı tutkuyla bağlı olduğum şeyi yaparak geçirebiliyordum. Bu da tüm boş zamanlarımı köpek barınağında geçirmek demektir. Evde olabileceğim ve haftalarca çalışmayabileceğim çok fazla iş düşünemiyordum.

"Şu 'asla yalan söylemezsin' lafına ne oldu?" Durup dururken sordum, hâlâ kafam son derece karışık ve az önce olanlardan tamamen ürkmüştüm. "Oradaki her neyse bana yalan gibi geldi." Bara doğru ilerledim.

"Evet. İsteddiğim oldu. İsteddiğim de seni o insanlardan

uzaklaştırmaktı. Eğer öyle olduğunu düşünüyorsan, onlar senin arkadaşın değil.”

“Öyle olmadıklarını biliyorum. Ben sadece... Zor zamanlar geçiriyorum...” Gerçek arkadaşlar edinmekte zorlandığımı çünkü tanıştığım herkesin kardeşime yaklaşmak için beni kullanmak istediğini açıklamak, Zanders’a kardeşimin kim olduğunu açıklamamı gerektirirdi ve henüz bilmesini istemiyordum. “Boş ver.”

Zanders sessizliğini korudu, istersem devam etmeme müsaade etti ama ben onun yerine şaşkınlıkla kaşlarımı çattım, karşımdaki güzel adama bakarken gözlerim kısıldı. “Neden bana iyi davranıyorsun?”

Omuzlarını silkti, utangaç bir tavırla gözlerini benden kaçırdı. Bu adamın vücudunda utangaç bir kemik bile yoktu.

“Son baktığımda, bütün sezon işimi berbat etmeye çalışıyordun ve birbirimize katlanamıyorduk,” diye devam ettim. “Öyleyse neden bana göz kulak oluyorsun?”

Zanders’ın ela gözleri benimkilere açlık dolu bakışlar atarken o utangaçlık anında kayboldu. “Sana katlanamadığımı mı düşünüyorsun?” Sanki avını takip ediyormuş gibi bana doğru yavaşça iki adım attı. “Eğer sana katlanamıyorsam, neden uçakta o lanet çağrı ışığına basmayı bırakamıyorum, hemen koltuğuma geleceğini bile bile?”

Çünkü işimi kabusa çevirmeye kararlıydın.

“Eğer sana katlanamıyorsam,” bir adım daha atarak aramızdaki mesafeyi kapattı. “O zaman neden seni aklımdan çıkaramıyorum? Neden tadının nasıl olduğunu merak etmekten vazgeçemiyorum?”

Gözleri dudaklarıma düştü. Dudaklarım bir şey söylemek için aralandı ama kelimeler boğazıma takılmıştı.

“Eğer sana katlanamıyorsam,” Zanders bedenlerimiz arasında hiç boşluk bırakmadan ağır adımlarla yaklaştı, iri gövdesi beni bastırıyordu. “O zaman neden tüm hafta boyunca her günün, her dakikasında tek düşüncem seni becermenin nasıl bir his olacağını merak etmek oldu?”

YÜKSEK UÇUŞ

Karşımda durmuş, gözleri gözlerimin arasında dolaşıyordu, beni okumaya çalışıyordu ama şu anda ne düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Seni gerçekten becermek istiyorum, tatlım,” diye usulca ekledi.

Zihnim inançsızlıkla dolup taşarken, aynı zamanda içimi gerçek bir özgüven duygusu kapladı. Kuzey Amerika’daki her kızın muhtemelen kendini kaptırabileceği bu adam beni seçmişti. Elbette beni sadece bir gece için seçmişti ama yine de bunu beklemiyordum.

Ne olursa olsun, biter bitmez varlığımı unutacak bir sporcu için işimi kaybedemezdim.

“Sana tahammül edemiyorum,” dedim, sınırları yeniden koymama yardımcı olacağını umarak.

Bunun yerine, tebessümle kıvrılan dudaklarından derin bir kıkırdama döküldü, sonra da altdudağını ısırды. Parmakları vahşi dalgalarını yüzümden uzaklaştırdı. “Sana inanmıyorum.”

Başparmağı elmacık kemiğimde gezinirken, dokunuşu tüm bedenimi sıcaklıkla doldursa da sözümü geri almadım.

“Ayrıca,” diye devam etti. “Diyelim ki bu doğru ve bana katlanamıyorsun. Nefret seksi en iyi sekstir zaten.”

Gözlerinin içine bakamayacağımın bilinciyle dikkatimi boynundaki altın zincire verdim. Parlak metalin ardındaki dövmelelerinin siyah kıvrımları teninin koyu tonuyla uyumluydu. Her şey o kadar mükemmel bir şekilde dikkat dağıtıyordu ki.

“Ne düşünüyorsun, Stevie?” Zanders çenemi tek bir parmağıyla kaldırarak dikkati dağılmış bakışlarımı tekrar kendisine çekti. “Çılgın bir gece.”

Dudakları sinsî bir sırıtışla kıvrılmış, gözlerinde şeytani bir vaat vardı. İstiyor muydum? Kesinlikle evet. Yapmalı mıydım? Kesinlikle hayır.

Ünü ilk kırmızı bayraktı, bana kendime bir daha asla bir sporcuyla takılmayacağıma dair verdiğim sözü hatırlattı. Sıranın kendilerine gelmesini bekleyen hayranları, formalarının peşinde koşanlar tarafından bombardımana tutuluyorlardı.

Ancak Tanrı'nın ne düşündüğünü çok iyi bildiğinden emin olabilirdiniz ve uzun zamandır kimse beni doğru düzgün tahrik edememişti. Tabii, otel odamda mor oyuncak vardı ama gerçeğini hayal edemiyordum.

Evet demek istiyordum. Vajinam evet dememi istiyordu. *Evet de, Stevie. Sadece bir kez.*

“Hayır,” beynim benim yerime konuştu. “Ben böyle iyiyim.” Ben bir adım geri çekilip ondan uzaklaşırken göğsünü sıvazladı.

Şu anda söylediklerimde ya da yaptıklarım da hiçbir gerçeklik yoktu. Bunların hepsi numaraydı çünkü çok korkuyordum.

Zanders'ın dudakları eğlenceli bir sırıtışla büküldü. Müziplik dolu gözleri bana bakarken çenesini hafifçe kaldırdı ve hayır dememin tam da beklediği şey olduğundan emin oldum. Ona boyun eğmemem hoşuna gidiyordu ama ben gittikçe daha az hoşlanmaya başlıyordum.

“Açık teklif,” dedi, bir adım geri çekilip ellerini rahatça ceplerine sokarak. “Teslim olmaya hazır olduğunda bana haber ver yeter.”

Kulağa hiç hoş gelmiyordu. Beynim asla dememi istiyordu.

“Aslaya ne dersin?”

“Asla mı?” diye tekrarladı, beni test ederken kaşlarını kaldırmıştı.

Yutkundum. “Hı-hı.”

“O hâlde...” Bir kez daha bana doğru yavaş ve hükmedici adımlar attı ama bu sefer sırtım arkamdaki barın tuğla duvarına çarpana kadar aynı hızla geri çekildim, kaslı vücudu beni duvara yapıştırdı. “Daha önce hiç seni öpmemi istemedin mi?” Dudakları benimkilerin hemen üzerinde duruyordu ve ben neredeyse onların yumuşaklığını, sıcaklığını hissedebiliyordum.

Bir an düşündükten sonra gözlerim dudaklarına kaydı, o da diliyle altdudağını yalayıp ıslattı.

Ona hayır demek için utangaçça başımı sallarken bu hareket beni büyülemeye devam ediyordu.

YÜKSEK UÇUŞ

Bu düpedüz bir yalan, Stevie.

Benim ağır nefes alışım ve hızla yükselen göğsüm, Zanders'ın bedeninden süzülen yavaş ve düzenli nefes alıp verişlerle büyük bir karşıtlık oluşturuyordu. Birbirimize o kadar sıkıca yaslanmış olmamıza rağmen, farklı nefes alma hızlarımız olmasaydı nefesimin nerede bitip onunkinin nerede başladığını bilemeyebilirdiniz.

Kalçamın tepe noktasının hemen üzerinde duran sert bir baskı tüm vücudumun sızlamasına neden oldu, sadece görebilecek kadar şanslı olduğum şeyi nihayet hissediyordum.

Dağınık buklelerimi yüzümden uzaklaştırdı. Geniş başparmağının ucu kulağımın kenarından nazikçe geçip altın küpelerimin üzerinde gezinirken istenmeyen bir ihtiyaç ürpertisi omurgamda dolaşıyordu.

“Ve sana dokunmamı hiç istemedin mi?” diye usulca sordu.

Dudağımı aralayıp ciğerlerimi oksijenle doldurmaya çalışıyordum ama bu açık havada hiç oksijen kalmamıştı.

Dokunmak mı? Her santimetreme dokunmasını istiyordum, ancak vücudumun onu kıyafetleriyle hissetmeye verdiği tepki bir göstergeyse, çıplak dokunuşuna dayanabileceğimi bile aklım almıyordu.

“Hayır,” diye fısıldadım ama sesimdeki çatlak sözlerimin tam tersini ifade ediyordu.

Zanders'm dudakları keyifle kıvrılsa da hemen toparlandı.

Parmaklarını kulağımdan ve boynumdan çekip ceplerine yerleştirdi. “Tamam, tatlım.” Bir adım geri çekildi, bana alan tanıdı ve ben öyle demek istemesem de söylediklerimi aynen yaptı.

Şimdi bedenim onun boş bıraktığı alan için sızlıyordu.

“Ama kendine yalan söylemeyi bırakmaya karar verdiğinde, seni becermem için bana yalvarmak zorunda kalacaksın...”

Sessiz kaldım, tamamen bu anın içinde donup kalmıştım.

“Dizlerinin üzerinde,” diye ekledi, bakışları vücudumun her santimini izliyordu. Dikkati biraz daha dudaklarımda dolaşmıştı, cümlesi dudaklarıma gönderme yapıyordu.

Benden bir adım daha uzaklaştı, havadaki gerginlik azalıyordu. Zanders derin bir nefes aldı ve sonunda sekse bulanmış bir şeytandan mükemmel bir centilmene dönüşerek girmem için kolunu uzattı.

“Şimdi, otele kadar sana eşlik edeyim.” Dikkatle ve kuşkuyla ona baktım.

Şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. “İş arkadaşlarının beni görmemesi için ön kapıdan bir blok uzakta duracağım.”

Dikkatli bakışımın anlamı bu değildi ama Zanders’ın benimle otele kadar yürümesinin neden kötü bir fikir olduğuna dair listeye arkadaşlık ilişkisini de eklemeliydim.

“Sadece sağ salim döndüğünden emin olmak istiyorum.”

Yumuşak gülümsemesi tatlı ve samimiydi, ben de kolumu onun koluna dolayarak otele kadar eşlik etmesine müsaade ettim. Hayranlarından uzak durabilmek için birkaç arka sokakla ara caddeden geçtik ama bunun yürüyüşümüzü yirmi dakika daha uzattığını fark ettim.

Tüm bu süre boyunca vücudum daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaçla alev alev yanıyordu.

Ben otelim lobisine doğru yürürken Zanders caddenin karşısında bekledi. Kapıyı açtığımda omzumun üzerinden ona baktım. Boyu bir doksan beş civarındaydı, terzi elinden çıkma kıyafeti içinde heybetli bir duruşu vardı ve beni izlerken kaskatı kesilmişti. Odaya girmeden önce ona küçük bir el sallayıp, bu geceyle ilgili fikrimi değiştireceğimden endişelenerek tekrar ona bakmayı reddettim.

Başımı yastığa koyduğumda kendime, “Az önce ne haltlar oldu?” diye sormadan edemedim.



BÖLÜM ON ÜÇ

STEVIE

“Dün gece eğlendiniz mi?” Indy tabağındaki vejetaryen bisküvi ve et suyunu mideye indirmeden önce sordu. “Ah...” Tereddüt ettim. “Kesinlikle enteresandı. Bunu söyleyebilirim.”

Onun büyük ısırığına karşılık vererek ağzımı memleketimdeki en sevdiğim yerel dükkândan alabildiğim tüm karbohidratlarla doldurdum. Brunch menüsündeki her yiyecek için ölüncüydü ve Nashville’ye geri döndüğümde buraya mutlaka uğradım.

Birkaç saat sonra annemi ziyaret ederken oturup nefes almak için kot pantolonumun düğmelerini açmak zorunda kaldığımda bu yemekten pişman olacağıma emindim ama buna değecekti.

“Enteresan olan neydi?”

Hım, biraz düşünmem gerekiyordu. Belki de Evan Zanders, yürüyen seks makinesi, beni becermek istediğini söylemişti. Tabii beni eleştirmekten vazgeçmeyen düşüncesiz lise arkadaşlarımdan kurtarıldıktan ve dün geceki küçük gösterisinden hemen sonra.

Ya da belki de devasa vücuduyla beni duvara nasıl yapış-

tırdığını, pantolonundaki şişliğin kalçalarımın tepesini baskı-
ladığında bana neler hissettirdiğini.

Ya da beni otelime geri götürmek için ısrar ettiğinde, ken-
dini “Chicago’nun kötü çocuğu” ilan eden bu adamın birden-
bire nasıl tatlı bir tarafının ortaya çıktığını.

Enteresan, dün gece için doğru kelime olmayabilirdi. Kafa
karıştırıcı mıydı? Heyecan verici miydi? Şok edici miydi?

O andan beri bir duygu yumağına dönüştüğüm için tüm
detayları Indy’ye anlatmayı çok isterdim ama biz iş arkada-
şydık ve Zanders’la dün gece yaşadığımız kazara etkileşimin
suç teşkil ettiği kesindi.

“Eski lise arkadaşlarımı görmek ilginçti. Pek iyi insanlar
sayılmazlar ve sanırım dün gece arkadaşlığımız için ihtiyacım
olan kapanış gerçekleşmiş oldu.”

“Gerçekten mi?” Indy dudaklarının kenarlarını silmek için
peçetesini kullandı. “Bu berbat bir şey, Stevie. Böyle arkadaş-
ları kesinlikle hak etmiyorsun.”

“Her şey yolunda.” Omuz silktim çünkü her şey yolun-
daydı. Bir süredir Hannah ve Jackie’yle bağlarımı koparmam
gerektiğini biliyordum ve onların el altından yaptıklarını dü-
şündükleri bariz yorumları bardağı taşıran son damla olmuştu.
Aklımın bir köşesinde, beni kardeşime ulaşmak için yanla-
rında tuttuklarını hep biliyordum. Sadece yeni işim nedeniyle
bunun farklı bir konumda devam edeceğini beklemiyordum.
Ryan bunu bilseydi çok sinirlenirdi. İşte tam da bu yüzden,
kardeşimin üzüleceği çoğu şeyi kendime sakladığım gibi bunu
da kendime saklıyordum.

“Gecen nasıl geçti?” diye sordum.

“Oldukça olaysızdı. Dışarı çıkmak istedim ama bu özel
sözleşme olayında hâlâ acemiyim ve yalan söylemeyeceğim,
Tara’nın bize arkadaşlık hakkında yaptığı konuşma dehşet ve-
riciydi. Kendimi otel odama kilitlemenin en güvenli yol oldu-
ğunu düşündüm.”

Tara’nın mesai saatleri dışındayken müşterilerimizden
uzak durmamız konusunda sürekli yaptığı uyarıları ve ba-

YÜKSEK UÇUŞ

şımızın etini yediğini düşününce midem bulandı. Açıkçası, Zanders'la karşılaşmalarım ne kadar tesadüfi olursa olsun, bu konuda pek de iyi bir iş çıkaramıyordum.

“Tara'nın dün gece ne yaptığını biliyor musun peki?” Dikkatle tabağıma bakarak ve gergin bir şekilde yemeğimi sağa sola itekleyerek sordum. Ya dün gece dışarıdaysa? Ya dün gece beni gördüyse? Ya dün gece bizi gördüyse?

Bu sabah internette Zanders'la barın dışında çekilmiş bir fotoğrafımızın sızdırıldığına dair herhangi bir iz araştırdım ama halkla ilişkiler ekibi kesinlikle işini yapmış, etkileşimize dair olası tüm kanıtları temizlemişti.

“Muhtemelen bize yapmamamızı söylediği şeyi yapıyordu. Bahse girerim, dün gece etrafta dolaşıp takımdan adamları bulmaya çalışıyordu ve çok çaresiz görünüyordu.”

Gözlerim tabağımdan fırladı, Indy'nin kocaman gözlerine ve açık ağzına bakarken yüz hatlarımda bir eğlence dalgası dolaşıyordu.

“Siktir.” Avucuyla ağzını kapattı. “Bunu yüksek sesle mi söyledim?”

Birbirimize bakarken aramızda bir anlık sessizlik oldu, ikimiz de iş arkadaşlığımız konusunda nerede durduğumuzdan emin olamadan birbirimizi test ediyorduk. Ta ki ben kendi tarafımda iki büklüm olup kahkahalarla gülene kadar. Sonunda Indy de gülmeye başladı, ikimiz de gülmekten katıldığımız için susmuştuk.

“Tam bir sürtük.” Gözümün kenarında biriken yaş sildim.

“Aman Tanrım,” diye rahatlayarak iç geçirdi Indy. “Aynı fikirde olduğumuza çok sevindim çünkü haftalardır sana bunu sormak istiyordum.”

“Oyuncularla arkadaşlık etmemizden endişeleniyor ama koridorlarda onlarla konuşurken o kadar hevesli ki, tam da yapmamamızı söylediği şeyi yapıyor.” Gülümsedim, bu gülme krizinin yarattığı serotonin artışının tadını çıkarıyordum. “Ama ne olursa olsun, işimizi kaybetme riskine değmez.”

“Değil mi?” Indy başını yana eğerek sordu. “Sanırım o hokey takımından biriyle bir gece geçirmek için işimi tehlikeye atabilirim.”

Bir an için ona baktım, henüz bilmesine hazır olmadığım bir şey bilip bilmediğini merak ediyordum. Ya da muhtemelen hiçbir zaman.

“Mecazi anlamda tabii ki.” Kendini işaret etti. “Sevgilim ve tüm bunlar.”

“Tabii ki.”

Indy son birkaç haftadır birlikte yaşadığı erkek arkadaşı Alex’le uzun soluklu bir ilişki içinde olduğunu açıkça belli etti. Hokeyci çocuklar uçakta soyunmaya başladığında tansiyonun yükselmesi ya da onlardan biriyle geçireceği tek bir gece için işini nasıl riske atacağı konusunda sürekli şakalar yaptı. Oysa ilişkisi hakkında bildiklerime göre Alex’i riske atamayacak kadar çok seviyordu.

“Ama bekâr olsaydım ve Chicago’daki bir hokey takımının yedek kaptanı sürekli bana asılıyor olsaydı, bunun için işimi riske atabilirdim.” Indy masanın karşısından bana imalı bir şekilde baktı.

“Zanders sürekli çağrı düğmesine basarken bana asılmıyor. Sadece bana işkence etmek istiyor.”

“Mm-hmm,” Indy mırıldandı. “Dikkatini çekmek için sana işkence ediyor çünkü seni becermek istiyor.”

Bu konuda sessiz kaldım. Indy’nin uçak dışındaki etkileşimlerimizden haberi bile yoktu ama yine de gerçeği biliyordu.

“Tanrı’nın kadınlara armağanı ile yatakta bir gece geçirmek risk almaya değer, bence.” Indy yemeğinden bir ısırık daha almadan önce kaşlarını kaldırdı. “Ve bilesin diye söylüyorum, eğer bir gün uçuş görevlisi/hokey oyuncusu sınırını aşmak istersen, sırrın benimle güvende olur.”

Ona minnet dolu bir gülücük sundum ama ifadesini doğrulayacak ya da reddedecek kadar büyük değildi.

Yemeğinden bir ısırık daha almadan önce, “Mecazi anlamda tabii ki,” diye ekledi.

YÜKSEK UÇUŞ



Nashville'in yirmi dakika uzağındaki ailemin evinin önüne geldiğimde, midem sinirden çatlayacak gibiydi. En son ne zaman evde olduğumu size söyleyemezdim. Son birkaç yıldır tatiller, Ryan'ın ve benim yoğun programlarımız arasında geçiyordu ve benim bu şehirden kaçma çabamla birleşiyordu.

"Hey, bayan," dedi şoförüm ön koltuktan. "Başka bir yolcum var. İnmeniz gerekiyor." Anlaşılacağı üzere, birkaç dakikadır arabanın arkasında oturmuş, gergin bir şekilde başparmağımdaki altın yüzüğü döndürüyordum ve kaçmayı düşünüyordum.

"Özür dilerim." Derin bir nefes alıp arabasından indim ve kendimi son derece rahatsız hissederek üstümü düzelttim. Brunch'tan dolayı tıka basa dolu olduğum için değildi, tamamen konfor alanımın dışında bir seçim yaptığım içindi. Annemin onaylayacağı tek bir bluzum vardı, dolayısıyla onu giymiş durumdaydım.

Pembe bluz fırfırlı ve dantelliydi ama bavulumda durmaktan kırış kırış olmuştu. Evet, annemin kaçınılmaz yorumlarını hafifletmek isterdim ama belli ki ütüyü dert edecek kadar umurumda değildi.

Uber şoförüm arabanın kapısını kapatır kapatmaz hareket etti ve onu yürüyerek kovalayıp beni otelime geri götürmesi için yalvarmaktan yaklaşık iki saniye uzaktaydım.

"Vee!" diye seslendi babam, kollarını iki yana açmış ön kapıyı açarken. "İşte benim en sevdiğim kızım!"

"Ben senin tek kızınım, baba." Gülümseyerek kollarına doğru ilerledim.

"Senin bildiğin kadarıyla," diye alay etti beni sevgiyle kucaklarken.

Dostum, onu özlemiştim. O çok tatlı biriydi ama ne yazık ki onu ziyaret etmek annemi ziyaret etmeyi de beraberinde getiriyordu ve bu düzenli olarak üstesinden gelemeyeceğim bir durumdu.

“Bu işi sevdim, seni eve getiriyor ama ne giydin böyle?” diye sorarken hâlâ bana sarılıyordu.

“Sadece bunu olabildiğince sancısız yapmaya çalışıyorum.”

Elleri hâlâ kollarımı kavrarken bana özür dileyen bir gülümseme eşliğinde geri çekildi. Kardeşim annemin bana ona kıyasla nasıl davrandığını görmüyordu ama babam fark ediyordu. Onun için de zor bir durumdu, bir yandan benim arkamı kollamaya çalışırken bir yandan da eksikliklerine rağmen karısını sevmek.

“Stevie, hoş geldin,” dedi annem ben ön kapıdan girer girmez.

Ev tertemizdi. Çocukken de böyleydi, misafir geleceğini bildiğimiz zamanlarda. İzlenimlerimizi korumak zorundaydık. Artık bir ziyaretçi olarak sınıflandırıldığımı bilmek güzeldi.

Beni hızlıca ve zoraki bir şekilde kucakladıktan sonra baştan aşağı süzdü, makyajlı yüzünde onaylamadığı her hâlden belli oluyordu. Saçlarımı okşadı, daha düzenli bir hâle getirmeye çalıştı ama buklelerim hemen tekrar kabardı.

“Otursana.” Yemek masasını işaret etti. “İçecek bir şey ister misin?”

“Çayımız var,” dedi babam heyecanla. “Bu sabah taze yaptım.”

“Bu oldukça şekerli, Neal.”

“Biraz alabilirim, baba. Teşekkür ederim.”

Annemin narin elleri, boynundaki incileri gölgelemeden önce önlüğünü düzeltti, açıkça görünen oydu ki bir şeyler söylememek için kendini zor tutuyordu. Güneyli annem asla böyle bir şey yapmazdı. Tanrı onu korusun.

“Kardeşin nasıl?”

Tabii ki ilk sorusu benimle değil, ikiz kardeşimle ilgili olmalıydı.

Sanki bu akşam bir yemek daveti olacakmış gibi özenle yerleştirilmiş yemek masamızda karşıma oturdu ancak ben öyle bir şey olmadığını biliyordum. Her şey, her zaman mümkün olduğunca güzel görünmekle ilgiliydi.

YÜKSEK UÇUŞ

“O iyi. Sezon başladığı için yoğun ama iyi.”

“Görüştüğü biri var mı?”

Başımı salladım. “Hayır, sanmıyorum.”

“Daha zamanı var,” dedi annem elini sallarken. “Daha yirmi altı yaşında. Hiçbir şey için acele etmeye gerek yok. O çocuk tam bir cevher.”

Babam mutfaktan döndü, çayımı önüme koyduktan sonra annemin yanına oturmadan evvel başımın üstüne bir öpücük kondurdu.

“Senden ne haber, Vee?” diye sordu. “Nasılsın? Yeni işin nasıl? Barınak nasıl?”

“Ben iyiyim. İş oldukça iyi. Yoğun bir tempom var.” Hem men başımı salladım. “Ve barınağı seviyorum. Sahibi, alabileceği her türlü yardım için gerçekten minnet duyan çok nazik bir kadın. Keşke tam zamanlı olarak orada olabilseydim ve yardım edebilseydim. Bina oldukça köhne, bazı yeniliklere ihtiyacı var ancak bağışlanan az miktardaki para, bırakın başka bir şeyi, köpeklerin mama ve ilaç masraflarını bile zor karşılıyor.”

“Görüştüğün biri var mı?” diye araya girdi annem.

“Hayır. Şu anda yok. Her neyse, köpekler çok tatlı ve çok sevimliler, ayrıca sadece birilerinin onları sevmesini istiyorlar.”

Ben anlatmaya devam ederken babam can kulağıyla beni dinliyor, kahverengi gözlerindeki gurur açıkça görülüyordu, beni bu kadar mutlu eden bir şey bulmamdan dolayı mutlu olduğu belliydi. Öte yandan annem o kadar da mutlu görünmüyordu.

“Rosie adında bir Doberman var, çok tatlı bir kız ama biraz korkutucu görünüyor. O kadar uzun zamandır orada ki potansiyel sahipleri ona ikinci bir bakış bile atmadan geçip gidiyorlar.”

“Peki ya Brett?” diye sordu annem eski sevgilim konusunda. “O çocuğu hep sevmişimdir. Belki de ona ulaşip görüştüğü biri olup olmadığını sormalısın.”

“Theresa,” diye sessizce tersledi babam, onu dizginlemeye çalışıyordu ama ilişkilerindeki güç dinamiği bu şekilde işlemiyordu.

“Brett’in benim eski sevgilim olmasının bir sebebi var.”

“Stevie,” dedi annem pek de masum olmayan bir sesle. “Gittikçe gençleşmeyeceksin, hayatım.”

Evet, gittikçe gençleşmeyecektim ama az önce bolca vakti olduğunu söylediği oğluya da aynı yaşıydım.

“Dün gece Hannah ve Jackie’yi gördüm,” diyerek konuyu değiştirdim.

“Öyle mi? Hannah ne kadar güzel, değil mi?” diye heyecanla sordu. “Annesini geçen hafta kilisede gördüm ve küçük kız kardeşinin bu yıl Genç Tennessee Güzeli seçildiğini biliyor muydun? Senin için aldığım eski yarışma elbiselerinden isteyip istemediğini sormayı düşündüm. Bilirsin, hiç giyilmedikleri ve artık sana uymayacakları için.”

Sonunda. Kilomdan ya da bedenimden bahsetmesini bekliyordum. Yirmi dakika dayanmasına bile şaşırmıştım.

Tek söyleyebildiğim, “Bu harika bir fikir,” oldu. Bu noktada annemin oyununa gelemeyecek kadar yorulmuştum. “Bu çay gerçekten çok güzel, baba.”

Ona bakarken kaşları çatıldı ve bana özür dileyen bir tebessüm etti.

“Bizi görmeye gelmene sevindim, Vee,” dedi. “Yine de muhtemelen gitmen gerekir. İşin var, değil mi? Bu gece Philly’ye gidiyorsun, doğru mu?”

Babam çok iyi biriydi, beni bu ziyaretten kurtarmaya çalışıyordu. İşe gitmeme daha saatler vardı ama bu evden gitmem gerekiyordu.

“Evet, gitmeliyim.” Annemle babam gibi yerimden kalktım.

“Stevie, hayatım. İşe gitmeden önce saçını tara lütfen.” Annem hızlıca ve beceriksizce bana sarılıp uğurladı.

Kıvırcık saçları tarayamazsın, demek istedim. Çünkü saçlarımın onunki gibi düz ve şekilli olması gerekirken büyük ve kalın olmasına nasıl cüret edebilirdim?

YÜKSEK UÇUŞ

Bunun yerine cevabım, “Olur,” oldu. Buna değmezdi.

“Çok güzel görünüyorsun, Vee,” dedi babam, bana daha sıkı sarılarak. “Seninle, yaptığın işlerle ve gönüllü çalışmalarınla gurur duyuyorum. Bu kadar sevdiğin bir şey bulduğun için çok mutluyum.”

“Teşekkür ederim, baba.”

Bana dönmeden önce anneme baktı. “Seni geçireyim.” Telefondan otele geri dönmek için araç çağırırken kolunu omzuma attı. Dışarı çıkar çıkmaz ve kapı kapanır kapanmaz bana doğru döndü. “Onu dinleme, tatlım.”

“Nasıl dinlemem? Sürekli söylüyor. Hiç durmuyor.”

“Onunla konuşacağım.”

“Bunun ne yararı olacak ki? Onunla yıllardır konuşuyorsun ve o yine de böyle. Onu mutlu etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok!”

“Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun, Vee.”

“Evet, baba, biliyorum. Artık bu yeterince iyi bir bahane değil.” Aracım tam zamanında geldi, ben de ona hızlıca bir kez daha sarılıp vedalaştım. Hayal kırıklığı içinde yürürken omzumun üzerinden, “Seni seviyorum,” dedim.

“Ben de seni seviyorum, güzel kızım,” diye ekledi ben araca binerken.

Araç bir daha asla ziyaret etmek istemediğim evimden uzaklaşırken ona küçük bir el salladım.



BÖLÜM ON DÖRT

ZANDERS

Nashville'e karşı oynamayı seviyordum. Seyircileri çok coşkuluydu ve ben de bundan besleniyordum. Çoğu sporcu kendi sahasında oynadığı maçlarda takımının renklerini taşıyan taraftarların tezahüratlarından keyif alırdı. Öte yandan ben, deplasman takımından nefret etmekten büyük keyif duyuyordum.

Ben buna yol-buz avantajı derdim.

Ben buza adım attığımda “yuhlamak” mı istiyordunuz? Sorun değil, bunun için yıldız forvetinizi potalara fırlatabilirdim.

Takım arkadaşlarıma isimler takmak ya da bizimle alay etmek için hiçbir anlam ifade etmeyen aptalca sloganlar uydurmak mı istiyordunuz? Lütfen yapın. Bu beni daha da hızlı kaymaya ve biraz daha sert vurmaya teşvik ederdi.

Ben hak ettiğim ceza sahası dakikalarının tadını çıkarırken bana bağırarak ve camlara vurmaya mı istiyordunuz? Kulağıma müzik gibi gelirdi, bebeğim.

Yoldaki hayatı sevmemin bir başka nedeni de buydu.

“Sesini aç!” Misafir takımın soyunma odasının karşısından Rio'ya bağırdım. “Bu benim şarkım!”

YÜKSEK UÇUŞ

Rio dediğimi yaptı, her yere yanında taşıdığı eski tip müzik kutusunun sesini yükseltti ve soyunma odasını en sevdiğim hype şarkılarından biriyle doldurdu.

Soyunma odasında oturmuş, müzik beni altmış dakikalık hokey maçına odaklarken maçımız için tamamen hazır hâle geliyordum.

Telefonumu çıkardığımda kız kardeşim Lindsey'den gelen bir mesajla karşılaştım. Onun programı da neredeyse benimki kadar yoğunlu. Atlanta'daki bir avukatlık şirketine ortak olan en genç hukukçuydu. Otuz yaşındaydı ve tam bir baş belasıydı. O yüzden yoğun programından vakit ayırıp bana yazdığı için minnettardım. Son mesajında olduğu gibi annemle ilgili olmadığı için de minnettardım.

Lindsey: Ulusal Kardeşler Günü kutlu olsun. Böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Bu akşam için iyi şanslar dilerim, on bir!

Mesajının ekinde benim de etiketlendiğim bir Instagram gönderisinin linki vardı. Yerel spor kanallarımızdan biri, Chicago'daki farklı sporcuların ve kardeşlerinin fotoğraflarından oluşan bir gönderi hazırlamıştı ve "En sevdiğimiz kardeşlerimize Ulusal Kardeşler Günü kutlu olsun" başlığını atmıştı.

Lindsey ve benim bir maçımızdan sonra çekilmiş fotoğrafımız çok güzeldi. O kadar ki ekran görüntüsü alıp minimal film ruloma eklemiştim. Çoğunlukla Ella Jo'nun telefonumu çaldığı birçok seferde kendisini çektiği fotoğraflarla doluydu.

Kaydırınca Maddison ve kardeşinin fotoğrafım da paylaşmışlardı. Ardından, kardeşleriyle birlikte şehirde tanıdığım birkaç çocuk; bazıları White Sox, birkaçı Cubs ve biri de Bears takımlarında oynuyordu.

Ancak bu gönderideki son fotoğraf benim en çok dikkatimi çeken fotoğraf oldu. Chicago Devils'in oyun kurucusu, beş numara Ryan Shay'in fotoğrafı. Şaşırtıcı bulduğum şey

bu değildi. Yanındaki, kolunun altına sıkıştırdığı kıvrıkcık saçlı uçuş görevlimizdi.

Stevie.

Hemen “etiketle” kısmına tıkladım ama karşıma çıkan tek hesap Ryan’inkiydi, ben de tıkladım. Takip ettiği kişiler listesine girip Stevie’nin adını yazdım.

Ve işte karşınızda Stevie Shay.

Stevie’nin Ryan Shay’in kardeşi olduğunu hiç bilmiyordum. Elbette, ten renkleri aynı buğday tonundaydı ve çilleri de aynıydı, gözleri de aynı parlak mavi-yeşildi. Fakat bunları bir araya toparlamak neredeyse imkânsızdı. Belli ki benim bilmemi istemiyordu. Aksi takdirde, Maddison’ın apartmanının dışında karşılaştığımız gece ya da onu Denver’daki barda maçını izlerken bulduğumda bana onun kim olduğunu söylerdi.

Şimdi neden benim karşımda yaşadığı daha iyi anlaşılıyor. Kardeşi çok para kazanıyordu.

Stevie’nin Instagram hesabı gizliydi tabii. Görebildiğim tek şey, güneşin tam karşıdan battığı bir uçak penceresinden görünen küçük resmiydi. Biyografisinde “muhtemelen şehir dışında...” yazıyordu ve sonrasında bir uçak emojisi vardı.

Hiç düşünmeden bu vahşi kızı takip ettim.



Nashville’i kolaylıkla mağlup ettikten sonra otobüsten inip uçağa bindiğimde kendimi iyi hissediyordum. Ya da oyun hakkında iyi hissettiğimi söylemeliydim.

İyi hissetmediğim şey ise Stevie’nin Instagram’daki takip isteğimi hâlâ kabul etmemiş olmasıydı. Saatler olmuştu. Eminim görmüştü.

Dün gece teklifimi geri çevirdiğinde buna bayılmıştım. Kabul etmeyeceğinden emindim. Bana kolay teslim olmuyordu, bu da kovalamacayı daha çekici hâle getiriyordu. Beni sürekli tetikte tutuyordu ki artık bu durum çok ender başıma geliyordu.

YÜKSEK UÇUŞ

Ancak Instagram'daki aptal takip isteğimi kabul etmek kadar basit bir şey olsa bile, biraz olsun pes etmesine aldırılmazdım.

“EZ!” diye seslendi çaylaklardan biri uçağın arkasından. “Dün gece Güneyli küçük kızla yattın mı?” diye sorduğunda boynumdaki kravatı gevşetmeye başlamıştım, biz konuşurken koridorda yürüyen bir kabin memuru da dahil olmak üzere tüm uçağın duyabileceği kadar yüksek bir sesle sormuştu.

Uçaktaki kızların bu noktada bizim küfürlü konuşmalarımıza alıştıklarını varsayıyordum. Uçak bizim için soyunma odasının bir uzantısıydı.

Koridorda koltuğumun yanında dururken, Stevie'nin geçmesi için arkama yaslanmayı denedim ama dürüst olalım, o kadar da hareket etmiyordum. Uçağa yeni binmiş ve henüz oturmamış bir sürü adamın arasından geçmek herkes için çok zordu, bu yüzden “yoldan çekilirken” bir centilmen gibi davranmaya çalışıyordum.

Uçağın arkasından öne doğru ilerlerken bana bakmayı reddediyordu ama Stevie önümden geçerken elimi sırtının alt kısmına koydum ve ilerlerken ona yardımcı oldum.

Kalçası pantolonumun ön tarafına değdiğinde, yoluna devam etmeden önce vücudu dokunuşumla gerildiğinde elim kalçasını kavradı.

“Zanders!” diye tekrar seslendi çaylak, ilgimi çekerek. “Hadi, dostum, detaylara ihtiyacım var!”

Maddison, takım arkadaşlarımdan gecemin nasıl geçtiğine dair sorularından kaçmama yardımcı olmaya çalışarak, “Biriyle yatamaman Thompson, Zee'nin seks maceralarının her ayrıntısını duymam gerektiği anlamına gelmiyor,” diyerek araya girdi.

Stevie'yle birlikte olmadığımızı o da biliyordu ama zamanı geldiğinde bunu diğer çocuklardan saklamam gerekebilirdi ki bu daha önce hiç yapmadığım bir şeydi.

“Ben kimseyi öpmem ve kimseye anlatmam,” diye çıkış sırasındaki koltuğumdan Thompson'a seslendim.

Tüm uçak bir an için sessizliğe gömülürken kabini sırtlan seviyesinde bir kahkaha sardı.

“Saçmalık!”

“Bu gece kafana bir darbe mi aldın?”

“Konuşmayı en sevdiğin şey bu, EZ!” uçağın arkasındaki takım arkadaşlarımdan gelen bağrışlardan sadece birkaçıydı. Koç ekibinin oturduğu uçağın ön kısmından gelen laf sokmaları da kaçırmadım.

“Dün gece biraz hareketlilik yaşadığını biliyorum,” diye araya girdi Rio. “Bir saniye önce bardaydın, sonra ortadan kayboldun. Bu sadece işin içinde bir hatun olduğunda olur.”

Gözlerim, insanlar yerlerine oturmaya devam ederken uçağın ön tarafına doğru anlamsız işlerle oyalanmaya çalışan Stevie’ye kaydı. Bana hakmasa da çilli yüzü biraz daha renk kazanmış görünüyordu.

Rio aslında geri çevrildiğimi bilmiyordu ki bu, ergenliğe girdiğimden beri başıma gelmemiştir. Dün gece, Stevie’yi eve bıraktıktan sonra mastürbasyon yapmak zorunda kaldığımda gördüğüm tek hareket sağ elimdeydi. Onu duvara sıkıştırdığım andan duşta bununla ilgilendiğim ana kadar neredeyse tüm zaman boyunca ereksiyon hâlindeydim.

Maddison diğer çocuklarla konuşmak için arkasını döndü. “Zee’nin dün gece sikini nereye koyduğunu merak edeceğiniz, bu gece ortalama yüzde otuz sekizlik galibiyet oranımızı nasıl yükselteceğinizi düşünseniz nasıl olur?”

Rio ve Thompson aynı anda, “Emredersiniz, Kaptan,” dedi ve uçağın arka tarafı gecemin nasıl geçtiğini sorgulamayı nihayet bıraktı.



Philly’ye olan yolculuğumuzun büyük bir bölümünde Stevie’nin takip isteğimi kabul edip etmediğini görmek umuyla telefonuma bakıp durdum. Şok edici haber... Kabul etmemişti. Hatta uçağın arka tarafındaki tuvaleti kullanmaya

YÜKSEK UÇUŞ

gittiğimde Stevie'nin arka tarafta oturmuş, lanet Instagram akışında gezindiğini görmüştüm.

Ancak Instagram'ım Philly'deki pek çok kızla dolup taşmıştı. Hâlâ Stevie'nin bir yolunu bulup benimle çılgın bir gece geçireceğine dair umudumu koruyordum ama gerçekten istemezse diye seçeneklerim de vardı.

Her zaman seçeneklerim vardı.

Işıklar söndüğünde ve çocukların çoğu kırmızı-göz uçuşumuz için uykuya daldığında, tekrar mutfağa yöneldim.

“Bir şeye ihtiyacın var mı, Zanders?” Stevie'nin sarışın iş arkadaşı sormuştu. Sanırım adı Indiana'ydı. Ya da onun gibi bir şey.

“Hımm,” diye mırıldandım, varlığımı belli etmeye, vahşi olanın dikkatini çekmeye çalışarak. Ancak Stevie arkasında durduğumu ve mutfağın girişini kapattığımı fark etmemişti. Onun yerine, sırtı bana dönük bir şekilde telefonuyla uğraşmaya devam etti.

“Biliyor musun,” dedi iş arkadaşı. “Sanırım gidip Tara'yı bulacağım ve biraz dikkatini dağıtacağım.”

Bu Stevie'nin dikkatini çekti ve gözleri iş arkadaşına kaydıldı. Benim de kaşlarım aynı şekilde havaya kalktı. Sarışın oldukça sezgisel davranıyordu çünkü Stevie'nin ona bir şey söylemesine ihtimal vermiyordum. Hele dün gece “arkadaşlık” ettiğimizi gösteren bazı fotoğrafların sızdırılmış olabileceğini düşünüp çıldırdıktan sonra.

Uçak görevlisi yanımdan geçerek beni Stevie'yle baş başa bıraktı ve omzuma bilerek bir şaplak attı.

“Bir şeye mi ihtiyacın var?” Stevie hâlâ telefonuna bakarak ve bana dönmeden sordu.

Kimsenin bize dikkat etmediğini görmek için omzumun üzerinden sinsice uçağın geri kalanına baktım. Arka mutfak oldukça karanlıktı, bu yüzden iş arkadaşlarının bizi ön taraftan görebileceklerinden kuşkuluydum.

Çoğu insan uyurken ve iş arkadaşlarının dikkati dağılmış-

ken, yavaş adımlarla onun arkasında, vücuduna sadece birkaç santim mesafede durdum.

Ona bu kadar yakın olmak hoşuma gidiyordu. Burnunu ve yanaklarını süsleyen çillerini neredeyse buradan sayabiliyordum, ayrıca gerçekten çok güzel kokuyordu. Ben biraz temizlik delisiydim ama bazı takım arkadaşlarımda hijyen konusunda gerçekten bir derse ihtiyacı vardı.

Stevie hareketim karşısında kaskatı kesilse de arkasını dönüp bana bakmayı reddetti. Ellerimi önümüzdeki tezgâhın üzerine, iki yanma koyarak onu hapsettim.

Nabzının hızlandığını hissedebiliyordum ama Stevie soğukkanlı davranmaya devam etti.

“Bir şeye mi ihtiyacın var?” diye sordu, gözleri hâlâ önümüzdeki tezgâhta duran telefonunun ekranındaydı.

Onun Ryan Shay’in kız kardeşi olduğunu bildiğim gerçeğini büyütecek değildim. Bazı nedenlerden dolayı bana söylemek istememişti, bu yüzden hiçbir fikrim yokmuş gibi davranmaya devam edecektim. Her iki şekilde de önemli değildi. Aksine, bu küçük gerçek Stevie ve beni evrenin zaten sahip olduğundan daha fazla aynı yere koyacaktı. Ryan da benim gibi Chicago spor dünyasının önemli isimlerinden biriydi. Birlikte bir sürü şehir organizasyonuna katılıyorduk.

“Sadece bir şey,” diye fısıldadım, dudaklarım kulağına ve onu süsleyen minik altın küpelere sadece birkaç santim uzaklıktaydı.

Bu an asla kaçırılmaması gereken bir fırsattı. Stevie’nin telefonu önümüzdeki tezgâhın üzerinde açık dururken, telefonda gezinerek kendini meşgul etmeye çalışıyordu.

Arkasında durarak kontrolü ele aldım, Instagram uygulamasını buldum, açtım ve hemen takip isteklerine girdim.

Sadece ben vardım.

“Bunu görmemiş gibi davranacağım.”

Dudaklarının kenarındaki küçük gülümsemeyi fark ettim.

Onun için bu isteği kabul ettim. Sonra hiç tereddüt et-

meden, üzerinde “takip et” yazan küçük mavi butona basıp Stevie’yi saçma sapan uzunluktaki Instagram takipçi listeme ekledim.

Aramızdaki mesafeyi kapatarak göğsümü onun sırtına yasladım. “Fikrini değiştirdiğinde...” Ses tonum alçak, dudaklarım kulağının dibinde geziniyordu. “Bana buradan ulaşabilirsin.”

Stevie donup kaldı, gözlerini telefonuna dikmiş, benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu.

“Anladın mı, tatlım?” Deli olmadığımın doğrulanmasına ihtiyaç duyarak sordum. Bu iki yönlü bir durumdu. O da birlikte bir gece geçirmeyi benim istediğim kadar çok istiyordu.

Stevie’nin cevabını beklerken hava gergin ve beklentiyle doluydu. Kafasını çok hafif, neredeyse yokmuşçasına sallaması bana bunun olacağını ve muhtemelen yakında olacağını kanıtlıyordu.

Hafifçe vücudumun içinde eriyordu, başı göğsümde kalmıştı. Öne doğru eğilerek ona olabildiğince sokuldum, onu hissetmeye ve onu ne kadar çok istediğimi bilmesine ihtiyacım vardı.

Stevie kıçını hafifçe dışarı çıkarıp bana sürtündü, kalçası küçük bir işkence döngüsünde hareket etti ve yanlışlıkla çıkardığım alçak iniltinin başkalarının duyamayacağı kadar sessiz olmasını umdum.

“Hey, Stevie?” Rio ikimizi de şaşırtarak arkamdan seslendi.

Bu bölünme, Stevie’nin geri sıçramasına ve telefonundan uzaklaşmasına neden olduğunda kıçı aletime daha da fazla sürtündü. Bu his yüzünden dişlerimden sessiz bir tıslama yükseldi ve artık sertleşmiş olan aletimi saklamam mümkün değildi.

“Bir Gatorade alabilir miyim?”

Gözlerimi devirerek hızla uçağın çıkış kapısının olduğu tarafa döndüm, eşofmanımın içinde oluşan lanet olası kayayı saklamam gerekiyordu.

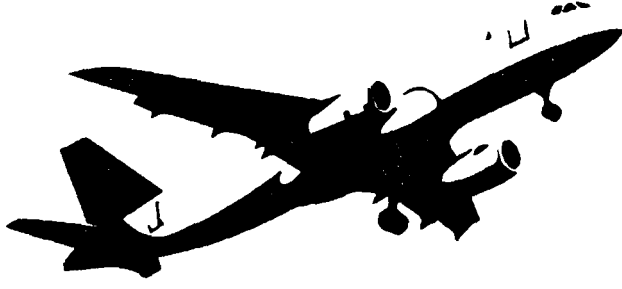
“Elbette, Rio.”

Ne sikim oluyordu? Ondan işini yapmasını istediğimde bana hiç bu kadar nazik davranmamıştı.

“Kahrolası soğutucunun içinde, Rio!” Çok yüksek sesle, tamamen sinirli bir şekilde söyledim. “İşte orada, dostum.” Omzumun üzerinden, ondan bir adım ötedeki dev beyaz soğutucuyu gösterdim. “Tam şurada.”

Stevie'nin gözleri pantolonumun önündeki aksiyona takıldığında, yüzünde bir tebessüm belirdi. “Demek nerede olduğunu biliyorsun?” Benimle alay ederken mavi-yeşil gözleri parlıyordu.

“Şu anda benimle uğraşma, tatlım,” diye uyardım. Takım arkadaşım ne sakladığımı görmeden sadece kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Görünüşe göre, uyarım o kadar da etkili değildi çünkü tek etkisi vücudunun benimkinin üzerinde yarattığı etkiden tamamen memnun Stevie'nin kendi kendine kıkırdamasına neden olmuştu.



BÖLÜM ON BEŞ

STEVIE

Bu on dört günlük yolculuğu Zanders'a teslim olmadan atlatmayı neredeyse başarmıştım. Fakat size şunu söyleyebilirdim, seyahat çantamda sakladığım mor vibratör son iki haftadır cidden çok fazla kullanılmak zorunda kalmıştı.

Çıktığımız her seyahatte beni daha da tahrik ediyordu. Bu noktada, aptal soda talep etme şekli bile kemiklerini kırmak istememe sebep oluyordu.

Biriyle yatmam gerekiyordu ve herhangi birinin yeterli olabileceğini sanmıyordum.

Philly, Buffalo ve Jersey'de kendimi otel odama kilitlemiştim. Şu an DC'deydim, yatağında uzanıyor, odamdan çıkmayı reddediyordum. Sadece bu geceyi atlatmam gerekiyordu ve yarın akşam Chicago uçağıyla dönecektik.

Evimde özgür olacaktım.

En azından şimdilik.

Otelimin güvenli ortamından çıkmamak için yemek siparişlerimi paket servis uygulamaları aracılığıyla veriyordum. Sicilimize bakılırsa, dışarı adımımı atarsam Zanders'la karşılaşacağımı zaten tahmin edebiliyordum. Evren beni test ederek teslim olmamı bekliyordu.

Lanet olsun ki bunu istiyordum.

Sadece işim yüzünden değil, kendime verdiğim söz yüzünden de bunu yapamazdım. Brett üniversitede beni üç yıl boyunca kullandıktan sonra bir daha asla bir sporcuyla çıkmayacağıma yemin etmişim ve bu da onlardan biriyle yatmayacağıma anlamına geliyordu.

Yoksa gelmiyor muydu? Acaba bu bir tür kaçamak mıydı? Kulağa bir kaçamak gibi geliyordu. Bu *gerçekten* cazip bir kaçamak gibi geliyordu.

İki hafta önce Nashville'deki o geceden beri, Evan Zanders'ın hayaliyle kaç kez kendimden geçtiğimi size söyleyemezdim. Onun güzelce şekillendirilmiş vücudunu ve vücudundaki muazzam ısıyı düşünmek, bacaklarımı birbirine kenetleyip direnmeye çalışmama neden oluyordu. Hayatımda bu kadar çok mastürbasyon yaptığımı hatırlamıyordum, yine de acı ve ihtiyaç hâlâ oradaydı.

Komodinin üzerindeki mor vibratörüne uzanarak onu çarşafın altına, bacaklarımın arasına yerleştirdim. En sevdiğim oyuncağım beni daha da azdırırken vızıltısı odamı doldurdu. Fazla sürmeyecekti. Neredeyse orgazm olmak üzereydim.

Zanders'ın şeytani sırtışı zihnimde canlandı, buna onun uçsuz bucaksız vücudunun benimkinin üzerinde hareket ettiğini hayal edişim de dahildi.

İşkenceli bir hızda içime girip çıkarken kendisini üstümde tutan biçimli kollarının görüntüsü. Üzerimde hareket ederken çeneme çarpmasına aldırmayacağım zinciri. Ve sesi; zarif, pürüzsüz ve ikna ediciydi. Bahse girerim, bu çocuk yatakta da edepsizce konuşuyordu.

Benimle edepsizce konuşmasını istiyordum.

Vızzzzzz. Evet. Çok yakın. Tam oradaydım. Göğsüm kavislendi.

Vız. Vızzz. Sessizlik.

Ne oluyordu?

Elimdeki alete bakarak güç düğmesine tekrar tekrar bas-

tım ama işe yaramadı. Şarjı bitmişti. Şarj aletimi de yanıma almamıştım. Daha önce bir yolculukta hiç ihtiyacım olmamıştı ama yine de iki hafta içinde hiç bu kadar sık yolculuğa çıkmamıştım.

Dalga mı geçiyordu benimle? Sanki zaten yeterince gergin değilmişim gibi. Parmaklarım. İşe yarıyorlardı.

Orta parmağımı karnımın altından klitorisimi kavrayana kadar kaydırarak kendimi elime doğru bastırdım. Sürtünme, okşama, daireler çizme.

Tamam, bu da idare ederdi ama keşke bu işi yapan başka birinin parmakları olsaydı. Başka birinin uzun, dövme ve altın yüzüklerle süslenmiş parmakları.

Dur, Stevie. Oraya giremezsin.

Telefonum komodinin üzerinde titreyerek dikkatimi orgazmın eşiğinden uzaklaştırdı.

Şaka olmalıydı. Bu gece benim gecem değildi.

Telefonumu almak için uzandığımda istemeden gözlerimi devirdim ve geçirdiğim anın kimin tarafından bölündüğünü gördüğümde boğazımdan sesli bir homurtu çıktı.

Ben hayalini kurmamam gereken tek kişinin görüntüsünden kurtulmaya çalışıyordum ve eski sevgilim durup dururken mesaj atıyordu.

Brett: Hey Stevie, uzun zamandır görüşemedik.

Evet, uzun zaman olmuştu, demek istediğim takım arkadaşlarına profesyonel olmayı düşündüğünü, sahip olduğunu varsaydığın daha iyi seçenekler için beni bırakmayı planladığını söylediğine kulak misafiri olduğumdan beri.

Brett: Geçen gün Ryan'la ziyarete gelme konusunu konuşmuştum. Artık Chicago'da yaşadığını bilmiyordum ama bu harika! Ve Raptors'la mı uçuyorsun? Evan Zanders gerçek hayatta nasıl biri? NHL'deki en sevdiğim oyuncu. Rüzgârlı şehre geldiğimde seni yemeğe çıkarmayı planlıyorum. Yakında görüşürüz.

Derhâl beni öldürün. Lanet olsun, hemen şimdi öldürün beni. Brett'le hiçbir yere gitmemin imkânı yoktu ve onu Zanders'la tanıştırmamın da imkânı yoktu.

Telefonumu yatağın diğer tarafına fırlatıp bacaklarımın arasındaki pozisyonuma geri döndüm ama faydası yoktu. O muhteşem an gitmişti.

Lanet olası Brett.

Öfkeyle doğrulup sırtımı yatak başlığına dayadım, eski sevgilimin bana böyle gelişigüzel mesaj atma cüretini göstermesine tepem iyice atmıştı. Üniversitede sayısız kez yaptığım gibi ona geri döneceğimi mi sanıyordu? Bana yedek seçeneğiymişim gibi davranmaya devam edebileceğini ve benim de onu bekleyeceğimi mi sanıyordu? Artık kimsenin bir seçeneği olmak istemiyordum.

Birinin beni gerçekten seçmesini istiyordum.

İki haftadır kim beni etkilemek için uğraşıyordu, biliyor musunuz? Brett'in NHL'deki favori oyuncusu, kesinlikle oydu.

Mutlak bir hayal kırıklığıyla, bastırılmış bir saldırganlıkla ve biraz da aşağılık duygusuyla telefonuma uzanıp Instagram'ı açtım. Fazla düşünmeden, 3,6 milyon kişinin takip ettiği Zanders'm profiline girdim. O ise sadece 128 kişiyi takip ediyordu.

Ben de o 128 kişiden biriydim.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığı konusunda kendimle içten içe savaşırken parmaklarım telefon ekranımın üzerinde geziniyordu. Berbat bir fikir olduğunu biliyordum ama şu anda buna değer gibi hissediyordum.

Sadece bir gece. Bir gece ateşli, çok ihtiyacımız olan, umuyorum ki lezzetli bir seks. Sadece bir gece.

Flört uygulamalarındaki giriş cümlelerim için arka cebimde taşıdığım her zamanki esprilerim tümüyle bir kenara atıldı. Zanders farklı bir erkek türüydü, alışık olmadığım bir tipti. Zekice, etkileyici ve belki de biraz zorlayıcı bir şeyler yaz-

YÜKSEK UÇUŞ

mak istiyordum ama bunun yerine gönderdiğim flört mesajı... “Hey.” oldu.

Çok zekice, Stevie.

Otuz saniye bile geçmeden, Zanders cevabını yazarken o üç gri nokta telefonumun ekranında adeta dans ediyordu.

Cevap olarak gönderdiği mesaj “Hey” değildi. “Nasılsın?” da değildi. Havalı ya da soft bir şey değildi, durumu test ediyordu çünkü o Zanders’tı. Adamdan kibir fişkiriyordu. Ne istediğini bilen ve her zaman elde eden biriydi.

Ona teslim olmadan sadece iki hafta dayanabilmişim.

Cevap olarak gönderdiği mesaj? Bir adresti. Sadece bir adres. Ne eksik ne fazla. Üstelik bazı nedenlerden dolayı, bunu çok seksi bulmuştum. Oyun oynamıyordu. Neden iletişime geçtiğimi biliyordu.

Uber şoförüm DC şehir merkezindeki 18. Cadde’de bir kulübe doğru yanaştı. Zanders’ın talimatlarına uyarak kulübün üçüncü katına çıktım ama oraya vardığımda bir fedai beni durdurdu ve girişime engel oldu.

“İsim?”

“Ah.” Omzumun üzerinden arkamda oluşmaya başlayan ve önümdeki karanlık kulübe girmek isteyen sıraya baktım. “Yanlış yerde olmalıyım.” Zanders’tan gelen mesajı okuyarak fedaiye, “Burası 18. Cadde Kulübü mü?” diye sordum.

“İsim?” diye tekrarladı.

“Stevie?”

Önündeki panoyu gözden geçirdi, yoldan çekilip beni içeri yönlendirmeden önce gözleri isimleri taradı.

“EZ içeride, arka köşede.”

Karanlık kulübe girip etrafa bakınırken başım döndü. Burası cumartesi gecesini için bile tıklım tıklımdı ve kalabalıktan önümü görmek çok zordu. Müzik o kadar gürültülü ve rahatsız ediciydi ki arkamı dönüp otelime geri dönmeme iki saniye kalmıştı.

“Beni mi takip ediyorsun?” diye seslendi biri müziğin içinden.

Sesin peşine düştüm, gözlerim kulübün köşesindeki VIP bölümüne takıldı. Kırmızı kadife iplerle odanın geri kalanından ayrılmıştı ve güzel kadınlarla doluydu.

Gerçekten, göz kamaştırıyorlardı. Uzun boylu, zayıf, farklı ten ve saç renklerine sahip kadınlardı.

Burada ne işim vardı benim?

“Stevie.” Zanders kanepeden kalktı ve nihayet görüş alanıma girdi. “Selam.”

Beni yarı yolda karşılamadan önce bedenini saran birden fazla eli üzerinden çekerken ona doğru yürüdüm. Kadife ipten sorumlu güvenlik görevlisine başıyla işaret ederek ipi kaldırmasını ve beni içeri almasını işaret etti.

“Buraya gel,” dedi Zanders, kalabalığın arasından duyabileceğim kadar yüksek bir sesle. Elimi tutup beni arkasından takip etmem için yönlendirdiğinde, kolumdan yukarı doğru bir elektrik dalgası yayılırken, parmakları benimkilerin arasına yerleşti.

Bizi karanlık VIP bölümünün en arka tarafına götürdüğünde biraz mahremiyet kazanmıştık ve hoparlörlerden gelen gürtlü müziğin titreşimleri azalmıştı.

“Ekipten başka kimse var mı burada?” Endişeyle sordum.

Başını iki yana salladı. “Hayır, sadece ben varım.”

Emin olmak için odaya baktığımda, beni müşterilerimle dolu bir yere davet etmeyecek kadar öngörülü olduğu için şükrederek başımı salladım. Yapmak üzere olduğum şey yeterince kötüydü. Uçaktaki herkesin bunu bilmesine gerek yoktu. Özellikle de takım arkadaşlarının. İlişkileri hakkında nasıl konuştuklarını duymuştum ve ben de onlardan biri olmak üzere olsam da kimsenin bilmemesini tercih ederdim.

“Bunu yapmaya hazır mısınız?” Ona yalvaran gözlerle baktım, korkmadan ya da aklım başıma gelmeden bu işi bitirmek istiyordum.

“Dur bakalım. Hevesliyiz, değil mi?” Zanders gülümsedi. “En azından önce bana bir yemek ısmarla, tatlım. Kendimi hiç bu kadar kullanılmış hissetmemiştim.”

YÜKSEK UÇUŞ

Esprileri gerginliğimi azaltırken benden küçük bir kahkaha yükseldi. Ta ki onun arkasında, bu gece giyecekleri formayı elimden aldıkları için bana ölüm bakışları atan sayısız manken kılıklı kadına bakana kadar.

“Bir oda dolusu seçeneğin var.”

Arkasını dönmedi. Onun yerine bana odaklanmaya devam etti. “Benim her zaman seçeneklerim vardır.”

Ona değil de başka bir yere baktığımda ağzımda acı bir tat bıraktı. Özellikle de bir saatten kısa bir süre önce, bana her zaman sadece bir seçenek olduğumu hatırlatan adamdan haber aldığımdan beri.

“Ama ilk tercihimin karşımda olmasına sevindim.”

Zanders’ın ela gözleri bana bakarken yumuşacıktı ama ateşle kaplıydı ve gerginliğimin bir kısmının kaybolmasına neden olmuştu. Sözleri, bu gece bunu yapmak için ihtiyacım olan güven duygusunu bana biraz olsun kazandırmaya yetmişti.

“Fikrini değiştiren ne oldu?” diye sordu, başparmağının ucuyla buklelerimi yumuşakça yüzümden uzaklaştırırken.

“Dürüstçe mi?”

“Her zaman.”

“Vibratörüm çalışmıyor ve şarj cihazımı yanıma almamışım.”

Zanders bir an için beni inceledi, doğruluğumu sorguladı, sonra derin gülüşü dudaklarından çıkıp kulaklarımı doldurdu. “Bir erkeğin egosunu nasıl kontrol altında tutacağını gerçekten iyi biliyorsun, Tatlı Stevie.”

Ona gülümsemekten kendimi alamadım. Her şey yolundaydı. Bu gece eğlenceli olacaktı.

“Gidelim mi o zaman?”

“Eninde sonunda,” dedi Zanders. “Ama önce biraz burada takılacağız.”

Arkama geçerek iri ellerini kalçalarımın üzerinde gezdirdi ve beni ilerlemeye teşvik etti. Göğsü sırtımda, bana bitişik duruyordu.

“Burası neresi?” Zanders bizi VIP bölümünün köşesindeki özel bara götürürken omzumun üzerinden sordum.

“Burası NHL programında en sevdiğim duraklardan biri. Üniversiteye birlikte gittiğim iki kardeş bu salonun sahipleri. Biri işlerin ticari yönüyle ilgileniyor, diğersinin grubu ise her hafta sonu sahne alıyor. Çok yetenekli. Bence müziğini seveceksin.”

“Bu müzik mi?” Kaşlarımı çatarak sordum, tüm odayı titreten korkunç derecede yüksek bas sesinden bahsediyordum.

“Hayır. Bu müzik boktan.” Bara ulaştığımızda Zanders beni bıraktı. Bir kolunu rahatça tezgâha yasladığında, zahmetsizce cehennem kadar seksi görünüyordu. “Ama Nicky’nin grubu çalmaya başlayınca anlayacaksın.”

“Size ne ikram edebilirim, Bay Zanders?” diye sordu barmen.

“Bir bira içer.” Eliyle beni işaret etti ve bunu nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. “IPA, değil mi?”

“Evet...” Kaşlarım şaşkınlıkla çatılmış hâlde kelimeyi uzattım.

“Ben de aynısından alayım.”

İçki siparişimi nasıl bildiğini sorgulamak yerine, “NHL programındaki diğer favori durakların hangileri?” diye sordum.

“Fort Lauderdale her zaman iyi bir duraktır çünkü yaklaşık yirmi şehrin acı soğuşundan sonra, Güney Florida kışın ortasında mükemmel bir sıcaklıktadır. Eminim daha önce çalıştığın diğer takımlarla da oraya gitmişsindir.”

Ona hayır demek için başımı iki yana salladım. “Miami, evet. Ama daha önce hiç hokey takımı için çalışmadım.”

“Oradayken hepimiz sahilde kalırız, bu yüzden o seyahatler sırasında mini bir tatil gibi hissettirir. New York da iyi bir durak. Ama programdaki favorimin Columbus olduğunu söylemeliyim.”

“Columbus mu?” Şaşkınlıkla sordum. “Ohio gibi mi?”

“Ohio State Columbus’ta. Ben de orada okudum, o yüzden eski takım arkadaşlarım genelde maça gelir. Chicago dışında eve en yakın yer orası.”

“Ohio’da mı büyüdün? Orada bir ailen mi var?”

YÜKSEK UÇUŞ

“Aslında Indiana’da. Babam hâlâ orada, kız kardeşim de Atlanta’da ama Maddison’ın ailesi benim ailemden daha fazlası, o yüzden sanırım Chicago evim gibi çünkü onlar oradalar.”

Barmen araya girdi ve biralarımızı önümüzdeki tezgâha koydu. Araya girdiği için minnettardım çünkü bu konuşma tek gecelik bir ilişki olması gereken biriyle yapılamayacak kadar kişisel bir hâl almaya başlamıştı.

Zanders birasını dudaklarına götürmeden önce, “Bu sezon nerede kalmayı dört gözle bekliyorsun?” diye sordu.

Ben konuşmaya devam edemediğim için müzik kesildi ve bir grup adam enstrümanlarını hazırlayarak sahneye çıktı.

“Hadi gidelim.” Zanders elimi tuttu. İç içe geçmiş ellerimize baktığımda, boyut farkı nedeniyle neredeyse kendi ellerimi bile göremiyordum. Kaslarla dolu damarlı ön kollarını fark ettim ama beni kavrayışı bununla büyük ölçüde çelişiyordu. Beni VIP bölümünden çıkarıp sahnenin önüne götürürken oldukça nazik davranıyordu.

“Büyük EZ.” Solist eğilip elini Zanders’in eliyle birleştirdi.

Etrafımızdaki boşluk hızla doldu, bedenler birbirini itiyor ve sahneyi dolduruyordu.

Zanders beni önüne doğru çekti, sırtım göğsüne dönüktü ve iki elini hemen önümüzdeki platformun kenarlarına koydu, gösteri için iyi bir yer kapmaya çalışan insanların sayısı ne kadar çok olursa olsun, kimsenin bana dokunamayacağı güvenli bir bariyer oluşturdu.

İlk şarkı çalmaya başladığında, buranın neden Zanders’in durmayı en sevdiği yerlerden biri olduğunu anladım. Bu grubun sesi R&B ile soul’un eşsiz bir karışımıydı ve solistin sesi derin ama yumuşacıktı, arkasındaki enstrümanlarla mükemmel bir uyum yakalıyordu.

İki şarkı sonra kalabalık sakinleşti, melodik ahenkler odaya yayılıyor ve herkesi rahatlatıyordu. Öyle ki Zanders artık devasa kollarını kullanarak beni kalabalıktan korumak zorunda kalmıyordu.

Sahnenin kenarından birasını alıp yavaşça dudaklarına götürdü, vücudum istemsizce müziğin ritmine göre sallanıyordu. Zanders'ın diğer eli önümüzdeki platformdan ayrıлып kalça kemiğimi hafifçe kavrayarak beni kendisine doğru çekti. İri eli kot pantolonumun üstünden geçip avucuyla karnımın en alt kısmını sıyırırken, parmakları bacaklarımın arasındaki noktaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordu.

Titrek bir nefes aldım. Zanders bana ilk kez gerçekten dokunuyordu ve haftalarca bunun hayalini kurduktan sonra sınırlarım tepeme çıkmaya başlamıştı.

Yine de bu beni telaşlandırmadı. İkimiz de bu gece buraya neden geldiğimi biliyorduk, o yüzden şu anda olduğum gibi hareketsiz kalmak yerine ona yaslanıp müzik eşliğinde hafifçe sallanmaya devam ettim.

Bu gecenin getireceği sonuçlar hakkında endişelenmeyi bıraktım. Bunun yerine, bu gece vücudu benimkini kesinlikle harabeye çevirecek olan arkamdaki günah kadar seksi adama odaklandım.

En azından umuyordum.

Sekizinci ve dokuzuncu şarkılarda biralarımız bitmişti, bardaklar kenara atılmış, gerginlik tamamen kaybolmuştu. Zanders iki elini de kalçalarımaya dayadı. Başparmakları gömleğimin eteklerinin altından geçip tenime sürtünüyordu. Yüzüklerinin soğuk hissi tenimi alevlendiriyordu ve sadece bu gecelik, bir erkeğin karnıma dokunması konusunda endişelenmemek için elimden geleni yapıyordum. Yine de arada bir nefesimi tutarak karnımı hafifçe içime çektiğimi fark etmiştim.

Sakin ol. Özgüven maskeni tak.

Onuncu şarkıda, bir kulüpte özel bir konserde olduğumu tamamen unutmuşum. Tek odaklanabildiğim arkamdaki dev adamdı, ufak dokunuşları beni delirtiyordu.

Zanders'ın elleri kalça kemiklerime kaydı ve kalçamı kendisine doğru bastırdı. Parmakları yukarı doğru hareket ederek göğüs kafesimi hafifçe okşayıp, ön kollarımdan aşağı kayarak benimkilerle birleştirdi. Dudakları kulağımın altındaki yu-

YÜKSEK UÇUŞ

muşak tene sürtünürken burnu da hafifçe değiyordu ama tam olarak temas etmiyordu ve yalan söylemeyecektim, bu küçük flört seansı beni mahvetmişti.

“Öp beni,” diye sessizce rica ettim, nefesim kesilmişti.

Kelimelerle karşılık vermedi ama başını hafifçe salladı.

“Dokun bana,” diye yalvardım.

“Henüz değil, tatlım. Kuralları biliyorsun.” Bana dokunmayı reddederek beni serbest bıraktı ama ben ona yaslanmaya devam ettim.

Tabii ki, Nashville’deki barın dışında koyduğu küçük kuralı hatırlıyordum, fikrimi değiştirdiğimde beni becermesi için ona yalvarmam gerektiğini söylemişti hem de... hem de dizlerimin üzerinde. Ancak dürüst olmam gerekirse, sadece lafta olduğunu düşünmüştüm.

Belli ki değildi.

“Pislik.” Beni göremiyor olsa da gözlerimi devirdim.

Zanders’ın göğsü arkamda kabardı. “O güzel ağzından ne kadar edepsiz kelimeler çıkıyor.”

Dudakları kulağımda gezinirken saçlarımı yolundan çekti ve tüm bedenimi alevlendirdi. “O ağzın başka neler yapabileceğini bana göstermeye hazır mısın?”

Vücutlarımız daha yakın olamazdı. Müzik salona yayılmaya devam ederken kalçam ona yapıştı ve göğsünü sırtıma bastırıyordu. Zanders’ı tanıdığımdan beri ilk kez, etrafını saran ve sürekli ilgisini çekmek isteyen insan kalabalığı beni rahatsız etmiyordu. Yalnızca bu gece için ilgisi sadece benim üzerimdeydi.

“Tatlı Stevie,” diye fısıldadı Zanders tekrar. “Eğer şimdi gitmezsek, seni bu barın karanlık bir köşesinde becermek zorunda kalacağım ama sana yatağımda ihtiyacım var. Şimdi, bunun için yalvarmaya hazır mısın?”

Kibarca başımı salladım, bakışlarım hâlâ önümdeki gruba takılıydı.

“O zaman gidelim.” Aceleyle elimi avuçlarının içine aldı ve bizi kalabalık salondan çıkarıp otele götürdü.



BÖLÜM ON ALTI

STEVIE

Zanders elimi tutarak beni otelin lobisine yönlendirdi. Adımları uzun ve hızlıydı, odasına gitmeyi en az benim kadar istiyordu.

“Kahretsin,” diye içinden sessizce küfretti ve beni bir sütunun arkasına çekerek bedenlerimizi başkalarının görmesini engellemeye çalıştı. Sırtımı göğsüne yasladı. “Koçlarımdan biri aşağıda.”

Sanki zaten yeterince başım dönmüyormuş gibi içimde bir adrenalin patlaması oldu. Ancak aynı zamanda, bu ikimiz için de sadece bir gecelik bir ilişki olmasına rağmen Zanders’ın işimi kaybetmeyeceğimden emin olma nezaketini göstermesine şükrediyordum.

Ana kapılar açılıp kapandığında Zanders omzunun üzerinden boş lobiye baktı. Bir kez daha elimi avuçlarının içine aldı ve beni asansöre doğru götürdü. Bacakları benimkilerden çok daha uzundu, dolayısıyla hızlı yürüyüşüne ayak uydurabilmek için koşmam gerekiyordu.

Kendi katının numarasına basıp kapıları hızla kapatmak için düğmeye basarken bir yandan da lobiye bakmaya devam

etti. Metal kapılar kapanır kapanmaz bana döndü, ela gözlerinde büyük bir arzu vardı.

Bana doğru sakın ama kendinden emin bir adım attığında, beni ayakta tutacağına güvenerek yanımdaki tirabzana tutundum. Tam şu anda tehlikeli bakışlarla sinsice yaklaşırken dizlerimin çözüleceğini düşünüyordum.

“Biliyorsun, Stevie.” Zanders başını hafifçe yana yatırmadan önce asansörde beni köşeye sıkıştırdı, sıcak dudakları benimkilerin birkaç santim üzerinde duruyordu. “Nashville’deki o gece bu kadar inatçı olmasaydın, seni şimdiye çoktan öpmüş olurdu.”

Başparmağının ucuyla alt dudağımı hafifçe çekiştirdi. Gözleri hareketini takip ederken gördüğü her şeyden büyülenmiş gibi bakıyordu. “Bu ağzı gerçekten seviyorum.” Başparmağı çenemi aşağı çekip dudaklarımın açık kalmasına neden olmadan önce eli çene çizgimi kavradı. “Onu becermek de çok hoşuma gidecek.”

Vay canına.

Daha da yaklaştı, burnu benimkini ittirdi ve ağzı benimkinden sadece birkaç santim ötedeydi. Fakat bundan daha fazla yaklaşmadı. Orada kalıp alt dudağını yalamadan önce bana işkence etti.

“Öp beni,” diye soludum. “Lütfen, Zanders.”

Dolgun dudakları sinsi bir sırıtışla kıvrıldı. “Bu ukala dudakların benim için yalvardığını duymaktan zevk alacağımı biliyordum.”

Eğilip ağzını ağzıma dayamadan önce asansörün zili çaldı ve kapılar onun katında aralandı.

“Hadi gidelim de biraz daha duyabileyim.” Geriye doğru yürürken gömleğimin altından hafifçe çekiştirdi, dudaklarında zafer kazanmış bir gülümseme vardı.

Zanders otel odasının kilidini benim için açarak ilk benim girmemi istedi. Girdiğimde ne kadar güzel olduğunu görünce ağzım açık kaldı. Samırım mermer döşemeli lüks lobiden

ya da asansörde çalan keman tınlarından anlamalıydım ama doğrusunu söylemek gerekirse, bu gece yatakta vücudumu kesinlikle mahvedecek olan 1.95 boyundaki hokey oyuncusu dikkatimi oldukça dağıtmıştı.

Uçuş ekibi yeterince konforlu otellerde kalıyordu ancak hiçbiri bunun gibi değildi. Yakınından bile geçmezdi.

Gözlerim gardırobunda asılı duran çok sayıda tertemiz takım elbiseye takıldı. Zanders her zaman şık giyinen biri olduğu için bunda şaşılacak bir şey yoktu. Sonra gözlerim banyoya kayd, tezgâhta Sephora'dan daha fazla ürün vardı ki yine şaşırmadım.

Ona döndüğümde kapının tıkırtısı beni şaşkınlığımdan çekip çıkardı.

Yavaş adımlarla bana doğru ilerledi, gömleğinin üst düğmelerini açarak dövmelelerinin, altın zincirinin ve kaslarının görünmesine izin verdi.

Odanın ortasında olduğum yerde donup kalırken hem ona hem de kendime, "Bu tek seferlik bir şey," diye hatırlattım.

Yavaş adımlarına devam ederken göğsü sessiz bir kahkahayla yükseldi. Bir düğme daha çözdü. "Kulağa harika geliyor."

"Ve bu gecedten sonra bunu asla konuşmayacağız."

"Buna kesinlikle yeltenmem." Bir adım daha. Bir düğme daha. "Ama yarın yürüyemediğinde iş arkadaşlarına ne diyeceksin?"

Ah, Tanrım. Haklıydı. "Belki bu seni o lanet çağrı düğmesine basmaktan alıkoyar."

"Hiç şansın yok. Sana bunu yapanın ben olduğumu bilerek o uçağın koridorunda sendeleme izlemek için sabırsızlanıyorum."

Gömleğinin son düğmesini açarken tam önümde durdu. Gömlek tamamen açıldığında, siyah mürekkep ve altın takılarla kaplı, güzel yapılı vücudu ortaya çıktı.

Kollarımı birbirine geçirip göğsümün üzerinde kavuşturdum. Kendimi mahcup hissettiğimde aniden sınırlarım yine gerildi. Her kızın ıslak rüyası gibi görünen bu adam, dünyanın en güzel kadınlarıyla birlikte olmuştu ve şimdi beni görmek üzereydi. Çınlıçplak.

“Emin misin?” Zanders işaret parmağıyla yüzüme düşen buklelerimi uzaklaştırdı.

Gözlerim onun gözleri arasında gidip geldi, onu anlamaya çalışıyordum. Tatlı ve temkinli olmak pek onun tarzı olmadığından bu endişeli soru biraz garibime gitmişti, her ne kadar şu anda beden dilimi bir kitap gibi okuyabiliyor olsa da.

“Çünkü senin için diğer tüm erkekleri yıkmak üzereyim.” Dudakları kibirli bir sırtışıyla yukarı kıvrıldı.

İşte karşımdaydı.

Bu düşünceyle kalçalarım birbirine yapıştı. “Şüpheli,” diye meydan okudum. Pantolonunun kemerine uzanırken yüzümdeki şüpheli maske yeniden takıldı. Kuralları biliyordum ve bilmesem bile onu ağzıma alma düşüncesi ağzımın suyunu akıtıyordu.

Parmaklarım fermuarını kavrar kavramaz, Zanders ellerini benimkilerin üzerine koyarak beni durdurdu. Dikkatim ona yöneldiğinde, küstahlığının kaybolduğunu ve yerini belirsizliğe bıraktığını fark ettim.

Zanders’ın nasırlı parmak uçları gömleğimin altından kayarak belime doğru ilerledi. Kürek kemiklerim otel odasının duvarına çarpana kadar ben de onunla geri geri yürürken, o ileriye doğru iki emredici adım attı.

Uzun, zahmetli bir nefes almasının ardından, ellerinden biri yüzümü kavrayıp başparmağıyla çenemi kapatırken yenilgisi yüzünden okunuyordu. Diğer eli belimde duruyor, beni duvara sabitliyordu. Dokunuşu iddialı, kontrol doluydu ama garip ve beklenmedik bir şekilde şefkatliydi.

Ela gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. “Sikmişim kuralları,” diye nefes aldı. “İkimiz de biliyoruz ki bu gece adımı çokça haykıracaksın.”

Böylece aramızdaki ufak boşluk, Zanders’ın aceleyle dudaklarını benimkine bastırmasıyla kapanmış oldu. Dudakları yumuşak ve dolgundu, benimkilerle mükemmel bir uyum içinde hareket ediyordu. Birbirimizin nefesini içimize çeker-

ken kollarımı omuzlarına dolayıp onu kendime daha da yaklaştırdım ve sıcak dilini ağzımın içine soktuğunda çaresiz bir inilti boğazımdan kaçtı.

Bu adam öpüşmeyi gerçekten biliyordu.

Dudaklarının nihayet benimkilere değmesinin ve üzerimdeki baskın hâkimiyetinin etkisi, vücudumdaki her sinire ateş ediyordu. Parmaklarımın her bir ucunu tutuşturuyor, göğsüme ve en önemlisi kalçalarımın tepesine doğru akıyordu.

Sıcak ağzı, boğazıma doğru yol almadan önce benimkiyle oynuyor, ısırıyor ve sakinleştiriyordu. Daha önce birinin dokunuşuna şu anda olduğu kadar ihtiyacım var mıydı, hatırlamıyordum.

Ben bilinçsizce kalçalarımı ona doğru iterken, beni duvara sabitlediğinde aletin sertleştiğini hissettim. Sürtünerek, kıvranarak, bedenimi eğerek ve her zaman kontrolü elinde tutuyormuş gibi görünen adamdan boğuk bir hırıltı çıkararak onu ikna ettim.

Zanders'ın yüzümü ve belimi kavrayışı aceleyle kalçama doğru kayarak beni bir tüy kadar hafifmişim gibi yukarı kaldırdı.

Bacaklarım beline sarılı hâlde beni kanepeye taşıdığı sırada aklımdan hızlıca kendimle ilgili bir düşünce geçti. Ancak Zanders, rahatça koltuğa otururken beni taşımaktan dolayı zorlanmış gibi durmuyordu.

Kucağına oturduğumda altımdaki sertliğini kot pantolonumdan bile hissedebiliyordum. Kendimi onun uzunluğunun üzerinde hizalayarak hareket etmeye ve sürtünmeye devam ettim, ağrıyı hafifletmeye çalışıyordum. Elleri kalçamın üzerinde duruyordu, biz aceleyle hareket etmeye devam ederken kalçamı sıkıp avuçluyordu.

Tırnaklarım kafa derisine değerken iki elim de boynunun arkasına dolanıyordu. "Hımm," diye mırıldandı Zanders ağzımın içinde. "Bunu sevdim."

Kalçalarımı döndürürken ağzımı onun ağzından ayırmıyordum, klitorisimde çok ihtiyaç duyduğum sürtünme hissini

sağlıyordum ve pantolonunun içinde sakladığı kaya gibi sert ereksiyona sürtünüyordum.

Saklanmak muhtemelen doğru kelime değildi. Hissedebildiğim kadarıyla pek de saklanmıyordu.

“Siktir,” diye inledi. “Bunu daha da çok sevdim.”

Göğsüm özgüvenle kabardı. Bunu yapabiliirdim. “Başka nelerden hoşlanıyorsun?”

Zanders’ın dudaklarının bir tarafı hafifçe yukarı kıvrıldı. “O ağzının bana cevap vermekten başka neler yapabildiğini görmek istiyorum.”

Avuçlarım göğsünün üzerinde gezinirken gömleği geniş omuzlarına doğru çekiştirdim. “Sana cevap vermemden hoşlanıyorsun.”

Zanders beni tekrar öperek bilmiş sırtıtışını engellemeye çalıştı. Kalçama şaplak atmadan önce avuçlarıyla iki kez okşadı, sonra beni kucağından indirdi.

Bir adım gerilemeden önce üzerinden kaydım. Zanders ayağa kalktığında kollarını gömleğinden kurtarıp kanepenin üzerinde bırakarak karşımda dikildi. Gözlerini benimkilere kilitleyerek pantolonunun fermuarını indirdi ve sessizce işi bitirmemi istedi.

Alt dudağımı ısırarak önünde diz çöktüm. Parmaklarım pantolonuna takıldı ve aşağıya doğru çekti. Bir hokey oyuncusunda olması gerektiği gibi kalçalarını sıkıca saran pantolonu, kaslarının büyük kısmını geçtikten sonra ayak bileklerinde toplandı..

Tüm bu süre boyunca beni izlemişti.

Zanders ayakkabılarını ve pantolonunu kenara iterken, tek yapabildiğim dar iç çamaşırının altındaki dev aletine bakmaya devam edebilmektir. Uçağa her bindiğimizde onu şimdiki kadar az kıyafetle görüyordum ama Zanders’ın büyümekte olan değil, gösteriş yapan biri olduğunu düşünüyordum. Şu anki fikrime göre her ikisiydi.

Avucumu kumaşın üzerinden ona doğru uzattım ve Zanders’ın dokunuşuyla bir soluk almasına neden oldum.

Kumaşın üzerinden okşarken kirpiklerimin arasından ona dikkatle baktım.

“Benimle dalga geçme, tatlım.” Zanders başparmağını dudagımın üzerinde gezdirerek beni uyardı. “Şununla oynamayı bırak ve çıkar.”

Çamaşırının lastikli kemerini kavrayıp aşağı çekerek dikkatimi ona verdim. Aleti önümde tam büyüklüğüne ulaştığında aklımdan geçen ilk düşünce, bunun bırakın başka bir yeri, ağzımın içine bile nasıl sığacağı sorusuydu.

Kavradığımda gözlerimin açıldığını hissedebiliyordum, büyüklüğü nedeniyle parmaklarım birleşmekte zorlanıyordu. Kalındı, damarlarla kaplıydı ve bir penis için oldukça güzel olduğunu söylemeliydim.

“Ağzını aç,” diye emretti Zanders.

Söyleneni yaptım, dudaklarımı ıslatıp onu ağzıma aldım. Dudaklarından yükselen nefes nefese bir inilti, kulaklarımı doldurarak beni tahrik etti. Dilimi aletinden aşağı kaydırarak alabildiğim kadarını ağzıma aldım. Alamadığım kısmı elimle avuçladım.

“Aferin kızıma.” Zanders buklelerimi avucunun içinde topladı ve saçlarımı yolumdan çekti. “Şimdi boğazını serbest bırak.”

Dizlerimi birbirine doğru bastırırken vücudumdaki tüm kan bacaklarımın arasındaki noktaya hücum etti, sürtünmenin onun sözlerinin neden olduğu ağrıyı hafifleteceğini umuyordum.

Başımı sallayarak, dudaklarım emerken ve ellerim okşarken hızımı korumaya çalıştım. Onu biraz daha derine alırken sulu gözlerle ona baktım. Zanders’ın buyurgan bakışları yaptığım her hareketi izliyordu.

“Çok iyisin,” diye teşvik etti, kalçalarını içime doğru iterken başparmağı yanak kemiğimin üzerinde geziniyordu.

“Çok iyisin, siktir.”

Hareketlerine devam ederken ben de ondan alabildiğim kadarını alıyordum.

“Ağzının ukalaca laflar edemeyecek kadar meşgul olması hoşuma gitti.”

Onu emmeye devam ederken gözlerim kısıldı ama Zanders kaşlarından biri meydan okurcasına kalkarken memnun bir sırıtış takınıyordu.

Dudaklarım aletin uzunluğundan aşağı kaymadan önce dilim ucunda ritmik bir hızla daireler çiziyordu. Yanaklarımı içeri çekerek elimi uzatıp hayalarını kavradım. Zanders öne doğru eğilirken ince derisini okşadım, dik durabilmek için omuzlarıma tutunmak zorunda kalmıştı.

Onu ağızımdan çıkartırken, hak ettiğim derin bir nefesi almadan önce dudaklarımda minnettar bir gülümseme belirdi. “Eğer ben konuşamıyorsam, sen de konuşamazsın.”

“Siktir.” Nefesi normale döndüğünde ürperdi, gözleri kapalı, kendini toparlamaya çalışıyordu.

Zanders hâlâ bana doğru eğilmiş, denge sağlamak için omuzlarıma tutunuyordu. “Senin hakkında haklıymışım, tatlım. Sende gerçekten de hiç tatlı bir şey yok, ha?”

Başparmağıyla ağızımdaki ıslaklığı silerken, dudaklarımın üzerinde gezindi ve parmağını ağızıma alıp emerek dilimle okşadım.

Parmağının yerini dudakları alırken gözleri koyulaştı. Elimi çekiştirerek beni dizlerimin üzerinde durmaya zorladı.

Bu uçsuz bucaksız çıplak adamın tam karşımda durduğuna inanamıyordum. Kolları şişkin damarlarla ve siyah çizgilerle süslüydü. Bacakları kalın, tıraşlı ve dövmeiydi. Karnı şekilli, yağsızdı. Gördüğüm en mükemmel aleti işaret eden bir V kası vardı.

Cidden, bu şey bir tür madalyayı hak ediyordu.”

“Dur sana bir bakayım,” dedi, sesi güçlkle duyuluyordu. Etek ucundan hafifçe çekiştirerek üstümü işaret etti ama yukarı çekmedi. Ona izin vermemi bekledi.

Gerginliğim tekrar artarken yanaklarıma sıcaklık hücum etti. Bunu yapmaya hazır mıydım? Beni görmesine izin ver-

meye hazır mıydım? Buraya kadar gelmişim. Peki ya gördüklerinden hoşlanmazsa? Sezonun geri kalanında bu utançla yaşamak zorunda kalacaktım, deplasmandaki her maçtan sonra onu yanımda görmek zorunda kalacaktım.

“Hey, iyi misin?” diye sordu usulca, parmaklarım boynumun arkasına geçirmiş ve başparmağıyla çenemi hafifçe sıyıyordu. “Eğer durmak istiyorsan, durabiliriz.”

Gözlerim onunkilere kaydı. Aramızdaki hırçınlık ve nezaketin birleşimi beni bir döngüye sokarak diken üstünde durmamı sağlıyordu.

Başımı iki yana sallayarak çıplak kalçasına tutundum, parmak uçlarımı etine bastırdım ve onu kendime çektim.

Zanders bana doğru bir adım attı, ereksiyonu mideme baskı yapıyordu ve bana gerçekten durmak istemediğimi hatırlatıyordu.

Kendime özgüven maskemi taktım ve gömleğimin eteğine uzanıp onu başımın üzerine çıkardım. Gömleğimi yere atarken gözlerim tekrar ona kaydı ama onun dikkati vücudumda dans ediyordu.

Parmak uçları usulca kaburgalarımı takip etti, beni keşfederken tenime küçük, görünmez desenler çiziyordu. Gözleri benimkilere dalarken eli arkama uzandı. Bakışlarımı onaylarcasına tutarak bileğinin bir hareketiyle sutyenimi çözdü.

Başımı eğerek kollarımı her bir askıdan kurtardım ve sutyenimin aramızdaki boşluğa düşmesine izin verdim. Göğüslerim tamamen farklı iki boyuttaydı ve sutyenimin yardımı olmadan, ağırlıkları nedeniyle oldukça aşağı sarkıyorlardı. Genelde o anın sıcaklığıyla umursamazdım ama daha önce hiç karşımdaki adam kadar mükemmel vücutlu biriyle birlikte olmamıştım.

Zanders’ın iki eli de göğüslerimi kavramış, geniş avuç içleriyle okşuyordu, meme uçlarım ilgiden sertleşmişti.

“Vay canına,” diye soludu. “Sen gerçek olamazsın, Tatlı Stevie.”

YÜKSEK UÇUŞ

Gözlerimi onunkilere çevirdiğimde, ela gözlerinde görebildiğim tek şey saf şehvetti: Yargılama yoktu, tatminsizlik yoktu, sadece tensel istek ve ihtiyaç vardı.

Aslında düşününce Zanders bana kendimi hiç utanmış hissettirmemişti. En azından kasıtlı olarak. Kendi kendime duyduğum şüphe her zaman aklıma sızardı. Ancak hazır olda bekleyen aletine bakılırsa, görünüşüm hakkında endişelenen tek kişinin ben olduğumu söyleyebilirdim.

Çevik parmakları kot pantolonumun düğmesini hızla bulup açarken biraz daha dik durdum. Kotu kalçalarımın geçirip bacaklarımdan aşağı itmeden önce pantolonumun fermuan açıldı. Çoktan sırlıklam olmuş dantel külotumla karşısında dururken Zanders, hayranlıkla başını sallayarak elini çenesinin üzerinde gezdirdi.

“Sana ne yapmamı istiyorsun, tatlım?”

Gözleri benimkilere kenetlenmiş, bir cevap bekliyordu ama ilk kez kendimi biraz dilim tutulmuş hâlde bulmuştum.

Zanders bir adım öne çıkarak avuçlarını kalçalarıma dayadı ve çıplak sırtımı odanın uzak tarafındaki dokulu duvara yasladı. Bir eli başımın yanındaki duvarı kavrarken, diğer eli karnımın üzerinde kayarak aşağıya doğru ilerliyordu.

Karnım hem yüzüklerinin soğuk hissinden hem de parmak uçlarının kızarmış tenimdeki hissinden dolayı gerildi. İç çamaşırımın dantelleri ve tenimin sıcaklığı arasında yolunu bulan orta parmağı, bacaklarımda arasında biriken ıslaklığa gömülmeden önce klitorisime doğru kayıyordu.

Öne doğru düşüp alnımı göğsüne yasladığımda bir inilti ağzımdan döküldü.

“Aman Tanrım,” diye inledi, parmağı artık sıcak ve ıslaktı. “Sırlıklam olmuşsun.”

Bacaklarım titremeye başladı ama Zanders beni sıkıca tutarken düşmemin imkânı yoktu.

“Tatlı Stevie, ne yapmamı istiyorsun?”

Cevabımı beklerken dudakları boynumdan ve göğsümden

aşağı doğru hareket ederek göğüslerimden birini sıcak ağzına alıp emiyor ve yalıyordu. Aynı anda orta parmağı içime girip kıvrıldığında dizlerimin bükülmesine neden oldu.

“Becer beni,” diye yalvardım. “Lütfen, Zanders.”

Dudakları gergin meme ucuma karşı şeytani bir gülümsemeye büründü.

Sıcaklığımdan uzaklaşarak ayağa kalktı ve yavaşça parmaklarını ağzına sokarak elindeki benden geriye kalanların tadına baktı.

Zanders beni kaldırıp bacaklarımı beline dolarken aleti külotumun kumaşından sızan ıslaklıkta kayıyordu.

“Sadece çok nazikçe istediğin için,” diye ekledi bir öpücükle, beni yatağa atmadan ve açlıkla üzerime çıkmadan hemen önce..



BÖLÜM ON YEDİ

ZANDERS

Stevie yatakta sırtüstü yatarken tırnakları sırtıma batıyordu. Bense kalçalarımı ona doğru itiyor, aletimi bacağına sürüyordum. Sürtünmeyi hissetmeye ihtiyacım vardı ve bunu yaparken dudaklarını son bir kez öptüm.

Yanlış anlaşılmaq istemiyordum, bu kızla sevişmek hoşuma gitmiş olabilirdi ama öpüşmek çok daha samimiydi. İş üstüneyken öpüşmek, kızların beyninde farklı bir şeyler oluşmasına sebep oluyordu ve bunun bir sevişmeden daha fazlası olduğunu düşünerek bağlanıyorlardı. Bunu her seferinde yüksek sesle, açıkça ifade etmeme rağmen farklı fikirlerle kapılıyorlardı. Bu yüzden elimden geldiği kadar samimi olmamaya çalışıyordum. Bu gecenin amacı boşalmaktı, böylece son birkaç haftadır yaptığım gibi elimi bu buklemi kızın görüntüsüne sokmayı bırakıp yoluma devam edebilirdim. Bu gece sistemlerimizden çıkarmak için serbest seks yapacaktık.

Dudaklarını son kez terk ettiğimde Stevie uzanıp komodinin üzerindeki lambayı çektiştirerek odada açık kalan tek ışığı da kapattı.

Ona bakmadan uzanıp ışığı tekrar açtığımda dudaklarım boynunun sıcaklığında geziniyordu.

Göğsündeki pürüzsüz teni ısıtıp emerken yarın üniformasıyla örtebilmesi için pek fazla iz bırakmamaya çalışıyordum. Bunu yaptığım sırada bir kez daha uzanıp ışığı kapattı.

Sonunda yüzümü kaldırarak, “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Işığı kapatıyorum.”

“Açık kalsın. Seni görmek istiyorum.”

“Hayır,” derken bakışlarıyla bana yalvarıyordu.

Aptal değildim. Aslında hem kendi duygularımın hem de başkalarının duygularının son derece farkında olduğumu söyleyebilirdim. Neredeyse on yıllık istikrarlı bir terapi insana bunu kazandırıyordu. Çoğu zaman umurumda olmasa da diğer insanları kitap gibi okuyabilirdim.

Bu yüzden, yatağımdaki kızın vücuduna tamamen güvendiğini söylersem yalan söylemiş olurum. Soyunurken göz teması kurmaması ya da kollarını göğsünün üzerinde kavuşturması oldukça bariz işaretlerdi.

O da benim gibi güvensizliğin ve kendine güvenin ilginç bir kombinasyonuydu fakat tamamen farklı şekillerdeydi.

Vahşi uçuş görevlisi hakkında bildiklerime göre, kendisine çocuk muamelesi yapılmasını istemezdi. O yüzden yapmayacaktım. Dikkat çekmemek için vücudunun güvenmediği kısımlarından sakınmayacaktım. Bunun yerine, onu sertçe becerip her santimine dokunacaktım. Vücudunda neyi sevmediğini bir kenara bırakın, muhtemelen kendi adını bile hatırlamayacaktı.

Işıklar kapalı olmasına rağmen meme uçlarının benim için yalvardıklarını, küçük tepecikler hâlini aldıklarını görebiliyordum. Bu yüzden onu ağızıma aldım ve Stevie'nin dudaklarından yumuşak bir inilti kaçtığını duydum.

Dürüst olmak gerekirse, bu kızın ağzından çıkan her şey hoşuma gidiyordu. İster nazik bir zevk iniltisi olsun, ister yalvarırken adımı söylesin ya da bana karşılık vermekten kendini alamadığı ukala laflarından birini. Ağzından çıkan her şeyin benim yüzümden olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

Aşağıya, daha aşağıya doğru inerken nefesim teninde doluyor, dudaklarım külotunun narin kumaşını gölgeliyordu. Bir elimle kendimi okşarken, diğer elimle dantelin kuşağına tutunup hafifçe aşağı indirdim ve yüzümü bacaklarının arasına gömmeye hazırlandım.

Fakat Stevie elini benimkinin üzerine koyarak beni durdurdu. “Bunu yapmana gerek yok.”

“Yapmak istiyorum.”

“Hayır, istemiyorsun,” diye güldü.

Kaşlarım çatıldı. “Evet, istiyorum.”

Bana değil de başka bir yere bakıyordu. “Şey, ben... Ben bundan pek hoşlanmıyorum.” Bakışlarımı onun üzerinde tuttum, benimle göz teması kurmasını istiyordum. Sonunda mavı-yeşil gözleri benimkilerle birleşti ve onu lanet bir kitap gibi okumama izin verdi.

Yalan söylüyordu.

Belki yüzümün kalçalarının arasında olmasından utanıyordu, belki de başka biri ona bunun bir işkence olduğunu hissettirmişti ancak benim için durum kesinlikle böyle değildi. Ya da belki de daha önce ne halt ettiğini bilen biriyle hiç birlikte olmamıştı. Ne olursa olsun, bana hayır demişti, bu yüzden haftalardır onu tatmak için can atmama rağmen bu akşamki yemeği atlayacağım gibi görünüyordu.

Ayağa kalkarak dirseklerimden birinin üzerinde durdum ve Stevie'nin gözlerinin benimkiler arasında gidip gelmesini izledim.

“Benim yanımda rahat olmanı istiyorum.”

“Rahatım,” diye geveledi. “Rahatım.”

“O zaman bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor.” Sözlerim karşısında boğazı derin bir yutkunmayla hareket etti. “Haftalardır bunu düşünüyordum. İstedğim şeyler için genellikle o kadar uzun süre beklemem ama seni yatağında çıplak ve bu hâlde görmek...” Elimi ıslak külotunun üzerinde gezdirdim. “Benim için hazır... kahretsin. Seni becermek için

sabırsızlanıyorum. Yine de vücudun hakkında saçmalamaya devam edersen bunu yapmayacağım.”

“Ben bir şey demedim...”

“Burada.” Başının yan tarafına hafifçe dokundum.

Yüz hatlarında oluşan suçluluk duygusunu izledim.

“Bu gece benimsin ve tek gördüğüm benim için hazır olan bu delicesine seksi vücut. Bu memeler...” Onları avuçladım.

“Bütün gece yüzümü gömmek istiyorum. Bu kalçalar...” Kalçalarını sıktım. “Yanak ısıtıcı olarak kullanmaktan başka bir şey istemezdim. Ve bu...” Parmaklarımı sıırıslıklam dantel kumaşa daldırdım. “Bu sıcaklık ve ıslaklık...” Bir parmağımı kıvrımlarının arasından geçirip içine soktuğumda Stevie’nin sırtı kavislendi ve boğazından bir inilti yükseldi.

“Bu gece hepsi benim,” diye devam ettim. “Ve benim olan şey hakkında saçma sapan konuşmana izin vermeyeceğim. Bu yüzden durmanı istiyorum, yoksa bunu yapmayacağız.”

Stevie cevap vermedi, gerginliği yüzünden okunuyordu.

Ereksiyonumu bacağına bastırarak ne kadar sert olduğumu hissetmesini sağladım. “Şaka yapmıyorum, Stevie. Eğer kendine iyi davranmaya başlamazsan, son birkaç haftadır sayısız kez yaptığım gibi bu işi de kendim halledeceğim.”

“Son birkaç haftadır başka biriyle takılmadın mı?” Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Ağırlığının bir kısmını vererek göğsümü onun çıplak göğüslerinin üzerine yerleştirdim. Bu alışık olduğum bir pozisyon değildi, çok samimiydi. Seks söz konusu olduğunda göz teması gibi şeylerden hoşlanmıyordum ama bu daha hiçbir şey başlamadan önce olduğu için bunu görmezden gelebilirdim.

“Hayır,” dedim dürüstçe. “Haftalardır seni becermeyi düşündüğümü söylerken şaka yapmıyordum. Tek istediğim sensin.”

Stevie’nin gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Bunların hepsi.” Elim karnında dolaşıyordu, bacağına sıktıktan sonra kıcını avuçladım. Yüzümü boynunun kıvrımına sakladım, kelimelerim tenine çarpıyordu. “O yüzden lütfen kendini bana bırak.”

“Kahretsin, Zanders. Bana bu kadar takıntılı olduğumu bilmiyordum.” Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi, yüzündeki kararsızlık, özgüvenle yer değiştirmişti.

Stevie'nin yumuşak eli göğüs kafesim boyunca gezindikten sonra tırnaklarını popoma batırarak aletimin ona doğru itilmesine neden oldu. Hareketi tekrarlarlarken gözlerim karardı, ihtiyaç duyduğum sürtünmeyi bulmuştum.

“Bu gece vücudunu mahvedeceğim ve umarım bununla birlikte hiçbir anlam ifade etmeyen özgüvensizliklerinden bazılarını da yok edeceğim.”

Dudaklarındaki ukala sırtı kayboldu, bunun yerine ağzı sok içinde açıldı.

“Seni dilediğim gibi becerebilir miyim, tatlım?”

Kelimeler her zamanki kıvrak zekâlı kızdan kaçmış, onun yerine sessizce başını sallayarak onaylamıştı.

“Güzel.” Yatağın ucunda durdum, parmaklarım külotunun lastiğinde dolanıyordu. “Benim için kalçalarını yukarı kaldır.”

Dediğimi yaptı ve dantel yere düşerken, manzarayı hayranlıkla seyretmekten kendimi alamadım. Karanlıkta bile yumuşak kahverengi kıvrımlarının buradan parladığını görebiliyordum.

“Çok güzel,” derken parmaklarım ammı bulup klitorisinde dolandı. Basit dokunuşum altında bile kıvranıyordu.

Onu yiyip bitirmek istiyordum. Yüzümü bacaklarının arasına gömmek ve oksijen almak için çıkmam gerekene kadar orada kalmak istiyordum. Ancak bana hayır demişti, bu yüzden o vazgeçene kadar bu olmayacaktı.

Daha fazla ısınmaya ihtiyacı yoktu. Şimdiden sırlıslık olmuştu ve parmaklarım birçok kez kolaylıkla içine girmişti. Teklif ettiğim her şeyi kabul etmesini umuyordum. Çoğu kadın için çok fazlaydı. Aslında çoğu zaman kendimi istemediğim kadar tutmam gerekiyordu ama Stevie'nin üstesinden gelebileceğine inanıyordum.

Bir süreliğine ayrılıp çantamdan bir prezervatif aldım ve Stevie onu takarken beni seyretti.

Sormamasına rağmen, “Bu arada temizim,” dedim. Düzenli olarak muayene oluyordum ve bunu bilmesi gerektiğini düşünmüştüm.

Prezervatifle kaplı aletime bakarken dudağını ısırды, yattığı yerden salyaları akıyordu. “Ben de.”

“Arkanı dön.” Kendimi okşarken, dediğimi yapıp dört ayak üzerine gelişini izledim. “Ne kadar uslu bir kız,” diye ekledim kışını tokatlarken. “Şimdi, yatak başlığını tut.”

Minik sarı halelerle süslü bacakları, dizlerini açıp bana mükemmel bir manzara sunarken yatağın başlığına tutundu.

“Lanet olsun.” Haftalardır bunu hayal ediyordum. Nasıl görüneceğini, nasıl hissettireceğini... Ancak hayal gücüm gerçeğiyle karşılaştırıldığında tamamen önemsizdi. Avucumu çenemin üzerinde gezdirirken, memnuniyetle başımı sallamaktan kendimi alamadım çünkü Stevie gerçekten çok güzeldi.

Elim aletimin etrafındayken yatağa tırmanıp dizlerimin üzerinde doğruldum, Stevie'nin kışığı tam karşımdaydı, bacakları benim için aralanmıştı. Göbeğinin üzerinde gezdirmeden önce iki parmağımı ağzıma daldırdım. Parmaklarım içinde kaybolduğunda Stevie'nin başı omuzlarının arasına düştü ve kendini elime doğru iterek ritmini buldu.

“Ne yapmamı istiyorsun, tatlım?” Dikkatim kaybolan parmaklarıma kilitlenmişti, tamamen büyülenmiş gibi hissediyordum.

“Bana ‘tatlım’ demeyi bırakmanı istiyorum.”

Dudaklarım hafifçe kıvrıldı, bunu gizleyemedim. “Hiç şansın yok. Ayrıca, bu ince duvarların iki yanında takım arkadaşlarım var. İçine girerken sana isminle seslendiğimi duymalarını ister misin?”

Stevie cevap vermedi, bunun yerine kalçalarını hareket ettirmeye devam ederken sözlerim karşısında inledi.

Parmaklarımı içinden çıkardıktan sonra elimi aletimin köküne sarıp klitorisine dokundurdum. “Ne yapmamı istiyorsun, tatlım?”

Uzunluğumu kıvrımlarına doğru kaydırdım, prezervatifin onun uyarılmasıyla kaplanmasını izledim.

YÜKSEK UÇUŞ

“Becer beni,” diye yalvardı. “Lütfen, Zanders.”

Dudaklarından dökülen ismim, kalçasını kavrayıp kendime çekmeden ve içine doğru itmeden önce bir an duraksama neden oldu. Biraz yavaş hareket ediyordum, eklemelerimin beyazlaştığını ve yatak başlığına tutunduğunu izlerken bedene alışmasına izin verdim.

“Aman Tanrım,” diye bağırdı.

Beni tamamen içine aldığı anda gözlerim geriye kaydı, kendimi bir an için tutmaya çalışırken parmak uçlarım kalçalarına kıvrıldı. “Çok iyi,” diyerek onu cesaretlendirdim ama kahretsin, bunun hakkını veremiyordum.

Harikaydı. Olağanüstüydü. Beş yıldızlı vajina desem daha doğru olurdu. Etrafımı sıkıca kavriyordu ve ergenlik çağındaki bir genç gibi boşalmamaya odaklanmam gerekiyordu.

Stevie'nin başı arkaya düştü, kestane rengi bukleleri benim içinde olmama alışmaya çalışırken etrafa yayıldı. Bir anlık duraksamadan sonra, bu harekete ihtiyaç duyarak kıcını tekrar bana doğru bastırdı.

İlk hamlem yarı hızdayken, “Evet,” diye soluduğunu duydum. Hareketimin üstüne biraz daha güç uygulayarak kendimi tekrar içine itmeden önce geri çekildim.

“Aman Tanrım, evet.” Stevie'nin sırtı kavislendi ve kalçası yukarı kalktı.

Bana kalırsa gerçekten güzel bir kıcı vardı. Kalçalarımın çarpması için oldukça yumuşaktı ve içine her girdiğimde sarılıyordu. İki elimi de poposuna koyup kendimi sabitleyerek tekrar içine girdiğimde, bu kez yatağın arkasındaki duvara çarpmasına neden oldum.

“Hoşuna gitti mi, tatlım?” Hoşuna gittiğini biliyordum.

“Mm-hmm,” diye inledi.

“Çok iyi gidiyorsun. Beni tamamen tüketiyorsun, Stevie.”

Adımlarımı hızlandırarak ve bir ritim bularak içine girmeye devam ettim. Çok sıkıydı ve benimle aynı hızda buluşmak için mükemmel bir iş çıkarıyordu. Kıcını bana doğru bastırı-

yor, daha fazlasını istiyordu. Eğildim, göğsüm sırtına ve dudaklarım kulağına değiyordu.

“Benden hoşlanıyorsun, değil mi Stevie?” Başka kimse adını duymasın diye fısıldadım.

“Sinir bozucusun,” dedikten sonra çaresiz bir şekilde inlemesi gülmeme neden oldu.

“Sence daha fazlasını kaldırabilir misin?” Tekrar içine girdim, bu sefer daha da serttim. Gözlerinin zevkle arkaya kaymasını izledim.

“Hepsi bu kadar mı?” diye soludu.

Anlaşılan, yatakta bile damarıma basmaya bayılıyordu Bu benim için sorun değildi. *Bana meydan oku, lütfen.*

İçinden çıkarken onu boş bıraktım.

“Hayır,” diye sızlandı, arkasına uzanıp beni yakalamaya çalışırken vücudu titriyordu. “Hayır. Çok yakınım.” Kalçaları birbirine kenetlenmiş, boşluğumu doldurma ihtiyacı duyuyordu.

“Ne dedin?”

“Lütfen!” diye yalvardı, sesi çaresizlik doluydu. “Lütfen, Zanders.” Bir kolumu karnına dolayarak onu dik tutmak için sıkıca kavradım. Diğer elimle ağzını kapatıp her şeyimi ona verdim.

Avucumun içinde çığlık atıyordu, ben ona çarparken gözleri kapanmıştı.

“Hoşuna gitti,” dedim çünkü sormama bile gerek yoktu.

Elim onu sessiz tutarken tekrar tekrar başını salladı.

Tekrar ve tekrar onu arkadan doldururken, ritmik hareketlerimle hayalarım şimdiden karıncalanmaya başlamıştı. Dudaklarımı Stevie'nin kulağına götürüp onun güzel yüz hatlarını ele geçiren coşkuyu izlerken müstehcen sözcükler fısıldadım.

Ellerimden biri memesine gidip masaj yapıyor, yoğuruyor ve başparmağımla meme ucunu okşuyordu. Diğer elim klitorisine odaklanmıştı, daireler çizerek sıvazlıyor, onu benimle boşalmaya hazırlıyordu.

YÜKSEK UÇUŞ

Ta ki Stevie yatak başlığını bırakıp elimi memesinden çekene ve onun yerine boğazma götürene kadar.

Onu hafifçe boğup bir yandan da arkadan becerirken omzunun üzerinden gülümsemekten kendimi alamadım.

Bu kız tam bir vahşiydi. Bir an nasıl görüldüğüne dair özgüvensizlik yaşarken, bir an sonra onu becerirken boğazını sıkmamı istiyordu, vücudu emrime amadeydi. Ancak sanırım bu biraz da aramızdaki ilişkiye benziyordu; bir ton şaka ve sataşmayla çevrili anlarımıza.

“Kahretsin,” diye mırıldandım. “Seni becermek gerçekten hoşuma gitti, tatlım.”

“Bana ‘tatlım’ demeyi kes.”

İronik bir şekilde “tatlım” dediğim bir kızı boğarken beceriyor olmamın esprisi beni rahatsız etmiyordu.

“Asla,” diye güldüm.

Arkama yaslanıp kığımın topuklarıma yaslayarak onu kendimle birlikte çektim, böylece kucağımda ve aletimin üzerinde durabiliyordu. Sırtını göğsüme dayadığında ellerinden biri boynuma uzandı, avuç içi boynumun etrafında kıvrılıyor, kendini sabitleme ihtiyacı duyuyordu.

Bu geceden önce de vücudunu seviyordum ancak şimdi ellerimin altında ve aletimde bıraktığı hisle onu biraz hırpalayıp kırmayacağımı fark etmek, vücudunun bir numaralı hayranı olmamı sağlamıştı.

Dudaklarım kulağının üzerinde gezinirken, “Benim için boşalacak mısın?” diye fısıldadım.

Başını benimkine yaslarken dudaklarından bir inilti daha çıktı.

Gözleri kapalıydı ve dudakları zevkle aralanmıştı. Çilli yanakları kızarmış, yumuşak kahverengi teni terden parlıyordu..

“Gerçekten üzerime boşalmanı istiyorum, Stevie. Çok iyi gidiyorsun.”

Çığlıklar otel odasını doldururken onu aletimin üzerinde zıplatmaya devam ediyordum. Bazı sesler benden, bazılarıysa ondan çıkıyordu. Ellerimden biri hâlâ boğazına sarılıyken diğeri şişmiş klitorisinin etrafında daireler çiziyordu.

Vücudu kasılmaya başladı. “Lütfen her yerime boşal,” diye yalvardım.

Birkaç kez daha içine girip tüm vücudunun titremesine neden olan o noktaya vurduğumda, orgazmın Stevie’nin içinden geçip onu ele geçirmesini izledim.

“Zee,” diye haykırdı. Parmakları bir şeylere tutunmak için boynumdaki altın zinciri çekiştiriyordu.

Bu isim sadece en sevdiğim insanların kullandığı bir isimdi ve duraksamama neden olacağını düşünürdünüz. Ancak onun yerine, aletimin üzerine boşalırken bu ismi söylediğini duymak, beni rahatlatmaktan başka bir işe yaramadı.

“Lanet olsun...” Kendimi tutmaya çalışarak bağırdım.

Tam o anda, daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. İki parmağımı boğazından çekip çenesini bana bakacak şekilde çevirdim. Ağzımı onunkine bastırarak içine boşaldım. Onun adını haykırışımı yutmasını istiyordum, böylece lanet takım arkadaşlarım bu ince duvarların ardında ne olduğunu duymayacaktı.

Zirveye çıkarken ağızlarımız birlikte hareket ediyor, Stevie hafifçe aletimin üzerinde zıplıyordu. Tırnakları enseme batıyor, beni kendine çekiyordu, ben de onu tüm gücümle öpüyordum. Hafif nemli vücuduna tutunarak bunun henüz bitmesine izin vermeyi reddettim.

İkimiz de kendimizden geçerken planlamadığım kadar çok göz teması kurduk.

“Buna ihtiyacım vardı.” Stevie başını omzuma yasladı, nefesini tutarken gözleri kapalıydı.

Çilli güzel yüzü orgazmdan dolayı parlıyordu ve dudakları saldırılarımdan dolayı şişmişti. Kendini yatağa bıraktığında tamamen tatmin olmuş ve memnundu, bukleleri beyaz çarşafa dağılmıştı.

“Hayır, *bana* ihtiyacın vardı.” Kıçına bir şaplak atarak karşılık verdim.

Hızla yataktan kalkıp banyoya yöneldim ve aynaya bak-

YÜKSEK UÇUŞ

madan önce kullanılmış prezervatifi çöpe attım. Seks sonrası parlıtımda her zamanki kibrim ve egom eksikti. Onun yerine yüzümde belirgin bir stres vardı.

Bundan olması gerekenden çok daha fazla hoşlanmıştım.

Seksi her zaman severdim, kim sevmezdi ki? Ancak bu, hızla artan bağımlılığımın önüne geçmek için sürekli olarak ihtiyaç duyacağım bir şeyden bir miktar almışım gibi hissettirmişti.

Hem yatakta hem de kelimelerle bana ayak uydurabiliyor olması. Hay sikeyim. Kovalamacayı bitirdiğimi sanıyordum ama şimdi asla kazanamayacağım bambaşka bir oyun başlatmış olabileceğimi düşündüm.

Öpücük onun yerine benim beynimi mi karıştırmıştı? Neden ikinci raunttan önce onun yumuşak bedenine sarılmak istiyordum?

Odaya geri döndüğümde, çıplak bedenimi hemen onun yanına attım ama bedenini kendime çekemedim yataktan kaydı ve banyoya girdi. Bir saniye içinde dönecekti.

Stevie'nin parlayan bronz vücudu birkaç dakika sonra banyodan kasıla kasıla çıkarken, onun hemen yatağa gelmesini bekledim. Her kadın bunu denerdi ama ilk kez yeni bir raunda hazırlanırken birinin benimle rahatlmasını istiyordum.

Yine de yanıma gelmek yerine kanepeye dönüp yere attığı kıyafetlerini aldı.

Dirseklerimin üzerine yaslanıp, çıplak bedenimi gözler önüne sererek kaşlarımı çattım ve onun giyinmesini izledim. "Ne yapıyorsun?"

Stevie bacaklarını pantolonunun içine sokarak düğmelerini yeniden ilikliyordu. Bu da yapmasını istediğim şeyin tam tersiydi.

"Giyiniyorum."

"Neden?"

Sutyenini yeniden bağlarken küçük bir kahkaha attı ve benim mükemmel manzaramı engelledi. "Çünkü taksiye çıplak binemem, değil mi?"

"Neden gidiyorsun?" Sorumu tekrarladım. "Burada kalabilirsin."

Şey... Ne?

Stevie, “Bunun tek seferlik bir şey olduğunu söylemiştik,” dedi. Neyse ki tişörtünü kafasına geçirirken sözümün son kısmını duymazlıktan gelmişti.

“Ben daha çok tek *gecelik* bir şey düşünüyordum. Birden fazla orgazmla birlikte.”

“Bak, Zanders, bu keyifliydi.” Stevie kirli spor ayakkabılarının bağcıklarını bağlıyordu. “Ama sen benim müşterimsin. Senin için çalışıyorum, o yüzden muhtemelen bu iyi bir fikir değil.”

Tüm sezonu Stevie’ye benim için çalıştığını hatırlatmaya çalışarak geçirmiştik ve şimdi bunu kabullenmeye mi karar vermişti? Tam da bunu unutmamasını istediğim anda?

“Yarın görüşürüz.” Kapıya doğru yöneldi.

Yataktan atlayıp aletimi avuçladım, onu kapıya kadar kovalarken üzerime bir şey giyememiştik.

“Bekle!” Koridorda onu takip ederken seslendim. “En azından seninle bir taksiye binmeme izin ver. Saat gecenin ikisi.”

Stevie koridorda asansöre doğru ilerlemeye devam etti. “Zanders, ben yetişkin bir kadınıyım. Otelime dönmeyi başarabilirim.” Asansöre adımını atıp lobi düğmesine bastı.

Ona yetişebilmek için beceriksizce koşarken bir yandan da elimle aletimi kapatmaya çalışıyordum. Büyük ellerim olmasına rağmen aletim kocamandı ve benim onu örtme yöntemim neredeyse etrafta dolanması anlamına geliyordu.

Asansörün eşiğinden içeri adımımı atarken boşta kalan kolumla metal kapıyı tutuyordum. “En azından geri döndüğünde bana bir mesaj gönder ki iyi olduğunu bileyim.”

Stevie çıplak bedenime bakarken dudaklarında bilmiş bir sırıtış belirdi, ben çaresizce burada durup ondan bir şey, herhangi bir şey isterken.

“İyi olacağım.”

“Stevie, yemin ederim ki şu anda adını o kadar yüksek ses-

YÜKSEK UÇUŞ

le haykıracağım ki eğer bana mesaj atmazsan takım arkadaşlarımdan her biri burada olduğunu bilecek-”

“Tamam!” diye sözümü kesti. “Otele döndüğümde sana bir mesaj göndereceğim.”

Bir an ona baktım, onu aletimin üzerine boşaltırken neyin yanlış gittiğini anlamaya çalıştım ancak onu okuyamıyordum. Gerçekten eğilip ona veda öpücüğü vermek istiyordum ama o kaçmaya kararlı görünüyordu. Benden kaçmasına alışkındım, yine de bu geceden sonra belki durur diye düşünmüştüm.

Bir adım geri atarak asansör kapısının içerideki vahşi uçuş görevlisiyle birlikte kapanmasına izin verdim ancak metal kapılar tamamen kapanmadan hemen önce Stevie'nin başını duvara yasladığını gördüm, yüz hatları pişmanlıkla doluydu.

Az önce ne olmuştu böyle?

O gittikten sonra, kırımın çıplak olduğunu fark ederek otel odasından anahtarsız çıktığımı ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdiğimi fark ettim.

Siktir.

Bu daha önce hiç başıma gelmemişti çünkü odamdan çıkmaya çalışan birini hiç kovalamamıştım. Genelde giyinir ve gitmeleri için yalvarırdım.

Boş koridorlara göz gezdirdikten sonra utanç dolu yürüyüşümle koridorun karşısındaki en iyi arkadaşımın odasına doğru ilerledim.

Kapıyı çalmak işe yaramayınca, onu uyandırmak için boş-taki elimle kapıya vurmaya başladım.

“Ne burada halt dönüyor?” Maddison kapıyı açtığında saçları dağılmış, gözleri uykudan uyandığı için kısıktı.

Beni boydan boya süzerken, “Aman Tanrım,” diye kahkaha attı. “Siktir, bu çok iyi.”

“Resepsiyonu aramak için telefonunu kullanmam gerekiyor. Odadan anahtarsız çıktım.”

“Orada bekle.” Maddison odasına geri döndü, kendisini ele geçiren histerik kahkahalar yüzünden zar zor yürüyebili-

yordu. “Çocukların bunu görmesi gerekiyor.” Telefonunu havaya kaldırıp koridorda fotoğrafımı çekerken ben de aletimi avuçlayıp diğer elimle onu yumrukluyordum.

“Siktir git,” diye mırıldanıp kendimi odasına attım.



BÖLÜM ON SEKİZ

STEVIE

Dün gece büyük bir hataydı. Büyük derken... devasa demek istemiştım, kelime oyunu yapıyordum.

Zanders'a müşteriym olduğü bahanesini ya da her ne saçmaladıysam bununla bir alakası yoktu çünkü o haklıydı. Şu andan itibaren beni, diğör tüm erkekler için mahvetmiş durumdaydı.

Hatta vibratörümü bile mahvetmiş olabilirdi ve bu büyük bir suçtu.

Dün gece banyo aynasında kendime baktığımda, işte o zaman anlamıştım.

Bu şimdiye kadar yaptığım en iyi seksti. Diğör tüm deneyimlerimi gölgede bırakmıştı. İlk defa, belki de hiç, kendimle ilgili tek bir bilinçli düşünce olmamıştı. Zanders'ın sürekli övgüleri bunu halletmişti. Beklemediğim ve açıkçası istemediğim vahşi bir bağ kurmuştuk.

Asıl sorun da buydu. Tek seferde bitmesi gerekiyordu ama tek istediğim, o yatağına geri dönmek ve sağlıklı düşünemeye- ne kadar bunu tekrar tekrar yapmaktı.

Ancak yapamazdım. Ona ya da büyük aletine bağlanamazdım. Üniversiteden beri uzak durmak istediğim her şey onda vardı; güzel kadınların sıraya girdiği kibirli, bencil bir sporcuydu. O sıraya girme hatasını yapmış, kendimi ona karşı koruyamamıştım.

Sadece bir sonraki seksin peşindeydi. Yine de itiraf etmiydim ki yatakta ne yaptığının gayet farkındaydı.

Indy, "Dün gece kesinlikle biriyle yatmışsın," diye takıldı. "Işıldıyorsunuz, Bayan Shay."

"Yatmadım." Sesimi yükseltmemeye çalışıyordum. Uçağın arka koltuğundaydık ve çocuklar Chicago'ya döndüğümüz gece uçuşunda uyumaya çalışıyorlardı.

"Kesinlikle yapmışsın," diye sırttı. "Tinder'dan bir çocuk muydu?"

Indy'ye sırtımı dönerek arka mutfaktaki lekesiz tezgâhı temizlemeye başladım. "Dün gece biriyle *yatmadım*."

"Öyle mi?"

Bu derin kadifemsi ses iş arkadaşşıma ait değildi. Hayır, dün gece beni yerden yere vuran o büyüleyici adama aitti.

Birden fazla nedenden dolayı bu gece koridorda yürümekten kaçınmıştım. Birincisi, Zanders'ı görmek ve dün gecenin her ayrıntısını aklımda tutmak istemiyordum. İkincisi ise haklıydı. Onun aptal, kocaman siki yüzünden kahrolası şekilde topallıyordum.

Omzumun üzerinden baktığımda, Zanders mutfağı uçağın geri kalanından ayıran bölmeye yaslanmış, mükemmel dolgun dudaklarında ukala bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Göt herif.

"Biraz topallayarak yürüyorsun, Stevie. Bileğini falan mı burktun?" Ondan nefret ediyordum.

"Aman Tanrım," dedi Indy oldukça yüksek bir sesle. "Aman Tanrım." Başı dönmüş hâlde, gözleri Zanders ile benim aramda gidip gelirken yanakları gül rengine bürünmüştü.

Ağzı açık kalmadan önce olabildiğince sessiz bir şekilde, "Siz ikiniz gerçekten yattınız," diye fısıldadı.

YÜKSEK UÇUŞ

“Hayır!” Sesim, istediğimden daha yüksek çıkmıştı. “Hayır, yatmadık.”

Zanders kibirli bir adam olduğu için hiçbir şeyi inkâr etmedi. Bunun yerine sessizliğini koruyup ilgisizce omuz silkti.

“İyi iş çıkardın.” Indy’nin ifadesi bana yönelik değildi. Hayır, Zanders’a yönelikti ki buna bayılıyordum.

Rio kafasını Zanders’ın omzunun üzerinden mutfağa doğru uzattı. “Alabileceğim bir yastığınız var mı?”

“Rio kendin al, dostum.” Zanders yastıkların depolandığı baş üstü kutulardan birine doğru eliyle işaret etti. Zanders’ın bu lanet uçakta kendine tek bir şey bile almamış olması ise oldukça ironikti.

“Senin için getirebilirim,” diye teklif etti Indy.

“Teşekkürler, Indy.” Adını söylediğinde yeşil gözleri parladı. Bir elini kıvrıkcık siyah saçlarının arasından geçirip yolundan çekildi ve bunu yaparken... flört mü ediyordu?

Indy, Zanders’ın etrafından dolanarak mutfağımızdan ayrıldı. Böylece beni bütün gece uzak durmaya çalıştığım adamla baş başa bırakmış oldu.

“Dün gece bana mesaj göndermedin.” Benim alanıma girerek mutfağa doğru ilerledi. Gözlerim koridorda hızla ilerleyip Tara’nın nerede olduğunu kontrol etti ama o ön taraftaki koçluk ekibiyle flört etmekle meşgul görünüyordu.

“Neden otele döndüğüne dair bana mesaj göndermedin?” Bir adım daha yaklaştı, göğsü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Başımı yukarı kaldırdım. “Bu konuda o kadar ciddi olduğunu düşünmemiştim.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Zanders’ın kaşları çatıldı. “Bütün gece Instagram’ımı kontrol edip senden haber almayı bekledim.”

“İşte buradayım.” Şu anda şımarıklık yaptığımın farkındaydım ama dün gece hissettiğim her şeyden kendimi uzak tutmaya çalışıyordum ve bunu ilgisizmişim gibi davranmaktan baş-

ka nasıl yapacağımı bilmiyordum. Zanders'ın da aynı şekilde davranmasını bekliyordum, bu yüzden onun içten endişesi beni biraz şaşırtmıştı.

“Dün gece ne oldu öyle?” Kulağıma eğildi. “Eğlendiğimizi sanıyordum?”

“Eğlendik. Ve bittiğinde de ayrıldım.”

Zanders'ın ela gözleri şaşkınlıkla bana bakıyordu. Onu kötü hissettirmeye çalışmıyordum ama burada kendimi korumam gerekiyordu. O da benim gibi istediğini almıştı. Yarın yeni birini bulacaktı. Hatta gece iki sularında iner inmez yeni birini bulmuş bile olabilirdi.

“Pişman mısın?” Sorusu yumuşak ve kısıktı, ses tonuna biraz hüznü karışmıştı.

Ah, lanet olsun. Dün gece beni boğan ve anlamsızca beceren bu adam neden şu anda üzgün bir yavru köpek gibi görünüyordu? Dev defans oyuncusuna sarılmak istiyordum. Olmak istediğinden daha savunmasız duruyordu.

“İstemediğin bir şey yaptıysam özür dilerim. Niyetim-”

Başımı iki yana sallayarak, “Hayır,” diye sözünü kestim. “Hayır, pişman değilim.”

Bu bir yalandı ama onun düşündüğü sebeplerden dolayı değildi.

İşaret parmağıyla uzanıp gözlerimin önündeki tek bir bukleyi nazikçe kaldırırken rahatlamış bir iç çekti.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Zanders'ın eli inanamayacağınız kadar hızlı bir şekilde geri çekildi. İkimizin de kafası mutfak ile uçağın geri kalanı arasındaki eşikte duran Maddison'a kaydı.

“Sen dün geceki kız mısın?” Maddison'ın sesi kısık, kahverengi gözleri kocamandı ve hayır demem için yalvarıyordu.

Fakat ona istediğini vermedim.

“Stevie, sana güvenmiştim,” diye sızlandı.

“Kahrolası yerine otur,” diye ekledi Zanders.

YUKSEK UÇUŞ

“O hiçbir şey değil, ha?” Maddison devam etti. “Küçük bir aleti olduğunu ve onunla ne yapacağını bilmediğini duydum. Yatakta berbatmış.”

Zanders tükürür gibi, “Siktir git,” dese de ardından bir kahkaha duyulmuştu.

Takım arkadaşının da benim dün gece gördüğüm gibi onun soyunma odasında ne sakladığını gördüğünü bildiğim için kırkırdamaktan kendimi alamadım. ‘Minik’ bacaklarının arasında olup biten şeyin tam tersiydi.

“Stevie, hayal kırıklığına uğradım.” Maddison başını salladı. “Ne olursa olsun, ona kötü davranmaya devam etmene ihtiyacım olacaktı.” Zanders ile ikimizi işaret etti. “Çünkü bu lanet uçaktaki tek eğlencem tam anlamıyla buydu.”

Bununla birlikte, en iyi arkadaşını ve beni bir kez daha yalnız bırakarak koltuğuna geri döndü.

“O hâlde dün gece için pişman değil misin?” Zanders bir saniye bile kaybetmeden tekrar sordu, endişesi yüzünden okunuyordu.

“Pişman değilim ama bir daha olmamalı.”

“Bence tam tersi. Tekrar olması gerektiğini düşünüyordum. Her yola çıktığımızda mesela.”

“Yapamayız. Zanders, dün geceyi biri öğrenirse çok kötü olur.”

“Sarışın zaten biliyor!”

“Başka şekilde ifade edeyim. Eğer o duyarsa yanarım.” Uçağın ön tarafını işaret ettim.

“Şirret olan mı? Onun için mi endişeleniyorsun? Tatlım, ben sır tutabilirim.”

“‘Yalan söylemem’ olayına ne oldu?” Kaşlarımı kaldırarak gözlerine baktım, onu ölçüyordum.

Kalçamı kavrayarak beni kendine çekti. İddialı dokunuşu tüm bedenimi tutuştursa da ateşi söndürme ihtiyacıyla onu ittim.

“Bu yalan buna değer.” Alt dudağını ıslatıp dişlerinin arasına aldı, bakışları ağızma kilitlenmişti.

Sertçe yutkunarak geriye doğru büyük bir adım attım. Bu küçücük mutfakta başarabileceğim kadar büyük bir adımdı. Kollarımı göğsümde birleştirip onları geçici bir bariyer olarak kullanmak zorunda kaldığımda Zanders'm eli kalçamdan düştü.

“Tek seferlik bir şeydi.”

Zanders inanmayarak başını salladı. “Tek seferlik bir şeydi, ta ki öyle olmayana kadar.”

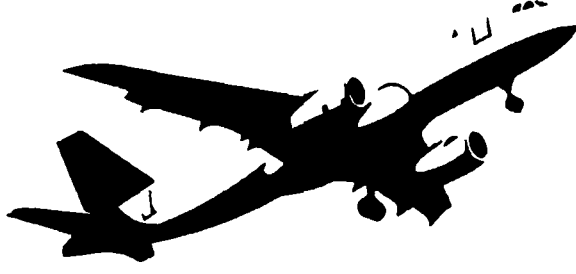
Beni mutfakta yalnız bırakarak koltuğuna geri döndü ama gitmeden önce hızla arkasına baktı, gözleri vücudumun her santimini tarıyordu. “Çünkü tek bir sefer benim için yeterli değildi ve senin için de yeterli olduğunu sanmıyorum.”

Kalçalarımı birbirine bastırdım, yüzüm dün gecenin anısıyla kızardı.

“Ah, bir de maden suyu alayım.”

Gözlerimi devirerek bininci kez, “Soğutucuda,” diye yanıt verdim.

“Ekstra limonlu, Tatlı Stevie.” Zanders'm aptal, kendini beğenmiş suratında memnun bir gülümseme belirirken koltuğuna doğru ilerledi.



BÖLÜM ON DOKUZ

STEVIE

“Rosie kızım, seni ne zaman sahiplendireceğiz?”

Tabii ki bu soru lafın geliyordu çünkü Rosie bana cevap veremeyen, muhteşem siyah rengiyle beş yaşında bir Dobermandı.

Kulaklarının arkasını bir kez daha kaşıdıktan sonra Rosie'nin iri bedeni geçen hafta onun için aldığım polar battaniyenin üzerinde kıvrılırken, gece için kafesini kilitledim. Kafesinde oldukça huzurluydu ki bu çok mantıklıydı. Zaten bir yıldır burada yaşıyordu.

Ben Chicago'da sadece birkaç aydır yaşıyordum ama barınak sahibi Cheryl'in söylediğine göre Rosie'nin favorisiydim.

Çoğu insan onun dışarıdan korkutucu görüldüğünü düşünse de iç dünyasında Rosie oldukça uysaldı ve doğru kişi için vereceği çok fazla sevgisi vardı.

“Bu tatlı kızı gerçekten eve götürmelisin.” Ben Rosie'nin kafesinin önünde oturup uykuya dalmasını izlerken Cheryl arkamda duruyordu.

“Keşke götürebilseydim. İkiz kardeşimin alerjisi var.”

“Eh, sanırım kardeşimi köpekle takas ederdim.”

“Bazen bunu düşünüyorum,” diye takıldım. “Bu gece senin için kapatabilirim.”

Cheryl beni başından savdı. “Stevie, yirmi altı yaşındasın ve bugün cumartesi gecesi. Eminim, burada yaşlı bir kadın ve birkaç yaşlı köpekle takılmaktan başka yapacak daha iyi işlerin vardır.”

Cheryl altmış küsur yaşında bir kadın olmasına rağmen hiç de yaşlı görünmüyordu. Hâlâ çok hareketliydi ve barınakta inanılmaz saatler geçiriyordu. Bunun nedeni de burayı ve köpekleri çok seviyor olmasıydı, tıpkı benim gibi.

Chicago’nun Yaşlı Köpekleri, Cheryl ve rahmetli kocasının kurduğu, köpekleri canı barınaklardan kurtaran ya da ailelerin evcil hayvanları kendileri için fazla yaşlandığında terk etme cüretini gösterdikleri yavrulara ev sahipliği yapan bir sivil toplum kuruluşuydu.

Bu konuyla ilgili konuşmak istemiyordum. Çok sık ağlamıyordum ama ne zaman yaşlı bir köpek sahipleri tarafından iğrenç bir bahaneyle terk edilse bu başıma geliyordu.

Sizi koşulsuz seven birini nasıl istemezsiniz? Cheryl’in kocası öldüğünden beri bina çökmeye başlamıştı ve ne yazık ki çoğu insan hâlâ yaşlı bir hayvanı sahiplenmek yerine yavru köpek satın almayı tercih ediyordu. Bağışlar yok denecek kadar azdı, kapıları açık tutmamıza ve köpeklerin kaplarına mama koymamıza ancak yetiyordu.

Kardeşim Ryan en büyük bağışçımızdı ve sanırım bunun nedeni hiçbirini eve getiremediğim için kendini suçlu hissetmesiydi.

Elimde olsa tüm zamanımı burada geçirirdim ama ne yazık ki faturaları ödemem gerekiyordu. Çok faturam olduğundan değildi hatta kira bile ödemişyordum ama taşındığımda, ay sonunu getirebilmek için maaşlı işime devam etmem gerekiyordu.

“Cidden, Stevie, git eğlen!” Cheryl ön masaya oturmuş, gözlükleri burnuna doğru kaymış ve karşılayacak kadar pa-

YÜKSEK UÇUŞ

rası olmadığından korktuğum fatura yığınınını düzenlemeye çalışıyordu.

Cheryl'e Ryan'ın deplasmanda olduğunu ve Indy'nin de erkek arkadaşıyla randevuda olduğunu düşünerek kendi eğlence anlayışımın en yumuşak eşofman altımı giyip kanepeye kıvrılıp film izlemek olduğunu söylemeli miydim? Hayır, bu küçük gerçeği kendime saklayacaktım. Benim heyecanlı bir hayat yaşadığımı düşünmesine izin veriyordum ama dürüst olmak gerekirse Cheryl'in muhtemelen benden daha heyecanlı bir hayatı vardı.

Gerçekten var mıydı? Çünkü daha bir hafta önce NHL'deki en kötü şöhretli adamla hayatımın en iyi seksini yapmıştım.

"Yarın görüşürüz." Geceyi geçirmek üzere barınaktan çıkmadan önce Cheryl'a hızlıca el salladım.

Daireye geri dönmek için telefonumu çıkarıp Raptors maçının skorunu kontrol ettim. Maç nadiren öğleden sonra oynanıyordu ve iki aydan kısa bir süre önce takımla ilgilenmeye başladığımdan beri garip bir şekilde hokeye merak salmıştım.

İlk çıkan manşet Anaheim'a karşı 4-2'lik bir galibiyet skoruydu.

İkinci manşetin altında ise Zanders'ın yüzü ve yanında birlikte arenadan çıktıkları çarpıcı bir kadın vardı.

Bu Chicago'nun şehre döndüğümüzden beri oynadığı dördüncü karşılaşmaydı, bu da Zanders'ın birlikte resmedildiği dördüncü kadındı.

Hiç şaşırmamıştım.

DC'de o gece ona mesaj attığımda neye bulaştığımı biliyordum ve bu yüzden kışkırdığımı söyleyemezdim.

Pekâlâ, bu bir yalandı. Biraz kıskanmıştım ama sadece o geceyi düşünmeden duramadığım içindi. Çok zevkliydi, çok ihtiyacım vardı ve haklıydım, vibratörüm o zamandan beri bir boka yaramıyordu.

Zanders'ın sözleri bütün hafta kulağımda yankılandı.

“Çünkü tek bir sefer benim için yeterli değildi.” Benim için de yeterli olduğunu zannetmiyordum ama bu, bir daha olamayacağı gerçeğini değiştirmiyordu ve onun takıldığı kişi olmanın imkânı yoktu. Bunu neden düşündüğünü bile anlayabilmiş değildim. Gittiğimiz her şehirde peşinden koşan kadınlar vardı ki buna yaşadığımız şehir de dâhildi.

Zanders’in bu öğleden sonra maç sırasında karıştığı kavgaya, rakibine biraz fazla sert ve bel altı vurduğu için yediği ceza hatta bir gurur madalyası gibi taşıdığı şöhreti hakkında daha fazla manşet atılıyordu, dayanamadığım bir şöhret.

Telefonumu çantama atıp asansörle daireme kadar sessizce çıktım. Asansöre serenat yapan piyano tuşları hariç sessizlik hâkimdi. Üzerimdeki bol paça pantolon, pek de beyaz olmayan spor ayakkabılarım ve köpek tüyleriyle kaplı dağınık saçlarımla içeri girdiğimde, Ryan’ın komşularının birden fazla kez gerçekten burada yaşayıp yaşamadığını sorguladıklarına emindim.

Eve vardığımda Ryan’ın ön kapısında asılı, dışında ev numaramızın yazılı olduğu bir zarf buldum. Zarfı çıkarıp kapının kilidini açtım ve anahtarlarımı içerideki konsolun üzerine bıraktım.

Ayakkabılarımı çıkarıp mutfak adasına oturduktan sonra zarfı açtım. İçinde tek tek paketlenmiş, eğlenceli boyutlarda birkaç parça şeker ve bir mektup vardı.

Selam komşum,

Üç yaşında bir kızımız var ve babası iş seyahatinde olduğu için Cadılar Bayramı’nı onunla kutlayamadı. Bu akşam kapı kapı dolaşıp şeker ya da şaka oynayarak bunu telafi etmeyi planlıyoruz.

Eğer siz de katılmak ve kızımızın gecesini güzelleştirmek isterseniz, lütfen kapınızın önündeki aydınlatmayı açık bırakın, biz de akşam 6-7 arasında uğrayalım. Eğer istemiyorsanız, endişelenmeyin! Umarız onun yerine şekerin tadını çıkarırsınız!

YÜKSEK UÇUŞ

*Komşunuz,
-Maddisonlar*

Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey olabilirdi. Cadılar Bayramı gecesi Philly'den Buffalo'ya uçmuştuk, bu yüzden bu notun tam olarak hangi iş gezisine atıfta bulunduğunu anlayabiliyordum.

Bir yanım dışarının ışığını söndürmek istedi çünkü bildiğim kadarıyla Maddison aynı apartmanda yaşadığımızı bilmiyordu ve belki kardeşimin kim olduğunu öğrenmesine bir süre daha engel olabilirdim. Ancak içimden bir ses, kızının iyi bir Cadılar Bayramı geçirdiğinden ve bol bol şeker ya da şaka yapacağından emin olmak istiyordu.

Bir saat kadar kanepede oturup izleyecek bir şeyler ararken kapının çalındığını duydum. Hızla koltuktan zıplayarak zarftan şekerleri aldım ve ön kapıyı açtım.

Elinde balkabağı şeklinde bir sepetle, parlak zümrüt gözleri ve vahşi kumral saçlarıyla çok tatlı küçük bir kız duruyordu. Kabarık sarı elbisesi bana onun kim olduğunu kesinlikle açıklıyor, saten eldivenlerindeki gül işlemesi de bunu doğruluyordu.

“Şeker mi şaka mı?”

“Sen Belle olmalısın.” Onunla göz hizasına gelmek için eğildim ve yanaklarındaki derin gamzelerin gülümsemeye porselen tenine daha da gömülmesini izledim.

“Stevie?”

Maddison'ın seslenmesiyle kafamı kaldırdım ve Disney prensesleri gibi giyinmiş, çoğu erkek olan yetişkinlerle dolu bir koridorla yüzleştim.

“Burada mı yaşıyorsun?” Maddison içten bir merak duygusuyla sordu ama üzerinde kabarık kollu, açık mavi bir elbise ve siyah bir gerdanlık vardı, bu yüzden cevap olarak gülmemek için kendimi zor tuttum.

“Stevie?” Ariel gibi giyinmiş kadın dönüp ona sordu. Kı-

zıl saçlarına ve internette gördüğüm fotoğraflarına bakılırsa, karısı Logan'dı. "Şey gibi..." Kadın ellerini sanki bir uçağın kanatlarıymış gibi uzattı ve Maddison kaşlarını imalı bir şekilde oynatarak onaylarcasına başını salladı.

Logan bilmiş bir gülümseme ve daha da anlayışlı bir ses tonuyla, "Anlıyorum," diye ekledi.

Belli ki Maddison ona Zanders ve benden bahsetmişti.

Bir doksan beş boyundaki defans oyuncusundan bahsetmişken, tüm gözler grubun arkasına, siyah dövme ve altın takıları olan, buz mavisi ışıltılı bir elbise ve uzun sarı örgülü peruk takmış bu devasa adamın durduğu yere çevrildi.

"Hey." Zanders sırttı, gözleri benimkilere kilitlenmişti.

Kahkahalarımı tutmaya çabalıyordum, gerçekten çabalıyordum ama şehrin en büyük playboyu olarak bilinen ve muhtemelen hayranlarından daha fazla düşmanı olan bu adam, dizlerinin hemen altına denk gelmesine rağmen, güya yere kadar uzanan bir elbise giyyordu.

Ancak bunu kasım ayının ortasında bir cumartesi gecesini, en iyi arkadaşının kızının iyi bir Cadılar Bayramı geçirmesini sağlamak için yapıyordu.

Ve bu tatlı davranış, nefretiyle nam salmış hokey oyuncusundan asla beklemediğim bir davranıştı.

"Bunca zamandır burada mı yaşıyordun?" Maddison'ın sorusu beni kendime getirdi ve haklı olduğumu anladım. Zanders ona komşusu olduğumu söylememişti.

"Ağustos sonunda taşındım."

Logan tekrar Zanders'a döndü. "Demek *bu yüzden* artık çatı katındaki asansörü hiç kullanmıyorsun."

"Lo..." Zanders'm gözleri kocaman oldu, sesi uyarırcasına sertti. En iyi arkadaşının karısı onu tamamen otobüsün altına atmadan önce durdurmaya çalışıyordu.

Maddison iki kolunu da karısının omuzlarına arkadan doladı, ikisi de son derece eğlenerek arkadaşlarının aleyhinde birbirlerine gülüyorlardı.

YÜKSEK UÇUŞ

“Demek Belle sensin?” Dikkatimi bu gecenin asıl konusu olan tatlı kıza yönelttim.

“Ben aslında Ella’yım.”

“Ella mı? Bu çok güzel bir isim. *Sindirella* olmak istemez miydin? Onun yerine babanı mı seçtin?”

Ella sorum üzerine kıkırdamaya başladı. “Hayır.” Gururla göğsünü işaret ederek başını salladı. “Belle en akıllısı. Benim gibi.”

“Ah.” Anlayışlı bir kahkaha attım. “Bence doğru seçimi yapmışsın.” Elimi ağzıma götürüp fısıldadım: “Belle benim favorim zaten.”

“Peki ya Elsa?” diye sordu derin bir ses grubun arkasından. Zanders’a baktığımda, sanki şu anda ilgi çekmek için biraz umutsuz değilmiş gibi omuzlarını silkti.

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirerek dikkatimi Ella’ya verdim ve ailesinin verdiği şekerleri alıp zaten dolu olan sepetine ekledim. “Ella, umarım bu gece ailenle birlikte çok eğlenirsin.”

Küçük eliyle beni kendine yaklaştırdı. Saten eldivenli elini kulağıma götürüp dudaklarını büzdü. “Saçlarını beğendim,” diye fısıldadı.

Ben de ona aynı şekilde karşılık verdim. “Ben de senin saçlarını beğendim.” Onun saçları da benimkiler kadar kurcalanamaz görünüyordu. Biz vahşi saçlı kızlar birbirimize destek olmalıydık.

Maddison, “Sen ne diyemedelisin, demelisin, bebeğim?” diye seslendi.

“Teşekkür ederim!” Ella el sallayıp koridordan geçerek bir sonraki daire kapısına doğru ilerledi.

Brave filmindeki hatun gibi giyinmiş daha kısa boylu bir adam hemen arkasından takip etti ama kızıl kaşlarına bakılırsa, kıvırcık kızıl peruğu doğal saç renginden çok da uzak değildi. Daha sonra Jasmine gibi giyinmiş, orta boylu ve esmer bir oğlan çocuğu yeni doğmuş bir bebeği kucağında taşıırken

-Maddison'ın oğlu olduğunu tahmin ediyordum- ardından bir çift siyah Doc Martens ile tamamlanmış Pamuk Prenses kostümü giymiş, minicik bir kız çocuğu geldi.

İkisi Zanders'la birlikte kapımın önünde oyalanırken Maddison çenesini karısının başına dayamış, muhtaç bir köpek yavrusu gibi bakıyordu.

"Çok tatlı." Ella'mın kahverengi saçlarının heyecanlı adımlarıyla birlikte sıçrayışını izledim.

"Üç yaşında olmasına rağmen on üç gibi davranıyor ama biz yine de onun büyük hayranlarıyız. Bu arada, ben Logan." Elimi sıkmak için uzandı, dudaklarında nazik bir gülümseme vardı. "Umarım çocuklar işinizi çok zorlaştırmıyordur."

"Hayır, hiç de bile." Ona sarılmış olan adamı gösterdim. "Öte yandan diğeri biraz şımarık." Zanders'a döndüğümde, ifade son derece doğru olsa da sesim mizahla süslenmişti.

"O kadar da kötü değilim," diye sızlandı Zanders.

"Evet, tam bir baş belası olabiliyor."

"Lo!"

"Ama yine de onu seviyoruz." Logan bana dönmeden önce Zanders'a en tatlı gülümsemesini takındı. "Seninle tanışmak çok güzeldi."

"Seninle de."

"Görüşürüz, Stevie," dedi Maddison kolunun altına sıkıştırdığı karısıyla uzaklaşmadan önce.

Zanders biraz utangaç bir tavırla, tüm arkadaşları koridor-da uzaklaştıktan sonra yanıma yaklaştı.

"Beni mi takip ediyorsun?" Alay ediyordum.

O da bilerek omuzlarını silkti. "Hey." Dolgun dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi.

"Hey." Gözlerim vücudunda gezinirken eğlenmekten kendimi alamıyordum.

"Çok seksi, biliyorum."

"Elbiseni tasvir etmek için güzel bir kelime, evet. Güzel olduğunu biliyordum ama bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Ve o yara izi gerçekten de görünüşünü güzelleştirmiş."

Sağ yanağındaki kesiği gösterdim, bugünkü oyun sırasında oluştuğunu tahmin ediyordum.

“Ona bunu oyun sırasında yapmamasını söyledim ama sen bir de diğer adamı görmelisin.” Zanders daha dik durarak bir elini kendini beğenmiş bir şekilde göğsünü kaplayan parlak mavi kumaşta gezdirdi. “Yanlış buz kraliçesine bulaştı.”

Başımı yana eğdiğimde kendimi tutamayıp kahkaha attım. “Nasıl oldu da Elsa’ya bulaştın? Diğer tüm arkadaşların en azından karakterlerine benziyordu.”

“Sarı peruğun ten rengime uymadığını mı düşünüyorsun?” Ben cevap olarak tek kaşımı kaldırırken Zanders keyifle kahkaha attı.

“Kostümlerimizi Ella seçti. İnsanların benim kötü olduğumu düşündüğü gibi Elsa’nın da kötü olduğunu düşündüklerini ama aslında ikimizin de çok iyi olduğumuzu söyledi.” Zanders savunmak için ellerini kaldırdı. “Onun sözleri, benim değil.”

Chicago’lu defans oyuncusunu tanıdıkça Ella’nın haklı olabileceğini daha çok hissediyordum. O gerçekten de harika biriydi.

“Bugünlerde daha iyi yürüdüğünü görüyorum.”

Gözlerimi devirirken ifadesini bir yanıtla ödüllendirmeye karar verdim. Bunun yerine kapüşonumun ipinin ucunu ağzıma sokup gözlerimi yere kilitleyerek kızaran yanaklarımı örtmeye çalıştım.

“Gördüğüm kadarıyla hâlâ o berbat eşofmanları atmamı-
şız.” Asılsız bir suçlamayla ağzım açık kalınca başımı kaldırıp ona baktım.

“Pijamalarımınla bu kadar ilgileniyorsan, bana yenilerini alabilirsin.”

“Beni kışkırtma.”

“Merak etme. Yakında çıkacaklar. Duşa girmek üzereydim.”

Zanders’ın ela gözleri kısıldı. “Gerçekten de üzerimde lanet olası bir elbise varken beni tahrik etmeye mi çalışıyorsun, tatlım?”

“Her şey seni tahrik ediyor,” diye güldüm.

“Sen beni tahrik ediyorsun.”

Sertçe yutkunarak bakışlarımı onunkilerden ayırdım.

“Nasılsın?” Zanders’ın sorusu yumuşak ve tamamen samimiydi, beni şaşırtmıştı.

“İyiyim?” Kaşlarım neden umursadığını anlayamamanın verdiği şaşkınlıkla çatıldı.

“İyiyim. Bu iyi. Hatta harika.” Kelimeleri telaşlı duyuluyordu ve bu kendinden emin adamı daha önce hiç bu kadar telaşlı görmemiştim.

Ona tepeden tırnağa bakınca, hayatının bu kısmının neden manşetlerde hiç yer almadığını merak ettim. İnsanlar Chicago’nun çapkın adamının cumartesi gecesini en yakın arkadaşının kızının onun için seçtiği bir elbiseyle geçirdiğini bilselerdi nasıl bir etki yaratırdı?

Bu küçük düşünce, onunla ilgili haberlerde başka neleri yayınlamadıklarını merak etmeme neden oldu. Halkla ilişkiler ekibine istediği hikâyeyi yaymaları için epeyce para ödediğini söylemişti, ki bu versiyonunun hikâyelere dahil olmadığı ortadaydı.

Peki ama neden?

“Buradan evimi görebilirsin.” Trans hâlimden sıyrılıp Zanders’ın görüş alanını takip ederek evimi çevreleyen büyük pencerelere baktım. “Tam orada. Üst katta.” Sesi yumuşacıktı, dudakları kulağıma yakındı. Eğilerek arka pencereden sokağın karşısındaki yüksek binayı işaret etti.

“Sokağın karşısında mı oturuyorsun?” Buradan tüm apartmanı görebiliyordum ve vay canına, çok havalıydı.

“Artık geçen hafta sonunun tekrarına hazır olduğunda beni nerede bulacağını biliyorsun.”

İşte alışık olduğum o boğucu sesi. Ses tonundan seks akıyordu. Bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Yüzümü ona döndüğümde Zanders hareket etmedi, dudakları günahkâr bir şekilde benimkine yakındı. Bakışları

YÜKSEK UÇUŞ

dudaklarım ve gözlerim arasında gidip gelirken ben bir adım uzaklaşıp aramızda biraz boşluk bıraktım.

Her nasılsa ışıltılı bir elbise ve platin bir peruk giymesine rağmen beni tahrik edebiliyordu.

Aptallık madalyası almış bir hâlim vardı.

“Bu hafta epey meşgulmüşsün gibi görünüyor,” diye cevap verdim, bazı duvarları yeniden örme ihtiyacı duyarak. Bunu neden söylediğimi bilmiyordum. Zanders şöhretini seviyordu. Bunu yüzüne vurmam beni kıskanç, önemsiz bir aptal gibi göstermişti.

Yüzünde olmasını beklediğim kibir yerine, şaşırtıcı bir biçimde suratı asıldı. “İnternette gördüğün her şeye inanma, Tatlı Stevie.”

Dudaklarım özür dileyen bir gülümsemeyle kıvrılmadan önce aramızda kısa süreli, garip bir sessizlik oldu.

Arkadaşlarıyla buluşmak üzere kapımdan uzaklaşırken yüz hatlarını hayal kırıklığı kaplamıştı. “Görüşürüz.” Bana yarım bir gülümsemeyle baktı ama bu sefer yüzünde pek neşeli bir ifade yoktu. Daha çok hüzünden ibaretti ve bana tam bir pislik olduğumu hissettirmişti.



BÖLÜM YİRMİ

ZANDERS

“**B**u sezon çok iyi gidiyorsunuz, çocuklar.”

Kahverengi deri koltuğa yaslanıp ellerimi başımın arkasında birleştirdim. “Sonunda gerçek bir başarı elde etmek için tüm doğru parçaları bir araya getirmeyi başarmışız gibi görünüyor.”

“Eli’nin dün geceki maç kazandıran golü,” diye başladı ortak terapistimiz Eddie. “Çok güzeldi.”

“Evet, dün gece içki masasında bana birkaç kez tekrarını göstermeyi ihmal etmedi.”

Maddison deplasmana nazaran kendi sahamızda daha iyi oynardı, bu yüzden iki haftalık iç saha performansımızdan sonra ligde sayı lideri olması şaşırtıcı değildi. Ancak Eddie, Maddison’ı benim en iyi arkadaşımı tanıdığım kadar iyi tanıyordu, o yüzden bunu dile getirmeme gerek yoktu. Ailesi sahadayken her zaman oyununun zirvesinde olurdu.

Öte yandan ben, deplasman stadyumlarından gelen nefretle beslenirdim. Hokey de dahil olmak üzere hayatımın her alanında kendi kendimin destekçisi olmaya alışkındım.

“Noel hakkında ne düşünüyorsun?”

Bu soru duraksamama neden oldu. Korkunç aile tatilini düşünmekten kaçınmaya çalışmışım ama elbette Eddie soracaktı. Neredeyse on yıldır benim terapistimdi. Haftalık seanslarımız genellikle iki arkadaş arasında geçen bir sohbetten ibaret olsa da Eddie, Eddie olduğu için, daha derin bir şeylerin kökünü nasıl bulacağını her zaman iyi bilirdi. Elbette, aile geçmişimin her bir kirli ayrıntısını bildiğinden, Noel yaklaşırken bu konuyu açması hiç de şaşırtıcı değildi.

Sekiz yıl önce ona ve kendime seanslarımızda dürüst olacağıma dair bir söz vermişim. Acımasız dürüstlük hayatımın her alanına yayıldı ve söylemeliyim ki bu inanılmaz derecede rahatlatıcı bir şeydi. Gençken mücadele ettiğim birçok içsel şeytanımı yenmeme yardımcı olmuştu.

“Çok endişeliyim. Ne hakkında konuşacağımı bile bilemiyorum. Lindsey yanımda olmayacak ve keşke onun yerine bir bahane uydurup kaçsam.”

“Bu babanla konuşman için iyi bir fırsat olabilir, Zee. Seni ziyaret ederek açıkça gayret gösteriyor.”

“Logan da öyle dedi.”

“Evet, şey,” dedi Eddie gülerek. “Logan muhtemelen kariyerini gözden geçirmeli ve benimle aynı mesleğe yönelmeli.”

Üniversitedeyken Maddison’la ben aynı terapistte gidiyorduk ve Eddie şakayla karışık, onun ofisinde olmadığımız zamanlarda başımızı dik tutması için maaşının yarısını Logan’a ödemeyi teklif etmişti.

“Babanla dürüst bir konuşma yapmaktan seni alıkoyan ne? Hayatındaki diğer herkesle bu konuda harika bir iş çıkarıyorsun.”

“Hayatımdaki diğer herkese kızgın değilim.”

“Babana neden kızgınsın?”

“Eddie, nedenini biliyorsun.”

“Hatırlat bana.” En sevdiği yöntemdi. Tam olarak nedenini bildiği için tekrarlamama gerek yoktu. Sadece nedenini hatırlayıp hatırlamadığımı öğrenmek istiyordu.

“Çünkü o da annem gibi beni terk etti. Aynı kahrolası zamanda. Kendini işine adadı ve ben kimsesiz kaldım.”

“Bunu neden yaptığını ona hiç sordun mu?”

“Sormama gerek yoktu. Nedenini biliyorum. İhtiyacım olan baba olmak için beni yeterince sevmiyordu.”

Eddie derin ve teslimiyetçi bir nefes aldı. “Bu hafta sonu ikiniz yalnız olacağınıza göre, ona lisenin son yıllarında neler olduğunu sormaya ne dersin?”

Başımı hızlıca sallayarak ona hayır dedim. “Artık umurumda değil. Kendimi bu olaydan uzaklaştırdım ve kendimi onun ya da bir başkasının sevgisine ihtiyaç duymayacak kadar çok seviyorum.”

“Zee.” Eddie’nin başı sandalyesinin gri koltuk başlığına yaslandı. “Tanrı aşkına, lütfen bana sekiz yıl birlikte çalışmamız sonucunda bunun doğru olmadığını anladığını söyle.”

Yıllardır güvenli sığınağım olan o tertemiz danışmanlık ofisini sessizlik bürüdü.

“Sevilmeye layık olmadığını mı düşünüyorsun?” Eddie çerçevesiz gözlüklerini burnunun kemerine doğru iterken ayak bileğini diğer dizinin üzerine koymuş, ellerini birbirine kavuşturmuştu. Eğer terapist kelimesinin karşılığını bulmak için sözlüğünüzü açsaydınız, Eddie’nin kazak ve yelek kombini yapmış bir resmini bulacağınızdan emindim.

Belli ki sorusunu cevaplamaktan kaçınıyordum.

“Sevilmediğini mi düşünüyorsun?” diye tekrar sordu.

“Sanırım birkaç kişi beni seviyor. Maddison, Logan, kız kardeşim. Ama gerçek beni görseler başkaları da beni sever miydi bilmiyorum.”

“Gerçek sen kimsin?” Eddie bu sorunun da cevabını biliyordu.

Gözlerimi devirerek ona hatırlattım. “En iyi arkadaşlarını önemseyen biri. Zihinsel olarak güçlü biri çünkü bunun için çok çalıştım. Buzda sadece ekibini koruduğu için kavga eden biri. İnsanların birlikte olduğunu düşündüğü tüm kadınlarla geçirdiği zamandan daha fazlasını amca olarak geçiren biri.”

Eddie başını sallamaya devam ederken bir yandan da son sekiz yıldır yaptığı gibi defterine notlar alıyordu.

YÜKSEK UÇUŞ

“Kendisi için çizilen imajı kaybetmekten korkan biri çünkü insanlar o adamı seviyor. Gerçek adamı sevip sevmeyeceklerini bilmiyorum ve bunu öğrenmeye istekli olup olmadığımı da bilmiyorum.”

“Sen her zaman en dürüst danışanımsın oldun, Zee ama kim olduğun konusunda tüm dünyaya yalan söylüyorsun. Asla yalan söylemeyen biri için bu oldukça büyük bir yalan.”

“Eddie.” Tuhaf bir kahkaha attım. “Şu anda günlerden çarşamba ve henüz öğlen olmadı. Bir çarşamba sabahına göre oldukça yorucu ilerliyor.”

“Bu lanet olası bir terapi. Ne bekliyordun ki?” Tabii ki mizahla konuyu saptırmama izin vermedi. Beni iyi tanıyordu.

“Sevilmek istiyor musun?”

Vay canına. Bugün bütün zor soruları sıralıyordu ve bunun için yeterince kafein almamıştım. Kahretsin, bunun için yeterince *viski* de içmemiştim.

“Sanırım bu seçeneği kendim için uzun zaman önce masadan kaldırdım.”

“Zee, sen yirmi sekiz yaşındasın. Seksen sekiz yaşında olsan da yön değiştirebilirsin. Sevilmek istiyor musun?”

Sessizlik.

“Sevilmek istiyor musun?”

Ben sessiz kalırken dışarıdaki sokağın gürültüsü sessiz odayı dolduruyordu.

“Zee, sevilmek istiyor musun?”

“Evet! Siktir.” Başımı arkamdaki kanepeye yaslayıp gözlerimi kapadım ve avuçlarımı çene çizgimin üzerinde gezdirdim.

Eddie tipik bir terapist değildi, en azından benim için değildi. İlişkimizin bu aşamasında bir tür yaşam koçu gibiydi ve bu gerçekten sinir bozucuydu.

Gerçek şuydu ki sevilmeyi gerçekten istiyordum ve bunu kabullenmek beni dehşete düşürüyordu. Kimse sizi sevmezken sevilmek istemediğinizi söylemek çok daha kolaydı.

“Olduğun kişi için mi sevilmek istiyorsun, yoksa insanların seni *düşündüğü* kişi için mi?”

“Olduğum kişi için.”

“O zaman neden insanların kim olduğunu bilmesine izin vermiyorsun?”

“Çünkü korkuyorum.” İşte buradaydı. Her şeyin kaynağı. Hayranlarımın ya da bir başkasının gerçek beni görmesinden çok korkuyordum. Ligde geçirdiğim son yedi yıl boyunca takındığım bu karakter büyük sözleşmelerin altına imza atmamı sağlamıştı. Bunu kaybetmekten korkuyordum. Kontratımı kaybetmekten korkuyordum. En iyi arkadaşlarımın yaşadığı takım ve şehir tarafından kovulmaktan korkuyordum.

Kendi ailem gerçek beni yanımda kalacak kadar sevmemişti. Neden başkasının sevmesini bekleyecektim ki?

“Savunmasız ve kendin olmak korkutucu, dostum dehşete düşürüyor.”

“Yine de değer verdiğin, sahiden kim olduğunu görmelelerine izin verdiğin insanlar seni koşulsuz severler. Neden başkalarının da seni koşulsuz sevmesine izin vermiyorsun? En azından onlara bir şans ver.”

Kahretsin, göğsümün sıkıştığını hissediyordum. Üstelik “panikatak” gibi değildi, “bu bana bir ton tuğla gibi çarptı” ve “onun haklı olduğunu biliyorum” gibi bir sıkışmaydı.

“Haklısın.”

“Tanrım, bunu duymak çok iyi geldi.” Eddie’nin dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. Kendini beğenmiş piç. “Bu hafta gerçek Zee’yi değil de sadece medyanın EZ versiyonunu bilen biriyle gerçek, savunmasız benliğin üzerinde çalışmaya ne dersin? Belki babanla?”

“Babam olmaz.”

“Tamam.” Eddie ellerini teslim olurmuş gibi havaya kaldırdı. “Ama birine ihtiyacımız var. Gerçek seni tanıdığını sandan ama hiçbir fikri olmayan birine. Onlara gerçekte kim olduğunu göster.”

“Peki ya gerçek beni sevmezlerse?”

Eddie bir an düşündü. “O zaman Aktif Zihinler’e yaptığım

YÜKSEK UÇUŞ

bağışı iki katına, çocuklar için planladığım iki seansı da dörde çıkarırım.”

“Anlaştık,” dedim onun sözlerini geri almasından daha hızlı bir şekilde.

Eğer birine karşı savunmasız olmak bana şehirdeki doktorlarla terapistlerden topladığımız ve hızla artan haftalık seanslara dört tane daha ekleme şansı verecekse, o zaman yapardım.

Duvardaki saat onu gösteriyordu. “Tekrar üzerinden geçtik.” Eddie omuzlarını silkti. “Bunu yapabilirsin.”

Ayağa kalkıp birbirimize sanıldık. Daha önce de söylediğim gibi bu işi sekiz yıldır yapıyorduk. Eddie hayatımın vazgeçilmez bir parçasıydı ve gerçek bir dosttu. Ailemden biriydi, bu yüzden bana ailemin verdiği isimle değil, hayatımdaki en önemli insanların kullandığı isimle hitap edebiliyordu.

“Gelecek ay gerçekleşecek galaya geliyorsun, değil mi?”

Beni ofis kapısına götürüp kapıyı açtı. “Tabii ki geleceğim. Sen ve Eli ile daha fazla gurur duyamazdım. İkinizin üniversitedeki kibirli küçük pislikler olduğunuz zamanları hatırlıyorum. Şimdi şu hâlinize bir bakın.”

“Şimdi iki kibirli yetişkin adam olduk.”

“Bunu asla kaçırmam.”

Onu uyarır gibi parmağımı salladım. “Siyah kravat.”

Siyah kravat giyme kuralı benim fikrimdi. Kahretsin, güzel giyinmek için bir bahanem olmasına bayılıyordum. Smokinle çok şık görüldüğümünden bahsetmiyordum bile.

“Faturasını da sana gönderirim.”

Eddie'nin ofisinin altındaki küçük kafe her çarşamba sabahı mutlaka gittiğim bir mekândı. Seanslarımızdan sonra hep yorgun hissederdim. Her zamanki iki şekerli kahvemi alıp evime doğru kısa yürüyüşüme devam ederdim.

Dışarı çıkar çıkmaz kasım sonu soğuğu beni çarptı. Kulaklarımı örtmek için beremi aşağı çektim. Chicago şehir merkezinin sokakları farklı noktalardan bir yerlere gitmeye

çalışan insanlarla dolup taşarken, şükürler olsun ki başımı öne eğmeme gerek kalmadan, onların beni fark edemeyecek kadar meşgul olmaları sayesinde fark edilmeden ilerliyordum.

Evimden iki blok ötedeki köşeyi döndüğümde olduğum yerde durup, kaldırımda geniş bir yer kapladığım için insan trafiğinin bedenimin etrafından dolaşmak zorunda kalmasına sebep oldum.

Olduğum yerde çakılıp kaldım çünkü az ileride kestane rengi bukleleriyle bir kafa vardı ama bugün topuz yapılmış ve etrafına sarı bir bandana sarılmıştı. Stevie soğuk beton kaldırımda oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş ve başını ellerinin arasına almıştı.

Bu kızın son zamanlarda kafamda kapladığı yer biraz endişe vericiydi. Tek gecelik bir ilişki olacağını düşündüğüm şey, tekrarını umduğum bir ilişkiye dönüşmüştü ama son birkaç haftadır hatta onu gecikmeli Cadılar Bayramı'nda gördüğümden beri yaptığımız birkaç kısa yolculukta Stevie mesafesini koruyordu.

Çok sinir bozucuydu.

Bir blok öteden bile, kafasını kaldırıp telaşla yanağını silmeden önce sırtının hafifçe titrediğini görebiliyordum.

Hayır, hayır, hayır. Ben ağlamaları sevmezdim. Doğrusu, kızların ağlamasını sevmezdim. Özellikle de daha önce birlikte olduklarımın. Teselli etmek, uzak durmak istediğim yakınlık faktörüne katkıda bulunuyordu ama anlaşılın kimse ayaklarına bunu anlatamamıştı çünkü farkına varmadan beni kaldırımda oturan üzgün uçuş görevlisine doğru götürmüşlerdi.

Stevie başını kollarının arasına gömmüş, dalgın dalgın yere bakarken onun yanında durduğumun farkında değildi. Pantolonum bazı insanların haftalık maaşından daha pahalıydı ama işte buradaydım, iğrenç Chicago şehir merkezinin ortasında iğrenç bir kaldırımda oturuyordum.

“Beni mi takip ediyorsun?” Omzumu onun omzuna doğru iterek, bu esprinin şu anda her ne halt oluyorsa onu dağıtmasını umuyordum.

YÜKSEK UÇUŞ

Ancak öyle olmadı.

Stevie kavuşturduğu kollarından başını kaldırdı, mavi-yeşil gözleri kızarmıştı. Çilli burnu şişmiş ve pembeleşmişti, yüzündeki hüznün daha belirgin olamazdı.

“Aman Tanrım.” Bana arkasını döndü, burnunu ve yanaklarını silmek için büyük boy gömleğinin kolunu kullandı. “Gitmelisin. Bunu görmeni istemiyorum.”

“Sen iyi misin?”

“Evet.” Derin bir nefes aldı, kendini toparlamaya çalışıyordu, yüzü hâlâ diğer tarafa dönüktü. “Tamamen iyiyim.”

“Tanrı’ya şükür. Seni bir kaldırımda ağlarken yakalaysaydım bu senin için ne kadar da utanç verici olurdu.”

Kahvemi dudaklarıma götürdüğümde, o dönüp bana bakarken gülümsememi gizledim. İkimiz de gülüyorduk ve gülüşü kulağa hoş geliyordu. Gizlemeye çalıştığı burnunu çekişinden çok daha iyiydi.

Bu sefer dizim onunkine değdi. “Neler oluyor?” Burnundaki küçük altın halkayı gömleğinin koluna silerken döndürmüştü, tekrar düzeltilti. “Bir köpek öldü.”

“Senin köpeğin mi?” Kalbim onun için biraz kırılmıştı.

“Hayır.” Başını iki yana salladı, omzunun üzerinden işaret etti. Boynumu yukarı kaldırıp arkamızdaki yıkık dökük binanın üzerindeki tabelayı okudum. Chicago’nun Yaşlı Köpekleri.

“Burada gönüllüyüm, köpeklerimizden biri öldü. On iki yaşındaydı ve zamanı gelmişti ama onu seven birinin yanında değil de burada ölmesi beni çok üzdü.”

Siktir. Bu hiç iyi değildi. Stevie’nin lakabı oldukça manidardı çünkü hiçbir zaman tatlı bir yönünü göstermemişti. Bir kere bile. Şimdi bu kaldırımda otururken, bana aslında çok tatlı biri olduğunu söylemeye mi karar vermişti? Bunun doğru olmasına hazır mıydım bilmiyordum.

“Peki, onu *sevdin* mi?”

“Elbette sevdim ama aynı şey değil. Sıcak bir yatağı ve onu seven bir sahibi, kendi evini hak ediyordu. Onlar sadece

kendilerini koşulsuz sevecek birini istiyorlar ama bunun yerine burada sıkışıp kalıyorlar.” Dudaklarından küçük bir inilti kaçtı.

Koşulsuz sevgi. Bugün evrende neler dönüyordu da bu iki kelime öğleden önce iki kez önüme çıkıyordu?

“Hiç âşık oldun mu?” Stevie’nin gözleri geniş ve meraklıydı, sorusu tamamen samimiydi.

Birden göğsüm sıkıştı ve kelimeler benden kaçmaya başladı çünkü aşk konusu en son seks yaptığım hatunla tartışılmamalıydı.

“O tür bir aşk değil.” Stevie şakacı bir şekilde gözlerini devirdi. “Bana âşık olduğumu zaten hepimiz biliyoruz.”

İşte gelmişti. Onun vahşi enerjisi biraz daha yükseldiğinde hüzün, etrafımızdaki havayı terk etti.

“Hadi, Armani.” Kaldırımdan kalkıp elini benimkine uzattı. “Bugün âşık olacaksın.”

“Bu pantolon Tom Ford, tatlım.” Kalkmama yardım ettiğine inandırmak için elimi onun elinin içine koydum ama ben kaldırımdan tek başıma kalkarken hiçbir şey yapmıyordu.

“Walmart’tan da alınmış olabilirler, umurumda değil. Markası önemli değil. Köpek tüyüyle kaplanmak üzereler.”

Normalde bu benim için hayır demek anlamına gelirdi fakat bunun yerine, kendimi kocaman bir gülümsemeye bukleli saçlı kız arkamızdaki ıssız binaya kadar takip ederken buldum.

Küçük giriş aydınlık ve neşeliydi, her duvar farklı bir renkteydi. Ancak duvarı kaplayan sayısız Polaroid nedeniyle boyayı neredeyse göremiyorduk. Yeni köpekleriyle yeni sahipleri, olabildiğince büyük gülümsemeler, size bu binanın gördüğü mutlu zamanları gösteriyordu.

Girişin sonunda büyük bir masa duruyordu ve köşeyi döndüğümde gözlerim şok içinde açıldı. Bir sonraki oda köpeklerle doluydu. Bazıları büyük, bazıları küçük, bazıları sayısız köpek yatağına yayılmış, bazıları da birbirleriyle oynuyorlardı.

Ancak en çok dikkatimi çeken şey, Stevie’nin girişi yav-

YÜKSEK UÇUŞ

rulardan ayıran küçük kapıyı açtığında yüzünde beliren ışık oldu. İçeri adımını attığında, bir avuç dolusu yaşlı köpek ona doğru koşup kuyruklarını sallayarak koklaşıp yalamaya başlayınca yüzünü bir gülümseme kapladı.

Belli ki onu en az onun onları sevdiği kadar sevmişlerdi.

“İyi misin?” Yaşlı bir kadın odanın öbür ucunda duruyordu. Stevie başını sallayınca, kadın ona yarım bir gülümsemeyle baktı ve bizi yalnız bırakarak kapının ardına çekildi.

“Hadi, süslü pantolon.” Stevie benim için kapıyı açtı. “Isırmayacaklar.”

Endişelendiğim şey beni ısırmaları değildi. Ben büyük ve otoriter bir adamdım. Çoğu köpek benden korkardı.

Endişelendiğim şey Stevie'nin bu tatlı yanını görmektir. Onun bu yönünün var olduğunu bilmeye hazır olduğumdan emin değildim. Zaten vücuduna doyamadığım için dikkatim çok dağınıktı ki ukala çenesinden bahsetmiyordum bile. Onun ruhunu da çekici bulmayı kaldırabileceğimden emin değildim.

Kahvemi ön taraftaki masaya bırakıp köpeklerle dolu büyük odaya girdim. Mekân aydınlık ve klasikti, zemini farklı renklerde halılar kaplıyordu. Etrafa büyük minderler yerleştirilmişti, ayrıca odanın etrafına daha fazla köpek yatağı serilmişti. Odanın diğer duvarı, dışarı çıkıp oynamaları için açık olmasına rağmen birkaç yavrunun dinlenmeye karar verdikleri kafeslerle sıralanmıştı.

Birkaç köpek bana hücum etti, bacaklarımı ve ayakkabılarımı kokladı. Şu anda Stevie'nin etrafında olanlar kadar çok değillerdi ama yine de tahmin ettiğimden daha fazlaydılar. Benim otoriter varlığımdan korkacaklarını düşünmüştüm. Ancak görünüşe göre bir ziyaretçileri olduğu için heyecanlanmışlardı.

“Bu Bagel.” Stevie, Louboutinlerimi koklayan Beagle'ı işaret etti.

“Bagel mı? Dahice.”

“Buraya geçen ay geldi ama şimdiden yeni bir evi var.” Stevie'nin sesinden heyecan ve gurur akıyordu. “Yarın alınıyor.”

Pelüş zemin minderlerinden birine oturup bağdaş kurarken köpekler yüzüne hücum edip yalayıp koklamaya başladılar, kuyrukları dakikada bir mil hızla hareket ediyordu. Onları başından savmak yerine tüm sevgilerini kucaklayıp, göbeklerini okşayarak ve kulaklarının arkasını kaşıyarak onlara geri verdi.

Kargaşadan kurtulan yavruların çoğu oradan ayrılıp biz içeri girmeden önce ne yapıyorlarsa ona geri döndüler. Stevie bana doğru döndü, kapının yanında hareketsiz durduğumu fark edince kaşlarını kaldırdı ve eliyle yeri işaret etti.

Siktir et. Zaten tüm bu kıyafetlerin ya atılması ya da kuru temizlemeye gönderilmesi gerekecekti. Stevie'nin ikinci el pazenleri ve bol kot pantolonu şu anda çok daha mantıklı gelmeye başlamıştı.

Aramızda uzun bacaklarımı uzatabileceğim kadar boşluk olacak şekilde karşısına oturdum. Birkaç köpek kulaklarımı ve başımı kokluyordu ama çoğunlukla varlığımdan rahatsız olmamışlardı.

“Pekâlâ.” Parlak renkli odanın etrafına baktım. “Burası neresi?”

Küçük beyaz bir köpek Stevie'nin kucığına doğru ilerledi ve bacaklarının arasına kıvrıldı. “Burası yaşlı köpekler için bir kurtarma barınağı. Aslında tüm köpeklere yönelik ama yaşlı köpekler için ilan veriyoruz çünkü genellikle ilk onlar seçilmiyor ve biz onların seçilmesini istiyoruz.”

“Buraya ne sıklıkla geliyorsun?”

“Ne zaman kendi sahanızda oynasanız geliyorum. Seyahat etmediğimiz zamanlarda mümkün olduğunca buraya gelmeye çalışıyorum.”

Sarıldığı köpekten başını kaldırıp bana en içten gülümsemesiyle baktı. Çilli yanakları dışarıda ağladığı zamanki kadar kızanık değildi; mavi-yeşil gözleri çok daha parlak ve berraktı.

Dürüst olmak gerekirse, onu tanıdığım birkaç ay boyunca onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Bizimle uçakta olduğu için bu kadar heyecanlı görünmediğine emindim.

“Neden burada tam zamanlı çalışmıyorsun? Belli ki seviyorsun.”

Neden bunu önerdim ki? İki ay önce uçaktan atılmasını ne kadar istemiş olsam da onsuz seyahat etmenin beni nasıl delirteceğini hayal bile edemiyordum.

“Çünkü ne yazık ki yetişkin olmak para gerektiriyor ve bana burada ödeme yapamazlar. Kapılarını açık tutmaya bile güçleri yetmiyor.”

Bakışlarımı duvarlarda oluşan çatlaklara ya da tavanın köşesindeki su lekelerine dikmemeye çalıştım ama onları fark etmedim desem yalan olurdu. Yeni bir kat boyaya ihtiyacı olan süpürgeliklerden ya da muhtemelen değiştirilmesi gereken ön kapıdaki gıcırdayan menteşelerden bahsetmiyordum bile.

“Yeterince sahiplendirme yapılmıyor mu?”

“Bağışlarla ayakta duruyoruz. Evlat edindirme işlemlerimiz çok maliyetli değil çünkü insanları evlat edinmekten caydırmak istemiyoruz. Ancak yine de pek çok insanın bu küçük binanın burada olduğunu bile bildiğini sanmıyorum. Ya da bilseler bile, eve yaşlı bir yavru getirmektense bir köpek yavrusu almayı tercih ediyorlar gibi görünüyor.”

Büyük sarı bir labrador yanıma gelip kulağımı yaladı. Oduka rahatsız ediciydi ama onu silmek yerine tüylerini tasmasının altından kaşıldım ve koca adamdan memnun bir inilti duydum.

“Bu Gus. Cheryl, az önce buraya gelen kadın, barınağın sahibi ve bu da onun köpeği.”

“O büyük bir adam.”

“O tembel bir adam,” diye güldü Stevie.

“Evde kaç tane var?”

Güzel gülümsemesi hafifçe düştü. “Hiç yok. Birlikte yaşadığım kardeşimin alerjisi var.”

“Şey, bu utanç verici. O iğrenç eşofmanları giymeye devam etmenin tek nedeninin bütün gün evde köpeklerle kucaklaşman olduğunu düşünüyordum.”

“Ha ha.” Stevie’nin zoraki kahkahasını küçük, gerçek bir kahkaha takip etti.

Sevimli kıkırdaması, kafesinde uyumakta olan siyah bir Doberman’ın dikkatini çekti. Bana bile biraz ürkütücü gelen dev köpek, kışını havaya kaldırıp derin bir esneme hareketi yaparak kafesinden çıktı.

Doberman’ın sivri kulakları ve delici gözleri tam bana bakarken yalan söylemeyecektim, bir an için sanki kafamı ısırıp koparmak istiyormuş gibi saldırgan göründü. Yerde, onun hizasında durmanın iyi bir fikir olduğundan emin değildim.

Stevie görüş alanımı takip etti. “Bu Rosie. Seni kandırmasına izin verme. O dünyadaki en tatlı şey. Sadece korkutucu görünüyor ama öyle değil. O bir lokum.”

Rosie iki küçük adım attı, başı hafifçe odayı inceliyordu.

“Ve ben onun favorisiyim.” Stevie, Rosie’nin gelip onu selamlaması için kollarını hafifçe açtı.

Rosie ona gitmek yerine bana doğru yavaş ve korkutucu birkaç adım attı.

Açık bacaklarımın arasına doğru yürüdü. Sarı-kahverengi gözleri kararlı ve odaklanmıştı. Stevie’nin onun korkutucu olmadığı hakkında söyledikleri umurumda değildi. Rosie gerçekten korkutucuydu.

Ta ki kucağıma düşüp başını kalçama gömünceye kadar. Ardından sırtüstü yatıp bacaklarını havaya kaldırarak karnını ovmamı istedi.

İki elimle karnına masaj yaparken gülmekten kendimi alamadım. “Onun favorisi sensin, ha?”

“Senden nefret ediyorum.”

Rosie’nin koca kafası dönüp bana bakarken korkutma taktiği tamamen ortadan kalkmıştı. Biraz âşık olmuş görünüyordu ve sanırım ben de biraz âşık olabilirdim.

“Ne zamandır burada?”

“Neredeyse bir yıldır. Geçen Noel’de sahipleri bebek sahibi olunca onu buraya bırakmışlar ve Rosie’den vazgeçmeye

YÜKSEK UÇUŞ

karar vermişler. Çocukların etrafında olmasından endişelendiklerini söylediler ki bu tamamen saçmalık. O bir kuşu bile incitmez.”

Kolumu boynuna dolayıp Rosie’yi bir bebek gibi sardım. Ben onu kaşırken o da benim pazumu yastık olarak kullandı ve sonunda uykuya daldı.

Çok yumuşaktı. Önceki sahipleri tam pisliklerdi.

“O bir lokum.”

Stevie dikkatimi yeniden bukleli saçlı uçuş görevlisine çekerek, “O da sana benziyor,” dedi. “Sizin de içiniz oldukça yumuşak, Bay Zanders.”

“Lütfen. Ben çok korkutucuyum.”

“Elbette, Elsa.”

Kollarımda uyuyan dev Doberman’a dönüp bakınca, bu köpeği kimin istemeyeceğini ve neden bir barınakta olduğunu düşünmeden edemedim. O harikaydı.

“Hey, Zanders?”

“Hımm?”

“Sevilmek böyle bir şey işte.”



BÖLÜM YİRMİ BİR

STEVIE

Şükran Günü ve Noel arasında sadece birkaç hızlı iş seyahatim olmuştu. Onlar da mümkün olduğunca çıkış sırasından uzak durarak ve Evan Zanders'tan kaçmak için kendimi otel odama kilitleyerek geçmişti. Onunla vakit geçirmek sorun değildi ama ne zaman onun yanında olsam, kendimi azgın bir köpek gibi hissediyor ve üzerine atlamak istiyordum.

Yine de bir şekilde ondan kaçmayı başardım.

Ancak bu iş gezilerinden önce Zanders'ı Rosie ile bannakta görmüş olsaydım, farklı bir hikâye anlatıyor olurum. Geçen hafta o gün, onu tüm favori yavrularımın etrafında gördüğümde, bu zamana kadar ondan o anki kadar etkilenmemiştim.

Onu tanıdığımdan beri ikinci kez, çekiciliğinin görünüşüyle hiçbir alakası yoktu ve her şey kalbinin bir parçasını göstermesiyle ilgiliydi.

“Vee, gitmeye hazır mısınız?” Babamın sesi beni daldığım hayalden çekip çıkardı.

United Center'daki aile locasına bakarken, daha önce kalabalık olan alanın maçın son dakikalarında neredeyse boşal-

YÜKSEK UÇUŞ

miş olduğunun farkına varmamıştım. Devils evinde baskın bir galibiyet almak üzereydi ve eminim çoğu aile üyesi bu Noel gününde oyuncularını soyunma odasının dışında görmek için can atıyordu.

Çantamı omzuma atıp babamın peşinden giderek odadan çıktım ve soyunma odasının aile üyelerine özel arka girişine doğru ilerledim. Annem bizden en az bir metre ileride, sevgili oğlunu görmek için heyecanlıyken beni görmek için hiç bu kadar heyecanlanmadığı gerçeğini düşünmemeye çalışıyordum.

Noel'i ailemle geçirmeyeli yıllar olmuştu. Basketbol tatiliydi, bu yüzden NBA'de uçtuğum zamanlarda annemle bir araya gelmemek için mükemmel bir bahane olan işim nedeniyle yollarda oluyordum. Ancak NHL'de bugün tatildi ve işte buradaydım.

"Bu adamlardan herhangi birini tanıyor musun?" Duvarları bu binada oynayan iki profesyonel spor takımının (Devils ve Raptors) fotoğraflarıyla kaplı Birleşik Merkez'in uzun, özel koridorunda yürürken babam kolunu omuzlarıma doladı.

"Bazılarını."

Babam bizi bu yılın takım fotoğrafının önünde durdurdu. "Bu kim?" Kıvrıkcık saçlı, yeşil gözlü şapşalı işaret ediyordu.

"O Rio," diye güldüm. "Sınıfın palyaçosu gibi bir şey. Defans oyuncusu ve gittiği her yere yanında 90'lardan kalma bir müzik kutusu taşıyor."

"Peki ya bu?" On üç numarayı gösterdi.

"Bu Maddison. Takım kaptanı. Yıldız forvet ve gerçekten iyi bir adam. Aslında ailesi Ryan'ın birkaç kat üstünde oturuyor."

"Peki ya o?"

Babamın parmağı, bakmamaya çalıştığım tek oyuncuya dokundu. Aslında bütün gün ona bakmamaya çalışmıştım ama yedek kaptan olarak yüzü sahanın her yerine yapıştırılmış durumdaydı. Umursadığından değildi. Zanders'ı biraz tanıdıysam, büyük ihtimalle fotoğraf çekimi için gönüllü olmuştu.

Boğazımı temizleyerek bakışlarımı on bir numaradan uzaklaştırdım. "Bu Evan Zanders."

“Peki, nasıl biri?”

“Kibirli. Gösteriş meraklısı. Kendine âşık. Hazırlanması çoğu kadından daha fazla zaman alıyor. Buzda sürekli kavga çıkarır.”

Yeğenini çok seviyordu. İnsanların bilmesine izin verdiği için daha yumuşaktı. Birden fazla yönden kendimi iyi hissetmemi sağlıyordu.

“Mm-hmm, anlıyorum.”

“Neyi anlıyorsun?”

“Ondan hoşlanıyorsun.”

“Hayır, hoşlanmıyorum.” Kafamı çevirdiğimde babam bilmiş bir gülümsemeyle bana baktı. “Aslında ona katlanamıyorum.”

Göğsünden derin bir kahkaha yükseldi. “Vee, seni seviyorum ama çok kötü bir yalancısın. Resmen ona âşıksın.”

“Ondan hoşlanmıyorum bile. Sadece onun için çalışıyorum.” DC’de takıldığımız o geceden beri haftalardır kendime hatırlatmaya çalıştığım tek gerçek buydu.

“Tamam.” Babam şimdilik bu kadarıyla yetinse de birlikte Ryan’ın soyunma odasına doğru yürürken takındığı hafif sırtış yalanıma inanmadığını açıkça gösteriyordu.

Terli ikiz kardeşim ailenin bekleme odasına girerken annem “Ryan!” diye bağırdı. Çok heyecanlıydı, sanki onu bu Noel sabahı görmemiş gibi davranıyordu.

“Selam, anne.” Anneme sıkıca sarıldığında annemin yüzü, kardeşim söz konusu olduğunda genelde olduğu gibi ışıldadı. O annemin gururu, neşesiydi ve ben de, şey... ben buradaydım.

“Harika oyundu, evlat.” Babam süper yıldızla sarıldı ve o da aynı derecede gururlu olsa da bunun onun ünlü bir sporcu olmasıyla bir ilgisi yoktu. Babam basketbolu sadece Ryan’ı izleyerek öğrenmişti ama o bir “spor adamı” değildi. O sadece çocuklarını seven ve yaptığımız her şeyle gurur duyan biriydi.

Ryan kolunu bana dolayarak terli koltuk altını omuzuma değdirdi. “İğrençsin. İyi oyundu ama.”

YÜKSEK UÇUŞ

“Teşekkürler, Vee.” Kardeşçe bir tavırla başımın yan tarafına bir öpücük konduruverdi. “Ben evde duş alırım. Hadi gidelim. Açlıktan ölüyorum.”



Annem, son üç yıldır her gelişinde yaptığı gibi, “Ryan, evine bayıldım,” dedi.

“Burası Vee’nin de evi.”

“Şimdilik,” diye mırıldandım ve dilimi tutmaya devam ederek derin, teslim olmuş bir nefes aldım.

“Mutlu Noeller.” Kapıcımız lobinin kapısını açarak bizi içeri aldı. “Bayan Shay, bir kargo geldi. Paket mutfağımıza bırakıldı ve akşam yemeğiniz de teslim edildi.”

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Bana hediye gönderecek tek kişi burada benimle birlikteydi ve bu sabah Noel hediyelerini çoktan birbirimize vermiştik. Yine de ne olduğunu öğrenmek için yola çıkmadan önce kapıcıya Ryan’la imzaladığımız ve nakit parayla doldurduğumuz kartı uzattım. Çoğu kardeşimden gelmişti ama ben de gücümün elverdiğini koymuştum.

Kapıcımıza kısa sürede minnettar olmaya başlamıştım çünkü açıkça öyle olmama rağmen bana bu binada yaşayan bir yabancı gibi davranmıyordu.

“Mutlu Noeller.”

Asansörde ailemle buluşmak için acele etmeden önce bana göz kırptı, sahadan dönerken sipariş ettiğimiz Çin yemeğini yemek için sabırsızlanıyordum.

Evimize girer girmez burnuma chow mein erişttesi, brokoli bifteği ve portakallı tavuk kokusu geldi ama kendimi şımartmadan önce, mutfak adasından mükemmel bir şekilde paketlenmiş hediye kutusunu kapığım gibi üzerimi değiştirmek için odama geçtim.

Bütün gün vücudumu saran bir kot pantolon giymiştim ve çıkarmaya can atıyordum. Bazı günler dar kotlara aldırış etmiyordum, bazı günler ise kumaşın herhangi bir parçası te-

nime değdiğinde birilerini öldürebilecek duruma geliyordum. Bu yüzden her zaman eşofman altı ya da bol kotlar giyiyordum. Dünyadaki en şık şeyler olmasalar da umurumda değildi. Rahatlardı ve beni iyi hissettiriyorlardı. Vücudum neredeyse her gün değişiklik gösteriyordu. Dolabımda bir gün uyan, ertesi gün uymayan dar şeyler olması vücuduma dair algımı yok ediyordu.

En rahat eşofmanlarımı giyerken gök mavisi ambalajlı kutu dikkatimi çekti. Evin soğuğu aceleyle giymek istememe sebep oldu ama sol ayağımı içeri soktuğumda, parmağım dişik yerindeki küçük deliklerden birine takıldı ve ayağım takılıp düşmeme sebep oldu.

Büyük bir gürültüyle yere yığıldım, eşofmanım yarıya kadar inmişti.

Kardeşim, “Vee, iyi misin?” diye seslendi.

“İyiyim.” Derin bir nefes alıp yüzümün önündeki bir kıvrımı kaldırdım.

Çılgın mantığım, biz anne karnındayken tüm atletik genleri çaldığı ve bu yüzden en sevdiğim eşofman altımı mahvettiği için ona kızmak istiyordu. Bu Ryan’ın suçuydu, gerçekten.

Eşofmanım çöp kutusunun dibini boyladığında aklımdan geçen ilk düşünce huzur içinde uyuması oldu.

İkinci düşünce ise Zanders’in muhtemelen ne kadar mutlu olacağıydı ama bu düşünceyi de bir kenara ittim. Üzerimde bir şey yokken Evan Zanders’ı düşünmek kötü bir fikirdi ve itiraf etmek istediğimden çok daha sık başıma geliyordu.

Ryan’ın formasını büyük boy bir kazakla değiştirip yatağa oturdum ve bana kimin hediye gönderdiğini öğrenmek için sabırsızlanmaya başladım. Dışında kart yoktu, sadece açık mavi ambalaj kâğıdı, turuncu kurdele ve uyumlu bir fiyonktan oluşan muhteşem bir paket vardı.

İçindeki kutu bir tasarım markasına aitti, hangisi olduğunu bilmiyordum ama sadece kutunun kalitesinden bile bu hediye nin çok pahalı olduğu anlaşılıyordu.

YÜKSEK UÇUŞ

İşte şimdi tam olarak kimden geldiğini tahmin edebiliyordum. Süslü katlanmış kâğıt mendilin üzerinde duran sade kart parçası bunu açıklıyordu.

Stevie-

Sana bunu almış olmam, tekrar çıkarmam için yeterli mi?

Şaka yapıyorum... kısmen.

Mutlu Noeller,

-Zee

(Lütfen şu iğrenç eşofmanlardan kurtul. Kimsenin onları görmesine gerek yok.)

Yüzümdeki gülümseme fazlasıyla kocamandı. Zanders geçmişteki ilişkilerine hediye alacak biri gibi görünmüyordu ama o geceden beri beni birden fazla şekilde şaşırtmıştı.

Elim eşofman altının üst kısmındaki yumuşak siyah kumaş okşadı. Şimdiye kadar dokunduğum en lüks kumaş olabilirdi ve bu tam da Zanders'a göre bir şeydi. Tabii ki, bana özel tasarım eşofman altı almıştı. Ne kadar pahalı olduğunu bilmek bile istemiyordum.

Ayrıca sadece bir tane almakla kalmamış, farklı bedenlerde üç tane almıştı.

Bu adam şimdiye kadar tanıştığım en garip ve öngörülemez klişe karışımıydı, bana sürekli hangi versiyonunun gerçek olduğunu düşündürüyordu.

Kutu biraz onun gibi kokuyordu, sanki paketleyip göndermeden önce birkaç gün apartmanında bekletilmiş gibi.

Yalan söylemeyecektim, kalbim itiraf etmek istediğimden daha fazla çarpıyordu. Bu çok düşünceli bir hediyeydi ve dışarıdan bakan biri için ne kadar rastgele görünse de öyle değildi. Onu gördüğüm ilk uçak yolculuğundan beri eşofmanlarımla ilgili bana laf sokuyordu. Bunu hatırlamakla kalmayıp içinde rahat edeceğimi bildiği bir şey seçmesi, vücudumu gördüğünde iltifat etmesi beni... anlaşılmış hissettiriyordu.

Babama daha önce yalan söylediğim hoşlantım giderek daha açık bir şekilde ortaya çıkıyordu.

Ancak bir o kadar da kötü bir fikirdi.

Bu durumdan duygularımın incinmesinden başka bir şey çıkmayacaktı ama bugünlük bu hatırlatmayı görmezden gelmeye ve Zanders'ın düşünceli hediyesinin tadını çıkarmaya karar verdim.

Kalın kalçalarımın üstünden geçerken kumaş kaymak gibi kayıyordu. Bu sabah bacaklarımı tıraş etmişim. Alt bacaklarımdan bahsediyordum çünkü hepsini tıraş etmeye üşenmişim, bu yüzden yumuşak kumaşı ekstra hoş ve kaygan hissettiriyordu.

Gündelik kıyafetler giyerken kendimi şık hissedebileceğimi bilmiyordum ama işte buradaydım ve kendimi çok şık hissediyordum.

Farklı bedenler almış olmasına rağmen, üçünü de kullanabilirdim, bu yüzden diğer ikisini dolabıma yerleştirdim ve Zanders'ın notunu da kardeşimin bulamayacağı bir yerde, şifonyerimin en üst çekmecesinde sakladım.

Ryan korumacı biriydi ve Zanders'ın ününe sahip biriyle yattığımı öğrenirse hayal kırıklığına uğrardı.

“Kimden gelmiş?” diye sordu babam, yepyeni şık eşofman altımı giymiş mutfak masasına doğru yürürken.

Gözlerim en az onun kadar meraklı görünen Ryan'a kaydı.

“Şey... birlikte çalıştığım birinden Noel hediyesi.”

Yalan değildi.

“Bu harika, Vee. Burada arkadaş edinmene çok sevindim.”

Evet, Zanders'ı tasvir etmenin bir yolu da buydu.

Yemek masasına oturup tabağıma her şeyden biraz doldurdum, ta ki yemeğimin altındaki beyaz porselen zar zor görünene kadar. Ryan ve babam kendilerine taze bira almak için yerlerinden kalkarken, annem de bunu bir fırsat olarak değerlendirdi.

“Gereğinden fazla yemek almışsın, Stevie. Ayrıca hepsi de

çok tuzlu.” Sesi, abim ve babamın duyamayacağı kadar alçaktı. Daha önce de bahsettiğim gibi Ryan korumacı biriydi ama korunmaya en çok ihtiyaç duyduğum kişinin annem olduğunu fark edemiyordu.

Kardeşim ve babam duyma mesafesine gelir gelmez, annem sahte masumiyetine geri dönüp elindeki bez peçeteyi ağzına götürerek mükemmel dudaklarının kenarını silmeye başladı.

“Hepinizin maça gelebilmesine sevindim.” Ryan oturup annemin tuhafliklarından haberdar olmadığı belli bir şekilde önüme taze bir bira koydu. Bardak ahşap masaya değdiği an onu kapıp nefes bile almadan yarısını fondip yaptım.

“Ben de Ryan. Seninle gurur duyuyoruz.”

Bira boğazımdan aşağı süzülürken oldukça yoğundu fakat annemin sözleri neredeyse boğulmama neden oluyordu. En sevdiği çocuğunun kim olduğu bundan daha açık olabilir miydi? Soğuk sıvıyı yuttum ama bunu abartılı bir göz devirmeyle yaptım.

“Söylemek istediğin bir şey mi var, Stevie?” Annem ellerini kucağına koyup başını eğerek bana baktı ve konuşup konuşmayacağımı test etti.

Noel’i mahvetme. Noel’i mahvetme. Noel’i mahvetme.

“Hayır.” Yemek çubuklarımla tabağımdaki yemeği karıştırırken dikkatimi masanın karşısında oturan yargılayıcı kadından uzak tuttum.

“Seninle gurur duymadığımızı mı düşünüyorsun?”

Bu samimi soru beni biraz şaşırtmıştı. Benimle gurur duyduğunu söyleyerek beni şaşırtmaya devam etmesini beklerken gözlerim annemin mavi-yeşil gözlerine kaydı.

“Seninle gurur duyuyoruz, Vee,” diye araya girdi babam ama ben zaten onun böyle hissettiğini biliyordum. Bunu annemden duymak istiyordum.

“Hı-hı,” diye mırıldandı ki bu onaylamaktan çok, karşı çıkan bir mırıltıyı andırıyordu.

Yemek devam ederken sessiz kaldım. Konuşmak istediğim her şey, sığınma evi ya da geçen hafta rastladığım tuhaf, küçük ikinci el dükkânı, annemin onaylamamasıyla karşılaşacaktı ve onun sevdiğim şeyleri kirletmesini istemiyordum. Vücudumdan ya da o kadar da tutkulu olmadığım işimden nefret edebilirdi ama hayatıma gerçek neşe getiren şeylere dokunmasını istemiyordum.

Üçü derin bir sohbete dalmış, annem Ryan'ın Chicago'daki hayatıyla büyülenmişken, telefonumu çıkardım. Belki de Zanders'a Instagram'dan bir mesaj gönderip yeni pijamalarım için teşekkür etmeliyim diye düşündüm.

Onunla konuşmak için de bir bahane arıyordum.

Eşofman altı kadar basit bir şeyin o kadar da önemli olmayacağını düşünebilirdiniz ancak bu huzursuz aile yemeği sırasında rahat edebilmenin küçük bir parçası bile çok şey ifade ediyordu. Ayrıca Zanders, Evan Zanders'a özgü fiyat etiketinin yanı sıra hediyemi tamamen benimle ilgili kılmıştı. Annemin bana aldığı nude topuklu ayakkabılardan çok daha önemliydi.

Bende onun numarası yoktu, onda da benimki yoktu ama DM'lerine erişmek ünlü hokey oyuncusuyla bağlantı kurmak için yeterliydi.

Instagramında abartılı Noel kutlamalarını paylaştığını düşünmüştüm fakat ortada hiçbir şey yoktu. Chicago'lu defans oyuncusunu takip etmeye başladığımdan beri geçen altı hafta boyunca neredeyse her zaman hayranlarını eğlendirecek bir şeyler paylaşıyordu. Nadiren bir şey paylaşmadığı oluyordu, bu yüzden garipti.

"Bitirdin mi, Vee?" Ryan başımda dikilmiş, masayı toplamaya hazır bir şekilde elini tabağıma koymuştu.

"Ah, evet."

"Hiçbir şey yemedin."

"Aç değilim," diye yalan söyledim.

Eğilip omzumun üzerinden telefonuma baktı. "Bu Evan Zanders'ın Instagram'ı mı?"

YÜKSEK UÇUŞ

Siktir.

“Hayır.” Uygulamadan çıkıp telefonumu kucağıma sakladım.

“O adama katlanamıyorum.” Ben kalan yemekleri paketlemekle meşgulken Ryan elleri bulaşıklarla dolu mutfığa doğru yöneldi. “Chicago takımlarının adını kötüye çıkarıyor.”

“Onunla hiç sohbet ettin mi?” Ses tonum fazlasıyla sertti ve Ryan bunu hemen yakalamıştı.

“Gerek yok. Medyada çok fazla yer kaplıyor. Onun nasıl bir adam olduğunu çok iyi biliyorum.”

“Şey,” diye araya girdi babam, sinsi bir sırıtışla. “Vee aslında adamı tanıyor. Neden ona sormuyoruz? Onun hakkında ne düşünüyorsun, Stevie?”

Tüm gözler bana döndüğünde, birden ailemin Zanders hakkında aklımdan geçen her uygunsuz düşüncüyü okuyabildiğini düşündüm. DC’deki o çılgın geceden çok fazla detay aklımı kurcaladı ve yanaklarımın ısınmasına neden oldu.

“O iyi biri.”

“İyi, ha?” Masadaki yaşlı adam kaşlarını bir kez daha kaldırdı.

“Bunun için teşekkür ederim, baba ama yapmasan olmaz mı?” Kardeşime dönerek söze devam ettim: “Düşündüğün kadar kötü biri değil. Medya onu yansıtmakta çok iyi bir iş çıkarmıyor ama onda kötü çocuktan daha fazlası var.”

Ryan’ın gözleri bana çevrilmişti, aklımı okumaya çalıştığı o ikiz hareketini yapmıştı.

“Ya da öyle biri.” Kardeşimin bakışlarından ve zihin oyunlarından kaçmak için kanepeye doğru ilerlerken başımı öne eğerek omuz silktim.

Ryan konuyu değiştirmek için, “Brett şehre geliyor,” dedi.

Tanrı’ya şükür yemek yememiştim çünkü şimdi tekrar gündeme gelecekti.

“Ah, öyle mi?” diye atıldı annem. “Stevie, bunu duydun mu?”

“Duydum.”

“Bu çok heyecan verici. Brett’i seviyorum. Burada ne işi var?”

“Yaklaşan bir yardım galası var ve şehirdeki tüm büyük spor takımları orada olacak. Çevresini genişletmesi lazım, umarım onu tanıdığım bazı insanlarla tanıştırebilirim. Burada bir iş bulmasını sağlayacağım.”

“Burada mı?” Hızla arkamı döndüğümde gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

“Evet, burada. Sana birkaç hafta önce geleceğinden bahsetmiştim.”

“Biliyorum ama bunun burada çalışmaya başlayacağı anlamına geleceğini düşünmemiştim. Burada yaşamaya.”

“Bence bu harika,” diye sözümü kesti annem. “Brett çok yakışıklı bir çocuk. Stevie, kasabaya geldiği için minnettar olmalısın. Belki sana bir şans daha verir.”

Bu da ne demekti böyle? “Ben başka bir şans istemiyorum!”
Lanet olsun. Noel’i mahvetme. Noel’i mahvetme.

“Vee, istemiyorsan ona bir şans daha vermene gerek yok,” diye ekledi canım babam.

Diğer yandan annem? Anneme göre bir kadın bu kadar sessiz olabilirdi.

“İkinizin arasında ne geçti?” diye sordu kardeşim.

Gözlerim ailemin üç üyesi arasında gidip gelirken, eski erkek arkadaşım tarafından üç yıl boyunca kullanıldığımı nasıl fark ettiğimin ayrıntılarını ve utancımı anlatmak istemiyordum.

Kardeşimi seviyordum ama bazı şeylerin konuşulmaması daha iyiydi. Birincisi, şehrin en kötü şöhretli playboyuyla yatmış olmamdı. Diğeri ise arkadaşının bir pislik olması ve yıllarca bana kendimi değersiz hissettirmesiydi. Ancak bırakın eski kolej takım arkadaşını, annemin bile beni çöp gibi hissettirdiğini göremiyordu, o yüzden detaylandırmanın ne faydası olurdu ki?

“Hiçbir şey.” Başımı hızlıca iki yana sallayarak koltuktan kalktım, bu evden çıkıp ciğerlerime biraz temiz hava doldurmam gerekiyordu.

Gözlerim apartmanımızın arka tarafındaki geniş pence-

YÜKSEK UÇUŞ

relere kaydı, Chicago'nun Navy Pier'i Noel için ışıltılı ışıltılı yanıyordu ama bakışlarım sokağın karşısındaki apartmanın ön merdivenlerinde oturan uzun boylu, yapılı bir adama takıldı.

Zanders.

“Hızlı bir yürüyüşe çıkıyorum.”

“Şimdi mi? Geç oldu.”

Paltomu giyip ayaklarıma Nike ayakkabılarımı geçirdim ve babamı ikna ettim. “Çok uzağa gitmiyorum. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var.”

Buzdolabından iki bira alıp aşağıya indim ve bugün beni iyi hissettiren tek kişiyi görmek için dışarı çıktım.



BÖLÜM YİRMİ İKİ

ZANDERS

“Küçük bir sürüngen olmayı bırakıp buraya gel ve otur.” Kız kardeşimin sözleri tüm dikkatimi çatı katımdaki tavandan tabana uzanan pencereden uzaklaştırarak Noel sonrası akşam yemeğinde babamla birlikte oturdukları masaya çekti.

“Sürüngenlik yapmıyorum, Linds.”

Tamam, bu bir yalandı. Fakat Stevie'nin ailesinin biraz önce onun apartmanına girdiğini görmüştüm. Demek istediğim, hediyemi aldığı biliyordum ama hâlâ ondan bir haber alamamıştım.

Belki de beğenmemişti? Eşofman altı almak bir kenara, ona bir şey aldığım için zaten kendimi aptal gibi hissediyordum.

Kim bir kıza Noel için eşofman altı alırdı ki?

Ayrıca, kim son seviştiği kadına Noel hediyesi alırdı?

Ben alırdım. Elbette ben alırdım. Sikik, salak herifin tekiydim.

“O zaman neden her beş saniyede bir telefonunla o lanet pencere arasında gidip geliyorsun?”

“Linds, bana böyle çıkışmasan olur mu? Lütfen?”

Babamın karşısında ve kız kardeşimin yanında oturan Lindsey telefonumu elimden almaya çalıştı. Fakat ben

profesyonel bir sporcuydum, bu yüzden o şeyi başımın üstünde ve onun ulaşamayacağı bir yerde tutmakta oldukça becerikliydim.

“Bu gece neden bu kadar garip davranıyorsun?” Ela gözleri bilmiş bir parıltıyla ışıldadı.

“Garip değilim. Sakin ol.”

“Kız arkadaşın mı var?” Şaşkınlıkla dudakları aralandı.

“Ne? Sikeyim, hayır. Beni tanıyor musun?”

“Evet, Ev; tanıyorum. Kız arkadaşın var mı? Seksi mi? Onu sever miyim?” Lindsey’nin yapışkan elleri kolumu aşağı çekmeye çalışarak telefonumu almak istiyordu ama ben ondan uzak tutuyordum.

Otuz yaşındaki bir avukata göre, konu hatunlara gelince gerçekten de ergen bir kız gibi davranıyordu.

“Kız arkadaşım falan yok. O sadece bir arkadaş. Ve evet, onun seksi olduğunu düşünürdün.”

Lindsey telefonum için bana saldırmaya çalışmayı bıraktı ve hareketsiz kaldı. “Ben pak tavşanı kadınlarının seksi olduğunu hiç düşünmedim.”

“O pak tavşanı kadınlardan değil ve her zamanki takıldıklarına da benzemiyor.”

“Öyleyse, takıldınız mı?”

“Ne güzel bir Noel,” diye alaycı bir şekilde konuştu babam, bu gece bana en çok söylediği şey buydu ve bu sözlerin bana yönelik olup olmadığını bile bilmiyordum. “Buna bakmam lazım.” Misafir odama girmeden önce telefonunu gösterdi.

“Kim arıyor? Onu sadece sen ve ben ararız.”

“Hayır,” diye düzeltti kız kardeşim. “Onu arayan tek kişi benim. Bu gece ona iyi davranırsan ölür müsün?”

“İyi davranmadığım falan yok. Sadece konuşacak bir şeyimiz yok.”

“Evan, onca yolu seni görmek için geldi.”

“Bizi görmek,” diye düzelttim.

“*Seni görmek için. Bu plan dünden çok önce, zamanında yetişebileceğimi öğrendiğimde yapılmıştı. Biraz çaba gösteren fena mı olur?*”

Haklı olduğunu biliyordum ama bu, onunla yıllar boyunca birbirimize birkaç genel kelimedenden fazlasını söylemediğimiz gerçeğini değiştirmiyordu. Annem gittiğinde olayları ele alış biçimi yüzünden ona hâlâ kızgındım. Eğer Lindsey son anda yetişmeseydi, çatı katımdan cırcırböceği sesleri yükselirdi.

“Onunla ne konuşacağımı bilmiyorum. Hokey umurunda değil. Başka ne konuşabilirim ki? Lanet olası havadan mı?”

“Hokeyi önemsiyor. Ne zaman arasam bana senin istatistiklerini anlatıyor.”

“O bana bir şey söylemiyor, ben de ona bir şey söylemiyorum.”

Lindsey benim çocukça davranışlarıma göz devirip konuyu son zamanlarda beynimde çok fazla yer kaplayan vahşi uçuş görevlisine döndürdü.

“Bir fotoğrafını göreyim. Eminim onu senden kapabilirim.”

“Hah, hiç şansın yok.” Bu bana bile saçmalık gibi gelmişti.

Kız kardeşim neredeyse benden daha çapkındı. Daha fazla değilse bile, benim kadar kız tavlıyordu ve bunun için benim kadar uğraşmıyordu. Gençken benden bir ya da iki hatundan fazlasını çalmıştı.

Bugünlerde o kadar çok kız tavlamiyordum. Aslında, DC’deki o geceden beri seks yapmamıştım. Ne anlamı vardı ki? Bana ayak uydurabilen bir partnerimin olmasının nasıl bir his olduğunu öğrendikten sonra neden daha azını istemeliydim ki?

Maalesef sağ elim ve ben vardık. Stevie bir şans daha tanımamıştı.

Ancak köpek barınağındaki o günden beri, sadece yatakta geçirilecek bir seks macerasıyla o kadar da ilgilendiğimi sanmıyordum. Onunla vakit geçirmek istiyordum. Kıyafetlerimiz üzerimizdeyken.

YÜKSEK UÇUŞ

Aslında olmasa da olurdu.

Her neyse.

“Ev, birinden hoşlanıyor musun? Gerçekten?”

“Hayır, Linds. Hoşlanmıyorum.” Kız kardeşimin gülüşü neşeli ve kendinden emindi. “Siktir. Bilemiyorum.”

“Vay canına. Neler oluyor?”

“Bir şey olduğu yok. Bir kez takıldık ve o da kafamı karıştırdı, başka biriyle yatağa girmeye de pek istekli değilim.”

“Evan...” Kız kardeşimin gözleri irileşmiş ve gurur doluydu. “Birinden *hoşlanıyorsun*.”

Derin, teslim olmuş bir nefes vererek yüzümü ellerimin arasına sakladım. “Biliyorum.”

“Onu görebilir miyim?” Lindsey’nin ses tonu az önceki alaycı tavrından büyük ölçüde değişti. Şimdi sesinde sadece gurur ve heyecan vardı.

Stevie’nin Instagram’ını açarak Lindsey’e sayfasındaki en sevdiğim fotoğrafı gösterdim. Aynı zamanda yanlışlıkla çift dokunmaması için kız kardeşimden uzak tutmaya da dikkat ettim. Onu tanıdığım kadarıyla, bunu bilerek yapardı.

Stevie’nin nehre bakan bir köprüde sırtı kameraya dönük olarak durduğu bu fotoğraf çok güzel ve masumdu, kestane rengi bukleleri rüzgârda sallanıyordu. Yüzü omzunun üzerinden geriye dönmüş, çillerini ve mavi-yeşil gözlerini sergiliyordu. Tipik kıyafeti olan bol kot pantolon, kirli Nikelarla büyük bir bluz giymişti, ancak bluzu bedeninden rüzgârla savruluyordu ve gerçekten... güzel görünüyordu.

Hay sikeyim. Benim neyim vardı böyle?

“Kahretsin.” Lindsey’nin gözleri kocaman oldu. “Senin tiplerinden birine hiç benzemiyor. Ayrıca senin için fazla havalı görünüyor.”

“Olabilir.”

“Seksi olduğu kesin, şu kalçalara bak.” Kız kardeşim daha da yaklaşarak telefonumu inceledi.

“Tam bir afet.” Sesimden gurur akıyordu ama neden bil-

miyordum. O kıçın sahibi ben değildim, gerçi öyle olmasını isterdim.

“Peki, ikinizin olayı nedir?” Lindsey sandalyesine geri yaslanıp kırmızı şarabını yudumladı.

“Herhangi bir şey yok. O takım için çalışıyor ve-”

Lindsey, şarabı bardağına geri tükürdü. “Takım için mi çalışıyor? Lütfen bana bunun senin yasaklı bir fantezin olmadığını söyle.”

“Değil. Aslında bu yüzden başının belaya girebilecek olmasını gerçekten sinir bozucu buluyorum. Her neyse, takım uçağında uçuş görevlisi.”

“Uçuş görevlisi mi?” Lindsey şaşkın bir kahkaha attı. “Kahretsin, bu çok iyi.”

Gözlerimi devirerek devam ettim. “Bunun tek seferlik bir şey olması gerekiyordu. İçimizden atalım diye.”

Kız kardeşim anlayışla başını salladı.

“Ama onun yanında olmayı seviyorum. Kendine güvenen, hırçın biri gibi görünüyor ama aslında çok tatlı biri ve ne kadar güzel olduğunun farkında olduğunu sanmıyorum. Bence tüm o kendini beğenmiş saçmalıkları rol icabı.”

“Dışı pislik, içi yumuşacık. Tanıdığım başka birine benziyor.”

“Noel hediyesi ona eşofman altı almıştım.”

Bu kız kardeşimin duraksamasına neden oldu. “Senin neyin var böyle?”

Omuz silktim. “Bu aramızda bir tür espri. Hoş olduğunu düşünmüştüm ama tek kelime yazmadı ve onu korkuttuğumdan endişeleniyorum.”

“Bir kez yattığım bir kız bana Noel’de eşofman alsaydı, onunla ikinci kez yatmak için uzun uzun düşünmem gerekirdi.”

Vay canına.

Kız kardeşimin telefonu bir e-posta ile titredi. “Dalga mı geçiyorsun benimle? Müşterilerim Noel’de olduğumuzun farkında değil mi?” Masadan kalkıp evin üçüncü odasına yöneldi. “Bunun için iki katı fatura keseceğim.”

YÜKSEK UÇUŞ

Çatı katımın orta kısmı her zamanki gibi boşken, bir kez daha pencereden dışarı baktım ve telefonuma geri döndüm ama hâlâ ses yoktu. Stevie'den bir şey gelmemiştir. Logan'dan çocuklar yatmadan önce tatlı yemeye uğramamı istediği bir mesaj vardı, bu da buradan çıkmak için mükemmel bir bahaneydi.

Ben kapıya yönelmeden önce babam telefon görüşmesinin bitmesiyle yemek odasına geri geldi.

“Kimdi o?”

Önce telefonuna, sonra bana baktı. “Sadece bir arkadaş.”

Başımı sallayarak sessiz kaldım, genelde babamın yanında olduğum gibi.

Ona en çok ihtiyacım olduğu anda beni terk ettiği için ne kadar kızgın olduğumu söylemekten başka söyleyecek pek bir şey yoktu ama muhtemelen Noel'i bununla mahvetmemeliydim, bu yüzden sessiz kaldım. Tıpkı son on iki yıldır yaptığım gibi.

“Yarın kaçta uçacaksın?”

“Sabah sekizde.”

“Sana bir şoför bulabilirim.”

“Bir taksi tutarım.” Bir baş sallama daha. Garip bir sessizlik anı daha. “Takım iyi görünüyor. İyi oynuyorsun.”

“Gerçekten izledin mi?” Hay sikeyim. Bu soru açıkça ona yönelik bir iğnelemeydi ve tam da söylemek istediğim gibi çıkmıştı.

Babamın kafası sanki sadece kelimelerle değil de fiziksel bir darbe almış gibi biraz geriye gitti. “Elbette izledim, Evan.”

“İzlemeyi uzun zaman önce bıraktığını sanıyordum. On iki yıl önce falan.”

Benim neyim vardı böyle? Bu öfkeyi uzun zamandır içimde tutmayı başarmıştım. Şimdi neden kontrol edemediğimi anlayamıyordum.

“Tıpkı on iki yıl önce hayatımın herhangi bir bölümüne dahil olmayı bıraktığın gibi.”

Lanet olsun. Kes şunu. Konuşma.

“O zamanlar karanlık bir yerdeydim-”

“Karanlık bir yerde miydin? Karanlık bir yerde miydin? On altı yaşındaydım ve annem beni terk etmişti, sonra da sen terk ettin!”

“Ben asla terk etmedim!” Sesi benimkiyle aynıydı.

“Hâlâ Indiana’daki evde yaşıyor olabilirdin ama terk ettin. Kendini işe gömdün.”

“Elbette öyle yaptım, Evan. Bu yüzden beni terk etti. Bizi terk etti. Bunu telafi etmeye çalışıyordum.”

“Hokey maçlarıma gelmeyi bıraktın. Babam olmayı bıraktın ve şu anda umursamanın tek nedeni NHL’de olmam, bu yıl lanet olası kupayı kazanabilecek olmam. Sen de en az onun kadar para avcısısın, baba.”

Ağzımdan çıkan son kelimelere ben bile inanmamıştım ama umurumda değildi. Öfkeliydim ve uzun zamandır ilk kez, bunu nasıl kontrol edeceğimi bilmiyordum.

“Sen kim olduğunu sanıyorsun da benimle böyle konuşuyorsun? Ben oğlumu insanlarla bu şekilde konuşması için yetiştirmedim.”

“Beni yetiştirmeyi uzun zaman önce bıraktın.”

“Evan-” Babamın ses tonu tamamen yenilmiş gibiydi, dudaklarının kenarları aşağı doğru bükülmüştü.

“Ev, ne oluyor?” Lindsey bulunduğu oda ile oturma odası arasındaki kapı aralığında durmuş, tam bir şok içinde bana bakıyordu.

“Gitmem gerek.” Oturduğum yerden kalkıp kollarımı palto-
mun kollarından geçirdikten sonra kulaklarımı beremin içine soktum. Masada oturan babama bakmadan ilerledim çünkü içimde büyük bir suçluluk duygusu vardı. Aynı zamanda öfke de.

“Noel’deyiz. Nereye gidiyorsun?”

“Maddisonlara.” Koridora ilerleyerek kapıyı arkamdan çarptım ve derin bir nefes aldım.

Lanet olsun. Bunun olmaması gerekiyordu. Artık umursamamam gerekiyordu. Beni sevmesi için babama ihtiyacım yoktu. Kendimi seviyordum ve bu yeterliydi.

YÜKSEK UÇUŞ

Asansörle lobiye inerken vücudum enerjiyle dolup taşı, dışarı adımımı atar atmaz soğuk Chicago rüzgârı beni sakinleştirmek için hiçbir şey yapamadı. Hâlâ kızgın ve ateşliydim.

Ella ve MJ'yi görmeden önce sakinleşmem gerektiğinden, apartmanımın ön basamağına oturdum. Tüm vücudum hafifçe titriyordu, nedeni havadaki keskinlik değil, içimde dolaşan adrenalindi.

Uzun zamandır duygularımı dengeli bir şekilde ifade edememiştim. Öfke nadiren beni ele geçiriyordu ama bu gece kendimi engelleyememiştim. Ne yaptığını nasıl göremiyordu bilmiyordum.

işin özünde, onun özür dilemesini ve ben büyürken olduğu gibi bir baba olmasını istiyordum. O adamı özlüyordum. İlişkimizi özlüyordum ve beni eskiden olduğu gibi sevmesine ihtiyacım olduğunu itiraf etmekten nefret ediyordum.

Etrafımdaki oksijen ciğerlerimi doldurmak istemiyormuş gibi görünüyordu, mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde derin bir nefes almaya çalıştım ama işe yaramadı.

Başkalarının sevgisini umursamayacak kadar kendimi sevdiğimi sanıyordum.

“Mutlu Noeller,” dedi yumuşak bir ses.

Kollarımı kavuşturup başımı kaldırdığımda Stevie'nin elindeki bira şişesini bana doğru uzatarak basamakların başında durduğunu gördüm.

Ciğerlerim havayla doldu.

“Mutlu Noeller.” Dudaklarımda minnettar bir gülümseme belirdi. “Beni mi takip ediyorsun?” Şakayla karışık sordum.

“Bunu içmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.” Bira-yı elime tutuşturup yanıma oturdu, dizlerini göğsüne çekerek ısınmaya çalıştı.

“Tahmin bile edemezsin.” Onun şişesini benimkiyle tokuşturarak kehribar rengi soğuk sıvıdan büyük bir yudum aldım ve kendimi toparlamak için başımı omuzlarımla arasına düşürdüm.

“Sen iyi misin?” Başını çevirip yüzüme bakan Stevie’nin mavi-yeşil gözleri endişeli ve samimiydi.

Bir an için bakışlarını yakaladığımda, mavi-yeşilin onun gözlerini tanımlamak için yeterli bir sözcük olmadığını fark ettim. Mavi daha çok turkuaza benziyordu, okyanusun en parlak, en temiz yerinde bulabileceğiniz türdendi. Yeşil, dışını çevrelemiş ve sanki kızılçam ağaçlarından oluşan bir ormanın içinden bakıyormuşsunuz gibi kapkaranlıktı.

Beni büyüleyici uçurumlarına sürüklerken sağladıkları dikkat dağınıklığı için minnettardım.

“Evet, ben iyiyim.”

“Tanrı’ya şükür. Seni merdivenlerde oturmuş ağlarken bulsaydım bu senin için ne kadar da utanç verici olurdu.”

O güzel gözleri muziplikle parlarken, bilmiş gülümsemesini birasının arkasında saklayıp bir yudum aldı. Onun esprileri geceme çok ihtiyaç duyduğum bir rahatlama getirmişti.

“Hediyem için teşekkür ederim.” Omzunu benimkine doğru ittirdi.

“Beğendin mi?” Gözlerim bacaklarında gezindi, yeni eşofmanlarını fark etmiştim.

“Bayıldım. Yine de çok pahalılar.”

“Ben zenginim, tatlım.”

“Biliyorum.”

“Peki, benim hediyem nerede?”

“Tam burada.” Vücudunun alt kısmını işaret edince kaşlarımı hızlıca çattım. “Hayır, hayır. Yanlış söyledim. Benim varlığım senin hediyen demek istedim.”

“Bana uyar.” Ona bir santim daha yaklaştım ama yine de dokunmadım, gerçekten dokunmak istememe rağmen. “Noel’in nasıl geçti?”

Bir an bana baktı, yüzümü inceledi. Belki de anlatmak isteyip istemediğini düşünüyordu, emin değilim. “Berbattı.”

“Ne oldu?”

Stevie başını iki yana sallamadan önce birasından bü-

YÜKSEK UÇUŞ

yük bir yudum aldı. “Sadece ailevi şeyler. Annem tam bir sürtüktür.”

“Hey, benimki de öyle!” Ses tonumdaki heyecanın alaycılıkla hiçbir ilgisi yoktu. Annem gerçekten de kaltağın tekiydi ama benim heyecanım Stevie’nin gülmesine neden olmuştu.

“Annen görünüşünle ilgili alttan alta yorumlar yapıyor mu ya da hayatına çizdiğin yönle ilgili onaylamayan ifadeler kullanıyor mu?”

Kaşlarım çatıldı. Annesinin canı cehennemeydi. Bu sorunun ilk kısmı beni bir kez daha sinirlendirdi. Stevie’nin bazı vücut görünümü sorunlarıyla uğraştığını biliyordum ve bu konuda gerçekten korumacı davranıyordum.

“Annem gitti, o yüzden bir şey söyleyecek durumda değil.”

“Kahretsin.” Stevie durakladı. “Üzgünüm, Zanders. Bunu sormamalıydım.”

Sessiz kalarak gözlerimi altımdaki basamaklara sabitledim. Stevie bana karşı açık olmaya çalışıyordu. Muhtemelen en iyisi bunu kendimle ilgili hâle dönüştürmemektir. “Senin hayatında neyle ilgili bir sorunu var?” Konuşmayı tekrar yanımdaki basamaklarda oturan güzel kıza çevirdim.

“Dürüst olmak gerekirse, emin değilim. Nedenini bildiğinden bile emin değilim. Ama beni sürekli ikiz kardeşimle kıyaslıyor ve onun yanında benim yaptığım hiçbir şey göz doldurmuyor.”

“Neden? O profesyonel bir atlet olduğu için mi?”

Stevie’nin yüzü şaşkınlıkla bana döndü. “Nasıl- Ne zamandır biliyorsun?”

“Seni birkaç ay önce Instagram’da bulduğumdan beri.” Sırtıtışında bir özür yoktu.

“Neden bir şey söylemedin?”

“Dürüstçe mi? Çünkü Ryan Shay’in kardeşin olması umurunda bile değil. Ayrıca, bilmemi isteseydin bana söylerdin diye düşündüm.”

Çatık kaşları yumuşadı. Başını eğerek bana minnettar bir gülümseme attı.

“Peki, neden bilmemi istemedin?”

Stevie omuzlarını silkti. “Sadece bir kez olsun Ryan Shay’in kız kardeşi olarak tanınmamanın güzel olacağını düşündüm. İnsanların beni ben olduğum için sevmelerini istedim, kardeşim Ryan Shay olduğu için değil.”

“Ben seni sen olduğun için seviyorum.”

Siktir. Bugün bana ne oluyor da lanet çenemi kapalı tutamıyordum?

Stevie şakacı bir şekilde omzunu benimkine doğru itti. “Biliyorum. Sen pratikte bana saplantılısın.”

Alay ettiği için Tanrı’ya minnettardım. Uçuş görevlime ne kadar âşık olduğumu bilmesine henüz hazır değildim.

Yine de bu hoşuma gidiyordu. Onunla konuşmak hoşuma gidiyordu.

Daha önce etkilendiğim bir kızla hiç konuşmamıştım. Hep yüzeysel ve fiziksel konuşurdum çünkü tek istediğim bu olurdu.

Fakat bu. Ben bunu istiyordum.

“Annenin nasıl anlayışsız davrandığını anlamıyorum. Demek istediğim, tam zamanlı bir işin var. Boş günlerinde tutkulu olduğun bir şey bulmuşsun ve Chicago’daki en seksi adamla ülkeyi geziyorsun.”

Bu, bir kahkaha atmasına neden oldu.

Gülüşü gerçekten çok etkileyiciydi.

“O geleneksel bir Güneyli ve benim de öyle olmamı umdu ama ben ne güzellik yarışmalarına ne de kız öğrenci birliklerine katıldım. Eminim, üniversitedeki erkek arkadaşım ile evleneceğimi ve mezun olur olmaz hamile kalacağımı varsayıyordu. Bir iş bulmamı ya da köpek barınağında gönüllü olmamı o kadar da etkileyici bulmuyordu. Hayatımı onun yaşadığı gibi yaşamamı istiyordu.”

“Kulağa kıskanmış gibi geliyor.”

Stevie, “Kıskanmış değil,” derken gülümsedi. “Hayal kırıklığına uğradı.”

“Bilmiyorum, Stevie. Sen istediğin hayatı yaşarken ve

YÜKSEK UÇUŞ

sevdiğin şeyleri yaparken o sıkıcı işlerle uğraşmak zorunda kalmış gibi duruyor.”

“Asıl istediğim artık uçmak zorunda olmamak, böylece her günümü yavrularla geçirebilirim.”

“Ah, hayır. Uçmaya devam etmene ihtiyacım var.” Biramı dudaklarına götürüp bir yudum aldım. “Uçakta ihtiyacım olan şeyleri bana başka kim getirecek?”

Stevie gülerek gözlerini devirdi. “Kelimenin tam anlamıyla uçaktaki herhangi bir uçuş görevlisi.”

“Peki, annene siktir olup gitmesini söylediğinde ne dedi?”

“Öyle bir şey yapmadım.”

“Nedenmiş? Bana haddimi bildirmekle ilgili bir sorunun yok. Neden annen seni ezip geçebiliyor ve neden Nashville’deki o kızların yaptıklarının yanına kâr kalmasına izin verdin?” Utangaç bir şekilde omuzlarını silkti ve gözlerini benimkilerden kaçırdı. “Stevie...” Onu kışkırtıyordum.

Derin, teslim olmuş bir nefes verdi. “Bilmiyorum. Bazen kendimi çok iyi hissetmediğimde, insanların da bana öyle davranmasına izin verebiliyorum.”

“Sana böyle davranmama izin vermiyorsun.” Öyle bir şey istemezdim.

“Çünkü senin yanında kendimi hep iyi hissediyorum.”

Bu göğsümün gururla kabarmasına yetmişti. “Böyle insanlar sana yeterli değilmişsin ya da değersizmişsin gibi davranıyorlar çünkü bu onların kendi güvensizliklerinin ortaya çıkmasından başka bir şey değil. Zorbalık yapıyorlar ve sen onları susturduğunda duracaklardır. Eğer kendini sevmeye başlarsan, onların sözlerinin bir anlamı kalmayacak. Kendin için ayağa kalkmaya başlamalısın, Stevie.”

Bana anlayışlı bir gülümsemeye baktı. “Bunun üzerinde çalışıyorum.”

Çok da sinsice olmayan bir şekilde, basamakta ona bir santim daha yaklaştım ama hâlâ ona dokunmuyordum.

Ta ki o dokunmamı istediğini söyleyene dek.

“Rosie nasıl?”

Stevie'nin yüzü ışıldadı. “İyi ama seni özlüyor.”

“Yakında onu görmeye gitmem gerekecek.”

Yüz ifadesi yumuşadı ve hafifçe gülümsedi. “Noel'in nasıl geçti?” Stevie birasını bitirip şişeyi yanına bırakırken sordu.

“Fena değildi. Yine de mahvetmiş olabilirim.”

Kollarını kavuşturup dizlerinin üzerine koydu ve yüzünü bana dönerek yanağını dizlerine yasladı. “Ne demek istiyorsun?”

“Babam yukarıda.” Yukarı doğru işaret ettim. “Çok iyi bir ilişkimiz yok ve uzun zamandır içimde tuttuğum bazı şeyleri söyledim.”

“Bunun hakkında konuşmak ister misin?” Stevie'nin sesi yumuşak ve temkinliydi.

Yüzüne bakarken tereddüt ettim. Hayatımın bu kısmını çok fazla insan bilmiyordu. İnsanların bundan faydalanacağı, hikâyeyi medyaya satmak isteyeceği, insanların bilmesini istemediğim yönlerimi ortaya çıkaracağı ya da beni olduğum gibi sevmeyeceği korkusuyla çevremi dar tutuyordum.

“Sikeyim.” Biraz daha sıvı cesaretine ihtiyacım olduğu için biramın kalanını fondip yaptım. “Annem ben on altı yaşındayken babamdan çok daha fazla para kazanan bir adam için bizi terk etti. O sırada üniversitede okuyan Lindsey adında bir ablam var, o yüzden bu durum onu beni etkilediği kadar etkilemedi.”

Gözlerimi önümde sabit tutarak, savunmasız hâlimle Stevie'ye bakmaktan çekindim.

Ta ki o bana yaklaşına, kalçası ve omzu benimkine değene, eli dizinin üzerinde çapraz bir şekilde aramızda sallanana kadar.

Dokunuşuyla eriyip giderken yüzünde hiçbir yargılama olmadığını fark ettim.

“Babam ve ben büyürken çok yakındık ama annem beni terk ettiğinde babam kendini işine verdi ve kız kardeşim okuldayken babam hiç evde olmayınca annem gibi o da beni terk

YÜKSEK UÇUŞ

etmiş gibi hissettirdi. O zamandan beri birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyoruz.”

“Kahretsin,” diye nefes verdi Stevie.

“Ve on iki yıldır ilk kez, üst katta ona patladım.”

“Ne söyledi?”

“Daha çok çalıştığını çünkü onun gidişini telafi etmeye çalıştığım. Fakat ne kadar paramız olduğu hiç umurumda değildi. Sadece onun yanımda olmasını istiyordum. Beni sevmesini istiyordum.”

“Eminim seni seviyordur, Zee. Belki de onun gidişinin yasını kendince tutuyordu. Belki... Bilmiyorum. Belki de kendine göre sebepleri vardı.”

“Çocuklarını terk etmen için hiçbir sebep olamaz.”

Stevie’ye doğru bakarken, mavi-yeşil gözleri benimkileri yakaladığında tereddütsüzdü ve bu konuşmayı sürdürmeye kararlıydı.

“Az önce bana ‘Zee’ dedin. Bana nadiren soyadımdan başka bir şey söylersin.”

“Evet, bazı zamanlar sana ‘Zanders’ demek biraz garip geliyor.”

Gözlerim eğlenceyle parladı. “Üzerime boşalırken bana ‘Zee’ demen gibi.”

Stevie’nin ağzı sahte bir şokla açık kaldı ve beni yumrukladı. “Tanrım. Burada bir an yaşıyoruz ve sen sadece seks hakkında konuşmak istiyorsun.”

“Bir an yaşıyoruz, ha?”

“Artık hiçbir şey yaşamadığımıza göre. O an geçti.” İçimden kıkırdayarak kollarımı dizlerimin üzerinde kavuşturdum, yanağımı dizlerime dayadım ve onu taklit ettim. Ellerimiz yan yana duruyordu ama birbirlerine değmiyorlardı.

“Annen çok şey kaçırmış.”

Stevie’nin sözleri karşısında yüreğim sıkıştı ve gözlerim doldu.

“Beni para için terk etti ve şimdi ben onun bizi terk ettiği adamdan daha fazla para kazanıyorum. İronik, değil mi?”

“Bahsettiğim şey bu değil. Ne kadar para kazandığın-
dan ya da insanların senin kim olduğunu düşündüğünden
bahsetmiyorum. Gerçekte kim olduğundan bahsediyorum.
O bunu kaçırıyor.”

“Ve sen benim gerçekte kim olduğumu bildiğini mi sanı-
yorsun, tatlım?”

“Sanırım anlamaya başlamış olabilirim.”

Eli tam orada, benimkinden sadece birkaç santimetre öte-
deydi ama ben pek el tutmayı seven biri değildim. Aslında,
bunu duygusal olarak hiç yapmamıştım. Bunun yerine orta-
parmağımın ucunu onunkine doladım ve ona bu kadar doku-
nabilmek bile iyi hissettirdi.

“Hey, Stevie?”

“Hımm.” Başını kollarına yaslamış, bana bakıyordu.

“Seninle konuşmayı seviyorum.”



BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

ZANDERS

“Başka bir oyun, Zanders. Başka bir oyun, sahayı yine yalnız terk ettin. Neler oluyor?”

Telefonumu yanağıma sımsıkı bastırarak kulağıma kulaklık taktım ve Phoenix’teki kalabalık pistin gürültüsünü biraz olsun engellemeye çalıştım. Ancak uçak motorlarının vızıltısı ya da takım arkadaşlarımın uçağımıza binmek için yanımdan geçip gitmesine aldırmadan Rich’i hâlâ net bir şekilde duyabiliyordum. Yükselmiş ve sinirli sesi buna yardımcı oluyordu.

“Rich, soyunma odasının dışında beni beklemeleri için kız ayarlamayı bırakmanı sana defalarca söyledim. Medya hikâyeyi biliyor. İmajımı güçlendirmek için daha fazla kızla fotoğraf çektirmeme gerek yok.”

“Gerçekten mi? Çünkü Kasım ortasından beri kimseyle fotoğraf çektirmedi ve neler olduğunu bilmem gerekiyor. Sahadan kimseyle ayrılmıyorsun. Şehir dışında da yakalanmadın. Ne oldu? Beni bilgilendirmen gerek.”

Tanrı aşkına. Peşimi bırakmasını istiyordum. Bu sezon ilk kez “sevimsiz kötü çocuk” imajımı geride bıraktığımı fark ettim. Kasım ortasından beri kimseyle fotoğraf çektirmedi

çünkü Stevie, Ella için şeker toplamaya gittiğimizde bu konuda yorum yapmıştı. Onunla birlikte olduğumdan beri kimseyle yatmamıştım ama yattığımı düşünmesi hoşuma gitmiyordu. Bu yüzden sadece onunla yattığımı yüksek sesle ve açıkça söylemeye karar verdim.

“Bir şey olduğu yok, Rich. Sadece tüm bunlardan bıktım.”

Maddison yanımdan geçip uçağın merdivenlerine doğru ilerlerken omzuma hafifçe dokundu. “İyi misin?” diye sessizce sorup uçağa doğru ilerlerken arkasını dönüp bana baktı.

Başımı sallayarak onayladım ama gözlerini devirdiğinde büyük bir hayal kırıklığı yaşadım. Maddison ne olduğunu anlamıştı. Haftalardır beni Rich’le görüşmeye ikna etmeye çalışıyordu. Ne kadar sinir bozucu olursa olsun, imza yenileme döneminde menajerinizi kovmak kariyer intiharıydı.

Sırtımı uçağa dönerek, ekibim uçağa binerken pistte oyalanmaya devam ediyordum.

“Neyden bıktın, Zanders? Yılda milyonlarca dolar kazanmaktan mı? İnsanların sana sırnaşmasından mı? Kadınların kendini sana bırakmasından mı bıktın?”

“Evet, sayılır.”

“Sana neler oluyor? Bunu neden şimdi yapıyorsun? NHL’de oynamak istediğin tek takımla yeniden sözleşme imzalamana altı ay kaldı. Bunu çöpe mi atmak istiyorsun? Sen bilirsin. Chicago sana ödediği parayı hokey dışında, sen ve Maddison’in oluşturduğunuz imaj için ödüyor. Ama eğer yapmak istediğin buysa sana muhtemelen çok daha az ödeyecek başka bir takım bulacağım.”

“Bana mı çok daha az ödeyecek, yoksa sana mı çok daha az ödeyecek?” Nefesimin altında mırıldandım.

“O da ne demek?”

Ona, maaş çeklerimin ne kadar büyük olduğunu sadece yüzde aldığı için önemsediyini bildiğimi söylemeyi düşündüm ama yapmadım. Ağzımı kapalı tutmaya karar verdim.

“Yok bir şey.”

YÜKSEK UÇUŞ

“Galaya kiminle gideceksin?”

Bu soruyu son birkaç haftadır kendime defalarca sormuştum. Götürmek istediğim tek kişi Stevie’ydi, ancak orada çok fazla medya mensubu olacaktı. O sinir bozucu arkadaşlık kuralları yüzünden benimle gelemeyeceğini biliyordum. Ayrıca, benimle gelmek isteyip istemeyeceğini bile bilmiyordum.

“Kimse yok. Yalnız gidiyorum.”

“Lanet olsun, Zanders. Hayır, gitmiyorsun. Orada yalnız kalamayacağın kadar çok basın mensubu olacak. Kendin bulmak istemezsen sana bir randevu ayarlarım.”

“Hayır, Rich. Bu konuda kararlıyım. O gece, benim için birkaç fotoğraf çektirmek uğruna lanet olası bir *tavşanla* numara yapmaktan çok daha önemli. Aktif Zihinler’e bulaşmayacağız. Konu hokey olduğunda imajımla ilgili ne istersen yap ama bu vakıf ya da çocukları etkilemeye başlarsa ben yokum.”

Sessizlik aramızdaki sınırdaki asılı kaldı.

“Peki, tamam. Ama Chicago’nun tanıdığı ve sevdiği Evan Zanders’a geri dönmek için altı ayın var, yoksa sözleşmeni kaybedeceğini ve olmak istemediğin bir şehirde oynamak için bir uçağa atlayıp lanet olası bir yere gideceğine garanti verebilirim.”

Hat kesildi.

Sikik herif.

“EZ!” Takım menajerimiz Scott, uçağın ana kapısının hemen dışındaki merdivenlerin tepesinden seslendi. “Hazır mısınız?”

Piste baktığımda uçağa en son binen kişi olduğumu fark ettim. Uçağın başındaki görevli kapıyı arkamdan kapattığı sırada aceleyle merdivenleri çıktım.

“Her şey yolunda mı, dostum?” Yanına oturduğumda Maddison hafifçe göğsüme vurdu.

“Rich beni öldürecek.”

“Kov onu.”

“Kovamam. Bu kariyerim için şu anda beni tehdit ettiği şeyden daha kötü olur.”

“Hangisi?”

“Her zamanki şeyler. Chicago, yürüttüğümüz ilişkiyi berbat edersem benimle yeniden sözleşme imzalamak istemiyor. İnsanlar, medyanın bana yakıştırdığı kişiliğe sahip olmayı önemsemediğimi anlamaya başlarsa, taraftarların beni istemeyeceğini düşünüyor.”

“Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun.”

Aslında bilmiyordum. Rich en büyük korkularımdan biri olan, insanlar alıştıkları EZ olmadığımı anlarsa beni artık sevmeyecekleri konusunda doğru düşünüyordu.

“Yemin ederim senin özel hayatına o kadar takmış ki, nerede olduğun ya da kiminle birlikte olduğun hakkında bilgi sızdırmak için magazin ya da haber gazetelerinden para alıyorsa hiç şaşırmam.”

Omuz silkerek sessiz kaldım. Bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmazdı, yine de kariyerimin geri kalanında bu imaja sıkışık kalmış gibi hissediyordum.

“Zee,” dedi Maddison, hafifçe nefesinin altında. “Rich senin için çalışıyor. Burada kontrol sende. Her ne kadar sana öyle olmadığını düşündürmek istese de tüm güç sende.”

Başımı sallayarak onayladım, başımı arkamdaki koltuk başlığına yasladım, bitkin düşmüştüm. Zorlu uzatmalar bedenimi yeterince yıpratmamış gibi, Rich’le yaptığım telefon görüşmesi de zihnimi yormuştu.

Tüm bu aptal oyunlara bir son vermek istiyordum. Kimse beni sorgulamadan sahadan tek başıma ayrılmak istiyordum. Chicago’nun organizasyona ne katacağımdan şüphe duymadan benimle yeniden sözleşme imzalamasını istiyordum. Stevie’nin benimle takılmasına izin verilmesini istiyordum. Stevie’nin benimle takılmak istemesini istiyordum.

Ayrıca onu gerçekten öpmek istiyordum.

Bu gece, yapmak istediğim şeyleri yapamamaktan gerçekten yorulmuştum.

“Yola çıkmadan önce hemen Logan’ı arayacağım.”

YÜKSEK UÇUŞ

Maddison pencereye doğru dönerek karısını aradı. “Mutlu yıllar, bebeğim!”

Yılbaşı gecesi olduğundan ve gece yarısı Kansas üzerinden bir yere uçmamızı sağlayacak olan Chicago’ya kırmızı göz uçuşumuz olduğundan bahsetmemiş miydim?

Gerçekten de öyleydi ve saat on ikiyi gösterdiğinde öpmek istediğim tek kız bu uçaktaydı. Ancak ona dokunamazdım. Burada olmazdı, belki de hiç olmazdı.

“Logan nasıl?” Maddison telefonu kapatırken sordum.

“O iyi.” Kendi kendine gülümsedi. “Gala için elbisesini aldı.” Ne olacağını bildiğim için sessiz kaldım.

“Üzerinden çıkarmak için sabırsızlanıyorum.”

Başımı sallayarak gülmekten kendimi alamadım. Sersem orospu çocuğu.

“Rich biriyle çıkma konusunda başımın etini yiyor.”

“O zaman yap. Kimi götürmek istediğini ikimiz de biliyoruz, neden ona sormuyorsun? Tam şurada.” Uçağın arka tarafına doğru başıyla işaret etti. “İşte, şimdi halledelim.” Maddison’ın eli başının üzerindeki çağrı lambasına uzandı fakat parmakları ona ulaşmadan önce, tam zamanında uzaklaştırdım.

“Yapma.” Sesim sakın ama sertti. “O benimle gelemez.”

“Neden?”

“Çünkü orada çok fazla medya olacak ve bizimle arkadaşlık etmesine izin verilmiyor.”

“Bu çok aptalca.”

“Bir de bana sor.” Sandalyemde bir kez daha arkama yaslanırken vazgeçmiş bir iç çektim. “Ayrıca, benimle gelmek isteyip istemeyeceğini bile bilmiyorum.” Sesim olabildiğince kısık çıktı. “Bildiğim kadarıyla, küçük ilişkimiz onun için tek seferlikti.”

Seksi şeytanın kendisinden bahsetmişken, Stevie güvenlik tanıtımı için çıkış sırasına geldi ve her uçuştan önce yaptığı gibi uçağın arka yarısına güvenlik ekipmanlarının nasıl kullanılacağını gösterdi.

“Hadi ona soralım.” Maddison en sevdiğim uçuş görevlisiyle konuşmak için koltuğunda öne doğru eğildi.

“Sakın buna cüret etme.” Bir kez daha sesim alçak ama sert çıktı.

Güvenlik sunumuna devam etmeden önce Stevie'nin bakışları bize doğru kaydı. Sahte emniyet kemerini başının üzerinde tutarak gözlerini ileriye doğru çevirdi ama Maddison ve benimle konuşuyordu. “Neden siz ikiniz bu gece birbirinize her zamankinden daha da âşık görünüyorsunuz?”

Maddison'ın dudakları sinsî bir sırıtışla kıvrıldı. Konuşmak için ağzını açtı ve beni test edencesine bana bakarken gözleri eğlenceyle parıldadı.

“Sakın buna cüret etme.” Sesim olabildiğince kısık çıkıyordu. “Eğer bir şey söylersen, seni bitiririm. Sonra da sırf sana inat olsun diye karınla evlenirim ve oğlun bana baba diyerek büyür.”

“Ah, siktir git!” Maddison hiç de sessiz olmaya çalışmıyordu. “Stevie, Zee Chicago'daki bir yardım galasma seninle gitmek istiyor ama bunu soramayacak kadar korkak ve senin onunla gitmek istemeyeceğini düşünüyor.”

“Senden nefret ediyorum. Artık arkadaş değiliz.”

Maddison koltuğuna geri yaslandı, Stevie'nin sevimli kırdaması koridordan yankılanırken dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış vardı.

Eğer yüzümün rengi değişebilseydi, şu anda ona bakmak için arkamı döndüğümde küçük bir kız gibi kızarıyor olurum. Neyse ki yüz ifadesi o kadar da şaşırma benzemiyordu. Aksine, eski en iyi dostum benimle eğleniyordu.

“Yapamam.” Söyleyeceğini bildiğim sözler bunlardı ama zaten bildiğim şeyleri duymak durumu daha az berbat hâle getirmemişti.

Ayrıca, işi yüzünden mi, yoksa istemediği için mi yapamacağı da açıklığa kavuşmamıştı.

“Ben de ona öyle dedim.” Gülümsemem zoraki ve gergindi ama mümkün olduğunca soğukkanlı davranmaya çalışıyordum.

YÜKSEK UÇUŞ

“Hayır, yani seninle gelemem.”

Evet, teşekkürler, Stevie. Lütfen egomu biraz daha hırpala, tatlım.

“Çünkü ben zaten gidiyorum.”

Bu başımın hızla dönmesine neden oldu.

“Kardeşimle birlikte.”

Ah. Bunu hiç düşünmemiştim. Tabii ki Ryan Shay orada olacaktı. Chicago sporunun tüm büyük isimleri orada olacaktı.

Bu iyi olurdu. Gözlerimdeki umut dolu parıltı ve dudaklarımdaki hafif kıpırtı tam olarak bunu anlatıyordu.

Bu mükemmel olacaktı.

Galada tek başıma olurum ve kimse Stevie'nin neden orada olduğunu sorgulayamazdı çünkü kardeşiyle birlikte orada olacaktı.

Evet, bu gerçekten harikaydı.

“Kardeşin kim?” Maddison'ın kaşları Stevie'den bana dönerken gerçek bir şaşkınlıkla çatıldı.

Stevie'nin gözleri ise bocalayarak benimkilerle birleşti, ardından yumuşadı ve en iyi arkadaşıma bile söylemediğimi fark etti. Pardon... *eski* en iyi arkadaşıma. Ancak tabii ki söylememiştim. Bunu benden bile saklamıştı, bu yüzden etrafta dolaşıp onun işlerini ortaya dökerek değildim.

Dediğim gibi, Ryan Shay'in onun kardeşi olması umurumda değildi. Şu an hariç. Şu anda öyle olduğu için çok memnundum çünkü kızı galaya getirecekti ve benim de tek istediğim buydu.

“Ah...” diye tereddüt etti. “Adı Ryan Shay. Chicago'da basketbol oynuyor.”

“Kapa şu lanet çeneni.” Maddison'ın ağzı açık kaldı.

“Peki,” diye güldü Stevie.

“Bekle. Doğru mu söylüyorsun? Kardeşin Ryan Shay mi?”

Başını salladı ve Maddison'm heyecanı karşısında kıkırdamaya devam etti. Ancak onu tanıdığım kadarıyla, büyük bir basketbol tutkunu olan karısına ve kardeşine bunu söyleyeceği için her şeyden çok heyecanlanıyordu.

“Evet. Sizin binadaki dairenin sahibi o. Şu anda onunla kalıyorum.”

“Vay canına. Karım aklını kaçıracak.”

Çıkış sırasında duran Stevie’ye bakarak, eski en yakın arkadaşımın erkek kardeşinin hayranı oluşundan dolayı ona özür dileyen bir gülümseme takındım ama o bundan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Daha çok eğleniyor gibiydi. Belki de kardeşinden bağımsız olarak ondan hoşlandığımı söylediğimi anlamıştı.

“Bu arada, karım Logan şeker toplamaya gittiğimiz gün seninle tanıştığı için çok mutlu oldu,” diye ekledi Maddison ve konuyu Stevie’ye bağladı ki bunun için minnettarım.

“Harika birine benziyor.”

“O en iyisi.” Bu kez ben yanıt verdim ve Maddison bu ifade karşısında yumuşak bir gülümseme takındı.

“En iyisi,” diye katıldı.

Görünüşe göre yine en iyi arkadaşlardık.

“Sanırım onu galada göreceğim o zaman. İkinizi de mi?” Gözleri bana döndü.

Tabii ki ikimizi de görecekti. Bu galanın, Maddison ve benim kurucuları arasında yer aldığımız Chicago’nun Aktif Zihinleri adlı hayır kurumu için bir bağış kampanyası olduğunun farkında değil miydi?

“Bana bir dans lütfedecek misin?” Ses tonum biraz çaresiz ve umutluydu ama siktir et. Öyleydim.

Karşılık vermeden önce şakacı bir şekilde tek kaşını kaldırdı. “Uçuş görevlisi çağrı ışığına basmayı bırakır mısın?”

“Bak, bu iki şey aslında hiç de eşdeğer görünmüyor.”

“Dans etmeyi ne kadar çok istiyorsun?”

Dudaklarım bilmiş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bunun cevabını biliyor muydu? Gerçekten çok istiyordum.

Cevap vermedim çünkü vermek zorunda değildim. O zaten biliyordu. Dolgun dudaklarındaki o şakacı sırıtış bana bunu gösteriyordu ve yanımdan geçerken omzumu hafifçe sıkması da bunu doğruluyordu.

“Şu aptal sırtışı suratından sil,” diye güldü Maddison.

Gülümsemeye devam ettim, bu durumdan fazlasıyla mutluydum. “Elimde değil.”

“Ondan gerçekten hoşlandığını biliyorsun, değil mi? Farkında mısın bilmiyorum ama hoşlanıyorsun.”

Dudaklarımdan memnun bir iç çekiş döküldü. “Evet, farkındayım.”



Uçuşumuzun birkaç saat sonrasında çoğu kişi uyumuştur. Ben de arada bir uyukluyordum ama çoğunlukla uyanıktım.

Stevie ne zaman uçak koridorunda yürüse içimdeki alarm beni uyandırıyor ve gözlerimi tam zamanında açıp mükemmel bir manzara yakalıyordum. İster önde yürürken ki muhteşem poposu olsun, ister arkaya doğru her yürüyüşünde bana yumuşak bir gülüş atarken ki etkileyici yüzü.

Her iki şekilde de on üzerinden ondu.

Uçak, ön ve arka mutfaklardan gelen hafif ışık parıltısı dışında zifiri karanlıktı, bu yüzden kimse başımın sürekli dönüp uçağın arkasını kontrol ettiğimi, Stevie ile yalnız konuşmak için bir fırsat aradığımı göremiyordu.

Konuşmak.

Öpüşmek.

İkisinden biri.

Ancak neredeyse gece yarısı olmuştu ve yılıma onunla başlamak hiç fena olmazdı.

“Uyanıksın, ha?”

Kafamı tekrar etrafımdaki karanlık alana çevirdiğimde koltuğumun yanında duran diğer hosteslerden birini gördüm.

Adını bilmiyordum ama Stevie'nin bizimle arkadaşlık etmesini sorun eden kişi oydu. Yani benimle.

“Ah, evet. Uyuyamıyorum.”

Eğildi, koltuğumun yanına çömeldi ve benimle göz hizasına geldi. “Sana bir şey getirmemi ister misin?”

“Hayır. Böyle iyiyim.” Gözlerim yine arka mutfığa kaydı ama Stevie’yi göremedim, yine de orada olduğunu biliyordum. Indy, Stevie’nin bana adını söylediği gibi, uçağın arka tarafında gözümün önünde durmuş, gözlerini koltuğuma dikmiş beni seyrediyordu.

“Yeni yıl planınız var mı?” diye sordu üçüncü uçuş görevlisi.

“Şu anda planlara bakıyorum.”

“Yoldayken pek dışarı çıkmamışsınız. Son zamanlarda hiç magazin haberi çıkmadı.”

“Evet. Bugünlerde pek dışarı çıkmıyorum.”

“Şey, bu çok yazık çünkü umuyordum ki-”

“Hey, Tara,” diye araya girdi Indy. “Pilotlardan birinin tuvaleti kullanabilmesi için bizden birinin onunla yer değiştirmesi gerekiyor. Eğer istersen, ben ön tarafa göz kulak olur ve kapıyı kapatırım.”

“Ah.” Tara ayağa kalktı, eteğini düzeltti ve sanki Stevie’ye o kadar katı davrandığı arkadaşlık çizgisine tehlikeli bir şekilde yaklaşmıyormuş gibi olabildiğince rahat davrandı. “Evet, bunu yapalım.”

Tara topuklarının üzerinde dönerken omuzları dikleşti ve uçağın ön tarafına doğru ilerlediği sırada yüzündeki kaltak ifadesi hızla geri geldi.

Indy de arkasından takip etti ama çok uzaklaşmadan omzunun üzerinden bana bakarak bilmiş bir göz kırptı. Geri dönüp mutfığın bukleli saçlarıyla bilinen kız dışında boş olduğunu fark edince, Indy gözden kaybolmadan önce ona arsızca gülümsedim.

Görünüşe göre bu uçağın kaptanı sarışındı.

Mümkün olduğunca sessizce, takım arkadaşlarımdan hiçbirini uyandırmamaya çalışarak, Stevie’nin saklandığını bildiğim uçağın arka tarafına doğru ilerledim.

“Hey,” dedim usulca, Stevie’yi yalnız bulduğumda fazla umutlu sırıtişım engel olamıyordum. Ellerimi mutfığı uçağın geri kalanından ayıran bölmenin iki yanına koyarak bizi diğerlerinden ayırdım.

YÜKSEK UÇUŞ

“Hey.” Çillerinin altındaki yanakları anında kızardı.

“Mutlu yıllar.”

Stevie saatini kontrol etti. “Hâlâ birkaç dakika var.”

“O hâlde, bu gala...”

“Evet?”

“Sen de geliyorsun.”

“Evet,” diye gülümsedi.

“Bu harika.” Aptal gibi başımı salladım. “Ya da her neyse.”

“Ya da her neyse.” Gülümsemesi ışıltılı oldu, belli ki bu konuda çok mutlu olduğumu fark etmişti.

Mutfağa doğru bir adım attım ve Stevie'nin ifadesi anında değişti. Ayakları geri adım attı, aramızdaki mesafe aynı kalmıştı.

Dudaklarındaki muzip gülümseme kayboldu, büyük olasılıkla benimki de öyle olduğu için. Bir adım daha atarak onu köşeye sıkıştırırken gözlerimdeki ateşi ve arzuyu hissedebiliyordum. Ancak bu sefer gidecek hiçbir yeri olmadığından, dudakları aralanırken sırtı arkasındaki duvara çarptı. Ama yine de aramızda yaklaşık bir adım mesafe bırakarak onun alanını çok fazla işgal etmedim.

Ta ki o bana istediğini söyleyene kadar.

“Peki kardeşinle gitmiyor olsaydın, benimle gelir miydin?” Sesim kısık ve yoğundu.

Stevie cevap vermese de boynundan yükselen nabzın narine çarpmasıyla yutkunurken boğazının titreyişini izledim.

“Eğer başın belaya girmeyecek olsaydı, benimle gelir miydin?” Yine cevap vermedi, güzel gözleri söylemek istediği ama söyleyemediği kelimelerle doluydu.

“Evet de,” diye fısıldadım. “Benimle geleceğini söyle. *Benimle* gelmek istediğini söyle.”

Evet demesine ihtiyacım vardı, sadece egomu tatmin etmek için değil, deli olmadığımı bilmeye ihtiyacım olduğu için. Onun da bunu hissettiğini bilmeliydim. Etrafımda olmaktan onun da hoşlandığını. Benimle konuşmayı onun da

sevdiğini. Benimle sevişmeyi onun da sevdiğini. Benimle uğraşmayı çok sevdiğini.

“Yeni yılınız kutlu olsun!” Rio oturduğu yerden bağırarak tüm uçağı uyandırdı ve beni ürküttü, pozisyonumuz yüzünden başımız belaya girebilecek olan uçuş görevlisinden geri çekilmeme neden oldu.

Rio müzik kutusunu olabildiğince yüksek sesle açtı, tezahüratlar ve bağırışlar uçakta yankılanırken müzik uçakta bangır bangır duyuluyordu. Koridordan içeri baktığımda tüm takım arkadaşlarımla uyandığını, birkaçının bangır bangır müzik eşliğinde dans ettiğini gördüm.

Stevie elini benimkinin arasına koyup dikkatimi tekrar ona vermemi sağladı, kimse görmesin diye mutfağın köşesine saklanmış, sırtını duvara dayamıştı.

Gömleğimin kumaşını çekiştirip beni sadece birkaç santim önünde duracak kadar yaklaştırdı. Avuçlarım başının iki yanında arkasındaki duvara temas ederek onu hapsetti.

Göğsümün olması gerekenden daha hızlı inip kalktığına acı verici bir şekilde farkındaydım, ama bu kız beni aylardır oyunumdan alıkoymuştu ve yakında uçakta hiç oksijen kalmayacakmış gibi gergin bir şekilde nefes alıp veriyordum.

Ne yapacaktı acaba? Ne yapmama izin verecekti?

Koyu kirpiklerinin ardından bana bakan Stevie'nin gözleri benimkiler arasında gidip geliyordu. O mavi-yeşillerde bir kararsızlık vardı. Sanki ne yaptığından emin değildi. Sanki söyleyip söyleyemeyeceğinden emin değildi.

Ama söylemek istiyor gibi hissediyordum.

Söyle.

“Evet.” Alt dudağını ısırıldı. “Keşke seninle gelebilseydim.”

Dudaklarım aralanırken, uçağın hoparlörlerinden “Good Day” şarkısı yükselmeye başladı. Stevie'nin gözleri hareketlerimi takip ederken dilim sinsice dudaklarımı ıslatarak tek kelime etmeden yaklaşmalarını bekliyordu.

Ve iki parmağını boynumdaki altın zincire geçirip dudak-

YÜKSEK UÇUŞ

larımı kendi dudaklarına götürdüğünde güzel bir gün olacağını hissediyordum.

Güzel bir yıl olacağımı.

Dudaklarım onunkileri okşuyordu, ihtiyacım vardı, istiyordum, sunduğu her şeyi kabul ediyordum.

Eli boynuma dolandı, beni içine çekti, parmaklarındaki metal yüzükler tenimin sıcaklığını soğutuyordu. Ona doğru eğildim, onu duvara doğru sıkıştırdım, olabildiğince yakınlaşmak istiyordum, her şeyine ihtiyacım vardı.

Ellerim duvardan ayrıldı ve dudakları aralanıp dili benimkini bulurken iki yanağını da kavradım. Yumuşak ve ılık dokunuşları vardı ve daha önce hiç samimi öpüşmeler yaşamamış biri olarak bu anı yaşamamayı hayal bile edemiyordum.

Kalçaları ritmik bir istekle benimkilere doğru hamle yaparken boğazımdan çıkan inilti çok şiddetliydi. Neyse ki Rio'nun müziği çaresiz ve aç sesimi örtüyordu.

Uçağın gürültüsü gittikçe artarken, çocuklar daha da gürültülü bir şekilde dans etmeye başladılar ve Stevie'nin başını belaya sokmamak adına durmam gerekiyordu.

Ama lanet olsun, durmak istemiyordum.

O yüzden durmadım.

Dilim onu keşfederken, dudaklarımız mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ediyordu, sanki bunu birbirimizle yapmak için yaratılmış gibiydik.

Sonunda ve ne yazık ki Stevie hafifçe geri çekildi. Ama şişmiş dudaklarındaki memnun gülümsemede pişmanlık belirtisi yoktu, sadece memnuniyet vardı.

Kahretsin, onu öpmeyi sevmiştim.

Dövmeli ellerimi çenesini kavrayacak şekilde tutarak alınımı onunkine yasladım, ikimiz de ciğerlerimizi biraz fazla yoksun bıraktığımız oksijenle doldurmaya çalışıyorduk.

“Mutlu Yıllar,” diye fısıldadım dudaklarına.

“Mutlu Yıllar.” Tebessüm etti.

Şu anda gerçekleşen göz teması birkaç ay önce endişe ve-

rici olurdu, ama Şu an başka tarafa bakacak iradeyi kendimde bulamıyordum.

Dudaklarını istiyordum.

Onu istiyordum.

Bakışlarımı sabit tuttu, ikimiz de bu andan eşit derecede memnunduk.

“Ben bir maden suyu alayım,” dedim usulca, anı mahvederek çünkü biri buraya gelmeden önce bunu yapmak zorundaydım.

Stevie Şakacı bir Şekilde ggŐümü ittiğinde arsız gülümsemem eğlenceyle doldu.

“Defol git buradan,” diye kakhaha attı.

Kendimi son derece komik bulduğumdan, yerime dönmeden önce onunla güldüm. Fikrimi değiştirmeden önce mutfaktan dışarı bir adım attım ve kimsenin göremeyeceği bir yerde hızlıca bir öpücük daha kondurmak için hızla geri döndüm.

“Ekstra limon, tatlım.” Dudaklarına bir öpücük daha kondurdum.

“Senden nefret ediyorum.”



BÖLÜM YİRMİ DÖRT

STEVIE

“Çok güzel görünüyorsun, Vee.”

Ryan arka koltuktan başını bana doğru çevirdi ve fazlasıyla gösterişli bir binanın önündeki araba kuyruğunda beklerken bana gururlu ve tatlı bir şekilde gülümsedi.

“Teşekkür ederim.” Omzumu ona doğru ittim.

“Ben teşekkür ederim. Eğer bu şeyde benim partnerim olmayı kabul etmeseydin, mahvolurdum. Müdürümün yeğenini hatırlıyor musun? Hani şu film galasında yardım etmek zorunda kaldığım? O zamandan beri beni hiç rahat bırakmadı ve Genel Müdürümüz bu gece onunla gelmemi istedi ama neyse ki sen çoktan evet demiştin.”

“Gerçek bir aşk gibi görünüyor. Engel olduğum için özür dilerim.”

“Lütfen. Basketbol benim tek gerçek aşkım.”

“Romantik.”

Ellerimi elbisemin gök mavisi sateninde gezdirirken derin bir nefes aldım. Bu elbisenin üzerindeki fiyat etiketi neredeyse midemi bulandırmıştı, çok pahalıydı. Fakat elbiseyi giyer giymez ve kardeşim vücudumdaki her sinire yayılan özgüve-

ni görür görmez, ben daha soyunma odasından bile çıkmadan elbiseyi alıp parasını ödedi.

Özgüven son zamanlarda oldukça ilginç bir ifade olmuştu.

Bunu en son ne zaman tutarlı bir şekilde hissettiğimi size söyleyemezdim ama şu son zamanlarda hissediyordum. Ve bunun nedenini biliyordum. Her ne kadar kabul etmek istemesem de Zanders'm ilgisi özgüvenime etki ediyordu, hem de olabilecek en iyi şekilde.

Beni tam olarak tanımadığının farkındaydım ama tanıdığı kadarıyla beni anladığını hissettiriyordu. Ne söylenmesi gerektiğini çok iyi biliyordum ve kızların duymaktan hoşlanacağı şeyler gibi genel geçer bir şekilde söylemiyordu. Öyleydi ki sadece bana yönelikti. Küçük bakışları, Noel'deki tatlı hediyesi ya da Yeni Yıl'daki ateşli öpücüğü olsun, beni mutlu hissettiriyordu.

Beni iyi hissettiriyordu.

Yılbaşı öpücüğü benim hatamdı ve muhtemelen yaşanmaması gerekiyordu ama kendime engel olamamıştım. Aylardır fiziksel ilişkimiz için mücadele ediyordum ve bir anlığına teslim olmak istemiştim. Arzu edildiğimi hissetmek istemiştim.

Bu öpücük, kendime yapmayacağıma söz verdiğim konuda attığım bir adımdı.

Belki de onunla seyahatte gizlice görüşme olayını devam ettirebilirdim diye düşünüp durdum. Doğrusu, aramızda neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden kalbimi koruyabilmek adına kendimi Zanders için bunun sadece fiziksel bir çekim olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Çünkü bundan daha fazlası olduğuna inanmama izin vermek beni üzebilirdi.

Onun hakkında hissettiklerime bakılırsa, verebileceği potansiyel zarar beni çok korkutuyordu.

Adam kimseyle görüşmüyordu, nadiren takılıyordu ve kesinlikle ilişki yaşamıyordu. En azından daha önce hiç yaşamamıştı. Bunu kabullenmek zorundaydım çünkü onun etrafında olmak istiyordum.

YÜKSEK UÇUŞ

Onunla konuşmayı seviyordum.

Onun gizemli yönlerini görmeme izin vermesini seviyordum.

Onunla sevişmeyi seviyordum ve bana verdiği güveni seviyordum. Yine de şu anda, Maddison'ın bağış gecesine katılan Chicago'daki her büyük sporcunun tadına bakmaya çalışan muhabir kalabalığı yüzünden sonsuz sayıda flaş patlatan kameranın önünde durduğumuzda, güven yerini gerginliğe bıraktı.

“Güzel görünüyorsun, Vee,” dedi Ryan sessizce, arabanın kapısı açılmadan önce bana cesaret vererek.

Kardeşim arabadan inip kırmızı halıya adımını attığında, flaşlar gökyüzünü o kadar aydınlatıyordu ki, saatin akşamın sekizi değil de öğleden sonra olduğunu düşünebilirdiniz. İkizimin dikkatini çekmek için yapılan bağırışlar ve tezahüratlar boğazımın kurummasına neden olmuştu çünkü onun yanına adım atmak üzere olduğumu biliyordum.

Bundan nefret ediyordum.

Belki şoförümüz arkaya yanaşıp beni orada indirebilirdi.

Bunu sormama iki saniye kalmıştı ki kardeşim arabaya dönüp elini tutmam için bana uzattı.

Kahretsin.

Sertçe yutkunup elimi onun elinin içine yerleştirdim ve arabadan çıkmama yardım etmesine izin verdim. Ryan beni mümkün olduğunca korurken ben başımı eğdim ama aslında saklanamıyordum. Çok fazla insan vardı.

Halıda ilerledikçe kalp atışım hızlanıyordu ama bir yandan da bu ilgiden kurtulmanın tek yolunun önümdeki giriş kapısına ulaşmak olduğunu biliyordum. Bu yüzden ilerlemeye devam ettim.

“Ryan Shay!” diye bağırان muhabirler kardeşimin dikkatini çekmek istiyorlardı.

“Ryan Shay, biriyle mi çıkıyorsun?”

“Kiminle çıkıyorsun?”

Kardeşimin biriyle çıkmadığı için kadınlarla görüntülenmediğini biliyordum ama bu kadarı da fazlaydı.

Görevli ana giriş kapısını açtığında Ryan beni içeri yönlendirdi ve dikkatini çekmek isteyen kalabalığa döndü. “İkiz kardeşimle geldim, o yüzden hepiniz rahatlayabilirsiniz,” diye gülümsedi. “İyi bir amaç için iyi bir gece geçirelim. Teşekkür ederim.”

Her zamanki gibi diplomatik bir tavırla, beni içeri kadar takip etmeden önce kalabalığa el salladı ve nazikçe gülümsemedi.

“İyi misin?” Korumacı kardeşim beni vestiyere kadar götürdü. Onaylarcasına başımı sallayarak kışlık paltomu üstümden çıkardım ve Ryan da aynısını yaparken paltomu teslim ettim.

Neyse ki kim olduğumu açıklamıştı, umarım yarın fotoğraflarım internette yayınlanmazdı. Binlerce vahşi internet trollünü bir kenara bırakın, kendi annemin yargılamasına bile zor dayanıyordum.

Ana balo salonuna girdiğimiz anda gözlerim şok içinde büyüdü. Işıklandırma, müzik, kalabalık... hepsi çok hoştu ve bu kadar insanın Maddison’ın yardım vakfını desteklediğini görmek çok etkileyiciydi.

“Shay!” diye seslendi Ryan’ın takım arkadaşlarından birkaçı, bizi etrafında durdukları küçük, yüksek masaya doğru çağırarak.

“Küçük Shay.” Ryan’ın takım arkadaşı Dom, yanlarına yaklaşırken beni bir aşağı bir yukarı süzdü. “Bu gece çok ateşli görünüyorsun. Çok seksisin.”

“Dikkat et,” diye uyardı kardeşim.

“Başkaları için,” diye düzeltti Dom. “İkiz kardeşinin takım arkadaşı olmayan ve belki de aletinin kesilmesine ses çıkarmayacak biri için.”

“Seni görmek güzel, Dom.” Gülerek iri adama sarıldım. Kardeşimin profesyonel takım arkadaşlarının hepsi oldukça harikaydı, bu da üniversitedeki takım arkadaşları hakkında hissettiklerimle büyük bir çelişki oluşturuyordu.

Bir tanesi hakkında.

YÜKSEK UÇUŞ

Bu gece burada olacak olan bir tanesi.

“Küçük kız kardeşine bir kadeh şampanya ikram edebilir miyim? Yoksa bu benim de kışımı tekmelemek için bir sebep olur mu?”

“Ben kimsenin küçük kız kardeşi değilim. Şuradaki ateşli çocuk,” ikizimi gösterdim. “Benden sadece üç dakika büyük.”

Ryan bir kolunu omuzlarıma sardı. “Sen yine de benim küçük kız kardeşimsin ama Stevie daha çok bira sever. Gidip birer içki alacağım.”

Ryan beni takım arkadaşlarıyla yalnız bırakıp gitti. Dediğim gibi, çok iyi insanlardı ama dün akşamki çift uzatmalı mağlubiyetle ilgili sohbetlerine katabileceğim hiçbir şeyim olmadığını fark ettim. Dev basketbolcular tepemde dikilmiş, kaybettikleri maçı anlatırken, gözlerimin odada geziniyordu.

Mekân, loş ışıklandırma, hafif müzik ve açık artırma ürünleriyle dolu bir duvarla göz kamaştırıcıydı. Sanat eserleri, maç biletleri ve hatıra eşyaları, hepsi Maddison’ın hayır kurumu için para toplamak amacıyla bağışlanmıştı.

Konuklar göz kamaştırıyordu, etkileyici giyinmişlerdi. Abartılı elbiseler giyinmiş muhteşem kadınlar Chicago’nun en önde gelen sporcularının kollarındaydı. Uzun boylu, yapılı erkekler odayı istila etmişti, hepsi de en iyi smokinlerini giymişlerdi. Herkes çok şıktı.

Bakışlarımı odada gezdirirken ani bir manyetik çekim dikkatimi kardeşimin iki takım arkadaşının arasındaki boşluğa yöneltti. Uzakta, odanın diğer ucunda bir çift ela göz beni seyrediyordu.

Zanders.

Tanrım, çok iyi gözüküyordu. Etrafında dikkatini çekmek için yalvaran sayısız insan varken, odağını bana çevirmişti.

Odanın öbür ucundan en sevdiğimiz cümleyi, “Beni mi takip ediyorsun?” cümlesini sessizce söylemeden önce dolgun, öpülesi dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

Onunla göz göze geldiğimde yanaklarım kızardı ve gülümsedim. Zanders benimkiyle aynı hoppa gülüşünü takındı.

“Küçük Shay, bu kadar komik olan ne?” Dom sordu.

Dikkatimi tekrar birlikte durduğum gruba vererek, onlara hiçbir şey söylememek için başımı salladım. Kardeşimin Evan Zanders’la olan ilişkimi öğrenmesine hazır değildim ve takım arkadaşlarını bu konuda bilgilendirmek, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket olurdu.

“Kardeşinin yanındaki kim?” Dom bara doğru işaret etti. O tarafa dönmeden bile kim olduğunu tahmin edebiliyordum. Midemdeki boşluk da biliyordu.

Bunca yıldan sonra, bu gece Brett’i görme fikri haftalardır içimi kemiriyordu. Çok rezil bir geçmişimiz vardı ve onunla ilgili herhangi bir şey bana her zaman yeterli olmadığımı hatırlatacaktı. Aynı zamanda hep yeterli olmak istediğimi. Şu anda hiçbir parçam onu görmek istemiyordu ama bir parçam da onun beni bir kez olsun arzu etmesini istiyordu.

Kulağa boktan geldiğini biliyordum ama yıllarca yaşadığımız bu çekişme, daha çok onun uzaklaşması ve benim yeterli olmanın peşinden koşmam, inanamayacağınız kadar öz saygımı zedeledi.

Sadece beni tercih etmesini istiyordum ve yıllar sonra, tercih edilmeye layık olduğumu kanıtlamam gerektiğini hissediyordum.

İşte buradaydım, vahşi buklelerim bir ok kadar düzdü. Ellerimi karnımın üzerine koydum, oradaki kavisi gizlemeye çalışıyordum.

Neyim vardı benim böyle? Neden umursuyordum ki?

“Küçük Shay, kim o?”

Sonunda gözlerim bara kaydı ve Ryan’ı üniversiteden eski takım arkadaşıyla -eski erkek arkadaşım- birlikte gördüm.

Brett’in gözleri benimkilerle birleştiğinde Ryan’ın elinde iki bira vardı, sanırım biri benim içindi.

Midem bulandı.

Kaçıp saklanmak istedim ama aynı zamanda yerimde durup ona kanıtlanması gerekmeyen bir şeyi kanıtlamak da istiyordum.

YÜKSEK UÇUŞ

Yeterli olduğumu.

“Ryan’ın üniversiteden takım arkadaşı,” diye dalgınca cevap verdim.

Brett beni görünce tebessüm etti, sonra kardeşimin omzunu sıvazladı, iki şişe şampanya aldı ve bana doğru yöneldi.

Gözlerimi ondan ayıramadım. İyi görünüyordu. Hayatında basketbol olmadığı için vücudu biraz değişikliğe uğrasa da aynı yakışıklılıktaydı.

Ve tekrar onun etrafında olduğum şu birkaç dakikada bile bunu başaramayacağımı biliyordum. Onunla aynı şehirde yaşayamazdım. Zaten kendimi yetersiz hissediyordum.

“Shay onun üniversitedeki takım arkadaşını becerdiğini biliyor mu?” Dom’un sesi eğlenceliydi ama bana doğru yürüyen adam için biraz endişeliydi.

“Evet. Üçümüz yakın arkadaştık ve o benim eski erkek arkadaşım.”

“Kahretsin.” Dom masadan şampanya bardağını kapıp diğer takım arkadaşlarına işaret etti. “Bu bizim sinyalizimiz.”

Brett şampanya kadehini uzatarak bana yaklaşırken büyük adamlar kaçışmaya başlamıştı.

“Stevie, harika görünüyorsun.”

“Evet, biliyorum.”

Brett’in dudaklarından sessiz bir kıkırdama döküldü. “Benim mütevazı Stevie’im nereye gitti?” Mütevazı mı? Sanırım özgüvensiz demek istemişti.

Şampanyayı biraz daha yukarı kaldırarak almamı bekledi.

“Ben pek şampanya içmem,” diye hatırlattım ona.

“Bu gece içebilirsin. Hadi ama. Seni yıllardır görmedim. Benimle bir içki iç.”

İsteksizce kadehi ondan aldım, bu adama hayır demekte hiç iyi değildim.

“Nasılsın?”

“İyiyim,” diye başımı sallayarak hızlıca cevap verdim. “Sen?”

Köpüklü sıvıyı dudaklarıma götürürken hafifçe yüzümü buruşturdum. O kadar tatlıydı ki. Bira istiyordum.

“Şimdi daha iyiyim. Ryan’ın bu gece beni tanıştırmak istediği birkaç kişi var, yani her şey yolunda giderse yeniden spor sektöründe olacağım ve daha da iyisi, seninle aynı şehirde yaşıyor olacağım.”

Brett uzanıp düz ve pürüzsüz saçlarımdan bir tutamı okşayıp parmaklarının arasında gezdirdi. “Saçlarını böyle yapmana bayılıyorum.”

Başımı ondan yana çevirdim, bana tekrar dokunmasından hoşlandığımdan emin olamadım. Ancak hoşlanmadığımdan da emin değildim.

Brett birdenbire, “Stevie, seni gördüğüme çok sevindim,” dedi. Gözlerim ona kaydı, kafam tamamen karışmıştı. Yıllardır görüşmemiştik. Yıllardır konuşmamıştık. Seçenekleri tükenmişti.

“Böyle söyleme,” diye yalvardım. “Söylediklerinden sonra olmaz.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

Gerçekten bilmiyor muydu? Kardeşim hariç tüm ekibine, üç yıllık ilişkimiz boyunca beni kullandığını söylediğini duyduğumun farkında değil miydi? Profesyonel olur olmaz daha iyi ve daha ateşli kadınlara yöneleceğini?

“Tek bildiğim kız arkadaşımın aniden yeryüzünden kaybolduğu ve mezun olduktan sonra senden hiç haber alamadığımı.”

“Kız arkadaşın mı? Yoksa daha güzel maceralara atılana kadar zaman geçirmek için kullandığın kız mı?”

“Stevie, sen neden bahsediyorsun?”

“Seni duydum.” Sesim hafifçe yükseldi, öfkem kabardı. “Soyunma odasındaki o gün. Tüm takıma benimle sadece sıklığı için birlikte olduğunu, profesyonel olacağını ve parmaklarının ucunda sonsuz seçenek olacağını söyledin. Seni duydum.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun, Stevie? Bunca yıl benden bu yüzden mi kaçtın? Bu bir soyunma odası muhabbetiydi.”

Bir dakika. Öyle miydi? Bunca zamandır hakkımda söylediği sözleri abartıyor muydum?

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Soyunma odası konuşması olsa bile, bana yıllarca tam olarak öyle davranmıştı, sanki ben bir seçeneğim ve o daha iyisini bekliyordu. Yani, hayır. Haksız değildim.

“Bunu aşmalısın.”

Gözlerim ona kaydı. “Aşmak mı?”

“Evet, aş bunu. Yıllardır benden kaçıyorsun. Mesajlarımı görmezden geldin. Şimdi aynı şehirde yaşamak üzereyiz ve bana karşı hâlâ bir şeyler hissettiğini biliyorum. Her zaman hissetmişsindir. O yüzden sırf soyunma odasındaki konuşmalara kulak misafiri oldun diye böyle davranma.”

Söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü haksız olduğundan emin değildim. Hisler muhtemelen doğru kelime değildi ama belki de kanıtlamam gereken bir şey vardır. Beni içine soktuğu durumdan daha iyi olduğumu.

“Ailen beni seviyor. Hep birlikte olmamızı istediler ve şimdi buradayım. Bu iş bitmedi, bunu sen de biliyorsun.”

“Bitti.” Ses tonumda hiçbir inanmışlık yoktu.

“Hayır, bitmedi.”

“Bittiğini söyledi,” dedi arkamdan son derece güçlü ve ikna edici bir ses.

Zanders’ın varlığını hissedebiliyordum ve onun beni desteklemesi omurgamın dikleşmesine, biraz daha uzun durma neden olmuştu.

Zanders arkamdan bana doğru uzandı ve tadına bile bakmadığım şampanya bardağını elimden alıp masanın üzerine bıraktı, sonra da elime bir bira tutuşturdu.

“Vay canına!” Brett haykırdı, karnından gergin bir kahkaha yükseliyordu. “Evan Zanders! Bu gece seninle tanışmayı umuyordum. Ben Brett.”

Elini sıkmak için defans oyuncusuna uzandı ama Zanders reddetti.

“Bildiğim iyi oldu. Beni Stevie ile biraz yalnız bırakabilir misin?” Brett bocaladı, elini kendine doğru çekti.

“Elbette.” Kaşları çatıldı. “Stevie, sonra dans ederiz.”

“Hayır, dans etmeyeceksiniz.” Zanders’ın iri eli kalçamı arkadan kavradı, hak iddia edercesine. Yüzüklerinin metali, emredici dokunuşuyla kalça kemiğime işlerken ondan yayılan kızgınlığı hissedebiliyordum.

Dokunuş küçük olsa da Brett bunu hemen fark etti ve sanki biri ona çarpmış gibi geri sendeledi.

“Kardeşin biliyor mu?” diye sordu eski sevgilim şaşkınlıkla.

“Kardeşim benim hakkımda söylediklerini biliyor mu?”

Asıl sorudan uzaklaşmaya çalışarak sordum.

Zanders’ın beni kavrayışı sıkılaştı, parmak uçları saten kumaşı buruşturuyordu ve sıcaktan kavruluyordu.

“Hayır, kardeşinin bundan haberi var mı?” Arkamdaki dev adama doğru başını salladı.

“Bilmesi gereken bir şey yok.”

Zanders’ın eli kayarak üzerimden çekildi, sahiplenici dokunuşunu özlememe neden olurken, yine de arkamda dimdik duruyordu ve onun burada olması bana ihtiyacım olan güveni veriyordu.

“Bence gitmelisin, Brett.” Konuşmayı böylece sonlandırdım.

“Sonra konuşuruz.”

“Ben-”

“Sonra konuşuruz.” Önce bana sonra da Zanders’a bakarken sesi sert ve öfkeliydi. Her ne kadar istekli görünmeye çalışsa da gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

Güzel.

Beni her zaman bir şekilde sindirmişti, bu yüzden arkamdaki günah kadar seksi adam sayesinde rollerin tersine döndüğünü görmek iyi hissettirdi.

Brett çekip giderken Zanders yanıma geldi ve gözleri eski erkek arkadaşımın sırtına kilitleti.

“Bu da kim?” Zanders bir kolunu yanımızdaki yüksek

masaya rahatça dayadı, yemek istediğim bir atıştırma gibi görünüyordu.

Yüce Tanrım, çok iyi görünüyordu. Gerçekten iyi. Smokini tamamen simsiyahtı, vücudunun her adalesine uyacak şekilde dikilmişti. Dövmeli elleri gömleğinin kollarının altından taşmıştı ve parmakları yüzükleriyle bezenmişti; tam da sevdiğim gibi.

“Tatlı Stevie.” Zanders çenemi kaldırdı ve yüz hatlarını kaplayan eğlenceyle birlikte kaçamak bakışlarımın onunkilere kilitlenmesine neden oldu. “Bir saniyeliğine ağzının suyunu akıtmayı bırakıp bana bu adamın kim olduğunu söylemeni istiyorum.”

Böyle söyleyince gözlerim kısıldı ama haksız da değildi.

“O benim eski erkek arkadaşım.”

“Ondan nefret ediyorum.”

“Şok oldum,” diye güldüm.

“Kardeşin senin hakkında ne dediğini bilmiyor da ne demek? Senin hakkında ne dedi?”

Zanders’in ela gözleri keskin ve konsantreydi, kelimeleri ağzımdan almaya çalışıyordu ama ağabeyim tam orada, omzunun üzerinden bara bakıyordu ve şimdi hiç sırası değildi.

“Bunu daha sonra konuşabilir miyiz?”

“Konuşacak mıyız? Bana sonra anlatacak mısın?”

“Evet, anlatacağım.” Ki bu doğrudu. Kendimi Zanders’a karşı tamamen açık ve dürüst davranırken buluyordum ve onunla konuşmayı seviyordum. O yüzden evet, tekrar sorarsa anlatırdım.

Gözlerini kendi gözlerimle takip ederek vücudumun her santimetresini incelemesini izledim. Ve ona izin verdim. Söz konusu o olduğunda kendimi gizleme ya da daha çekici bir pozisyona geçme ihtiyacı hissetmiyordum.

“Sen...” Zanders’ın bakışları göğüslerimin arasında gidip geldikten sonra açıkta kalan bacağıma kaydı, uyluk hizasındaki yırtmacın kapatamadığı bacağıma. “Çok güzelsin Stevie.”

Sesi yumuşacık ve sahiciydi. “Gerçek dışı.” Başını iki yana salladı. Ela gözleri yüzümde dans ederken tekrar benimkilere doğru dönerek beni içine çekti. “Bu elbise... evet. Vay canına.” Gözleri kocaman açıldı. “Gözlerindeki yeşili yok ediyor. Bu gece sadece maviler var.”

Neden böyle söyledi ki? Kalbimi yerinden hoplattı ve ciğerlerimi sıkıştırdı.

“Saçların böyle çok güzel.” Bana dokunmadı. Onun yerine saçımı başıyla işaret etti. “Ama buklelerini özlüyorum. Onlar senin imzan.”

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. Ben de buklelerimi seviyordum ve burada beni seçmeyi umursamayan birisini etkilemek için onları düzeltiyordum.

Zanders’ın bana bakışı cinsel içerikli değilmiş gibiydi. Beni görüyormuş gibi hissediyordum ve bu beni korkutuyordu.

Zanders fiziksel biriydi. Seks. Cazibe. Bunlar gerçek olarak bildiğim şeylerdi. Ancak şu anki ifadesi yumuşaktı, sanki beni içine alırken kendini tutmaya çalışmaktan acı çekiyormuş gibiydi.

Boğazımı temizleyerek odağımı ondan uzaklaştırdım, şu anda bana hissettirdiği şeyleri hissetmemeye çalışıyordum. “Maddison’ın vakfı için bu kadar katılım olması inanılmaz.”

Zanders’ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Stevie, bunu biliyorsun-”

“Vee,” diye araya girdi Ryan, iki elinde birer bira tutarken. “Brett nereye gitti?”

Ryan’ın mavi-yeşil gözleri Zanders ve benim aramda gidip geldi.

“Emin değilim.” Defans oyuncusuna doğru işaret ettim. “Ryan, bu Evan Zanders. Zanders, bu da kardeşim Ryan.”

“Selam dostum, tanıştığımıza memnun oldum.” Zanders doğruldu ve Ryan’la tokalaşmak için elini uzattı.

Ryan selamına karşılık verdi. “Evet, kim olduğumu biliyorum.” Hay sikeyim.

Üçümüz arasında gerginlik had safhadaydı, kimse tek kelime etmiyordu ve Zanders'm kardeşimin sert oynamaya çalışmasından etkilenmediği belliydi.

“Gidip Brett'i bulalım mı?” Ryan bana doğru döndü. “Üçümüz üniversiteden beri hiç takılmadık.”

“Ben istemiyorum.” Gözlerim Zanders'ınkilere kaydı, sessiz kalmasını istedim sessizce.

Zanders dirseğini masanın üst kısmına dayamış, bir ayağını diğerinin üzerine atmış, olabildiğince rahat gözükiyordu ve kardeşimden zerre çekinmiyordu.

“O zaman bara gidip yeni bir içki almalıyız.” İkizim beni defans oyuncusundan uzaklaştırmak için bir bahane daha bulmaya çabalıyordu ama benim elimde neredeyse dolu bir içki, onun elinde de beni bekleyen yeni bir içki olduğu için bu berbat bir denemeydi.

Zanders dik durmadan önce bilmiş bir kıkırdama çıkardı. “Ryan, seninle tanıştığıma memnun oldum.” Kardeşimin omzuna hafifçe dokundu.

“Stevie...” Zanders elini belime koyup kaburgamın üzerinde gezdirirken kardeşimin iki adım öteden beni izlediğini zerre kadar umursamıyordu. “O dansı bana sakla.” Sıcak dudakları elmacık kemiğimi sıyırıp yumuşak bir öpücük kondurduktan sonra ikizimle beni yalnız bırakıp yanımızdan ayrıldı.

“Vee,” diye mırıldandı Ryan. “Hayır. Lütfen hayır. O olmasın.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Yalan söyleme. Onca insan arasında ondan mı hoşlandın?”

“Ondan... hoşlanmıyorum.” Bakışlarımı kardeşimden ayırmadan ekledim: “Ama beğenmiyor da değilim.”

“Stevie, bu adam kadınları sanki göreviymiş gibi ezip geçiyor. Chicago sporunun adını kötüye çıkaran lanet bir medyatik kişilik.”

“O öyle biri değil. Dışarıdan bakanların göremediği çok daha fazlası var onda.”

“Peki sen dışarıdan biri değil misin?” Ryan’ın sorusu başkalarına küçümseyici gelebilirdi ama ben kardeşimi tanıyordum ve şu anda takındığı kaygılı ifadeye bakılırsa bu sadece endişeyle sorulmuş bir soruydu.

“Bilmiyorum. Belki de değilimdir. Sanırım onun hakkında çoğu insandan daha çok şey biliyorum.”

Ryan derin, teslim olmuş bir nefes verdi. “Sen bir yetişkinsin, bu yüzden istediğini yapabilirsin ve ben senin düşüncene güveniyorum, ama Vee... bundan senin incinmeden başka bir şey çıkacağını sanmıyorum.”

Gözleri endişe ve kaygıyla doluydu ama beni yargılamıyordu.

Eski üniversite arkadaşının burada olması ve Zanders’ın bana şimdiye kadar davrandığından on kat daha kötü davranması gerçekten ironikti. Fakat Ryan, Brett’in bana nasıl davrandığını bilmiyordu, tıpkı Zanders’ın bana nasıl davrandığını bilmediği gibi, sanki gerçekten önemliymişim gibi.

“Seni seviyorum ve endişeleniyorum, hepsi bu.” Kolunu omuzlarıma atmadan önce bana özür mahiyetin gülümsedi.

Ve onun endişelendiğini hatırlatan bu küçük hatırlatma aslında benim de endişelenmem gerektiğini hatırlattı. Hissettiğim ya da hissetmemeye çalıştığım şeyler tam da Brett’le ilişkimiz bittikten sonra kendime yapmayacağıma söz verdiğim şeylerdi.

Bu da başka bir sporcuya karşı bir şeyler hissetmeye başlamaktı, özellikle de Zanders kadar göz önünde olan birine.

“Böldüğüm için özür dilerim.” Muhteşem, uzun boylu bir kadın kardeşimin yanına sokuldu, çok yakınımda duruyordu ve benim alanımı zerre kadar umursamıyordu. “Ama kendimi tanıtmak istedim.” Ryan ve benim aramdaki alanı kapattı, sırtı yüzüme dönüktü.

Tanrım. Belki de alına “jersey chaser” yazdırmalıydı.

“Ben Rachel.”

“Ryan.” Kardeşim onun elini sıkmak için elini uzattı, ama o gerekenden biraz daha uzun süre tuttu.

YÜKSEK UÇUŞ

Rachel denen kaltak omzunun üzerinden bana baktı, gözleri benimkilerle birleşti, sonra sanki burada olduğu için yakalanabilirmiş gibi kalabalığı taramak için arkasına baktı.

“Kim olduğunu biliyorum.” Ryan’a döndü. “Sizi birkaç şehir etkinliğinde görmüştüm ve hep tanışmak istemiştım.”

“Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Ben de.” Saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve yüzüne çarptı. “Bütün gece burada olacağım, beni bul.”

Uzaklaşırken arkasına bakıp kardeşime göz kırptı.

“Kesinlikle olmaz.”

Ryan güldü. “Ne yani, sen benim hoşlanmadığım insanlarla yatabilirsin ama ben yatamaz mıyım?”

“Biz... boş ver.” Ryan bunu duymak istemiyordu. “Ve o hatun... hayır.”

“Sadece seni rahatsız ediyor. Bu konuda iyiyim.” Ryan arkasını döndü, kollarını masanın üzerine yasladı ve bira şişesini benimkiyle tokuşturdu. “İkimizin de kimseyle çıkmayacağı bir ikiz anlaşması yapmalıyız.”

“Ha ha. Komik. Bunu biriyle çıkmayan adam söylüyor.”

Gözleri muziplikle parladı, sonra soğukkanlılıkla omuz silkti ve birasını dudaklarına götürdü.

“Biz de çıkmıyoruz, bilesin diye söylüyorum. Zanders ve ben.”

“Peki, ne yapıyorsunuz o zaman? Çünkü bana şehirdeki en büyük serseri kız kardeşimle düzüşüyormuş gibi geldi.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemedim ama ben daha demeden Maddison masamıza yaklaştı.

“Selam.” Gülümsedi, karısıyla el ele tutuşmuşlardı.

“Selam Stevie,” diye ekledi Logan hafifçe el sallayarak.

“Selam çocuklar. Logan, çok güzel görünüyorsun. Yeşil senin rengin.”

“Ben de aynı şeyi sen ve mavi için söyleyebilirim. Sen de harika olmuşsun. Siz ikiniz iyi vakit geçiriyor musunuz?”

“Evet. Burası harika olmuş.”

Maddison ve Logan’ın gözleri Ryan ve benim aramda gi-

dip gelirken, henüz tanışmadıklarını fark ettim. Bu çok enteresandı. Genelde herkesin tanıdığı kişi kardeşim olurdu ve ben de onun peşine takılan kız kardeş olurum.

“Ah, benim hatam.” Ryan’ıma doğru döndüm. “Ryan, bu Maddison, Raptors’ın kaptanı ve bu da Logan.” Kızıl saçlı güzeli işaret ettim. “Bizim binada yaşıyorlar. Bu da benim ikizim, Ryan Shay.”

Logan’ın yanakları gül rengine dönmüştü. “Buraya gelip kim olduğunuzu bilmiyormuş gibi davranacaktım ama gerçek şu ki, büyük bir hayranınızım.”

Ryan güldü. “Şu anda ligdeki en iyi hokey takımının kaptanı ile evlisin ve benim hayranımsın, öyle mi?”

“Saçmalık, değil mi?” Maddison alaycı bir tavırla ekledi.

“Beni yanlış anlama,” diye söze girdi Logan. “Artık bir hokey hayranıyım ama basketbol benim ilk aşkımdır.”

Ryan şişesini Logan’ın şampanya kadehiyle tokuşturdu. “Tam benim kafa insanlar.”

“Şey, biz de buraya gelip katıldığınız için teşekkür etmek istedik,” diye araya girdi Maddison. “Ve Ryan, sessiz müzayedeye aile biletlerini ve birebir koçluk dersini bağışladığını gördüm. Bu harika dostum, teşekkür ederim.”

“Kesinlikle. Yardım edebildiğime sevindim. Kurduğunuz bu vakıf oldukça etkileyici.”

“Aslında sadece ben değil-” Birisi Maddison’ın cümlesini yarıda keserek kulağına eğildi.

Maddison, “Bu bana bir çağrıydı,” dedi. “Hemen döneceğim, bebeğim.” Sözüünü kesen adamı takip etmeden önce karısını öptü.

“İyi şanslar!” Logan masanın etrafından dolaşıp yanımda dikilmeden önce seslendi, ikimiz de Maddison’ın yöneldiği sahneye bakıyorduk.

“Shay!” Dom bardan seslendi.

Ryan omzuma hafifçe dokundu. “İyi misin?” Başımı sallayarak cevap verdim. “Memnun oldum Logan.”

YÜKSEK UÇUŞ

“Ben de,” dedi kardeşim takım arkadaşlarıyla takılmaya gitmeden önce.

Maddison onu götüren adamla birlikte sahneye çıktı.

“Kim o?” Logan’a sorduğumda, sahneden bir metre kadar uzakta, masada sadece ikimiz kalmıştık.

“Bu Rich.” Logan gözlerini devirdi. “Eli ve Zee’nin menajeri ve dünyanın en kötüsü. Eh, çocuklara tonlarca para kazandırıyor ama şahsen hayranı değilim.”

Zanders’ın Maddison’la birlikte sahneye çıkışını izlerken kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. “Neler oluyor?”

“Sadece bir hoş geldiniz konuşması yapacaklar ve geldikleri için herkese teşekkür edecekler.”

“Zanders da mı?”

“Tabii ki,” diye hafifçe gülümsedi Logan. “O Aktif Zihinler’in ortağı. O ve Eli vakfı dört yıl önce birlikte kurdular.”

Dudaklarım hafifçe aralandı. “Ne?” Bakışlarım sahnede mikrofonu eline almaya hazırlanan yakışıklı adama takıldı.

“Bilmiyor muydun? Sana söylemedi mi?”

Başımı sallayarak Logan’a hayır dedim.

“Biz üniversitedeyken Eli’yi terapiye götüren kişi oydu ve çocukların ihtiyaç duydukları desteği bulmalarına yardımcı olma konusunda da gerçekten tutkulu. Eğer Zee olmasaydı, Eli’nin bugün olduğu kişi olup olmayacağını bilmiyorum.”

Siktir. Siktir. Siktir.

Zanders’ın bu yönünü tanımaya hazır değildim. Zaten duygularımla boğuşuyordum. Konu akıl sağlığı olduğunda onun tamamen bilinçli ve aktivist olduğunu öğrenmeme gerek yoktu.

Yutkunmaya çalışırken ağzımın kuruduğunu hissettim, bu yüzden cesarete olduğu kadar sıvıya da ihtiyacım olduğu için biranın kalanını yudumladım.

Logan, “İnsanlar onunla karşılaşınca ya da magazin dergilerinde veya haberlerde onun hakkında bir şeyler duyunca onu tanıdıklarını sanıyorlar,” diye devam etti. “Onu

değiştirmeleri gerektiğini düşünüyorlar. Kadınlar onu değiştirmeye çalışıyor. İnsanlar onun bir insan olarak büyük bir ilerlemeye ihtiyacı olduğunu düşünüyor ama gerçek şu ki Zec harika bir adam ve her zaman da öyle oldu. Bizim için en iyi arkadaş, çocuklarımıza kendi çocukları gibi davranıyor ve son derece koruyucu. Çok fazla seviyor ve çevresindekileri inanılmaz derecede önemsiyor. Demek istediğim, onda değişmesi gereken hiçbir şey yok. Sadece kim olduğunu kabul edecek ve sunduğu değerleri takdir edecek birine ihtiyacı var. Her zaman kibirli, özür dilemeyen ve çok açık sözlü biri olacaktır ama bunlar onu o yapan şeyler. Sadece birilerinin onun zaten kim olduğunu görmesine ve onunla orada karşılaşmasına ihtiyacı var.”

Maddison ve Zanders ön tarafa yaklaşırken gözlerim sahnedan ayrılmadı ama kalbim bir mil hızla atıyordu.

“Onu destekleyecek birine de ihtiyacı var.”

Gözünü kırpma. Gözünü kırpma. Gözünü kırpma.

Gözlerimin kenarlarında biraz ıslaklık birikti ama nedenini bilmiyordum. Sadece şu anda Zanders’ın kim olduğunun büyük bir kısmını öğrenirken bunalmış hissediyordum.

Zanders söz konusu olduğunda teselli bulduğum tek şey asla yalan söylememesiydi. Bana itiraf etmek istediğimden çok daha fazla yalan söylenmişti ama Zanders söz konusu olduğunda, aklından geçen her şeyi söyleyeceğini bilmek beni tamamen rahatlatıyordu. Ama işte burada, kim olduğu hakkında yalan söylüyordu ve hayatının inanılmaz bir bölümünü gizlemek için yalan söylemesine rağmen, beklenmedik bir şekilde beni şaşırtıyordu.

Neden insanların onun bu yönünü görmesine izin vermiyordu?

“Neden hiçbir şey söylemedi?” Fısıldamıştım ama sorum Logan’ın duyamayacağı kadar sessizdi.

Zanders ve Maddison hoş geldin konuşmasını yaparken tamamen dikkat kesildim. Ve bu konuşma sırasında, her iki adamın da terapiye başlamasına neden olan hayatlarındaki

YÜKSEK UÇUŞ

dönüm noktası hakkında bilgi edindim. Zanders on iki yıl önce kendini bu kadar öfkeli hissetmesinin nedeni olarak annesinden söz etmese de terk edilmiş hissetmesinin nedeninin o olduğunu biliyordum.

Aralarındaki bağa ve bir zamanlar büyürken nasıl birbirlerinden nefret eden rakipler olduklarına değindiler, ancak zihinsel özgürlüklerini bulma yolculukları, şu anda sahip oldukları arkadaşlığı kurmalarına ve geliştirmelerine neden olan şeydi.

Kuruluşları bünyesinde yıllar boyunca topladıkları bağışlardan faydalanan bazı çocuklar hakkında ve bu geceki bağışların nereye gideceği konusunda açıklamalarda bulundular.

Ancak konuşmalarından sonra bile aklımda hâlâ büyük bir soru vardı.

Zanders neden insanların onun bu yönünü görmesine izin vermiyordu?



BÖLÜM YİRMİ BEŞ

ZANDERS

Stevie'ye doğru eğildim ve bir dirseğimi bara yaslayarak, "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" diye sordum. Bu pozisyondan göğüs dekoltesini oldukça rahat bir şekilde görebiliyordum.

Bakmaya uğraşmıyordum ama bakmamak için ekstra bir çaba da *harcamıyordum*.

Güldü. "İçkiler ücretsiz."

Barmene iki parmağımı göstererek Stevie'nin neredeyse boş olan birasını işaret ettim ve bir tane daha istedim.

Bunu yaparken bakışlarım tekrar yanımdaki güzel uçuş görevlisine yöneldi. Her zaman olduğu gibi göz kamaştırıcıydı ama genellikle benim gibi şık giyindiğini görmek onu bambaşka bir seviyeye taşımıştı.

Bu gök mavisi elbise onun açık kahverengi tenini mükemmel bir şekilde sergiliyordu ve takıntı hâline getirdiğim kıvrımlarının her birini de göz önüne seriyordu.

Ama aynı zamanda onun vahşi buklelerini ve bol, ikinci el kıyafetlerini de seviyordum çünkü bu onun kişiliğinin bir parçasıydı.

"Beni görmezden geliyordun." Biramdan bir yudum aldım.

YÜKSEK UÇUŞ

Omuz silkti. “Tüm takımın burada ve başımı belaya sokmak istemiyorum.” Sesini alçaltarak bana aramızdaki bu şeyin –her ne haltsa– yasak olduğunu bir kez daha hatırlatıyordu.

Bu yüzden galanın son dört saati boyunca mesafemi korumuştum, burada geceyle ilgili haber yapacak çok fazla medya mensubu olduğunu biliyordum. Fakat yine de bu, bir iki bakış yakalamaya çalışmadığım anlamına gelmiyordu. Buna rağmen Stevie'nin mavi-yeşil gözleri benimkilerle nadiren buluşmuştu.

İki dirseğimin üzerine yaslanarak ona doğru eğildim, tene ufacık bir dokunuş yapabilmek istiyordum ama aynı zamanda sanki barda bir içki içiyormuşum gibi görünmeye çalışıyordum.

“Demek ‘Vee,’ ha?”

“Bu bir aile lakabı.”

“Benim aile lakabım da Zee. Vee ve Zee. Kahrolası şekilde sevimli değil miyiz?”

Küçük bir kahkaha attı.

“Sana ‘Vee’ diyebilir miyim?”

Mükemmel şekillendirilmiş kaşları kalktı. “Bu bana ‘tatlım’ demeni engelleyecek mi?”

“Hiç şansın yok.”

Bir kez daha kahkaha attı.

“İstersen bana ‘Zee’ diyebilirsin.” Sesi kısıktı ve pek de kararlı çıkmamıştı.

Gözlerini benimkilere dikti. “Sana ‘Zee’ dememi ister misin?”

Omuz silkip utangaç bir tavırla başımı salladım.

Gülümsemesini bastırmak için alt dudacağım ısırıldı ve alt dudacağını ısırduğunda gözlerim hareketini takip etti. Sadece bu küçük baştan çıkarıcı hareket bile beni akıl almaz bir şekilde tahrik etmişti.

Yaklaşp dudaklarımı kulağına değıdirdim. “Çığlık çığılgayken söylemeni tercih ederim.”

Geri çekilirken gözlerinin irileşip dudaklarıma düşüşünü

izledim, sonra odağını bir kez daha benden ayırıp boğazını temizledi.

Burada ne haltlar dönüyordu?

“Sen iyi misin?”

Derin derin nefes alırken başını salladı.

“Neyin var?”

Bana doğru döndü, bütün yüz hatları yumuşamıştı. “Neden bana bu kuruluşun ortağı olduğunu söylemedin? Bunca zamandır Maddison’ın olduğunu sanıyordum. Herkes böyle sanıyor.”

Omuz silkerek biramdan bir yudum aldım. “Sana birkaç kez söylemeye çalıştım ama en sonunda öğreneceğini biliyordum.”

“Zee...”

Dudaklarımı küçük bir tebessüm kaplarken gözlerim onunkilere yöneldi. Bu lakabı onun ağzından duymak hoşuma gitmişti.

“Neden insanların gerçek seni görmesine izin vermiyorsun?”

“Uzun hikâye.” Başımı iki yana salladım. “Açıklaması zor.”

“Anlamak istiyorum,” dedi. “Çünkü şu anda senin kim olduğun konusunda kafam çok karışık.”

“Kim olduğumu biliyorsun.”

“Öyle mi?”

Gerçekten biliyor muydu? Elbette, çoğu insandan daha fazlasını görmüştü ama her şeyi bildiği söylenemezdi. Rol yapma sebepimi, korktuğumu bilmiyordu.

Pislik, çapkın, kaba, kibirli tarafımı birçok kez görmüştü. Ve ben ona sadece amca, şefkatli, sevgi dolu, koruyucu taraflarımın ufak parçalarını göstermişim. Kafasının karışması kadar normal bir şey yoktu.

“Benimle randevuya çık.”

“Ne?” diye sordu şaşkın bir kahkahayla. “Zee, yapamam. Bir randevuya çıkamayız.”

“Neden?”

“Çünkü... çünkü senin için çalışıyorum ve biri bizi birlikte görürse kovulurum.”

“Özel bir yerde olacağımızdan emin olurum.”

Kaşları çatıldı. “Zee, sen kimseyle çıkmazsın. Saçmalamayı kes.” Sanki bir şakaymış gibi gülüp geçmeye çalıştı.

“Benimle bir randevuya çık.”

Sonuna bir “lütfen” eklerdim ama bu şekilde yalvarırken zaten yeterince çaresiz görünüyordum. Öte yandan dürüst olmak gerekirse, öyleydim de.

“Sadece tekrar takılmak istediğini söylemiştin.” Şaşkınlıkla başını salladı. “Bu sadece fiziksel bir şeydi ve sadece bir kez olması gerekiyordu.”

“Fikrimi değiştirdim.” Ona bakabilmek için arkamı döndüm ve sırtımı bara yasladım. “Stevie, benimle bir randevuya çık.”

“Çıkamam... Yapamam.” Ses tonundan anladığım kadarıyla söylediklerine kendisi bile inanmıyordu. Bunları söylemek istediğinden hatta bunlara inandığından bile emin değildim.

Bu yüzden taktiğimi değiştirdim. Çünkü beni tanımayan ya da onunla çıkmak isteyerek birdenbire fikrimi değiştirdiğimi düşünen büyük bir parçası olduğunu bilsem de *hayır* demesinin daha da büyük bir nedeni olduğunu hissediyordum.

Ve bunun nedeni bütün gece kardeşinin etrafında dolaşan adamdı.

“Eski erkek arkadaşla aranda ne geçti?”

Gergin bir şekilde güldü. “Neden bu kadar dikkatlisin?”

“Sekiz yıllık terapi, tatlım.” Kulağını süsleyen küpeleri görmek için saçlarım hızla kulağının arkasına sıkıştırdım ama yakalanmamak için hızlı hareket etmişim. “Abinin bilmediği ne söyledi?”

Titrek bir nefes vermeden önce gergin gözleri benimkilerin arasında gidip geldi. “Benim hakkımda ne söylediği bile önemli değil. Sanırım asıl önemli olan bana nasıl hissettirdiği.”

“Sana nasıl hissettirdi?” Ses tonumu yumuşak ve gözleri-

mi üzerinde tutmaya devam ettim, bu odada başka hiç kimse-
nin önemli olmadığını anlamasını istiyordum.

“Sanki ben bir seçenekmişim gibi hatta ilk seçenek bile de-
ğilmiş gibi. Sanki sadece onu bekleyen daha iyi fırsatlar olma-
saydı beni seçecekmiş gibi. Ben sadece... Önemsizmişim gibi
hissetmek hoşuma gitmiyordu. Beni seçmesini istemiştim.”

Döndüm, böylece ikimiz de tekrar bara bakıyorduk.
Omuzlarımız birbirlerine değiyordu ve ellerimiz birbirlerine
sürtünüyordu, biralarmızı tutuyorduk. Yüzüklerle dolu par-
maklarımız yan yana güzel bir görüntü oluşturmuştu. Elimi
uzatıp parmaklarını okşadım çünkü çok fazla gözün olduğu
bu odada yapabileceğim tek fiziksel temas buydu.

“Peki ya çok korumacı görünen kardeşin onunla hâlâ ar-
kadaş mı?”

“Ryan ona burada bir spor kanalında iş bulması için yar-
dım etmeye çalışıyor.”

“Burada mı? Chicago’da?”

Stevie başını sallayarak devam etti. “Ryan ayrıntıları bil-
miyor. Ona anlatmadım. O ve Brett üniversitede birlikte bas-
ketbol oynuyorlardı ve takıma tapan bir kampüste eşit dere-
cede seviliyorlardı. Herkes onlara ulaşmak istiyordu ama ben
sadece âşık olduğum adam tarafından seçilmek istiyordum,
anlıyor musun?”

Sessiz kaldım, devam etmesi için onu teşvik ettim.

“Üç yıl boyunca birlikteydik ve bir kez bile onun için ye-
terince iyi olduğumu hissetmedim. Peşinden koşmak istediği
başka seçenekler olduğunda sürekli benimle ilişkisini bitiri-
yordu, sonra bu seçenekler tükendiğinde sürünerek geri ge-
liyordu. Ve ben onu her zaman kabul eden aptalın tekiydim.
Tek istediğim beni tercih etmesiydi.”

Ondan nefret ettim. Kısmen Stevie’ye davranış şekli yü-
zünden, kısmen de çok istediğim bir şeye bir zamanlar sahip
olduğu ve ona önemsizmiş gibi davrandığı için. Sanki Ste-
vie’nin ilk seçeneği değilmiş gibi davrandığı için.

YÜKSEK UÇUŞ

Elimi onunkinin üzerine koymadan önce başparmağındaki yüzüğü endişeyle çevirdi ve durdu. Bu hareket nihayet bana bakmasına neden oldu.

“Sen aptal değilsin. Arzu edilmeyi istediğin için ya da sevmek istediğin için kimse aklını kaçırdığını söyleyemez.”

Derin bir nefes boğazında düğümlendi.

“Ve sen bir seçenek değilsin Stevie, çünkü sen varken diğer tüm seçenekler ortadan kalkar.”

Tüm yüzü gevşedi, bakışlarım altında eriyor gibiydi. “Böyle şeyler söyleme.”

“Neden?”

“Çünkü senden hoşlanmamaya çalışıyorum.”

Dürüstlüğü beni gülümsetti. Onunla tanıştığımдан beri “Senden nefret ediyorum” cümlesini çok sık kullanıyordu.

“Bu konuda iyi şanslar tatlım, çünkü ben lanet olası bir cevherim.”

Göz ucuyla Rich’in beni bir başka röportaj için yönlendirdiğini fark ettim.

Gözlerimi devirip dikkatimi tekrar Stevie’ye verdim. “İşe dönmem gerekiyor ama bana hâlâ bir dans borçlu olduğunu unutma.” Onu barda bırakmadan önce elini son bir kez sinsice sıktım.

“Kim o?” Rich’in dikkati Stevie’nin sırtına odaklanmıştı.

“Merak etme.” Dikkatini en sevdiğim uçuş görevlisinden uzaklaştırmak umuduyla menajerimin yanından yürümeye devam ettim.

Onun hakkında bir şey bilmesine gerek yoktu. En azından bu gece için. Belki de hiçbir zaman için.



Rich’in gecenin tadını çıkarmama izin vermemesinin sınırimi bozduğunu söylemek yetersiz olurdu. Beni röportaj üstüne röportaj için kullanmıştı ve ben sadece bir kez olsun dans etmek istemişim. Gecemi sonlandırmak için spesifik olarak bir kızla dans etmek istemişim.

Bunu gerçekleştiremeden, basketbol takımının oyun kurucusu beni durdurdu.

Ryan, "Konuşmamız gerek," dedi ve elini göğsüme koyarak kız kardeşine gitmemi engelledi.

Benden sadece bir santim kadar kısaydı, bu yüzden sırttan dudaklarını görmem için ona bakmam bile gerekmiyordu. "Şimdi olmak zorunda mı?"

"Hıyarlık etme."

Köşede duran boş bir masaya doğru isteksizce onu takip ettim. "Duymadıysan söyleyeyim, ben hıyarlığımla tanırım."

"Ah, duydum. Konuşmamız gereken şey de bu."

"Pekâlâ, konuşalım. Bana abi konuşması yap." Dirseklerimin üzerine yaslanarak benden daha uzun görünmesine izin verdim.

Sinir bozucu olsa da buna saygı duyuyordum. Nasıl saygı duymazdım ki? Adam sadece Stevie'yi kolluyordu.

"Kız kardeşimle aranda ne var?"

Kahkahalarımı bastırmaya çalıştığım için dudaklarım gerildi. "Detayları duymak istediğine emin misin?"

Ryan şu anda öfkeyle burnundan soluyordu, ben de sesimi biraz alçalttım.

"Eğer düşündüğün buysa onunla takılmıyorum."

"Tam olarak düşündüğüm bu."

"Eh, durum öyle değil. Onu bir amaç için kullanmıyorum. Aslında, tam tersini yapmaya çalışıyorum. Aramızda her ne halt dönüyorsa bunu gizli tutmak için çabalıyorum. İnternette hakkımda ne tür şeyler yazıldığını gayet iyi biliyorum ve kız kardeşinin de bunlara bulaşmasına izin vermem."

"Neymiş o? İkinizin arasında neler oluyor?"

"Doğruyu söylemek gerekirse? Hiçbir şey. Sadece arkadaşız ama sana yalan söylemeyeceğim. Ondan hoşlanıyorum. Hem de çok. Ve eğer bana bir şans verirse, bunun nereye varabileceğini gerçekten görmek istiyorum."

Ryan'ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı, bana inanmıyordu.

“Ve eğer beklediğin buysa senden izin falan istemeyeceğim.”

“Vee’nin senin şöhretine bulaşmasını istemiyorum, Zanders. Lafı dolandırmayacağım, bence medyadaki imajın tam bir rezale ve bu şehirdeki sporcuların adını kötüye çıkarıyorsun.”

“Lafı dolandırmayacağını söylemiştin,” dedim alaycı bir tavırla.

Gözlerini devirerek devam etti. “Kız kardeşim senin gördüğün ilgiyi kaldıramaz ve onun adının da seninkinin yanında magazin gazetelerinde yer almasını istemiyorum, anlıyor musun?”

Başımı sallayıp sessiz kaldım, devam etmesini bekliyordum.

“Sonunda o yanımda ve yemin ederim bunu mahvedersen...” Başını salladı. “O kendi seçimlerini yapabilecek kadar olgun biri ama bu seferki seçimi hiç hoşuma gitmedi.”

Tam o sırada Stevie’nin eski erkek arkadaşının onu dans pistine çıkarışını izledim. Uzaklaşmaya pek hevesli görünmüyordu ama aynı zamanda onunla birlikte olmaktan da pek hoşnut olduğu söylenemezdi. Benim yanımdayken takındığı o her zamanki soğukkanlı tavrı yoktu.

“Şuradaki...” Stevie ve eski sevgilisini göstererek dans pistine doğru başımı salladım. “Yine o adamı kız kardeşinin yanına mı getirdin? Bu benim hiç hoşuma gitmeyen bir seçim.”

“Brett mi? Onu tanı mıyorsun bile.”

“Sen tanıyor musun? Çünkü kız kardeşinin bana ilişkileri hakkında anlattıklarına bakılırsa, onu sandığın kadar iyi tanıdığını düşünmüyorum.”

Ryan gözlerini dans pistinden ayırmadı. “Bu da ne demek şimdi?”

“Neyi bilmeni istediğine kız kardeşinin karar vermesine izin vereceğim.”

Muhtemelen söylemem gerekenden fazlasını söylemiştim ama belki de bu, Stevie’nin etrafına o hıyarı tekrar getirmesi konusunda biraz tereddüt etmesini sağladı.

“Ryan.” Bana doğru döndü. “İyi birine benziyorsun, kız

kardeşini sevdiğin de belli oluyor. Endişelerine saygı duyduğumu bilmeni isterim ve edindiğim ünü bildiğim için endişelenme sebebini anlayabiliyorum.”

İfadesi yumuşadı, bana yarım bir gülümseme sunarak sert adam rolünü bir kademe düşürdü.

“Onunla aramızda her ne oluyorsa benim için fazlasıyla farklı ama bana bir şans vermeye karar verirse onun adını medyadan uzak tutmak için elimden geleni yapacağım.”

“EZ.” DJ masamıza doğru yaklaştı. “Böldüğüm için özür dilerim ama gecenin son şarkısının ne zaman çalacağını sormuştun.”

Ayağa kalkıp dans pistine doğru yöneldim ancak daha fazla ilerleyemeden oyun kurucumuza geri döndüm. “Ve Ryan, ‘Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm’ demeyi unuttun.”

Göğsünden sessiz bir kahkaha yükseldi. “Eğer ona zarar verirsen, seni öldürürüm.”

“Aklımda bulunsun.”

Gecenin son şarkısı için neredeyse tüm konukların dans pistini doldurduğu kalabalık alana doğru ilerledim. Logan ile dans eden Maddison’ın omzunu okşayarak yanından geçtim, sahne bu kadar dolu olduğu için mutluydum. Stevie ile dans etmem çok fazla dikkat çekmemeliydi.

Gözlerim hemen Brett’in Stevie’nin beline çok yakın duran ellerine takıldı ve onları hareketlerinden alıkoydum.

“Araya girebilir miyim?”

Neden soruyordum ki? Çocuğun hoşuna gitse de gitmese de araya girecektim.

“Tam olarak bir şeyin ortasındaydık.” Brett sağlam durmaya çalışsa da gözünü fena hâlde korkutmuştum. Bunu bakışlarında görebiliyordum.

“Brett, Zanders’a dans sözü verdim.” Stevie’nin sesi yumuşak ve kibardı ama ona ortadan kaybolmasını söylemesini tercih ederdim.

“Bu da artık gidebileceğin anlamına geliyor,” diye ekledim.

YÜKSEK UÇUŞ

“Dostum, bütün magazinciler senin hakkında haklıymış. Lanet olası pisliğin tekisin.” Brett’in yüzü tiksintiyle kaplandı.

“Bu ayrıntılı gözlem için çok teşekkür ederim.”

Stevie’nin başı öne düştü, elini ağzına götürerek kıkırdamasını bastırmaya çalışıyordu.

“Bak, Stevie’nin kardeşini sırf Chicago sporuna girebilme için kullanmaya çalıştığını biliyorum ama bu şehirde Ryan Shay’dan daha fazla tanıdığı olan kim var, biliyor musun? Ben. Bu yüzden sana bu dans pistini ya da galayı tamamen terk etmeni ve Stevie’yi rahat bırakmanı öneririm, aksi takdirde bu şehirdeki spor kanallarının hiçbirinde çalışamayacağını garanti etmekten çekinmem.”

Gözleri Stevie’ninkilere kaydı, benim için sözlerini geri almasını istiyordu ama Stevie bunu yapmadı. Onun yerine, Stevie geri adım atmadan bakışını sürdürdü.

Uslu kız.

Ona doğru döndü. “Konuştuğumuz şeyleri düşün. Lütfen?”

Böylece Brett yanımızdan ayrıldı.

Dikkatimi mavi elbiseli tanrıçaya geri vererek elimi uzattım, onunla dans etmek istiyordum.

Hafifçe gülümseyerek elini benimkine koydu ama bu yeterli değildi. Diğer elini de tutup boynuma doladım ve avuç içlerimi yumuşak kollarından aşağı kaydırıp göğüs kafesini okşadıktan sonra kalçasının hemen üzerine yerleştirdim.

Onu kendime doğru çektiğimde, parmakları boynumu kavrayıp zincirim arkasıyla oynarken aramızda hiç boşluk bırakmamıştım. DJ yavaş bir şarkı çalarak bana gerçekten bir iyilik yapmıştı, bu yüzden en azından önümüzdeki üç, dört dakika boyunca vücudunu benimkiyle birleştirdim.

“Kendi kendini savunmaya ne oldu, Stevie?”

“Bu konuda berbatım.”

Sessiz bir kahkaha göğsümde yükseldi. Evet, beceremiyordu ama deniyordu.

“Konuştuğunuz şeyler hakkında derken ne demek istedi?”

Stevie'yi dans pistinde hareket ettirirken dudaklarımı kulağına yaklaştırıp sessizce konuştum.

“Konuştuklarımız diyemeyeceğim. Daha çok o konuştu. Senden hoşlanmıyor.”

Derin ve ağır bir kahkaha attım. “Evet, kesinlikle.”

“Kardeşim de senden hoşlanmıyor.” Sesi yumuşak ve temkinliydi, şimdi bunun nereye gittiğini anlayabiliyordum.

“Peki *sen* benden hoşlanıyor musun?”

Stevie hafifçe geri çekildi, mavi-yeşil gözleri benimkilere odaklanmıştı.

“Hoşlanmak istemiyorum.”

Sözlerini sevmemiş olsam da dürüstlüğü hoşuma gitmişti. Mesele de buydu zaten, bana karşı her zaman dürüsttü ve ben de bundan fazlasını isteyemezdim.

“Peki neden, tatlım?”

“Çünkü beni korkutuyorsun.”

Başımı sallamama rağmen cevap vermedim ama dans pistinde hafifçe sallanırken ellerimi sırtının alt kısmında tutmaya devam ettim.

Alnını göğsüme yaslayarak, “Ünün beni korkutuyor,” diye kulağıma fısıldadı.

Bu söz karnıma bir yumruk gibi indi, aynı zamanda hiç de şaşırmamıştım. Yedi yıl önce bu hikâyeyi yarattığımda bunu ben istemiştim. Hayatımda istediğim bir kadın olacağını hiç düşünmemiştim, bu yüzden daha sonra neden olabileceği zararları görememişim.

Göğsüme biraz daha gömüldü. “Bunu söylediğim için üzgünüm.”

Yüzündeki saçları okşarken dudaklarımı tam şakağına yasladım.

“Üzülme, Vee. Anlıyorum.”

Sertçe yutkundum ama lanet olsun, bu beklediğimden daha çok acıtmıştı.

Kısık bir sesle, “Tek istediğim bir şans,” diye ekledim.

“Herkesin sandığı gibi biri olmadığımı, medyada gördüklerinin doğru olmadığını sana kanıtlamak için. Bu gece ve Cadılar Bayramı’nda elbise giyerken gördüğün, Noel’de konuştuğun adam benim, Stevie.”

Geri çekildi. Bakışları yumuşamış, benimkilere odaklanmıştı. Bana inanmak istediği belliydi.

“Sadece... lütfen, benimle bir randevuya çık. Sana bilmek istediğin her şeyi anlatırım.”

Bakışlarını kaçırdı. “Zee...”

“Stevie.” Yüzünü tutup bana bakması için onu zorladım. “Senden hoşlanıyorum. Bunun yetişkin bir adamın söyleyeceği bir şey gibi gelmediğini biliyorum ama lanet olsun, senden çok hoşlanıyorum ve bu çok korkunç. Benim seni korkuttuğum kadar sen de beni korkutuyorsun.”

“Neden?” Şaşkınlıkla başını salladı. “Neden ben?”

“Ne demek istiyorsun?”

“O kadar insan varken, neden ben? İstediyim herkese sahip olabilirsiniz.”

Ciddi miydi? Evet, tabii ki ciddiydi çünkü bu güzel kadın her ne kadar gizlemeye çalışsa da çok fazla özgüvensizlik ve şüphe duyuyordu. Kendini değersiz hissetmesi gereken biri varsa, o da bendim. Bektan bir üne sahip olan bendim.

“Başka kimseyi istemiyorum, Stevie. Başka kimse yok. Anlamıyor musun? Tek seçenek sensin. Ekimden beri kafamın içinde sıkışıp kaldın. O uçakta bana haddimi bildirmeye karar verdiğin günden beri.”

Nihayet gülümseyerek yine göğsüme saklandığında başımı eğdim, dudaklarım kulağında gezinirken devam ettim.

“Ben seni senin kendini gördüğün gibi görmüyorum. Bence sen iyi, tatlı, komik ve büyüleyici birisin, Vee. Sadece bir şans istiyorum.”

O sessiz kalınca devam ettim. “İlk seçenek mi olmak istiyorsun? Benim istediğim de tam olarak bu. O yüzden beni seç.”

En çılgın hayallerimde bile birinin bana ilgi göstermesini, benimle zaman geçirmek istemesini dileyeceğimi düşünmez-

dim ama işte tam da bunu yapıyordum ve buna tamamen değdiğini düşünüyordum.

Stevie boynumu sıkıca kavrayıp beni kendine çekti ama şu anda olduğumdan daha fazla yaklaşılabileceğimi sanmıyordum. Dans pistinde ilerlerken vücutlarımız birbirine yapışmış vaziyettedir ve seslerimiz sadece ikimizin duyabileceği kadar alçaktı.

Ancak şarkı neredeyse bitmek üzereydi ve gitmesine izin vermeye hazır değildim.

“Bunun sadece cinsel bir ilişki olması gerekiyordu,” dedi Stevie. “Sadece seks yapmamız gerekiyordu. Neden bu şekilde devam edemiyoruz?”

“Bunu çoktan aştık, sen de biliyorsun.” Sessizliğini korudu, ben de daha önce hiç söylemediğim bir şey söyledim. “Seksten daha fazlasını istiyorum.”

Şarkı yavaşlayıp giderek azaldığında, bu anın neredeyse bitmek üzere olduğunu biliyordum.

Ellerim belinde dolaşırken bana olan sarılışı sıkılaştı. Başım onunkine doğru eğildi, dudaklarım yanağında duruyordu. Onu öpmek istiyordum. Onu göğsümden çekip öyle bir öpmek istiyordum ki benimle ilgili endişelendiği her şeyi unutsun.

“Öp beni.” Bunu ben değil, o söylemişti.

“Benimle bir randevuya çık.”

Aldığı derin nefesle göğsü şişti. “Beni eve götür.”

Bunu söylemek üzere olduğuma inanmıyordum ama *tamam* demek yerine, “Benimle randevuya çık,” diye yalvardım.

“Zee.” Geri çekildi ve böylece şarkı da gece de sona erdi.

Etrafım hemen insanlarla doldu. Elimi sıkıp iyi geceler dilediler. En hafif tabiriyle bunaltıcıydı ama tek istediğim, bu gecenin konukları etrafımı sararken benden gittikçe uzaklaşan kızdan farklı bir cevap almaktı.

Bakışlarım maviler içindeki güzel kıza odaklanmaya devam ediyordu ancak nihayetinde dikkatim bu gece geldikleri için teşekkür etmem gereken insan kalabalığına yöneldi.

Onun durduğu yere dönüp baktığımda, çoktan gitmişti.



BÖLÜM YİRMİ ALTI

ZANDERS

“**B**u saçma bir karardı ve sen de bunun farkındasın!”
“Zee, sakin ol!” Maddison formamın arkasından kavrayarak kahrolası kör hakeme daha fazla yaklaşmamı engelledi.

“Yaralama. Chicago. On bir numara. İki dakika.”

“Sikerler!”

“Zee, locaya git ve çeneni kapat!” Maddison beni buzun karşı tarafına doğru itti, iki dakikamı daha oyun dışında geçirmek zorundaydım ve bu gecenin üçüncü cezasıydı.

Chicago’lu taraftarlar cama vurarak dikkatimi çekmeye çalışıyordu ama ben doğrudan buza doğru bakmaktan başka bir yöne bakamıyordum.

Bu oyun rezaletti.

Benim dışındaki tüm çocuklar harika oynuyorlardı. Özensiz hareketler yapıyordum, sert vuruşlar yapıyordum ve genel olarak takımına yardımcı olmaktan çok caydırıcı oluyordum.

Ben de kendimi dışarı atırıp çocuklara bir iyilik yaptım.

Anlamsız bir kavga başlatmak kulağa taraftarlar için harika geliyordu, zira bir haftadır içim içimi yiyordu ve hıncımı

birinden çıkarmak istiyordum. Buzda kavga mı? İnsanların beklediği buydu. Yanıldıklarını göstermenin ne anlamı vardı?

Bir haftadır takındığım boktan tavrın sebebi, galadan bu yana bukleli uçuş görevlisini ne görmüş ne de ondan bir haber almış olmamdı. Stevie'nin benden kaçtığını söyleyemezdim çünkü herhangi bir deplasman maçımız olmamıştı ve numaram onda yoktu. Yine de onu bir randevuya götürmeme izin verme konusunda fikrini değiştirdiyse, bana nasıl ulaşacağını biliyordu.

Görünüşe göre fikrini değiştirmemişti.

Duygular berbat şeylerdi. Karşılık bulamadıklarında korkunç bir hâle geliyorlardı. Benim hiç böyle bir sorunum olmamıştı. Hiç kimseden hoşlanmamıştım ve bir kadına karşı niyetim ne olursa olsun, her zaman karşılık bulurdum.

Gülünç durumdaydım. Yirmi sekiz yaşında olmama rağmen birinden *hoşlanmayı* büyük bir mesele hâline getirmiştim. Aslında benim için büyük bir meseleydi. Daha önce birine karşı fiziksel bir çekimden fazlasını hissetmemiştim. Öte yandan Stevie'nin vücuduna, aklına, ağzına ve kalbine ilgi duyuyordum.

Ne yazık ki benim berbat şöhretim yüzünden ona ulaşamıyordum.

Ceza sahasındaki görevli, "On bir, sıra sende," diye hatırlattı. İki dakikalık cezaman son on beş saniyesi biterken yedek kulübesinden kalktım.

Buza girmem için pleksi kapı açılır açılmaz, doğrudan Tampa'nın yıldız forvetine yönelip kötü bir darbe indirdim ve yakınında olmama rağmen onu panolara fırlattım.

Oyundan atılıp soyunma odasına götürülürken Maddison hayal kırıklığı içinde bana başını salladığında omzumun üzerinden, "Size iyilik yaptım, çocuklar!" diye bağırdım.

Dolabımdan anahtarlarımı ve cüzdanımı alıp giyinmeden önce hızlı bir duş işimi gördü. Üçüncü periyoda daha on dakika vardı ama buradan çıkmam gerekiyordu. Takım,

maç sonrası toplantımızı kaçırdığım için beni suçlayabilirdi. Umurumda değildi.

“Zee,” soyunma odasının arka kapısını açarken Logan’ın nazik sesi beni durdurdu. Koridorun karşısında dikiliyordu. “İyi misin?”

Bakışlarım yere indirerek başımı salladım. Kabul ediyordum, pek inandırıcı görünmeyen bir baş sallamaydı.

“Hayır, değilsin,” diye iç geçirdi. Kollarını açarak bir adım öne çıkıp beni kucakladı. Yani olabildiğince. Demek istediğim mümkün olduğu kadarıyla kucaklamıştı. Bir kadına göre uzun boyluydu ama ben kocamandım. Ne kadar iri olursam olayım, en iyi arkadaşlarımdan birinin kollarına sığındım. “Neler oluyor?”

Sarılrken, “Bilmiyorum,” dedim. “Şu anda sadece sinirliyim, sanırım.”

“Stevie’ye mi?”

“Hayır.” Birbirimizden ayrılırken başımı salladım. “Kendime kızgınım. Hangi tarafımın gerçek olduğuna karar veremediği bu berbat durumda olmam benim suçum.”

Logan’ın dudaklarında özür dileyen, yarım bir gülümseme belirdi. “Bence içten içe biliyor ama Zee, ailem dışında dünyadaki herkesin senin o adam olduğunu düşündüğünü anlamalısın. Ve evet, yıllar önce kariyerini ilerletmek için bu kararı verdin ama sen bu değilsin. O yüzden buna dahil olmayı bırak. Buzda yaptığın o şey... kötüydü...” Pisti işaret etti, “O, gerçek Zee değil. O gerçekte var olmayan kötü adam EZ, o yüzden bu saçmalığa ortak olmayı bırak. Belki bu Stevie için bazı şeyleri açıklığa kavuşturur.”

“Lo, benim hakkımda başkasının bilmesine müsaade ettiğimden çok daha fazlasını biliyordu. Yine de hâlâ benim bir bok parçası olduğumu düşünüyor. Bununla nasıl başa çıkabilirim ki?”

“Hayır, düşünmüyor.” Logan başını salladı. “Bak, geçen hafta galada onunla pek konuşmamıştık ve onu tanımıyorum

ama bence bu medya kişiliğini neden dünyaya sunduğun konusunda kafası karışık. Ona biraz anlayış göster. Tanıştığımızda Eli çok bencil bir insandı ve eğer toplum içinde herkese karşı böyle davranmaya devam edip, kapalı kapılar ardında sadece bana karşı tatlı olsaydı, sanırım benim de kafam karıştırdı. Asıl değişimi sadece kendini ya da sadece beni değil, etrafındaki herkesi sevmeye başladığında oldu.”

Tanrım, haklıydı. Her zaman haklıydı.

“Henüz herkese karşı dürüst olmaya hazır değilim.”

“Tamam ama ona karşı dürüst olabilirsin. Ona her şeyi anlatmalısın. Ona ailenden bahset ve neden dünyanın seni bu şekilde görmesine müsaade ettiğini anlat. Eğer ondan gerçekten hoşlanıyorsan, Zee, bence ona her şeyi anlatmalısın.”

Yere baktım. “Ondan gerçekten hoşlanıyorum.”

Logan cevap vermeyince bakışlarım tekrar onunkilere yöneldiğinde, kocaman gözler ve kalkık kaşlarla karşılaştım.

Dikkatle, “Ne?” diye sordum.

Yeşil gözleri bilmiş bir parıltıyla ışıldadı. “Bu lafları duyacağımı hiç düşünmezdim,” diye kıkırdadı. “Yine de senden duymak kulağa hoş geliyormuş.”

“Ah, Tanrım.” Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim. “Gittikçe Maddison’a dönüşüyorum, değil mi?”

“Birazcık. Kocamdan bahsetmişken, oyuna geri dönmem gerekiyor.” Ona tekrar sarılmak için kollarımı açtım. “Eğer yüzlerce golünden birini görememenin sebebi ben olursam canıma okur.” Ses tonum alaycıydı.

“İkimiz de biliyoruz ki şahsen görsem bile bana tekrar tekrar izletecek.”

Beni sıkıca kucaklarken yüzündeki şakacı ifade değişti. “Zee, koşulsuz sevmeyi hak ediyorsun ama bunun gerçekleşmesi için kartlarını açık oynamalısın.”

Ona biraz daha sarıldım, bir süre ikimiz de sessiz kaldık. “Seni seviyorum,” diye hatırlattım ona koridordan aşağı inmeden önce. Kendimi biraz daha hafiflemiş hissediyordum ve ne yapmam gerektiğini biliyordum.

YÜKSEK UÇUŞ

“Hey, Lo?”

“Hımm?” Koridorun diğer ucunda bana doğru döndü.

“Kahrolası finans işini bırak. Gerçek bir terapist olmalısın.”

Oyunun son birkaç dakikasını izlemek için piste geri dönmeden önce şakacı kıkırdaması koridorun duvarlarında yankılandı.



Birkaç gün düşündükten sonra boktan tavrim değişmeye başlamıştı. Logan haklıydı, koşulsuz sevgiyi hak ediyordum ama bunu hak eden başka biri daha vardı.

Maddisonların dairesine girer girmez, en iyi arkadaşımın çıplak sırtıyla karşılaştım. Oğlu göğsüne bağlanmışken mutfakta zıplayıp duruyordu.

Maddison omzunun üzerinden, “Selam, dostum,” diye seslendi.

Logan mutfak tezgâhında oturuyordu ve yanından geçmeden önce, yanağına bir öpücük kondurdum. “Selam, Zee.”

Mutfağa doğru ilerlerken babasının göğsünde uyuyan MJ'nin kundağının arkasına dokunup başının üst kısmını öptüm. Ayrıca Maddison'ın yanağına da bir öpücük kondurmayı ihmal etmedim.

“Zee.” Uyarmak için spatulasını havaya kaldırdı. “O iğrenç dudaklarını benden uzak tut.”

“Taze kahve var,” diye teklif etti Logan.

Dolaptan bir fincan alarak kendime günlük kafein dozumu doldurdum.

“Kahvaltıya kalacak mısınız?” diye sordu Maddison.

“Hayır, kalamam. Bu sabah yapmam gereken bazı işler var ama senden bir iyilik isteyeceğim. Kızınızı çalmam mümkün mü?”

Hem Maddison hem de Logan donakalmış bir hâlde bana doğru döndü. En iyi arkadaşlarımla karşılaşırken Logan, “Tekrar denemeye ne dersin?” diye sordu.

“Öğleden sonra için kızınızı çalabilir miyim?” Düzelttim.

“Ah, evet.” Maddison beni başından savarak kahvaltı hazırlamaya geri döndü.

“Elbette,” diye ekledi Logan. “Durum nedir?”

“Şey...” Mutfak tezgâhına sırtımı yaslariken kahvemden bir yudum aldım. “Bir köpek sahipleneceğim ama önce Ella’nın etrafındayken iyi olacağından emin olmam gerekiyor.”

Logan’ın dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. “Onu sahipleneceğin belli bir yer var mı? Belki bir uçuş görevlisinin gönüllü olduğu bir yer?”

“Belki.” Omuz silktim.

Maddison, “Zee, çok kötü durumdasın,” diye güldü.

Tamam, tamamen yanlış değildi.

“Stevie’yi etkilemek için evlat edinmiyorum. Lo, konuştuklarımızı düşünüyordum ve sevilme istediğimi anladım. Peki neden bir köpek olmasın? Özellikle de karşılığında birinin onu sevmesini isteyen bir köpek. Ben bekâr bir adamım, büyük bir evim var ve biz seyahat ederken ona bakacak birini bulabilirim.”

“Adı ne?” Logan heyecanla öne doğru eğildi.

“Rosie. Beş yaşında bir Doberman. Onunla vakit geçirdiğimden ve Stevie’nin bana anlattıklarından öğrendiğim kadarıyla çok tatlı biri. Ama biraz korkutucu olduğu için bir yıldan uzun bir süredir barınakta kalıyormuş. Ona bakabilecek imkânlarla sahibim ve o da birinin onu sevmesini hak ediyor. Neden olmasın ki?”

“Zee, beni bayıltacaksın. Bebeğim, bana getireceğin köpeklere ne oldu?” Logan kocasına sordu.

“O, bebek sahibi olmadan önceydi.”

“Belki de bebek yapmaya ara vererseniz, bir köpek alabilirsiniz?” Sadece en iyi arkadaşımı kızdırmak için teklif etmişim.

Maddison, “Ne dediğine dikkat et,” diye uyardığında Logan’la benim kahkahalara boğulmamıza neden oldu.

YÜKSEK UÇUŞ

“Zee Amca!” Ella çoraplarıyla zeminde kayarak mutfağa koştu. “Sana bunu yapmıştım.”

Onu yerden kaldırdığımda bir kâğıt parçası uzattı.

“Benim için mi?” Çalışmasını inceledim. Basit boyama sayfası yeşil ve mor boya kalemleriyle karalanmıştı, tek bir parça bile çizgilerin içinde değildi. Gelecekte çok başarılı bir sanatçı olamayabilirdi ama çok tatlıydı. “Çok güzel olmuş. Teşekkür ederim.”

Küçük dudaklarını gururlu bir gülümseme kapladı.

“Hey, bugün benimle köpekleri görmeye gelmek ister misin?”

“Köpekler mi?” Yeşil gözleri hevesle büyüdü.

“Bir sürü köpek.”

Elimde debelenmeden önce hızla başını salladı ve yere bırakmamı istedi. Ayakları yere değer değmez, hazırlanmak için odasına doğru koşmaya başladı.

“Bunu evet olarak kabul ediyorum.”

Düzenleme

Ny.Ozlem



BÖLÜM YİRMİ YEDİ

STEVIE

“Gus, dostum, o battaniyeyi yıkamamız gerek.”

Kirli yün battaniyeyi altından çekip çıkarmaya çalışırken, koca adam sırtüstü yuvarlanarak yayıldı ve çamaşır yıkamanın başka bir güne kalacağını bana hissettirdi.

Pes ettim, onun yerine karnını okşadım.

Ön kapının zili dikkatimi çekmişti ama Cheryl danışmadı ve içeri girenleri o karşılayabilirdi, ben de dikkatimi tekrar sırtüstü yatan tembel sarı labradora verdim.

“Bay Zanders, tekrar hoş geldiniz,” dedi Cheryl ve omurgamın sertleşmesine, midemin gerginlikle kaplanmasına neden oldu.

Bir hafta önceki galadan beri o güzel adamı ne görmüştüm ne de onunla konuşmuştum ve bunun nedeni korkuyor oluşumdu. Gerçekten de etrafta onu takip eden önyargılı fikirlere hiç benzemediğinden korkuyordum. İyi biri olmasından korkuyordum. Hayır, iyi biri olduğunu zaten biliyordum. Sanırım bunu yardım galasından önce de biliyordum ama Aktif Zihinler’in Maddison’ın olduğu kadar onun da olduğunu öğrendiğimde bu düşüncem doğrulanmıştı.

YÜKSEK UÇUŞ

Neden dünyanın geri kalanı için olmadığı biri gibi davrandığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Asla yalan söylemediğini iddia etse de bu büyük bir yalan gibi görünüyordu ve eğer bu konuda yalan söyleyebiliyorsa, bana olan hisleri konusunda da mı yalan söylüyordu?

Korkuyordum, açık ve netti.

“Peki, bugün yanımızdaki kim?” Cheryl sordu.

“Bu Ella,” dediğini duydum Zanders’ın.

“Merhaba!” diye cılız bir ses duyulduğunda kalbim sıkışırken sessizce güldüm.

Sessiz kaldım, Zanders’ın burada olduğumu bilmesini isteyip istemediğimden emin değildim.

“Bugün Stevie için mi, yoksa Rosie için mi buradayız?” Cheryl gizliliğimi ifşa ederek sordu.

Neden onun yanında sesi bu kadar rahat geliyordu? Onu sadece bir kez görmüştü ve o da odanın diğer ucundan kısa bir andı.

“Bugün seçim hakkım var mı? İkisine de ne dersin?”

Bu söz yanaklarımın ısınmasına ve midemin yeniden takla atmasına neden oldu.

Köpeklerin oyun odasını giriş kapısından ayıran bariyerin etrafından dolanırken hızla üstümü başımı temizlemeye çalıştım. Zanders beni son gördüğünde üzerimde bir elbise ve yüzümde profesyonel bir makyaj vardı. Bu sefer köpek tüyleriyle kaplıydım, saçlarım beş gündür yıkanmamıştı ve üzerimde her zamanki bluzumla bol kot pantolonum vardı.

Köşeyi döner dönmez Zanders’ın bana sanki gördüğü en güzel şeymişim gibi baktığını görünce, onun yanındayken her zaman yaptığım gibi özgüvensizliğimi bir kenara bıraktım.

Ela gözleri bana bakarken yumuşacıktı ve onu gördüğüm için mutlu olmaktan başka bir şey yapamıyordum. Onu özlemiştim, bunu itiraf edebilmek tuhaftı.

Derin bir yutkunmayla boğazım düğümlendi. “Beni takip mi ediyorsun?”

Dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. “Selam, Tatlı Stevie.”

Ne zaman bu ismi söylese ya da bana seslenmek için aklına gelen herhangi bir şey dese, duyduğum anda yanaklarım kızarıyordu.

Sessiz kaldım, hâlâ burada olmasının şokunu yaşıyordum. Aşırı pahalı ayakkabılar giymiş, kıyafeti mükemmel bir şekilde kombinlenmiş ve kişiye özel tasarlanmıştı. Ayrıca saati sadece aşırı pahalı olanlarda olduğu gibi parlıyordu. Kesinlikle oydu.

“EJ, Cadılar Bayramı’ndan hatırlıyor musun bilmiyorum ama bu arkadaşım, Stevie.”

Bu beni gerçekliğe geri döndürdü, dikkatim onun elini tutan küçük kıza kaydı, vahşi esmer saçları kafasındaki berenin etrafından saçılıyordu.

“Merhaba.” Odanın öbür ucundan bana el salladı.

“Hey, Ella. Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?” Soruyu Maddison’ın kızına yönelttim ama Zanders’in bana neler olup bittiğini söylemesini bekliyordum.

“Köpekleri göreceğiz!” diye heyecanla cevap verdi.

“Bugün, o gün mü?” Cheryl araya girdi.

Kaşlarım çatıldı, başım tepeden tırnağa sık giyinmiş adam ile barınağın sahibi arasında gidip geliyordu.

“Sanırım öyle,” dedi Zanders mükemmel gülümsemesini takınarak. “Ama önce Ella’nın onunla tanışmasını istiyorum.”

“Siz neyden bahsediyorsunuz?”

“Ona henüz söylemedin mi?” Cheryl’in gözleri şaşkınlıktan kocaman oldu, sonra bakışları yerini eğlenceye bıraktı.

Sonunda köpek kapısını açıp içeri girdim. “Neyi söylemedin?”

“Rosie’yi sahipleniyorum.”

Ağzım açık kaldı, ona bakarken gözlerim yumuşadı. “Ne?”

“Rosie’yi sahipleniyorum,” diye tekrarladı Zanders gülerek.

Gözlerim yaşardı ve burnumun pembeleştiğini hissettim.

“Ne?” Tekrar sordum, sesim titriyordu. “Neden bana söylemedin?”

Gülüğü hafif ve neşeliydi ama bakışları ağlamamak için çırpınışımı izlerken yumuşak ve samimiydi. “Çünkü tatlım, bunun seni kazanmam için bir girişim olduğunu düşünmeni istemedim. Dürüst olmak gerekirse, bunun seninle hiçbir ilgisi yok.”

“Onu görmek için her hafta buraya geliyor,” diye ekledi Cheryl.

Ona bakarken başımı eğdim ve kendimi daha fazla tutamayarak üç hızlı adımla kollarımı boynuna doladım. “Teşekkür ederim,” dedim göğsüne doğru.

Ella'nın elini tutuyordu ama boştaki kolu sırtıma dolanmıştı ve iri eli göğüs kafesimi hafifçe okşuyordu. Hiçbir şey söylemedi. Bunun yerine bana sarıldı ve başımın tepesine bir öpücük kondurdu.

“Tamam.” Gözlerimi silerek ondan uzaklaştım. Kendimi toparlayarak derin bir nefes aldım. “Bugün güzel bir gün. Durmam gerek.” Bunu beceriksiz bir kahkahayla destekledim.

Zanders kollarını omuzlarıma dolayarak beni tekrar kendine çekti. “Seni özledim,” diye kulağıma fısıldadı ve biraz daha erimeme neden oldu.

“İşte geldi,” diye seslendi Cheryl.

Rosie tasmayla ön odaya getirilirken Zanders'tan ayrıldım. Rosie, dev defans oyuncusuna ulaşabilmek için Cheryl'dan kurtulmaya çalışıyordu. Zanders eğilir eğilmez Cheryl onu bıraktı ve Rosie, Zanders'ın uzattığı kollarına doğru koşup sırtüstü yattı, poposu dakikada bir mil hızla hareket ediyordu.

“İşte benim kızım,” diye kahkaha attı Zanders.

Siyah tenli güzelliği sevmek için biraz zaman harcadığında kalbim inanamayacağınız kadar kabarmıştı.

Cheryl bana, “Hep böyle birlikteler,” diye fısıldadı.

“Rosie'yi sahipleneceğini bana neden söylemedin?” Cheryl omuzlarını silkti.

“Ella, bu Rosie,” dedi.

Vücudunu Rosie ve Ella arasında dev bir bariyer olarak

kullanırken, birbirlerine alışmaları için onlara bir dakika tanıdı. Rosie ellerini koklarken Ella gülmeye başladı ama ona dokunmak için hamle yapmadı. Rosie ona izin verene kadar bekledi. Sonunda, Rosie'nin poposu ileri geri sallanmaya başladığında küçük Ella'nın ellerini tekrar tekrar yaladı.

Rosie sırtüstü uzanarak Ella'nın önüne yığılırken Zanders kenara çekildi.

Ella gülerek Rosie'nin karnını okşadı. "Onu sevdim!"

"Evet, sanırım onun için 'çocuklarla arası çok iyi' kısmını işaretleyebiliriz." Zanders ela gözlerini iki kıza sabitlemişti.

Onu öpmek istiyordum. Onu düğmeli gömleğinden tutup nefes almak için durmam gerekene kadar öpmek istiyordum.

"Ee, gidiyor musunuz?" Cheryl sordu.

"Gidiyoruz."

Cheryl'in gülümsemesi, burada bir yıl fazla kalmış olan Doberman için heyecanla büyüdü.

Ella'yı tüm köpeklerle tanıştırdıktan ve Zanders'ın komik bir şekilde köpek tüylerine bulanmasını izledikten sonra ön büroya geri döndük.

Cheryl, Zanders'a, "Sanırım yarın tüm evraklarını ve her şeyi hazır edebilirim," dedi. "Yarın teslim almak için uygun bir zaman mı?"

"Yarın mükemmel."

"Senden sadece bir telefon numarası almam gerekecek." Zanders tereddüt etti.

"Sanırım telefon numarasını atlayabiliriz," diye araya girdim, Zanders'ın ne kadar özel biri olduğunu biliyordum. Ryan da aynı şekilde, yabancılara kişisel bilgilerini vermiyordu.

"Sorun değil," dedi Zanders. "Ama Stevie'ye versem olur mu?"

Cheryl başını sallarken dudaklarında muzip bir gülümseme belirdi. "Evet, bu çok iyi olur."

"Tatlım." Zanders elini uzatarak dikkatimi tekrar ona çekti. "Telefonun."

Zanders'ın bana numarasını vermek istemesi karşısında küçük bir şok dalgasıyla yutkundum, telefonumu çıkarıp uzattım.

Yüzüklerle kaplı parmaklarının, adını eklemeyen önce dikkatle numarasının on hanesini yazmasını izledim.

Zee (Babacık) Zanders

Başımı salladım, güldüm ve telefonumu geri almak için elimi uzattım.

Ancak Zanders, Zanders olduğu için isminin yanına bir patlıcan emojisi eklemeyen edememişti. Sonra tek bir kalp ekleyip memnun bir gülümsemeyle telefonu geri uzattı.

“Genelde evlat edinmeden önce bir ev ziyareti gerçekleştiririz ama Stevie sizi tanıdığı için bunu es geçebiliriz.”

“Hayır!” Zanders araya girdi. “Bence bir ev ziyareti ihtiyacımız var. Bu önemli görünüyor.”

Saçmalıyordu. Ne yaptığını çok iyi biliyordum.

Cheryl, “Stevie, bu senin yapman gereken bir ev ziyareti-ne benziyor,” dedi.

Zanders'a baktığımda, ben şaşkınlıkla başımı sallarken o arsız bir gülümseme takınıyordu.

“Bu bir randevu değil,” diye hatırlattım ona.

Elini göğsünün üzerinde tutmuş, alaycı bir tavırla ağzını açmıştı. “Hangi cüretle beni seni bir randevuya çıkarmakla suçlarsın?”

Takındığı şeytani sırıtış bana tam olarak bunu yaptığını anlatıyordu. “Ve son olarak da evlat edinme ücreti,” diye ekledi Cheryl. “Elli dolar.”

Zanders, uzun yün ceketinin iç cebini karıştırmadan önce Ella'nın elini bıraktı. Bir çek defteri çıkarıp masanın üzerine koydu ve doldurdu.

O çeki doldururken, Rosie'nin Zanders'ın bir yanında son derece sakin bir şekilde oturmasını ve Ella'nın da diğer yanında durup sabırla amcasını bekleyişini hoşnut bir gülümsemeyle izledim.

“Ah,” diye garip bir şekilde güldü Cheryl, Zanders’ın çekini elinde tutarken. “Bunu yanlış doldurmuşsun.” Yanakları kızarmıştı. “Ücret elli dolar. Burada elli bin yazıyor.”

Zanders çek defterini bir kenara bırakıp Ella’nın yanına gitti ve elini onun başına koydu. “Tüh,” dedi rahatça, bunun bir hata olmadığını anlamamı istercesine.

“İyi bir çeki boşa harcamak istemeyiz.” Zanders omuz silkti. “Bunu da nakde çevirebilirsiniz.”

“Ne?” Cheryl rahatsız bir şekilde güldü. “Olamaz. Bunu kabul edemem.” Çeki uzatıp geri almasını istedi.

“Lütfen al,” diye yalvardı Zanders. “Bağış olarak.”

Cheryl’in başı yana eğildi, dudakları aşağı doğru eğildi. “Teşekkür ederim.” Ona sarılmak için masanın etrafından dolandı.

Zanders da kollarını ona doladı ama omzunun üzerinden bana gülümsüyordu.

Sanırım işim bitmiş durumdaydı.

“Şey,” diye mırıldandı Cheryl, gözlerini çaktırmadan silmeye çalışarak. Fakat zor zamanlar geçirdiğini biliyordum. Bu barınağın çok fazla ihtiyacı vardı ve Zanders’ın bağışı bunların çoğunu karşılayacaktı. “Fotoğrafını duvara assak iyi olur.”

Zanders, Ella’nın yanına çömelmiş, Rosie de tam önlerinde otururken Cheryl masanın altından Polaroid fotoğraf makinesini çıkardı.

“Vee, buraya gel,” diye seslendi ve beni yanına çağırdı.

“Ah, sanmıyorum-”

“Buraya gel. Bütün kızlarımı bir arada istiyorum.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak, bana kızlarından biri olarak hitap etmesinin verdiği hissi hafifletme çabasıyla yanındaki boşluğa geçtim ve çömeldim.

Zanders bir kolunu bana, diğerini Ella’ya dolayarak ikimizi de kendine çekti. Cheryl, Rosie’nin hemen önünde çekim yaparken elim kaslı kalçasının üzerinde durdu.

YÜKSEK UÇUŞ

Bir an sonra siyah görüntü değişirken Cheryl, “Mükemmel,” dedi.

Zanders ve Ella onu kaşyıp öperek vedalaşırken Rosie’yi buradaki son gecesine götürmek için tasmaını yeniden taktım.

“Bu gece o zaman?” Zanders bana sormuştu. “Saat yedide?”

“Randevu değil,” diye hatırlattım ona. Ya da kendime hatırlattım. Emin değildim.

Ella’nın elini tutup onu ön kapıya doğru yönlendirdi. “Kesinlikle değil,” diye gülümsedi. “Yarın görüşürüz, Cheryl!”

Dışarı çıkar çıkmaz, Ella’nın omzuna çıkabilmesi için eğildi. Ella kollarını kavuşturup çenesini beresine yaslar-ken ayaklarından tuttu ve ikisi birlikte eve doğru ilerleme-ye başladılar.

O sırada aklımdan geçen tek şey tamamen boku yemiş olduğumdu.



BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

ZANDERS

Logan bir kahkaha attı. “Aman Tanrım. Gerginsin.”
Kafamı çevirdim, kaşlarım çatılmıştı ve mutfak masamın üzerinde bulunan görüntülü aramaya alaycı bir şekilde baktım. “Gergin değilim.”

“Çok terlemişsin, dostum.” Maddison’ın çirkin suratı telefonun kadrajını kapladı.

“Pekâlâ, gergin de *değilim*.”

“Bebek Zee’nin bir randevusu var,” diye dalga geçti.

“Randevu değil,” diye düzeltip ellerimi göğsümde gezdirerek takım elbisemi düzelttim. “Stevie özellikle bunun bir randevu olmadığını söyledi. Hem de defalarca.”

Maddison gözlerini kıstı. “O hâlde masanın mumlar ve çiçeklerle donatılmasının nedeni bunun bir randevu olmaması mı?”

Hepsi bugün alınmış yepyeni tabaklar, örtüler ve çatal bıçak takımıyla donatılmış yemek masama döndüğümde, dostumun haklı olabileceğini fark ettim. Yakılmayı bekleyen mumlardan ya da ortadaki dev gül vazosundan bahsetmiyordum bile.

“Çok mu belli oluyor?”

Hem Logan hem de Maddison kahkahalara boğuldu. “Zee, özel bir aşçı çağırmışsın, Tanrı aşkına.”

“Lanet olsun. Ne halt ettiğimi bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmadım.”

“Sadece kendin ol,” diye telkin etti Logan. “Bu gece bunun için var.”

“Ya gerçek benden hoşlanmazsa?” Kollarımı tezgâha yaslayarak telefon ekranından en iyi iki arkadaşşıma odaklandım. Biraz cesarete ihtiyacım vardı.

“O zaman ne kaçırdığını bilmiyordur,” diye ekledi Maddison. “Ama aylardır ikinizin de yanındayım. Senden hoşlanıyor. Sadece takındığın rolden hoşlanmıyor, o yüzden bu saçmalığı ona anlatmaktan çekinme.”

“Zee,” diye araya girdi Logan. “Ona her şeyi anlat.”

“Anlatacağım.”

Mükemmel bir şekilde hazırlanmış masaya dönüp baktığımda farkına vardığım bir şey oldu. Tüm bunlar Stevie’ye göre değildi.

“Hey, çocuklar, gitmem gerek. İkinizi de seviyorum.”

“Seni seviyorum, Zee.”

Maddison ben görüntülü konuşmayı kapatmadan önce son, “İyi şanslar, dostum. Seni seviyorum,” diyerek sözlerini bitirdi.

Konuşmamız biter bitmez kiraladığım özel şefi arayıp iptal ettirdim. Sonra birkaç farklı yemek siparişi verdim. Masadaki her şeyi kaldırıp yerine iki normal tabak, kâğıt peçeteler ve hem benim hem de Stevie’nin oturduğu yere bira altlığı yerleştirdim.

Rosie’nin sandığının, tasmasının ve oyuncaklarınının tam olması gereken yerde bulunduğundan emin oldum çünkü bu gece bir ev ziyaretinden daha fazlası olsa da işin bir de bu yönü vardı.

Noel’den beri Rosie’yi haftada bir ya da iki kez ziyaret ediyordum. Yine de bunu Stevie’den bilerek saklamıştım, so-

run çıkarsa kalbinin kırılmasını istemiyordum. Ayrıca onun bu durumla bir ilgisi yoktu.

Rosie'yi ona rahat bir yuva vermek için sahipleniyor olsam da çoğunlukla bencil sebeplerim vardı. Rosie sadece sevmek ve sevilmek istiyordu, tıpkı benim gibi.

Oturma odamda volta atarken gözlerimi pencereye dikmiş, Stevie'nin kendi binasından çıkıp benimkine gelmesini bekliyordum. Saat yediye biraz vardı ama sinirlerim bozulmaya başlamıştı.

Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Daha önce hiç bir şeyler hissettiğim bir kızla yemek yiyip sohbet etmemiştim. Kimi kandırıyordum? Hiç hislerim olmamıştı. Nokta. Bu çok korkutucu ve sinir bozucuydu.

Bu gecedен sonra nerede duracağımızı bilmiyordum. Stevie'nin sadece ekibimin kiraladığı uçakta çalıştığı günlere mi dönecektik? Yoksa bana magazin dergilerindeki adamdan daha fazlası olabileceğimi kanıtlamam için bir şans verecek miydi?

İkincisinin olmasını her şeyden daha çok umuyordum çünkü uzun zamandır ilk kez birine kim olduğumu göstermek istiyordum ve bunun için tekrar terk edilmeyi kaldırabilir miydim, emin değildim.

Mutfak adasında çalan telefonum beni endişelerimden uzaklaştırdı. Koşarak gidip bilinmeyen numaraya cevap verdim, düşünmeden duramadığım kızla konuşmak için sabırsızlanıyordum.

“Stevie?” Yüzümde bir gülümsemeyle heyecanlı bir şekilde cevap vermişim fakat hat sessizdi, yanıt yoktu.

“Stevie, beni duyabiliyor musun?” Öteki kulağımı tıkayarak daha dikkatli dinledim.

“Evan?”

Gözlerim şok ve dehşet içinde irileşti. Midem bulanıyordu, kusmak istiyordum. Saklanmak istiyordum. Bu kadının sesini duyunca telefonumu duvara fırlatmak istiyordum. On altı yaşımdayken beni terk eden kadının.

“Anne?”



BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

STEVIE

Bütün gün heyecan yumağı gibiydim. Bu gece ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun ne söyleyeceğini, benim ne söyleyeceğimi ya da her şey bittikten sonra işlerin nereye varacağını bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, Zanders'ın görüp yırtacağı umuduyla kışlık kıyafetlerimin altına son derece transparan bir külot giydiğimdi.

Fiziksel bir şeyler kolay olurdu. Başa çıkabileceğimi düşündüğüm şey buydu ve başlangıçta istediğim şey de buydu ancak şimdi, daha fazlası olmadan vazgeçmeyecekti. Onunla daha fazlasını yaşamak beni korkutuyordu.

Onunla her şey mükemmelleşiyordu. Eğer Brett'ten sonra yıkıldığımı sandıysam, bu Zanders'ın ardında bırakabileceği potansiyel yıkımla kıyaslanamazdı bile. Diğer taraftan, eski sevgilimle aşk olduğunu düşündüğüm şey, kalbimi Zanders ihtimaline açarsam duygularımın gidebileceği yerle aynı seviyede bile değildi.

Hepsi dehşet vericiydi.

Özel asansörle Zanders'ın çatı katına çıkarken boğazım sinirden düğümlenmiş durumdaydı. Bina göz alıcı ve pırl pı-

ırdı... duvar şeklinde paraydı. Asansörden çıkıp onun evine giden özel koridor temiz ve moderndi ama soğuktu.

Kaçma içgüdümü bastırarak Zanders'ın çatı katının geniş kapısını iki kez çaldım fakat bir dakika geçmesine rağmen açan olmadı.

Kapıyı tekrar çalmadan önce ona bir dakika daha tanıdım. Hâlâ açan olmamıştı.

Telefonumu çıkarıp aradım, ister istemez ona numaramı vermiştim. Telefonunun sesi, kapının diğer tarafındaki daire-sinde çaldığını duyabileceğim kadar yüksek olsa da sesli mesajına ulaşana kadar cevapsız kalmaya devam etti.

Emin olmak için kapıya bir kez daha yüksek sesle tıklattım ama yine de açan olmadı.

Yalan söyleyecek değildim. Kalbim güm güm atıyordu ve bunun nedeni bir terslik olduğunu düşünmem değildi. Adam yıkılmaz gibi duruyordu. Dokunulmaz. Zanders bu gece için ısrarcı olsa da fikrini mi değiştirmişti? Şimdiden daha fazlasını istediği için pişman mı olmuştu?

Eve dönmek için asansöre yöneldiğimde yanaklarım kızardı ve midem utançla burkuldu ama boş koridorun yarısına geldiğimde durdum. Beni terk etmek istiyorsa, bunu yüzüme söylemeliydi. İnsanlar karşısında dik durmam konusunda bu kadar ısrarcı mıydı? Ben de tam olarak bunu yapacaktım. Ayrıca, hayatımdaki herkes arasında bir şekilde ona korkmadan ve endişelenmeden karşı koyabiliyordum.

Daha fazla düşünmeden, koridorda emin adımlarla ilerleyip kapı kolunu çevirdim ve kilitli olmayan kapıyı beklenmedik bir şekilde açtım. Ancak içeri girdiğim an pişman oldum.

Göz korkutucu, karanlık, erkeksiydi ve tam da ona göre-ydi. Tavanlar yüksek ve geniş, sanki hiç sonlanmayacakmış gibi hissettiriyordu. O olmadan girmemem gereken bir yerdeydim.

“Stevie?”

Kafamı çevirdiğimde Zanders koridorun sonunda, kalçalarına kadar sarkan bir havludan başka bir şey giymeden du-

YÜKSEK UÇUŞ

ruyordu. Etrafindan buhar yükselirken altın sarısı teni hafif nemli görünüyordu. Karanlık koridordaki loş ışık sayesinde kaslarının gölgelenmiş iç kısımları daha da belirgindi.

“Kahretsin.” Havluyu beline sıkıca sararak giriş yolunda birkaç adım attı ve görüş alanına girdi. “Özür dilerim. Kapıyı duymadım ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.”

Yaklaştıkça yorgunluğu daha da anlaşılıyordu. “Sen iyi misin?” Ona karşı duyduğum hayal kırıklığını tamamen bir kenara bırakarak sorarken kaşlarım çatıldı..

Bana üzgün, yarım bir gülümsemeyle kesinlikle iyi olmadığını anlatıyordu. “Evet. Yaptığım şey için üzgünüm ama burada olduğun için çok mutluyum.”

Yanağımı sıcak, ıslak göğsüne yaslamadan önce kollarımı beline sardım. İç çekerek boştaki kolunu omuzlarıma doladı ve bedenimi kendine doğru çekti. Başını benimkine yaslamadan önce sıkı gövdesindeki her kasın etrafımda gevşediğini hissedebiliyordum.

Neler olduğunu anlamamıştım ama üzgündü. “İçeri kendin girdin,” dedi sessizce.

“Beni unuttuğun için sana bağırıyordum.”

“Olması gerektiği gibi.” Vücudu sessiz bir kahkahayla sarsılırken beni daha da sıkı sarmaladı. “Seni asla unutmam, tatlım.”

Yatıştırıcı elimi çıplak sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirdim.

“Bana bir dakika izin verir misin? Hemen geleceğim ama üzerime bir şeyler giymeliyim.”

“Çıplak olman benim için sorun değil.”

Zanders gevşerken bir kahkaha daha bedenimi titretti. “Kendini evinde hisset. Buzdolabında bira var.”

Bir elini buklelerimin üzerinde gezdirdi ve muhteşem vücuduyla köşeyi dönüp odasına gitmeden önce onları düzeltti.

Bir kez daha onun alanında yalnızdım fakat biraz olsun kendimi hoş karşılanmış hissediyordum, paltomu çıkarıp ön kapının yanındaki askıya astım ve onun temiz evinde giyemeyeceğim kadar eskimiş, spor ayakkabılarımı çıkardım.

Zanders'ın önerdiği biraya ihtiyacım olduğu için mutfağa doğru ilerleyip buzdolabını açtığımda, farklı bira çeşitleriyle dolu raflardan birini görünce kendimi gülümsemekten alıko-yamadım. İçgüdüsel olarak, seçenek bolluğunun sadece be-nim için olduğunu biliyordum.

Hepsini içebilirdim, bu yüzden bir tanesinin kapağını aç-tım ve kendime rehberlik eden turumda yanıma aldım.

Zanders'ın çatı katı göz kamaştırıcıydı. Koyu renkli ahşap, beton, siyah metal ve alçak aydınlatma erkeksi alanı dekore etmişti. Karamsar, pahalı ve ilgi çekiciydi. Bir dergiden ilham aldığınız ya da Pinterest panosunda gördüğünüz yerlerden biri gibiydi. Tek bir eşya bile uyumsuz değildi. Tam ona uy-gundu ve ben tamamen alakasız duruyordum.

Zanders'ın eğilerek geçtiği uzun koridordan geçip tam ter-si yöne döndüm ve oturma odasını buldum. Kanepeleri geniş ve derindi, televizyonu devasaydı. Fotoğrafları siyah beyaz olarak mükemmel bir şekilde koordine edilmişti.

Fotoğraflar çoğunlukla o ve Maddison'ın ailesiyle çekil-miştir ama bir tane de onun ve kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim kişinin fotoğrafı vardı. Zanders ondan bir keresinde bahsetmişti, ürkütücü derecede birbirlerine benziyorlardı. Yine de tek bir fotoğrafta bile babasının olmadığını fark et-tim. Annesiyle olduğu gibi babasıyla da sorunlu bir geçmişle-ri olduğunu biliyordum ama sanırım babasıyla ilişkisinin bu fotoğraflarda olduğu kadar eksik olduğunu fark etmemiştim.

Ella ile çekilmiş bir fotoğrafı vardı ki elimde olmadan alıp biraz daha yakından baktım. Aralarındaki ilişki her seferinde içimi ısıtıyordu ve bu nefret edilen defans oyuncusunda daha fazlası olup olmadığını sorgulamama neden oluyordu.

“Meraklı mısın, tatlım?” Suçüstü yakalandığım için ya-naklarım kızarıırken Zanders'ın derin sesi içimde çalkalandı. Arkamda durduğunda o kadar yakındı ki çenesini omzuma dayamadan önce vücudunun sıcaklığını hissedebiliyordum. “Bu benim favorilerimden biri.”

YÜKSEK UÇUŞ

“Çok yakınsınız, ha?” Elimdeki sevimli vahşi saçlı kız ve amcasının fotoğrafına yoğunlaştım.

“O benim en sevdiğim kişi.”

“Maddison’dan daha mı çok?”

“Onu babasından on kat daha fazla seviyorum.”

Ses tonunda kinaye vardı ama şaka yapıp yapmadığından emin değildim.

Onunla yüzleşmek için arkamı dönmeden önce çerçeveyi eski yerine yerleştirdim. Gözlerim vücudunda gezinirken rahat eşofmanını ve kapüşonunu fark ettim. Pahalı olduklarını anlayabiliyordum ama onu bu kadar giyinik gördüğüm tek an, uçakta gece uçuşu sırasında uyumaya hazırlandığı andı.

Onu bu kadar rahat görünce dudaklarım büzüldü.

“Ne? Kendi evimde üç parçadan oluşan bir takım elbise giymemi mi bekliyordun?”

“Sayılır, evet.”

Zanders her ne kadar mükemmel dikilmiş takım elbiseleri içinde kesinlikle harika görünse de rahat kıyafetleri içinde de çok hoş görünüyordu ve o da benim kadar rahat giyinmişken pahalı evinde olmak beni çok daha az korkutuyordu.

“Ama sen de böyle iyi görünüyorsun.”

Dudaklarında bilmiş bir gülümseme belirdi. “Vee, ben her zaman iyi görünüyorum.”

Haksız değildi ama bunu ona söylememe gerek yoktu ve neyse ki kapı çalınca cevap vermek zorunda kalmamıştım.

“Bu yemek olmalı. Ya da en azından bir kısmı.” Zanders girişe doğru yöneldi, benim de onu takip etmemi bekliyordu.

“Bir kısmı mı?” İki adım gerisinden sordum. “Peki ya yemek? Bunun bir randevu olmamasına rağmen?”

Zanders yüzünü bana döndü, sinir bozucu arsız gülümsemesini takınarak geri geri yürüdü. “Sadece randevularda mı yemek yiyorsun?”

Kapının beş kez çalınmasından ve Zanders’ın zavallı kapıcısının o günkü egzersizini tamamlamasından sonra yemek

masasının üzerinde pizza, çin yemeği, suşi, hamburger, patates kızartması ve iki burrito duruyordu.

“Bu da ne böyle?” Tamamen paket servisle kaplı geniş masaya bakarak gergin ama şaşkın bir kahkaha attım.

Zanders biraz utanmıştı. “Neyi seveceğinden emin değildim, o yüzden her şeyi aldım.”

Düşünceli jesti karşısında başımı öne eğdim. “Her şey kulağa mükemmel geliyor.” İki bira almak için buzdolabına yönelmeden önce utangaçlığı yerini gurura bırakmıştı. Zanders masanın baş köşesindeki koltuğu benim için çektikten sonra yanındaki koltuğa geçti ve ikimiz de tabağımızı tüm yemeklerle doldurduk.

Chicago’daki en iyi paket servisti.

Bu adamın yanında otururken, muhteşem çatı katında yemek yerken ve bira içerken kendimi daha rahat hissedebileceğimi düşünmüyordum.

“Bazı sorularım var,” diye başladım. “Köpek soruları.”

Aslında yoktu. Zanders Rosie’yle harika anlaşacaktı ama bunun bir randevu değil de ev ziyareti olduğu konusunda hâlâ kendime yalan söylüyordum.

“Kahretsin,” diye söylendi, Zanders, ağzı tıka basa doluydu.

“Sen seyahatleyken onun gidebileceği bir yer var mı?”

“Biz seyahatleyken,” diye düzeltti. “Evet. Takımdaki adamlardan birinin güvenilir bir köpek bakıcısı var ve Rosie’ye bakmaya hazır.”

“Onu görmeye gittiğini bana neden söylemedin?”

Omuzlarını silkti ve gözlerini benden kaçırdı. “Çünkü her ihtimale karşı seni umutlandırmak istemedim. Ve dediğim gibi, seninle ilgili değildi.” Gözleri benimkilere kaydı, yumuşak ve gerçekçiydi. “Ama bağış senin içindi.”

Yaptığı her küçük şeyin beni ne kadar etkilemeye başladığını görmesini istemediğim için gülümsememi bastırmaya çalıştım ama başaramadım.

“Bunun için teşekkür ederim bu arada. Çok absürt ve

abartılıydı ama bunun ne kadar yardımcı olacağını tahmin bile edemezsin.”

Bacağı masanın altından benimkini okşadı, bir şekilde bana dokunmak istiyordu.

“Ve onun için her şeyi hazırladın mı?” Sorularıma devam ettim.

Kimi kandırıyordum ki? Tabii ki hazırды. Bu adam her zaman hazırlıklı olmanın ötesindeydi.

“Evet. Geriye bir tek tasmaı kaldı ama o da yarın teslim edilecek. Görmek ister misin?” Telefonunu çıkarıp ekrandaki bir fotoğrafı büyüttü ve bana gösterdi.

“Ona üzerinde metal çiviler olan bir Louis Vuitton yaka mı aldın?”

Kaşları çatıldı. “Beni tanımıyor musun? Tabii ki aldım.”

“İnsanlar onun korkutucu olduğunu düşünecek.”

Zanders hemen, “Güzel,” diye cevap verdi. “Bırak düşününler. İkimiz de onun tatlı olduğunu biliyoruz ama ben herkesin onun korkutucu olduğunu düşünmesi taraftarıyım.”

Dikkatimi tekrar tabağıma verip nefesimin altında mırıldandım: “İnsanlara yanlış izlenim vermeyi seviyorsun, haksız mıyım?”

Gözlerim pişmanlıkla onunkilere kaydı, ikimiz de sessiz kalırken aramızdaki hava gerilmişti.

Zanders öne doğru eğilerek göz temasını korudu. “Başka sorularınız var mı? Belki Rosie’yle ilgisi olmayan? Belki benimle ilgili? Çünkü bilmek istediğın her şeyi sana anlatacağım.”

Onun çarpıcı yüzünü incelerken sertçe yutkundum. Gözleri anlayışla doluydu ve bir önceki cümlemden kaynaklanan bir yargılama ya da kızgınlık belirtisi yoktu.

“Neden rol yapıyorsun? Neden insanların ne kadar iyi olduğunu görmesine izin vermiyorsun?”

Gözlerini tabağına çevirdi. “Bu başlangıç için büyük bir soru.”

Sandalyemde bacak bacak üstüne atıp ona doğru döndüm

ve tüm dikkatimi ona verdim. “Bitirmemiz gereken beş çeşit yemek var. Zamanımız bol.”

Zanders’ın dudaklarında rahat bir gülümseme belirdi. Bana dönüp bakarken, tabağını uzaklaştırmadan önce bir an tereddüt etti.

“Yedi yıl önce Chicago tarafından transfer edildiğimde, üniversite yıllarımdan kalma bir ünüm vardı. Chicago bir ceza adamı, buzdaki diğer oyuncuları koruyacak birini arıyordu ve ben de buna uygundum. Ertesi yıl da bu hikâyeyi devam ettirdim ama Maddison’ın transfer edildiği ve aynı menajerle anlaştığımız bir sonraki sezona kadar işler gerçekten yolunda gitmedi. Rich’in bizim için bu hikâyeyi yaratma gibi bir fikri vardı. Maddison hokeyin altın çocuğuydu. Herkes onu severken, bunun tam tersi olan ben de herkesin nefret ettiği oyuncuydum. Her ikimiz de bu fikre kapıldık ve ikimiz de aramızdaki küçük ikiliden çok para kazandık. Ve yalan söylemeyeceğim. Her dakikasını çok seviyordum.”

Zanders’ın ününü ne kadar sevdiğini bildiğim için anlayışla başımı salladım.

“Bu yıla kadar,” diye devam etti. “Şimdiye kadar hayatımda medyatik kişiliğimden olumsuz etkilenen hiç kimse olmamıştı. Sana kadar ve bunun beni gerçekte olduğumdan farklı görmene neden olup seni korkutması beni kahrediyor, Stevie. Eğer yedi yıl öncesine dönüp her şeyi en başından değiştirebilseydim, değiştirirdim.”

“Neden şimdi değiştirmiyorsun?”

Derin, teslim olmuş şekilde iç geçirdi. “Şu anda hokeyde olduğum kişi bu. Yeniden sözleşme imzalama sezonunun ortasındayım ve taşıdığım bu isim Chicago’nun istediği şey. Böyle biri olmazsam bana ödeme yapmazlar. En azından Rich böyle düşünüyor.”

“O hâlde hepsi bu mu? Her şey parayla mı ilgili?”

Yüz hatlarında suçluluk ifadesi vardı. “Hayır, aslında değil.”

“O zaman ne, Zee?”

YÜKSEK UÇUŞ

Cevap vermedi, gözleri sağa sola bakıyordu ama bana bakmayı reddediyordu.

“Korkuyorum,” diye geveledi nefesinin altında.

İnanmayarak alay ettim. “Sen hiçbir şeyden korkmazsın.”

Gözleri benimkilere dikildi, dürüstlikle doluydu. “Pek çok şeyden korkuyorum. Sen de dahil.”

Birasından büyük bir yudum aldı. “Eğer herkes gerçek hâlimi görürse, bundan hoşlanmayacaklarından korkuyorum. Belki artık beni sevmeyeceklerinden. Belki Chicago beni istemeyecek. Burası benim en iyi arkadaşlarımın olduğu şehir. Başka bir yerde oynamak istemiyorum. İnsanlar ceza sahasında bolca hapis kalan, sonra da playboy olarak resmedilen boktan pislikleri seviyorlar ama kimle yattığımı düşünmektense Aktif Zihinler hakkında konuşmalarını istediğimi öğrendiklerinde beni sevecekler mi? Disney filmlerinde yeğenimle ağladığımı öğrendiklerinde beni hâlâ sevecekler mi? Beni hâlâ bir pislik olarak gören uçuş görevlimi düşünmeden edemediğimi fark ederlerse beni sevecekler mi?”

Bu benim duraksamama neden olmuştu. “Senin bir pislik olduğunu düşünmüyorum, Zee. Bence çoğu insan için fazla iyisin ama bunu kimsenin görmesine izin vermiyorsun ve bunu neden saklamak istediğini anlamıyorum. Normalde yalan söylemezken, ne kadar iyi bir adam olduğun konusunda yalan mı söylüyorsun? Bu hiç mantıklı değil.”

“Neden mi, Stevie!” Sesi yükselmiş olsa da bağırıyordu. İnanılmaz derecede sinirliydi ama bana karşı değildi. “Daha önce kendim gibi davrandım ve bu yeterli olmadı. Öz annem beni terk etti, Tanrı aşkına!”

Nefes almaya çalıştım ama başaramadım. Anlamak beni dehşete düşürdü. Sevgiye layık olmama korkusunun annesinden, yani onu terk eden kadından kaynaklanması mantıklı geliyordu.

“Kendin olmadığında nefret edilmek, olduğun kişi için sevilmemekten çok daha az acı verici,” diye devam etti. “İnsan-

LIZ TOMFORDE

lara nefretten hoşlandığımı söylesem de sevmeyi her şeyden çok istiyorum ama henüz reddedilme riskini göze almaya hazır değilim.”

Ben de kendim olmuşum ve yeterli gelmemiştim. Aslında, yetişkin hayatımın çoğunda böyle hissetmişim. Aşılmaz bir duvar gibi görünen bu adam aslında son derece yumuşak ve korkmuş durumdaydı, itiraf etmek istediğinden daha fazla duyguya sahipti.

“Kendim olabilmek konusunda sadece birkaç kişiye güveniyorum. Dünyadaki herkese kim olduğum konusunda güvenmeye hazır değilim. Beni korkutan da bu, Stevie.”

Elimi onunkinin üzerine koydum ve duygusallaşmamak için kaşlarımı çattım. “Bana güveniyor musun?”

Zanders’ın ela gözleri benimkileri incelerken yumuşacıktı. “Ne düşünüyorsun, tatlım?”

“Neden?”

“Çünkü bu noktada, sana karşı kendim gibi davranmaya-
rak her şeyi kaybetme riski, sana kim olduğumu göstermekten çok daha korkutucu. Senden hoşlanıyorum, Vee ve burada tamamen dürüst, savunmasız davranıyorum. Sadece beni istemen için bir şans diliyorum. Gerçek beni.”

Tabağımdaki yemeğin soğumuş olmasını umursamadım, artık aç değildim. Zanders’ın bana hayal edebileceğimden çok daha fazla umut veren sözleriyle karnım doymuştu. Kim olduğu konusunda dürüst ve savunmasız olacak kadar bana güveniyordu. Ben neden hakkımda hissettikleri konusunda yalan söylemediğine güvenemiyordum?

Sandalyemden kalkıp hemen onun yanına gittim ve kucağına yerleştim. Kollarımı omuzlarına dolayarak başımı boynuna yasladım.

“Disney filmlerinde ağlar mısın?” Alay ediyordum, nefesimi teninde gezdirirken.

Kollarını belime sararak beni kendine çekti. “Kahrolası hıçkırık.”

YÜKSEK UÇUŞ

“Ağlak birine benzemiyorsun.”

“Pek çok şeye ağlıyorum. Sadece insanların görmesine izin vermiyorum. Aslında sen buraya gelmeden önce de ağlıyordum.”

Başımı omzundan kaldırıp kaşlarımı çatarak ona baktım.
“Neden?”

Bana küçük bir tebessümle baktı. “Annem beni aradı.”

“Ne?”

“Kim olduğunu anladığım anda telefonu yüzüne kapattım ama sonra içinden çıkamadığım bir panikatağa neden oldu. Tüm vücudum dondu kaldı ve banyonun kapısında bir bebek gibi ağlamaya başladım. Yıkanmak için duşa girdim, bu yüzden kapıyı çaldığını duymadım.”

“Tanrım, Zee.” Rahatlatıcı bir dokunuşla yanağını okşadım, bu adamda beklediğimden çok daha fazlasını görüyordum. “İyi misin?”

Dikkatle başını salladı. “İyi olacağım.”

Aramızda bir sessizlik oldu. Bir hafta önceki galaya kadar Zanders’ın akıl sağlığı ya da başkalarının kendi yolculuklarında ilerlemelerine yardımcı olma konusunda tutkulu olduğu gerçeği hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Omzuna yaslanarak sessizce sordum: “Aktif Zihinleri kurmana ne sebep oldu?”

Eli yılan gibi kıvrılıp kalça kemiğime yerleşti ve başını benimkine yasladı. “Çünkü başka çocukların da benim yaşadığım ve hâlâ bazen yaşıyor olduğum gibi acı çekmesini istemedim. Zihninin seni etkileme şekli üzerinde kontrol sahibi olmamak dünyadaki en kötü duygulardan biridir. Kendini kapana kısılmış ve yardıma muhtaç hissedersin. Keşke annem gider gitmez terapiye başlasaydım ama akıl sağlığı erkeklerle pek konuşulmuyordu ve ben bu yaftalamayı kırmak istedim, böylece çocuklar ihtiyaç duydukları yardıma erişebileceklerdi. İhtiyacım olan ama nasıl isteyeceğimi bilmediğim yardıma.”

Onun yaşadığı zorlukları öğrenince kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Elimi boynuna dolamadan önce göğsünde gezdirdim. "Sahip olduğun kalp böyleyken insanların seni sevmeyeceğini nasıl düşünebilirsin?"

"Sen benden hoşlanıyor musun?" Başını kaldırdı. Sorusunda hiç tereddüt yoktu. Ses tonu yalvarır gibiydi, cevabı bilmek istiyordu.

"İstemiyorum."

"Ama hoşlanıyor musun?" Umut. Bana bakarken çok umutluuydu.

Ondan ne kadar hoşlandığımı tüm kartlarımı masaya koymadan nasıl cevaplayacağımı bilmiyordum. O gerçekten iyiydi, çok iyiydi. Sadece bunu görmem aylarımı almıştı. Her katmanı sıyırıp bana kim olduğunu göstermesi aylar almıştı. Fakat gerçekten bu adamdan çok hoşlanıyordum.

"Senden nefret ediyorum, unuttun mu?" Bilmiş bir gülümsemeyi paylaşıyorduk.

"Tatlı Stevie, benden hoşlanıyor musun?" Beni görebilmek için saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı.

Gözlerim onun gözleriyle dudakları arasında gidip geldi. Kendimi ondan uzak tutamayınca öne doğru eğilip aramızdaki boşluğu kapattım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Bir an için bana teslim oldu, sonra başını çevirip uzaklaşarak başını salladı.

"Yapma." Sanki beni durdurmaktan acı duyuyormuş gibi gözlerini kapattı. "Daha fazlası olmadıkça bunu yapma ve fiziksel olarak kastetmiyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Ne demek istediğini anlamıştım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gözleri sabit ve bana odaklanmıştı.

"Seninle seksten daha fazlasını istiyorum. Seni istiyorum. Her şeyini. Sadece bir şans istiyorum."

Kendimi ona bu şekilde açmak kesinlikle korkutucuydu ama bana gösterdiği onca şeyden sonra onu nasıl istemeyebi-

lirdim? Beni tekrar tekrar seçmek istiyordu ve benim de tek istediğim birinin ilk tercihi olmaktı.

Duraksamam Zanders'ın yüzüne yenilginin çökmesine neden olurken benden uzağa baktı, dudakları sert bir çizgi hâlinde kenetlendi.

Dikkatini tekrar bana çekmek için işaret parmağımı ve başparmağımı çenesinin altına koydum. "Beni incitme."

Yüzüme baktı, umut onu ele geçirirken beni okumaya çalışıyordu. "Seni incitemem."

"Beni artık istemediğin, ilk tercihin olmadığım bir an olursa, bana bunu söyle."

Dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Sen her zaman benim tek tercihim olacaksın. Seninle tanıştığım günden beri öylesin, tatlım."

"Bana karşı dürüst ol."

"Dürüst olacağım. Gerçekten." Yüzümü kavradı, alnını alnıma yaslarırken ifadesi değişmişti.

"Ama henüz dünyanın geri kalanma karşı dürüst olmaya hazır değilim."

Ona başımı salladım. "Herkesi kandırabilirsin ama beni kandıramazsın. Boş ver. Yanımda o adam olmadığın sürece senin uydurma karakterini bile desteklerim."

"O hâlde benden hoşlanıyor musun?" Gülümsemesi hevesli ve heyecanlıydı.

Bu dev adamın böyle çocukça bir soru sormasına gülmekten kendimi alamadım. "Ne düşünüyorsun?"

"Söyle. Egomu okşa, Stevie."

Ona gülerek karşılık verdim, arkama bakmadan önce başım omzuna düştü. "Benden hoşlanıyorsun," diye ısrar etti, dudaklarıma bakarken dudakları dudaklarımdan sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Öp beni."

"Söyle ve ben de seni öpmekten çok daha fazlasını yapayım, tatlım."

Ela gözlerindeki ateş yanıyordu, bunu en az benim kadar istediğini biliyordum.

Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim. “Evet. Senden hoşlanıyorum, Chicago’daki en kibirli adam.”

Üzerindeki yükün hafiflediğini, gözlerinin parladığını ve yüzündeki gülümsemenin kocaman oluşunu izledim. “Sanırım Chicago’daki en seksi adam, demek istedin.”

“Söylediğim gibi... Chicago’daki en kibirli adam.”

Kendini beğenmiş gülümsemesi yeniden belirdi. “Bunu biliyorsun. Demek istediğim nasıl bilemezsin ki? Ben hari-kayım. Ben-”

“Kapa çeneni.” Gözlerinde eğlence parlarken elimle ağzını kapattım ve kahkaha atarken tekrar, “Kapa çeneni,” dedim.

Elimi indirdiğimde eğlencesi arzuya dönüştü. Ayağa kalkıp, bacaklarımı beline dolayarak sanki hiç ağır değilmişim gibi beni kucakladı. “Asıl *senin* çeneni kapamama ne dersin?”

Beni mutfak masasına götürüp üstüne oturturken dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve söyleyebileceğim tüm sözcükleri yuttu.

“Bana çılgılık attırmanı tercih ederim,” diye itiraz ettim, çoktan nefes nefese kalmıştım.

Dudaklarında şeytani bir tebessüm belirirken, gözlerinde muziplik dans ediyordu. “İşte bunu yapabilirim.”



BÖLÜM OTUZ

ZANDERS

Hayatımda hiç bu kadar huzurlu hissettiğimi hatırlamıyordum. Görüldüğümü, seçildiğimi ve aynı şekilde istediğim biri tarafından kabul edildiğimi fark etmiştim.

Stevie'yi mutfağımdaki masanın üzerine oturttum ve bacaklarının arasına girerek onu sertçe öptüm, dilim ağzını keşfederken durmak bilmiyordu. O da aynı derecede istekliydi, bacaklarını bedenime dolamış, topuklarını kıçıma bastırıyordu. Bana daha yakın olmak istediğini anlayabiliyordum.

Dudaklarımı onunkilerden çekip çenesinde ve boynunda gezdirirken Stevie'nin dudaklarından yumuşak bir inleme koptu.

“Zee, bekle,” diye fısıldadı ama aynı zamanda kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti.

“Artık beklemek yok.” Saldırımı boynundan aşağı indirip memelerine yöneldim. Tişörtünü omuzlarından iterken sadece atletiyile kalmasına ve bronz teninin daha fazla ortaya çıkmasına sağladım.

“Zee.” Beni yatıştırmaya çalışarak yanaklarımı kavradı ve yüzümü onunkine bakacak şekilde kendine çekti. Gözleri

endişeyle parlıyordu. “Annen hakkında konuşmalıyız. O konuyu biraz geçiştirdik.”

O olmadan daha iyiydim. Şu anda yapmak istediğim son şey o kadını düşünmekti. Bugün onun yüzünden tam yirmi dakikamı altüst hâlde geçirmiştım.

Başımı iki yana salladım. “Vee, gerçekten istemiyorum.”

“Emin misin? Benimle onun hakkında konuşabileceğini biliyorsun.”

Dudaklarımda ufak bir gülümseme belirmesini engelleyemedim. Uzun zamandır ilk kez kendimi tamamen güvende hissediyor, hayatımın her ayrıntısını paylaşabiliyordum.

“Biliyorum ama kendimi iyi hissediyorum. Aslında harika bile hissettiğimi söyleyebilirim. Beni doğuran para avcısı kadın hakkında konuşmak yerine güzel kızımı becermeyi tercih ederim.”

Stevie kollarını omuzlarıma doladı, tek kaşını kaldırdı. “Senin kızın, ha?”

Boynuna yaslandım. “Çok şanslısın.”

Stevie’nin vücudu bir kahkahayla sarsıldı. “Şanslı olan sensin.”

Fazlasıyla gururlu bir gülümseme takındıktan sonra boyunun kıvrımından çekildim. Kendisi hakkında hiç bu şekilde konuşmazdı ama özgüvenli tavrı hoşuma gidiyordu.

“Evet, öyleyim.” Ona doğru eğilerek bir kez daha dudaklarını bulup tadına baktım ve dilimi üstünde gezdirdim.

Büyük bir parçam bunu yapabildiğime hâlâ inanamıyordu. Boktan şöhretime rağmen bana bir şans vermeye ikna olmuştu ama bunu sorgulamaya niyetim yoktu. Sadece onunla anı yaşamak istiyordum.

Bir elimle yüzünü okşarken, diğer elimle mutfak masasının üzerine sabitleyerek Stevie’yi yatırdım. Hızla üzerine çıktım. Eşofman altım, iki aydır seks yapmadığım gerçeğini değiştirmek için ne kadar hevesli olduğumu saklamak açısından hiçbir şey yapmıyordu.

Telefonum bir mesajla titredi ama onu görmezden geldim. Bunun yerine, telefonum bir kez daha titreyene kadar tezgâhındaki güzel kızla ateşli bir şekilde öpüşmeye devam ettim.

Hayal kırıklığı içinde homurdanarak vücudumu Stevie'nin-
kinden ayırdım ve telefonumu kaptığım gibi tekrar üzerine uzandım.

Maddison: *Lanet perdelerini kapat.*

Maddison: *Beni görmemezlikten gelme, pislik. Kapat şu lanet perdelerini.*

Gülüp Stevie'nin dudaklarını bir kez daha öptükten sonra ondan ayrıldım. Penceremin önüne geldiğimde, Maddison'ı sokağın karşısındaki oturma odasında, elleri karartma perdelerinin iki yanında dururken buldum. Perdeleri şiddetle kapatmadan önce kafasını iki yana salladı. Kapatmadan önce elini perdeyle camın arasına sokup bana onayladığını belli eden bir işaret yaptı.

Kendi perdelerimi kapatırken gülümsemekten kendimi alamadım.

“Ah, Tanrım.” Stevie dirseklerinin üzerinde doğruldu. “Kardeşim burayı görebiliyor, ha?”

“Muhtemelen.”

“Tanrıya şükür şehir dışında ama o perdeleri bir daha asla açamayacağız.”

Bacaklarının arasında durmak için ilerledim. “Tamam.” Kot pantolonunun üst düğmelerini açtım. “O zaman bir daha asla kıyafet giymeyeceksin.”

Ellerini benimkilerin üzerine koyarak onu soymamı engelledi. “Işıkları kapatabilir misin?” Mavi-yeşil gözleri yalvarır gibi bakıyordu.

Fermuarı açarak iki avucumu da kotunun sardığı kalçalarında gezdirdim. “Bana güveniyor musun?”

“Zee...”

“Stevie, bana güveniyor musun? Benim hakkımda her

şeyi bildiğin için sana güveniyorum, sen de vücudunu görmem için bana güvenir misin? Seni karanlıkta gördüm, ellerimde hissettim ve ışıklar açıkken ona tapmaktan başka bir şey yapmayacağım.”

Teslim olur gibi derin bir iç çekti, yüzündeki stresli ifade dağılmıştı. “Elbette sana güveniyorum.”

“Güzel.” Kot pantolonunun fermuarını açtım. “Çünkü seni gezegendeki son yemekmişsin gibi mideye indirmek üzereyim.”

Nefes alıp geriye uzandı, vücudunun kasıldığını hissedebiliyordum.

Hareketlerimi durdurarak ona doğru eğildim. “Tabii, sadece sen istersen. Hoşuna gitmeyen ya da rahat hissetmediğin hiçbir şey yapmayacağız ama hoşuma gitmeyen bir şey olmasından endişeleniyorsan durumun bununla alakası bile yok.”

“Ben sadece...” diye kekeleydi. “Bence hoşuma gider ama... bu konuda biraz utangacım.”

Kaşlarımı çatarak, “Sana böyle hissettiren biri mi oldu?” diye sordum. Omuz silkip başka tarafa baktı.

Aniden benden önce hayatına giren tüm erkeklere karşı nefret doldum; sadece benim olanın tadına baktıkları için değil, muhteşem bir kadın olmasına rağmen ona daha azını hissettirdikleri için de böyle hissediyordum.

“Vee, tanıştığımızdan beri başımı bacaklarının arasına gömmeyi hayal ediyorum. Bu yüzden bunu istiyorum ama eğer istemiyorsan, o zaman yapmayız.”

Tereddüt etti, kararını düşünüyordu. Bir süre sonra, “Yapmanı istiyorum,” diye sessizce itiraf etti.

Kapüşonlumu başımın üzerinden çıkardığım sırada dudaklarıma sinsî bir gülümseme yayıldı. Avuçlarım kalçalarını kavarken, parmaklarım keşfediyordu. “Eğer durmamı istiyorsan, bir şey söyle. Aksi takdirde, dudaklarım amınla ıslanana kadar nefes almak için bile geri çekilmeyi düşünmüyorum.”

“Tanrım.” Arkasındaki mutfak masasına doğru yığıldı. “Hiç filtren yok.”

Kalçalarını kendime doğru çektim, sertleşen aletimi bacaklarının arasındaki noktaya sürtüyordum. Sırtını dikleştirip hareketi tekrarlararken boğazından yumuşak, muhtaç bir inilti yükseldi.

Pantolonunu dolgun kalçalarından hızla çıkardım, kot yerine onun sıcaklığını hissetmeye ihtiyacım vardı. Pantolonu yere düştüğünde ise kendimden geçtim, aletimi eşofman altımın içinde kıvrandırmaktan başka hiçbir işe yaramayan koyu mor transparan tangasının büyüüne kapılmıştım.

“Şey...” Yutkunmadan önce sendeledim. “Bunlar... evet... *sikeyim.*”

Başparmağımı ona bastırıp kumaşın yüzeyinde gezdirdim ve elim ıslanırken Stevie kalçalarını bana doğru itti.

“Bunları seçerken bu gece bir şeyler olacağını mı düşünmüştün, tatlım?”

“Umuyordum,” diye inledi. Dokunuşumun altında kıvrıyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

Bu konuda aynı fikirde olduğumuza mutluydum çünkü bunu istiyor, dua ediyor, hayaliyle yaşıyordum.

Kalçalarını kaldırıp kumaşı bacaklarından çektim. Yumuşak kahverengi kadınlığı daha net görüldüğünde boğazımda bir nefes düğümlendi, çoktan azgınlığının izleriyle parlıyordu.

Parmaklarım klitorisine doğru ilerledi. Teninde daireler çizerken Stevie'nin bukleli saçlarının mutfak masama serilmesi ve çıplak vücudunu görmek, aletimin acı verici bir şekilde sertleşmesine neden oluyordu.

“Kalçalarını kenardan uzak tut.” Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını omuzlarıma aldım. “Aferin kızıma, tam da böyle.”

Kalçasının iç kısmına yumuşak ve oyalayıcı öpücükler kondururken gözlerimi ondan alamıyordum. Aynı zamanda Stevie'nin altımda kasılmasını seyrediyordum. Vücudu gerginlikten kaskatı kesilmiş durumdaydı ama onu nasıl sakinleştireceğimi biliyordum.

Bir ya da iki orgazm onu rahatlatırdı ancak ona devamlı güzel şeyler söylemek çok daha farklı bir etki yaratırdı.

Ağzım teninde gezinirken yumuşak bacaklarını yalayıp geçtim ve Stevie'nin beklentiyle kıpırdanmasına neden oldum. Ağzım onun sıcaklığıyla buluştuğunda, içine girmeden önce bir anlığına ona hayranlıkla bakmaktan kendimi alamadım. Aylardır bunu düşünüyordum ve sonunda o an gelmişti.

"*Lanet olsun.*" Sesim daha derin, daha boğuktu; kelimeyi neredeyse soluyarak söylemiştim.

Bir an bile kaybetmeden dilimin ucuyla klitorisini okşadığımda, Stevie kalçalarını yüzüme doğru itti. Dudaklarımla onu sararken, dilim kıvrımlarında gezinerek tadını çıkarıyordu.

Çok tatlıydı. O kadar tatlıydı ki lakabına bambaşka bir anlam katıyordu.

Dudaklarım kıvrımlarında gezinirken, "Kahrolası derecede güzel bir tadın var," dedim.

İnledi, bacakları bulabildiği her şeyi kavrarırken topukları kürek kemiklerime bastırıyordu.

Hoşuna gidiyordu, daha fazlasını arzuluyordu.

Başını zevkle geriye doğru atmıştı ama bunu izlemesi gerekiyordu. "Gözlerini benden ayırma, Stevie."

Dediğimi yaptı, mavi-yeşil gözleriyle devam etmem için yalvarıyordu.

Parmakları kafa derime girip cildimi ilahi bir şekilde tırmalarken dilim onun içine gömülüyordu. Ağır nefesleri, muhtaç inlemeleri ve lanet olası ismim dudaklarından çıkıp mutfığı doldururken kalçaları dilimle buluştu.

Dilimle yalayıp etrafında daireler çiziyordum, bir yandan da gözlerimi kendi bedeni üzerinde hiçbir kontrolü olmayan güzel uçuş görevlisinden ayırmıyordum. Beni izlerken ağzı açık kalmıştı, artık yüzümün bacaklarının arasında olmasından endişe etmiyordu.

"Lütfen," diye yalvardı. "Lütfen, Zee, durma."

Ona gülümseyerek baktım, sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Yalvarmak beni de tıpkı onun gibi azdırıyordu.

"Mükemmelsin, Stevie. Sikeyim, nefes kesicisin."

Hareketlerime devam ederken kalçaları yanaklarımla et-

rafında sıkılaştıkça hızımı ve baskımı artırdım. Sarsılıp titrerken klitorisine odaklandım, tırnakları kafa derime batıyordu.

Emiyor ve daireler çiziyordum, en sevdiğim kızın tüm vücudu mutfak masamın üzerinde kasılıyordu, adım haykırırken uyarılmışlığı dudaklarımı kaplıyordu. Hızımı yavaşlatığımda, Stevie kendinden geçerek vücudu etrafımda gevşerken tadına bakmaya devam ettim.

Sunduğu her şeyi yalayıp yuttuktan sonra, yüzümde fazlasıyla gurur ve kibirle onun üzerine çıkmadan önce kalçasına birkaç yumuşak öpücük kondurdum.

“Bu...” Nefesini kontrol etmeye çalışarak iç geçirdi. “Evet, bunun tekrar edilmesi gerekecek.”

Bunu duymak hoşuma gitmişti. Onu boşaltmanın kısa sürede en sevdiğim eğlence hâline gelmesi bir yana, benim yanımdayken hiç düşünmediği kadar rahat olmasını seviyordum.

“Ne zaman istersen.” Avuçlarımı çıplak bacaklarının üzerinde gezdirip, kollarından tutarak kendime çektim. “Seni üç öğün yiyebilirim.”

“Hımm,” diye mırıldandı göğsüme doğru.

Gülerek onu masadan kaldırdım, yorgun bedenini bacaklarıyla bana sarılmış hâlde taşırken kadınlığı çıplak karnıma yaslıydı. “Henüz işimiz bitmedi, tatlım. Tek bir orgazmla üzerinde uyuyakalmayı aklımdan bile geçirme.”

“Biliyorum.” Kollarını boynuma doladı. “Benim sıram.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Başını göğsümden kaldırıp yüzüme baktı.

Hayal kırıklığıyla büzülmüş dudaklarını öptüm. “İki aydan fazladır seks yapmadım ve o becerilesi dudakların aletime yaklaşırsa, on saniye bile dayanabileceğimi düşünmüyorum.”

Kucağımda kıkırdadı. “Bay Zanders, asla iki sıvazlamayla boşalabilecek bir şapşal olacağınız aklıma gelmezdi.”

“Bayan Shay, hayatıma girip beni cinsel perhiz yapmaya zorlayan arsız bir uçuş görevlisi olacağınızı hiç düşünmemiştim.”

Dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi. “Beklemene gerek yoktu. Benim için bekleyeceğini düşünmedim ki

eğer beklemeseydin bu benim için hiçbir şeyi değiştirmezdin. Senin hakkında hissettiklerimi değiştirmezdin.”

“Biliyorum,” diyerek onu odama götürdüm. “Ama sana sahip olduktan sonra başkasıyla nasıl birlikte olabilirdim ki?”

Kolları boynuma dolanırken kendini göğsüme bıraktı. “vg sapkınlığın vajinam için gerçekten harikalar yaratıyor, Zee.”

“Bunu anlayabiliyorum. Islaklığın karnımın üstüne yayılıyor.”

“Bunun için özür dilemeyeceğim.”

Gülerek başının yan tarafını öptüm. “zr dilememen gerektiği gibi.”

Odama girip Stevie’yi yatağına yatırmadan önce ışığı açtım. Kıvrımlı vücudu lüks yatağına yerleşirken kestane rengi bukleleri pahalı arşaflarımın üzerine yayıldı.

Yatağın içinde eriyip rahatladı. “Aman Tanrım. Bu yataktan asla ayrılmayacağım.”

“Lütfen ayrılma.”

“Gerçekten, ne kadar zenginsin?”

Başım gülerek geriye düştü. “Oldukça zenginim.”

“atı katın çok gösterişli. Kendimi yabancı hissediyorum.”

Tam üstüne çıktığımda Stevie’nin bacakları etrafımda açıldı. Devasa bedenimi üzerine yerleştirdim, onu yavaşca ve derinden öperken göğüslerimiz birbirine değiyordu, sarılarak başparmağımı elmacık kemiğinde gezdirdim.

“ok güzelsin ve tam olarak olman gereken yerdesin. Gösterişli atı katım sen içindeyken çok daha muhteşem görünüyor.”

“Nefret ettiğin kirli spor ayakkabılarım ve bol kotumla bile mi?”

“zellikle de onlarla.” Burnunu benimkiyle drttm. “Ve onlardan nefret etmiyorum. Sadece sana takılmayı seviyorum. Ama galada seni öyle giyinmiş görünce, ikinci el tarzını ne kadar özlediğimi fark ettim çünkü o sensin. Ve senden hoşlanıyorum.”

YÜKSEK UÇUŞ

Yüzü yumuşadı, küstah kaşları meydan okurcasına kalkmadan önce başını eğdi. “Yine de benden nefret ediyormuşsun gibi beni becerebilir misin?”

Kahrolası vahşi kız.

“Önce...” Dudaklarını öpüp ardından çenesine indim ve kendimi ona sürttüm. “Senden ne kadar hoşlandığımı göstereceğim.”

Kalçalarını onunkilere doğru bastırıp başımı boynuna gömdüm. “Sonra da nefret ediyormuşum gibi becereceğim.”

“Hımm, demek çeşitlilik.”

Elleri sırtımda gezinirken kalçalarını kaldırıp aletime doğru sürdü. Memnuniyetle hareketine karşılık verdim, bu lanet eşofmanları çıkarmaya hazırdım. Nihayet kendimi onun içine gömebilirdim.

Stevie'nin narin eli eşofmanıma uzanıp aletimi okşadı.

“Siktir.” Yüzüm göğsüne düştü. “Çok iyi geliyorsun.”

Her iki dizini de iki yanımda yerleştirerek, beni kusursuz bir baskıyla kavramaya devam etti. “Zee, sana ihtiyacım var.”

Elini tekrar aletime bastırdım ama aynı zamanda onun çıplak tenini üzerimde hissederken boşalmamaya odaklanmam gerekiyordu. Kendimi yataktan kaldırıp, hızla koşarak koridorun sonundaki misafir odalarından birine girdim çünkü bir prezervatife ihtiyacım vardı. Yatağımı genellikle uyumak için kullandığımdan onları odamda tutmuyordum ama bu gecedен sonra komodinimde biraz yer açmam gerekecekti.

Tekrar odaya döndüğümde, Stevie'nin yatağında otururken atletini çıkarışını izledim, üzerinde sadece sutyeni vardı. Mürdüm rengindeydi, çok seksiydi ve çok gösterişliydi ama yine de çok fazla şeyi örtüyordu.

Başıyla memelerini işaret ettim. “Çıkar onu.”

Kaşları meydan okurcasına havaya kalktı ve eşofmanımı işaret ederek, “Çıkar onu,” diye karşılık verdi.

Ukala tavırlarına bayılıyordum. Başlangıçta ilgi çekici olduğu kadar sinir bozucuydu ama şimdi beni mümkün olan en iyi şekilde delirtiyordu.

“Bu şeref sana ait, tatlım.” Stevie yatağın kenarına oturup bacaklarını araladı, ben de yatağa doğru iki yavaş adım attım.

Sutyenini açıp yere bırakırken gözleri benimkilere kenetlenmiş, kendinden emin bakışlarıyla ona hayranlığımı izliyordu. Bu, benim önümde soyunduğu son seferkinden tamamen farklıydı ve ben bundan daha mutlu olamazdım.

Yatağımda, taş gibi olmuş aletimin önünde çırılçıplak oturuyordu ve vücudunun her yerini görmek sertçe yutkunmama sebep oluyordu.

Stevie pantolonumun kenarlarından tutup aşağı çektiğinde ve aletim tam ağzının önünde tüm ihtişamıyla dikildiğinde, onun tarafından soyulmanın ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlamıştım.

Dudaklarını yaladığı sırada bakışları aletime odaklanmıştı ama dokunmadan önce prezervatifi orta ve işaretparmağımın arasında tutarak kontrolü ele almasını istedim. Dürüst olmak gerekirse, çıplak tenime eliyle ya da ağzıyla dokunursa boşalırdım.

Prezervatifi takmasına yardım etmeden onu izliyordum, yüzük kaplı parmaklarının aletimin büyüklüğü etrafında güçlkle birleşmesini izlemek hoşuma gitmişti. Şok edici bir şekilde, egomun hâlâ hareket edecek yeri vardı ve ellerinin aletimle karşılaştırıldığında minicik görüldüğünü görmek tam da bunu sağlıyordu.

Çenesini yukarı kaldırarak dudaklarını kendi dudaklarımla kapattım ve onu yatağa ittim. Bukleleri yastığa gömüldüğünde üzerine tırmandım.

Dudaklarının, çenesinin, boynunun ve memelerinin her bir santimini öptüm. Güzel, kahverengi meme uçlarından birini dişlerimin arasına aldığım da Stevie sırtını dikleştirerek memelerini yüzüme doğru bastırdı. Kendimi onlara gömdüm, tekrar dudaklarına yönelmeden önce yakalayabildiğim her yerini öpüp avuçluyordum.

Dizimle bacaklarını dürtüp etrafımda açtım.

Daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmak üzereydim, bu da bir ton göz teması ve samimiyetle seks yapmaktı ama daha fazlasını hiç istememiştim.

Yüzlerimizi birbirine yaklaştırarak bedenimi onunkiye sürttüm. Yumuşak kıvrımlar, iki buçuk aydır özleyip hayalini kurduğum şeyin hoş bir hatırlatıcısıydı.

“Tak onu, tatlım.”

Mavi-yeşil bakışları benimkilerle buluşmadan önce şakağına bir öpücük kondurdum ve aramızdaki sessizliğin yapabileceğinden çok daha fazlasını söyledim.

Kalçalarımı geri çektiğimde ikimizin de dikkati aşağıya yöneldi. Birlikte Stevie'nin elinin beni bulmasını ve beni içine almadan önce hazırlamasını izledik.

Kulağıma doğru inerken, daha da derine indikçe tüm vücuduma dolan ilahi bir titreşim hissettim. Tamamen içeri daldığımda duraklamak zorunda kaldım, kendimi sabitleyerek ikimize de duyguya ve yoğunluğa alışmamız için zaman tanıdım.

Birbirine yaşlı göğüslerimiz senkronize bir şekilde yükselip alçalıyordu ve kendimi hiç bu kadar birine bağlı hissetmemiştim. Açıklayamıyordum ama hayatımda ilk kez böyle bir şey hissediyordum.

Parmaklarım çarşafı kavrayıp kendimi tutmaktan dolayı bembeyaz kesilirken, neyse ki Stevie tırnaklarıyla kürek kemiklerimi çizip, kalçalarını yukarı bastırarak hareket etmeye olan ihtiyacını belli etti.

Derin ve yavaş bir şekilde içine girmeden önce geri çekildim.

“Aman Tanrım, Zee.” Bana asılıyor, ben işkenceli hızıma devam ederken kollarıyla beni kendine yakın tutuyordu. “Harika hissettiriyorsun.”

“Tatlım,” diye gülümserken ona bakmak için başımı kaldırdım. “Egom zaten yeterince şişti ve boşalmadan önce en az otuz saniye dayanmaya çalışıyordum, o yüzden lütfen övgü işini bana bırak.”

Kahkahası yumuşak ve sevimliydi, tekrar ileri atılıp onu doldurmadan önce dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dudaklarından çıkan kesik inlemeler ihtiyaç dolu ve melodikti.

Elimde olmadan dolgun dudaklarının aralanmasını, maviyemiş gözlerinin benimkilere kenetlenmesini ve her hareketimde göğsüme doğru zıplayan memelerini izledim. Birkaç ay önce olsa bu kadar göz teması endişe verici olurdu ama şimdi gözlerimi onunkilerden ayıramıyordum. Onun üzerindeki etkimi görmeliydim. Onun da benim üzerimdeki etkisini görmesini istiyordum.

“Senden çok hoşlanıyorum, Zee,” diye fısıldarken bir elini yüzümde gezdirdi, gözlerinde yumuşak ve içten bir bakış vardı.

Biraz saklanma ihtiyacı duyarak hareketlerime devam ederken alnım göğsüne düştü.

Sözleri duyacağımı asla düşünmediğim bir şeydi, özellikle de ardındaki anlamla birlikteyken... Bir gün aramızda daha da fazlası olabileceği umuduyla dolup taşıyordum. Belki bir gün bu kadını severdim ve o da bir şekilde beni sevmenin bir yolunu bulurdu.

Stevie'den önce bunun mümkün olduğunu düşünmüyordum ama belki de geleceğim bir zamanlar düşündüğüm kadar umutsuz değildi.

Nefesim onun nemli teniyle karıştı. “Sana ne kadar ihtiyaç duyduğumu bilemezsin, Stevie.”

Yanağını yanağıma yaslayarak eliyle başımın arkasını kavrayıp beni kendine çekti. “Benim de sana ihtiyacım vardı.”

Ona bakmak için geri çekildim, gözleri resmen yalvarıyordu. “Ama asıl ihtiyacım olan şey bana daha fazlasını vermen. O yüzden boynundaki zincirle suratıma tokat atana kadar beni becer, lütfen. “

Kahkaha atarken başım omzuna düştü. “Benim vahşi kızım.” Dudaklarını öperken birbirimize bakıp güldük ve duygusal konuları bir kenara bıraktık.

YÜKSEK UÇUŞ

Elimi boğazına sarıp onu hafifçe sıkarken aramızdaki heyecan yer değiştirdi. “Pekâlâ, lanet bir dua gibi adıma yalvardığını duymak istiyorum, Tatlı Stevie.”

İnleyerek yataktan doğrulup kalçalarını benimkilere doğru itmesiyle hareketlerim daha derin ve şiddetli bir hâl aldı. Boşalmaya çok yakındım ama önce onun boşalmasını sağlamaya odaklanmıştım.

“*Aman Tanrım,*” diye haykırdı. “Tam orası. Durma, Zee. Lütfen, durma.”

Durmadım. Çilli güzel yüzünü ele geçiren coşkuyu izlerken aynı hızda ve baskıda hareket etmeye devam ediyordum. Dudakları aralanırken bakışlarımız buluştu ve tüm dikkatim gözlerine kaydığında, her zaman olduğu gibi su yeşili gözlerinin güzelliğinde kayboldum.

İki ağır darbe sonrasında Stevie'nin tırnakları kıcıma saplandı, duvarları etrafımda sıkılaşıırken sırtı yataktan havalandı. Ben de onunla boşaldım, o hazır olana kadar bir şekilde kendimi tutabildiğim için şükreliyordum.

Dudaklarımdan dökülen ismi, dudaklarımız birleşmeden önce nefes nefese edilen birkaç küfrün arasında sıkışıp kalmıştı. Bilinçsizce birlikte hareket etmeye devam ederken eli boynumun arkasını kavradı. Sonunda, sırtımı nazikçe okşarken ağırlaşan bedenim onunkinin üzerinde gevşedi. İkimizin de nefes alışverişleri yavaşlayana kadar onu usulca öpmeye devam ettim ve birbirimize sarılarak yatağa gömüldük.

“Bunu bütün gece yapacağız.”

Altımda kıkırdadı. “Evet, lütfen.”

Burnunu benimkiyle okşamadan ve yumuşak dudaklarını bir kez daha öpmeden önce bir an için birbirimizin gözlerine baktık. “Benim,” diye mırıldandım dudaklarına.

“Tam bir mağara adamısın.”

“Hımm,” diye mırıldandım. “Benim.”

Ağzını öptüm. “Benim.” Dudaklarım boğazına doğru ilerledi. “Benim.” Kalçalarımı onunkilere doğru bastırdım.

Elini tutup başparmağını dudaklarımın arasına aldım ve dişlerimi kullanarak her zaman endişeyle çevirdiği altın yüzüğü nazikçe çıkardım. Ancak tekrar parmağına takmadım. En azından onunkine takmadım. Bunun yerine, boş serçeparmağıma geçirerek yüzüğe el koydum. Ve ona.

“Benim,” diye tekrarladım.

Açgözlü bir şekilde yukarı bakıp ne söyleyeceğini bekledim.

Elini boynuma dolayarak dudaklarımı kendine çekip, “Senin,” diye onayladı.



BÖLÜM OTUZ BİR

STEVIE

Gözlerim aralanırken ağır bir kol tarafından kavranıp sert bir göğse yaslandığımı fark ettim.

Doğrusunu söylemek gerekirse pek uyuduğum da söylene-
mezdi.

İlk raunttan sonra Zanders ile duşa girmiştik, bu da temiz-
lenmeye çalışmamıza rağmen sert ve müstehcen bir ikinci
raunda yol açmıştı. Sonra gecenin bir yarısı, kırım aletine
dayanmış bir hâlde uyandığında, yumuşak ve yavaş geçen
üçüncü raund başlamıştı.

Ona doğum kontrol hapi kullandığımı söylediğimde pre-
zervatifler hızla kenara atılmıştı. Uyuduğum süre yok denecek
kadar az olmasına rağmen, Zanders'ın lanet derecede pahalı
yatağı ve vücudumun yanımdaki defans oyuncusu tarafından
kesinlikle mahvedilmiş olması sayesinde dinlendiriciydi.

Yan yatıp yüzümü ona döndüğümde Zanders'ın eli karnı-
mın alt kısmında duruyordu. Yalan söylemeyecektim, bana ilk
dokunduğunda keskin bir nefes almıştım ama tıpkı onunla ta-
nıştığımdan beri yaptığım gibi, vücudumun o kısmında biraz
fazlalık olmasını umursamadığını hatırlayarak boş vermiştim.

“Günaydın.” Sesi boğuk ve hırıltılıydı ama güzeldi. Dev bir ağaç gövdesini andıran bacağını benimkine dolayarak kendine çekti.

“Günaydın.” Yüzümü ona döndüm, çıplak bedenim onun-
kine yaslanmıştı.

Zanders saçlarımla nazikçe oynarken gülümsemesi yumu-
şak ve samimiydi. “Saçların harika.”

Gözlerimi devirdim. “Neye benzediğini bilmek bile iste-
miyorum. Duşta ıslanıp yatakta kuruyan bukleler korkunç bir
kombinasyon oluşturuyor.”

“Kıçıma dolandıklarını da eklemeyi unutma.”

“Ah, evet, nasıl unutabilirim ki?”

“Bilmiyorum,” diye iç geçirdi. Eli kıçımda geziniyordu.

“Dün geceyle ilgili hiçbir şeyi unutmayacağım. Hatta bu
konuda çenemi kapatabileceğimden bile emin değilim.”

Kolumu beline doladım. “Yapmak zorundasın. Bu bir sır
olmalı.”

Toparlanmadan önce yüzü hafifçe düştü. “Biliyorum.”

Kalçamın alt tarafını kavrayıp üzerine oturmam için beni
yukarı çekti.

Belli ki bunu tartışmamız ve Zanders’ın çatı katının dı-
şında sınırlarımızın nerede olduğunu bulmamız gerekiyordu.
Ancak konsantre olabildiğim tek şey, altımdaki güzel çıplak
adamla dördüncü raundu ne kadar istediğimdi.

Ellerimi göğsünün üzerinde birleştirip çenemi oraya dayadım,
dizlerim kalçalarının iki yanında kıvrılmıştı. Bana tama-
men yenilenmiş bir adam gibi bakmaya devam ediyordu. Yu-
muşak ve tatlıydı fakat belki de her zaman böyle bir insandı.
Sadece kimsenin görmesine izin vermiyordu.

“Çok fazla ilgi görüyorsun,” diye mırıldandım.

Dağınık buklelerimi yüzümden uzaklaştırıp özür dileyen
bir gülümsemeyle bana baktı. “Biliyorum.”

Başka bir şey söylemeden utangaç bir şekilde ona gülüm-
sedim çünkü bu konuda gerçekten söylenecek başka bir şey
yoktu. O böyle bir adamdı.

“İlk defa, belki de hiç kimsenin beni tanımamasını istemedim.” Parmak uçlarını çıplak sırtımda gezdiriyordu. “Ama Stevie, bunu gizli tutuyor olmamız insanların seni bilmesini istemediğim anlamına gelmiyor. İşin ya da sözleşmemin yeniden imzalanması söz konusu olmasaydı, birlikteliğimiz hakkında susmazdım.”

Aptal gülümsememi onun göğsüne sakladım.

“O yüzden bir an bile bunu başka bir sebepten dolayı sakladığımı düşünme.”

Söylediklerinin arkasında gizli bir anlam yatıyordu ve ben bunu hemen anlamıştım, bu yüzden eğilerek onu öptüm.

“Yatağında olman hoşuma gidiyor.”

“Ben de burada olmayı sevdim.” Komodininin üzerindeki saate baktım, babamın doğum günü için planlanan görüntülü görüşmeye geç kalacağını söylüyordu. “Ama gitmem gerek.”

Çıplak bedenimi üzerinden kaldırmak istedim ancak beni tutarak yerimde kalmamı sağladı. “Dur bakalım, bekle. Yeni bir kuralımız var. Artık benden kaçmana izin yok.”

“Kaçmıyorum. Ama babamı arayabilmek için eve gitmem gerekiyor.”

“Telefonun yanımızda, onu burada ara.”

“Laptopuma ihtiyacım var. Ryan ile de üçlü bir görüşme yapacağız.”

“Bilgisayarım var, Vee. Burada kal. Lütfen.” Ses tonu yalvarır gibiydi, bu kibirli adamı hiç bu kadar çaresiz ve muhtaç görmemiştim. Aslında, onun bu keşfedilmemiş yönüne gülmek için kendimi zor tutuyordum.

“Tamam.” Vücuduna geri döndüm. “Kalacağım.”

Kalçamı iki eliyle kavrayıp beni kendine çekti. “Sabah seksi ve kahvaltı.”

“Kahvaltı, evet.” Göğsünü okşadım, tamamlamaya vaktim olmayan bir şeye başlamadan önce üzerinden kalktım. “Sabah seksi, hayır. Zamanım yok.”

“Çabuk olacağım.”

Küçümseyici bir kahkaha attım. İçimden bir ses Zanders'ın seks yapma tarzının hızlı bir tarafı olmadığını söylüyordu. "Hızlı" olduğunda bile, büyük olasılıkla ayrıntılı olduğundan ve vücudumun her noktasına tüm dikkatini verdiğiinden emin olurdu.

Başka zaman olsa şikâyet etmeye cesaret edemezdim ama Ryan iş için ülkenin doğu tarafındaydı ve sabahki çekimden önce bu görüşmeyi yapmamız gerekiyordu.

"Peki," diye teslim oldu. "Öğleden sonra seksi o zaman." İkimiz de yataktan kalktık, onun dövmeli vücudu benimkini kendine çekerken sırtım onun göğsüne yaslanmıştı. "Dün sana birkaç kıyafet aldım. Alt çekmecedeler. Eğer benimkilerden giymeyi tercih edersen, istediğin her şeyi alabilirsin."

Hızlıca bir eşofman altı giymeden önce çıplak omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu. Beni odasmda yalnız bırakmadan önce de iri eliyle kığıma sert bir şaplak atmayı ihmal etmedi.

"Tanrı aşkına, Vee." Mutfağa doğru gitmeden önce yenilgiyle başı arkaya savrulmuştu. "Kıçın inanılmaz!"

Odasında yalnız kalmamla birlikte üstüme bir farkındalık çöktü. Dün gece gerçekten böyle bir şey yaşanmış mıydı? Başım dönmeye başladı, göğsüm hava ile dolup patlamaya hazırmış gibi hissediyordum. Sanki uçuyor gibiydim ve ayaklarım yere basmıyordu. Olabilecek en iyi şekilde.

Olabilecek en muhteşem şekilde.

Zanders'tan gerçekten hoşlanıyordum ve bu korkunç bir durumdu. Korkmak, istediğim şeye teslim olmamaktan çok daha iyi hissettiriyordu.

Zanders'ın büyük boy şifonyerinin en alt çekmecesini açtığımda birden fazla eşofman altı, pantolon ve pamuklu şort buldum. Birkaç farklı sweatshirt vardı, bazıları kapüşonluken bazıları da değildi. Çok sayıda tişört ve pantolon yer alıyordu ama bu giysilerin her birinin ortak özelliği, yepyeni olmaları ve etiketlerinin hâlâ üzerlerinde olmasıydı.

Bu çok düşünceli bir hareketti ama bana para harcadığı için değildi. Zanders parasını harcarken kimsenin fikrini önemsemezdi. Her şeyi beş farklı bedende almıştı. Burada milyon yıl geçse de içine sığamayacağım pantolonlar da vardı, içinde yüzebileceğim kadar büyük olanlar da. Fakat mesele şuydu ki, bedenimi tahmin edip yanlış yapmamak için elinden geleni yapmıştı. Daha önce de başıma gelmişti ve bu çok utanç vericiydi. Bunun yerine, içinde kendimi en rahat hissettiğim şeyi seçebilmem için her bedeni almıştı.

Bu bana aldığı Noel hediyesini hatırlattı. Üç farklı bedende üç çift eşofman altı. Zanders'ı tanıdıkça bunu bilerek yaptığını daha iyi fark ediyordum.

Yalan söylemeyecektim. Gözyaşlarımın akmasına ramak kalmıştı çünkü daha önce hiç kimse kendisine kıyafet alınmasının yarattığı zorluğu anlamamıştı. Çoğu zaman, tahmin yürütülen ve kıyafetlerin tam oturmadığı durumlarda garip bir durum ortaya çıkabiliyordu. Bir de söz konusu hediye giyemeyecek olmanın verdiği suçluluk duygusu vardı.

Bu yüzden, tüm bunlar oldukça yoğun hissettirmişti.

Çok büyük ve çok küçük oldukları için asla giyemeyeceğim kıyafetlerden bir yığın oluşturdum ve daha sonra bağışlayabileceğimden emin olmak için onları bir kenara ayırdım. Onları kullanmayacak olabilirdim ama bir başkasının işine yararlardı. Ayrıca ve Zanders pek de "iade eden" biri gibi görünmüyordu.

Kendime seçtiğim tüm parçaları ve bedenleri alarak alt çekmeceye yerleştirdim ve Zanders'ın evinin o küçük kısmını sahiplendim. Bana aldığı şeyleri giyecekken tereddütle duraksadım. Kendisine ait bir şeyi giymeme izin vermişti ki bu kulağa hoş geliyordu.

Daha önce hiçbir erkeğin kıyafetlerini giymemiştim. En azından hoş bir şekilde. Hiç giymemiştim çünkü erkek kıyafetleri yukarıdan aşağıya doğru düz kesimliydi ama ben tamamen kıvrımlıydım. Gömlekleri ve kapüşonluları göbeğimi

hep çok sıkar, pantolonları da kıcıımı ve kalçalarımı saramazdı. Zanders benimkinden daha dolgun kalçaları olan kocaman bir adamdı, o yüzden belki de giyebilirdim.

Çekmecelerini karıştırırken bir tişört ve bir çift basketbol şortu buldum. Kolaylıkla üzerime geçirdiğimde hissettiğim küçük zaferi kelimelerle ifade etmek mümkün değildi. Çok küçük ve önemsiz görüldüğü için muhtemelen bunu kimseye söylemezdim ama hayatımda ilk kez, ben büyürken erkek arkadaşlarının kapüşonlarını ya da formalarını maçlarda giymek için alan diğer tüm kızların hissettiği gibi hissediyordum.

Zanders'ı ocağın başında üstsüz dururken buldum, altın zinciri ve dövmeleeri sabahın bu saatinde bana aynı anda birçok duyguyu hissettiriyordu.

“Pekâlâ, kahvaltı konusunda fazla heyecanlanma. Yaptığım şey hakkında hiçbir fikrim yok ve daha önce hiç kimseye kahvaltı hazırlamadım.”

Başımı sırtına gömüp kollarımı beline doladım. “Beni her şey mutlu eder.”

Omzunun üzerinden bana hafifçe gülümsedi ama bakışları vücudumdaki kıyafetleri bulduğunda gülümsemesi tüm yüzünü kapladı.

Elini tutup spatulayı incelemek için havaya kaldırdım. “Tekrar duşa girmek istemiyorsan bunu çıkarmalısın.” Başımınla serçeparmağındaki yüzüğümü işaret ettim. “Benimkiler seninkiler kadar güzel değil. Bu yüzüğün parmağını yeşile çevireceğinden eminim.”

Başını çevirip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Bir gün seninkilerin hepsini değiştirmem gerekecek gibi görünüyor.”

“Demek istediğim bu değildi. Benim için para harcamana gerek yok. Kardeşim zaten bunu fazlasıyla yapıyor.”

Mutfaktan çıkmak için döndüm ama Zanders beni belimden tutup kendine çekti. “Belki de bize izin vermelisin. Kendim ve Maddisonlar dışında paramı harcayabileceğim biri hiç olmadı ama kulağa hoş bir fikirmiş geliyor.”

YÜKSEK UÇUŞ

Yüzümü ona dönerek başımı eğdim. “Paran umurumda bile değil, Zee. Bunun sana olan hislerimle bir ilgisi olduğunu düşünmeni istemiyorum.”

Annenin yapmaya çalıştığı gibi başka birinin seni paran için kullandığını düşünmeni istemiyorum.

Güldü. “Tatlım, bunu biliyorum. İkinci el kıyafetler giymeyi tercih ediyorsun ve kardeşin yılda milyonlarca dolar kazanıyor. Vücudumdaki hiçbir parça beni param için istediğini düşünmüyor.”

Gözlerimi devirerek ona baktım ve ne kadar gülünç görüldüğümü fark ettim.

“Aslında senden hoşlandığımı fark etmemi sağlayan şeylerden biri de bu,” diye devam etti. “Kardeşinin ünlü olması umurumda değil ama konu ben olduğumda maddi hiçbir şeyden etkilenmediğini görmek hoşuma gitti. Hayatımın o kısmını seni etkilemek için kullanamazdım ve bu yapmaya alışık olduğum bir şeydi.”

“Ah, Tanrı aşkına, seni aptal. Tamam, bana yeni mücevherler alabilirsin. Ama ben pahalı şeyler isterim.”

Zanders’ın derin kahkahası mutfak duvarlarında yankılandı. “Anlaştık,” diye bir öpücükle mühürledi. “Bilgisayarımı senin için masanın üzerine bıraktım.”

Bilgisayarını açıp Zanders’ın yemek masasında rahatça oturdum.

Mutfaktan seslendi. “Bugün benimle Rosie’yi almaya gelecek misin?”

“Sanmıyorum. Bu onun seninle ilk günü. Senin köpeğinken bana bağlanmasını istemiyorum.”

Bu, mutfaktaki dev gömleksiz defans oyuncusunun kahkahalarıyla yere yığılmasına neden oldu. “Vee.” Duraksadı ve tekrar kahkaha attı. “Rosie bana kafayı takmış durumda. Artık onun için eskide kaldın.”

Alaycı bir tavırla ağzım büzülerek ona ölümcül bir bakış yönelttim ama ne yazık ki haksız değildi. “Pislik.”

Omuz silkti, kendini komik buluyordu.

“Ne olursa olsun, bence ilk gününüzü baş başa geçirmelisiniz.”

“Peki. Madem ısrar ediyorsun.” Elinde kahveyle bana doğru ilerlerken, “Vay canına,” dedi ve yemek masasında durakladı. “Kahveni nasıl sevdiğini bile bilmiyorum.”

Bakışlarım keyifle kırıştı ama kahkahalarımı tuttum. Bu çok tatlıydı ve onun yepyeni bir yönünü keşfediyordum. “Annemin bu görüşmeye geleceğini bildiğim için tercihen alkollü.”

“O hâlde alkollü.” Elinde bir şişe Baileys ile geri döndü ve kremalı likörü sade kahveme karıştırdı.

“Şaka yapıyordum.”

“Ben yapmıyordum.”

Görüntülü sohbetimizin bekleme bölümünde otururken dizlerim gerginlikten kıpırdayıp duruyordu. Artık başparmağım da döndürebileceğim yüzük olmadığı için üzerimdeki Zanders’ın gömleğinin eteğiyle beceriksizce oynadım. Bir yandan da gözlerim odanın içinde geziniyordu.

Dün gece uzunca bir süre bu odadaydım ama nasıl olduysa pencerenin yanındaki köşede saklı duran kırmızı gül vazosunu gözden kaçırmıştım.

“Zee!” Yan odaya seslendim. “O çiçekler benim için mi?”

Başını bölmenin arkasından uzattı, gözleri vazodaydı. “Ah, hayır. Senin için değil çünkü dün gece bir randevu değildi. Hem de hiçbir şekilde.” Dudaklarındaki arsız gülümseme çok sevimliydi.

Kardeşim görüşmeye katıldığında, “Günaydın, Vee,” diyerek beni selamladı.

Zanders bana göz kırparak sinirlerimin bir kısmını yatıştırdı ve beni ailemle baş başa bıraktı.

O ve annem ekrana gelir gelmez söylediğim ilk şey, “İyi ki doğdun baba,” oldu.

Oturma odalarında oturuyorlardı. Babamın üzerinde gündelik kıyafetleri olmasına rağmen annem tamamen makyajlıy-

di. Saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve kıyafetleri kusursuz vücuduna yapıştıyordu. Bu saatte bile daha azını beklemezdim.

“Doğum günün kutlu olsun, baba,” diye ekledi Ryan. “Üzgünüm, bunu çok hızlı söylemem gerekti. Birazdan takım otobüsüne yetişmeliyim.”

“Sorun değil, ikinizin de meşgul olduğunu biliyorum. Sadece iki çocuğumu da görebildiğim için mutluyum.”

“Ryan, bu akşamki maç için hazır mısınız?” Annem gururla atıldı.

“Sanırım. ESPN’de yayınlanacak. İzleyecek misiniz?”

“Tabii ki izleyeceğiz.” Annem gülümsüyordu. “Ne olursa olsun bunu kaçıramayız.”

“Vee...” Babam gözlerini kısarak öne doğru geldi. “Neredesin sen? Bu senin dairene benzemiyor.”

Zanders elinde bir tabakla odaya girerken gözlerim ona kaydı ama kameranın görüş alanının dışında kalmaya özen gösterdi.

“Şey,” derken sesim tereddütlüydü. Ailemin kiminle çıktığımı öğrenmesinin bir sakıncası olmasa da bilmelerini istemiyordum. Annemin bunu mahvetmesini istemiyordum. “Dün gece bir arkadaşımın evinde kaldım.”

Bu Ryan’ın kendi tükürüğünde boğulmasına neden oldu, söylediklerimin saçmalık olduğunu biliyordu. Ona söylemediğim hâlde tam olarak nerede olduğumu bildiğine dair yüklü bir para ödeyebilirdim.

Zanders kahvaltımı bilgisayarın arkasındaki masaya koydu, böylece kimse onu görmemişti. Bana utangaç, özür dileyen bir gülümsemeyle baktıktan sonra mutfağa geri döndü. Uğraştığı kahvaltı görünürde yoktu. Onun yerine dün akşamdan kalan iki parça pizza tabağında duruyordu ve bu da işime gelmişti. Zanders mutfakta çok iyi olmayabilirdi ama ev işlerinde eksik kaldığı yönleri başka şekillerde telafi edebiliyordu.

Bilgisayar ekranından annemin onaylamayan bakışlarını hissederken Chicago ve Nashville arasındaki beş yüz millik mesafeye daha fazla ihtiyaç duyamazdım. Mavi gözlerinin, felaket sabah saçlarımda oyalanmadan önce kıyafetlerimi ve makyajsız yüzümü analiz ettiğini hissedebiliyordum.

O konuşurken ben de alkollü kahvemi yudumlayıp soğuk pizzayla karnımı doyuruyordum.

Konuşma nispeten hızlı ve acısız ilerliyordu, dikkatler babamda ve onun günlük planları üzerindeydi ama annem, abimin sabahki atış antrenmanı için ayrılması gerektiğinde telefonda kalmamı isteyince sınırlarım tepeme çıktı.

“Nasılsın?” diye sordu.

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Bu çok enteresandı. Babam artık numara yapmak için odada bile değildi. “İyiyim.”

Annem oturduğu yerde dikleşti, çok ender görülen ışıltılı gülümsemesi dudaklarındaki yerini almıştı. “Brett geçen gün beni aradı.”

“Aman Tanrım.” Ellerimi yüzüme gömdüm. “Neden?”

“Ona bir şans daha vermen konusunda seninle konuşabileceğimi umuyordu ve Stevie, neden vermediğini gerçekten anlamıyorum.”

Kahrolası sik suratlı herif. Ne aşağılık bir herifti ama. Aramın bozuk olduğunu bildiği annemi kullanarak ona bir şans daha vermem için beni manipüle etmeye çalışıyordu. Ne de olsa ilk defa ona hayır demiştim, o da anneme gitmişti.

Pislik.

“Anne, Brett ile çıkarken olduğum kişiden hoşlanmıyordum, bu onunla tekrar bir araya gelmem için yeterli bir neden ve tüm iğrenç ayrıntıları açıklamamayı tercih ederim.”

“Stevie, gün geçtikçe gençleşmiyorsun.”

Şu saçma cümleyi bir kenara bırakabilir miydi? “Lanet olası yaşın ne önemi var ki?”

Ah, kahretsin.

“Affedersin, küçük hanım. Bana sesini yükseltme. Yaş, ço-

cuklar, evlilik ve şimdiye kadar başarmış olmanı umduğum diğer tüm şeyler yüzünden önemli.”

Artık susamazdım ve umurumda da değildi.

“Sen benimle dalga mı geçiyorsun?” Sesimin titremesi ve yükselmesi Zanders’ın köşeden kafasını uzatıp beni kontrol etmesine neden olmuştu. “Belki çocuk istemiyorum. Belki evlenmek istemiyorum. Belki de benden beklediğiniz şeylerin hiçbirini yapmak istemiyorum.”

“Bu ortada. Senden beklediğim tek bir şeyi bile yapmadığın kesin.”

“Haklısın, anne. Tam bir hayal kırıklığıyım, değil mi? Çünkü evde oturup Stepford kadını rolü oynamaktansa köpek barınağında gönüllü olmayı tercih ediyorum. Ya da senin ve tüm gösterişçi arkadaşlarının giydiği şeyleri giymektense ikinci el mağazasından alışveriş yapmayı tercih ediyorum. Ya da belki de canı sıkıldığında beni üç yıl boyunca kullanan adamla evlenmek istemediğim için bir hayal kırıklığıyım. Artık onun seçeneği olmak istemediğim için üzgünüm anne ama ikinizin de bana yeterli olmadığını hissettirmenizden bıktım. Bana böyle hissettiren herkesle gerçekten işim bitti.”

“Stevie, ben-”

Annem devam edemedi çünkü Zanders hızla bilgisayarın arkasına geçip laptopu kapattı.

“Ne yapıyorsun sen?” Hâlâ kızgındım, öfke iliklerime kadar işlemişti. Devam etmek, aklımdan geçen her şeyi söylemek istiyordum. Bunun nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama artık duramazdım.

“Onu durdurdum.” Zanders’ın sesi sakin ve dengeliydi. “Söylemen gerekeni söyledin ve anlayabildiğim kadarıyla, onun söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemezdim. Seninle nasıl konuşacağını öğrenene kadar da konuşmayacak. En azından benim evimde.”

Birkaç derin nefes alıp kendimi sakinleştirdim. Daha doğrusu, denedim.

“İyi misin?” diye sordu usulca.

“Tam bir sürtük.”

Göğsünden bir kahkaha yükseldi. “Evet, öyle. Ama sen iyi misin?”

Uzun ve derin bir nefes verdim. “Evet, aslında iyiyim. Bu iyi hissettirdi.”

“Kesinlikle öyle. Aferin kızıma.”

Bu yeni keşfettiğim özgüvenin nereden geldiğini bilmediğimi söylemek isterdim ama bu yalan olurdu. Değerimi unutmama izin vermeyen, dövmeler ve takılarla kaplı bir doksan beş boyundaki bir hokey oyuncusunun çok büyük yardımını olmuştum.

“Sadece beni olduğum gibi kabul etmesini istiyorum ve onun onayının ya da onayının olmamasının beni bu kadar rahatsız etmesi çileden çıkarıyor.”

“Öğüt veriyor gibi görünmek istemem, Vee ama doğru insanlar, hayatında olmayı hak edenler, seni sen olduğun için kabul edeceklerdir. Bu benim son zamanlarda hızlıca öğrendiğim bir şey.”

Başımı yana eğdim, yüz ifadem yumuşadı ve önceki kızgınlığım dağıldı. “Seni olduğun gibi kabul ediyorum.”

Burnunu kaşıdıktan sonra yanımdaki koltuğa oturdu ve beni sandalyemden kaldırarak kucağına oturmam için yönlendirdi. “Kabul ettiğini biliyorum.” Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurdu. “Ben de seni kabul ediyorum ama tüm bunlardan daha önemlisi, bir noktada senin de kendini kabul etmen gerekecek.”

Ah, bu adam. “Tamam, Bay Neredeyse On Yıllık Terapist.” Boynuna sığınırken sesim teninde dağıldı. “Kendimi olduğum gibi kabul ediyorum.”

Beni ela gözlerinin içine bakmaya zorlayarak geri çekildi. “Ediyor musun?”

Başımı sallayarak sessizce ekledim: “Aslında evet. Vücudumun birlikte büyüdüğüm kızlardan farklı olduğunu kabul

etmeye başladım ve bu sorun değil. Bir zamanlar istemediğim bukleli saçlarımı da benimsedim. Bana yeterince iyi olmadığımı ya da istedikleri gibi görünmediğimi hissettiren insanlarla o kadar çok zaman geçirdim ki bundan hoşlanmama izin verilmediğini düşündüm. Oysa artık sevmeye başlıyorum.”

Bana bakarken Zanders’ın dudaklarında oldukça yumuşak ve gururlu bir sırıtış belirdi.

“Her zaman değil,” diye devam ettim. “Bedenimden hâlâ rahatsız olduğum pek çok gün oluyor ama eskiden bu her gün olurdu. Artık durum böyle değil.”

Dağılan saçlarımı yüzümden uzaklaştırdı. “İlerleme, Vee.”

“İlerleme,” diye kabul ettim.

“Umarım bir gün içinde yaşadığın bedeninin değerini tam olarak anlarsın, tatlım çünkü çok seksisin ve aletim hiç bu kadar mutlu olmamıştı.”

“Tanrım.” Kahkaha atarak geri çekildim. “Çok kötüsün.”

“Bana takıntılısın. Kabul et bunu.” Boynumu ve yanağımı öpücüklere boğdu. “Hey, yeni bir numara alacağım. Sana sonra mesaj atarım, tamam mı?”

“Annen yüzünden mi?”

Zanders’ın vücudu kaskatı kesilirken sadece başıyla onaylamakla yetindi.

“Dün hakkında konuşmak ister misin?”

“Pek sayılmaz, hayır.”

Ona anlayışlı bir gülümsemeye baktım. “Tamam.”

Zanders tereddütle bekledi ve derin bir nefes almadan önce yüzümü inceledi. “Panikatak geçirdim çünkü her şey için ona çok kızgındım. Beni aradığı için, ben gençken beni terk ettiği için, maaş çeklerim yüzünden hayatıma geri dönmeye çalıştığı için. Sık sık olmuyor ama gerçekten üzüldüğümde ve doğru düşünemediğimde bazen panikatak geçiriyorum.”

Kollarımı boynuna doladım.

Temkinli bir şekilde, “Bu seni korkutuyor mu?” diye sordu. “Belki de sana her şeyi anlatmaktan kaçınmalıydım. Sana çok şey yükledim.”

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. “Ne? Hayır, tabii ki hayır. Bence senin en çekici yanın bu, zihinsel sağlığıyla ilgili açık fikirliliğin.”

“Ateşli vücudumdan ya da dün gece defalarca inlediğin gibi madalyalı aletimden daha mı çekici?” Gülümsemesi daha kendini beğenmiş olamazdı.

“Neredeyse mütevazı kişiliğin kadar çekici,” dedim ciddiyetle. “Ve annen kesinlikle en kötüsü, Zee.”

“Seninki de öyle.”

Başımı omzuna yasladım. “Şu hâlimize bak,” diye takıldım. “Travma bağımız var.”

Vücudu sessiz bir kahkahayla benimkinin altında sarsıldı. “Dün, babamı incittiği için ona kızgın olduğumu fark ettim ve dürüst olmak gerekirse, bunu daha önce hiç onun bakış açısından düşünmemiştim.”

“Onunla konuştun mu?”

Zanders başını iki yana salladı. “Noel’den beri konuşmadık. Beni yanlış anlama, ona hâlâ kızgınım ama düşündüğüm kadar değil. Bencilce davrandım, onu terk eden karısı olduğu hâlde incinenin sadece ben olduğumu düşündüm. Bunu söylerken bile nasıl hissettiğim konusunda kafam karışık.”

Tırnaklarımı hafifçe ensesinde gezdirdim. Önceki sözlerini tekrarlayarak, “İlerleme,” dedim.

Ela gözleri anlayışla parladı. “İlerleme.”

Yüzünü boynuma yasladı. “Maçlarıma gelmeye ne dersin?”

“Zee,” diye takıldım ve yüzünü çekip bana bakmasını sağladım. “Elbette. Benimle çıkmayı mı teklif ediyorsun?”

“Evet.” Dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

“Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Kimsenin beni görmesini istemiyorum.”

“Belki değildir ama kız kardeşim dışında bana tezahürat yapmaya gelen biri hiç olmadı ve bu güzel olurdu.”

Anlamak beni mahvetmişti. “O zaman orada olacağım.”

“Öyle mi?” Gülümsemesi ümit doluydu.

“Evet ama buzdan uzakta, kameraların beni arka planda yakalayamayacağı bir yerde oturmam gerekiyor. Bu konuda akıllı davranmalıyız.”

“Tamam.” Gülümsemesi çocuksu ve neşeliydi, mükemmel dişlerini saklayamadı. “Sezonluk biletlerimi verebileceğim biri hiç olmamıştı. Buzdan uzakta olmasını sağlarım. Sen sadece seksi kıçının benim formamı giydiğinden emin ol.”

“Eh, bundan emin değilim. Otuz sekiz numarayı giymeyi düşünüyordum.”

“Rio mu? Yok artık! Sadece on bir numarayı giyebilirsin.”

“Diktatör.”

“Ah, tatlım.” Beni kucağına alıp odasına götürürken karanlık ve küçümseyici bir kahkaha attı. “Daha hiçbir şey görmedin.”

“On bir oldukça sıkıcı bir sayı,” diye onu tahrik etmeye devam ettim.

“Bunu sen istedin, Tatlı Stevie.” Beni yatağına fırlattı. “Ayrıca, iki kez bir numara olmanın sıkıcı bir tarafı yok. Neden seçtim sanıyorsun?”

İçimden anlayışlı bir kahkaha yükseldi. “Her şey anlam kazanıyor.”

Yatağa uzanıp yüzümün yatağa yakın tarafını okşadı. “Buraya gel. Dizlerini yüzümün iki yanına koy ve tam buraya otur.” İşaretparmağını dudaklarına götürdü.

“Ne?” Şaşkın bir kahkaha attım. “Kesinlikle olmaz. Seni boğarım.”

“Tatlım, planladığım tek ölüm biçimi bu olurdu. O yüzden hemen buraya gel. Eğer bu geceki maçımın önce seni en az iki kez boşaltmazsam, kazanacağımızı sanmıyorum.”

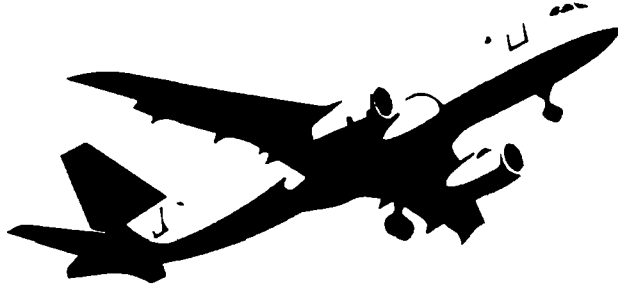
Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim, heyecanlı bir gülümseme tarafından ele geçirilmeden önce bir anlığına düşündüm. “Eğer bu beni cezalandırma şeklinse, bana seni daha sık kızdırmamı hatırlat.” Şortumu indirip hızla üzerine tırmandım, dizlerim yüzünün iki yanında, önümdeki duvarı

LIZ TOMFORDE

kendimi sabitlemek için kullandım. Bu şekilde üzerinde sabit kalabilmişim

“Beni kızdırmana bayılıyorum ve otur demiştim. Havada dur değil.” Kalçalarımı aşağı çekmesiyle ağzı klitorisimi buldu. Yetenekli dili sihrini konuşurken aklımdan geçen tek düşünce, nasıl bu kadar şanslı olabildiğimdi.





BÖLÜM OTUZ İKİ

STEVIE

Zee (Babacık) Zanders: *Çantamı aldım ve arabayı da köşeye park ettim.*

Stevie: *Sana beni beklemene gerek olmadığını söylemiştim. Indy beni eve bırakabilir.*

Zee (Babacık) Zanders: *Seksi Mercedes benim. İşin bittiğinde görüşürüz.*

“Gitmeye hazır mısın?” Ben onu boş uçağın koridorunda takip ederken Indy de çantasım topluyordu. Merdivenlerden inip Chicago’daki O’Hare Uluslararası Havaalanı’nın otoparkına doğru gitmeden önce pilotlara el sallayarak veda ettik.

“Aslında ben bir araç ayarladım. Yine de teşekkür ederim. Eminim Alex eve erken döndüğün için çok memnun olacaktır.”

“Onu görmek için sabırsızlanıyorum.” Indy’nin gözleri muziplikle parıldadı.

“Bir sonraki yolculuğumuza kadar senden haber almayı beklememeliyim, ha?”

“Kesinlikle.”

Arabasına doğru yürürken bana bilmiş bir göz kırptı. “Bu benimki. İyi olduğuna emin misin?”

“Evet. Aracım bir dakika içinde burada olacak,” diye yalan söyledim.

Indy park yerinden çıkarken ona el salladım ve köşeyi dönüp siyah bir Mercedes G-Wagon’un park edildiği boş oyuncu alanına doğru ilerledim. Zanders sürücü tarafındaki kapıya yaslanmış, elleri takım elbisesinin ceplerinde ve bir ayak bileği diğerinin üzerinde gelişi güzel duruyordu.

Otoparkın karşısından, “Beni mi takip ediyorsun?” diye sordu.

“Evet. Temizliği bitirmemi beklemene gerek yoktu. Tüm takım arkadaşların bir saat önce gitti.”

“Seni ya burada ya da evde bekliyor olacaktım, o yüzden buralardayken seni almanın iyi bir fikir olacağını düşündüm.” Zanders kolunu belime doladı, beni göğsüne çektiği sırada avuç içi popomda geziniyordu. “Ayrıca, o daracık eteğinin içindeki kışın bütün gece beni baştan çıkardı ve seni görmenden önce onu çıkarmana fırsat vermek istemedim.” Eğilip dudaklarını dudaklarıma bastırırken kışımaya bir şaplak atıp sıktı.

Beni arabasının kaputunun etrafından dolaştırarak yolcu tarafındaki kapıyı açtı ve beni içeriye yönlendirdi.

“Teşekkür ederim. Ryan beni alacağı için çok heyecanlıydı, bu hafta sonu ikimiz de boştuk ama maçımız öne alındığı için o hâlâ maçının dördüncü çeyreğinde.”

Zanders emniyet kemerini takıp motoru çalıştırdıktan sonra avuç içiyle kalçamı kavradı ve sürerken tutmaya devam etti. “Seni eve götürmem için bir neden daha. Bütün hafta sonu seninle geçireceğim ilk zaman bu. Sadece Rosie kızımız ve ben olacağız.”

Bana en hüzünlü, en suçluluk dolu bakışlarını attığında gülmekten kendimi alamadım. “Bütün hafta seninleydim. Beni her şehirde gizlice otel odana soktun.”

“Ve?”

“Ve bensiz kırk sekiz saat geçirebiliyorsun.”

Zanders sanki bu şimdiye kadar duyduğu en saçma şeymiş gibi alay etti.

YÜKSEK UÇUŞ

Bay Bekâr, son birkaç haftadır gerçekten de Bay Muhtaç'a dönüşmüştü.

Havaalanının hemen dışında, motoru durdurmadan önce karanlık yolun kenarına çekti.

Bana doğru döndü, yüz ifadesi yumuşadı. "Bu benim yollarda geçirmeyi en sevdiğim yıl."

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı, bu sözlerin arkasında çok daha fazla anlam olduğunu biliyordum.

Kalçamı sıktı. "Evde ve yolculukta sana sahip olacak kadar şanslı olduğuma inanamıyorum."

Koltuk başlığına yaslandım, ortaya çıkan bu yeni yönü hoşuma gidiyordu.

"Ve bir gün, senin sayende Mile High Club'a katılacağım." Tamam, işte oradaydı.

Kahkaha atarak öne eğildim. "Ah, anlıyorum. Benimle birlikte olmak istemenin tek nedeni bu muydu?"

"Kesinlikle öyle." Gülümsedi.

Elimi onunkinin üzerine koydum, yüzük kaplı parmaklarımızı birbirine geçirdim. "Mile High Club aslında oldukça hatalı bir tabir. Uçtuğumuz zaman havada bir değil, yedi mil kadar yükseliyoruz."

"Peki. *Yüksek Uçuş* kulübüne katılalım."

Ben gülmeye devam ederken Zanders son derece ciddiydi. "Kesinlikle katılırız, Zee. İşimi kaybetmemem için ne kadar uğraştığımızı hatırlıyor musun?"

"Sessiz olacağım."

Alnım düşerken dudaklarımdan küçümseyici bir kahkaha daha döküldü. "Seni kırdığım için üzgünüm ama ikimiz de pek sessiz sayılmayız. Üstelik uçakta tuvaleti kullanmak için bile eğilmen gerekiyor." Başımı eğerek ona özür dileyen bir gülümsemeyle baktım. "Böyle bir şey olmayacak."

* Mile High Club, genellikle bir uçağın uçuş sırasında cinsel ilişkide bulunmuş kişileri tanımlamak için kullanılan gayri resmî bir terimdir. Bu terim, deniz seviyesinden yaklaşık bir mil (1609 metre) yükseklikte cinsel aktivite gerçekleştiren kişiler için argo bir ifadedir. -e.n.

Yüzü düştü. “Hayallerimi yıkıyorsun, Vee.”

“Biliyorum,” diye yatıştırdım, avuç içimi nazikçe yüzündeki soluk kesiğin üzerinde gezdirdim. “Özür dilerim.” Yine dudaklarımı sabit tutmak zorundaydım çünkü sırf onunla iş yerimde seks yapmadığım için oyuncağı elinden alınmış bir çocuk gibi davranıyordu. “Yine de oynaşabiliriz, değil mi?”

“Öyle mi?”

“Hı-hı.”

“Üniformanı giyecek misin?” Ela gözleri vücudumda gezinirken parlıyordu.

“Elbette.”

Göz temasını koruyarak elini koltuğunun diğer tarafına doğru uzattı. Direksiyondan uzaklaşıp geriye doğru çekilirken hafif bir uğultu duydum.

“Şimdi mi?”

“H-hı,” diye mırıldanırken dudaklarımda şeytani bir gülümseme belirdi. “Burası mı?” Caddeye doğru baktım. Tek bir sokak lambası bile yanmıyor, tek bir araba bile geçmiyordu ve doğruyu söylemek gerekirse, ben de bir şekilde hazırdım.

“G-Wagon’umda uçuş görevlisi üniformanı giyerken üzerinde olman düşüncesi beni acı verici bir şekilde sertleştirdi, Vee.”

Gözlerim kasıklarında gezinirken her zamanki gibi doğruyu söylediğini fark ettim.

Bir an bile tereddüt etmeden arabasının orta konsoluna turmanıp kucığına oturdum. Ağırlığımın çoğunu dizlerimin üzerinde tutuyordum.

Hemen anladı ve hiçbir şey söylemeden beni aşağı çekerek oturmaya zorladı.

Arabasının iç döşemesi, bir yıllık maaşımdan daha pahalıya mal olmuş gibi görünen koyu kırmızı bir deriyle kaplıydı ve ben onun yerinde olsaydım, bunu mahvetmekten endişe ederdim. Ancak Zanders zerre kadar umursamıyor gibi görünüyordu.

YÜKSEK UÇUŞ

Elleri kalçalarımı kavrarken eteğimi yukarı kaldırıp belimde topladı, parmak uçları yukarı doğru ilerleyerek tenimi karıncalandırdı.

“Senden çok hoşlanıyorum. Bu çok saçma,” diye nefes verdi Zanders.

Öne doğru eğilip, yanaklarını avuçlayarak dudaklarını kendime çektim. “Bu ikimiz için de geçerli.”

“Ben ciddiyim, Vee. Benim için ne kadar mükemmel olduğunu anlamıyorsun.”

Yüzüm kızarıncaya başımı boynunun kıvrımına sakladım, kollarım omuzlarına ve arımdan koltuğunun başlığına dolandı.

Zanders çillerime uzun öpücükler kondurduktan sonra çeneme doğru ilerledi. Dudakları kulağıma ulaştığında ısırıp çekiştirdi ve kalçalarımın ona sürtünmesine neden oldu.

Çıkardığım yumuşak inilti devam etmesi için onu ikna etmeye yetmişti.

Üniformamın bir parçası olarak takmak zorunda olduğum boynuma bağlı saten eşarp onu durdurana kadar boğazımın kenarını dişleyip yalıyor ve emiyordu. Elleri sırtımdan yukarı kaydı, boynumdaki kumaşı çözmek için dişlerini kullanırken beni kendisine bastırdı.

Dili tekrar benimkini bulduğunda, daha sert sürtünmeye ihtiyaç duydum ve kontrolü ele aldım.

Avuç içleri kollarımı kavrayıp aşağı kayarken ellerimi arkasındaki başlığın etrafına doladığında boğazımdan derin bir hırıltı yükseldi. Ben bacaklarımın arasındaki ağrıyı hafifletmeye odaklanırken, Zanders saten eşarbımı alıp ellerimi bağladı.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdım, gözlerim şaşkınlıkla ama bir o kadar da heyecanla doluydu, dirseklerimi çekmeye çalıştım ama başaramadım.

“Bazen kontrolün sende olmasına izin veriyorum ama bu sefer değil.”

Bu adamdan yükselen sıcaklık elle tutulur düzeydeydi, o yüzden utangaç bir şekilde başımı sallayarak onayladım ve masum rolü yaptım.

LIZ TOMFORDE

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, eli bacaklarımın arasına kayd ve üniformalı külotlu çorabımın üzerinden bana dokundu.

“Sırılsıklam olmuşsun, Tatlı Stevie.”

“Hı-hı,” diye inledim, kalçalarımı elinin üzerine bastırarak bana dokunmasını istiyordum.

“Biliyor musun, daha önce çantanı aldığım da içinde bir şey vızıldıyordu.”

Ne duyduğunu tam olarak bildiğim için gözlerim utançla irileşti. Elektrikli diş fırçasıyla seyahat etmediğimi söyleyebilirdik.

Çantalarımızın olduğu arka koltuğa uzandı. “Ve bunu buldum.”

Tahmin ettiğim gibi, eskiden en sevdiğim seyahat arkadaşım olan vibratörümü çıkardı ama artık erkek arkadaşım da benimle yolda olduğu için mor vibratörümü pek kullanmıyordum.

“Kendin için ne söyleyeceksin?”

“Vibratörümü bulduğun için üzgünüm.” “

“Hayır. Demek istediğim, neden kullanmadık?”

“Biz mi?”

“Evet, biz. Seni biraz daha hızlı ve sert boşaltmak anlamına geliyorsa, biraz yardıma itirazım yok.”

“Gerçekten mi?” Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. “Bu senin egona indirilmiş garip bir darbe falan değil mi?”

“Off,” diye alay etti. “Tatlım, seni kendi başıma boşaltmakta hiç zorlanmıyorum, o yüzden hayır. Egom tamamen sağlam.”

Bacaklarımın arasındaki noktayı bir kez daha avuçladığında gözlerim onunkiyle elindeki oyuncak arasında gidip geliyordu ve kalçalarımın ihtiyaçla ona doğru sallanmasına neden oldu.

“Bir gün bana bunu kendi üzerinde nasıl kullanmaktan hoşlandığını göstereceksin. Ancak bu gece de şansımı deneyeceğim.”

Hızlıca ve tereddüt etmeden külotlu çorabımı yırtarak iç çamaşırımı kenara itti, uzun parmakları klitorisime doğru kayd.

Bir şeyi, herhangi bir şeyi kavramak için istekli ve sabırsız bir şekilde başım omzuna düştü.

“Mükemmelsin, tatlım.” Parmakları hareketlerine devam etti. Okşuyor, sürtünerek beni tahrik ediyordu.

Vücudum onun kesintisiz ilgisi ve sürekli övgüleriyle ısınırken, vibratörümün vızıltısı G-Wagon’unu doldurduğunda içimden bir ürperti yayıldı. Zanders onu şişmiş klitorisimin üzerine yerleştirdiğinde elimde olmadan çığlık attım, vücudum onun kucağında kıvranıyordu.

“Sana bakmama izin ver,” diye mırıldanırken dudakları kulaklarıma değiyordu.

Başımı kaldırdım, sırtım kamburlaştı. En sevdiğim oyuncuğımın titreşimi hassas sinirlerimi tahrip etmeye devam ederken Zanders boştaki elini kullanarak buklelerimi yoldan çekiyordu.

“Tanrım,” diye soludu. “Kendini görmelisin, Vee. Lanet olası gerçek dışı.”

Oyuncağı kendime doğru ittim, daha fazlasını istiyordum ama aynı zamanda ellerim bağlı olduğu için sinirliydim ve onun bana hissettirdiği kadar iyi hissetmesini sağlayamıyordum.

Aniden uzun, dövmeli parmaklarından biri içime girdi, öne doğru kıvrıldı ve bedenim bu hisle gerildi. Her zamanki gibi hatta belki daha da fazla muhteşem hissettiriyordu ama tutunabileceğim bir şey üzerinde kontrolümün olmaması beni delirtiyordu. Sınırdaydım. Tenim artan basmçla yanıp tutuşuyor, karnım sıcaklıkla çalkalanıyordu ve vibratörü klitorisime bastırarak içime ikinci bir parmak soktuğunda, işte o zaman kendimi kaybettim.

Tam orada, Mercedes marka arabasının içinde, vücudumu kesinlikle kontrol edemeyerek dağıldım.

Öne doğru düştüğümde parmaklarını çekerken göğsüm onunkine çarptı. Parmakları tamamen ıslaklığımla kaplanmıştı ve her zamanki gibi elinde benden kalanların tadına varıyordu.

Bir saniye bile kaybetmeden vibratörümü yolcu koltuğuna fırlattı. Kemerini ve fermuarını açarak pürüzsüz ve kalın ereksiyonunu çıkarıp eliyle okşadı.

Diliyle dudaklarını ıslatırken tembel gözleri her santimimi izliyor, kendine dokunmaya devam ederken benim de kendimden geçmeme izin veriyordu.

Nefes alışım yavaşladığında ve sabitlendiğinde, dizlerimi kaldırıp onun üzerine çıktım. Aletini kıvrımlarıma doğru sürerken dudaklarım onunkilerle buluştu ve bana olacaklar hakkında bir uyarı verdi. Ellerim bağlı olduğu için şu anda pek bir şey üzerinde hâkimiyetim yoktu ama bunu kontrol edebiliyordum.

Ağırlığımı vererek kendimi tamamen ona bıraktım. Bu his karşısında inledi.

İkimiz de doluluğa uyum sağlarken dudaklarımız birbirine kenetlendi. Bir süre sonra kalçalarımı döndürerek klitorisimi kasıklarına sürttüm, sürtünmeye ihtiyacım vardı.

“Lanet olsun, nasıl bu kadar iyi hissettiriyorsun?” Başı geriye düştü.

Onu bu şekilde görmenin üstesinden gelemiyordum. Benimdi. Daha önce hiç bu kadar mükemmel, bu kadar arzuolu bir şeye sahip çıkma cesaretini gösterememiştim. Ancak onunlayken, ona sahip olan tek kişinin ben olduğumu bildiğim için kendimi çok kibirli hissediyordum.

Sert eller kalçalarımı kavrayıp beni onun istediği tempoda yukarı aşağı hareket ettiriyordu.

Bedenim başka bir orgazmın eşiğinde çalkalanıyordu ve hiçbir şey üzerinde kontrolümün olmaması özgürleştirici olduğu kadar sinir bozucuydu.

“Çok iyi gidiyorsun, Vee. Çok iyi.”

Burada kesinlikle hiç çaba göstermiyordum ama sürekli övgü her zamanki gibi işe yarıyordu ve sesindeki hırıltılı çaresizlik tüm bedenimi ateşliyordu.

“Evet.” Göğsü benimkine yaslandı. “Her yerime boşal, lütfen.”

YÜKSEK UÇUŞ

Nasırlı parmak uçları boynumun hassas yüzeyini sıyırıp geçerken, avuç içi boğazımın dibinde dolaşarak beni sıkıyordu.

Bir eli belimde, beni birkaç kez daha okşadığında, mükemmel cüssesi ve sürekli iltifatlarının birleşimiyle aletinin etrafında kenetlendim. Kollarımı çekmeye çalıştım, bir şeye tutunmaya ihtiyacım vardı ama faydası olmadı. Vücutum bir kez daha parçalandı.

Çığlıklarım arabanın içinde yankılanırken, Zanders'ın karnı kaskatı kesildi, hamleleri gevşedi. Derin bir iniltinin ardından içime boşalıp dudaklarımı kendine doğru çekti.

“Seninle sevişmek bu gezegendeki en sevdiğim şey.” Derin bir nefes aldı.

“Ve elinin bir kolye gibi boynuma dolanması en sevdiğim mücevher.”

Dudakları hafifçe aralandı. “Tanrım, kafayı seninle bozdum.” Ela gözleri hayranlıkla bakıyordu.

Kendimi yukarı itmek için dizlerimi kullandığımda, dölleri kalçamdan aşağı damlarken içimden çıktı. Zanders'ın bakışları bacağımdan aşağı süzülüşünü izliyordu.

“Sen benim kişisel cennet versiyonumsun, Tatlı Stevie.”



BÖLÜM OTUZ ÜÇ

STEVIE

“Ry, hadi gidelim! Açlıktan ölüyorum.”

Kanepede onu beklediğim sırada sabah güneşi kardeşimin dairesini ısıtıyordu.

“Birkaç dakikaya daha ihtiyacım var.” Ryan nihayet üzerinde tişört olmadan odasından çıktığında omzuna bir torba buz sarılıydı. “Egzersizimin bitmesi için beş dakikam daha var.”

“Omzun nasıl?”

“Kesinlikle berbat. Dün gece Utah’ın takım lideri koluma vurdu.”

“Dinlenmek için hafta sonu izinli olman iyi oldu.”

“Nihayet kız kardeşimle biraz vakit geçirebileceğim.” Karşımdaki kanepeye oturdu. “Aynı dairede yaşadığımız hâlde birbirimizi sen Kuzey Carolina’dayken gördüğümüzden daha az görebiliyoruz.” Bana o aptal, hüzünlü gülümsemelerinden biriyle baktı.

“Ben de seni özlüyorum, Ryan.”

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Elbette.”

“Bana Brett ile aranızda neler geçtiğinden bahsedebilir misin?”

Bu benim duraksamama neden oldu, midem bulanmaya başlamıştı. “Ayrıldık. Hikâyenin devamı yok.”

“Zanders’ın söylediğine göre öyle değil.”

Kahretsin. Zee gizli kalmasını istediğim tüm kirli detayları paylaşmazdı, değil mi?

Dikkatle, “Ne söyledi?” diye sordum.

“Brett’i artık senin yanına getirmemi istemediğinden başka bir şey söylemedi. Demek istediğim, bu durum onun sadece sahiplenici bir erkek arkadaş olmasından mı kaynaklanıyor, yoksa arkasında daha büyük bir şey mi var? Çünkü bana yıllarca bunun basit bir ayrılık olduğunu söyledin ve şimdi, hikâyenin daha fazlası olduğu izlenimini edindim, bu da bilmediğim için kendimi gerçekten boktan bir kardeş gibi hissetmeme neden oldu.”

Gözlerimi ondan kaçırırken yanaklarıma ateş bastı. “Bu utanç vericiydi, ayrıca o senin dostundu. Basketbolla ve kariyerinle o kadar meşguldün ki seni araya sokup hayatını zorlaştırmak istemedim.”

“Vee, benimle dalga mı geçiyorsun? Senin için asla çok meşgul olmadım. Sen benim hayatımdaki en önemli insansın. Benim en iyi arkadaşımsın ve eğer Brett’in arkasını seninkinden daha çok kolladığımı düşünüyorsan, aklımı kaçırmışsın demektir.” Ayağını kaldırarak dizimi dürttü. “Lütfen bana ne olduğunu anlat.”

Bacaklarımı yukarı çekip bedenimin altında yerleştirdikten sonra başparmağımdaki altın yüzüğe uzandım, bu benim sinir bozucu bir alışkanlığımdı. Ancak yüzüğüm şu anda Zanders’ın serçeparmağında duruyordu, bu yüzden bunun yerine erkek arkadaşımın kapüşonlusunun iplerini endişeyle çekiştirdim.

“Brett ile üç yıllık birlikteliğimiz boyunca sayısız kez ayrıldığımızı biliyor musun?”

Ryan'ın kaşları çatıldı. "Ne?"

"Ayrıldık. Aslında o ayrıldı. Benden sayamayacağım kadar çok kez ayrıldı çünkü her an istediği başka kızlar vardı. Sonra sıkıldığında ya da ne bileyim, yalnız kaldığında sürünerek bana geri döndü ve sürekli onun için yeterli olma ihtiyacı kendime olan güvenimi inanamayacağın kadar sarstı. Kendimi o kadar kötü hissediyordum ki beni her geri istediğinde ona minnet duyuyordum. *Minnettardım*, Ryan."

İkizimin çilli yüzü öfkeden kıpkırmızı kesildi. "Neden bana söylemedin?"

Bakışlarımı onunkilerden ayırıp Zanders'ın kapüşonlusunun ipiyle oynamaya devam ettim. "Sanırım ilk seferinde gerçekten çok üzül müştüm. Üçümüz çok iyi arkadaşlık ve nihayet kendimi üniversitede bir yerim varmış gibi hissediyordum. Bunu mahvetmek istemedim. Sonra ayrılıp geri gelmeye başladığında, bilmeni istemedim çünkü onu hayatımızdan çıkaracağını biliyordum ve berbat bir şekilde onu hâlâ istiyordum."

"Evet, onu hayatımızdan çıkarırdım!" Ryan sesini yükseltip öne doğru oturdu. "Tıpkı şimdi yapacağım gibi. Siktir, Vee. Bana söylemeliydin. Bu konuda sana arka çıkmalıydım. O adam siktirip gidebilir."

Kanepeden kalkıp oturma odasında volta atmaya başladı. "Üniversitedeyken her yolculuğumda o orospu çocuğuyla aynı odada kaldım. Gözlerimin içine bakıp seni sevdiğini söylerken bir yandan da seni mahvediyordu. Ben de ona güvendim. Şimdi de beni kullanıyor. Bu şehirde iş bulmasına yardım edeceğimi mi sanıyor?" Küçümseyici bir kahkaha attı. "Hiç şansı yok."

"Eğer kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacaksa, sanırım Zanders bunu çoktan halletti."

Ryan bana doğru dönerek beni inceledi. "Güzel." Derin bir nefes alıp koltuğa geri yerleşti. "Başka bir şey var mı? Her şeyi anlatabilirsin çünkü o pislikle bağlarımı koparacağım."

YÜKSEK UÇUŞ

Dudağımı ısırđım, her şeyi ortaya dökmekte tereddüt ediyordum ama tam ve mutlak dürüstlük gerçekten iyi hissettiriyordu. Zanders başından beri doğru düşünceydi.

“Son senenin sonlarına doğru bir maç vardı. Soyunma odasının arka girişinde seni bekliyordum ama sahada röportaj yaptığını bilmiyordum. O gün Brett’in antrenman kampına davet edildiği gündü.”

Ryan başını salladı, bahsettiğim maçı tam olarak hatırlıyor gibiydi. “O gün onunla konuştuğum son gündü çünkü her şey o gün gerçekleşti. Çocuklara dedi ki, aynen söylüyorum, ‘Üzerime atlayacak kadınların sayısını biliyor musun? Daha iyi seçeneklerim varken Shay’in kız kardeşiyle beraber olacağımı mı sanıyorsun?’”

“Bunu o mu söyledi?” Ryan’ın dudakları somurtmuş gibi büzüldü.

“Kelimesi kelimesine. İnan bana, o zamandan beri beynime kazınmış durumda.”

“Ve sen de cinayetten içeri girmemi istemediğın için bana söylemedin, öyle mi?”

Göğsümden bir kahkaha yükseldi. “Kısmen.”

“Vee...”

“Bilemiyorum, Ryan. Senin mesleğe başlamandan bu yana işler değışti. Bu senin hatan değil ama gençken başarılarımızı hiç karşılaştırmazdım. Sonra üniversitede, benim orada olduğum biraz daha anlaşıldı çünkü sen tam burs almıştın. Ve sen profesyonel olduğunda, sanki hayatımızda tamamen farklı iki yolda gibiydik. Sen inanılmaz hedeflere ulaşmıştın, ben ise sadece bir uçuş görevlisiydim. Yapacak çok işin vardı ve inanılmaz derecede etkileyiciydin, ben de erkek arkadaşı berbat olduğu için daha fazla yardıma ihtiyaç duyan, sinir bozucu kız kardeş olmak istemedim.”

Ryan’ın başı omuzlarının arasından aşağı düştü, sonra tekrar doğruldu, mavi-yeşil gözleri biraz parlıyordu. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Utangaç bir şekilde omuzlarımı kaldırdım.

“Vee, sen benim hem en iyi arkadaşım hem de bu gezegendeki en sevdiğim insansın. Bizi bir kez bile kıyaslamadım. Bunu asla yapmadım. Her gün senden hayranlıkla söz ediyorum. Sevdiğin şeyleri yaptığın için, Tennessee’de kalıp birlikte büyüdüğümüz pek çok insan gibi tanıştığın ilk adamla evlenmediğin için.” Durakladı. “Annemin senden yapmanı beklediği şeyleri yapmadığın için.”

Gözlerim onunkilere kaydı ve titremesini engellemek için dudajımı ısırarak zorunda kaldım.

“Hiçbir zaman benim gölgedeymişsin gibi hissetmeni istemedim, Stevie çünkü bu doğru değildi. Üniversitede benimle olmanı istedim çünkü sen benim en iyi arkadaşım. Seni Chicago’da istedim çünkü sen benim en iyi arkadaşım. Burada benimle olmanı sağlayacak kadar para kazanabiliyorum ama bu kendimi sorumlu hissettiğim anlamına gelmiyor. Bu benim bencilliğim, kız kardeşimi kendi şehrimde istemem ve bunu yapabilecek imkânlarla sahip olmam.”

Ayağıyla beni tekrar dürttü. “Artık benden bir şey saklama. Ne olursa olsun, senin arkanda olacağım.”

Dudaklarımda minnettar bir gülümseme belirdi. “Seni seviyorum, Ry.”

“Seni seviyorum.” Omzundaki buz çözmeye başladı. “Ortaya atmak istediğin başka bir şey var mı? Dikkatle dinliyorum.”

“Evet,” diye itiraf ederek kendimi bile şaşırttım.

“Anne meseleleri mi?”

Derin bir nefesle göğsüm kabardı. “Evet.”

“Anlat bana.”

“Benimle aynı fikirde olmak zorunda değilsin ve senden taraf seçmeni falan da beklemiyorum ama sadece bazı sınırlar oluşturduğumu ve şu anda onunla konuşmak istemediğimi bilmeni istiyorum. El altından yorum yapmaya kadar da konuşmayacağım.”

“Gerçekten o kadar ciddi mi?” diye nazikçe sordu. “Annemin kötü bir kadın olduğu hakkında sürekli bir şeyler söylediğini biliyorum ama ben bunun sadece garip bir anne-kız dinamiği olduğunu sanıyordum.”

“Dürüst olmak gerekirse Ryan, bunu sen duymadığında yapıyor ve artık babamın yanındayken de yapmıyor ama üniversiteden beri kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor. Sürekli vücudum, gönüllü olmam ve ilişkimin olmayışı hakkında yorumlar yapıyor. Ben artık buna katlanamıyorum. İlişkimiz kendimle ilgili düşüncelerime büyük zarar veriyor, artık kendimi savunmaya başlamalıyım.”

Dudaklarında yumuşak, anlayışlı bir gülümseme belirdi. “İlişkinin olmayışı mı? Ona Zanders’tan bahsetmedin, değil mi?”

“Tabii ki hayır. Artık benim için önemli olan her şeyi ondan uzak tutuyorum.”

“O senin için önemli mi?”

“Evet. Senin dışında, Zanders benim için en önemli kişi.”

Aramızda bir an sessizlik oldu, kardeşimin yüzünü anlayış bürümüştü.

“Seni bunun ortasına atmaya çalışmıyorum ama annem aradığı ya da ziyarete geldiği zaman, burada olmayacağımı bilmeni istiyorum.”

Kardeşim açıkça, “O zaman ziyaret etmeyecek,” dedi.

“Ne?”

“Ziyarete gelmeyecek. Buraya davet edilmeyecek. Burası senin de evin, Stevie. Sana kendini kötü hissettiren hiç kimse evimize ya da hayatımıza davetli değil. Bunu kabul edemem.”

“Ryan, benim yüzümden onunla ilişkini kesmene gerek yok. Senden istediğim bu değil.”

“Biliyorum. Onunla ilişkiyi kesmiyorum ama senin gibi ben de sınırlar koyuyorum. Onunla tekrar iletişim kurduğunda, eğer olursa, o zaman bizim alanımıza girebilir ama o zamana kadar olmaz.”

“Bunu benim için yapar mısın?”

“Tabii ki.” Başımı salladı. “Arkanı kolladığıma seni ikna etmek için başka ne söylemem gerektiğini bilmiyorum. Buna annemle olan ilişkin de dahil. Biri sana doğru şekilde davranmadığında sınırlar çizimende hiçbir sakınca yok.”

Omuzlarım çöktü. Bunca yıldır öz kardeşimin beni anlayacağına neden güvenmemiştim? Aynı zamanda kendime de ihtiyacım olan şeyi savunacak kadar güvenmiyordum.

“Teşekkür ederim.”

Kanepede arkasına yaslandı, gelişigüzel ayak bileklerinden birini dizinin üzerine koydu. “Ee, Zanders,” diye başladı. “Anneme karşı çıkma cesaretinin ondan geldiğini tahmin edebiliyorum.”

“Beni gerçekten iyi hissettiriyor, Ryan. Bana her gün ilk tercihiymişim gibi davranıyor ve ben buna daha önce hiç sahip olmamıştım. Bana sürekli olarak... bilmiyorum... seçilmeye layık olduğumu hatırlatıyor.”

Göğsünden yumuşak bir kahkaha yükseldi. “Ben de bu adamdan nefret edeceğimi sanıyordum.”

“Bu ondan nefret etmediğin anlamına mı geliyor?”

“Nasıl edebilirim ki? Benim yapmam gerektiği gibi o senin arkanı kolladı. Onu tanımıyorum ama bana anlattıklarına bakılırsa, belki de onun hakkında yanlış bir izlenime kapılmışım.”

“Öyle.” Hemen başımı salladım. “Herkes öyle düşünüyor.”

Kapımızın zili çaldığında kapıcımızın sesi dairemize doldu. “Bayan Shay, lobide Indy diye biri var. Arkadaşınız olduğunu söylüyor.”

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. Indy hafta sonunu kardeşimle geçireceğimi biliyordu ve eve, Alex’in yanma dönmek için sabırsızlanıyordu. O zaman neden buradaydı?

Asansörden iner iner her şey tamamen açıklığa kavuştu. Kahverengi gözleri kızarıp şişmişti, yanaklarını kurumuş rimel izleri süslüyordu ve doğuştan doğal güneş sarısı saçları karmakarışıktı. Üniformasını giymiyordu ama yüzünden hâlâ dün gecenin makyajıyla olduğu anlaşılıyordu.

“Indy? Neler oluyor?” Onu kapıma doğru yönlendirdim.

“Kardeşinle geçirdiğin hafta sonunu böldüğüm için çok özür dilerim,” dedi ağlayarak. “Başka nereye gideceğimi bilemedim. Ailem emekli mülklerine göz kulak oluyor ve ben de evime gidemiyorum.”

Ona sarıldım, uzun ve ince bedeni adeta kollarımda eridi. “Özür dilemene gerek yok,” diye yatıştırdım. “Neler oluyor?”

Birkaç kısa ve kesik nefes aldı. “Alex’i başka biriyle yakaladım.”

Onu bedenimden uzaklaştırdım. “Ne?”

Çılgınca başını salladı. “Dün gece. Erkenden indiğimizde ona sürpriz yapmaya çalışıyordum ama onu yatakta başka biriyle yakaladım.”

“Indy.” Başım sempatiyle eğildi. “Çok üzüldüm. Pisliğin teki.”

“Biliyorum!” Ellerini havaya kaldırdı. “Dört yıldır ona karşı çok iyiydim ve birbirimizi tüm hayatımız boyunca tanıyorduk. Bunu bana nasıl yapar?”

“Buraya gel.” Onu kanepeye götürdüm. “Dün gece nerede kaldın?”

“Arabamda,” diye sızlandı. “Evimizden alabildiğim kadarını aldım ve şehir dışında olduklarını hatırlamadan önce ailemin evine gittim.”

“Ah, Indy.” Yüzünü telaşla silerken, sakinliğini yeniden kazanmaya çalışarak avucumu kolunda gezdirdim.

“Burada kalabilir miyim?” Derin bir nefes aldı. “Sadece bu gece için. Ailem dönene kadar.”

“Elbette.” Başım mutfaktaki gömleksiz kardeşime kaydı. “Ryan, Indy bu gece bizimle kalacak.”

Indy’nin gözleri benimkileri takip etti ve kardeşimi buldu. Çabucak yüzünü temizledi. “Sen kimsin?”

“Şey... ben Ryan.” Ona beceriksizce el salladı. Oturma odasında rastgele ağlayan bir kızın olması onu rahatsız ediyor olmalıydı, üstelik şu anda üstsüz olduğundan bahsetmiyordum bile.

“Neden? Kim?” Indy önce bana sonra da abime döndü.
“Neden bu kadar ateşlisin?”

Bu rahatlamış bir kahkaha atmama neden oldu ama kardeşim cevap olarak bir acemi gibi tükürüğünde boğuldu.

“Indy, bu benim ikiz kardeşim, Ryan. Ryan, Indy.”

“Tanrım,” diye homurdandı. “İkinizin de bu kadar çekici olmanız için anne karnındayken aileniz ne tür bir büyü yapmış olabilir?”

“Üstüme bir tişört giyeceğim.” Ryan’ın hızlı adımları onu odasına götürdü.

“Sen iyi misin?” Tekrar arkadaşşıma döndüm.

“Hayır,” diye dürüstçe itiraf etti. “İyi değilim ve bir süre daha iyi olacağımı sanmıyorum. Buraya böyle geldiğim için özür dilerim ama başka nereye gideceğimi bilmiyordum.”

“Özür dilemeyi bırak. Sen benim arkadaşşımsın. Tabii ki burada olmalısın.”

“Bekar kızlar gecesine ihtiyacım var. Votka ve dansa ihtiyacım var. Sen ve ben, bu gece.” Güzel yüzü dünden kalma makyajla olsa da heyecanla daha dik oturdu. “Chicago’da bekar kızlar gecesi.”

“Peki.” Yavaşça başımı salladım. “Görüyorsun işte. Bu konuda. Mesele şu ki...”

Indy’nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı, sadede gelmemi bekliyordu.

“Mesele şu ki, bekar kızlar gecesi yapamam çünkü bekar değilim.”

“Affedersin, ne dedin?”

Bu defa biraz daha yavaş tekrarlayarak, “Bekar değilim,” dedim.

“Evet, bebeğim. Seni duydum ama bir açıklamaya ihtiyacım var.”

“Bir erkek arkadaşım var,” dedim dikkatle, dört yıl sonra erkek arkadaşından ayrılan bir kızla konuşur gibi.

“Eğer her gece ağzının suyunu akıtan dev bir hokey defans oyuncusu değilse, bunu duymak istemiyorum.”

Dudaklarımda bilmiş bir gülümseme belirdi. “O her gece ağzımın suyunu akıtan dev bir hokey defans oyuncusu.”

“Kapa çeneni!” Indy aydınlandı, buraya girdiğinden tamamen farklı bir kadın gibi görünüyordu. “Sen ve Zanders birlikte misiniz? Gerçekten mi?”

“Evet.” Memnun ve mutlu bir iç geçirdim. “O kibirli herif benim erkek arkadaşım.”

“Aman Tanrım! Evet! Buna bayıldım! Senin için sevindim. Onun için de sevindim. Kahretsin, kendim için de sevindim! Kimi daha çok kıskandığımı bilmiyorum. Bu harika, Stevie.”

Gülümsememi saklamaya çalıştım, özellikle de Indy'nin şu anki ilişki durumunu düşününce, ancak yapamadım.

“Mutlu musun?” diye sordu usulca.

“Çok mutluyum,” diye itiraf ettim. “Ama şu anda bunu söylemek boktan bir şey gibi geliyor.”

“Dur.” Indy beni başından savdı. “Dün gece benim ilişkim bitti diye seninkini kutlamamız gerekmiyor. Tamam, bekar kızlar gecesi yok. Sadece kızlar gecesi. Filmler, dondurma ve arkadaşlar cumartesi geceleri ne yapıyorsa o.”

“Ryan evde olacak. Sorun olur mu?”

“Hayır, tabii.” Omzuma vurdu. “Hangi kızlar gecesi biraz yakışıklı olmadan eksiksiz olur ki?”

“İğrenç.”



BÖLÜM OTUZ DÖRT

ZANDERS

“Gerçekten mi, Vee? Beni getirmeye karar verdiğin yer burası mı?”

“Evet, ne bekliyordun ki? Özel bir jet kiralamamı, seni New York’a uçurmamı ve Saks’a götürmemi mi?”

İrkildim. “Tanrım, güzelim. Islak bir rüyadan bahsediyoruz.”

Stevie alaycı bir şekilde gözlerini devirdi ve onu takip etmem için elimi çekiştirdi. “Hadi, süslü pantolon. Sen de ay-nısını yaptığın sürece seni alışverişe götürmek için her yeri seçebileceğimi söylemiştin.”

İkinci el mağazasının dışından binaya baktım. “Ama burası? Tatlım, biraz daha yükselebiliriz, sence de öyle değil mi? Bunun için Target’a bile giderim.”

Kaşları öfkeyle çatıldı. “Target hakkında böyle konuşma, sanki gitmek bir eziyetmiş gibi. Target’a sadece var olduğu için bile teşekkür etmelisin.”

Rosie kusursuz bir şekilde yanımda oturuyordu, ikimiz de kapıdan içeri adım atmaya şüphe ediyorduk.

“Lütfen, Zee.” Stevie’nin mavi-yeşil gözleri kocaman ve yalvarırcasına bakıyordu. “Alışveriş yapmak istediğim yer burası.”

Dürüst olmam gerekirse, bu kız için çöplüğe bile daldım ama ona bulaşmak en sevdiğim eğlencelerden biriydi.

“Rosie, lütfen Stevie’ye söyle, bundan sonra bana çok uzun, çıplak bir duş borçlu olacak.”

Stevie bir kez daha gözlerini devirdi. “Rosie, lütfen bana şu anda kendini beğenmiş bir pislik gibi konuştuğunu söyle.”

“Vee...” Gözlerimi kıstım. “Rosie konuşmıyor.”

Gözleri hayal kırıklığıyla kapandı. “Sen tanıdığım en sinir bozucu adamsın.”

Hafifçe kıkırdayarak eğildim ve dudaklarımı onun çatık kaşlarına bastırdım.

Neyse ki şehrin bu tarafı diğer taraflarına nazaran sakindi ve buradaki insanlar benim kim olduğumu umursamıyorlardı hatta tanıdıklarından bile emin değildim. Dikkat çekmeden hayatıma devam etme fikri kulağa hoş geliyordu. Özellikle de markete yapılan sıradan geziler, köpek parkında geçen hafta sonları ya da çok fazla gözün izleyeceği endişesi olmadan, sadece benzin almak için durmak da dahil olmak üzere uyanık olduğum her anı birlikte geçirmek istediğim biriyle çıktığım şu anda.

Bir gün, elbette. Umudumu sürdürüyordum.

Stevie kapıyı açar açmaz, gözlerim dışarıdaki kasvetli Chicago kışından içerideki parlak renkli duvarlara hızla uyum sağlamaktan yanıyordu.

“Burayı birkaç ay önce tesadüfen buldum ve bayıldım.” Gözleri parlıyordu.

Stevie’yi içeride takip ederken keskin ve tanımlayamadığım bir koku burun deliklerimden içeriye hücum etti. “Bu koku da ne böyle?”

Stevie daha dik durup burnundan derin bir nefes çekti, dudaklarında kocaman bir gülümseme oluştu. “Bu hırsızlık kokusu.”

“İlginç.” Hiçbir şeye dokunmadığımdan emin olmak için

kollarımı sıkı sıkı sararak, tamamen rastgele seçeneklerden oluşan koridorda onu takip ettim.

Her duvar turuncu ve sarının farklı bir tonundan oluşuyordu ancak raflara yığılmış, dükkânı kaplayan giysi yığını yüzünden onları neredeyse göremiyorduk.

Kızımın heyecanla rafları detaylı bir şekilde incelemesini izledim, el değmemiş bir tane bile kıyafet kalmamıştı. Beni yanlış anlamayın, buradan alışveriş yapmak gibi bir planım yoktu ama onu bu kadar mutlu ve heyecanlı görmek bana inanılmaz bir keyif veriyordu.

Onun her yönüne hayrandım ama “tutkulu Stevie” benim favorimdi. Bu yönü daima köpek barınağında ortaya çıkıyordu ve bugün yine yanımızdaydı.

Askıdan tam sevdiği gibi iki beden büyük duran bir kot pantolon çıkardı. Rosie’ye dönüp göstermeden önce bir süre inceledi. Rosie ne olup bittiğine dair bir fikri varmış gibi başını salladı, sonra Stevie kotları beğenmeyip aramaya devam etmek için askıdan çıkardığı kot pantolonu yeniden askısına yerleştirdi.

Arkasından sordum. “Neden alışveriş yapmayı bu kadar çok seviyorsun?”

“Pek çok nedenden dolayı seviyorum.” Rafları karıştırmaya devam etti. “Bütçeyi sarımadan yeni tarzlar denemek keyif veriyor. Hem böylelikle para hızla değişen moda dışında tutulmuş oluyor hem de bazen başka bir yerde asla bulamayacağın havalı, eşi benzeri olmayan parçalar bulabiliyorsun.” Onlarca yıllık, her yeri yıpranmış gibi görünen eski bir kapüşonlu aldı. Önündeki lisenin logosu çok yıprandığı için güçlkle okunuyordu.

Aramasına devam ederken kapüşonluyu koluna asıp taşıdı. “Ama en çok da bir giysiye ikinci bir hayat vermenin havalı olduğunu düşünüyorum. Bunların bazılarının nereden geldiği hakkında hiçbir fikrimiz yok. Belki de biri ilk öpüşmesini yaşadığı gece bu elbiseyi giyiyordu.” Raftan çiçekli

YÜKSEK UÇUŞ

bir elbise çıkardı. “Ya da belki...” Heyecanla bir gömlek aldı. “Belki biri hayalindeki işe girdiğinde bunu giyiyordu. Bunların hepsinin...” Eliyle rafları gösterdi. “Bir hikâyesi var ve belki de hayatımda önemli bir şey olduğunda ben de bunu giyiyor olacağım.”

Sanki bana tamamen yeni bir bakış açısı kazandırmamış gibi alışverişe devam etmek için geri döndü.

Kendi kıyafetlerime, siyah yün ceketimle siyah özel dikim pantolonuma ve siyah Louboutin ayakkabılarıma baktım. Bu an, fazlasıyla etkilendiğim bir an olarak ruhuma işledi..

Çilli yanaklarını öpücüklerle doldurmadan önce onu arkadan sararak göğsüme doğru çektim. Ona tutunurken, birbiriyle bütünleşmiş bedenlerimizi kollarımla iki yana salladım.

“Sen bambaşkasın, Tatlı Stevie.”

“Biliyorum.” Kollarımda eridi. “Ben en iyisiyim.”

Çenemi omzuna yaslayıp bir elimle onu kendime doğru çekerken, diğer elimle de yanımdaki Rosie’nin başını dalgınca okşadım, vücudum sessiz bir gülümsemeye kaplandı.

Aramaya devam ederken, “Gidip bir şeyler bulman gerek,” diye hatırlattı bana.

“Yok artık. Vee, burada durmak benim için bir şey ama gerçekten bir şey almak ise bambaşka bir şey.”

“Kurallar böyle. Sen benim mekânımda sana bir şey alma izin verirsin, ben de senin mekânında bana bir şey almaya izin veririm.” Beni denemek için arkasını döndü.

Bakışlarını yakaladım ama geri adım atmadım.

“Peki.” Omuzlarım çaresizce silkti. “Buradan bir şey almak zorunda değilsin ama daha sonra da bana herhangi bir şey almayacaksın.”

Bu işe yaramayacaktı. Haftalardır onunla alışveriş günü mü planlıyordum.

“Peki,” diyerek boyun eğdim. “Bana bir şey almaya izin vereceğim ve ayakkabı konusu kapanmıştır.”

Bana bir şeyler almak için arayışa girdiğimizde sevimli kahkahası etrafımızda yankılandı.



Stevie'ye ikinci el dükkânında bulduklarımıza ne kadar sevindiğimi belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. Rafların derinliklerine saklanmış doksanlardan kalma eski moda bir Chicago Devils rüzgarlığı vardı. Tamamen yasal ve hâlâ oldukça iyi durumdaydı. Birlikte insan içine çıkabileceğimiz zaman geldiğinde, kardeşinin maçlarından birinde giymek için sabırsızlanıyordum.

Ancak şimdi onu alışverişe götürme sırası bendeydi ve çok heyecanlıydım. Bunu bir süredir planlıyordum, bu yüzden Stevie'yle beni kimsenin görmemesi için kuyumcumun dükkânı kapattığından emin olmuştum. Yıllar boyunca alışveriş yaparak ona yeterince para kazandırdığım için kuyumcum bunu kabul etmekten fazlasıyla memnundu.

Şehrin bu tarafı bizim evlere daha yakın olduğu için Rosie'yi eve bırakmıştım. Sokaklar kaliteli restoranlar, üst düzey tasarım mağazaları ve sanat galerileriyle doluydu. Yüksek profilli müşterileri olan Lewis çok aranan bir mücevher tasarımcısıydı, bu yüzden neyse ki kullanmamız için özel bir arka girişi vardı.

“Zee, bu zaten gereğinden fazla abartılı.”

Alaycı bir kahkaha attım. “Beni tanıdığına emin misin, tatlım?”

İçeri girer girmez Stevie arkama geçerek, yüzünde bir parça korkuyla elini benimkine kenetledi.

Çalışmalarının sergilendiği cam vitrinlere doğru ilerlerken el sallayarak, “Selam, Lewis,” diye seslendim.

“EZ, adamım.” Yumruğunu benimkiyle birleştirdi. “Seni gördüğüme sevindim. Bugün ne alacağımıza karar verdik mi?”

Stevie'ye dönüp baktığımda, mavi-yeşil gözleri korkuyla cam vitrinlerde geziniyordu.

“Bugün ne alacağına karar verdin mi, Vee?”

Hızla başını iki yana salladı. “Hiçbir şey.”

“Kurallar böyle değil,” diye hatırlattım ona. “Sen bana kendi mekânında bir şey aldın. Şimdi ben de sana benimkinden bir şeyler alacağım.”

“Zee, senin için on beş dolar harcadım.”

“Ve ben de biraz daha fazlasını harcayacağım.”

“Siz ikiniz ne alacağınıza karar verirken ben de gidip diğer parçanızı alayım,” diye araya girdi Lewis.

“Diğer parça mı?”

Dudaklarımda sinsi bir gülümseme belirdi. “Ella’ya ilk zincirini aldım.”

“Seninki gibi mi?”

“Benzer. Daha küçük ve tabii ki daha kadınsı.” Stevie’nin önümde erimesini izledim.

“Ama *sana* ne alacağız?”

“Gerçekten, Zee, bu çok fazla.”

“Bir anlaşma yaptık.” Kolumu omuzlarından sarkıtarak onu kendime çektim, dudaklarım hızla alnında gezindi. “Sen bana bir şey aldın, ben de sana bir şey alacağım. Takmayı en çok istediğin takıyı seç lütfen. Takılarını yenileyeceğiz.”

“Takmayı en sevdiğim takı mı?”

“Mm-hmm.”

Dudaklarında sinsi bir gülümseme belirdi ama o cevap veremedi ben onun yerine cevap verdim. “Elim dışında.” Omuzlarını düşürerek, bu soruya ondan önce cevap verdiğim için söylendi. “Asıl konuya dönelim. Bugün neyi yeniliyoruz?”

Stevie düşünceliydi ve mücevherlerini zihninde gözden geçirirken kafasında dönen çarkları neredeyse görebiliyordum. Burun halkası, çok sayıdaki küpesi, üst üste dizilmiş kolyeleri ve son olarak da-

“Yüzükler,” dedi sonunda. “Yüzüklerim benim favorim.”

Bunu hissetmiştim, bu yüzden ona bir şey almak yerine onu buraya getirmiştim. Yeni yüzükler için ölçü alması gerektiğini biliyordum.

İncelemek için elimi tutup havaya kaldırdı. “Bunu da yenileyeceğiz, değil mi?” diye sordu, bana bir şans vermeye karar verdiğinden beri serçe parmağında takılı olan yüzüğünü kastediyordu.

Bu konuda düşünmüştüm çünkü yüzük eski ve solgundu. Tenimde, hokey oynarken çıkardığımda fark ettiğim yeşil halka şeklinde iz bırakıyordu ancak bunu yenileme şansım yoktu. Bugünden sonra Stevie'nin ellerinden 24 ayar altın dövülse de bu beş dolarlık köhne yüzük onundu ve dolayısıyla benimdi.

“Hayır.” İç içe geçmiş ellerimizi dudaklarıma götürüp onunkilere öpücükler kondurdum. “Bu kalıyor.”

Lewis onun için yeni bir yüzük seti hazırlarken Stevie'nin gözleri heyecandan kocaman açılmıştı. Bazı parmaklara iki, bazılarına ise sadece bir tane takıyordu. Bunları eskileri gibi sürekli değiştirmek zorunda kalmayacağını anladığı için daha da detaycı ve titiz davranmaya başlamıştı.

“Peki ya başparmak?” diye sordu Lewis.

Stevie'nin başparmağındaki yüzüğü çalmamın nedeni ondan bir parçaya sahip olmak istememdi ama kısmen de yüzüğünü çevirmesinin gerginken yaptığı bir alışkanlık olmasıydı. Belki de bilinçaltımda bir yerlerde, yüzüğü güvence olarak kullanmazsa daha az endişeli olacağını düşünmüştüm. Belki kendine güveni yerine gelirdi.

“Başparmak yüzüğü yok,” dedi kesin bir ifadeyle.

Arkasında durup yukardan seyrederken, elim rahatça kalçasını kavradığında yüzümü gururlu bir gülümseme kapladı.

Lewis birkaç ayarlama yapmak için uzaklaştığında, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Ama sanırım bir canavar yaratmış olabilirsin.” Stevie yepyeni tasarım takılarını incelemek için elini kaldırdı. “Lüks bir canavar.”

“En sevdiğim türden.” Boynuna ve omzuna arkadan öpücükler kondurdum. Onu pahalı ve karanlık tarafa çekmeyi seviyordum. Ancak gerçekçi olmam gerekirse; Stevie özünde

her zaman benim takıntılı olduğum, ucuz mağazaları seven, barınaklara sığınan, şalvar ve kot giyen, hava kuvvetlerinde görevli bir kız olacaktı.



Evimden bir blok uzaklaştığımızda Stevie'ye "Önce sen git," dedim. Bugün nedense dışarıda bir sürü insan vardı ve binamın önü tıklım tıklımdı.

"Keşke binanın arka girişi olsaydı."

Onu yoluna göndermeden önce kalçasını biraz okşadım. "Sorun yok. Görevli kim olduğunu biliyor."

Stevie'nin başını öne eğmesini izlerken ondan oldukça uzaktaydım. Sorun çıkarmadan kalabalığın arasından süzüldüğünde, büyük cam lobinin kapısını açan görevli onu içeri aldı.

Bir dakika daha bekledikten sonra ellerim ceplerimde, başım yere doğru eğik ve üzerimi örten kışlık giysilerimle insan yığınlarının arasından geçtim.

Ancak boşuna bir çabaydı.

"EZ!"

"Evan Zanders!"

"Burada yaşadığımı biliyordum!" diye bağırdı biri, tam da önümdeki merdivenlerden üzerime hücum ederken.

Bir başkası, "İmza alabilir miyim?" diye yalvarıyordu ve ben de kapıma doğru hızlı adımlarla ilerlerken imzalayabildiğim kadarını imzalamak için elimden geleni yapmıştım.

Son birkaç aydır hokeydeki kötü adam imajımı gerçek hayattaki imajımdan ayırmaya çalışıyordum. Eğer Chicago benden buzda bir pislik olmamı ve gerektiğinde adamlarımı korumamı istiyorsa, bu rolü memnuniyetle yerine getirirdim. Fakat bir ilişkiye uyum sağladıkça, Stevie'nin benden hoşlanmasının ve benim gerçek hâlimi sevmesinin nasıl bir his olduğunu anladıkça, dünyanın geri kalanı için o adam olmayı daha çok istiyordum. Umarım bu, oynamak istediğim tek takımın yeniden sözleşme imzalamam için yeterli olacaktı.

Kapıcım beni lobiye götürürken omzumun üzerinden dışarıdaki kalabalığa hızlıca bir el salladım.

“Buraya her gün daha fazla insan geliyor,” dedi. “Sezonda ilerledikçe ve sıralamanız yükseldikçe herkes sizden bir şeyler istiyor, değil mi Bay Zanders?”

“Genelde bu saçmalığı severdim ama bu sezon o kadar da çok sevmiyorum.” Gözlerim, taraftarların sanki hayvanat bahçesinde numaralar yaparak onları eğlendirmeye gelmiş bir hayvanmışım gibi beni işaret edip el salladıkları cam kapıların önünde dolaştı.

Kariyerimde ilk kez, kimsenin bana bakmamasını diliyordum. “Bayan Shay yukarıda.”

Özel asansörümle katıma çıkmadan önce omzuna minnet dolu şekilde vurdum.



“Zee, bana yemek yedirmeyi bırakmalısın.” Stevie kanepeye uzanıp rahatlamaya çalışıyordu. “Pantolonum yakında inmeyecek. Kahretsin, senin pantolonun bile yakında inmeyecek.”

Haksız sayılmazdı. Her gün spor yapmama ve ortalama bir insandan daha fazla enerji harcamama rağmen Stevie’yle neredeyse her akşam dışarıdan yemek sipariş ediyorduk ve en sevdiğimiz abur cuburları mideye indirirken onu mutlu görmeye bayılıyordum. Berbat bir aşçı olduğumda ve seyahatte her gece otellerde kaldığımızda alternatif olarak pek fazla seçeneğimiz olmuyordu.

“Yine de sana yemek yedirmeyi seviyorum.” Kanepeye oturdum, Stevie kestane rengi buklelerini kucağıma serip kalçama yaslanmadan önce başını yukarı kaldırması için onu zorladım. Rosie de kızımın karşısındaki kanepeye atlayıp koca kafasını kucağıma koyarak eşlik etti.

“Şu anda yemek hakkında düşünemiyorum bile,” diye homurdandı Stevie. “Ama yemek hakkında düşünebilseydim,

YÜKSEK UÇUŞ

sana yirmi sekizinci caddedeki pizzacıyı denememiz gerektiğini söyledim, sonra da salı günleri iskeleye park eden şu yeni taco kamyonunu denemek istediğimi. Ondan sonra da arenanın yanında açılan yeni Hint restoranına bir göz atmamız gerektiğini söyledim.”

Gülüşüm kucağımdaki Stevie ve Rosie’yi sarstı.

“Bir liste yap.” Telefonumu ona uzatıp kilidini açtım. “Notlar uygulamasında, denemek istediğimiz tüm yemeklerin bir listesini çıkaralım.”

Stevie bununla neşelendi. Telefonumu alıp yeni bir klasör oluşturmak için uygulamayı açtı ama bunu yapmadan önce durakladı, başparmakları ekranın üzerinde geziniyordu.

“Nedir bu?”

Aşağı doğru kaydırduğunda NHL’de ziyaret ettiğimiz her şehir, notlarım kısmında listeleniyordu.

Yalan söyleyecek biri değildim, özellikle de ona söylemezdim. “O şehirlerde takıldığım kızların bir listesini tutardım, böylece şehre döndüğümde bana asıldıklarında kim olduklarını bilirdim.”

Stevie, tam da ondan beklediğim gibi, tepki vermeden önce duraksadı.

Kız arkadaşım kanepemde bir kahkaha patlattı. “Benimle dalga geçiyorsun!” diye bağırdı. “Aman Tanrım, bu aynı anda hem absürt hem de inanılmaz. Zee, sen gerçekten de küçük bir erkek fahişeymişsin.”

“Küçük,” diye alay ettim. “Burada küçük bir şey yok, tatlım.”

“En azından istikrarlı ve dürüst bir çapkındın.” Gözlerinin kenarlarını sildi. “Onları okuyabilir miyim?”

“Elbette.” Omuzlarımı silktim.

İlk önce hangisini açacağını düşünerek sayfaları karıştırırken dudaklarında son derece eğlenceli bir gülümseme belirdi.

“Ah, Nashville. Bu uzun bir liste olacak.” Memleketinin üzerinde durdu ve tıkladı.

Stevie’nin mavi-yeşil gözlerinin şaşkınlıkla kısıldığını,

ağzının hafifçe aralandığını ve eğlencesinin duyguya dönüş-
tüğünü görebiliyordum.

“Onları yüksek sesle bile okuyabilirsin, Vee.”

Yutkundu. “Stevie. Bukleli saçlı ve harika kalçalı. Benim-
le yatmıyor ama umarım fikrini değiştirir.”

Denver sekmesine tıkladı. “Stevie. Tavrı sert. Basketbolu
ve hamburger yemeyi seviyor.”

Çıkıp sıradaki Washington DC’yi buldu. “Stevie,” diye de-
vam etti. “Hayatımdaki en iyi seks.”

Calgary’ye tıkladı. “Stevie. Bütün gece benimle film izle-
mesi için onu otel odama gizlice soktum.”

San Jose. “Stevie. Duşta çılgınca oral seks. Yatarken be-
nim tişörtümü giydi.”

Sonra Vancouver’ı buldu. “Stevie. Maçıma geldi. Birlikte
takılmayı en sevdiğim kişi.”

Sonunda bana baktı. “Bu da ne?”

“Sana söylemiştim. O şehirlerde gördüğüm kızların listesi.
Şimdi biraz farklı ama konsept hâlâ aynı.”

Tekrar telefonuma odaklandı, önce Los Angeles’ı sonra Se-
attle’ı açtı, ikisini de boş buldu. “Bunların içinde hiçbir şey yok.”

“Çünkü henüz oraya gitmedik.”

Saklanmak için kollarını yüzünün üzerinde kavuşturma-
dan önce telefonumu karnımın üzerine bıraktı. “Tanrım. Nasıl
gerçek olabiliyorsun? Bir *fuckboy* olarak yakalandığında bile,
olabilecek en sevimli şekilde yakalandın.”

Bana baktı, mavi-yeşil gözleri parlıyordu.

“Sen benim ilk tercihimsin, Vee. Tek seçimim.” Bukleleri-
ni çilli yüzünden uzaklaştırdım. “Chicago’da ya da başka bir
şehirde. Sadece sen varsın.”

Yerinden doğrulup boynumu kendine doğru çekti ve sıcak
dudakları benimkilerin etrafına dolandı. O kendini omzuma
yasladığında ben de çenesine, yanağına ve şakağına öpücük-
ler kondurdum. Diğer yanımda uyuyan Rosie’yi sevmeye de-
vam ederken kollarımı dolayıp onu sıkıca kavradım.

YÜKSEK UÇUŞ

“Sana takıntılıyım, Zee.”

“Bu ikimiz için de geçerli.”

Stevie’yi bir süre okşadıktan sonra, uyuklamaya başladığında vücudunun kollarımda ağırlaştığını hissettim. Başımı onunkine yasladığımda içimi büyük bir minnet duygusunun kaplamasına engel olamadım.

En çılgın hayallerimde bile buna sahip olabileceğimi, kendimi bu kızın yanında olduğum kadar güvende hissedeceğimi hiç düşünmemiştim. Açık sözlü, dürüst ve özür dilemeyen biri olmama izin veriyordu, üstelik bunu kesinlikle yargılamadan yapıyordu.

Kendi aileme sahip olacağımı hiç düşünmemiştim ancak sırtındaki hızla dostum hâline gelen Doberman ve kolumun altındaki bukleli uçuş görevlisi arasında, kendi küçük aileme sahip olduğumu söylemeye cesaret edebilirdim.

Bunun farkına vardığım anda bir ailem *olduğunu* anladım. Özlediğim bir aile.

“Vee?” Hâlâ uyanık olup olmadığını anlamak için seslendim.

Yer değiştirerek iki kolunu boynuma doladı ve başımı göğsüme gömdü. “Mm-hmm.”

“Babamı özledim,” demeden önce tereddüt ettim.

Kollarım boynuma daha sıkı dolamadan önce kıpırdamadan durdu. “Bunu ona söylemelisin.”

“Öyle mi?”

“Evet.” Stevie kanepeden telefonumu alıp bana uzattı. “Birini özlediğinde ona söylemen gerekir.”

Aşağı kaydığında buklelerini bir kez daha kucağıma yerleştirdi, gözleri kapalıydı ve beni elimde telefonumla baş başa bıraktı. “Ve eğer hoşuna gitmeyen bir şey söylerse, bana dondurma almana izin veririm ve bu konuda birlikte sızlarız.”

Başparmağım babamın telefon numarasının üzerinde gezinirken yumuşak bir kahkaha attım. Son mesajlaşmamızda bana uçağının Noel’de Chicago’ya indiğini söylemişti.

Öfke hâlâ göğsümde köpürüyordu ama artık babama yö-

nelik değildi. Sadece anneme yönelikti. Elbette ona karşı bir hayal kırıklığım vardı ama öfkem azalmıştı.

Onun yerine, özlem duyuyordum.

Bu, bir zamanlar sahip olduğumuz ve tekrar sahip olacağımızı düşünmediğim ilişkinin özlemiydi. Son zamanlarda ona karşı dürüst olabileceğimi ve ona ihtiyacım olduğunu söyleyebileceğimi hissediyordum. Belki onun da bana ihtiyacı vardı.

Daha fazla tereddüt etmeden mesajımı yazdım.

Sonra da sildim. Çok ayrıntılı ve karmaşıktı. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Son on iki yılda hissettiğim her şeyi nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum.

O yüzden yazamadım.

Bunun yerine, ona şu anda nasıl hissettiğimi yazdım.

Evan: *Seni özledim baba.*

Göğsümdeki ağırlığın kalkacağını sanıyordum ama bunun yerine endişe ciğerlerime hücum etti ve ekranımda dans eden o üç gri noktayı gördüğümde nefessiz kalmama neden oldu.

Babam: *Ben de seni özledim, Evan. Söylemek istediğin çok şey olduğunu biliyorum ve ne zaman söylemeye hazır olursan, seni dinlemeye hazırım.*

Derin, titrek bir nefes verip telefonum tekrar titreyene kadar başımı arkamdaki kanepeye yasladım.

Babam: *Seni seviyorum.*

O iki kelimeyi, onunla on iki yıldır birbirimize söylemediğimiz o kelimeleri görünce gözlerim yaşardı. Kendimi tutmaya çalışıyordum ama sonunda bedenim sessiz bir hıçkırıkla sarsıldı. Şu ana kadar bunu ondan duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Cevap vermek istiyordum ama hazır değildim. Ayrıca gözyaşlarım görüşümü o kadar bulanıklaştırmış ki istesem de cevap veremezdim. Telefonumu önümüzdeki sehpa bırakıp

YÜKSEK UÇUŞ

başımı geriye yasladım, Stevie'yi uyandırmamak için nefesimi kontrol etmeye ve sessiz kalmaya çalışıyordum.

Başparmağımla işaret parmağımla kullanarak burnumun kemerini tuttum, gözlerim kapalıydı, gözyaşlarımın akmasına engel olmaya çalışıyordum.

Stevie diğer elimi tutup parmaklarını benimkilerle birleştirdi ve iç içe geçmiş ellerimizi yanağıma yasladı. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı. Gözlerini hâlâ açmamıştı ve bu bana biraz zaman tanıdı.

Son on iki yıldır taşıdığım öfke ve nefret yükü omuzlarımda katlanarak hafiflemişti. Kendime bir dakika ayırıp derin nefesler alarak sakinliğimi yeniden kazanırken, korkunun bedenimi terk etmesiyle güvenin hâkim olmasının kafa karıştırıcı bir bileşimi vardı.

Gözlerim kucağımdaki güzel kıza, altın gibi bir kalbi olan ve kendi kalbimi göstermek istememe sebep olan vahşi kızımaya kaydım.

Stevie dinlenirken elini benimkinin içinde tutuyordu, ben de yeni yüzüklerden birini parmağında çevirirken gerçek altının açık kahverengi teninde nasıl durduğuna hayranlıkla bakıyordum.

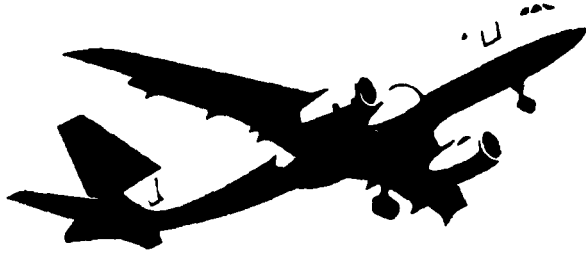
"Yeni mücevherlerim için teşekkür ederim," diye mırıldandı usulca.

Diğer elimle Rosie'nin karnını kaşırken saçlarını yüzünden uzaklaştırıp dalgınca saçlarıyla oynadım. "Bir şey değil, Vee. Kız arkadaşım olduğun için teşekkürler."

Usulca kahkaha attı ve yan dönerek uyumaya devam etti. "Bana teşekkür etmene gerek yok. Bu verdiğim en iyi karar." Tekrar uykuya dalmaya başladığında başparmağımla elmacıkkemiğini okşadım. "Beni seçtiğin için teşekkür ederim," diye ekledi kıpırdamadan.

Kirpikleri dokunuşumla titreyip mavi-yeşil gözlerini saklamaya başladı. Dolgun dudakları hafifçe aralanmıştı ve çilli yanakları daha sevimli olamazdı.

"Bu, bugüne kadar verdiğim en iyi karar."



BÖLÜM OTUZ BEŞ

STEVIE

Logan, maçtan sonra bizim oturduğumuz sıraya dönerken Lyanımdaki koltuğa oturdu. “Birçok maça geldiğine göre hokeyin nasıl işlediğini çözmüş gibi hissediyor musun?”

Maddison buz seviyesine inmişti.

“Sanırım evet.” Başım dönmüş, United Center’ın manzarasını seyrediyordum. Haftalardır Zanders’ın kendi sahalarındaki maçlarına geliyordum ama bu binayı bir basketbol sahasından hokey pistine bu kadar çabuk dönüştürmeleri beni hep şaşırtıyordu. Dün gece Ryan’ın maçı için buradaydım. “Kuralları büyük ölçüde öğrendim. Bizim takıma gelince, golleri kocan atıyor ve benim çıktığım adam da pislik yaptığı ceza sahasında kışının üstüne oturuyor.”

Logan küçük bir kahkaha attı. “Görünüşe göre her şeyi büyük ölçüde çözmüştün.”

“Her maçta benimle oturmaya devam etmek zorunda değilsin,” dedim ve ona kurtulma şansı tanıyacak bir teklifte bulundum. “Yerimin biraz uzakta olduğunu biliyorum. Sadece birilerinin burada olduğumu görmesinden endişeleniyorum.”

“Seninle oturduğum için mutluyum.” Logan omzuyla be-

YÜKSEK UÇUŞ

nimkini dürttü. “Eli’nin sadece oyun öncesi küçük ritüelimize ihtiyacı var ama ondan sonra oturduğum yere değil, oyuna odaklanır. Burada olduğun için heyecanlıyım. Artık diğer kadınlarla aile locasında takılmak zorunda değilim.”

Biramdan uzun bir yudum aldım. “Kadınlar mı?”

“Eşler ve kız arkadaşlar,” diye açıkladı. “O insanların hepsiyle anlaşabileceğimi sanmıyorum. Bazıları iyi ama bazıları açıkça para ya da statü için onlarla çıkıyor veya bundan başka ne elde ediyorlarsa, bu yüzden senin de katılman beni heyecanlandırdı. Takım etkinliklerinde birlikte takılabileceğim birine ihtiyacım vardı.”

Ona yarım bir gülümsemeyle karşılık verdim, detaya girmemeye karar vermiştim.

“Demek istediğim yapabildiğiniz zaman. Açıkça ortaya çıktığınızda ve artık bunu bir sır olarak saklamadığınızda.”

Bunun ne zaman olacağını ya da Zanders’la ilişkimizin geleceğinin nasıl şekilleneceğini gerçekten bilmiyordum. Bu konuda stres yapmak yerine anın tadını çıkarmaya çalışıyordum ve şu anda, tanıdığım en seksi adamın en iyi yaptığı şeyi yapmasını izleyecektim.

Sessizce, “Burada olmana çok sevindim, Stevie,” dedi Logan. “Sen mutlu olduğun ve Zee mutlu olduğu için ben de çok mutluyum. O tanıdığım en iyi insanlardan biri, onu olduğu gibi kabul edebilmene çok sevindim. Medyatik kişiliğinin büyük bir kısmı tüm dünyanın gözü önünde sergilenirken bu bazen çok zor oluyor.”

Gözlerimi dev defans oyuncusundan ayırmadan ısınmasını izledim.

Cüssesine rağmen buz üzerinde süzülürken çok zarifti.

“Onunla birlikte oldukça ne kadar harika biri olduğunu görmezden gelmek zor. O da böyle sinir bozucu biri işte. Bir şekilde yolunu bulması gerekiyordu, değil mi?”

Zanders buzu kaplayan mika cama doğru patenle yaklaşıırken benim hayran bakışlarımla karşılaştı. Pistin yakınında

değildik ama yine de bana bakarken dudaklarındaki yumuşak gülümsemeyi görebileceğim kadar yakındık.

Logan, neredeyse duyamayacağım kadar sessiz bir şekilde, “Onu hiç böyle görmemiştim,” dedi. Sesi gururlu çıkıyordu.

Zanders formasını çıkarıp kumaşı salladı ve benim giydiğim formaya gönderme yaptı. Üzerimdeki on bir numaralı formayla onun hareketini taklit ettiğimde, onun muazzam gülümsemesi gözlerimin önüne geldi ve bakışlarımı üzerinde topladı.

Ta ki Maddison arkasından yaklaşp kaskını tokatlayana kadar... Muhtemelen Zanders’a kendi karısının yanında yaptığı gibi nazik davrandığı için çıkışıyordu.

“Bugün Ella yok mu?” Dikkatimi tekrar Logan’a yönelttim.

“Burada ama muhtemelen bir yerlerde koşturuyordur. Eli’nin ailesi şehirde, o yüzden onlarla. Bu gece onlarla tanışırsın. Onlar tanıyabileceğin en mükemmel insanlar.”

“Sırf bizim için doğum günü planlarını değiştirmene gerek yoktu, biliyorsun.”

Logan beni başından savar gibi elini salladı. “Değiştirdiğim için mutluyum. Grubun bir parçası olmanı seviyorum.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak fazlasıyla heyecanlı gülümsememi bastırdım. Hayatımda ilk kez, kardeşimin soyadını paylaştığım için değil, gerçekten benimle arkadaşlık etmek isteyen insanlara sahiptim.

Bu iyi hissettiriyordu.



BÖLÜM OTUZ ALTI

ZANDERS

Stevie'nin benim formamı giyip maçıma gelmesi, sahiplenici tarafımı uyandırmıştı. Daha önce kız kardeşim dışında, arenaya sadece benim için gelen biri olmamıştı. Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyordum. Maddison'ın üniversiteden beri bunu nasıl başardığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kızımın burada olması tüm dikkatimi dağıtıyordu. Haftalardır aynı manzarayı görsem de bakışlarım bukleli saçları ve üzerindeki Raptors formasıyla ne kadar güzel görüldüğünü görmek için sürekli oturduğu koltuğa kayıyordu.

Onu burada ağırladığıma neredeyse inanamıyordum ve sanki bunun gerçekten doğru olduğundan emin olmak için sürekli kontrol etmem gerekiyor gibi hissediyordum.

“Son değişim, Rio. Hadi gidelim!” Mavili partnerimle birlikte öğleden sonraki maçımızın son bölümü için buza çıkarırken bağırdım.

Çocuklar harika oynuyorlardı, NHL'de şubat ayında en çok puan toplayan takım olmuşlardı ve bu durum mart ayına da yansımıştı. Ancak bugünkü galibiyetle iki puan daha kazanmanın ötesinde, son düdüğ çaldığında, ligimizde birinci

sırayı alarak elemelere kalmayı garantilemiş olacaktık ki bu Raptors bünyesinde yıllardır gerçekleşmeyen bir şeydi.

Buffalo'nun kalecisi çoktan buzunu terk etmiş olduğu için onlara altı-on beş avantaj kazandırdı. Yine de son saniyelere girilirken iki gol öndeydik. Rio top kaybına sebep olup sopasını buza indirdikten ve boş kaleye golü attıktan sonra kutlama başlamıştı.

Son düdüğü çaldığında, çocuklar kalecimizi galibiyetinden dolayı kutluyordu. United Center bağırlar, tezahüratlar ve takımımız için bangır bangır çalan müzikle dolmuştu.

Ligde eleme sıralamasındaki yerimizi garantileyen ilk takımdık ve artık ligde kaldığımız sürece ev sahibi avantajını garantilemiş durumdaydık.

Takım arkadaşlarımdan oluşan dev kalabalık yedek kulübesine doğru ilerledi, tünelden soyunma odasına gitmeden önce koç ekibiyle sarılıp eldiven tokuşturdular. Ben daha buzdandan çıkmadan Maddison üzerime atladı.

“Zee, bebeğim, hadi gidelim!”

Kollarımı ona doladım. “Siktir, başardık!”

Kırmızı, siyah ve beyazın tribünleri kapladığı salonda etrafa bakmadan önce bir süre birbirimize sarıldık.

Maddison beş yıl önce buraya geldiğinden beri, bu takımın etrafındaki atmosferi değiştirmek bizim görevimiz olmuştu. Sürekli elemelere yükselsek de uzun süre tutunamamıştık. İyiydik ama asla harika olmamıştık. Ancak bu yıl, bu yıl gerçekten harikaydı.

Ve bu yıl, kupayı kazanmak için elimizde gerçek bir şans vardı.



Maddisonların çatı katının kapısını açar açmaz Rosie, buraya her gelişinde yaptığı gibi, buranın sahibi edasıyla içeri daldı. Kanepeleri ve oyuncakları koklayarak Ella'yı aradı-

ğından emindim. Bir süre sonra vazgeçip Maddison'dan ilgi dilenmeye gitti

“Selam, dostum. Herkes nerede?” Ön kapıyı arkamdan kapattım.

Maddison, Logan'ın doğum günü yemeğini hazırlarken MJ de gömleksiz göğsüne bağlanmış hâlde mutfakta zıplıyordu. Bir an için eğilerek Rosie'ye çaresizce istediği ilgiyi gösterdi.

“Annemle babamın maçtan sonra ofise uğramaları gerekti ama birazdan burada olurlar, kardeşim de her an gelebilir.”

MJ'yi en iyi arkadaşımın taktığı örtüden çıkarıp mutfak masasına oturttum, Rosie de Maddison'ın yanında dikkatle oturuyordu, yemek yaparken bir şeyler düşürmesini umut ediyor gibiydi.

“Stevie'ye geldiğimi söyledim. Birazdan burada olur.”

“Ah, çoktan geldi. Biz maçtan döner dönmez Logan ve Ella'yla birlikte tırnaklarını yaptırmaya gitti.”

“Bekle, gerçekten mi? Tek başına mı?”

Maddison'ın evinin yakında Logan'ın arkadaşları ve ailesiyle dolup taşacağını bildiğim için, Stevie'nin ben gelmeden önce tek başına gelmekten korkmuş olabileceğini düşünmüştüm. Ancak aynı zamanda, bunu tek başına yapabilecek kadar kendinden emin hissetmesine de sevinmişim, özellikle de benim arkadaşlarımla yanında.

Maddison mutfak adasının karşısından bana baktığında, “Ne?” diye sordum.

“O ve Logan'ın haftalardır maçlarımızda birlikte oturduklarını biliyorsun, değil mi? Onlar arkadaşlar. Ve Zee, bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama son zamanlarda Ella senden çok Stevie hakkında konuşuyor.”

“Yalan söylüyorsun.”

Maddison kendisini savunmak ister gibi ellerini kaldırdı. “Ella her maçta Stevie'den saçını yapmasını istiyor ve kız arkadaşının kızımın telefonundaki tüm köpeklerin fotoğraflarını incelemesine izin veriyor. O yüzden sana iyi şanslar, dostum.”

Tamam, arkadaşlarımla Stevie'yi sevmesinden memnundum ama onu benden daha çok sevmelerine gerek yoktu.

Bir elimde MJ'yi tutarken diğer elimle telefonumu çıkarıp Stevie'ye mesaj attım.

Zee: Yeğenimin seni benden daha çok sevdiğini duydum. Buna izin veremeyiz, tatlım.

Stevie: Sıkıcı Zee Amca'dan daha eğlenceli olmam benim suçum değil.

Zee: Sıkıcı mı? Sana sıkıcılığı göstereceğim.

Stevie: Sabırsızlanıyorum.

Telefonumun ekranına bakarken yüzümdeki gülümseme fazlasıyla kocamandı.

Zee: Tırnaklarını ne renk yapıyorsun?

Stevie: Gidip en iyi arkadaşınla takıl.

Zee: Ne renk?

Stevie: Ne önemi var?

Zee: Çünkü daha sonra onları aletimin etrafına sarılmış olarak göreceğim. Söz hakkım olmalı diye düşünüyorum.

Stevie: Saçmalık.

Stevie'ye banka üzerinden, 'kırmızı, lütfen' başlığıyla yüz dolar gönderdim ama o bunu kabul etmeyip hemen geri gönderdi.

Stevie: Tırnak rengimi seçmek için para ödemeyeceksin.

Parayı tekrar gönderdim.

Stevie: Sence tırnaklarını yaptırmanın maliyeti ne kadardır?

Zee: Bilmem. \$100? Kırmızı, lütfen.

Stevie: Tamam, bu Ella'ninkini de karşılar.

Zee: En sevdiği amcasının ödediğini bildiğinden emin ol.

Stevie: Merak etme, benden olduğunu söyledim zaten.

YÜKSEK UÇUŞ

Zee: Beni delirtiyorsun ve seni özledim, bu yüzden acele et.

Stevie: Delirtme kısmına aynen katılıyorum. Ve seni özleyorum kısmına da. Bu arada harika bir oyundu. Seninle gurur duyuyorum.

Zee: Teşekkürler, Vee. Birlikte kutlamak için sabırsızlanıyorum.

Maddison dikkatimi tekrar kendisine çekerek, “Ee,” dedi Maddison “Stevie’ye ona âşık olduğunu söyledin mi?” Bilmiş kıkırdamasını tutmaya çalışıyordu ama göğsü kahkahalarla titremeye başladığında sefil bir şekilde başarısız oldu.

“Yapma,” diye uyardım, yetişkin hayatım boyunca ödümü koparan bu kelimeyi düşünmeye hazır değildim.

“Lindsey nerede? Logan maça hiç gelmediğini söyledi.”

“Sanırım Atlanta’dan çıkarken gecikmeler yaşanmış. Ona sorun etmemesini söylememe rağmen yine de geliyor-muş. Görünüşe göre Stevie’yle tanışmak istiyor. Uçağı her an inebilir.”

“Stevie’yle tanışmak mı istiyor? Yoksa Stevie’yi çalmak mı istiyor?”

“Muhtemelen ikisinden de biraz.”

Maddison’a lazanyayı fırına koyması için yardım ettim, yardım etmekten kastım oğlunu tutarak yemek yapmasını sağlamaktı, üstelik Logan’ın tüm arkadaşları ve ailesi tam zamanında gelmişti. İlk gelen bakıcılarıydı, aslında üniversiteden en iyi arkadaşlarından biriydi ve onlarla aynı binada yaşayıp ihtiyaç duyduklarında çocuklara yardım edebilmesi için bakıcı olarak para ödüyorlardı. Arkasından Maddison’ın ebeveynleri ve erkek kardeşi, ardından da Logan’ın üniversiteden en iyi arkadaşı geldi.

“Zee Amca!” Ella kapıdan içeri girdiği anda bana doğru koşmaya başladı. “Sarı yaptır-dım!” Ellerini havaya kaldırarak bana güneş ışığı rengine boyanmış, üzeri altın yıldızlarla süslü minik tırnaklarını gösterdi.

“Vay canına. Çok güzel görünüyorlar, EJ.” Yeğenimi kucağıma alıp kardeşinin karşısındaki dizime oturttum.

“Stevie benim için parasını ödedi.”

“Ah, öyle mi?” Sivri bakışlarım ön kapıdan giren kız arkadaşımı buldu, masum görünmeye çalışıyordu.

Mutfaktaki yüksek bir sandalyede otururken Stevie arkamdan yaklaşp ellerini göğsümde dolaştırdı ve yeni yapılmış tırnaklarını gözümün önünde oynattı.

Tırnakları maviydi.

Bir an için onlara baktım ve doğruyu söylemek gerekirse, açık kahverengi teniyle altın yüzüklerinin yanında güzel görünüyorlardı ama bu rengi beni test etmek için seçmişti. Bunun farkındaydım.

“Ella Jo, Stevie ile bir saniye yalnız konuşmam gerek.” Yeğenimi ayağa kaldırmadan önce kucağıma aldım. Aynı zamanda MJ’yi de annesine teslim ettim.

“İyi ki doğdun, Lo.” Stevie’yi arkamdan sürüklerken Logan’ın yanağına bir öpücük kondurdum, bu sırada Stevie’nin sevimli kahkahası duvarlarda yankılanıyordu.

Ne yaptığının farkındaydı.

Koridorun sonundaki banyonun kapısını açarak onu içeri sürükledim. Onu takip edip kapıyı arkamızdan aceleyle kapatırken yüzünde heyecanlı olduğu kadar kendini beğenmiş bir gülümseme vardı.

“Bu da ne böyle?” Onu kucağıma alıp lavabo tezgâhının üzerine yerleştirdim ve bacaklarının arasında dikildim.

“Ne? Tırnaklarımı beğenmedin mi?”

“İstediğim bu değildi.”

Stevie sahte hayal kırıklığım karşısında güldü. “Senin fikrini sormadım. Ayrıca tırnaklarımın renginin, elim aletinin etrafındayken nasıl görüldüğünden hoşlanıp hoşlanmayacağını değiştireceğini mi sanıyorsun?” Elini uzatıp hayranlıkla tırnaklarını inceledi. “Bence mavi çok güzel görünecek.”

Gözlerini benimkilere dikmiş, fermuarımı açmadan önce

pantolonumun düğmelerini açıyordu. Daha dik oturarak ağzını benimkine yaklaştırdı ama aletimi bulduğunda dudaklarım aralandı. Stevie onu çıkarırken aynı anda dilini altdudağımın üzerinde gezdirdi.

“Bilmiyorum, Zee. Bence mavi oldukça iyi görünüyor. Sen ne düşünüyorsun?” Yumuşak bir şekilde çekiştirerek vücudumdaki tüm kanın doğrudan oraya hücum etmesine neden oldu.

Aşağıya baktığımda bronzlaşmış parmakları, altın yüzükleri ve gök mavisi tırnakları mükemmel bir hızla aletimi okşadığında büyüleniyordum.

“Hımm,” diye inledim. “Evet... evet, mavi güzel görünüyor.”

Beni okşamaya devam ederken usulca kıkırdadı, dudakları kulağımın altındaki hassas nokta üzerinde dolaşıyordu. Avuçlarımı onun arkasındaki cam aynaya yasladım. Eliyle okşamaya devam ederken başım omzuna düştü ve kendimi parmaklarının arasına gidip gelirken izledim.

Boynumu öpüp emdi. “Oyunun için tebrikler.”

“Durma,” diye yalvardım. “Kahretsin, Vee, çok iyi hissettiriyorsun.”

Göğsüm hızla yükselip alçalırken, arkamdaki ayna ağır nefeslerim yüzünden buğulanıyordu. Kahretsin, harika hissediyordum, beni mükemmel bir hızda okşuyordu. Boştaki eli enseme durup beni kendine doğru çekerken bacakları etrafımı sardı, topuklarını kışıma yasladı.

“Mavi, kırmızıdan çok daha iyi görünüyor.” Bana dokunmaya devam ederken boğazımdan muhtaç bir inilti çıktı. Vücudumun her iki yanındaki dizlerini kaldırarak bacaklarının arasındaki ağrıyı hafifletmeye çalışıyordu, sırtı kavisli bir şekilde memelerini göğsüme bastırıyordu.

“Eve gittiğimizde seni çok sert becereceğim. Seninle işim bittikten sonra konuşamayacaksın, tırnaklarını ne renge boyadığını bile söyleyemeyeceksin.”

Avuçlarının altında zonkladığımı hissedebiliyordum, boşalmaya hazır...

“Hey, Linds!” Logan koridordan seslenerek Stevie’nin hareketlerini durdurmasına ve tezgâhın üzerinde donakalmasına neden oldu.

“Benimle dalga geçiyor olmalısın,” diye sızlanırken başım omzuna düştü.

“Buradan çıkmamız gerek.” Stevie beni hızla bıraktı, gözleri kocaman açılmıştı.

Sertleşmiş aletime baktım. Ne kadar acı içinde olduğumu haykırmak istiyordum, bir kurtuluşa ihtiyacım vardı ama tabii ki kız kardeşim gelmek için bu anı seçmişti.

Stevie mavi tırnaklar konusunda gerçekten de doğru bir fikre sahipti çünkü şu anda hayalarım fena hâlde morarmış durumdaydı.

“Zee, kız kardeşin bizi burada birlikte yakalayacak,” diye panikledi Stevie. “Onunla ilk tanışmam bu şekilde olamaz.”

“Sakin ol.” Buklelerini gözünün önünden ittim. “Seni banyoda aletimi sıvazlarken yakalarsa on kat daha havalı olduğunu düşünür.”

“Kes şunu.” Gülerek lavabodan kalkarken göğsüme hafifçe vurdu. Gömleğini düzelterip dudaklarını sildi. “İyi görünüyor muyum?”

Her iki yanağını da avuçlayıp alınımı onunkine yasladım. “Her zamanki gibi mükemmel görünüyorsun, Vee. Lindsey için endişelenme. Çoktan senden hoşlanıyor.” Onu sakinleştirmek umuduyla dudaklarını onunkilere bastırdım.

Fakat benim sakinleşmem mümkün değil gibiydi. Hâlâ kemerime sokulması gereken devasa bir ereksiyonum vardı. Elimle işaret ederek, “Bunu çok yakında halletmen gerekecek,” diye hatırlattım.

Pantolonumun üzerinden beni avuçlayarak tıslamama neden oldu. “Anlaştık.” Benden önce koridora yönelmeden dudaklarını öperek anlaşmamızı mühürledi.

Onu takip etmeden önce pantolonumun içindeki hareketin yeterince gizli olduğundan emin olmak için bir an bekledim.

YÜKSEK UÇUŞ

“Ah, Tanrı aşkına-” Köşeyi döndüğümde Lindsey’nin söylediği ilk şey bu olmuştu.

Koridorun sonunda, ana girişin önünde, elinde bavuluyla duruyordu.

“Selam, Linds.” Stevie’nin arkasından yürüyüp elimi sırtının alt kısmına koydum. “Kız arkadaşım...”

“Stevie!” Lindsey aniden fırlayarak hızla ona doğru koştu ve ona sımsıkı sarıldı. “Seninle tanışmak için çok heyecanlıydım. Tahmin bile edemezsin.”

“Ben de memnun oldum,” diye güldü.

Maddison ve Logan koridorun sonunda durmuş, tüm bu etkileşimi yüzlerinde bilmiş bir gülümsemeye seyrediyordu. “Ben de buradayım,” diye kardeşime hatırlatmak için ellerimi kaldırmadan önce başımın arkasını kaşıdım.

“Süper,” diye mırıldandı Stevie.

“Harika,” diye ekledi Lindsey.

Kız kardeşim biraz daha bekledikten sonra nihayet bana baktığında gözlerini devirdi. “Tanrım. Her zaman ilgiye ihtiyacı var.”

Bana sarılmak için Stevie’yi bıraktı ama benim sarılmam sadece iki saniye sürdü.

Kolunu Stevie’ninkine dolayarak onunla uzaklaştı. “Çantamı aldın mı, Ev?” diye seslendi omzunun üzerinden.

En iyi iki arkadaşımın birlikte durmuş, kız kardeşimin Stevie’yi kaçırmış, kanepeye götürüşünü ve kim bilir neler hakkında heyecanla sohbet edişini izliyorduk.

“Ne yani, herkes kız arkadaşımı benden daha mı çok seviyor? Bu işler böyle mi yürüyor?”

Logan tereddüt etmeden, “Evet,” diye yanıtladı.

“Kulübe hoş geldin, adamım.” Maddison kız kardeşimin çantasını ön kapıdan uzaklaştırmak için almadan önce omzuma bir darbe indirdi.



Akşam yemeği ve doğum günü pastasının ardından, mutfakta bulaşıkları topladığımız sırada kendimi bir kez daha Logan ve Maddison ile yalnız buldum. Ella ve Lindsey arasında, Stevie'yi bütün gece zar zor grebilmiştim. Sayamayacağım kadar çok kez onu benden kaçırmışlardı.

Fakat şunu söylemeliydim ki, tüm sevdiklerimin onu nasıl sevdiğini izlemekten kendimi alıkoyamadım. O kadar özel, tatlı ve eğlenceliydi ki yanında tuttuğu insanlar yüzünden değerinin farkına varamamıştı. İnsanlar onun hayatına kardeşine yakınlaşmak için giriyordu. Bir de ona her zaman yeterli olmadığını hissettiren annesi vardı. Oysa burada, benim ailem olan bu insanlarla birlikte fazlasıyla yeterliydi. Hoş karşılanıyordu ve isteniyordu.

Kolumu doğum günü kızına doladım. "Stevie'ye bu kadar iyi davrandığın için teşekkürler. Hiç iyi arkadaşı olmamıştı, o yüzden benim için anlamı çok büyük."

Logan başını yumuşakça yanıma yasladı.. "Bu benim için de inanılmaz çünkü hepimiz ondan gerçekten hoşlanıyoruz."

"Evet, bence insanlar kardeşine yakınlaşmak için onun arkadaşlığını kullanmaya çalıştığında kendini savunmak konusunda iyi bir iş ıkaramamıştı. Yine de bunu çözmeye başladı." Hayranlık dolu bakışlarım kız arkadaşımı Lindsey ile birlikte oturma odasında yakaladı.

"Zee." Logan beni drtt. "O harika biri. Ama bundan da öte, sana kendini sevdirebiliyor ve bu da onu sevmeme neden oluyor."

Kız arkadaşım ve kız kardeşimin oturma odasının zemininde birlikte oturmalarını seyrediyordum; Lindsey'nin elinde bir kadeh şarap, Stevie'ninkinde ise bir bira vardı. Rosie kanepede, Ella'nın yanında sızmiş hâldeydi ve çikolatalı doğum günü pastası hâlâ ağzının kenarında olduğu için şeker komasına girmiş gibi görünüyordu.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Oturma odasına doğru ilerledim ve Stevie'nin elini tutup bana katılması

YÜKSEK UÇUŞ

için çekerken kanepeye oturdum. Kucağıma çıktı, ayaklarını bacağımın altına sıkıştırdı ve bir yudum almam için birasını uzattı.

“Stevie beni bir köpek sahiplenmeye ikna etmeye çalışıyor,” diye açıkladı kız kardeşim.

Kız arkadaşımın gülümsemesi oldukça genişti ve o kadar da masum görünmüyordu. “Öyle mi? Peki nasıl gidiyor?”

“Sabah Chicago’nun Yaşlı Köpekleri’ne uğramamızı istiyor.”

Stevie’nin kahkahası sakindi ama içindeki muzip tınıyı fark etmiştim. Ne yapmaya çalıştığını biliyordum.

“O zaman umarım Atlanta’ya bir köpek götürmeye hazırsındır çünkü oraya bir kez gittim ve işim bitmişti.” Yeğenimin yanında sırtüstü yatmış, mutlu bir şekilde uyuyan Doberman’ı işaret ettim.

“Evde olsaydım çok isterdim ama bugünlerde ofiste yaşıyorum. Stevie, senin evde kaç tane var?”

Çilli yanakları biraz kızardı. “Ah, kendime ait bir köpeğim yok. Kardeşimle yaşıyorum ve onun da tüye alerjisi var. Ama barınakta gönüllü olarak çalışıyorum, her gün onları seviyorum. Bu benim için bir kazanç.”

Onu kendime çektim. “Ayrıca, Vee zaten neredeyse her gece benim evimde. Rosie benim olduğu kadar onun da köpeği.”

Stevie beni başından savar gibi kız kardeşime bakarak başını salladı. “Kendime ait bir köpeğim olmaması sorun değil,” dedi kız kardeşime. “Hepsinin sonsuza dek yaşayacakları yuvalarını bulmalarına yardım ettiğim sürece, benim olmamasının bir sakıncası yok.”

Yemin ederim, bu kız söylediği her şeyle beni biraz daha kendisine âşık ediyordu.

Yumuşak ve sertin ilginç bir karışımıydı. Güvensiz ve kendinden emindi. Cesur ve utangaçtı. Ancak kişiliğindeki bu ikili yapıya rağmen kalbi her zaman şefkatli ve temizdi.

“Ev, son zamanlardaki manşetler çok saçma,” diyerek Lindsey sohbetin konusunu değiştirdi.

Stevie'nin dikkati benden ya da kız kardeşimden başka bir yere kaydı, kucağıma otururken vücudu sert ve rahatsızdı.

Elimi yatıştırıcı bir şekilde sırtında gezdirdim. "Sadece bir şeyler bulmaya çalışıyorlar çünkü beni şehirde parti yaparken ya da sahadan biriyle çıkarken yakalayamadılar."

Stevie beceriksizce kendini düzeltti. Bu son zamanlarda onun için biraz hassas bir konu olmuştu. İnsanların bana bok atmasını idare edebilirdim ama o, yalanları okumakta zorlanıyordu, ne olursa olsun sözleşmemi uzatana kadar bu konuda anlaşmıştık.

"Dün gizli bir çocuğun olduğu ve bu yüzden fotoğrafının çekilmediği haberini gördün mü?" Lindsey'nin başı kahkahayla geriye düştü.

"Benim bir çocuğum var." Rosie'nin karnını okşadım. "Sadece bir sır değil."

Bununla Stevie'nin dudaklarından küçük bir gülümseme koparmayı ummuştum ama işe yaramadığı için kolumu kalçasına dolayıp onu biraz daha kendime çektim.

"Son zamanlarda işler berbat," diye itiraf ettim. "Bunu saklamak ve Rich'i diğer her şeyden uzak tutmak zorundayım. Binamın önünde giderek daha fazla insan birikiyor, Stevie'yi sokağın karşısından eve getirmek daha da zorlaştı."

Lindsey kayıtsızca, "Siz ikiniz birlikte yaşamalısınız," dediğinde Stevie öksürerek ağzındaki birayı etrafa saçtı.

Etrafımızdaki herkesin ışık hızında ilerleyeceğimizi varsaymasına aldırmadan normal bir hızda ilerleme konusunda aynı sayfada olmamıza memnundum.

"Linds, kız arkadaşımı boğmamaya çalışırsan harika olur." Dudaklarımı Stevie'nin kulağına yaklaştırıp fısıldadım, "Bu benim işim."

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve göğsüme vurdu.

"Vay canına. Hâlâ bir kız arkadaşın olduğuna inanamıyorum." Lindsey başını salladı. "Ama bir noktada tüm bu medya saçmalığına son vermen gerekiyor, Ev. Hayranların seni

YÜKSEK UÇUŞ

seviyor ve mutlu olduğunu bilmek onları da mutlu edecektir. Senin sevimsiz kötü çocuk saçmalıklarınla eğleniyorlar çünkü onlara verdiğin tek şey bu. Şimdi onlara gerçekte kim olduğunu göstermen ve o adamı sevmeleri için onlara bir şans vermen gerekecek.”

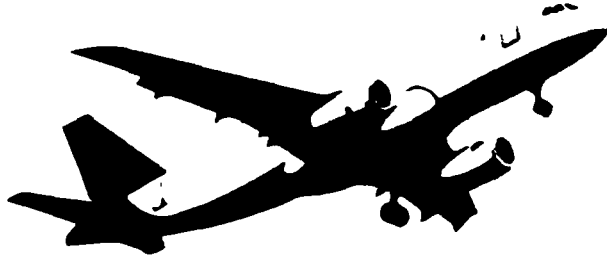
Stevie nefesinin altından mırıldandı. “Ben de bunu söylüyordum.”

“Ve eğer gerçek seni sevmezlerse, o zaman onları dava ederim. Ben bir avukatım. Bunu yapabilirim.”

Kız kardeşimin esprisi üçümüzü de rahatlattı. Öyle ki Stevie'nin yüzünde nihayet bir tebessüm bile belirmişti.

Lindsey'nin haklı olduğunu biliyordum. Stevie, Logan ve Maddison hep aynı şeyi söylüyorlardı ama yeniden imzalama tarihine bu kadar az bir süre kala bunu değiştirmek ve gerçek yüzümü göstermek beni korkutuyordu. Sadece birkaç ay kalmıştı, o zamana dek bu saçma hikâyeye başa çıkabilirdim.

Bunu Stevie'nin de yapabilmesini umuyordum.



BÖLÜM OTUZ YEDİ

“Çeneni kapatmak ister misin, yoksa uçuştan sonra mutfağın zeminini paspaslamayı mı planlıyorsun?”

Indy'nin sözleri sersemliğimi bir kenara bırakmamı ve ağzımı kapatıp dudaklarımın kenarını silmemi sağlamıştı.

“Ağzı sulanması gereken biri varsa o da benim. Burada hayal gücümle çalışsan, tüm bu dar iç çamaşırlarının altında ne olduğunu merak eden de benim. En azından sen bunu deneyimledin.”

Gömleksiz erkek arkadaşım takım elbisesini başının üstündeki rafa yerleştirirken bakışlarım çıkış sırasına kilitlenmişti. “Güven bana, Indy. Ağzımın suyunun akmasının asıl sebebi bunu deneyimlemiş olmam.”

Çocuklar Fort Lauderdale uçuşu için rahat kıyafetler giyerken biz de Indy ile uçağın arkasında saklanmaya devam ediyorduk.

“Hayatının en iyi seksi miydi, değil miydi?”

“Ah, tartışmasız. Kıyaslanamaz.”

“Seni şanslı sürtük.”

Zanders'ın güzel vücudunun eşofmanlarla örtülmesini iz-

lerken dudaklarımdan tatmin dolu bir iç çekiş döküldü. Diğer çocuklar da koridorda üstlerini değiştiriyordu ama benim bakışlarım onların ötesinde duran, altın takılı ve siyah dövmeli yedek kaptana takılmıştı.

Ona odaklandığımı hissetmiş gibi aniden kafası bana doğru döndü ve ela gözleri benimkilerle buluştu. İfadesi yumuşayıp nazikleşirken, gülümsemesi dudaklarına yayıldı ve ben de utangaç bir şekilde ona sırtımdan kendimi alamadım.

Ta ki baştan çıkarıcı bir şekilde tek bir parmağını üst dudığından aşağı indirip alt dudığını çekiştirdikten sonra göğsünün ve karnının üzerinde dolaştırana kadar. Bana bakmaya devam ederken çok çekici görünüyordu ama gerçekte sadece koca bir aptal gibi görüldüğünden emindim.

Neyse ki Maddison, Tara onu kıyafetsizken ve bana bakarken yakalamadan önce kafasına bir şaplak indirdi.

“Öğrendiğinden beri nasılsın?”

“Daireme girdiğimde dört yıllık erkek arkadaşımı başka bir hatuna oral seks yaparken bulduğumdan beri mi?” diye sordu Indy. “Evet. Harikayım. Mükemmelim.”

Gözlerinin altındaki torbalara ya da normalde güneşten bronzlaşmış teninin solgun rengine bakılırsa harika olmadığı aşikârdı. İştahsızlığı yüzünden üniformasının bol gelmeye başladığından bahsetmiyordum bile.

Alex'i kendisini aldatırken yakaladığı gecenin üzerinden birkaç hafta geçmişti ama onu severek geçirdiği yılların yanında bu hiçbir şeydi. Her şey nasıl bitmiş olursa olsun, kalp kırıklığını onarmak için bir süre biçilemezdi. Kalbiniz sırf siz istiyorsunuz diye birdenbire eski hâline dönmezdi.

Aynı şekilde, kalbinizin bir başkasına ne kadar çabuk bağlanabileceği konusunda da bir süre yoktu. Bu, hayal edebileceğimden daha hızlı başıma gelmişti. Dürüst olmak gerekirse, umduğumdan çok daha hızlıydı ama artık geri dönüşü yoktu. Çok derine batmıştım. Yaşayabileceğimi bilmediğim duygular içinde boğuluyordum ama aynı zamanda nefes almak için yukarı çıkmak gibi bir isteğim de yoktu.

İş arkadaşşıma döndüm. “Senin için ne yapabilirim?”

“Dışarıda bir geceye ihtiyacım var. Sarhoş olmak ve bu saçmalığı iki dakika bile olsa düşünmemek istiyordum. Ve bunun en iyi başa çıkma mekanizması olmadığını biliyorum.” Kendisini savunmak ister gibi ellerini yukarı kaldırdı. “Ama terapi benim bir kadeh tekila içmemden daha fazla vakit alıyor.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak kahkahalarımı engellemeye çalıştım ama neyse ki Indy benden önce kıkırdamaya başladı. Son zamanlarda sık sık keyifsiz ve acı içinde olmasına rağmen arada bir, her zamanki eğlenceli ve mutlu arkadaşşıımı görebiliyordum.

“Bence bu harika bir fikir. Bu gece yapmaya ne dersin? Ryan’ın takımı bu hafta sonu Miami’de, birkaçını çağırabiliriz ya da biz yanlarına gideriz. Ne dersin?”

“Dalga mı geçiyorsun? Az önce ne dersin diye mi sordun ciddi? Bir oda dolusu dev basketbolcuyla parti yapmaktan şikâyetçi olduğumu mu sanıyorsun? O spor hakkında kocaman olmaları ve ellerini çok iyi kullanmalarıyla bilinmeleri dışında tek bir şey bilmiyorum.”

“Tamam.” Gülümsedim. “Demek istediğim o geceden sonra Ryan ile takılmanın senin için sorun olup olmadığından emin değildim...”

“Ah, beni yanlış anlama. Bütün geceyi oturma odasında hıçkırma hıçkırma ağlayarak geçirdikten sonra burnumdan çıkan sümük baloncuklarıyla Ben and Jerry’s küvetine ağladığım için kardeşinle bir daha asla göz teması kuramayacağım ama ekibinin geri kalanı ne kadar berbat bir durumda olduğumu bilmek zorunda değil.”

Zee (Babacık) Zanders: *Tanrım, Vee. Şimdi gelip benimle sevişebilir misin? O üniformanın içindeki hâlin var ya? Bana G-Wagon’daki anılarımızı hatırlattı.*

Zihnim o vahşi gecenin düşünceleriyle dolup taşarken, vücudumdaki tüm kan doğrudan yanaklarıma ve bacaklarıma

YÜKSEK UÇUŞ

arasındaki noktaya akıyordu. Her şeye rağmen, işime odaklanmam gerektiği için mesaja cevap yazmadım.

İki dakika sonra, arka mutfaktaki mavi ışık parıldarken bir ding sesi tüm kabinde duyuldu. Koridora baktığımda, Zanders'ın başının üzerinde çağrı ışığının parladığını gördüm.

“Ah, Tanrı aşkına.”

“Gidip sevgilinle ilgilen,” diye takıldı Indy ama bunu söyleyişinde daha öncesinde olduğu gibi iğneleyici değildi.

“Bir şeye ihtiyacı bile yok,” diye mız mızlanarak çıkış sırasına doğru ilerlemeye başladım.

“Evet?” Başının üzerindeki ışığı kapatırken Zanders'a döndüm. Küstah gülümsemesi tam anlamıyla tüm yüzünü kaplamıştı.

“Bir şeye ihtiyacın yok, değil mi?”

“Mesajıma cevap vermedin ve seni görmem gerekiyordu,” diye fısıldadı, uçağın önünden arka tarafına bakarken kafası dönüp güvende olduğumuzdan emin olmaya çalışıyordu. “Çok güzel görünüyorsun.”

Maddison onun yanındaki koltukta kıs kıs güldü. “Özür dilerim.” Başını sallarken gülmeye devam etti. “Stevie, harika görünüyorsun ama bu adamın konuşmasının bana bu kadar benzemesini kabullenemiyorum.”

Zanders omzunun üzerinden, “Şşşt,” diye seslendi. “Çift olmaya çalışmakla meşgulüm.”

Dikkatini tekrar bana yöneltti ve ben de onun koltuğunun yanına çömelip göz hizasına geldim.

“Kardeşinin takımının bu gece şehirde olduğunu duydum.”

“Evet, ya ben Miami'ye gidiyorum ya da o buraya geliyor. Henüz emin değilim.”

“Gelecek. Bizimkilerden bazıları onlarınkilerle arkadaş, o yüzden herkes bir araya geliyor.”

“Ah.”

“Bu iyi bir şey değil mi?”

“Şey, hayır, pek sayılmaz. Sizinle takılamam.”

“Bence bu mükemmel bir bahane. Kardeşinle vakit geçirirken arkadaşlığın yüzünden başın belaya giremez.”

“Peki ya Indy? Bu gece onu dışarı çıkaracaktım.”

“Takımla takılmayı kabul edip etmeyeceğini öğren, ederse çocukların sessiz kalmasını sağlarım. Eğer istemezse, sorun değil. Seni başka bir gece ondan çalabilirim.”

Anlayış gösterdiği ve planlarımı iptal etmemi istemediği için ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Siz bu seri hakkında ne düşünüyorsunuz?”

Zanders Maddison’a döndü, birbirlerine bakarken gözlerinde mütevazı bir güven parıltısı vardı. Bu iki kibirli adam arasında pek sık rastlanan bir şey değildi ama söz konusu hokey ve sezon sonrası beklentileri olduğunda başlarını dik tutmayı iyi beceriyorlardı. Ayrıca, eleme maçlarının ilk turu başlamışken öyle olmaları da gerekiyordu.

Florida’ya karşı şimdiden iki maç üstünlükleri vardı ve deplasmanda alacakları iki galibiyet onlara ilk turda galibiyet getirirdi.

“Biz hazırız,” dedi Zanders koridora bakıp boğazım temizlemeden ve gözleri buz kesmeden önce.

Neler olduğunu açıklamasına gerek yoktu, çoktan anlamıştım.

Tara yanımdan geçerken, “Soda mı demiştiniz?” diye sordum.

Aceleyle mutfağa dönmeden önce, “Ekstra limonlu,” diye ekledi Zanders.



Taze okyanus esintisi buklelerimi yüzümden uzaklaştırırken, Indy ve ben otelimizin hemen dışındaki plaja adım attığımızda ılık kumlar ayak parmaklarımın arasından kayıyordu. Güney Florida’nın akşam sıcaklığı son derece yüksekti, son altı aydır Kuzey Amerika’nın en soğuk şehirlerinden bazılarına seyahat ettikten sonra bu güzel bir teselli olmuştu.

Fort Lauderdale’in ana caddesindeki sahil barlarından birine doğru yürürken, “Bunun senin için sorun olmayacağından emin misin?” diye sordum iş arkadaşşıma.

“Ben iyiyim.” Indy omuz silkti. “Demek istediğim, dairemi ve erkek arkadaşımı kaybettim. Eğer başımız belaya girerse ve işimi kaybedersem, bunu da listeye eklerim.”

Ses tonundan alaycı olduğu anlaşılrsa da şaka yaptığını sanmıyordum. Son birkaç haftadır morali oldukça bozuktu ve işini kaybetmemek öncelik listesinde nispeten alt sıralarda yer alıyordu.

Gerçekten de durum böyleydi çünkü aynı endişe benim hayatımda önemli bulduğum şeyler için hızla azalırken, erkek arkadaşımın toplum içine çıkma iznim hızla yükseliyordu.

“Ve kendimi profesyonel bir sporcunun kollarına atmaktan hiç utanmam,” diye devam etti. “İşimi kaybederim ve ailemin evinden taşınmak gibi karşılayamayacağım tüm saçmalıkları onun ödemesine izin veririm.”

Kollarımı onunkilerin arasından geçirip endişeyle ona baktım. “Hadi gidip sana bir içki alalım. Sonra da eski sevgilinden on kat daha çekici ve başarılı erkeklerden biraz ilgi görmeni sağlayalım.”

Kardeşimin takım arkadaşı Dom, bara girdiğimiz anda elinde bir birayla bana doğru koştu. “Küçük Shay! Sana bir içki getirdim.” Dikkati soluma kaydı, çarpıcı sarı saçlı arkadaşımı buldu. “Vay canına. Merhaba, hanımefendi.”

“Dom, bu Indy. Indy, bu Ryan’ın takım arkadaşı, Dom.”

Dom’un şok anı geçti ve her zamanki havalı hâline geri döndü. “Sana ne ısmarlamamı istersin?”

Indy, biri benim diğeri Dom için olan biralara dikkatlice baktı. “Alkol,” diye cevap verdi ve Dom’un elinden bir şişe çalıp olabildiğince hızlı bir şekilde fondip yaptı.

Dom’un gözleri onu izlerken şok içinde genişledi. “Ben şey... Ben gidip sana bir tane daha alacağım, Küçük Shay.” Şaşkınlık içinde ensesini kaşdı.

“Bunun için endişelenme. Bu gece içeceğimden emin değilim.”

Şimdiye kadar bu kararı vermemiştim ama Indy’yi bu hâlde

gördükçe ve Zanders'ın yarın oynayacağını, muhtemelen bu gece dinleneceğini bildiğimden ayık kalmayı tercih ediyordum.

Dom'u takımının geri kalanına kadar takip ettiğimizde barın etrafına yayılmış yüksek masalarda Chicago'nun basketbol ve hokey oyuncularının eşit sayıda olduğunu gördük. Raptors'tan birkaç adam iş arkadaşşıma ve bana sorgulayıcı bir bakış attı, bizi bir kez olsun uçak dışında ya da formalarımız dışında farklı bir kıyafetle görmemişlerdi. Fakat ne zaman ki kardeşim ayağa kalktı, iki hızlı adım attı ve beni kucakladı, işte o zaman birlikte çalıştığım çocukların gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Bu gecenin, herkesin kardeşimin Chicago'nun basketbol takımının oyun kurucusu olduğunu öğrendiği gece olacağını tahmin ediyordum ve şaşırtıcı bir şekilde, gerçekten umurumda değildi. Bir zamanlar insanların kardeşimle yakınlaşmak için beni kullanmalarına dair duyduğum güvensizlik hissi artık o kadar da kuvvetli değildi. Ya da en azından artık farklılıkları nasıl tespit edeceğimi ve hak ettiğim şeyi nasıl savunaçağımı öğrenmiştim.

Ne olursa olsun, biraz kalabalık olan barı sessizlik kaplar-ken çok sayıda göz şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Zanders, Maddison ve Rio'yla birlikte arkadaki bir masada dururken diğer takım arkadaşlarına, "Hepiniz sakinleşebilirsiniz," diye bağırdı.

"Ryan Shay'i nereden tanıyorsun?" diye sordu Raptors'tan Thompson.

Kardeşimin yanındayken bunu anlaması kolay olmalıydı. Ryan'ın gözleri benimkilerle aynı renkti. Tenlerimiz aynı tondaydı. İkimizin de burnunu ve yanaklarını kaplayan çiller vardı, kardeşimin kafasında sıkıca toplanmamış saçlar benimkiler kadar bukleliydi. Elbette, bir doksan ikilik boyuyla beni gölgede bırakıyordu ama sorun değildi.

"Ryan Shay ile ilişkiniz mi var?" diye sordu başka bir adam şaşkınlıkla.

Zanders bir kez daha, “Hayır,” dedi, rahat bir tavırla suyunu yudumlamaya devam ediyordu. “Onunla akraba. Bir avuç küçük hayran grubu gibi davranmayı bırakıp onları rahat bırakmaya ne dersiniz?”

Barın arkasında durduğu yere doğru birkaç sorgulayıcı bakış yöneldi, bu da beni kardeşimin kim olduğuna dair sırrın bu gece ortaya çıkan tek sır olmayacağı konusunda endişelendiriyordu.

Otuz kadar sporcudan oluşan bar grubu kendi aralarında sohbet etmeye devam etti ve biraz olsun telaşlanmamış gibi davranmak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Maddison ve Rio’yla sohbete geri dönmeden önce odanın diğer ucundan usulca gülümseyen Zanders’a tekrar baktım.

Ryan boş ellerime baktı. “Sana bir içki getireyim mi?”

“Böyle iyiyim. Ryan, Indy’yi hatırlıyor musun?”

İş arkadaşşıma doğru döndü. “Ah. Evet. Selam.”

“Selam,” diye tekrarlararken o da aynı derecede ilgisizdi. Ya da utanmış demek daha doğru olurdu, hangisi olduğundan emin değildim.

Ryan titreyen telefonunu cebinden çıkardı. “Kahretsin,” diye mırıldandı ve aramayı reddedip telefonunu bir kez daha cebine koydu.

“Ne?”

Bana bir şey söylememek için başını iki yana salladı ama bir şeyler olduğunu biliyordum.

“Ryan.”

Keskin bir nefes verdi. “Eski kolejli çocuklardan bazıları yarınki maç için Kuzey Carolina’dan buraya geldiler. Onlara bilet aldım. Brett de onlarla.”

“Ry, bu da ne demek?”

“Biliyorum, özür dilerim. Onlara Brett’in davetli olmadığını söyledim ama görünüşe göre kimse beni dinlememiş çünkü burada. Şehre gelmiş.”

“Hadi canım!” Rio’nun kolları hem Indy’nin hem de be-

nim omuzlarımda sallandı. “Bu bir eleme maçı mucizesi. Siz ikiniz bizimle mi geliyorsunuz?”

Az önce patlattığı bombanın sebep olduğu yüzümde beliren endişeyle Ryan’a dönmeden önce omuz silkerek onu arkadaşşıma asılı bıraktım.

“Çok ateşli görünüyorsunuz. Demek istediğim çok... güzel. Yoksa hoş mu? Kızlar ne duymak ister?”

Indy ile sessizce güldük.

“Bütün içkilerimizi senin ısmarladığını duymak hoşumuza gider. Hadi gidelim, Rico Suave.” Indy onu bara kadar takip etmesi için çekıştirdi.

Rio yüz hatlarını kaplayan heyecanla bana doğru döndü ve sessizce, “*Aman Tanrım!*” dedi.

“İlginç,” diye ekledi Ryan.

“Rio mu? Ah, zararsızdır. Golden Retriever gibi bir şey.”

“Arkadaşını kastetmişim. Indiana? Hani şu sabahın üçünde Celine Dion’a ağlayan.”

İri bir el sinsice belimi tuttu, parmak uçları kalçamı kazıyordu ama dokunuştan dolayı kaskatı kesilmemiştim.

“Beni mi takip ediyorsun?” Zanders bana doğru eğildiğinde dudakları kulağıma sürtündü.

Yüzünü bana döndüğünde ela gözleri vücudumu süzüyordu, alt dudağını dişlerinin arasına almadan önce her santimini inceledi.

Ben de ona baktım, keşke ona dokunabilseydim. Onu öpebilseydim. Elini tutabilseydim. Ancak tek yapabildiğim bakabilmekti. Ben de baktım.

Beyaz keten bir gömlek üst bedenini tamamen süslerken, üstteki birkaç düğme açılarak koyu teni ve altın zinciri ortaya sermişti. Pantolonu siyahın bir tonuydu, şimdiye kadar onu giyerken gördüğüm en ince pantolondur ama yine de çok pahalı görünüyordu. Onu tipik siyah kıyafetlerinden başka bir şeyle görmek çok tuhaftı.

“Tamam, siz ikiniz çıkıyorsunuz diye,” diye fısıldadı Ryan

sadece üçümüzün duyacağı şekilde. “Bu benim önümde göz göze olmanıza müsaade edeceğim anlamına gelmiyor.”

“Elimde değil,” dedi Zanders tereddüt etmeden, dikkati benim üzerimden ayrılmıyordu. “Çok etkileyici ve dün gece onunla yaptığımız...”

Elimi pişmanlıkla geri çekmeden önce bir avucumu hızla ağzının üzerine kapattım. Gözlerim odanın içinde geziniyordu ama kimse ona o kadar rahat bir şekilde dokunduğumu görmemiş gibi görünüyordu.

Ryan’ın gözleri kapandı ve Zanders’in söylemeye başladığı şeyi duymamaya çalıştı. “O hâlâ benim kız kardeşim, dostum. Ve eğer siz ikiniz bunu bir sır olarak saklamaya çalışırken böyle davranıyorsanız, bunu herkese açıkladığınızda nasıl olacağını bilmek bile istemiyorum.”

Bu düşünce bir süredir aklımdan geçmemişti çünkü buna izin vermemiştim. Umutlanmama neden oluyordu ancak şu an için bu hayali gerçekleştirmek çok uzak bir ihtimaldi. Zanders’in tekrar sözleşme imzalaması gerekiyordu. Bunun gerçekleşmesinin tek yolu da hokey çapkını imajını korumasıydı. En azından menajerinin düşündüğü buydu.

Tek umudum, evraklar imzalandıktan sonra artık imajını korumayı önemsemeyeceğiydi ve o zamana kadar benim de başka bir iş bulmaya kafa yormam gerekecekti.

Zanders ellerime baktı. “Sana bir içki getireyim mi?”

“İçmeyeceğim.”

“Neden?”

“Eh, sen içmiyorsun ve daha sonra benden faydalanacağını düşünüyorum. Öte yandan bunu sen ayıkken ve ben değilken yapmayacağını biliyorum.”

Dudakları muzipçe kıvrıldı, dilinin ucunda müstehcen kelimeler vardı ama Ryan, Zanders’in konuşmasına fırsat vermeden araya girdi.

“Hâlâ buradayım ve hâlâ senin kardeşimim.”

“Maddison otel odasına dönmeye karar verene kadar

onunla takılacağım ve senin tadının neye benzediğini bilmiyormuş gibi davranacağım.”

Ryan, “Hâlâ buradayım,” diye terslendi.

Zanders’ın ela gözleri yumuşacık, tatlı bir hâl almıştı. “Çok güzel görünüyorsun, Vee.” İkizime dönüp elini uzattı. “Seni görmek güzel, dostum.”

Erkek arkadaşım arkadaşlarıyla takılmaya giderken elimde olmadan onun benden uzaklaşan poposunu izledim. Mükemmel hokeyci kıçığı.

Ryan, bir kolunu omzuma atarak, “Aptalca bir şekilde mutlu,” diye kahkaha attı.

“Bir ara sen de denemelisin.”

“Yok, ben böyle iyiyim.”

“Ayrıca seni görmek güzel, dostum mu? O en yakın arkadaş olayı da neydi öyle?”

“Aynı sahayı ve soyunma odasını paylaşıyoruz. Birbirimizi sürekli görüyoruz. Bu durumu büyütmeyi aklından bile geçirme.”

“Siz... arkadaş mısınız?” Gözlerim irileşirken yüzümü kocaman bir gülümseme kaplamıştı.

“Bu konuda tuhaf davranma.”



“Indy, lütfen beni sev,” diye mızızlandı Rio, kolu ona sarılıydı.

“Rio. Hayır,” diye güldü. Beşinci margaritasmı bitirmişti. “Sen hâlâ bir bebeksin. Senin hayatını mahvederim. Şu anda herkesin hayatını mahvedebilirim.”

“Hayatımı mahvedebilirsin. Bunu hiç sorun etmem.”

Indy, Rio ve kardeşimin karşısındaki masada otururken Zanders’a, “Adamın bu gece biraz çaresiz,” diye fısıldadım.

Zanders, “Her gece,” diye iç geçirirken omzunu benimkine yasladı. “Ona öğretmeye çalışıyorum ama hiçbir şey öğrenemedi.”

YÜKSEK UÇUŞ

“Bence hevesi cazibesinin bir parçası.” Üst kolumun tamamını Zanders’inkine bastırdım, etrafımızda bu kadar çok göz varken alenen yapabildiğimiz tek dokunuş buydu.

Dirseğinin üzerinde doğruldu, yüzünü tamamen bana dönerken karşımızdaki üç kişiyi görmezden geldi. “Peki, benim cazibem ne?”

“Caziben mi?”

“Hı-hı.”

“Açıkçası alçakgönüllülüğün.”

“Kesinlikle.”

“Dev aletin, kesinlikle.”

“Görüyorum ki iğneleme kısmı bitmiş.”

“Ama bariz şeyler dışında, kendimi sevmemi sağlıyorsun ve bunu uzun zamandır hissetmemiştim.”

Zanders’in kaşları çatıldı. “Vee, seni öpemediğim zamanlarda böyle şeyler söyleyemezsin.”

“Bu doğru. Seninle olduğum kişiyi seviyorum.”

“Tanrı aşkına.” Gözleri tekrar bana takılmadan önce kalabalık barı taradı. Ardından bana doğru eğildi. “Bu gecenin ilerleyen saatlerinde, beni dönüştürdüğün adamın senin olduğun kadını ne kadar sevdiğini göstereceğim.”

“Indy, artık bekarsın. Ben ise... her zaman bekardım,” diye yalvarmaya devam ederken Rio dikkatimizi tekrar masaya çekti. “Sorunu anlamıyorum.”

“Mesele senin bir öğretmene ihtiyacın olması, eminim bu da bazı hatunların saplantısı olabilir. Ama benim değil.”

“Hadi ama Indiana,” diye araya girdi kardeşim. “Ona sabahın üçünde ‘My Heart Will Go On’ şarkısını nasıl söyleyeceğini ve bütün apartmandaki herkesi nasıl uyanık tutacağını öğretebilirsin.”

Indy’nin kahverengi gözleri karardı. “Öncelikle, benim adım Indiana değil!” Ah, sarhoştü.

“Ve duygularım olduğu için özür dilerim, Bay Bütün Gece Odamda Saklanmak Zorundaydım Çünkü Dairemde Ateşli Bir Kız Vardı ve Ben Onlardan Korkuyorum.”

Ryan'ın ağızı açık kaldı. "Ben kızlardan *korkmuyorum*."

"*Ateşli* kızlar dedim." Indy masadan berrak bir sıvı shot alıp masaya vurdu. "Benim gibi."

Kardeşimin açık kahverengi teni biraz renk değiştirmişti, bu gece kadınlardan başka bir seviyede çekiniyordu ama Indy'nin söylediği tek bir şey bile yanlış değildi.

Bir barmen elinde Zanders için bir kadehle geldi ve barda tünemiş birkaç güzel kadına başıyla işaret etti. "Onlardan."

Beşimiz de onlara doğru baktık ama onlar gözlerini erkek arkadaşımıza dikmiş, el sallıyorlardı.

Zanders beceriksizce el salladı.

"Vay canına, adamım," dedi Rio hayranlıkla. "Oraya git."

Ryan ve Indy'nin gözleri beni izlerken rahatsız bir şekilde uyum sağlamaya çalıştım. "Ben iyiyim." Zanders takım arkadaşımı tersledi.

"Hadi, dostum. Birlikte oraya gidelim. Onlardan iki tane var. Paylaşabiliriz."

"Hayır, Rio. Dediğim gibi, ben iyiyim." Zanders topu Indy'ye attı, o da tereddüt etmeden geri fırlattı.

"Bu yıl çok sıkıcısın, EZ. Artık nadiren dışarı çıkıyorsun. En azından geçen sezon, senden arta kalanları alabiliyordum."

"Almak mı?"

"Tamam, belki alamıyordum ama en azından sen arkadaşlarınla meşgulken ben onları oyalayabiliyordum."

Bu, ben de dahil olmak üzere gruptaki herkesin kahkahlara boğulmasına sebep oldu.

"Artık pek ilgilenmiyorum, üzgünüm, Rio." Zanders'ın yüzükle kaplı parmakları elindeki suyu tutarken, benimkiler de onunkilerden santimetrelerce uzakta aynı şeyi yapıyordu. Sinsice uzanıp işaret parmağını benimkinin üzerinde gezdirdi ve iyi olduğumdan emin olmaya çalıştı.

Fakat dürüst olmak gerekirse, iyiydim. Neden olmamalıydım ki? Adamı elde etmiştim ve bir araya geldiğimizden beri tek yaptığı bana onun tek tercihi olduğumu hatırlatmaktı. De-

mek istediğim benim açımdan kıskançlık falan yoktu. Daha çok kendini beğenmişlik vardı.

Hem erkek kardeşimin hem de erkek arkadaşımın takım arkadaşlarının oturduğu barın arka tarafındaki büyük masaya geçtiğimizde Indy'ye birkaç içki daha ikram edildi. Bu noktada Indy'nin kafayı bulduğu çok belliydi. Ben de su ile yetindiğim ve zamanı geldiğinde eve gitmesine yardım edebileceğim için mutluydum.

“Bize Ryan Shay ile akraba olduğunu söylemediğine hâlâ inanamıyorum,” diye geveledi Rio. “Ben profesyonel bir sporcuyum ama Ryan Shay? Ona ben bile hayranım.”

Kardeşim yanımdaki koltuktan, “Açıkçası Rio,” diye konuşmaya başladı “Stevie benden çok daha enteresan biri. Güven bana. Uçağında ikimizden de daha havalı olan biri var.”

“EZ, sıra sende dostum!” Thompson birkaç koltuk öteden seslendi ve başka bir masadaki kadınları işaret etti. Çok güzellerdi, Florida sıcağı yüzünden vücutları neredeyse hiç giyinik değildi.

Masanın başındaki Zanders'a odaklandılar, bu artık alıştığım bir olaydı ama bu gece dördüncü kez takım arkadaşlarından biri onu test etmeye çalışıyordu ve bu artık sıkıcı olmaya başlamıştı

Zanders suyunu yudumlamadan önce, “Ben iyiyim. Tıpkı son üç seferde söylediğim gibi,” diye hatırlattı.

“Ama neden olmasın?”

Zanders oturduğu yerde tereddüt ederken gözleri hızla benimkilere kaydı ve sonra tekrar çocuklara döndü. “Çünkü bu gece partilemeyeceğim. O yüzden dediğim gibi, böyle iyiyim.”

“Evet, eleme maçları sırasında hiç içki içmezsin ama bu seni daha önce durdurmamıştı. Hadi, EZ! Magazin dergilerine yazacak bir şeyler ver!”

Ne yazık ki Maddison çoktan odasına dönmüştü, bu yüzden Zanders'a yardım edemezdi.

“Zanders, gidelim! Bize kendi yöntemlerini öğret!”

Zanders'ın çenesi sıkıntıyla gerildi.

“EZ, evlat! En iyi olduğun şeyi yap!”

“Görelim hadi! Bir gösteri istiyoruz!”

“Tanrı aşkına! Bırakın şu lanet konuyu!” Gürültücü grup sessizliğe gömülürken Zanders'ın avuçları sert bir şekilde ahşap masaya çarptı. “Benim bir kız arkadaşım var, tamam mı? Ve o da tam burada.” Tamamen bıkkın ve sinirli bir şekilde bana doğru eliyle işaret etti. “O yüzden Tanrı aşkına, lütfen o lanet çenelerinizi kapatın.”

Yanaklarım bu ilgiden dolayı kızardı. Ağızlar şaşkınlıkla açılmış, gözler büyümüş ve masanın etrafındaki her erkeğin kaşları havaya kalkmıştı. Bakışlar Zanders ve benim aramda gidip gelirken, çoğunlukla hokey takımından gelen kısık sesler yükseliyordu.

Bana özür dileyen bir gülümsemeyle baktı ve ellerini yenilgiyle havaya kaldırdı.

Hem hokey hem de basketbol takımındaki çocuklar alkışlamaya ve tezahürat yapmaya başlayınca çocuklar arasındaki fısıltılar bağrıışlara dönüştü.

“EZ'in bir kız arkadaşı var!”

“Ve o bizim Stevie'miz!”

“Henüz uçakta sevişmediniz mi?”

“Pekâlâ, o benim kız kardeşim,” diye araya girdi Ryan.

Zanders'ın o anki hayal kırıklığı yüzünden silindi ve yerini beni eriten çocuksu bir gülümseme aldı.

İnsanlara bunu söylemesinin onun için ne kadar rahatlatıcı olduğunu hayal bile edemezdim, üstelik takım arkadaşlarının onun adına mutlu olması da cabasıydı. Belki de bu ona, dünyanın geri kalanına gerçekte kim olduğunu göstermeye karar verdiğinde, onların da onu sevmeye devam edeceğini bilmesi için ihtiyaç duyduğu güveni verirdi.

Zanders, “Eğer biriniz bir şey söylerse sizi mahvederim,” diye uyardı, her zamanki otoriter tavrı hemen geri gelmişti.

YÜKSEK UÇUŞ

“Eğer bir şey duyulursa Stevie zor duruma düşebilir. O yüzden buna izin vermeyin.”

Ryan, “Siktir,” diye araya girdi. Gözleri kapıdayken nefesinin altından sertçe küfrediyordu.

Bakışlarım onunkileri takip ederek, başta eski sevgilim olmak üzere, üniversiteden birkaç takım arkadaşının bara girdiğini gördüm.

Zanders yüzümdeki boş ifadeyi fark etmiş olmalıydı ki bakışlarımı takip etti ve girişe doğru döner dönmez şimşek hızında adımlarla uzaklaştı.

Çocukların arasından çıkıp ilerlerken, “Hayır, hayır, hayır,” diye mırıldandım. Zanders Brett’e ulaşmadan önce buradan çıkmam gerekiyordu.

Arkasından koşarken kaslı vücudu iri ve korkutucu görünüyordu.

Zee’nin beyaz keten gömleğini tutarak onu zapt etmeye çalışırken, Brett alaycı bir şekilde, “Lanet olası Evan Zanders,” dedi.

Zanders kapıya doğru ilerlemeye devam ederken gömleğini tutarak onu sadece biraz yavaşlatıyordum ama bunun pek bir önemi yoktu. Görünüşe göre durdurmam gereken kişi erkek arkadaşım değildi.

Ryan göz açıp kapayıncaya kadar yanımızdan geçerek eski sevgilimin suratına ağır bir yumruk indirdi.

Çatırtı o kadar da gürültülü değildi ama Zanders ve ben olduğumuz yerde dururken tüm barın sessizliğe gömülmesini sağlamıştı.

Brett burnunu tutarken kan parmaklarının arasından akıp yere damlıyordu. “Ne oluyor, Shay?”

“Bu kız kardeşim için, seni lanet olası pislik. Ve eğer sana yapmamamı söylediğimde bir daha etrafta dolanırsan, sonraki darbeyi kendim için vururum.” Ryan eski kolej takım arkadaşlarına döndü. “Çıkarın onu buradan.”

İkizimin öfkesi elle tutulur cinstendi, masaya doğru dönerken göğsü kabarmıştı. “Lanet olası pislik,” diye soludu.

Ryan erkek arkadaşımın benim yanımdan geçerken Zanders elini uzattı, kardeşim de gururla yumruk attı.

Indy onu masanın önüne gelmeden yarı yolda durdurdu. “Çok ateşliydi,” diye itiraf etti sarhoş bir hâlde, yere yığılıp bu gece içtiği tüm içkileri Ryan’ımın ayakkabılarının üzerine kusmadan hemen önce. “Ah, Tanrım.” Utançla elini ağzına bastırdı. “Ama bu değildi.”



BÖLÜM OTUZ SEKİZ

STEVIE

Indy'yi bir bardak su ve komodinde biraz Advil ile odasına bırakır bırakmaz, Zanders'la kumsalda buluşmak için gizlice aşağı indim. Pahalı ayakkabıları elinde asılı duruyordu ve ince pantolonunun paçalarını kıvrırmıştı.

Neyse ki gecenin bu saatinde kıyı şeridi tenhaydı, bu da bize çatı katının dışında nadiren mahremiyet sağlıyordu. Okyanus kıyısındaki otellerden gelen ışıklar dışında etraf karanlıktı ama onlar da sahili aydınlatacak kadar parlak değillerdi.

Bir elimde sandaletlerimi taşıırken, diğer elimi Zanders'ın kine yerleştirdim. "Daha uzağa gidelim," diye teklif ettiğinde ayak parmaklarımı kuma bastırarak onu takip ettim. Okyanus esintisi son derece serindi ve Florida'nın nemini hafifletiyordu.

"Barda her şeyi anlattığıma inanamıyorum." Zanders başını salladı. "Öfkelendim ve insanların senin hakkındaki gerçekleri bilmemesinden yoruldum."

Elimi ona uzatıp kolunu tuttum, diğer parmaklarım da onunkilerle iç içe geçmişti. "Uygunsuz bir davranıştı ama anlayışla karşılıyorum. Olmak istemediğin biri gibi davranman için üzerinde büyük bir baskı var. Sence takım sessiz kalır mı?"

“Çoğunlukla benden korkuyorlar. Bu yüzden evet, sanırım susacaklar.”

Otel sıralarından uzaklaşıp boş sahilde yürümeye devam ederken elimi sıkıca kavradı.

“Bu senin için sorun değil, değil mi? Bizim bir sır olmamız?” Yüzüme baktığında ela gözlerinin endişeyle dolu olduğunu gördüm.

Dürüstçe, “Hayır,” dedim. “Şimdilik olması gereken bu. İşime ihtiyacım var ama bundan daha önemlisi senin yeniden sözleşme imzalaman gerekiyor.”

“Siz yukarıdayken halkla ilişkiler ekibimi aradım. Barda internete düşebilecek bir şey duyan olursa diye. Onlara Brett’i yumruklayanın ben olduğumu da söyledim, yani bu ortaya çıkarsa Ryan’ın parlak imajı bozulmadan kalacaktır.”

“Bunu yapmana gerek yoktu.”

Omuzlarını silkti. “Bu iki taraf için de kazanç sağlayacak. Rich’in satmaya çalıştığı hikâyeyi güçlendiriyor ve Ryan’ın kötü adam gibi görünmesini engelliyor. Ayrıca kardeşini koruduğumu bilmek muhtemelen kız arkadaşımın erimesini sağlayacak.”

Kıçımı onunkine vurdum. “Kesinlikle.”

“Burası iyi görünüyor.” Zanders ayakkabılarını kenara fırlattı.

Bacaklarını iki yana açarak oturdu ve elini uzatarak benim de oturmamı istedi.

“Şu hâline bak, kıçını kuma gömmüşsün ve kuru temizlemeden şikâyet etmiyorsun.”

Ben bacaklarının arasında rahatlarak göğsü sırtımda kahkahayla titredi. “Son zamanlarda bazen kıyafetlerin o kadar da önemli olmadığını öğrendim. Sadece onlarla yaşadığın anılar önemli.”

“İnanılmaz zeki ve bilge bir kadının söyleyebileceği bir şeye benziyor.”

“Tam olarak söylediğin gibi biri.”

YÜKSEK UÇUŞ

Zanders kollarını omuzlarıma dolayarak beni kendine çekti. Sıcak dudakları boynuma ve çeneme doğru uzandı. Okyanus dalgaları kıyıya vurup etrafımızdaki sessizliği doldururken onun içinde kayboluyordum.

Tenime doğru, “Rosie’yi özledim,” diye mırıldandı.

Gülümsememi tutmaya çalışarak dudaklarımı birbirlerine bastırdım. Rosie, farkında olsun ya da olmasın, Zanders’ın tam da ihtiyacı olan şeydi. Onun partneri olmuştu, her zaman yanındaydı ve istemeyi pek beceremediği ama ihtiyaç duyduğu koşulsuz sevgiyi ona veriyordu.

Ona ihtiyacı olan, ona güvenen birilerinin olduğunu hatırlatan iyi bir arkadaştı. Üstelik evi özlemesi için bir sebebi vardı. Zanders bunu fark etmemiş olabilirdi ama en iyi arkadaşlarının onun etrafında bir aile kurduğunu görmek hatta her zaman onu da dahil etmelerine rağmen, muhtemelen Chicago’yla kendi bağının olmasını istemesine neden oluyordu. Artık bir tane bulmuştu.

“Bugünden hiç fotoğraf var mı?”

“Evet.” Gözleri ışıldıyordu. “Görmek ister misin?” Fakat ben cevap veremedim çoktan telefonunun kilidini açıp sayfaları kaydırmaya başlamıştı.

Çenesi omzuma yasladı, gülümsemesini göremesem de parmağını kaydırıp siyah kızının fotoğraflarını gösterdiğinde bunu gözümde canlandırabiliyordum.

Zavallı köpek bakıcısı, Zanders’ın Rosie’nin sahibi olarak yaptığı ilk birkaç yolculuk sırasında günde defalarca mesaj bombardımanına tutuluyordu. Sonunda, günde en az bir fotoğrafın aşırı korumacı köpek babasını kızının emin ellerde olduğuna ikna edeceği konusunda anlaştilar.

Rosie’nin lüks bir köpek yatağına uzanırken ya da aşırı pahalı tasmaları güneşte parlarken bir şezlongda güneşlendiği çekilmiş fotoğraflarına bakacağım hiç aklıma gelir miydi? Hayır. Milyon yıl geçse de böyle bir şey düşünmezdim. Özellikle de bütün bir yılını Chicago’nun Yaşlı Köpekleri’nde ge-

çirdiği için. Öte yandan bu samimi flörtöz kız olabildiğince tatlıydı ve bunu görmek için aynı dercede korkutucu bir çocuk gerekiyordu.

“Ona o tasmayı aldığına hâlâ inanamıyorum.”

“Tıpkı babası gibi bir zinciri var,” diye övünerek parmaklarındaki yüzüklerden birini döndürdü. “Bütün kızlarımda var.”

Dövmeli elini avucumun içinde tuttum. “Bu serçeparmağın hariç hepsinde.”

“Bu benim favorim, Tatlı Stevie.” Tüm parlaklığını yitirmiş yüzüğü döndürmeme izin verdi. “Çünkü sana aitti ve sen benim favorimsin.”

Telefonu tam önümde, elinde çalmaya başladı, ekranda menajerinin adı yazıyordu.

“Kahretsin,” diye sertçe nefes verip telefonu kapattı.

“Cevap verebilirsin. Sessiz olacağım.”

“Şu anda bunu ondan duymak istemiyorum. Ya son birkaç aydır gözlerden uzak kaldığım için beni azarlayacak ya da aslında katılmadığım bir kavgaya girdiğim için beni övecek.”

Arkamdan telefonuna baktığını ve tekrar çalmasını beklediğini hissedebiliyorum. Rich’in adı bir kez daha ekranı doldurduğunda Zanders tereddüt etmeden reddetti ve telefonunu bir kenara koydu.

“Soyun.”

“Ne?” Şok içinde sordum, başım tekrar ona çevrilmişti.

“Soyun. Ya da en azından iç çamaşırların hariç her şeyi çıkar.”

Duraksadım. Tek kelime etmeden, şaşkınlıkla ona baktım.

“Eğer şu anda iç çamaşırı giymediğini söylersen, aramızda sadece ‘aferin kızıma ve ‘babacık’ kelimelerinin geçtiği farklı bir konuşmanın kilidini açarsın.”

Benden bir kahkaha koptu. “Yatakta sana ‘babacık’ dememi mi isterdin?”

“Evet, isterdim.”

“Neden soyunuyorum?”

“Çünkü beni Atlantik Okyanusu’na kadar takip etmek üzeresin.”

Yüzüme bakmadan önce ayağa kalktı. Fazla ışık yoktu, sadece ayın hafif parıltısı vardı ama elini bana doğru uzatmadan önce gömleğini ve pantolonunu çıkardığım görmek için yeterliydi.

“Hadi, tatlım. İkimiz de en sevdiğin şeyin beni takip etmek olduğunu biliyoruz.”

Şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. “Seni bir kez bile takip etmedim. Nerede olursam olayım, ortaya çıkıp gecemi mahvetmek için üzerime bir tür izleme cihazı yerleştirdiğini düşünüyorum.” Kıyafetlerim onunkilerle birlikte kuma düştü, üzerimde sadece sutyenim ve iç çamaşırım kalmıştı.

Sıcak avuçlarıyla kışımı kavradıktan sonra suya doğru ilerledik, beni kaldırıp bacaklarımı gövdesine doladı. “Sanırım evren onca zaman birbirimize rastlamamız gerektiğini biliyordu. İkimiz de biliyoruz ki karşıdaki yıkıcı derecede yakışıklı adamı fark edemeyecek kadar kördün.” Beni okyanusa taşırken dudaklarıma bir öpücük kondurdu. “Ve ben de hayatta en çok ihtiyacım olan şeyin uçağında olduğunu bilemeyecek kadar kördüm.”

“*Benim uçağım,*” diye düzelttim.

“Üzgünüm, duyamadım.” Şaşırtıcı derecede sıcak okyanusa doğru ilerlerken dudaklarını boynumda gezdiriyordu.

Su etrafımızı sararken, Zanders sığ bölgede durduğunda onun kollarında hafiflediğimi, ısındığımı ama yine de boynuna ve beline sarıldığımı hissetmeye başladım. Ay ışığı suyun yüzeyinde parıldıyordu ve önümdeki güzel adamı görmeme yetecek kadar aydınlatıyordu.

İkimiz de sessizdik fakat tuhaf hissettirmiyordu. Huzurlu bir sessizlikti. Sanki ikimiz de ait olduğumuz yerdeydik ve boşluğu doldurmak ya da sessizliği bozmak için hiçbir kelimeye ihtiyaç yoktu. Tatmin ediciydi.

LIZ TOMFORDE

Zanders sessizliğe doğru, “Stevie?” diye fısıldadı.

“Hımm?”

“Öylesin. Bunu biliyorsun, değil mi? Hayatta en çok ihtiyacım olan şey sensin.”

Göğsümde hafif bir çarpıntı hissediyordum, bunları sık sık söylemediğinden değildi ama bazen kelimeler farklı bir şekilde etkiliyordu. Hayatta her şeye sahip olan, dünyadaki tüm seçenekler parmak uçlarında olan bir adam size en çok ihtiyaç duyduğu şeyin siz olduğunu söylediğinde, bu sözlerin sizi etkilemesine izin vermemek çok zordu.

Zanders tutuşunu sıkılaştırarak beni vücuduna bastırды, göğüslerimiz birbirine değiyordu. Ela gözlerine bakarken benim için ne kadar çok şey yaptığını anladığından emin değildim. Hayatımı değiştirmiş, bana farklı bir bakış açısı vermişti. Bana seçilmeye layık olduğumu göstermişti ve bu özgüvene sahip olmak hayatınızı değiştiriyordu. Her durum, her koşul yeni bir mercekten bakmanızı sağlıyordu.

“Sen benim en iyi arkadaşım,” diye devam etti.

Kaşlarımı kaldırarak, “Maddison’a haberi verdin mi?” diye sordum.

“Bazen karısını benden daha çok sevdiğini düşünüyorum, o yüzden bununla başa çıkabilir.”

Kıkırdadım, öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdım. “Sen de benim en iyi arkadaşım, Zee. Bu çok büyük bir ilerleme çünkü daha altı ay önce kendimi senden nefret ettiğime inandırmıştım.”

“Benden asla nefret etmedin.” Beni tersledi.

“Etmek istedim.”

“Neden?”

Neden mi? Çünkü senden nefret etmek, bir gün seni seveceğimi kabul etmekten çok daha az korkutucuydu.

“Çünkü sen istemediğim her şeydin. Sporcu. Kibirli. Aralarından seçim yapabileceğim çok fazla seçenek vardı.”

“Seks tanrısı. Manken kadar yakışıklı. Kahrolası şekilde büyüleyici,” diye devam etti.

YÜKSEK UÇUŞ

“Ve sanırım seninle ilgili hiçbir şeyden nefret etmediğim gerçeğinden nefret ediyordum.”

“Eh, ben senden hiç nefret etmedim, Vee. Yine de beni delirttiğini söyleyebilirim.”

“Ben mi?” Güldüm. “Neden?”

“Çünkü boktan tavırlara boyun eğmedin. Herkesin yaptığı gibi bir kişiliğe sahip değildin ve bu beni korkutuyordu. Birinin bu yalana kanmayacağı fikri beni korkuttu. Ayrıca söylediğim her şey için hızlı bir cevabın vardı ki böyle şeylere alışık değildim. Beni çıldırttın çünkü senden nefret etmiyordum. Senden çok hoşlanıyorum.”

“Ben de senden çok hoşlanıyorum.”

Ilık suda yüzerek biraz zaman geçirdikten sonra sahile geri döndüğümüzde Zanders’ın telefonunun menajerinden gelen mesajlar ve cevapsız aramalarla dolduğunu gördük. Bir kez daha kumların üzerine oturdu, üzerinde sadece sırsıklam iç çamaşırı vardı ve tek bir mesajı bile okumadan ya da sesli mesajları dinlemeden menajerinin gönderdiği her şeyi silmeye başladı.

Telefonuna bakarken kaşları hayal kırıklığıyla çatıldı, ona nasıl yardım edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu. Zanders’ın medyatik kişiliğinden en az onun kadar nefret ederken endişelerini nasıl hafifleteceğimi bilmiyordum. Bana kalsa, her şeyi durdurması mümkündü. İnsanların gerçek yüzünü görmelerine ve onu sevmelerine izin verirdi ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyordum. Ben dışarıdan bakan bir yabancıydım ve Zanders Chicago’da kalmanın tek yolunun sevilmeyen kötü adam olmak olduğuna inanıyor gibi görünüyordu. En sevdiğim insan hakkındaki yalanları duymak ne kadar acı verse de ona destek olmaya çabalıyordum.

Yanına oturup kucağına yerleştim ve onu telefonu yerine bana bakmaya zorladım. Çatık kaşları yumuşamaya başladı, gözlerindeki hayal kırıklığı, öne doğru eğilip başını boynuma gömmeden önce eriyip gitti.

Tenime doğru, "Bundan çok yorulduğum," diye mırıldandı.

"Durmaya hazır mısın?"

Başıyla onayladı.

"Takıma getirdiğin ekstra tanıtımdan bağımsız olarak Chicago'nun ve taraftarlarının seni yeteneklerin için istediğine inanmalısın."

"Peki ya istemezlerse?"

Yanaklarını avuçlayıp yüzünü kendimden uzaklaştırdım.

"Peki ya istemezlerse?"

"O zaman gidip başka bir yerde oynarım."

"Bu sana nasıl hissettirir?"

"Korkmuş. Yalnız kalmak istemiyorum."

"Yalnız mı kalırsın?"

"Evet. Tüm Maddisonlar Chicago'da. O buraya bağlı ve hiçbir yere gidemez, belki sonsuza kadar. Muhtemelen Maddison emekli olup bir Raptor'a dönüşecek. Ben de yalnız kalırım."

Bu karnıma yumruk yemişim gibi hissettirmişti. Yalnız kalıp kalmayacağını sorarken kendimden bahsediyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, benden istediği takdirde nereye giderse gitsin onu takip ederdim. Görünüşe göre onun düşüncüğü bu değildi.

Telefonu tekrar çaldı, ekranda Rich'in ismi yazıyordu.
"Cevap ver."

"Şu anda onunla uğraşamam."

"Açmazsan bütün gece seni rahatsız edecek. En azından şu anda ben yanıdayım."

Telefonu açmadan önce bir süre yüzümü inceledi.

"Evan Zanders, neler oluyor?" Rich hoparlörden bağıyordu.

Bu adamı zaten sevmiyordum ama erkek arkadaşımın bu şekilde konuştuğunu duymak onun tam bir pislik olduğuna dair şüphelerimi güçlendirdi.

"Selam, Rich."

"Halkla ilişkiler ekibimizin neden şu anda interneti tarayıp

bir kız arkadaşın olduğuna dair çok sayıda iddiayı sildiğini bana söyleyebilir misin?”

Kahretsin. Belli ki Zanders'ın barda söylediklerini bizim gruptan başkaları da duymuştu.

Zanders'ın yüzündeki hayal kırıklığı geri gelmişti, bu yüzden hiç düşünmeden yüzünü tuttum ve dudaklarını dudaklarıma bastırdım. Menajeri telefonda ona saldırmaya devam ederken dolgun dudakları öpücüğümüze karşılık gülümsedi.

“Lanet olası bir kız arkadaşım mı var, Zanders? Sana neler oluyor böyle?”

Beni öpmeye devam etti, vücudumu kendine çekip kalçalarımı ona doğru iterken dudakları cevap veremeyecek kadar meşguldü. Tamamen ıslak ve neredeyse çıplak bedenlerimiz sayesinde, onun altımda hızla sertleştiğini hissedebiliyordum. Vücudunu benimkine sürterken hassas sinirlerimi tam da doğru noktadan vurarak beni yüzüstü çevirdi, sırtımı kuma yapıştırdı.

Boğazımdan kazara bir inilti çıkarken sırtım kavislendi. Elimi hızla ağzıma götürüp gözlerimi dehşet içinde açtım, menajerinin beni duymamasını umuyordum.

Zanders vücudunu tekrar benimkinin üzerine iterken sessizce güldü. “Bu küçük sesler beni deli ediyor,” diye fısıldadı dişleri hafifçe omzuma batmadan önce.

“Kız arkadaşın var mı?”

“Kesinlikle yok,” diye yalan söyledi Zanders, sıcak dudaklarını boğazımda gezdirirken arsız gülümsemesi boynuma gizlenmişti. “Kız arkadaşım yok. Asla olmayacak.”

“O zaman neden onca gecenin arasında bu gece internete düştü?”

“Siktir, bilemiyorum, Rich. Eğer özel hayatımla bu kadar ilgiliysen bununla başa çıkabileceğine inanıyorum.”

Vücudumu öpmeye ve beni tahrik etmeye devam etti, dudakları aşağıya doğru inerken sıcak ağzı memelerime sataşıyordu.

“Belki de söylentilerin yayılmasına izin vermeliyiz. O zaman yaratmak için çok çalıştığımız imaja ne tür bir zarar verdiğini görmek için bir şansın olur. Belki o zaman bütün sezon boyunca seni uyarmaya çalıştığım şeyi anlarsın.”

Zanders göbek deliğimin hemen üzerinde duraksadı. “Rich, artık umurunda değil.”

“Bunu senin için yapıyorum, Zanders! Senin ve Maddison’ın Chicago’ya buz üzerindeki yetenekleriniz dışında sunduklarımız sayesinde maaş çekleriniz bu kadar yüklü. Bütün paket için para ödüyorlar! Maddison ve EZ zıt ikilisi saçmalığı için para ödüyorlar. Neden yeniden sözleşme imzalayacağın yılda tüm bunları riske atıyorsun ki?”

“Chicago’nun sırf kendi kulüpleri benim adımla manşetlerde yer almıyor diye benimle yeniden sözleşme imzalamayacağını hiç sanmıyorum.”

Bu kesinlikle doğrudu. *İşte benim adamım.*

Parmakları külotumun kenarlarından içeri kaydı.

“Ah, gerçekten mi?” Rich şeytani bir kahkaha attı. “O zaman sezon bitmek üzereyken neden Chicago’dan yeni bir kontratla ilgili tek bir kelime bile duymadım?”

Bu Zanders’ın duraksayıp ellerini benden çekmesine neden oldu. Dik oturup telefonunu aldı ve kulağına yaklaştırdı.

“Bir dakika. Ne?”

Rick, “Seni uyarmıştım,” dedi diye devam etti. “Chicago’nun kendi kötü adamını aradığını söylemiştim ve bu yıl tam bir ters köşe yaptın. Sana ulaşmamalarına hiç şaşırmadım.”

Zanders’ın ağzı şaşkınlıkla aralandı, gözleri donuk ve boştu.

“Sana söylemiştim, Zanders. Şimdi biraz çalışmam ve seçeneklerimizi belirlemem gerekiyor.”

Menajeri telefonu bu cümleyle kapattı.

Şaşkınlıkla dolu sessizliğin içinde otururken artık Zanders’ın bu geceki neşesi ya da canlılığından eser yoktu. En büyük korkusunun gerçekliği yüzünü kaplarken, ay ışığı göğsünün endişeli nefeslerle hızla yükseldiğini görmemi sağladı.

“Zee-”

“Gitmeliyiz,” dedi çabucak. “Yakalanmadan önce odana dönmelisin. Burada herkesin içinde olmak çok düşüncesizce bir hareketti.”

Kumdan kalktı, yeniden giyinirken göz teması kuramıyordu.

Yarattığı mesafeyi fiziksel olarak hissedebiliyordum ve bunu nasıl engelleyeceğimi ya da sözleşmesini kaybetmiş olabileceği gerçeği karşısında korkularını nasıl hafifleteceğimi bilmiyordum. Bu endişeyi nasıl yatıştırabilirdim? Yapamazdım. Sebebi ben olduğum sürece olmazdı.

Zanders bir blok ötede durup beni otelimin lobisine doğru yürürken seyretti, kıyafetlerim ve saçlarım okyanusa daldığımız için hâlâ ıslaktı.

Göğsüm endişeyle dolup taşıyordu, zihnim korkuyla bulanıklaşırken hızlı adımlarla asansöre yürüdüm. Zanders’ın kariyeri için korkuyordum. Bunun bizim için ne anlama geldiğinin bilinmemesinden korkuyordum.

“Stevie?”

Asansörün önünde dururken kafamı çevirdim. Tara ellerini kucağında birleştirmiş ve bacak bacak üstüne atmış bir şekilde lobideki kanepede oturuyordu.

“Kıyafetlerin neden ıslak?”

O anın etkisiyle yüzümdeki kanın çekildiğini hissettim. Tanrı’ya şükür Zanders ortalıkta yoktu ama Tara’nın şüpheli bakışları bir şeyler döndüğünü anladığını gösteriyordu.

“Okyanusa daldım.” Yalan değildi.

“Tek başına mı?”

Hızla, “Evet,” diye cevap verdim. “Su çok güzeldi. Sen de denemelisin.”

Beni incelerken sessizliğini sürdürdü ve neyse ki asansör lobi katına geldiğinde başka bir şey konuşulmadı.

“İyi geceler.” Sesim çok tok ve tonlamam çok kibardı ama aramızdaki gerilimi azaltmaya yetmedi.

“Hı-hı.” Ben asansöre adım atarken şüpheyle mırıldandı.



BÖLÜM OTUZ DOKUZ

ZANDERS

İlk turdaki galibiyet kafamın biraz dağılmasına yardımcı olmuştu ama Chicago'nun kontratımı uzatmayacağı düşüncesi Florida'daki o geceden beri aklımın bir köşesinde duruyordu. Dikkatsiz davranmıştım.

Henüz yakalanmadığımız gerçeğine güvenerek ve yakalansak sonuçlarının hayal ettiğimiz kadar kötü olmayacağını umarak ilişkiyi sürdürüyordum.

Yine de yavaş yavaş gerçeklerle yüzleşmeye başlamıştım, yakın gelecekte bir patlama noktası olacağını biliyordum. Ya ben bu sezondan sonra Raptors için oynamayacaktım ya da Stevie onlar için çalışmayacaktı.

Başka bir yolu yoktu ve şu anda bu kararlarla yüzleşmeye hazır hissetmiyordum. Bu yıl yollardan keyif almamın tek nedeni onun yanımda olmasıydı.

O nedenle sessiz kalıp uçakta birbirimizden uzak durmaya odaklandık ve sadece çatı katımın güven verici ortamında görüştük. Stevie hâlâ iç saha maçlarıma geliyordu ancak sahadayken ekstra önlemler almıştık. Sadece تنها, özel alanlarda oturup maçtan sonra etrafta beklemiyordu ve evde buluşuyorduk.

Beni en çok endişelendiren şey Rich'in sessizliğiydi. Chicago'nun yeni bir sözleşme için henüz iletişime geçmediği haberini verdiği geceden beri onunla irtibata geçmemiştim. Rich asla sessiz kalmazdı. Her zaman entrikalar çevirir, ikimize de tonlarca para kazandıracak bir şeyler üzerinde düşürdü ama son zamanlarda ondan hiç haber almıyordum.

Arkadaşlarımın, masaya getirdiğim tüm saçmalıklara rağmen Chicago'nun benimle yeniden sözleşme imzalayacağı konusunda beni cesaretlendirdiği bir sezondan sonra, buna inanmaya başlamıştım.

Bu bir yanılgıydı.

Geleceğim belirsizken, kariyerimin en önemli haftalarına, Stanley Kupası Finallerinden bir buçuk galibiyet uzakta olmaya odaklanmak zordu. Her şey bittikten sonra nereye gideceğimi bilmiyorken şu ana odaklanamıyordum.

Ancak henüz Chicago'nun yeni bir sözleşme teklif etmemiş olması, bunun masadan kalktığı anlamına gelmediği için önümüzdeki birkaç hafta boyunca, finallere doğru yolumuzda ilerledikçe, hokey açısından kulübe neler kazandırabileceğime odaklanacaktım. Bu da ligin en iyi defans oyuncularından biri ve şampiyonluğa sadece dokuz galibiyet uzaklıkta olan bir takımın en iyisi olmam demektir.

Çatı katımın ön kapısını açar açmaz Rosie kız arkadaşımı bulmak için içeri koştu. Köpeğim olabildiğince sakindi, bu yüzden bugün olduğu gibi maç öncesi sabah buz pateni yaptığım günlerde onu da yanımda piste götürüyor ve soyunma odasındaki tüm erkeklerin sevgisini kazanmasına izin veriyordum.

Stevie sabahın erken saatlerinde sevgi dolu dostunu kaybetmekten yakınıyordu ve ben hâlâ köpeğimi mi, yoksa beni mi kastettiğinden emin olamıyordum. Yine de egomun hatırı için beni kastettiğini varsaymaya devam ediyordum.

Rosie'yi yatak odama kadar takip ettim, yastık kılıfımın üzerine yayılmış kestane rengi buklelerin geri dönüp bana katılmasını bekliyordum ama yatağım boştu ve ortalıkta güzel bir uçuş görevlisi yoktu.

Sessizliğin içinden, odamın banyosundan gelen sessiz bir inleme duyulunca sesi takip ettim.

Banyo oldukça loştı, sadece ışıklı aynadan hafif bir yansıma vardı. Kız arkadaşımı aynanın önünde neredeyse tamamen çıplak bir hâlde buldum. Siyah deri pantolonunu kalçalarına kadar indirmişti, çıplak vücudunu örten başka hiçbir şey yoktu. Stevie nihayet başını çevirdiğinde ve aynadaki yansımasını yakaladığımda, yüz hatlarını kaplayan hüznü fark ettim.

Mavi-yeşil gözleri kızarmıştı, çilli yanakları kırmızının koyu bir tonuyla kaplıydı ve bana bakarken dolgun alt dudağı hafifçe titriyordu.

İki yavaş adımda arkasına geçtim. “Vee, neler oluyor?”

Hızla gözlerini sildi. “Eve bu kadar erken geleceğini bilmiyordum.” Derin bir nefes aldı, arkasını dönüp beni geçmeye çalışmadan önce kendini toparlamaya çalışıyordu. Fakat kaçamadan onu yakaladım, başını göğsüme gömerken onu kendime çektim.

Yatıştırmak için elimi sırtında yukarı aşağı gezdirirken tekrar sordum. “Neler oluyor?”

Gömleğime doğru, “Sadece zor bir sabah geçiriyorum,” diye mırıldandı.

“Ne oldu?”

Derin bir nefes alıp arkasını döndü. “Bu akşamki maçın için giyinmek istedim ama kıyafetlerim uymuyor.” Boğuk nefesi vücudunu sarstı. “Takım arkadaşlarından birinin kız arkadaşı bu gece için tişört yaptırdı ve Logan bana üzerinde senin numaran yazılı olanı gizlice yolladı. Ceketin altına ya da herhangi bir şeyin altına gizleyecektim ama olmadı.”

Bir elimi buklelerine daldırıp onu kendime çektim ve hissetmek istediği şeyi hissetmesine izin verdim.

“Sadece kötü bir gün geçiriyorum, hepsi bu.”

“Sorun değil, Vee. Kötü bir gün geçirmeye hakkın var.”

Kendini toparlayıp uzaklaşmadan önce birkaç dakika göğsüme saklandı. Yüzünü silerken dudaklarında silik bir gülümseme vardı. “İyi olacağım.”

Bir süre yüzünü inceledim, hiç de iyi olmadığı açıkça belliydi. Stevie'nin vücudu hakkında hissettikleri her gün farklılık gösteriyordu ve kendini kabul etme yolunda ilerlediği sürece bu tamamen doğaldı. Kötü hissettiği zamanlar giderek seyrekleşecek ve yok olacaktı.

Ellerim kapanmayan pantolonun kemerini buldu, parmaklarım içeri girdi ve bacaklarından aşağı indirdi. Pantolondan çıkarken, banyodaki tüm ışıkları yakıp etrafı aydınlatmadan önce deri parçasını bir kenara fırlattım.

“Buraya gel.” Onu tamamen çıplak bir şekilde boy aynasının önünde durması için yönlendirdim. Arkasında durdum, ellerimle kollarının üst kısmını kavrayarak vücudunun aynanın tamamını kaplamasına izin verdim.

“Zee.” Bakışlarını başka yöne çevirdi, dudaklarından sessiz bir inilti döküldü.

Mümkün olduğunca nazik bir şekilde, “Vee, kendine bak lütfen,” diye ısrar ettim.

Kaşları hafifçe çatılırken hüzünlü gözleri aynaya geri döndü.

“Bana neyi beğendiğini söyle.”

“Hiçbir şeyi.”

“Stevie...”

Kendini incelemeden önce derin bir nefes aldı. “Saçımı seviyorum.”

Buklelerini çekerek çıplak omzuna bir öpücük kondurdum. “Saçlarını seviyorum. Başka?”

Aynada kendini inceledikten sonra, “Gözlerimi seviyorum,” dedi.

İki kolumu omuzlarının önünden geçirerek ona, “Gözlerini seviyorum,” dedim.

Sessiz kaldı, aynada kendine baktı. “Başka ne var?” Devam etmesi için onu teşvik ettim.

Kendini bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra başını sallayarak bana hiçbir şey söylemedi.

Bu kalbimi sızlatsa da gerçeğin bu olmadığını biliyordum.

Stevie sadece kötü bir gün geçiriyordu ama sorun değildi çünkü onun vücudunda sevdiğim şeylerin sonsuz bir listesi vardı.

“Tamam.” Başının yan tarafını öptüm. “O zaman aynaya bak ve bana neyi beğenmediğini söyle.”

Kaşlarını çattı ve şaşkın bir şekilde bana baktı.

“Madem sevdiğin şeylerin listesi bu kadar kısa, o zaman bana neyi sevmediğini söyle.”

Stevie'nin içten içe kendisiyle savaşmasını, hiçbirini yüksek sesle söylemek istemeyişini seyrettim.

Bakışları aynanın üzerinde bir o yana bir bu yana gezinirken en sonunda yumuşak ve neredeyse duyulmaz bir şekilde fısıldadı. “Kalçalarımı sevmiyorum.”

Ellerim çıplak bacaklarını okşarken açık kahverengi tennindeki tüyler ürpermişti. “Kalçalarımı seviyorum.” Onları ellerimin arasında sıktım. “Özellikle de sana oral seks yaparken yanaklarımı ısıtmaları hoşuma gidiyor.” Bu, tipik vahşi kızımdan küçük bir kahkaha koparttı. “Ama en sevdiğim, kucağımda oturup bana arkamı döndüğün ve kalçalarının bacaklarıma yaslandığı zaman. Seni görmek hoşuma gidiyor.”

Stevie'nin başı yana düştü, alını kırııştı.

“Başka neyi sevmiyorsun?”

Mavi-yeşil gözler yansımasında geziniyordu. “Karnımı sevmiyorum. Daha düz olmasını isterdim.”

“Karnımı seviyorum.” İki elimle üzerinde gezindim. “Yumuşak olmasını ve sarılırken tutabileceğim bir şey olmasını seviyorum. Ya da sevişirken.”

Belirsiz gülümsemesini engellemeye çalıştı. “Memelerimi sevmiyorum.”

“Kes şunu.” Hafifçe kırılarak geri çekildim. “Bu doğru olamaz. Onlar bu hayatta en sevdiğim şeyler.”

Sonunda küçük bir kahkaha daha attı. “Boyutlarının farklı olması hoşuma gitmiyor.”

“Vee, bunun nedeni insan olman. Ayrıca onlar arasında seçim yapamam.”

Bakışları aynayı boydan boya incelemeye devam etti. “Çatlaklarımı sevmiyorum.”

Bahsettiği çatlakları buldum. “Bunlar mı?” Parmak uçlarım kalçalarındaki pürüzlü çizgileri takip etti. “Vücudunun uyum sağlayabilmesi hoşuna gitmiyor mu? Çünkü bence bu oldukça havalı bir şey.”

“Şey...” Gözlerinde beliren hayranlıkla aşağı baktı. “Sen onlara dokunduğunda onları çok daha fazla seviyorum.”

Yumuşak bir kahkahayla aynada birbirimize bakarken ona sarıldım. “Vücudunu her gün sevmek zorunda değilsin, bunu beklemek pek gerçekçi olmaz. Fakat sevemediğin günlerde ben burada, onu seviyor olacağım.”

“Rövanş maçları sırasında takım arkadaşlarının eşlerini ya da kız arkadaşlarını her maça getirmesiyle nedeniyle şu anda bu çok zor. Hepsi mükemmel, onlara hiç benzemiyorum.”

“Onları mükemmel yapan ne? Kıyafetlerinin bedenleri mi? Bu kimseyi mükemmel yapmaz. Beden ölçüleri her ne olursa olsun, herkes gibi görünmek hiç eğlenceli değil. Göz kamaştırıcısın, Vee. Seni diğerlerinden ayıran şey onlardan farklı oluşun. Bunu olabilecek en iyi şekilde yapıyorsun.”

Hafif bir gülümsemeyle aynadaki yansımama baktı.

“Sence Indiana’da birlikte hokey oynayarak büyüdüğüm çocuklara benziyor muyum? Tabii ki hayır. Ayrıca şu anda, ligdeki yaşlılarım da bana benzemiyor. Birlikteyken nasıl durduğumuzun bak.” Başımınla aynayı işaret ettim. “Bize bakıp da birbirimiz için yaratılmadığımızı söyleyemezsin. Birlikte mükemmeliz.”

Gözleri sevgiyle parladı. “Sen başıma gelen en güzel şeysin, Zee.”

Ah, lanet olsun. Kalbim. Söyledikleri. Bu kız. Hepsi kalbimin hızla çarpmasına ve ciğerlerimin oksijensiz kalmasına neden oluyordu.

“Sen de benim, tatlım.”

Aynada ona bakmadan önce başının yan tarafına öpücükler kondurdum. “Logan’a tişörtün olmadığını söyledin mi?”

“Evet.” Başını salladı. “O da kendininkini giymeyeceğini söyledi.”

Ben de öyle düşünmüştüm.



BÖLÜM KIRK

STEVIE

“Uçağı hazırlama işini bitirdin mi?”

“Hımm?” Gözlerimi küçük telefon ekranımdan ayırmadan dalgınca iş arkadaşşıma sordum.

“Uçağı hazırlama işini bitirdin mi?”

Tara'nın sert sesi başımı kaldırıp ona bakmama neden oldu. Kaşlarını kaldırmış, gözlerini dikmiş ve kollarım göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. “Evet. Her şey tamam. Sadece maçın bitmesini bekliyoruz.”

Tara'nın onaylamayan bakışları yüzümden telefonuma, oradan da tekrar mutfağa doğru kaydı.

Gözlerimi devirerek en yakın koltuğa oturdum ve telefonumdan maçı izlemeye devam ettim. İkinci raunt, altıncı devre ve şu anda uzatma süresinin yedinci dakikasındaydık. Chicago bu seride Vegas'a karşı üçte iki üstün durumdaydı ve eğer bu gece deplasmanda galip gelirlerse, Stanley Kupası Finalleri'nden sadece bir maç uzaklıktayken üçüncü tura çıkacaktık.

“Nasıllar?” Indy yanımdaki koltuğa oturdu ama ben daha cevap veremedenden derin bir inilti yükseldi. “Lanet olsun, bu koltuklar.” Lüks derinin içine gömüldü. “Çocukların uçağa bindik-

YÜKSEK UÇUŞ

leri anda kendilerinden geçmelerine şaşmamalı. Bu koltuklar inanılmaz.”

“Uzatmalarda,” diye karşılık verdim. Şu anda onunla gülebilmeyi isterdim ama çok stresliydim. “Yedi dakika kaldı. İlk sayı yapan kazanır.”

İşaretparmağımı dalgınca başparmağımın üzerinde gezdirdim, keşke altın yüzüğüm yanımda olsaydı diye düşünmeden edemedim.

“Zanders nasıl?” Indy’nin fısıltısı olabildiğince sessizdi.

“İyi gidiyor. Gerçi bu gece fazladan oynadı.”

“Ah, işte Rio!” Indy, otuz sekiz numara pistte süzülürken işaret etti ve Rio buza çıktığında, on bir numara oyuna katılırken mavi hattaki partnerinin hemen arkasında olduğunu biliyordum.

Zanders’ın görevi, Chicago pakını kontrol ettiğinden öncelikle hücum tarafında geçti. Spikerlerin sesleri yükselirken Maddison kale önünde iyi bir pozisyon yakaladı, gol atmak üzere olduğunu düşünüyorlardı ama Vegas’ın defans oyuncularından biri topu kendi bölgesinden uzaklaştırdı ve maçın süresini biraz daha uzattı.

Ancak top mavi çizgiyi geçmeden Rio sopasını uzatarak oyuncuları başka bir hamle için geride bıraktı.

Pak beyazlı takımın etrafında dönerken, yorgunlukları özensiz paslarından ve yavaş manevralarından belli oluyordu. Neyse ki Vegas da aynı derecede dikkatsizdi, buzdaki herkes oyuncu değişikliği yapılmadığı için aynı derecede yorgundu.

Koltuğumda kıvrılırken kalbim hızla çarpıyordu, gözlerimi elimdeki küçük ekrana dikmişim ve kendimi sakinleştiremiyordum.

Disk Zanders’a geri döndüğünde oldukça hızlı bir şekilde pas vermeye çalıştığı için mavi çizgiden kale önündeki takım arkadaşlarından birini bulma umuduyla bir şut gönderdi.

Ancak top takım arkadaşlarından birine gitmedi. Bunun yerine, kalecinin yanından uçarak ağları buldu ve uzatmalarda galibiyete ulaştı.

LIZ TOMFORDE

“Aman Tanrım!” diye bağırdım. Indy oturduğu yerden fırladı, benimle çılglık atıyordu, birbirimize sarılmıştık, etrafta zıplıyor ve tezahürat yapıyorduk.

“Neler olduğunu bilmiyorum ama iyi olduğunu hissediyorum!” dedi Indy. “Gerçekten çok iyi!”

Tara kuşkuyla, “Siz ikiniz ne zamandan beri takımın ne yaptığını önemsiyorsunuz?” diye sorduğunda kutlamamız yanında kesilmişti.

Indy ile donakaldık, biraz daha dik durup formalarımızı düzeltirken birbirimizi bıraktık.

“Şey...” Tereddüt ettim. “Aslında hepimiz önemsemeliyiz. Sezon ne kadar uzun olursa, o kadar çok maç yaparız ve o kadar çok para kazanırız. Değil mi?”

Tara'nın bakışları vücudumda gezinirken bana inanmadığı belliydi. “Elbette.”

Chicago'ya dönüş uçuşumuz için uçağı doldururlarken çocuklar şimdiye kadar gördüğüm en hareketli hâllerindeydiler. Rio'nun müzik kutusu bangır bangır müzik çalarken, takımın neşesi yerindeydi ve her oyuncu uçağı girerken sürekli tezahürat yapıyorlardı.

Fakat uçağın sesi en çok, altın takıları ve üç parçalı takım elbisesiyle maç galibiyetini getiren golü atan dev defans oyuncusu uçağı girdiğinde yükseldi.

Gülümsemekten yanaklarım ağrıyordu, kulübe kazandırdığı manşetlerin ve ilginin kişisel hayatından çok daha fazlası olduğunu göstermeye devam ettiği için onunla gurur duyuyordum. Tüm bu saçma sapan söylemleri arkasında bırakacak ve sadece yeteneğine güvenerek uzatılmış yüklü bir kontrat imzalayabilecek kabiliyeti vardı.

Çıkış sırasına doğru ilerlerken tezahüratlar devam ediyordu. Çocuklar henüz koltuklarına yerleşmeye hazır olmadıkları için koridorda volta atıyorlardı. Zanders çantasını koltuğunun üstündeki baş üstü kutusuna atarken yüzünde heyecanlı bir gülümseme vardı, ta ki sonunda kafası mutfağıya yönelip beni bulana kadar.

“Evet, görmekten rahatsız olmayacağım ama muhtemelen görmemem gereken bir şey olmadan önce buradan gidiyorum.” Indy hokey oyuncularının kalabalığında kaybolmak için koridora doğru yöneldi.

Fakat karşılığında Zanders mutfağa girdi, ela gözlerinde ihtiyaç ateşi yanıyordu. İri elleri göğüs kafesime doğru uzanırken, buyurgan adımları beni uçağın yan tarafına doğru itti. Eğilip hararetle dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Beni açlıkla öperken dudakları yumuşak ama aceleliydi, dili benimkine değdiğinde soluğumu kesmişti. Güçlü vücudu beni uçağın arkasına sabitledi, bir eli yüzümü kavrarken diğeri popomu avuçluyordu ve sadece bir anlığına, nerede olduğumu unutarak kaybolmama izin verdim.

Sonunda geri çekildi, ikimiz de ciğerlerimizi özlediğimiz oksijenle doldurmaya çalışırken göğsü hızla inip kalkıyordu.

“Başımı belaya sokacaksın,” diye hatırlattım ona ama bunun gerçekten olması giderek daha az umurumda olmaya başlıyordu.

“Sadece seninle kutlamak istedim.” Koltuğuna doğru ilerlemeden önce içten bir gülümseme takındı.

Indy mutfağa geri döndüğünde kendini yelpazeleyerek, “Tamam, bunu ben bile hissettim,” diye itiraf etti Indy.

“Tara...”

“Ön tarafta yalakalık yapmakla o kadar meşguldü ki fark etmedi.” Telefonum mutfak tezgâhında titredi.

Zee (Babacık) Zanders: *Hâlâ tadını alabiliyorum.*



“Şu anda elimden gelenin en iyisini yapıyor olmak iyi hissettiriyor.” Zanders arabasının yolcu tarafındaki kapısını arkamdan kapattı. “Kontrat havada kalmışken, sunabileceğim her şeyi görmelerine memnunum. Beni tutmamaları mantıklı olmazdı.”

Arabanın arkasından çantalarımızı alan Zanders, diğer

kolunu bana dolamadan önce onları omzuna attı. Chicago'da bahar olmasına rağmen akşam havasının serinliği paltomu delip geçtiği için, Zanders'ın binasının otoparkında yürürken paltomu biraz daha sıkı çekiştirdim.

“Önce sen mi gitmek istersin, yoksa ben mi gideyim?” Binanın köşesini döndüğümüzde erkek arkadaşıma sordum, her zaman yaptığımız gibi birbirimizden uzak duruyorduk.

Eleme maçı için ısınmaya devam ederken giderek daha fazla taraftarın toplanmaya başladığı ön tarafa baktık ama şaşırtıcı bir şekilde ön merdivenler ve çevresindeki sokak boştu.

“Görünüşe göre bu gece temiziz.” Zanders'm kolu omuzlarımdan kaydı, gururlu bir gülümseme takınırken parmakları benimkilerle iç içe geçti, ikimiz birlikte onun dairesine doğru yürüdük.

“Bence yarın kahvaltıyı eve sipariş ettirmeliyiz. Böylece yataktan çıkmak zorunda kalmayız,” diye önerdi Zanders evinin merdivenlerinden çıkarken. “Sen ne...”

“Evan Zanders!”

“EZ, buraya gel!”

Bir paparazzi sürüsü saklandıkları yerlerden fırlarken sayısız kameradan flaşlar patladı.

Başka bir muhabir bağırdı. “Zanders, kim o?”

“Başını eğ!” Zanders ısrar etti, ön kapıya doğru koşarken beni vücuduyla örtmeye çalışıyordu.

“Evan Zanders, bu kız kim?”

Sesler bağırarak hokey yıldızının dikkatini çekmek isterken, kameraların flaşları dikkatimi dağıtıyordu ve görmemi zorlaştırıyordu. Tek istediğim o kapıya ulaşıp kalabalıktan uzaklaşmaktı.

Ayaklarım koşmak için umutsuz bir çabaya girmişti, ilgiden kurtulmak istiyordum ve Zanders'ın kapıcısı bizi içeri soktuğunda daha fazla minnettar olamazdım.

Fakat flaşların arkası kesilmedi, bağırıslarını camdan duvarlarda yankılandığını duyabiliyordum.

YÜKSEK UÇUŞ

Zanders takım elbisesinin ceketini üzerimde tutuyor, asansöre doğru koşarken beni medyadan korumaya çalışıyordu. “Tanrı aşkına! Çıkarın şunları buradan!” diye omzunun üzerinden lobi çalışanlarına bağırdı.

Asansörün dört metal duvarının arasında güvende olduğumuz anda, vücudum adrenalinle dolup taşarken arkamdaki duvara yaslandım. Korkudan kalbim küt küt atıyordu ama beni en çok dehşete düşüren şey olası sonuçlarıydı.

Endişeyle, “İyi misin?” diye sordu. Konuşmadan başımı salladım.

Zanders telefonunu çıkarıp sinyal ararken asansörde volta atıyordu ama kapısına varana kadar sinyal alamadı.

Dairesinin kapısını benim için açar açmaz, menajerini aramadan önce çantalarımızı kenara fırlattı.

Üç denemede de sesli mesajla karşılaştı.

Öfkeli bir şekilde mutfakta volta atarken, “Lanet olsun, Rich. Aç şu lanet telefonunu,” diye bağırdı. “Rich!” Zanders sesli mesaj bırakırken bağıırıyordu. “Bir sorunumuz var ve internete bir şey düşmeden halletmem gerekiyor. Beni geri ara.”

Telefonu kapattıktan sonra başparmakları ışık hızında hareket ederek çılgınca yazmaya devam etti. “Merak etme. Her şey yoluna girecek.” Yine de kendini mi, yoksa beni mi ikna etmeye çalıştığını tam olarak kestiremedim.

İçimden garip bir his belirdi. Mutfak masasına oturup bilgisayarımı açtım ve doğrudan Google’a girip adını yazdım.

Tahmin ettiğim gibi, manşetler ana ekranımı doldururken internette dışarıdaki fotoğraflarımız çoktan paylaşılmıştı.

“Gizemli kadın Chicago’da Evan Zanders ile.”

“Kim o?”

“Zanders’in tüm sezon boyunca nereye kaybolduğunu bilmek ister misiniz? Artık biliyorsunuz.”

Delirmiş gibi telefonda bir şeyler yazmaya devam ederken, “Artık çok geç,” dedim.

“Ne?” diye sordu dalgınca.

LIZ TOMFORDE

“Zee.” Ses tonum sert ve vurguluydu, dikkatini çekmeye yetmişti. Zanders’in kaşları hayal kırıklığıyla çatılırken bana baktı, karanlık gözleri bunun bizim için ne kadar kötü olabileceğini bildiğini söylüyordu. “Artık çok geç. Çoktan ortaya çıktı.”



BÖLÜM KIRK BİR

ZANDERS

Dün gece tam bir felaketti.
Olabilecek en kötü şey olmuştu.

Neredeyse en kötüsü demek daha doğru olurdu. Dışarıdaki karşılaşmamızın tek kurtarıcı yanı, kimsenin Stevie'nin yüzünü çekememiş olmasıydı. İnternette dolaşan tek fotoğraf onun arkadan çekilmiş fotoğrafıydı, benim yüzümse açıkça görülüyordu. Neyse ki Stevie'nin paltosu iş üniformasını örtmüştü ama kendine özgü kestane rengi bukleleri tüm dünyanın görmesi ve üzerinde tahminde bulunması için ortadaydı.

Bunun da benim takıldığım kadınlardan biri olup olmadığına dair hiçbir soru yoktu. Onu örtmeye çalışmamdan ve yüzümdeki büyük şok ifadesinden, onun hayatımda bundan daha önemli bir yere sahip olduğu belliydi. Dün gece fotoğrafımızın yanına hemen "kız arkadaş" yazılmıştı.

Zar zor uyumuştum.

Rich henüz bana dönmemişti, ayrıca o ve halkla ilişkiler ekibim, onlara en çok ihtiyacım olduğu anda bana yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştı.

Fakat işin en kötü yanı bunun benim sözleşmemi uzatmam

ya da Stevie'nin işi üzerindeki olası etkileri değildi. En kötüsü, klavyelerinin arkasına saklanıp mesaj başlıklarını kız arkadaşım hakkında nefret dolu sözlerle dolduran internet trolleri idi.

Şu anda en büyük endişem Chicago hokeyindeki geleceğim değildi. İmajımı kaybetmek de değildi. Tüm düşüncelerimi işgal eden şey, insanlar benim hakkımda konuşmayı sevdikleri için en sevdiğim kişinin hedef tahtasına oturtulmasına göz yumuyor olmamdı.

Stevie'ye karşı aşırı korumacıydım, özellikle de kendisi ve vücudu hakkındaki düşünceler konusunda. Şimdi, ben ve benim berbat imajım yüzünden, bitmek bilmeyen yorumlar interneti sarmış durumdaydı, onu yerden yere vurup zaten mücadele ettiği iç çatışmalarını daha da derinleştiriyorlardı.

Acımasız sözler kendisinden ve ona yeterli olmadığını söyleyen küçük bir grup boktan insandan geldiğinde mesele değildi, ancak tüm internet bunu yapmaya karar verdiğinde? Korkarım benim sesim bu gürültüyü bastırarak kadar yüksek değildi.

Tabii ki insanlar interneti nefret yaymak için de kullandığından, yorumlar benim adıma sevinmekten ya da kiminle çıktığımı öğrenmelerinden dolayı heyecanlanmaktan ibaret değildi. İğrenç ve saldırgan yorumları, belden aşağı vurmaları nedeniyle endişeliydim çünkü bunların etkisini göstereceğinden korkuyordum.

Stevie'nin geçen hafta banyoda geçirdiği krizden sonra, bu ihtiyacı olan son şeydi.

Daha iyi düşünmem gerekirdi. Daha iyi bilmeliydim. Daha dikkatli, daha temkinli olmalıydık. İkinci kez düşünmeden ona benimle el ele binaya girmesini söylemiştim ve şimdi benim yüzümden bu karmaşanın ortasındaydık.

Zaferimizden sonra dünyanın zirvesindeydim ama sadece birkaç saat sonra her şey yerle bir olmuştu.

Çatı katım çok sakindi. Arka planda ne televizyon açıldı

ne de müzik çalıyordu. Etrafta sadece sessizlik hâkimdi. Bu sessizlik ürperticiydi, sanki ikimiz de konuşur konuşmaz başımıza bir bela geleceğini biliyor gibiydik.

Stevie için yatak odama bir fincan kahve daha götürdüğümde sabahın üçüncü kahvesini içiyordum. Gecenin büyük bir bölümünde ayaktaydım, oturma odasmda volta atıyordum ve internette geziniyordum. Onu son kez burada yalnız bıraktığımda nihayet uykuya dalmıştı.

Ancak bu sefer odama girdiğimde Stevie'yi uyanık, sırtı bana dönük, hâlâ yatakta yatarken buldum. Rosie'yi bir kolunun altına sıkıştırmış, diğer eliyle telefonunda geziniyordu ve odanın diğer ucundan bile ekranındaki görüntüleri tanıyabiliyordum. Bütün gece onlara bakmaktan zihnimde yer etmişlerdi.

Nefret dolu yorumları okuduğuna dair bana verdiği işaret ise fark ettirmeden gözyaşlarını silmeye çalışması olmuştu.

“Vee, lütfen bakma,” diye yalvardım yatakta yanına otururken. Kahvesini komodinin üzerine koyup telefonunu yavaşça elinden aldım. “Bu tür şeyleri okumana gerek yok.”

“İnsanlar neden bu kadar acımasız?” Sesi güçsüzdü, neredeyse duyulmuyordu.

“Bilmiyorum, tatlım. Anlamıyorum.”

“Menajerin aradı mı?” Umut. Gözlerinde çok fazla umut kırıntısı vardı.

“Hayır, henüz aramadı.” Uzun ve derin bir nefes verirken içimden hayal kırıklığı dökülüyordu. Rich her zaman ensemdeydi ve şimdi sessiz kalmaya mı karar vermişti? Hem de onun lanet olası yardımına ihtiyacım varken?

“İş arkadaşlarından bir haber var mı?” Elimi bacağında gezdiriyordum.

“Indy bana mesaj attı ama Tara'dan bir şey yok.” Başını salladı, bunun iyi bir şey olduğunu kendine hatırlattı. “Henüz.”

Onu incelerken, kız arkadaşımın genellikle yaydığı ateşi bulamadım. “Vee, iyi misin?”

Omuzları doğruldu, dudaklarında hüznü bir yarım gülümseme belirdi.

İkimiz de ne söyleyeceğimizden emin olmadığımız için aramızda bir sessizlik oluştu. “Binadan çıkabilir miyim?” diye sordu sonunda.

“Evet. Güvenlik bölgeyi boşalttı ama gitmeye karar verdiğinde seni dışarı çıkaracak birini ayarlayacağım.”

“Sanırım gitmeye hazırım.”

Kalbim sıkıştı. “Gitmek mi istiyorsun?”

Başını salladı, bakışlarını benimkilerden kaçırdı ama o mavi yeşillerde yüzen hüznü hâlâ görebiliyordum. “Gidip kardeşimle konuşmak istiyorum.”

Elbette gidebilirdi ama keşke gitmeseydi. Keşke burada kalıp benimle konuşsaydı. Bana nasıl hissettiğini söyleseydi. Ortaya çıkmaya hazır olup olmadığını söyleseydi ama bana söylemesine gerek yoktu çünkü yüzünden belli oluyordu.

Buna hazır değildi. Benimle anılmanın getireceği negatif ilgiyi kaldırabilecek durumda değildi ve ben de onu suçlayamazdım.

“Tamam,” diye kabul ettim. “Hazırlanmana müsaade edeyim o zaman.”

Stevie duş alıp giyindikten sonra beni ön kapının önünde bekliyordu. Kendine özgü buklelerini topuz yaptığı ve evine yürürken gizlenebilmesi için sweatshirtün kapüşonlu olduğu gözümünden kaçmadı.

Üzerine yağın acımasız sözler yüzünden yorgunluk güzel yüz ifadesini kaplamıştı ve kendimi şu anda olduğumdan daha hatalı hissedemezdim.

Bu şekilde incinmemesi gerekirdi. Ben olmasaydım en derin güvensizlikleri bu kadar güçlenmezdi.

Benim yüzümden saklanıyordu.

“Her şey yoluna girecek.” Ona sıkıca sarıldım, normalden biraz daha uzun süre tuttum çünkü gerçek buydu, her şey yoluna girecekti. Öyle ya da böyle, onun için her şeyi daha iyi hâle çevirecektim.

Eli kıvrılarak enseme dolandı ve beni kendine doğru çekti. Dudakları yumuşak olsa da öpüşünde çaresizliğin getirdiği bir his vardı ve neden olduğundan emin değildim. Bunun neden farklı hissettirdiğinden emin değildim.

“Seni sonra ararım.” Kelimeler ağızımdan çıkarken yüzüne bakıp midemdeki düğümünden kurtulmak için bir şeyler aradım ama işe yaramadı. Çöküşün eşiğindeymiş gibi görünüyordu.

Stevie koridordan geçip asansöre doğru yürürken gözlerimi kızımdan ayırmadım. Düğmeye basarken başı öne düşmüştü ama sırtının titremeye başladığını görünce birkaç hızlı adım atıp onu göğsüme çektim.

Çaresizce ağlaması hayatımda gördüğüm en acı verici şeydi, buna sebep olanın ben olduğumu biliyordum. Benimle olduğu için acı çekiyordu. İnsanlar benimle birlikte olduğu için onun hakkında nefret dolu şeyler söyleme hakkına sahip olduklarını zannediyorlardı.

Yüzünü göğsümden çekerek yanaklarını okşadım, başparmaklarımla şişmiş gözlerinin altındaki taze yaşları sildim. Sertçe yutkunurken kaşları çatılmıştı ve yüzünü kaplayan mağlubiyet, göğsümü suçluluk duygusuyla doldurmuştu.

Onları ciddiye almaması için ona nasıl yalvarabilirdim? Yalnızca kendi fikrinin önemli olduğunu ona nasıl hatırlatabilirdim?

Kelimeler boğazımda düğümlenirken asansör kapımın önünde durdu.

Üzgünüm.

Lütfen onları ciddiye alma.

Başkalarının senin hakkında ne söylediği neden umurunda?

Kelimeler kulağa doğru gelmiyordu. İkiyüzlü olduklarını hissediyordum çünkü aynı şeyi kendime de hatırlatıyor olmalıydım. İnternetteki kötü yorumlar sadece Stevie hakkında değildi. Benim hakkımda yazılanlar da vardı. Ben de kendime, hakkımda önemli olan tek düşüncenin hayatımdaki en yakın insanlar olduğunu hatırlatmakta aynı derecede zorlanıyordum.

Stevie asansöre bindi, bana bakıyordu. Bir yanım kolla-

rımı uzatıp kapıların kapanmasını engellemek istedi. Onu oradan çekip çıkarmak ve benimle konuşmaya zorlamak, ne kadar önemli olduğunu bildiğinden emin olmak istiyordum. Onu değerli olduğuna dair ikna etmek. Öte yandan, yalnız kalmak istiyordu.

Metal kapılar kapanırken eşiğin arkasında hareketsiz durdum. Stevie arkasındaki duvara yaslanıp başını ellerinin arasına gömene kadar bir süre dimdik ayakta durdu ve asansör kapandı.

Daireme geri dönerken suçluluk duygusu boğazıma çökmüştü. Onu bu şekilde görmekten dolayı gözlerim yanıyordu. Kızımın daha önce de incindiğini görmüştüm ama bu seferki başkaydı. Kendine güveni olduğu kadar güvensizliği de vardı. Bu sadece güne, ana ve etrafındaki insanlara bağlıydı. Şu anda, daha önce hiç görmediğim bir şekilde güvensizliği onu paramparça ediyordu.

Rosie'nin hırıltısı acıyı daha da artırırken, birlikte pencerenin önünde durup Stevie'nin rahatsız edilmeden caddenin karşısına geçmesini bekledik.

Öfkem artmaya devam ederek ezici endişeyi ortadan kaldırıyordu. Bu benim olduğu kadar Rich'in de kabahatiydi. Dün gece lanet olası telefonuma cevap verseydi ve ona ödeme yaptığım kadarıyla ilgilenseydi, o zaman bu durumda olmazdık.

Telefonumu elime aldım, arayacağımı ve bugün yüzüncü kez sesli mesajına ulaşacağımı düşünürken beni bekleyen bir mesaj gördüm.

Rich: *Ara beni. Şimdi.*

Rosie kanepeye kıvrılmış, sanki bir şeylerin ters gittiğini sezmiş gibi bana bakarken ben oturma odasında volta atıyordum. Telefonumu sıkıca kulağımda tutarak Rich'in cevap vermesini bekledim.

“Zanders, neler oluyor?”

“Aynı lanet şeyi ben de sana sormalıyım! Bütün gece hangi cehennemdeydin?”

“Her şeyi batıran sen olduğun hâlde bana bağıramazsın.”

“Ben mi batırdım? Ben mi batırdım?” Küçümseyici bir kahkaha patlattım. “Bunca yıldır bana zorla kabul ettirdiğin bu saçma imaj olmasaydı, bu karmaşanın içinde olmazdım. İnsanlar bir kız arkadaşım olmasını umursamazdı. Bunun ne kadar tuhaf olduğunu biliyor musun? Ligde kız arkadaşı olduğu için manşetlere çıkan tek adam benim.”

“Bu saçma imaj sana milyonlarca dolar kazandırdı. Sonra üstüne milyonlar daha. Ve sen bunun her saniyesinden zevk almıştın. Yalan söyleme, Zanders. Bu işte pek iyi değilsin.”

“Ayrılmak istiyorum. Artık bunu yapmak istemiyorum. Hayatımı huzur içinde yaşamak ve hokey oynamak istiyorum.”

“Anlamıyorsun, değil mi? Çıkış yok. Hokey dünyası için sen busun. İnsanlar bunu istiyor.”

“Bir şeyler değişebilir. Taraftarlar fikirlerini değiştirebilir. Ben değiştim. Her gece yeni bir kızla yatmıyor ya da her fırsatta kavgaya karışmıyor olmam, insanların beni izlemek istemeyeceği anlamına gelmiyor.”

“Bundan emin misin? İnternetteki yorumları okudun mu? İnternet siteleri seninle ilgili yorumlarla dolu. Ve inan bana Zanders, bu sandığın kadar kolay olmayacak. Bir marka, bir yaşam tarzı pazarlıyorsun. EZ’yi istiyorlar. Hokeye getirdiğin şey, buzda geçirdiğin altmış dakikadan daha fazlası. Bir kişilik ortaya koyuyorsunuz. Taraftarların içinden geçtiği biri. İnsanlar seni desteklemek için para ödüyor çünkü gelip buzda kafa tokuşturmanı izleyebiliyorlar. Her maç kolunda yeni bir hatunla oradan ayrılıyorsun ve tüm bunlar olurken kazandığın aptalca parayla seni etrafta dolanırken izlemekten hoşlanıyorlar. Sonra da senin yerine geçebilmeyi dileyerek evlerine, mutsuz küçük hayatlarına dönüyorlar. Kız arkadaşın olması kimsenin umurunda değil. Sadece fantezilerini ellerinden almanı istemiyorlar.”

“Bu benim sorumluluğumda değil.”

“Evet, öyle! Bu tam anlamıyla senin işinin bir parçası. Bu yüzden bu kadar para kazanıyorsun.”

“Gerçekten Chicago’nun internetteki birkaç yorum yüzünden benimle yeniden sözleşme imzalamayacağını mı düşünüyorsun? Bu saçmalık.”

“Onları okudun mu? Gelecek sezon için bütçesini şimdiden maksimuma çıkarmaya yakın olan Chicago’nun, takımı maddi olarak destekleyen taraftarların görüşlerini dikkate almayacağını sanıyorsan yanıliyorsun. Chicago senden kirli oynamanı, kargaşaya neden olmanı ve tribünleri magazin dergilerindeki pislikleri görmeye hevesli taraftarlarla doldurmanı bekliyor. Ve bu birkaç yorumdan daha fazlası. On binlerce. Zanders, bu hiç iyi olmadı.”

Onları okumuş muydum? Birkaç tane ama Stevie’yle ilgili olanlar benimle ilgili olanlardan daha çok ilgimi çekiyordu.

“Bunun olacağı konusunda seni uyarmıştım. Bütün sezon boyunca söyledim,” diye devam etti Rich.

Bu sözler zihnimde bir uyarı çanı çaldı. Çok fazla bağlantı vardı. Çok fazla tesadüf.

“Rich, muhabirler nerede yaşadığımı nereden biliyorlar?”

Bir an tereddüt etti. “Haftalardır hayranların orada bekliyor. Haberin yayılmayacağını mı düşündün?”

“Evet ama zamanlaması ve saklanmaları. Tuzak gibi görünüyor.”

“Bunu benim yaptığımı mı düşünüyorsun?” Küçümseyici bir kahkaha attı. “Ben bunun tam tersini istiyorum. Eski EZ’yi geri istiyorum. Chicago’ya kolay satılabilecek bir adam istiyorum. Olanlar isteyeceğim son şey.”

“Fotoğrafları ortadan kaldırmanı istiyorum.”

“Çok geç.”

“Sikerler, Rich! Onun hakkındaki yorumlar çok acımasız. Lütfen.” Ses tonumdaki çaresizlik fark edilmeyecek gibi değildi.

“Çok fazla yayıldı. Başka yolu yok. Ve ben olsam küçük kız arkadaşınla ilgili yorumlardan çok sana yönelik olanlar için endişelenirdim. Şu anda sana verebileceğim en iyi tavsiye, insanların nefret etmeyi sevdiği adama geri dönmen.”

Tavana bakarak yenilgiyle başımı arkaya attım. “Artık nefret edilmek istemiyorum.”

“En azından senin hakkında konuşuyorlar. En azından nihayet dikkatlerini çektik. Bizim istediğimiz de buydu. Yeni bir sözleşme için ihtiyacımız olan şey buydu. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada Chicago masadan kalkabilir. Seni başka nereye transfer edebileceğimize bakmaya başladım.”

“Bu doğru olamaz.” Sözlerim aceleyle ve telaşla söylenmişti. “En iyi hokeyimi oynuyorum. Finallerden bir seri uzaktayız.”

“O zaman neden onlardan haber alamadım? Sana bütün sezon nasıl bir adam istediklerini söyledim. Altın çocukları Maddison zaten ellerinde. Son beş yıldır bilet satan ikiliyi istiyorlar. Eğer bunu yapmayacaksan, başkasını bulurlar. Eminim çok daha ucuz birini.”

“Para umurumda değil. Sadece burada kalmak istiyorum.”

“Chicago’da kalmayı bu kadar çok istiyorsan, ne yapman gerektiğini biliyorsun. Ve bunu yapmak için sadece birkaç hafta kaldı.”

Raptors’ın üst yönetimine menajerim aracılığıyla değil de bizzat ulaşmam mevzuata aykırı olmasaydı, şu anda onları arar ve neler olup bittiğini sorardım. Ancak ne yazık ki yasal nedenlerden dolayı bunu yapamıyordum.

“Gitmem gerek, böylece bu karmaşayla başa çıkabilirim.” Rich telefonu bu sözlerle kapattı.

Köpeğimin yanındaki kanepeye oturduğumda endişe vücudumda dolaşıyordu. Rosie başını kolumun altına gömüp kucağıma yattı ama dizlerim titremeye devam ettiğinden hemen inip yanımdaki kanepeye uzandı.

Dün gece saatlerimi harcadığım web siteleri bugün yine ilk karşıma çıkanlarla aynıydı.

İnternete düşen meşhur fotoğraf, Stevie’yle benim apartmanın merdivenlerinden koşarak çıkarken arkadan çekilmiş hâlimizdi. Yüzüm omzumun üzerinden çevrilmiş, yapmaması

gereken bir şeyi yaparken yakalanmış bir çocuk gibi görünüyordum. Stevie'nin kestane rengi bukleleri her zamanki gibi dalgalanıyordu ve uzun ceketi, düğmeli gömleğiyle tek tip eteğini kapatıyordu. Yine de ceketi hâlâ vücudunu belli ediyordu.

Yorumların ardı arkası kesilmiyordu. Bitmek tükenmek bilmiyordu. Acımasızcaydı.

Vücudunu tanımlamak için kullandıkları kelimeler, bırakın en değer verdiğiniz kişiyi, en kötü düşmanınızın bile okumasını istemeyeceğiniz cinstendi.

Hepsi kıskançlık ve nefretten kaynaklanıyordu. Ben bunu biliyordum ama Stevie biliyor mu bilmiyordum. Kendi annesinin Stevie'nin hayatını nasıl kıskandığını bile göremiyordu. Bunu internetteki yabancıların yazdıklarından nasıl anlayacaktı? Ve sadece birkaç yorum değildi. Onu utandıran, ona isimler takan, vücuduyla alay eden binlerce yorum vardı.

Hepsi benimle birlikte olduğu içindi. İnsanlar benim hakkımda hep kötü konuşuyorlardı ve şimdi o da bu işe dahil olunca, sanki insanlar bunu ona da yapma hakkına sahip olduklarını sanıyorlardı.

Bu fotoğraf sadece onun arkadan çekilmiş hâliydi. Sadece paltolu bir figür. Kahkahalarından dolayı gözlerinin kenarları her kırışığında dizlerimin bağını çözen mavi-yeşil gözlerini görmüyorlardı. Yanaklarını süsleyen, ezberlediğim çilleri göremiyorlardı. Her gülümseyişinde içimi erittiğini göremiyorlardı.

Bunun da ötesinde, hiçbir fotoğraf onun zekâsını göstermiyordu. Mizah anlayışını. Vahşi cazibesini ya da son derece açık ve nazik kalbini. Hiçbir fotoğraf onun ne kadar tatlı olduğunu göstermiyordu.

Bunun bir önemi yoktu çünkü ona yöneltilen sonsuz nefret benim yanımda olmasından kaynaklanıyordu. Bu sabah ışığının sönüşünü izlemiştim çünkü o benimleydi.

Bunu yaşamak zorunda olmamalıydı.

Dikkatimi diğer yorumlara verdiğimde, sadece onları okumak bile midemi bulandırmıştı. Dün gece olduğundan kat kat daha kötüydüler. Başlangıçta, yorum bölümünde sadece spekülasyon vardı, tüm sezon boyunca nerede olduğumu merak ediyorlardı, fark ettikleri değişiklik hakkında yorum yapıyorlardı.

Ancak elbette internet ahmakları birbirlerinden besleniyordu ve söyledikleri şeyler kötünden daha kötüye gitmişti.

“Zanders’ın bu sezon bu kadar pasif olmasına şaşmamalı. Evcilik oynamakla meşgulmüş.”

“Onunla ilgili sevdiğim tek şey hangi seksi kızı becerdiğini görmektir, şimdi yok. Artık yokum.”

“Chicago’nun onunla yeniden sözleşme imzalamamasına şaşmamalı. Bu yorum bölümü gerçekleri konuşuyor. O artık eski bir popüler.”

“Ne kaltak ama.”

“Chicago onunla yeniden anlaşmayacak ama ben de kendi takımına gelmesini istemiyorum.”

Yanılmıştım. Her şeye sahip olabileceğimi düşünmüştüm. Her iki tarafa da oynayabileceğimi, hokey dünyasının beklediği pislik olurken kapıların ardında gerçek benliğimi sergileyebileceğimi düşünmüştüm. İşe yaramamıştı ve şimdi bu yüzden sözleşmemi kaybediyordum.

İçten içe hayranlarımın gerçek beni istemediğini biliyordum. Onlar şovmen, abartılı, savaşçı ve çapkın bir adam istiyorlardı ama bu maskeyi toplum içinde takmaya devam ederek iyi bir iş çıkardığımı düşünsem de açıkça öyle değildim. Kimse bunu yutmuyordu. Kimse yalanıma inanmıyordu.

Bu şöhret hayatım boyunca beni takip edecekti. Ben buydum. Ben hep böyleydim ve bunu değiştirebileceğimi düşünmek gibi bir hata yapmıştım. Kontratım uzatılır uzatılmaz, rol yapmayı bırakabileceğimi düşünmüştüm. Fakat kimse gerçek beni istemiyordu. Kimse gerçek beni desteklemek için para ödemiordu.

Eskiden nefretten beslenirdim. Nefreti arzularım ama

şimdi omuzlarıma inmiş ağır bir yük gibi hissettiriyordu. Beni hazırlıksız yakalamıştı. Üstelik bu kez, suçlanan sadece ben ve ismim değildi.

Ryan'ın uyarıları beynimde dolanıyordu.

“Vee'nin senin şöhretine bulaşmasını istemiyorum.”

“Kız kardeşim senin gördüğün ilgiyi kaldıramaz.”

Haklıydı. Bunu ona neden yapıyordum?

Benim için bir çıkış noktası yoktu ama onun için bir alternatif olabilirdi.

Hiç kimse beni ben olduğum için sevmeyecekti ve bu noktada, nefret etmeyi sevdikleri adam da olabilirdim.



BÖLÜM KIRK İKİ

STEVIE

Zanders için kalbim sızlıyordu. İnsanların onun hakkında söyledikleri şeyleri okudukça üzüliyordum. Ünlü bir sporcu olması insan olmadığı anlamına gelmiyordu. Ünlü olması incinmesini önlemezdi.

Bütün gün boyunca insanlar internette onu eleştirip en büyük korkusunu, yani hayranlarının onun kötü şöhrete sahip bir baş belasından daha fazlası olduğunu öğrendiklerinde onu sevmeyecekleri korkusunu pekiştiriyorlardı.

Sanırım artık bunun doğru olmadığını anlamıştı.

Bir sporcu olarak Zanders'a yönelik eleştiriler incitici olsa da bana yönelik eleştiriler de son derece acımasızdı. Ayrıca sadece bedenimle ilgililerdi.

Bu insanlar beni tanımıyorlardı. Nasıl göründüğümü bile bilmiyorlardı. Tek gördükleri bir paltonun altında gizlenmiş vücudumdu ama erkek arkadaşım tanınmış biri olduğundan, daha önce onunla birlikte görmeye alışkın oldukları kadınlarla beni kıyaslıyorlardı. Onlara benzemediğim için vücudumu aşağılayabileceklerini düşünüyorlardı.

Yalan söyleyemeyecektim, canım yanıyordu.

Bu sözler yıllardır bana söylenen, pasif - agresif annemin ve sığ arkadaşlarımdan düşündüğü ama asla dile getirmediği sözlerdi. Fakat on binlerce yabancı, aklınızdan çıkarmak için çok uğraştığınız olumsuz düşünceleri desteklediğinde, bu sözler çimentoya dönüşüp her çatlağı dolduruyor, yerleşiyor ve her fikrinizi etkileyebiliyordu.

Ünlü bir kardeşim vardı, yıllarca onun spot ışıklarından saklanmışım çünkü bu ilgiyi kaldıramayacağımı biliyordum. Ne var ki spot ışığı beni bulmuştu ve her ne kadar yorumlar canımı yaksa da son altı ay içinde onları bir dereceye kadar ayırabileceğim kadar büyümüşüm. Kötü niyetli insanlar iyi niyetli insanları kırabiliyorlardı ve söylediklerinin çoğu gerçekte benimle ilgili değildi.

Doğruyu söylemek gerekirse, bütün gün kafamın içinde dönüp duruyorlardı ama bu noktada önüme bakmaktan başka yapabileceğim bir şey yoktu.

“Herhangi bir ilerleme var mı?” Ryan karşımdaki koltuktan sordu. Laptopu açık, parmakları bir şeyler yazarken bir yandan da kaydırıyordu.

“Yakınlarda bir şey yok.” Gözlerimi kısarak kendi bilgisayar ekranıma baktım. “Aslında Boston ve Seattle merkezli şirketler var ama şimdilik bu kadar.”

“Bu söz konusu bile olamaz. Chicago’dan ayrılmayacaksın.”

Ayrı ayrı, yerel iş ilanları için internette arama yapmaya devam ettik. Bu sabah Zanders’ın evinden kardeşimin tavsiyesini almak için ayrılmıştım. İlgili odağı olmaya alışkın biri olarak, bundan sonra ne yapacağım konusunda onun rehberliğine ihtiyacım vardı ve eve döner dönmez Ryan’la birlikte yeni bir iş aramaya başlamamın zamanının geldiğine karar vermiştik.

Fotoğraftaki kızın ben olduğumu kimse bilmeseydi de adımın duyulması an meselesiydi. Bugün ya da dün geceki fotoğraftan olmasa da eninde sonunda ortaya çıkacaktım. Zanders ile tüm kariyeri boyunca gözlerden uzak kalmamız imkânsızdı.

Eve döner dönmez telefonumu kapatmıştım, internetteki kötü yorumları daha fazla okumaya gücümün yetmeyeceğini biliyordum. Benim hakkımdakiler korkunç derecede aşağılıktı ama Zanders hakkındakiler daha da acı veriyordu ve en sevdiğiniz kişi hakkında çirkin sözler okumak bir daha yaşamak istemediğim özel bir işkence türüydü. Son birkaç haftadır Zanders'ın şöhreti beni çok rahatsız etmişti, bu durum giderek daha da cesaret kırıcı bir hâl alıyordu. Ancak bu sabah her şey zirveye ulaştığında, onun için aşırı derecede üzüldüğümünden duygularımı dışa vurmaktan kendimi alamadım.

Zanders dayanıklı biriydi. Kalın bir kabuğu vardı ve yıllardır bu işi yapıyordu. Tüm bunlar benim için henüz çok yeniydi, insanların bu kocaman kalbi görmezden gelmesine daha ne kadar dayanabilirdim bilmiyordum.

Onun dünyaya kendini açmasından ve gerçeği söylemesinden başka bir şey istemiyordum. Onda tahmin ettiklerinden daha fazlası olduğu için ondan vazgeçiyorlarsa ve eğer ona cephe almak daha eğlenceli olduğu için onu desteklemek istemiyorlarsa... Bu Zanders'tan çok onlar hakkında bir şey ifade ederdi.

“Havayolu sektöründen tamamen çekilip başka bir şey yapma konusunda ne düşünüyorsun?” Ryan bilgisayar ekranının üzerinden baktı.

“Bunu düşündüm ama başka ne yapabilirim bilmiyorum. Dokuzdan beşe bir işte çalışmayı gerçekten istemiyorum çünkü o zaman sadece hafta sonları barınakta olabilirim. Uçmanın sevdiğim yanı da bu. Günlerce ya da haftalarca izinli olabiliyorum.”

“İş arkadaşın sana ulaştı mı? Yetkili olan.”

“Emin değilim. Eve gelir gelmez telefonumu kapattım.”

“O zaman rahat olabilirsiniz. Bunu çözmek için biraz zamanın var. Takım kazanmaya devam ederse, sezonun bitmesine sadece birkaç hafta kaldı. Yaza kadar idare edebilirsiniz, etmesen bile ihtiyacın olan her konuda sana yardımcı olacağımı biliyorsun.”

“Kazanmaya devam edecekler,” diye onu temin ettim.

Sözlerim Ryan’dan çok kendime bir hatırlatmaydı. Bugünkü endişelerimin çoğu, bu iğrenç yorumların kariyerinin en önemli sezonunun son birkaç haftasında Zanders’ı nasıl etkileyeceğiydi. Finallere çok yaklaştımlardı. Yeni bir kontrata çok yaklaştımtı. Bu kadar iyi oynarken kendinden şüphe etmesini istemiyordum.

Chicago ona yeni bir kontrat verene kadar sezon sonuna kadar böyle görünmek zorunda kalsa bile bununla başa çıkabilirdik. Sona çok yaklaştım durumdaydık.

“Belki sana kendi takımında bir iş bulabilirim?”

“Kesinlikle olmaz.”

Ryan daha itiraz edemedi kapı çaldı. Sorgulayan bakışlarımız tekrar birbirimizi bulmadan önce ikimiz de girişe doğru yöneldik.

“Ben bakarım.”

“Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden dışarı bak, Vee.” Ryan’ın sesi endişe doluydu. Dün gece ve bu sabah olanlardan sonra her zamankinden daha korumacı davranıyordu. Binamız olabildiğince güvenlikliydi. Rastgele bir muhabir koridorda durup benimle konuşmak için bekliyor olamazdı.

Gözetleme deliğinden baktığımda ahşap bariyerin arkasında, kafasında kapüşonu ve omuzları çökük, çok etkileyici bir adam duruyordu. Yüzünü göremesem bile onu her hâlden tanıyabilirdim.

Şu anda duruşu biraz bozguna uğramış olsa da otoriter varlığı onu tanımamı kolaylaştırıyordu.

“Zee, burada ne yapıyorsun? Geldiğini gören oldu mu?” Kapıyı açıp arkasındaki boş koridoru kontrol ederken başımı sağa sola çevirdim ama dikkatim tekrar Zanders’a yöneldiğinde kalbim parçalandı.

Parıldadığını görmeye alıştığım ela gözleri donuk ve benimsilerden uzaklaştımtı. Her ortaya çıktığında içimi eriten o arsız gülümsemesi ortalıkta görünmüyordu.

YÜKSEK UÇUŞ

“Aramaya çalıştım ama telefonun doğrudan sesli mesaja düştü.” Ses tonu her zamankinden çok daha yumuşaktı. “İçeri girebilir miyim?”

Kenara çekilip içeri girmesi için kapıyı araladım. Zanders içeri girerken başını öne eğdi; kardeşime ya da bana bakmadı. Gözlerim Ryan’inkilere kaydı ve aramızda hızlı, sözsüz bir konuşma gerçekleşti.

“Dom’a onunla kısa bir çekim için buluşacağımı söyledim, o yüzden sizi yalnız bırakayım.” Ryan koltuktan kalktı, spor çantasını kaptığı gibi kapıya yöneldi.

“Ryan,” diye araya girdi Zanders bir an duraklamadan önce. “Manşetler için özür dilerim.”

Kardeşim kapıyı arkasından kapatıp bizi yalnız bırakmadan önce anlayışla başını salladı.

“Zee, ne oldu?” Koluna hafifçe dokundum ama gözleri dokunuşumdan kapandı ve midemdeki düğüm daha da büyüdü.

Cevap vermedi.

Kanepeye oturdum, bu rahatsız edici konuşma için kendimi daha rahat hissetmeye ihtiyacım vardı. “Oturmak ister misin?” Yanımdaki koltuğu işaret ettim.

Tek kelime etmeden başını salladı, bir yandan da bana bakmayı reddediyordu.

“Zee, neler oluyor? Beni korkutuyorsun.”

Sonunda ela gözleri benimkilerle buluşup kaşları pişmanlıkla çatıldığında içlerindeki sonsuz suçluluk dünyasını görmeme izin verdi.

Boğazım düğümlenirken kalbim yerinden çıkacak gibi hızlı atıyordu. Şimdiden acımaya başlamıştı. “Yapma,” diye uyardım. “Lütfen yapma.”

Derin bir nefes aldı. “Vee...”

“Hayır,” diye umutsuzca sözünü kestim. “Bunu yapamazsın.”

“Vee, benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun.”

“Dur. Lütfen bunu yapma,” diye yalvardım.

Dikkatini duvara çevirmeden önce tereddüt etti. “Sen ve ben... biz sadece-” Başını salladı, cümlesini bitiremiyordu.

“Fotoğraflar yüzünden mi? Daha dikkatli olacağız. Ben... Ben daha dikkatli olacağım.”

“Mesele sadece fotoğraflar değil.” Zanders gözlerini sıkıca kapattı ve tekrar açtığında tüm duygular kayboldu. Odanın diğer ucunda, karşımda durup göz teması kuramadan uzaklara bakarken sanki şalteri indirmiş gibiydi. “Dürüst olalım. Eninde sonunda bunun sona ereceğini biliyorduk.”

“Ne? Hayır, bunu bilmiyorduk! Ben bunu bilmiyordum!” Kanepeden kalktım, bedenim çaresizlik tarafından ele geçirilmişti. “Bir kere bile sonumuzun geleceğini düşünmedim, Zee.”

“Hadi ama Stevie. Başından beri kim olduğumu biliyordun. Ben her zaman ben olacağım. İlk tanıştığımızda doğru izlenime kapılmıştın. Değişebileceğimi sanmıştım ama değişemem.”

“Bunun nedeni insanların internette söyledikleri mi?”

Hızla başını iki yana salladı.

“O zaman ne? Çünkü daha bu sabah her şeyin yoluna gireceğini söylemiştin. Her şeyin yoluna gireceğine söz vermiştin.” Çıkmaya çalışan boğuk sesleri susturmak için ağzımı kapattım. “Lütfen, bunu yapma.”

“Ben sadece... bunu daha fazla yapamam.” Karşımda duran adam, son birkaç ayımı âşık olarak geçirdiğim adam değildi. Nerede olduğunu bilmiyordum ama burada değildi.

Söylenecek doğru kelimeleri bulamadım. Bunu durdurmak için ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. “Yanlış bir şey mi yaptım?” diye sordum.

Sonunda bir anlığına duygularını belli etti. Gözleri kapanırken yüzünü acı kapladı ve vücudunu hafifçe benden uzaklaştırdı. Yutkunurken başını salladı, konuşamıyordu.

“Düzeltebilir miyim?”

Başını tekrar yavaşça sallayarak dudağını ısırıp ve gözlerini benim haricimde başka bir şeye dikti.

“Bana bak!” Odanın öbür ucundan umutsuzca bağırdım.

YÜKSEK UÇUŞ

“Eğer kalbimi kırarsan, en azından bunu yaparken yüzüme bak.”

Ela gözleri beni buldu ve bu konuşmaya başladığından beri ilk kez onu okumama izin verdi. Yalan söylüyordu. Sık sık yalan söylemediği için ne zaman denese gerçekten başarısız olurdu. Şu anda yalan söylediğini anlayabiliyordum.

“Menajerin bir şey mi söyledi?”

Yanıt vermedi. Zanders başını sallamadı ya da tek kelime etmedi çünkü doğru bir noktaya parmak basmıştım.

“Ne oldu? Benimle olduğun için mi? Benim yüzümden mi yeniden sözleşme imzalamayacaksın?”

Sonunda, “Senin yüzünden değil,” dedi. “Ama artık bunu yapamam.”

“Neden?”

Derin, teslim olmuş bir iç çekti. “Sana verecek bir cevabım yok, Vee-”

“Bana öyle deme,” diye bağırdım. “Bunu yaparken bana böyle hitap edemezsin.”

Bir keskin nefes daha aldı. “Stevie, seni incitmeye çalışmıyorum.”

“Pekâlâ, bu konuda oldukça başarısızsın.”

“Seni incitmek istemiyorum ama benimle birlikte olduğun için devamlı incineceksin.”

“Bunun nedeni insanların internette söyledikleri, değil mi?” Küçümseyici, bilmiş bir kahkaha attım. “Bunu *yabancıların* söyledikleri yüzünden yapıyorsun.”

Yine cevap vermedi, böylece bana cevabı vermiş oldu.

Vücudumun her bir parçası sızladı. Kalbim acıyordu. Ciğerlerim yetersizdi. Gözlerim yanıyordu. Sözleriyle beni ayağa kaldıran, bana yeterli olduğumu hatırlatmakta bu kadar kararlı olan, diğer herkesin gürültüsünü bastıran adam şimdi başkalarının söylediklerini dikkate alıyordu.

Yutkunarak, kaçmak isteyen duygularımı zapt etmeye çalıştım ama neredeyse sınırdaydılar ve onları dizginlemek

giderek zorlaşıyordu. “Benden utanıyor musun?” Sesim son sözcükte çatallaştı ve neredeyse duyulmayacak hâle geldi.

Sonunda Zanders’ın soğukkanlı ifadesi eriyip bana doğru hızlı bir adım attığında ses tonu çıldırmışa döndü. “Stevie, kesinlikle hayır-”

Mesafemi korumak ve daha fazla yaklaşmasını engellemek için ellerimi önümde tuttum.

“Sana karşı hissettiklerimi tanımlamak için kullanacağım son kelime utanmak olurdu.” Gözleri ona inanmam için yalvarıyordu. “Seninle birlikte olmaktan gurur duyuyordum.”

Duyuyordum.

“Bunu neden yapıyorsun?”

Yine cevap vermedi, kıpırdamadan bana bakmaya devam ederek sessizce kabul etmem için yalvardı.

“Cevap ver bana!”

“Çünkü değişemem! Kim olduğumu ya da insanların beni nasıl gördüğünü değiştiremem. Bu şöhret kariyerimin geri kalanında beni takip edecek ve seni de onunla aşağı çekmeyi kabul edemem.”

“Bu saçmalık.”

“Sana doğruyu söylüyorum!”

“Hayır, bana gerçeğin bir *versiyonunu* anlatıyorsun. Ama asıl gerçek şu ki, kim olduğun konusunda dürüst olmaya başlayabilirsin. Rol yapmayı bırakabilirsin ama yapmıyorsun çünkü kendini başka bir takımında bulmaktan korkuyorsun. Taraftarların gerçek yüzünü görmesine izin verirsen bundan hoşlanmayacaklarından ve Chicago’nun seninle yeniden sözleşme imzalamayacağından korkuyorsun, öyle mi?”

Neden sorduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu, cevabı zaten biliyordum.

İnançsız bir kahkaha atarken hayal kırıklığı içinde başımı ona doğru salladım. “Sen bir korkaksın, EZ.”

Gözlerini bana dikti. “Bana EZ *deme*. O ben değilim.”

“Değil misin? Çünkü bu rolü oynamakta kararlı görünüyorsun. Manipüle etmesi kolay. Kontrol etmesi kolay.”

Zanders bir anda rol yapmayı bıraktı. Buraya geldiğinden beri sakladığı duyguları sonunda ortaya çıktı. Yenilmiş durumdaydı ve bulunduğu her yere hükmeden bir adama göre bu dairede küçük görünüyordu.

“Stevie, takımı değiştirmek zorunda kalırsam yalnız kalacağım.” Güçlü sesi birden titredi. “Ailem burada ve ben daha önce de ailemi kaybettim. Yalnızdım ve bunu tekrar yaşayamam.”

“Asla yalnız kalmazdın. Nereye gidersen git seninle gelirdim.”

Zanders’ın yüzünü şaşkınlık kapladı. “Hayır, yapmazdın. Ryan burada. Barınak burada. Gitmene imkân yok.”

“Nereye gidersen git seninle gelirdim ama bana fikrimi hiç sormadın.”

Yüz ifadesindeki suçluluk duygusu, sanki kararını yeniden düşünüyormuş gibiydi. Gözleri benimkilere kilitlenirken göğsünde şaşkın bir nefes düğümlendi. Zanders yavaşça bana doğru adım attı ve bu sefer ben de ona izin verdim. Kollarım açıp omuzlarıma doladığında onu durdurmadım.

Başımı göğsüne gömüp kokusunu içime çektim, gideceği için ezberlemeye çalışıyordum ama aynı zamanda buna gerek kalmayacağına dair umut besliyordum çünkü artık onsuz geçen günüm olsun istemiyordum.

Yumuşak dudakları yavaşça boynuma ve çeneme öpücükler kondururken, her biri onları son kez hissediyor olabileceğim düşüncesiyle tenimi yakıyordu. Dokunuşuyla içim erirken öpücüğü yanağımda biraz daha uzun kaldığında, beni istemesine ihtiyaç duyuyordum. Beni sevmesine.

Beni seçmesine.

Fikrini değiştirmesine ihtiyacım vardı. Bir parçam beni tutuş şeklinden fikrini değiştirdiğini hissettiğim konusunda ikna olmuş durumdaydı. Sanki asla bırakmayacakmış gibiydi ve bu benim için hiç sorun değildi.

Dudaklarımın köşesine umutsuz bir öpücük daha kondurduğunda bunun son öpücük olduğunu anladım.

Kulağıma, “Özür dilerim, Vee,” diye fısıldadı. Kalbim paramparça olmuş, içimdeki bütün umutlar kaybolmuştu.

Bunu söyledikten sonra beni bıraktı ve sırtını dönerek uzaklaşmaya başladı.

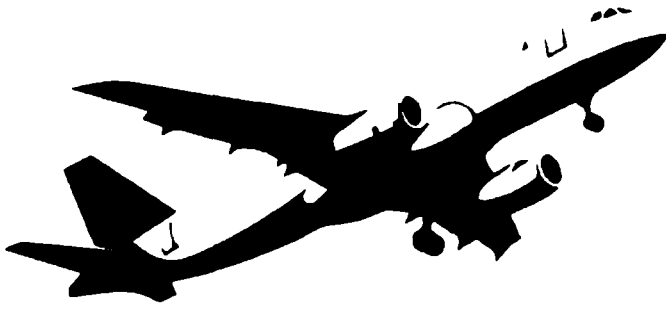
“Neden sana âşık olmama izin verdin?” Gözyaşlarım izinsiz olarak yanaklarımdan aşağı süzülürken odanın diğer ucundan bağırdım.

Bu, Zanders’ın ön kapıya doğru giderken duraklamasına neden oldu, sırtı bana dönüktü.

“İlk tercihinin ben olduğumu söyledin ve ben de sana inandım.”

Zanders’ın nefes alışverişiyle sırtı titrerken kolunu hızla yüzüne sildi ve dairemden çıktı.

Kapı arkasından kapanır kapanmaz, saklamakta iyi bir iş çıkarmadığım her duygu yüzeye taşarak beni boğarken, kanepeye kıvrılıp az önce kaybettiklerimin acısının üzerimden akıp gitmesine izin verdim.



BÖLÜM KIRK ÜÇ

STEVIE

Bugün iş yerine hasta olduğumu söylemeliydim. Yalan değildi. Kalp kırıklığı bedenime işlemiş durumdaydı ve sanırım bu en kötü hastalık olabilirdi.

Elbette daha önce de terk edilmişim ama bu seferki tamamen farklıydı. Önceki ilişkilerim onunla yaşadığımın yanında hiçbir şeydi. Hâlâ hayatta olan birini kaybetmenin yaralarını sarmaya çalıştığım şu günlerde, tarifi zor bir yas döneminin içindeydim. Hâlâ karşı sokağında yaşayan bir adamın yasını tutuyordum. Bir bakıma, bunun birini ölümle kaybetmekten daha çok acı verdiğini söyleyebilirdim. Bu tür kayıplar sizi öylece bırakıp gitmezdi.

Öte yandan Zanders bunu yapmıştı. Artık hayatımda olmayı tercih etmişti ve ben de bunun yasını tutmak zorundaydım.

Ondan nefret etmek istiyordum. Onunla ilgili her şeyden nefret etmek istiyordum çünkü birinden nefret etmek, karşılığında sizi sevmediğinde onu sevmekten çok daha kolaydı.

Onu seviyordum ve bu en acı veren hatırlatıcıydı.

Kalbim şimdiye kadar hiç son birkaç günde olduğu kadar sızlamamıştı. Acıyı vücudumdaki her sinirde hissedebiliyor-

dum. Aklımda onunla ilgili bulanık olmayan tek bir düşüncem bile yoktu. Bizimle ilgili. Sanki tüm varlığım onun artık benim bir parçam olmadığını sindiremiyordu. Beni istemediğini kabullenemiyordum.

Yatağım hiç bu kadar boş, gecelerim daha önce hiç yanımda Zanders ve Rosie yokken olduğu kadar huzursuz hissettirmemişti. Yemeğimin tadı hiç bu kadar tatsız olmamıştı ve günler hiç bu kadar uzun gelmemişti.

Zamanın tüm yaraları iyileştirmesi gerekirdi, oysa ağır çekimde seyrediyordu. Dakikalar saatler gibiyken nasıl iyileşebilirdim ki?

Sürekli onu düşünüyordum ve onunla ilgili her küçük şeyi özlüyordum. Bana bahsettiği güveni özlüyordum. Beni gördüğü anda gülümsemesiyle eritmesini özlüyordum. İşim bittikten sonra onun hazırlanmasını beklemek için harcadığım fazladan yirmi dakikayı bile özlüyordum.

En çok da beni ne kadar sevdiğini düşünmeyi özlüyordum ve keşke kalması için yeterli olabilseydim.

Bana hiç ulaşmamıştı, tek bir telefon ya da mesaj dahi atmamıştı. Bu onun için temiz bir ayrılıktı, oysa benim için tüm dünyamı darmadağın eden bir spirale dönüşmüştü ve onu tekrar nasıl toplamaya başlayacağımı bilmiyordum.

Indy nazikçe, “Bunun için hazır mısın?” diye sorduğunda ekip Chicago’da uçağa binerken biz de mutfakta bekliyorduk.

Donuk ve yorgun gözlerim girişe doğru kaydı. “Biraz bile değilim.”

Yarın akşam üçüncü karşılaşma vardı. Zanders ilişkimizi bitirdiğinden beri ilk deplasman maçıydı ve Seattle’a gidiyorduk. Şaşırtıcı bir şekilde, hayatımda ilk kez Nashville’e geri dönmeyi diledim.

O şehirle özdeşleşmiş, tekrar hatırlamak istemediğim bazı anılar vardı. Zanders ve benim için her şeyin değişmeye başladığı yerd. Nashville bana yeterli olmadığını hissettiriyordu ve şu anda hatırlatılmaya ihtiyaç duyduğum son şey buydu.

YÜKSEK UÇUŞ

Gerçekten de en çok düşündüğüm şey buydu. Tüm bunlardan daha önemlisi, Nashville babamın olduğu yerdi ve bazen kızların babalarına ihtiyacı olabiliyordu.

“Vay canına,” diye soludu Indy. “Bok gibi görünüyor.”

Sözleri beni sersemlemiş hâlimden çekip çıkarırken, kendime gelmemi ve başımı kaldırıp bakmamı sağladı. Zanders tam orada, çıkış sırasında, kıpırdamadan duruyordu ve gözleri benim üzerimdeydi.

Sanki içindeki ışık sönmüş gibi donuk bakıyordu. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama gerçekten de berbat görünüyordu.

Zanders bakışlarımı yakaladı ve koridorda hareketsiz dururken beni izledikçe dökülmemiş yaşlar gözlerimi yakmaya başladı. Burada, iş yerinde ağlamayı istemiyordum, beni ne kadar kırdığını görmesine izin vermeyecektim.

Kaşları çatılmıştı ve dudaklarının köşeleri aşağıya dönüktü. Üç parçalı takım elbisesi kırış kırıştı. Ayrıca ceketiyle yeleğinin tonları farklıydı. Saçlarını kestirmesi ve tıraş olması gerekiyordu ama ne kadar dağınık görünürse görünsün, gözlerimi ondan ayıramadım.

Yüzü günlerdir zihnime kazınmış durumdaydı. Gözlerim açıkken de kapalıyken de gördüğüm tek yüz oydu ve şimdi karşımda olduğu için başka bir yere bakmayı reddediyordum.

Ancak ne yazık ki Tara önüme dikilerek görüş alanımı mahvetti.

“Sen olduğunu biliyorum.” Kalbim sıkıştı.

“Ne?”

“Fotoğraftaki. Sen olduğunu biliyorum.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Saçmalamayı kes, Stevie. Bir süredir şüpheleniyordum.”

Gerçeği yutmaya çalışırken boğazım düğümlendi, üstünü örtecek bir yalan arıyordum. Ancak hayatım son birkaç gündür devasa bir karmaşadan başka bir şey değildi ve bu noktada artık hiçbir şeyi umursamıyordum.

“Ne yapacaksın? Beni şüpheyle kovacak mısın? Hadi bakalım.”

Tara'nın kafası hafifçe geriye gitti, kendimi bu şekilde savunmama şaşırılmış gibiydi. “Teyit aldıktan sonra yapacağım.”

“Kulağa harika geliyor.” Sesim dengeliydi. “Şimdi, eğer işime geri dönebilirim, bu harika olacak.” Koridoru işaret ettim. “Görünüşe göre herkes uçakta, o yüzden yola çıkmalıyız, ne dersin?”

Tara duruşunu düzeltti, beni incelemeye çalışırken daha dik durdu. “Çıkış sırasına geç,” diye emrederek sırtını bize döndü ve koridorda ilerlemeye başladı.

Indy, “Benim yapmamı ister misin?” diye teklifte bulundu.

“Hayır.” Omuzlarımı geriye attım. “Bu benim işim. Yapabilirim.”

Uzun zamandır takınmak zorunda kalmadığım sahte özgüven maskemi takıp çıkış sırasına doğru yürüdüm. Gözlerin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama bakışları görmezden gelmeye çalıştım. Bu adamların internetteki kötü yorumları görmemiş olmalarına imkân yoktu ve hepsi benim fotoğraftaki kız olduğumu biliyordu.

Dürüst olmak gerekirse utanç vericiydi ama sadece günü atlatmaya çalışıyordum.

Gözlerimi yerden ayırmadan Maddison ve Zanders'a yöneldim. “Size çıkış sırası hakkında bilgi vermeme hazır mısınız?”

Zanders rahat bir nefes alarak, “Stevie,” dedi. Dikkatimi çekmeye çalışıyordu.

“Hazır mısınız?” Tekrar sordum. Bu kez gözlerim Maddisona çevrildi, cevap vermesi için yalvarıyordum. Böylece bu işi bitirip bir kez daha mutfağa saklanabilirdim.

Çok kötü durumdaydı. Bana bakışından belli oluyordu, sonunda başlamama izin vermek için başını salladı.

Onlara tüm sezon boyunca verdiğim acil durum brifinginin aynısını tekrarlarken Zanders'ın gözleri hep üzerimdeydi. İkisinin de bunu ezberlediğinden neredeyse emindim, yine de

YÜKSEK UÇUŞ

Zanders her kelimeye dikkatle odaklanmış, ona bakmam için yalvarıyordu. Ancak bakamadım. Çok fazla canımı yakıyordu.

Bu eskiden keyifliydi. Her kalkıştan hemen önce onu görmek için mükemmel bir bahaneydi ama bu sefer nefret etmiştim.

“Acil bir durumda yardım edebilecek durumda mısınız?”

İlk önce Maddison’a baktım. “Evet,” diye cevap verdi, gözleri Zanders’a kaydı, en iyi arkadaşıyla benim aramdaki gerginlikten rahatsız olduğu belliydi.

Zanders’a bakmayı reddederek, boşluğa bakıp onun evet demesini bekleyerek dikkatimi dağıttım.

Kuralları biliyordu. Gitmem için evet demesi gerektiğini bilmesine rağmen sessizliğini korudu, ben de tekrarladım: “Acil bir durumda yardım etmeye istekli ve muktedir misiniz?”

“Stevie.” Ses tonu çaresizlik kokuyordu.

“Acil bir durumda yardım edebilecek durumda mısınız?”

Yavaşça öne doğru eğildi. “Bana bakabilir misin?”

Ses tonunun hüzünlü olması umurumda değildi. Şu anda işimi yapmak zorundaydım ama bana izin vermiyordu. Benden ayrılan oydu ve işte burada, beni önünde durmaya zorluyordu. Bu eşsiz bir işkence şekliydi.

“Lütfen bana bak,” diye yalvardı.

“Soruya cevap verebilir misiniz?”

Onun yenilmiş bir hâlde koltuğuna çöküşünü izledim. “Evet. Yardım etmeye istekliyim ve edebilirim.”

Duymam gereken tek şey buydu, ben de güvenli alanıma geri dönmeye hazır bir şekilde uzaklaştım. Bugün bu uçakta kendimi güvende hissedebileceğim tek bir yer bile yoktu. Her zamankinden daha küçük ve daha sıkıştıktı.

Zanders ön kolumu tutup durmamı istemeden önce sadece iki adım atabilmişim. Ne yazık ki fiziksel temasa hazırlıklı değildim ve dokunuşu tenimi yakarak bedenime onu ne kadar özlediğini hatırlattı.

Eline baktığımda ilk fark ettiğim şey serçe parmağındaki eski yüzüğüm oldu. Neden hâlâ onu takıyordu? Çıkartmasını

istiyordum çünkü yüzüğün elinde olmasının çok fazla anlamı vardı ama aynı zamanda bunu asla yapmamasını da diliyordum.

Yaptığım bir başka hata da bakışlarımı ona çevirmektir. Ela gözleri donuktu ama dikkatimi çekebilmek için umutluydu. Kaşları çatılmış, kalıp onunla konuşmam için yalvarıyordu. Konuşmak için ağzını açmadan önce âdemelması kalın bir yutkunmayla hareket etti. Konuşmadan onu durdurdum.

“Bir şeye mi ihtiyacın var? Bir içkiye? Yastık? Yiyecek bir şey? Bilirsin işte, artık senin için sadece bir uçuş görevlisiyim.”

Maddison’ın başı sanki sözlerimden yaralanmış gibi koltuk başlığına düştü.

Zanders’ın yüzü sözlerimin neden olduğu fiziksel acıyı yansıtıyordu ama umurumda değildi. O beni incitmişti. Yaşadıklarımın küçük bir parçasını hissetmesi adil olurdu.

Bu bir yalandı. Onu acı çekmesini dileyemeyecek kadar çok seviyordum ama kendime dönecek olursam, şu anda kendimi nasıl iyi hissedeceğimi bilemiyordum. Ya da herhangi bir anda, gerçekten.

“Sanırım soda?”

Sert bir nefes vererek hızla gözlerini kaçırdı ve nihayet kolumu bırakıp gitmeme izin vermeden önce başını salladı.

Bakışlarımı mutfağa dikerek ayaklarımın beni olabildiğince hızlı bir şekilde oraya götürmesini diledim ve saklanana kadar yüz ifademi bozmamaya çalıştım.

Çalışma alanımıza adımımı atar atmaz Indy, “Çok havalısın,” diye iltifat etti. “Ama ağlamak için bir dakikanı ayırmak istersen, ben seni kollarım.”

“Tamam.” Sesim titredi. “Sadece bir dakikalığına.”



Seattle’a giden uçağın kalan bölümünü arkada saklanarak geçirmiştim. Rio bir ara kafasını içeri uzatıp Zanders ve benim bütün yıl herkesin arkasından iş çevirdiğimizle ilgili bir şaka yaptı ama ben gülümsemeye bile tenezzül etmeyince hatasını anladı.

Görünüşe göre Maddison dışında takımdaki hiç kimse ayrıldığımızı bilmiyordu. Bunun iyi mi, yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin olmamakla birlikte, bundan bir anlam çıkarmamaya dikkat ettim. Günün sonunda ilişkimiz bitmişti, bu yüzden kendime biraz umut ışığı yaratmak için çırpınmak, ömür boyu süreceğine inandığım kalp kırıklığımı daha da derinleştirmekten başka bir işe yaramazdı.

İş üniformamın içinde olmak bana Zanders'ın onu giyerken ettiği iltifatları hatırlattı, bu yüzden otel odama girer girmez üniformamı çıkarıp en rahat eşofmanlarımı giydim. Tabii ki bu da bana onu hatırlatıyordu. Bana hediye ettiklerini yanına bile almamıştım ama önemli değildi.

Otel odam Seattle Great Wheel manzarasına bakıyordu, tam da deniz kenarındaydı ancak her şey ne kadar muhteşem gözüксе de bana Chicago'daki Navy Pier'i hatırlattı. Bu da bana Zanders'ın apartmanını, o da bana Zanders'ı hatırlattı.

Beynimin onu Chicago'daki hayatımın her parçasıyla ilişkilendirmesinden nefret ediyordum. Keşke her gün her saniye onu düşünmeseydim. Şehir onunla olan anılarımla doluydu ve bunu nasıl sileceğimi bilmiyordum. Hayatımın her parçasını ele geçirmişti.

Chicago kalbimde Zanders'ı temsil ediyordu ve Kuzey Amerika'da birlikte ziyaret ettiğimiz neredeyse her şehir de öyleydi.

Odamdaki tüm ışıkları kapatarak kendimi yorganın altına gömdüm, karanlığın bana biraz uyku getirmesine ihtiyacım vardı. Saat daha öğleden sonra üçtü ama uyumak zihnimin durmasını sağladığından, zamanın daha çabuk geçmesine yardımcı olacağını düşünerek günümü uyuyarak geçiriyordum.

Telefonum komodinin üzerinde titreyerek zifiri karanlık odamı aydınlattı ve ekranda babamın adını gördüğüm için daha fazla minnettar olamazdım. Telefonu açar açmaz rahat bir nefes aldım.

“Selam, baba.”

“Vee! Kızım nasılmış bakalım?”

“Daha iyiyim.”

Aramızda küçük bir sessizlik oldu. Babam Zanders’la olan ilişkiyi ayrıldığıımız dönemde öğrenmişti. Gerçi bir yanım Noel’de ziyaret ettiğinden beri bildiğini söylüyordu.

“Ryan aradı. Eleme maçlarına gitmen konusunda endişeliymiş. Seni kontrol etmemi istedi.”

“İkiniz de çok düşüncelisiniz ama ben iyi olacağım.” Bu doğru olmasa da belli etmedim.

“Kardeşine kontrol edeceğime söz verdim. Hangi odadasın?”

“Ne?”

“Hangi odadasın? Otelinin dışındayım.”

Gözlerim kocaman açıldı, nedenini bilmesem de telefonumu kulağımdan çekip baktım. FaceTime’da değildi ki Seattle’da olduğunu ispatlasın. Sadece şok durumundayım.

“Gerçekten mi?” Sesim titrerken, uzun zamandır ilk kez bir nebze mutluluk hissediyordum.

“Evet! Beni yanına al!”

Babam kapımı çalar çalmaz, her zaman hayatıma kattığı neşeye ihtiyacım olduğu için ona sımsıkı sarıldım.

“Ben de seni özledim, Vee.” Elindeki altılı bira paketini göstermeden önce bana sımsıkı sarıldı. “Ve bira getirdim.”

“Tanrıya şükür. Seni boşuna sevmediğimi biliyordum.”

Babam iki tanesinin kapağını açıp birini bana uzattı ve karşımdaki kanepeye oturdu.

“Ee, neler oluyor?”

Küçümseyici bir kahkaha attım. “Nereden başlamalıyım?”

“Nereden başlamak istiyorsun?”

Yüzeye çıkmaya çalışan duyguları bastırmaya çalışarak uzun bir yudum aldım. “Zanders benden ayrıldı.”

“O hâlde şimdi ondan nefret mi ediyoruz?”

Bu beni güldürmeye yetmişti. “Hâlâ karar sürecindeyim.”

“Sana bir neden söyledi mi, yoksa birdenbire mi oldu?”

“Bilmiyorum. Bana bir sebep sundu ama ona inandığımı sanmıyorum.”

Babam sessiz kaldı ve devam etmeme izin verdi.

“Asla değişmeyeceğini ve onun kim olduğunu başından beri bildiğimi söyledi ama bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Bence gerçek yüzünü göstermekten korkuyor çünkü NHL’de kazandığı ün onun gerçekte olduğu kişinin tam tersi. Sözleşme yenileme zamanı geldi ve kendisinden şüphe ediyor. Ryan için kontrat yıllarının ne kadar önemli olduğunu biliyorsun ama bu farklı. Ryan para kazanmak için kim olduğu konusunda yalan söylemek zorunda değil, oysa Zanders buna mecburmuş gibi hissediyor.”

“Ve bir kız arkadaşına sahip olmak bu imaja uymuyor,” dedi babam. Tüm durumu kolaylıkla kavramıştı. “Değişmek istiyor mu?”

Omuz silktim. “Ben öyle sanıyordum. Yeniden sözleşme imzaladığında kim olduğu konusunda dürüst olacağından emindim ama artık öyle olduğunu sanmıyorum. Hayranlarının kariyeriyle ilgilenmesini sağlamanın tek yolunun bu olduğuna kendini ikna etmiş gibi görünüyor.”

“Bu sana nasıl hissettiriyor?” Babam birasından uzun bir yudum aldı.

“Kendimi bok gibi hissediyorum.” Başım geriye düştü, gözlerim kapandı, akmak isteyen gözyaşlarımı tutmam gerekiyordu. “Zanders ile birlikte olduğumuz süre boyunca bana hep ilk tercihiymişim gibi hissettirdi. Ben hiç kimsenin ilk tercihi olmamıştım ve şimdi sanki hepsi bir yalanmış gibi geliyor. Beni kariyerine tercih etmesini istediğimden değil elbette ama başka bir seçenek bulunabilirdi ve o başka bir yol bulmaya çalışmadı bile.”

Babam tereddüt etti, gözleri bana dönmeden önce odanın içinde gezindi. “Manşetleri gördüm. Sence seni korumaya çalışıyor olabilir mi? Çünkü bu bana çok mantıklı geldi. Adamı tanımıyorum ama bana anlattıklarına bakılırsa, değer verdiği insanlara karşı korumacı olduğu anlaşılıyor.”

“Olabilir, ancak beni korumasına ihtiyacım yok. Aslında bundan sıkıldım. Ryan bunu gereğinden fazla yapıyor ve

belki Zanders da yapıyordur ama ben kendimi savunabilirim. İnternette benim hakkımda yapılan yorumlar iğrençti ve insanlar aşağılık, yine de bunlar beni insanların onun hakkında konuşması kadar üzmedi. O durumda kendimi bile düşünmüyordum.”

Babam başını eğdi, yüzünde belirgin bir gurur vardı.

Temkinli bir tonda, “Ne?” diye sordum.

“Onu seviyorsun.”

“Tanrım, baba.” Yüzümü ellerimin arasına gömdüm, yaşlarla dolan gözlerimi saklamaya çalışıyordum. “Hatırlatma lütfen.”

Kolumu hafifçe sıktı. “Özür dilerim. Seni hiç böyle görmemişim. Kalbinin kırıldığını biliyorum ve bunu görmezden gelmeye çalışmıyorum. Sadece seni kendinden bu kadar emin görmeye alışık değilim. Bu hoşuma gitti.”

Bu Zanders’ın bana aşılacağı bir şeydi, kendimden emin olmak, kendimi savunmak fakat şimdi o da gittiğine göre acaba hepsi gitti miydi?

“Annem bundan hoşlanmıyor.”

Babam kendini tutmaya çalışırken dudaklarını birbirine bastırdı. “Onun hakkında konuşmak istemezsin diye konuyu açmak istemedim.”

“Beni durmadan arıyor.”

“Biliyorum.”

Aramızda tuhaf bakışmalar yaşanırken sessizlik devam etti. Ters yorumlara ve hoşnutsuz bakışlara maruz kalmamak güzeldi ama aynı zamanda annemin hayatımdan sonsuza dek çıkmasını istediğimden de emin değildim. Daha iyi bir ilişkimiz olsun isterdim. Ben küçükken sahip olduğumuz ilişkiye sahip olmak istiyordum ve o da benim onun yolundan gideceğimi düşünüyordu. Ben büyüüp yetişkin olduğumda seçimlerim onu hayal kırıklığına uğratmaya başlamış, ilişkimiz bozulmuştu ama bir gün yeniden destekleyici olma gücünü bulup bulamayacağını merak ediyordum.

YÜKSEK UÇUŞ

“O iyi mi?” Sonunda sormaya karar verdim.

Babam birasından uzun bir yudum daha alırken omzunu gelişi güzel oynattı. “Bazı farkındalıklar yaşıyor ve bunlar onu oldukça etkiliyor. O manşetleri görünce ve seninle ilgili olduklarını anlayınca zor zamanlar geçirdi. Ama burada oturup böyle hissetmeyi hak etmediğini söyleyecek değilim.”

“Onlar sadece onun yıllardır söylediklerinin aynısını söylüyorlardı.”

“Söylemek istediğim de bu. Bence bunları gözünün önünde yazılı olarak görmek ve başka insanlardan duymak onu sana yaptıklarına karşı bilinçlendirdi.”

Babamın sözlerinin arkasında çok fazla duygu yoktu ve ailesini her şeyden çok önemseyen biraz hassas bir adamdı, yine de annem hakkında konuşma şekli kopuk hissettirdi. Farklıydı.

Kaşlarım çatıldı. “Siz ikiniz iyi misiniz?”

Gözleri benimkilerden ayrıldı. “Bilmiyorum, Vee. Bu çocuklarınızla konuşmanız gereken bir şey değil.”

“Eğer benimle ilgiliyse, bence bana söylemelisin. Ben bir yetişkinim.”

Derin, teslim olmuş bir nefes verdi. “İşler biraz karıştı ama bu konuda kendini üzmeni istemiyorum.”

Daha dik oturdum. “Artık endişeleniyorum. Benim yüzümden sorun yaşamamanızı istemiyorum.”

Göğsü bir iç çekişle hareket etti, kahverengi gözleri hafifçe parladı. “O iyi bir insan, Stevie. Sadece son birkaç yıldır kendini kaybetti ve sana iyi bir anne olamadı. Bunu biliyorum ve içten içe o da bunu biliyor. Eskiden böyle olmadığı hâlde şimdi seni incitmesini izlemek çok üzücü. Sen daha küçükken sana gerçekten iyi bir anneydi.” Tatlı babamın sesi avucuyla ağzını kapatmadan önce kesildi.

“Biliyorum, baba.” Kolunu sıktım. “Hatırlıyorum. Eskiden olduğu gibi benimle gurur duymasını isterdim ama artık vazgeçtim.”

Anlayışla başını salladı. “Sen büyükannenle hiç tanışmadın ama o gerçek bir iş insanıydı.” İçinde mizah olmayan soluk soluğa bir kahkaha attı. “Annene de tıpkı annenin sana davrandığı gibi davranıyordu. Tek fark, sen kurtuldun. Kendi yolunu çizdin ve senden yapmanı beklediği hiçbir şeyi yapmadın. Annenin kendi hayallerini gerçekleştirebilmek için ertelediği büyük hayalleri vardı. Planladığımızdan çok daha genç yaşta evlendik çünkü annesi bize baskı yapıyordu. Annesinin onun için seçtiği bir üniversiteye gitmişti.” Babam sanki sessizce, *tanıdık geliyor mu?* diye soruyor gibiydi. “Onu dile getirmediği şeylerle yargılamak istemiyorum fakat bence biraz kıskançlık var ve sevgi dolu bir annenin olması gerektiği gibi seninle gurur duymak yerine kıskanıyor. Aslında bunu görmeye başladığını ve sana tam da kendi annesinin davrandığı gibi davrandığını fark ettiğini düşünüyorum. Bu arada, annesine bugün bile içerliyor.”

Sessiz kalıp bu bilgiyi sindirmeye çalıştım. Annemin geçmişini ya da nasıl yetiştirildiği hakkında pek bir şey bilmiyordum. Onun kusursuz maskesinin arkasını görmek çok zordu.

“Onun için mazeret üretmeye çalışmıyorum,” diye devam etti babam. “Ama nesilden nesile geçen travmaları kırmak kolay değil ve uzun zamandır ilk kez, bundan bir ders çıkarabileceğine ve iyileşebileceğine dair bir parça umudum var.”

Bir yandan empati kuran bir eş olmaya çalışırken bir yandan da kızının arkasında durmanın ona verdiği duygusal zararını fiziksel olarak hissedebiliyordum. Annemi hayatımdan çıkarmamın onu ya da aralarındaki ilişkiyi etkilememesi gerekiyordu ama elbette etkilemişti.

Biramı uzatarak, “Belki de bu aptal manşetlerden iyi bir şeyler çıkabilir,” diye ekledim.

Boş şişesini benimkiyle tokuşturdu. “Belki.”

“Sanırım bir biraya daha ihtiyacım var.” Koltuktan kalkıp tezgâhtan iki tane daha aldım.

“Benim istediğim dilden konuşuyorsun.” Yeni birasından

bir yudum aldı. “Peki, bana diğer her şeyi anlat. İşler nasıl? Barınak nasıl?”

“Barınak harika. Orada olmayı seviyorum. Sahibi çok iyi ve köpekler de çok sevimli. İş konusuna gelince, daha ne kadar süre bir işim olacak bilmiyorum, o da var.”

“Fotoğraftakinin sen olduğunu biliyorlar mı?”

“Elbette bilmiyorlar ama adımın açıklanması ve işsiz kalmam an meselesi.”

“Ryan aradığında, birkaç havayolu şirketinin işe alım yaptığını ve bunlardan birinin Seattle’da olduğunu söyledi.”

“Evet ama bu mümkün değil. Onu Chicago’da bırakamam. En başta beni oraya getirmek için o kadar uğraştıktan sonra olmaz.”

“Araştırman için seni cesaretlendirmemi istedi.” Bu benim duraksamama neden oldu.

“Bir dakika. Gerçekten mi?”

“Evet. Eğer istersen.”

“Neden bana bir şey söylemedi?”

Babamın göğsünde bilmiş bir kahkaha yükseldi. “Çünkü o Ryan. Sence o çocuk gözyaşlarına boğulmadan yüzüne bakıp sana ülkenin öbür ucuna taşınmanı söyleyebilir mi? Konu sen olmadığın sürece duygular konusunda bir duvardan farksız.”

Geçen hafta o iş ilanı karşıma çıktığında hiç düşünmemiştim. Chicago’dan taşınmak söz konusu bile değildi. Zanders ve ben o sırada hâlâ birlikteydik ve Ryan’ın şehri terk etmemi önereceği aklıma bile gelmezdi. Hiçbir şey daha iyi hissetmem yardımcı olmuyordu. Hiçbir şey beni yıpratın kırık kalbimi yatıştırmaya yardımcı olmuyordu. Belki iki bin millik bir mesafe ile iyileşme sürecini hızlandırabilirdim ve bu noktada her şeyi deneyebilecek kadar çaresizdim.

Sadece daha iyi hissetmek istiyordum. Evimden çıkıp Zanders’ı görmek istemiyordum. Chicago’nun Yaşlı Köpekleri’ne her gittiğimde, onun bağışının karşıladığı küçük bir tadilatı fark edip onu düşünmek istemiyordum. Binasının

önünden her geçtiğimde onu Noel’de merdivenlerinde bulduğumu hatırlamak istemiyordum. Ella onun omuzlarındayken karşılaştığımızda yeğenini ne kadar çok sevdiğini düşünmek istemiyordum. Dairemin lobisinde Maddisonları her gördüğümde hayatımda ilk kez arkadaşlarımla gerçek bir bağ hissettiğimi hatırlamak istemiyordum. Kaybettiğim her şeyden uzaklaşabilmek istiyordum.

Hayatım boyunca birilerinin beni seçmesini bekleyip durmuştum ve başkalarının onayını bekleyerek kendimi sürekli hayal kırıklığına uğratmıştım. Bunu kendim yapabilecekken neden bir başkasının bana öncelik vermesini bekliyordum?

Kendimi seçebilirdim.

Kendimden emin bir ses tonuyla, “İstiyorum,” dedim. “Yarın gidip başvurmak istiyorum.”



BÖLÜM KIRK DÖRT

ZANDERS

“Dört penaltı mı, Zee?” Maddison terden sıırıslıklam olmuş formasını, deplasman soyunma odasının ortasında duran toplama kutusuna attı.

“Bana sikimde olup olmadığını sor.”

Eğer yüzümdeki anlamsız ifadeden ya da dudağımdaki kurumuş kandan anlamadıysa, sorusunun cevabını vermişim.

Başka bir gün olsa, Maddison bana Seattle’a bu kadar pozisyon vererek takımı hayal kırıklığına uğrattığı konusunda her zamanki kaptanlık dersini verirdi. Bana daha yeni deplasmanda kaybettiğimizi ve eleme maçlarının üçüncü turunda sadece bir maç farkla önde olduğumuzu hatırlatırdı. Kafamı kıcımdan çıkarıp önceliklerimi gözden geçirmem gerektiğini söylerdi.

Yine de bunların hiçbirini söylemedi çünkü önceliklerimin ne olduğunu biliyordu. Hokeyi düşündüğüm falan yoktu. Kontratımı da düşünmüyordum. Sadece hayatımdan çıkardığım kızı düşünüyordum çünkü şöhretimin onu daha fazla incitmesini istemiyordum.

Son üç maçı çıkarmayı reddettiğim Stevie’nin yüzüğü-

nün etrafındaki bandı açarken Maddison'ın gözleri serçe-parmağıma odaklandı. İnce ve hassas bir materyali vardı, bu yüzden bir yolunu bulup çıkarmaktan kurtulmuştum, hakemler parmağımın tıbbi nedenlerle bantlandığını düşünüyordu. Fakat onu takıyor, bir tür cankurtaran halatı gibi ona tutunuyordum. Sanki parmağımda olması onun hâlâ hayatımda olduğunu gösteriyordu.

Oysa dün uçakta bana bakışı, sanki hiçbir ilgisi olmasını istemediği bir yabancıymışım gibiydi ve, bana hayatında olmadığını hatırlatmıştı. Artık onun hayatında değildim. Bu yüzden, bu ucuz yüzüğü parçalara bölünene kadar parmağım da taşıyacaktım çünkü ondan bana kalan tek şey buydu.

Maddison'ın mahcup bakışları dikkatle üzerimde gezinirken tekrar parmağıma baktı. Bir havlu kapıp duşa girerken, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye hatırlattım.

Maç öncesi kıyafetlerimi giyip soyunma odasından çıkan çocukları sahanın arka girişinde bizi bekleyen otobüse kadar takip ettim. Kısa yürüyüşümüzde bariyerlerin arkasında bekleyen çok sayıda heyecanlı taraftar bizi ellerinde uzattıkları kart ve kalemlerle karşıladı. Çocukların çoğu acele etmeden imza veriyor ve hayranlarıyla fotoğraf çektiriyordu ama ben kulaklıklarımı kulaklarıma takmış, duygusuz bakışlarımı önümdeki otobüse kilitlemiştim.

Hayranların karşısındaki muhabirler yürüyüş yolunda sıralanmış, kameralar flaşlarını patlatırken isimlerimizi bağıyorlar ve bir şeylere dönüştürülebilecekleri küçük bir şeyler umuyorlardı. Yanlarından geçerken elimi kaldırıp onları azarlamamak için tüm irademi kullandım. Dürüst olmak gerekirse, bu Rich'in yansıtmamı istediği imajla mükemmel bir şekilde örtüşürdü ancak daha birkaç gün önce hayatımın boka sarmasından kısmen onları sorumlu tuttuğum için cazip gelmişti.

Chicago yine kötü adamını mı istiyordu? İşte karşılardıydım. Tipik kirli davranışlarıma geri dönmüş, ilgim için yalvaran hayranlarım da dahil olmak üzere kimseyi umursa-

mamaya başlamıştım. İstediklerini almışlardı, bu yüzden sözleşmemi uzatmak için acele ederlerse harika olurdu.

“Zanders.” Kolum hızla çekildiğinde odaklanmış bakışlarım otobüsten ayrıldı ve kolumu tutan küçük bir el gördüm. Bu el, çapkın bir gülümseme takınmış bir kadına aitti. Kulaklığımı kulağımdan çıkardım, ne istediğini ve neden bana bu kadar rahat dokunabileceğini düşündüğünü merak ediyordum. “Ben Coral.”

Kolumu onun elinden kurtardım. “Harika,” dedim ve kulaklarımı bir kez daha takarak otobüse doğru ilerlemeye başladım.

Beni takip etti, beni tekrar yakalamadan önce topukları çimentoya çarparak ses çıkarıyordu. “Hayır, benim adım *Coral*. Beni Rich gönderdi.”

Bu sefer kolumu ondan daha sert bir şekilde çekerek, “Kahrolası ellerini üzerimden çek!” diye uyardım.

Etrafına bakınırken yüzünü şaşkınlık ve biraz da utanç kaplamıştı, elbisesinin eteklerini düzeltirken küçük bir kahkaha attı.

“Seni kimin gönderdiği umurumda bile değil. Bana bir daha dokunma.”

“Tamam.” Maddison onunla benim arama girdi ve bir kolunu omzuma atarak beni otobüse doğru götürdü. Vücudunu benimkini kameralardan korumak için kullandı ama aramızdaki konuşmayı görmeseler bile duyduklarından emindim.

Sadece Maddison’ın duyması için sessizce, “Bunu daha fazla yapamam,” dedim.

“Biliyorum, dostum.”



Sabahın ikisiydi ve hâlâ uyuyamamıştım. Hiç şaşırtıcı değildi. Boş bir yatak ve Stevie’nin yokluğundan dolayı gecenin bir yarısı mız mızlanan Rosie sayesinde bütün hafta neredeyse hiç uyuyamamıştım. Dürüst olmak gerekirse, onu özlemekten dolayı canı yanan ve uyanık olan tek kişi Rosie değildi.

Sanki ruhumun bir parçası kopmuş gibiydi ve onsuz nasıl hayatta kalacağımı bilmiyordum. Yaptığım her şeyi, onu ilk sıraya koymayı seçtiğim için yapmıştım. Sırf benimle ilişkisi var diye onu hırpalamak haksızlıktı. Benimle birlikte olduğu için eleştirilere ve nefrete katlanmak zorunda olmamalıydı. O çok iyi, çok tatlı ve bu tür bir nefretin sürekli onu takip etmesiyle yaşamak zorunda kalmayacak kadar nazik biriydi.

Onu ilk sıraya koymaya çalışıyordum ve bunun her şeyi sindirmeyi kolaylaştıracağını sanıyordum. Bunu Stevie için yaptığımdan, kendime yaşattığım kalp kırıklığıyla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm.

Oysa bir an bile rahat hissetmemiştim. Stevie'nin evinden çıktığım ve hiçbir parçanın yapmak istemediği bir şeyi yaptığım için binanın kenarına kustuğum andan şu ana kadar acı katlanarak artmıştı.

Otel odamdaki sehpadan bardağımı alıp bir saat önce doldurduğum viskiden bir yudum aldım. Eleme maçları sırasında kesinlikle içki içmeme gibi bir kuralım vardı ama bu hafta yapacağımı hiç düşünmediğim pek çok şey yapmıştım, bu yüzden maçtan sonra içki içmek yaptığım diğer seçimlere kıyasla oldukça masumdu.

Sabahın ikisinde Seattle'da bir kanepede oturmuş viskimi yudumlarken, bir yandan da Stevie'nin fotoğraflarını inceleyip aramızdaki her mesajı okuyarak bu boşluğu bir şekilde doldurmaya çalışıyordum. İsmi basından uzak tutmak için ortaklaşa birbirimizi takip etmeyi bırakmaya karar vermeden, gazetecilerin bizi bulduğu gece Stevie'nin Instagram fotoğraflarının her birinin ekran görüntüsünü almıştım. Bu hafta sayamayacağım kadar çok kez fotoğraflarına bakıp durmuştum.

Kapım hafifçe tıklatıldı ve zavallı bir piç gibi, gelenin o olabileceğini düşünerek bir anlığına umutlandım. Aynı şehirde olsak bile asla yanıma gelmezdi ve onu zerre kadar suçlayamazdım.

Maddison kapımın diğer ucunda durmuş, en az benim ka-

YÜKSEK UÇUŞ

dar bitkin görünüyordu; kahverengi saçları dağılmış, gözleri uykuyla bulanıklaşmıştı.

Kapıyı açtığımda, “İçeri girebilir miyim?” diye sordu. Aramızdaki masanın üzerinde duran viskiye baktı. “İçki içmeme kuralına ne oldu?”

“Yapacağımı hiç düşünmediğim bir sürü şey yaptım. İçki içmenin bunların yanında hiçbir şey olduğunu düşünüyorum.”

“O hâlde bana da bir tane doldur.” Maddison başıyla şişeyi işaret etti.

Başka bir kristal bardak alıp içine biraz viski doldurdum. Şerefe dercesine bir yudum aldı.

“Bu iğrenç bir şey.”

“Biliyorum.” Kanepeye oturup öne doğru eğildim, dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve başımı öne eğdim.

“Kendini cezalandırmayı bırakmalısın.”

Başımı kaldırdım. “Buz almaya gidemeyecek kadar tembel olmamın kendimi cezalandırmak anlamına geldiğini mi düşünüyorsun?” Yarım ağızla bir kahkaha attım.

“Bahsettiğim şey bu değil ve bunu sen de biliyorsun.”

“Stevie hakkında konuşmak için geldiysen, istemiyorum. Saat gecenin ikisi, bunun için geldiysen gitmelisin.”

“Ne hakkında konuşup konuşmayacağın umurumda değil. En iyi arkadaşım hayatımda gördüğüm en kötü durumdayken uyuyamıyorum. O yüzden evet, konuşacağız.”

Kanepede arkama yaslandım, sıcak viskimden bir yudum almadan önce ayağımı rahatça dizimin üzerinden attım. Tüm bunları yaparken de kendini beğenmiş bir sırtış takınıp sessizce *beni konuşturmada iyi şanslar, göt herif* der gibiydim.

“Rich’i kızdırdım.” İşte bu işe yarardı.

“Ne?” Öne doğru eğilerek elimdeki bardağı masaya geri koydum, böylece yaşadığım şokun etkisiyle elimden kayıp gitmeyecekti.

“Rich’i kızdırdım,” diye tekrarladı Maddison. “Bir süredir Rich’e bunu yapmak istiyordum ve gazetecilerle birlikte sana yaptığı o pislik, bardağın son damlası oldu.”

“O olup olmadığını bile bilmiyoruz.”

“O olduğunu biliyorsun. Yıllardır basına bilgi vermek için ek ödeme alıyor. Bunu kanıtlayamam ama doğru olduğunun farkındayız. Adının neden her manşette yer almasını istediğini ya da muhabirlerin neden her zaman seni bulduğunu açıklayan tek şey bu.”

Haklı olduğunu biliyordum. İçten içe hep biliyordum ama bu beni hiç bu kadar ilgilendirmemişti. Bu sefer çok ileri gitmişti ve sadece beni değil, en çok değer verdiğim kişiyi de üzmişti.

“Şu anda yeni bir sözleşme imzalama zorunluluğun yüzünden işlerin senin için farklı olduğunu biliyorum fakat Logan ve ben ortak bir kararla bağları koparmaya karar verdik.”

“Yine de seninle asla uğraşmadı.” Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. “Tam olarak kim olduğun konusunda hep başarılı oldun.”

“Zee.” Maddison yorgun bir nefes verdi. “Sen bizim ailemizden birisin, dostum. O yüzden seninle uğraşması benimle uğraşmaması ile aynı şey.”

Gözlerimi dolduran gözyaşlarımı gizlemeye çalışırken başım omuzlarımın arasına düştü ve konuşmadan başımı salladım.

Menajerinizi kovmak küçük bir şey değildi. Çoğu sporcu kariyeri boyunca aynı menajerle çalışırdı ve karşılığında menajerinin kendisine para kazandırmaya devam etmesini beklendi. Maddison, Rich ile çalıştığı süre boyunca son derece başarılı olmuştu, bu yüzden benim için bunu yapması kesinlikle küçük bir bağlılık göstergesi değildi.

“Bunu şu anda yapamayacağımı biliyorsun,” diye hatırlattım. “Rich’i kovmak aslında tüm kariyerimi mahveder. Kendimi temsil etmek zorunda kalırım ve takımlar da sezonu kapatmışken benimle iletişime geçmezler.”

“Biliyorum. Kendin için en iyisini yapmalısın ama benim ne düşündüğümü bilmeni istiyorum. Oynadığımız tüm bu oyundan bıktım. Sen de benim kadar iyi bir adamsın hatta daha iyisin ve insanların bunu öğrenmemesinden sıkıldım.

Hayranlarımın senden daha iyi olduğumu düşünmelerine izin vererek bunca yıl rolümü oynadığım için özür dilerim. Kahretsin, şu anda olduğum kişi olmamın en büyük nedeni sensin.”

Ona bakarken dudaklarımda sinsî bir gülümseme belirdi, bu konuşmanın ciddi havasını dağıtmak istiyordum.

“Ne?” diye temkinli bir şekilde sordu.

“Bu aşk itirafından sonra beni öpmeye mi çalışacaksın?”

“Göt herif.”

“Pislik.”

Bardağımı onun bardağıyla tokuşturmak için uzattım. “Bunun anlamı çok büyük, dostum. Teşekkür ederim.” Koltuğuma geri yaslanıp derin bir iç çektim. “Rich hıyarın teki olsa da ben hâlâ kendim olamıyorum. Chicago taraftarları beni istemiyor. Gördükleri küçük bir görüntü onları internette çıkıntılık yapmaya ve saçma sapan konuşmaya yönlendirdi.”

“O zaman git ve taraftarların seni destekleyeceği başka bir yerde oyna.” Başımı geriye atarken gözlerim kısılmıştı.

Maddison, “İnternette seni yerden yere vuran ufak bir boktan insanlar grubu gördüm,” diye devam etti. “Genel olarak, Chicago da dahil olmak üzere her hayran kitlesinin gerçek seni görmekten memnun olacağını düşünüyorum ancak seni gerçekten istemediklerini ya da orada kendin olamayacağını düşünüyorsan, yapabileceğin bir yerde oyna.”

“Gidemem.”

“Neden?”

Bu sorunun mantığı neydi? Cevabını biliyordu.

“Çünkü ailem Chicago’da. Seni ve Logan’ı bırakmayacağım. Aynı şekilde Ella ve MJ’yi de bırakmayacağıma eminim.”

“Zee.” Maddison öne doğru eğildi, sesi tamamen ciddiydi. “Nerede olduğun ya da hangi takım için oynadığın önemli değil. Sen her zaman ailemizin bir parçası olacaksın. Gitmek için benim desteğime ihtiyacın yok ama eğer bir sebepten dolayı ihtiyacın olduğunu düşünüyorsan, o zaman seni destekliyorum. Ben sadece senin mutlu olmanı istiyorum. Yalnızca benim değil, hepimizin istediği bu.”

Göğsüm sıkıştı. Bunu biliyordum ama tekrar duymak içimi rahatlatmıştı. Özellikle de şimdi, sezonun bitmesine bu kadar yakınken. Chicago'daki son sezonum olup olmadığını bilmiyordum ve birkaç ay içinde onlardan ayrılıp ayrılmayacağım hakkında da en ufak bir fikrim yoktu.

Başımı tekrar tekrar salladım. Konuşamıyordum, duygular boğazımda düğümlenmişti. Maddison'a baktığımda onun da aynı durumda olduğunu fark ettim; kahverengi gözlerini hızla kırparken gözleri parlıyordu.

"Siktir." Gerilimi azaltmak için başparmağım ve işaretparmağımla burnumu sıkıp güldüm. "Acınacak hâldeyiz."

"Sen benim kardeşimsin." Maddison'ın sesi yüzünü silerken titredi. "Nerede yaşadığın bunu değiştirmez. Benim ailem her zaman senin de ailen olacak ama uzun zamandır ilk defa senin de kendi ailen oldu. Bizden uzaklaşmak zorunda kalacağından endişe ettiğin için bunu bir kenara atmanı seyredemem."

"Stevie'yi Chicago'dan götüremem."

"Gitmek istemediğini mi söyledi?"

Başımı iki yana salladım. "Aslında tam tersi. Beni her şekilde destekleyebileceğini söyledi ama onu kardeşinden ya da köpek barınağından uzaklaştırmak istemiyorum. Bu boktan bir durum olur."

"Zee, hayatında bir kez olsun etrafındaki herkesi korumaya çalışmaktan vazgeç. O senin içine girdiğin bu kişilikten çıkmanı sağlamaya çabalıyor. İhtiyacın olan her yere gelebileceğini söylemiş. Bırak da bir kez olsun bir başkası senin arkasını kollasın."

"Siktir, Maddison." Gözyaşları şimdi akıyordu. Gerçi bütün hafta boyunca neredeyse hiç durmamışlardı ama bunu genellikle yalnızken yapıyordum. "Ne halt ettiğimi bilmiyorum." Sesim titredi. "Onu tüm bu şöhret saçmalıklarından korumaya çalışıyordum ama doğru düzgün düşünemiyorum bile. Onu çok özledim."

"O zaman neden ondan ayrıldın?" diye nazikçe sorması-

na rağmen hatamdan dolayı beni azarlamayı tercih edeceğini hissedebiliyordum.

“Dediğim gibi, onu her şeyden korumaya çalışıyordum.” Sessiz kalarak devam etmeme izin verdi. “Onu kendimden korumaya çalışıyordum,” diye devam ettim.

Ona baktığımda, dudakları hüznü bir gülümsemeyle kıvrılırken bunu anladığı belliydi. “O beni terk etmeden ben onu terk ettim.” Kendime inanamıyormuş gibi bir nefes aldım. “Benim kahrolası sorunum ne böyle?”

“Senin hiçbir sorunun yok, Zee.”

“Evet, var!” Hayal kırıklığı içinde bağırdım. “İnternette hakkımda onca şey gördükten sonra benden ayrılacağından o kadar emindim ki bunu ondan önce ben yaptım.” Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Herkes gibi onun da beni terk edeceğini düşündüm.”

Geçen hafta Eddie’yle üç seans yapmıştık ve o bana bunu yapma sebepimi söyleyememiş miydi? Hâlâ annemle yaşadığım sorunlarla uğraştığımı anlamam için en yakın arkadaşım-la gece yarısı konuşmam ve sıcak bir viski mi gerekiyordu?

“Stevie ona en kötü hâlini gösterdiğinde bile seni severdi. Ama en iyi hâlini? Gerçekte kim olduğunu? Seni yanında kalacak kadar sevdiğine güvenmelisin.”

“O beni sevmiyor.” Başımı sallayarak onu hızla başından savdım.

“Saçmalık.” Maddison küçümseyerek gülümsedi.

“Sevmiyor.”

“Zee.”

Başımı kaldırmaya çalışsam da göz teması kurmakta zorlanıyordum. Maddison beni hiçbir zaman bu şekilde anlayamazdı ve şükürler olsun ki hiçbir zaman da anlamayacaktı. Onun hem ailesinin hem de ruh eşinin sevgisi vardı. Hayatta kalmak için kendime yaratmak zorunda kaldığım bakış açısını anlayacak kadar sevgisiz kalmamıştı.

Beni hiç kimse sevmemişti. Kimse beni sevemezdi ve sev-

meyecekti, bu yüzden bunu dengelemek için kendimi sevmek zorundaydım. Benden istediği şey, bu sorumluluğu üstlenmesi için bir başkasına güvenmek, çok büyük bir yükü.

Geçen hafta evinden çıkarken Stevie'nin söylediklerini duymuştum ama dürüst olmak gerekirse, bunun kalmamı ya da her şeyi geri almamı sağlamak için bir taktik olduğunu düşünmüştüm. Öz annem beni sevmiyordu. Başka birinin bunu yapmasını nasıl bekleyebilirdim ki?

“Zee,” diye tekrarlardı Maddison. “Çocuklarım seni seviyor. Ailem seni seviyor ve sen de onlara inanıyorsun. O zaman neden Stevie'nin de seni sevdiğine inanmıyorsun?”

Sessiz kaldım, sözcüklerin ağızımdan dökülmesine izin veremeyecek kadar çok duygu, anı ve güvensizlik içimde dalgalanıyordu. Aşk korkutucu bir histi ve ben tüm yetişkin hayatımı ona ihtiyacım olmadığına kendimi ikna ederek geçirmiştım. Kendimi yeterince sevebileceğime ve başkalarından sevgi beklemek zorunda kalmayacağıma inandırmıştım ama Stevie hayatımdan çıktığından beri bu hassas inanç hızla yıkılmaya başlamıştı.

“Çok seviyorsun ama sevildiğine de inanmaya başlamalısın.”
Siktir.

“Tecrübelerime güven,” diye devam etti Maddison. “Tüm bunlar...” Eliyle otel odasını işaret etti. “Şöhret, para, hayranlar. Eğer o bunun bir parçası değilse bunların hiçbirinin kıymeti yok.”

Başımı sallayarak onu onayladım ama bunu nasıl telafi edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bana eziyet eden ve beni engelleyen geçmişi onarmam gerekirken Stevie'yle işleri düzeltmeyi nasıl başarabilirdim bilmiyordum.

“Evet, medyanın saçmalıklarıyla başa çıkamaz. Ryan ile medyadan uzak duruyordu ve şimdi ben ortaya çıktım.” Başımı iki yana salladım, neden her şeyi bitirdiğimi, ona neden kaçış fırsatı verdiğimi hatırladım. “Benimle anılmaktan kaynaklanan nefreti hak etmiyor.”

Maddison gözlerini devirdi. “Neden neyi kaldırabileceği ya da kaldıramayacağına kendisinin karar vermesine izin vermiyorsun?”

Ağır tansiyonu dağıtmadan önce gözlerimi kıstım. “Bu bilgelik taslamaların bana karınla çok fazla vakit geçirdiğini düşündürüyor.”

“Yıllar içinde bir iki şey öğrendim,” diye kahkaha attı.

“Hokeyle ilgili bir şey söyle ki biri seni odamdan ayrılırken görürse sadece ağlayıp viski içmediğimizi söyleyebilelim.”

“Bu onlara manşet olur, ha?” Maddison koltuktan kalktı. “Kendini toparlayacaksın ve perşembe günü maçı kazanacağız. Sonra eve döneceğiz ve Chicago’da bu seriyi beşte beş yapacağız. Sonra da kahrolası Stanley Kupası’nı kazanacağız.”

Yanında durup elimi onunkine doğru uzattım ve diğer elimi sırtında gezdirirken omzuna vurdum. “Anlaştık.”

“Sen çok iyi bir adamsın, Zee. İyi şeyleri hak ediyorsun ama hayatına girdiklerinde onları kabul etmelisin.”

Başımı sallayarak onayladım ama hâlâ kendimi ikna etmeye çalışıyordum.

“Eddie’yi seviyorum ama Tanrı aşkına, onu kov ve beni maaşa bağla!” Maddison odasına dönerken koridorda kendi kendine gülüyordu.

Günlerdir ilk kez kahkaha atmıştım. Gülümsemiştim. Zihnim berraklaşmıştı.

Etrafımı saran karanlıkla yatakta uzanırken, birkaç yastığı yanıma çektim; üzgün olduğum için bir şeylere sarılmaya ihtiyacım vardı. Kas hafızam her gece onun kollarımda bıraktığı hissi özlüyordu.

Endişe, vücudumdaki her sinirden geçip parmak uçlarımdan akarken dinlenmek için bana izin vermeyi reddediyordu. Yutkunmaya çalıştıkça boğazım düğümlendi ve farkına vardıkça ciğerlerim daraldı.

Sevgiye ihtiyacınız olduğunu bilirken ona sahip olmadığını fark etmek nasıl hissettirirdi?



BÖLÜM KIRK BEŞ

STEVIE

Babamın uçağı kalkalı birkaç saat olmasına rağmen onu şimdiden özlemiştim. Chicago'dan ve Zanders'tan uzakta geçirdiğim birkaç günün sonunda, benimle aynı şehirde olduğunu bilsem de zihnimdeki sis dağılmaya başlamıştı. Zihnim berraklaşmaya başlamıştı ve bu noktada ayaklarımın yere basmasını sağlayan tek şey, kendimi her şeyin önüne koyma konusundaki güçlü kararlılığımıdır.

Zanders beni seçmemiş olsa da şu andan itibaren ben kendimi seçiyordum.

İstediğim mutluluğun, Zanders'ın tekrar hayatımda olduğu versiyonu söz konusu olmadığına göre, bir sonraki en iyi şeyi deneyecektim. Bu da ondan uzakta, evimden dışarı çıktığımda onunkini görmeyeceğim bir yaşantıydı. Köpek parkına gidebileceğim ve Rosie'yi görüp görmeyeceğimi umursamayacağım bir yaşantıydı. Yolcularımdan biri o olmadan uçakta çalışabileceğim bir yaşantıydı.

Bu benim en keyifli hayatım olmayabilirdi ama yine de mutlu olacaktım ve hayatımda bir parça neşe hissetmeye duyduğum büyük ihtiyaç, kararlarımı yönlendiren tek şey olmuştu.

Seattle'daki dördüncü maçın son saniyeleri yaklaşırken, Indy ile uçakta kutlama yapmak istiyordum ancak Zanders için gerçekten çok mutlu olsam da yorgun bedenim bunu yapacak gücü bulamıyordu. Ayrıca küçük bir not olarak, bir yanım finaller için uçakta olamayacağımdan nefret ediyordu, eğer o finaller oynanırsa tabii.

Gerçi bunu henüz kimse bilmiyordu.

Bu gece uçağa adımımı attığım andan itibaren, bunun son kez uçağa binişim olduğunu bildiğim için her anı değerlendirdim.

En yakın arkadaşlarımdan biriyle tanıştığım arka mutfak, Indy ve benim bu sezon yarı çıplak hokey çocuklarına bakarken ve bunun için maaş alırken çok fazla eğlendiğimiz anılarla dolup taşıyordu.

Rio'nun oturduğu koltuk, bangır bangır çalan müzik kutusunun yanından geçerken bir iki kez duyma yetimi yitirdiğimi sanmıştım.

Zanders'ın kendi başına almayı reddettiği soda da dahil olmak üzere ağzına kadar içeceklerle dolu o lanet soğutucu.

Onu ilk kez gördüğüm çıkış sırası.

Beni hapsettiği ve önümde soyunduğu seyahatler, ki o sırada itiraz etmeme rağmen bunu hiç önemsememiştim.

Ben güvenlik brifingi vermeye çalışırken Maddison'la birlikte beni güldürdükleri uçuşlar.

Tüm bu anılar tek bir anıdan ibaretti, ona âşık olduğum yer burasıydı ve akıl sağlığım için uzaklaşıp unutmaya çalışmam gerekiyordu.

Uçağın yanına yanaşan ekip otobüsünün farları uçağın camlarında parlarken kalbimin o kadar hızlı atmasına neden olmuştu ki tüm benliğimi titrettiğini hissedebiliyordum. Bu, Zanders'ın uçağa binişini gördüğümde vücudumun verdiği tepkinin yanında hiçbir şeydi.

Hiçbir zaman ilk gelmezdi. Genelde kalabalığın sonuna doğru, ağır ağır ilerlerdi ama bu gece öyle olmadı. Bu gece otobüsten inip uçağa binen ilk kişi oydu ve koridora adımlı-

nı atar atmaz gözleri benim bulunduğum arka tarafa kaydı. Saklanmaya çalıştım, bu son uçuşu bir an önce tamamlamak istiyordum ancak bakışları beni kavuruyordu.

Her zamanki gibi etkileyici giyinmişti ve bu gece onu son gördüğümünden biraz daha az bitkin görünüyordu. Bir an bile tereddüt etmeden adımlarını hızlandırdı ve çıkış sırasını hızla geçerek bana doğru ilerlemeye başladı.

Indy yanımda, "Kahretsin," diye mırıldandı ama ben şaşkınlık içinde çakılıp kalmıştım, gözlerim onunkilere kenetlenmiş, bana doğru ilerleyişini izliyordum.

Hareket etmem, uzaklaşmam ya da herhangi bir şey yapmam gerekiyordu ancak yapamadım. Ayaklarım sanki zeminde çivilenmiş gibiydi, her ne olacaksa beni esir almış gibiydi.

Onunla konuşmak istemiyordum. Kırk sekiz saat aradan sonra, onunla tekrar konuşmak ve bana benimle birlikte olmak istemediğini hatırlatmasını istemiyordum. Verdiği mesaj açık ve anlaşılırdı. Öte yandan, konuşmak istediğim tek kişi de oydu. Yaşadığım acılara sebebiyet veren o olmasına rağmen kendimi daha iyi hissetmemi sağlayabilecek tek kişi oydu.

Kalp kırıklığı tam da böyle bir şeydi. "Stevie."

Ah, lanet olsun.

"Lütfen seninle konuşabilir miyim?" diye yalvardı, ela gözleri yumuşaktı ama ısrarcı görünüyordu. Yorgun bir nefes bıraktım.

"Zanders-"

Kendimi toparlamadan önce boğazının derin bir yutkunmayla titremesini izlerken ismini söylediğimi duyduğu anda gözleri açıldı.

"Zee, ben sadece işimi yapmaya çalışıyorum. Lütfen sadece günü atlatmama izin ver."

Etrafındaki koltuklar ekibin geri kalanıyla dolmaya başlarken sorun çıkarmak istemiyordum. Dikkat çekmeden bu uçuşu atlatmak ve uçaktan indiğim anda herkesin varlığını unutmasını istiyordum.

“Lütfen,” diye devam etti. “Sadece biraz...”

“Zanders.” Bu sefer sözümü kesen Indy’ydi. “Bu senin neye ihtiyacın olduğuyla ilgili değil. Konuşmak istemiyor. Bırak işini yapsın.”

Zanders’ın yüzü pişmanlıkla asıldı, acısı yüz hatlarından belli oluyordu. Canının yanmasını istemiyordum. Ona kızgın değildim. Sadece hayatıma devam etmek istiyordum.

“Önümüzdeki uçuş konuşuruz,” diye teklif ettim. “Biraz daha zamana ihtiyacım var.”

Bir sonraki uçuşun olmayacağını bilmeden hızla başını salladığında küçük bir umut ışığı onu ele geçirmişti. Fakat benim içimde umuda dair bir şey yoktu. Beni ne kadar incitmiş olursa olsun, onu üzgün görmeye tahammül edemiyordum. Açıkçası, beni son yolculuğumda bu yalan idare edecekti.

“Sonraki uçuş?” diye tekrarladı.

Göz göze geldiğimizde yaşadıklarımızı yeniden düşünmeye başladım. Güneş ışığında yeşile dönen ela gözlerini. Vücudumun her noktasına dokunan dudaklarını. Bir iki kez kendimi dengelemek için kavradığım boynundaki altın zincirini. Kalbimi çalan kalbini. Onu gerçekten tanımadan önce beni şok eden dürüstlüğünü. Pek çok insanın varlığından haberdar olmadığı ince düşünceliliğini.

Onu unutmamaya çalışıyordum.

Vücudumun hâlâ normal işlevini nasıl yerine getirdiğinden şüphe duymama neden olacak kadar canım yanıyor olsa da bana verdiği hayat için minnettardım. Bana özgüven kazandırmasını ya da sevgiyi hak ettiğimi anlamamı sağlamasını bir kenara atamazdım. Hayatımın en güzel anlarını onun sayesinde yaşamışken kızmak çok zordu.

Yüzüme saçımdan düşen bukle gözümün önüne düşerken, Zanders’ın eli tıpkı daha önce sayısız kez yaptığı gibi elini kaldırıp bukleyi çekmek için hamle yaptı. Birkaç santim kala durdu, yapamayacağını hatırlayınca elini geri çekti.

Bana dokunmasını istesem de nasıl hissettirdiğini hatırlamanın canımı çok yakacağından korktum.

Kendini toparlayıp bana özür dileyen bir bakış attıktan sonra, başını omuzlarının arasına düşürerek oturduğu yere dönerken derin bir nefes aldı.

“Bunu yapamayacağım,” diye itiraf etti Indy. “Bunu yapamam. Bu doğru gelmiyor. Sizin birlikte olmanız gerekirdi.” Acı içinde arkasındaki duvara yaslandı. “Açıkça ortada. Buna kendi ayrılığımıza üzüldüğümünden daha çok üzülüyorum.”

“Sorun değil.” Kolunu sıkıp ona güven verici bir şekilde gülümsedim. “Her şey yoluna girecek.”

Indy yeni bir işe başlamak için Seattle’a taşındığını ya da bu gecenin son gecem olduğunu bilmiyordu ama iş arkadaşım olduğu son birkaç saatin tadını çıkarmaya gayret ediyordum, şimdilik bunu kendime saklamalıydım.

“Ben gidip yolcu sayımı gibi faydalı bir şeyler yapayım da burada üzüntüden solup ölmeyeyim.” Indy mutfaktan çıkıp kalabalık koridorlara doğru adım attı. “Yürürken dizim yanlışlıkla Zanders’ın hayalarına denk gelirse, senin için sorun olur mu?”

Bunu ona söylemek zorunda kalacağımı hiç düşünmezdim ama, “Onun hayalarından uzak dur lütfen,” dedim.

“Tamam. Ancak diğer hepsinin hayaları olabilir.” Bir omuz attı. “Ve evet, kulağa nasıl geliyorsa öyle söylemek istedim.”

Rio’nun başı bununla birlikte bize döndü, gözleri ilgiyle irilemişti. “Ben de varım-”

“Hayır.” Indy hızla onun yanından geçti.

Arka mutfakta bulabildiğim her şeyle kendimi meşgul ederek saklandım ve uçaktan inmek için dakikaları saymaya başladım. Uçağın tekerlekleri yerden ayrıldığında, tam olarak iki yüz otuz yedi olmuştu. “Stevie.” Maddison’ın uzun gövdesi arka mutfağın küçük girişini boydan boya kapladı. Dikkatini yeniden bana vermeden önce başka kimsenin duymadığından emin olmak için hızla arkasına baktı. “Ondan vazgeçme.”

Yenilgi dolu bir nefes aldım. “Maddison-”

“Lütfen. Bu işe karışmamam gerektiğini biliyorum ama bu

olay yüzünden kafası çok bozuk. Onu hiç bu kadar kötü hâlde görmemiştim.”

“Benden ayrıldı!” Soğukkanlılığımı ve ses düzeyimi toplamadan önce bağırdım. “Bunu o istedi ve benim de hayatıma devam etmem gerekiyor.”

Maddison’ın özür dileyen bakışları benimkileri yakaladı. “Sen onun kim olduğunu biliyorsun, ben de onun kim olduğunu biliyorum ama o bazen unutabiliyor. Şu anda bazı şeytanlarla savaşıyor ama yapma lütfen. Ondan vazgeçme. Henüz değil.”

En yakın arkadaşına Zanders’tan asla vazgeçmediğimi ve vazgeçmeyeceğimi nasıl söyleyebilirdim? Ben bizden vazgeçmişim. Yeni bir işe girdiğimde ve bir ev bulmak için gelecek hafta Seattle’a gitmek üzere uçak bileti aldığımda bizden vazgeçmişim.

Bunu şu anda söyleyemezdim, bu yüzden gözlerimi Maddison’dan kaçırırken hafifçe başımı salladım.

O da koltuğuna geri döndü, ben de sonraki dört saati mutfakta saklanıp âşık olduğum ve kalbimi kıran adam benden otuz metreden daha kısa bir uzaklıkta oturduğu hâlde son uçuşumun tadını mümkün olduğunca çıkarmaya çalışarak geçirdim.

Chicago’ya indiğimizde onun uçaktan inişini izlerken, acaba yüzünü daha kaç kez görebileceğimi merak ediyordum.



“Ne kadar zamanım var?”

“Bir ay. Belki iki. Gelecek hafta bir daire bulmak için gideceğim, yani bu ona bağlı.”

“Gitmeni istemiyorum,” dedi Cheryl. “Burada çalışman için sana ödeme yapabilecek ve kalman için seni ikna edebilecek olsam, bunu tereddüt etmeden yapardım.”

Yeni kurtardığımız yavrularımızdan biriyle yerde otururken Cheryl’a minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Burayı özleyeceğim.”

Bu sözler burası için söyleyebileceğim en yetersiz ifadelerdi. Chicago'ya taşındığımdan beri geçen dokuz ay boyunca bu barınak kalbimin büyük bir kısmını kaplamıştı. Burası en çok kendimi mutlu hissettiğim, en çok ihtiyaç duyduğum ve zamanıma degecek bir şey yaptığımı hissettiğim yerd. Mesele hiçbir zaman para olmamıştı ama yaşamak için bir gelire ve kırık kalbimi iyileştirmek için yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı.

Barınağı ve tüm köpekleri yanımda Seattle'a götürebilseydim, gözümü kırpmadan bunu yapardım.

Keşke Chicago'daki hayatıma dair her şeyi, kalp kırıklıklarım hariç, yanımda götürebilseydim ama geldiğim noktada kendimi daha iyi hissetmeyi seçmek, bu şehrin en sevdiğim yanlarını özlemekten daha öncelikliydi.

"Biliyorsun," diye devam etti Cheryl. "Seattle'da kardeşinle yaşamayacaksın." Kucağımdaki yavruya imalı bir şekilde baktı. "Belki de kendi köpeğini sahiplenmenin zamanı gelmiştir."

Daha yirmi dört saat önce terk edilmiş olan pug cinsi köpek kucağımda titriyordu, ben de onu sakinleştirmek umuyla tüylerini okşamaya devam ettim. "Yerleştikten sonra Ryan'ın maçlarını izlemek için Chicago'ya döneceğim. Belki o zaman yanımda bir tane götürebilirim."

Cheryl'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissederek dikkatimi kucağımdaki köpeğe verdim. "Stevie, gitmek istediğine emin misin?"

"Evet." Gülümsemeye zorladım. "Benim açımdan iyi olacak."

Kardeşim içeri girmek için ön kapının zili çaldı. "Ryan?" Yerimden kalkıp sordum, kardeşimi bir kez bile burada görmemiştim.

Alerjik kardeşim bu binaya girdiğine göre bir şeylerin büyük ölçüde yanlış gittiğini anlamıştı.

"Vee." Mavi-yeşil gözleri özür dileyen bir ifadeyle bana baktı.

“Adın açıklandı.”

Odaya sessizlik çökmüştü. Köpeklerin hâlâ etrafta dolaşarak oynadıklarından emindim ama bunu anlayamıyordum. Az önce ne dediğini algılamaya çalışırken dikkatim Ryan’a yöneldi, onu yanlış anladığımı umuyordum.

“Emin misin?” Telefonumu çıkararak telaşla adımları arattım.

“Evan Zanders’in kız arkadaşı. Takımının uçuş görevlisi.”

“Shay’i aldatırken yakalandı” yazıyordu ve yanında Seattle’daki maçta başka bir kızın kolunu tuttuğu bir fotoğraf vardı. Doğru olmadığını biliyordum ama görmek hiç hoş değildi.

“Devils’in oyun kurucusu Ryan Shay’in kız kardeşi Raptors’in defans oyuncusu Evan Zanders ile çıkıyor.”

Tüm haberler, ikimizin Zanders’in apartmanına koşarken çekilen ve geçen hafta internette hızla yayılarak nefret dolu yorumların hücumuna neden olan fotoğrafımızla birlikte paylaşılıyordu. Ancak şimdi, benim başka fotoğraflarım da eklenmişti. Yüzümün açıkça görüldüğü fotoğraflar.

İyi ki iki gün önce işimden ayrılmıştım çünkü ayrılmıyordum şu anda ateşler içinde yanıyor olurdum.

“Binamızın önünde gazeteciler var,” diye ekledi Ryan.

Şaşkın bir sessizlik içinde kalakaldım. Geçen haftaki korkunç yorumları daha yeni atlatmıştım. Bunu tekrar yaşamaya kesinlikle hazır değildim.

Cheryl’in köpeği Gus yavaşça kardeşime yaklaştıktan sonra altın sarısı vücudunu onun bacaklarına sürttü. “Seninle eve kadar yürüyebilir miyim? Buradan çıkmam gerek.” Ryan burnunu kaşdı, hapsirmanın eşiğindeydi.

Yerden kalkarak, sonunda uyuyakalmış olan yeni yavrumuzu alıp Cheryl’a emanet ettim. “Yarın geri döneceğim,” diyerek kardeşimi dışarıda takip etmeden önce ona güvence verdim.

Ryan yağmurlu günlerde giydiğim uzun yağmurluğunu uzattı ama bugün hava yeterince ılımandı, bu yüzden ona dönüp baktığımda kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı.

“Belki saklamak istersin diye.”

Kıyafetlerime baktığımda, bluzumun dar ve kısa olduğunu fark ettim, çıplak karnımın görünen birkaç santimi de dahil olmak üzere vücut hatlarımı belli ediyordu. Belime doladığım bir hırkam vardı. Saçlarım başımın üstünde dağınık bir şekilde toplanmıştı, kot pantolonum bollaşmıştı, spor ayakkabılarım kirliydi ve genel olarak tıpkı kendim gibi görünüyordum.

Bu fark ediş, sıcak havaya bakmaksızın ceketini kardeşimin elinden kapıp giyinmemi sağladı.

Binamızın köşesini dönerken Ryan bana, “Arkamda kal,” diye hatırlattı.

Binanın merdivenleri, ellerinde kameralarla bekleyen insanlarla dolup taşmıştı.

“Senin ya da Maddison için falan gelmediklerinden emin misin?”

Ryan özür dileyerek omzunun üzerinden bana baktı. “Hayır, Vee. Bizim için burada değiller.”

Gözlerim Zanders’ın binasına kaydığında, haftalardır ilk kez önünde kimse yoktu, onun yerine herkes benim oturduğum binanın önünde toplanmıştı.

Çok fazla dikkat çekmemeye çalışarak sinsice yaklaştık. “Hızlı hareket et,” diye fısıldadı kardeşim. “Hazır mısınız?”

Biraz bile değildim ama bunun bir önemi yoktu çünkü üç, iki, bir... sonra köşeyi döndüğümüzde bizi görecekti.

“Ryan Shay!” diye seslendi ilki.

“Bu senin kardeşin mi?” Kameraların flaşları, kalabalıktan yükselen bağırılmalar dikkatimizi çekmeye çalışıyordu.

“Oldukça iyi bir iş, ha?”

“Stevie, buraya gel!”

Ryan üzerime kapandı, kapıcımız lobinin ana girişini açıp bizi içeri yönlendirirken onunla bina arasında durmamı istedi. Kardeşim hızla kenara çekilerek ben aceleyle içeri girerken kameraların beni görmesini engelledi.

İçeri girip asansöre yöneldiğimizde Ryan, “Başını eğ,” diye uyardı, ancak burada yaşayan diğer insanlara kıyasla

kendimi her zaman eğreti hissetmeme neden olan bembeyaz, tertemiz lobinin tam ortasında olduğum yerde durdum.

Nerede bulunup bulunmamam gerektiği ya da insanların görünüşüm veya giyim tarzım hakkında ne söyleyecekleri artık umurumda değildi. Yabancıların saçımı ya da birkaç kilo fazlalığımı beğenmemesi umurumda değildi. Bu benim gerçeğimdi ve kendimi nasıl hissedeceğimi başkalarının dikte etmesine izin vermekten yorulmuştum.

Ben kendimi kabul ediyordum, diğer herkes de beni böyle kabul etmeliydi.

“Vee, hadi gidelim,” diye ısrar etti Ryan, beni açık tuttuğu asansöre doğru yönlendirerek.

Omzumun üzerinden dışarıdaki kalabalığa baktığımda, duvarların arasından bağrıışlarını duyabiliyordum. Uzun trençkotumu aceleyle çıkarıp yere bıraktıktan sonra kapıya doğru ilerlemeye başladım.

“Stevie!” diye bağırdı kardeşim ama ben gazeteci sürüsüne doğru ilerlemeye devam ettim.

Kapıyı açtığımda adrenalin kan dolaşıma nüfuz etmişti. Kameralarının flaşları kör ediciydi ve haykırıışları kulaklarımı sağır ediyordu.

“Bayan Shay!”

“Stevie, buraya gel!”

“İlişkiniz ne zamandır devam ediyor?”

“Havayolu şirketiniz biliyor mu?”

“Hiçbir soruya cevap vermeyeceğim,” diye sesimi kalabalığın üzerine yükselttim. “O kişinin ben olduğum dışında söyleyecek bir şeyim yok.” Kollarımı ardına kadar açtım, saklanmıyordum.

“Fotoğraflarınızı çekin, istediğiniz yerde yayınlayın. Artık umurumda değil.”

Ne yaptığının farkına varınca derin bir nefes aldım. “İstediğiniz gibi görünmüyor olabilirim ama bana benzeyen kaç kadın var biliyor musunuz? İnternette vücudum hakkında sarf

ettiğiniz sözler sadece beni değil, onları da etkiliyor. Bu yüzden, söyleyeceklerinizden çekindiğim için saklanmaktan bıktım.” Kollarımı yana açarak kendimi gösterdim.

“Ben buyum ve eğer bu konuda yorum yapma ihtiyacı hissediyorsanız, bu sizin hakkınızda benden çok daha fazla şey söylüyor demektir.”

Muhabirler sessizliğini korurken, bazıları küçük not defterlerine notlar alıyorlar, bazıları da fotoğraf çekiyorlardı.

“Ve bu tuhaf, biliyor musunuz? Kim olduğumu bu kadar önemsemek. Bir fotoğraf size hiçbir şey anlatmaz. Ben bir kız kardeş, bir kız evlat ve bir dostum. Hisleri, duyguları olan bir insanım ve öyle değilmişim gibi davranmak, sporculara öyle değilermiş gibi davranmak hastalıklı bir durum. İdolleştirdiğiniz bu adamlar da insan. Onlar sadece sevdikleri bir oyunu oynamaya çalışıyorlar ve bazılarınız spordan uzak kişisel hayatlarıyla daha çok ilgileniyorsunuz. Bırakın yaşasınlar. Bırakın yaşayayım.”

İçeri girmek için geri dönerken, fikrimi değiştirmeden önce bir adım attım. “Eğer beni takip etmeye devam edecekseniz, sokağın aşağısındaki Chicago’nun Yaşlı Köpekleri’nde gönüllü olarak çalıştığımı bilmelisiniz, yani beni takip etmek istiyorsanız, birkaç köpeği yürüyüşe çıkarmak için niyetlenmenizi isterim. Bulabildiğimiz tüm gönüllülere ihtiyacımız var.”

Kalabalık hafif bir kahkaha ile hareketlendi ve göğsümde oluşan baskının azalmasına neden oldu. Bunu istedikleri gibi yorumlayabilirlerdi. Artık insanların söyleyeceklerinden korkmuyordum.

Gözlerim muhabir kalabalığının üzerinden caddenin diğer tarafına doğru kaydı ve Zanders’ı merdivenlerinde şok içinde durmuş beni izlerken yakaladım. Maç gününe özel takım elbisesini giymişti ve arabasının anahtarları elinde sallanıyordu ama yerinde donup kalmıştı.

Sonunda bakışlarını üzerimde yoğunlaştırırken dudaklarında gururlu bir gülümseme vardı.

Muhabirlerden biri, “Evan Zanders’la hâlâ görüşüyor musunuz?” diye sorarak dikkatimi kendilerine çekti.

Tereddüt içinde kaldım, bunu yüksek sesle itiraf etmeye hazır değildim.

“Dediğim gibi, hiçbir soruya cevap vermeyeceğim.” Sokağın karşısındaki adama bir kere daha bakmadan lobiye yöneldim.

“Sen de kimsin?” Ryan gururla gülerek kolunu omzuma attı ve asansöre doğru ilerlemeye başladık.

Derin bir nefes alırken, yıllardır omuzlarımdaki kendimden nefret etme yükü hafiflemeye başlamıştı ve kendimi şu anda olduğumdan daha özgür hissedemezdim.

“Ben sadece benim.”



BÖLÜM KIRK ALTI

ZANDERS

Çok fenaydı.

Stevie, kapısının önündeki gazeteci kalabalığını susturduktan sonra binaya girdi ve aklımdan geçen ilk şey bu kızla daha fazla gurur duyamayacağım oldu.

Kendini savunmuş, dünyaya kim olduğunu göstermiş ve bunu ben istediğim için ya da bir başkası ona baskı yaptığı için yapmamıştı. Bunu kendi isteğiyle, artık saklanmaya çalışmadığı için yapmıştı.

Varlığımın her zerresi onun peşinden gitmek ve benimle konuşması için ona yalvarmak istiyordu. Aklımın nerede olduğunu söylememe izin vermesini ve onsuz ne kadar mutsuz olduğumu görmesini istiyordum. Fakat benden zaman istediğini, bir sonraki uçuşta konuşacağımızı söylemişti. Bu yüzden o gün gelene dek beni onun hak ettiği erkek olmaktan alıkoyan şeylerle ilgilenecektim.

Arabama binip telefonumun arabamın hoparlör sistemine bağlanmasını sağladım, Stevie'nin kendisine duyduğu güven beni fazlasıyla heyecanlandırmıştı. Otoparktan çıkar çıkmaz Rich'i aradım.

"EZ, hâlâ kontratın üzerinde çalışıyorum ve Maddison

saçmalığıyla uğraşıyorum. Henüz sana söyleyecek fazla bir şeyim yok.”

“Kovuldun.”

Arabada bir an sessizlik oldu. “Üzgünüm, seni doğru duyamadım. Arabada mısın?”

“Kovuldun, Rich.”

Sanki söylediğimi küçümsüyormuş gibi bir kahkaha attı. “Hayır, kovulmadım.”

Garajımdan çıkıp Maddison’ın binasının yanına yanaşmadan önce dörtlü sinyallerimi yaktım ve hiçbir şey söylemeden bekledim.

Sessizliğim Rich’in dikkatini çekti. “Zanders, büyük bir hata yapıyorsun! Yeni bir takıma ihtiyaç duymana iki haftadan daha az bir süre kalmışken menajerini mi kovuyorsun? Kimse seninle sözleşme imzalamaz. Yurtdışında oynayabilirsen şanslısın.”

Chicago’dan ayrılmak en büyük korkularımdan biriydi ve bunu yapmaya hiç niyetim yoktu ama Rich’in sesimdeki endişeyi duymasına izin vermeyecektim.

Mümkün olan en rahat şekilde cevap verdim. “O zaman yurtdışında oynarım.”

“Sezon devam ederken kulüpler seninle görüşemez. Onlar sadece menajerinle görüşebilir. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet.”

“Demek istediğim kulüpler ben olmadan seninle görüşemez,” diye tekrarladı.

“Evet.”

“Kariyerinin en büyük hatasını bilerek yapıyorsun. Yıllar boyunca sana ne kadar para kazandırdığımı hatırlıyor musun?” Rich’in tipik emredici sesi giderek öfkeli bir hâl alıyordu. “Seni ben yarattım!”

“Hayır, Rich.” Maddison’ı beklerken rahatça koltuğun başlığına kafamı dayadım. Filmler camlarımın -Tanrıya şükür- arkasını göremeyen binanın dışındaki gazetecileri dik-

katle inceledim. “Bir medya kişiliği yarattın ve üzerine adımlı yapıştırdın ama ben artık o kişi değilim. Aslında hiç o adam olmadığımı bile düşünüyorum. Chicago yeteneğim için benimle imza atmak istemiyorsa, yapacak bir yer bulurum ama benden bir kuruluş daha kazanamayacaksın. Ve artık hiçbir bağlantımız olmadığına göre gazetecilerden pay koparmak konusunda sana iyi şanslar.”

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“Stevie'nin adını sen sızdırdın, değil mi?”

Onaylamasına gerek yoktu. Apartmandan dışarı adımlımı atar atmaz onun binasının önündeki kalabalığı gördüğümde anlamıştım.

“Lütfen bana kariyerini, birkaç milyon dolarlık kontratım bir kadın için çöpe attığını söyleme. Öylesine bir uçuş görevlisi için. Fanteziyi anlayabiliyorum, gerçekten ama bu kadar aptal olma, Zanders.”

“Onun hakkında konuşma.” Oturduğum yerde dikleştım ve kimsenin beni duymamasını umarak arabamın camından dışarı baktım. “Seni yıllar önce kovmalıydım.”

“Buna pişman olacaksın.”

“Hayır, Rich. Gerçekten pişman olmayacağım. Avukatıma evrakları hazırlatıyorum.”

“Zand-”

Daha önce bana pek çok kez yaptığı gibi telefonu suratına kapattım. Hemen ardından da avukatım Lindsey'e neler olduğunu anlattığım bir mesaj attım.

Verdiğim karardan dolayı kendimi rahat hissettiğimi söylemem yalan olurdu. Rahat değildim. Anksiyete vücudumda gezinirken, kendimi bunun doğru bir hamle olduğuna ikna etmeye çalışıyordum. Fakat endişe bana bir menajer bulamazsam boku yiyeceğimi söyleyip duruyordu. Hokey açısından bu bir kariyer intiharıydı ama pist dışındaki hayatım için bunun gerçekleşmesi gerekiyordu.

Stevie'yi göreceğim bir sonraki uçuşa kadar sadece birkaç

günüm vardı ve beni affetmesi için yalvarırken ona bir özürden daha fazlasıyla gidebilmeliydim. Yaptığım davranışın sebebini açıklarken hayatımda beni geri planda tutan şeyleri değiştirmeye çalıştığımı ona göstermem gerekiyordu ve Rich'in menajerim olması da bu listenin ilk sırasındaydı.

Lindsey: *Tam zamanında. Geceye kadar evrak işlerini hallederim. Ayrıca, onunla ne zaman konuşmayı planlıyorsun?*

Omuzlarımı geriye atarak gevşemeye çalıştım ama planımdan kız kardeşime bahsettiğimden beri bu yaklaşan konuşmanın düşüncesi vücudumu panikle dolduruyordu. Fakat bu akşamki maç Stanley Kupası Finalleri'ne gidip gitmeyeceğimizi belirleyeceği için değil,, o kadın yıllardır bana çok fazla panikatacak yaşattığı için de kendimi rahatlatmam gerekiyordu. Bunun bir daha olmasını reddediyordum.

Zanders: *Yarın gelecek.*

Lindsey: *Seninle gurur duyuyorum.*

Sonunda Maddison, muhabirler fotoğraflarını çekerken başı eğik vaziyette lobiden çıktı. Dışarı çıkar çıkmaz adımlarını hızlandırıp köşeyi döndü ve arabama atladı. Ayağımı gaza basıp kimse bizi görmeden yola koyuldum.

“Ne haltlar oluyor? Senin için o kadar mı kötüydü?”

“Beni beklemiyorlar ve hayallerini yıktığım için üzgünüm ama senide beklemiyorlar.” Sinyal verip otoyola girdim ve sahaya doğru sürdüm. “Stevie'nin ismi birkaç saat önce duyuruldu. Onu bekliyorlardı.”

Göz ucuyla Maddison'ın şaşkınlıkla dudaklarının aralandığını görebiliyordum.

“Kahretsin,” diye mırıldandı nefesinin altından. “Bununla nasıl başa çıktık?”

Gözlerimi önümdeki yoldan ayırmadan dudaklarımda gururlu bir gülümseme belirdi. “O lanet şeyi kontrol edebildi.”

“Rich mi yaptı?”

“Öyle olmalı.” Aramızda uzun bir sessizlik oldu. “Az önce kovdum.”

Gözlerim hızla yolcu koltuğunda şaşkın bir sessizlikle oturan Maddison’a kaydı. En sonunda göğsünden derin, afallamış bir kahkaha yükseldi.

“Evet, başardın!” Kutlamak için omuzlarımı sarstı. “Geri döndün! Hadi gidelim!”

“Tamam, tamam,” diye kahkaha attım. “Sürüyorum.”

Maddison memnun bir iç çekişle koltuğuna yerleşti. “Gelecek sezon için menajerin olmadan boku yiyeceğini biliyorsun, değil mi?”

“Biliyorum.”

“Ne yapmayı planlıyorsun?”

Dudaklarımın kenarından sinsi bir sırıtış belirdi. “Sanırım muhteşem bir şekilde nokta koymamız gerekecek. Önce sevgilimi ardından da Stanley Kupası’nı kazanacağım.”



BÖLÜM KIRK YEDİ

STEVIE

Taksim'in gelmesini beklerken ayaklarımı sinirle beyaz mermer zemine vuruyordum. Bavulum oldukça küçüktü, Seattle'da beş gün kalmama yetecek kadardı. Bir ev bulmanın -özellikle de paramın yeteceği bir ev- ne kadar süreceğini bilmiyordum ama yeni şehrimi keşfedebilmek için fazladan zaman harcayabileceğimi ve Chicago'dan kimsenin beni tanımadığı uzaklıkta olmanın iyi olacağını düşünmüştüm. Bugün apartmanımın önünde beni bekleyen bir kalabalık yoktu, Zanders ve takımının dün gece ev sahipliği yaptıkları maçı kazanarak Stanley Kupası Finalleri'ndeki yerlerini garantiledikleri düşünülürse bu biraz şaşırtıcıydı. Ellerinde fotoğraflarım olduğuna ve saklayacak bir şeyim kalmadığına göre, gazeteciler kim olduğumu daha az önemsiyor gibi görünüyorlardı.

Chicago'nun sekiz yıl sonra ilk kez Stanley Kupası'na katılması manşetleri kaplamıştı ve bakmamış olsam da benimle ya da ilişkimizle ilgili her şeyin önemsiz bir dipnot olduğunu varsayabilirdim.

"Pittsburgh'a gidiyor gibi görünmüyorsunuz," dedi gö-

revli, yarın oraya gidecek takımı kastederek, gözleri bavuluma kilitlenmişti.

“Bu sefer değil.” Dikkatimi cam kapılara verip aracımı beklemeye devam etmeden önce ona hafifçe gülümsedim.

Ellerini arkasında kavuşturmuş, yanımda duruyordu. “Biliyorsunuz, Bayan Shay. Çok şey gördüm. Çok şey duydum ve sakladığım çok sır var. Taşınacağınızı söylemezseniz o çocuğa ne kadar zarar vereceğinizi görmemek için kör olmanız gerekir.”

Gözlerim ona kaydı. “Nereden biliyorsun?”

“Kırk yedi yıldır bu işi yapıyorum. Bazı şeyleri anlarım.” Ben cevap veremedim, caddenin karşısındaki bir kişi dikkatimi çekti.

Aslında zayıf bir vücudu vardı. Parlak siyah saçları, şık bir topuzla şekillendirilmişti. Kolunda aşırı pahalı bir çanta asılıydı.

Bavulumu lobide bırakıp dışarıya fırlamadan önce dalgınca, “Affedersiniz,” dedim görevliye.

“Lindsey!” Ona yetişebilmek için caddeyi koşarak geçmeden önce her iki yöne de bakıp seslendim. “Lindsey!” Tekrar seslendim ama o arkasını dönmedi, doğruca Zanders’ın binasına doğru ilerlemeye devam etti.

“Lindsey,” diye son bir kez daha seslendim ve binanın ön merdivenlerine yönelmeden önce hafifçe kolundan yakaladım.

Dönüp bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

“Ah, özür dilerim.” Kolumu hızlıca geri çektim. “Seni başka biri sandım.”

Ela gözleri oldukça benziyordu, arsız gülümsemesinden bahsetmiyordum bile.

Kendime inanamayarak başımı salladım.

“Kızımı nereden tanıyorsun?” diye sordu.

Bunun üzerine gözlerim irileşti. Burada ne işi vardı? Zanders onun burada olduğunu biliyor muydu? Burada olmamalıydı, şu anda kesinlikle burada olmamalıydı. Onun için bu kadar çok sorun varken olmamalıydı.

YÜKSEK UÇUŞ

Sertçe, “Burada ne işin var?” diye sordum.

Tüm vücudu gerildi. “Affedersiniz?”

“Kim olduğunu biliyorum. Sen Evan’ın annesisin. Burada ne halt ediyorsun?”

Bakışları vücudumda gezinirken her santimimi dikkatle inceledi. Bol ve ikinci el kıyafetlerimi pek gösterişli bulmadığından emindim, özellikle de tasarım çanta ve ayakkabılarıyla kıyaslandığında. Pahalı çantasının saplarını manikürlü elleriyle kavramış, sanki dünyanın tüm değerini taşıyorlarmış gibi sıkıca tutuyordu.

Zanders’a benziyordu ama aynı zamanda birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

“Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum...” Kaşları tiksintiyle çatıldı. “Ama beni buraya o davet etti.”

Ne? Bunu neden yapmış olabilirdi ki? Üstelik onca haftanın arasından bu haftayı neden seçmişti?

Bana sırtını döndü, daha iyi günler gördüğü belli olan kırmızı topuklu ayakkabılarıyla merdivenleri çıkmaya başladı.

“Biliyorsun, şansını kaybettin!” diye seslendim ve yarı yolda durup bana doğru dönmesine neden oldum. Benden birkaç basamak yukarıda duruyor ve aşağıya bakıyordu. “Oğlun harika biri. Ama senin sayende değil.”

“Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?” Sanki avını takip eden bir yırtıcı gibi yavaş adımlarla bana doğru ilerledi.

Dik durdum, omuzlarım dikleşti. “Babası ona bir şeyler alacak kadar para kazanmadığı için on altı yaşındaki oğlunu terk eden kadınla konuşuyorum. Kafan karıştıysa söyleyeyim, o sensin.”

Gözleri şüpheli bir bakışla kısıldı. “Kendi işine bak. Bunun seninle bir ilgisi yok, bu oğlumla benim aramda. Senin kim olduğunu bile bilmiyorum.”

“Bunun sürpriz olmaması gerekiyor?” Küçümseyici bir kahkaha attım. “Yok artık, kim olduğumu nereden bilebilirsin ki? Son on iki yıldır ortalarda yoktun.”

“Sen-”

Elimi kaldırıp sözünü kestim. “Daha bitirmedim. Oğlunuz bunu göremiyor ya da yüzünüze söyleyemiyor olabilir ama siz olmadan daha iyi durumda. Bunu başka kim yapar ki? Kim küçük yaştaki çocuğunu terk edip, sonra da onun hayal bile edemeyeceği kadar çok para kazanmaya başladığında geri döner? Onu terk ettin! O sadece annesinin onu sevmesini istedi, sen ise onu terk ettin. Ama asıl komik olan sensin çünkü o tanıdığım en iyi insan ve senin sayende değil, kendi çabasıyla böyle bir adam oldu. Arkanda ne bıraktığın hakkında hiçbir fikrin yok.”

Zanders’ı doğuran kadına arkamı döndüm ama yolu yarılamışken fikrimi değiştirip tekrar onunla yüzleştim. “Onun parası için etrafında dolanmayı bırak. Sadece kendini küçük düşürüyorsun. Gitmekle ona bir iyilik yaptın.” Dramatik bir hava yaratmak için iki ortaparmağımı da kaldırdım ve bir kez daha aracımı beklemek üzere apartmanın lobisine döndüm.



BÖLÜM KIRK SEKİZ

ZANDERS

Stevie anneme el hareketi çektiğinde yukarıdan, çatı katının penceresinden, onu seyrediyordum ve yüzümde oluşan tiksindirici tatmin gülümsemesine engel olamadım.

Bu vahşi kıza kafayı fazlasıyla takmış durumdaydım ve henüz benimle konuşmaya hazır olmasa da hâlâ arkamı kolladığını bilmenin göğsümde yarattığı gururu açıklamak zordu.

Ancak bu gurur duygusu, annemin apartmanımın lobisinde gözden kayboluşunu izlediğimde hızla paniğe dönüştü.

Günlerdir bunu düşünüyor, ona söylemek istediğim kelimeleri sürekli prova ediyordum. Ona uçak bileti alırken ya da otel parasını öderken kendimi ne kadar hazır hissetmiş olursam olayım, şu anda tüm bu hazırlıkların bir önemi kalmamıştı.

Kız kardeşim geçen hafta onun telefon numarasını bulmuştu ve bütün sabah başparmağım aynı numaranın üzerinde gezinmişti, bu buluşmayı tamamen iptal etmek istiyordum. İçimde panik ve öfke vardı. Fakat iptal edemezdim. On altı yaşımdan beri bu kadınla yüzleşmem gerektiğini biliyordum ama onunla olan geçmişimin geleceğimi kararttığını fark ettiğim şu ana kadar bu acil bir gereklilik hâline gelmemişti.

Stevie'ye yazıp ona ne yapmak üzere olduğumu anlattığım, yardımına ihtiyaç duyduğum, yanımda olmasını istediğim mesajların sayısından bahsetmiyordum bile. Hiçbirini göndermemiştim. Bu çok bencilce olurdu. Çaresiz ve yalvaran suratı, gergin ve çatlak sesi, ondan ayrıldığı o günden beri zihnimden ayrılmıyordu. Her şey benim hatamken ondan yardım isteyemezdim. Dolayısıyla, onu geri kazanmama yardımcı olacak bir adım olduğunu bilerek bunu kendi başıma halledecektim.

Oturma odamda volta atarken, nihayet kapı önündeki mikrofonun sesi duyuldu. "Bay Zanders, bir..." kapıcım tereddüt etti. "Bayan Zanders burada?"

Hâlâ bu soyadı mı kullanıyordu? Ne kadar da yerinde bir hareketti.

Burnumdan derin bir nefes alıp aynı yavaşlıkta verdim. "Tamam, teşekkür ederim. Onu yukarı çıkarabilirsin."

İki dakikadan az bir süre sonra asansörün durduğunu duydum ve bundan on beş saniye sonra kapıyı çalması çatı katımda yankılanarak sırtımda istenmeyen bir ürperti uyandırdı.

Bileğimdeki saatle oynayarak gömleğimin yakasını düzelttim, bir türlü rahat hissetmiyordum. Daha rahat giyinmeyi düşündüm ama bunu bir iş toplantısı olarak kabul ettiğim için düğmeli gömlek ve pantolon giymeyi tercih etmişim. Ne olursa olsun, şu anda beni rahatsız eden ve klostrofobik hissettiren şey kıyafetim değildi. Kapının diğer tarafında duran kadının ta kendisiydi.

Burası benim evimdi ve bu benim hayatımdı. Burada kontrol bende idi. Başarılıydım, yaptıklarımla gurur duyuyordum. Hiçbiri onun sayesinde değildi. Kendimi gittiği günkü kadar önemsiz hissettirmesine izin vermeyecektim.

Sakinleştirici bir nefes daha alarak duruşumu dikleştirdim ve sinirlerimi bastırarak kapı koluna uzandım.

"Evan," dedi annem gururla. "Seni görmek çok güzel."

Bakışlarını benden kaçırmadan zoraki gülümsemesi gizli

bir niyet taşıyordu ve bu kadın karşımda dururken, parçalandığımı, bıraktığı on altı yaşındaki o incinmiş çocuğa geri döndüğümü hissediyordum.

Gözleri hatırladığım gibiydi, benimkileri andırıyordu. Saçları mükemmel bir görünüme sahipti ama açık kahverengi teni son on iki yılda yaşlandığını saklamıyordu. İki yıl önce maçıma gelmişti ama güvenlik uzaklaştırmadan önce onu sadece kısa bir an görmüştüm. Ayrıntıları fark etmemiştim.

Kıyafetleri tasarımdı, eski sezonun ürünleriydi. Ayakkabıları ve çantası inanılmayacak kadar yıpranmıştı ve bana ilk başta neden gittiğini hatırlatıyordu; para için. Büyük ihtimalle şimdi de daha fazlası için gelmişti.

“İçeri girebilir miyim?” diye sorarak beni daldığım yerden çıkardı.

Kenara çekilip evime girmesine izin verdim. Burada olması yanlış hissettiriyordu. Stevie'nin ışık saçan enerjisi, vahşi ruhu ve güzel mizacıyla taban tabana zıt, sahte ve neredeyse zehirli, soğuk bir enerji taşıyordu. Tüm bunları kendimi geliştirmek ve o kızı geri kazanmak için yaptığımı unutmamalıydım.

“Vay canına.” Annem etrafı incelerken başı dönmüş gibiydi. Gözleri dolar işaretleriyle parlıyor olmalıydı. “Çatı katın muhteşem. Ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?”

“Altı yıldan biraz fazla oldu.”

Başını sallarken sessizce her küçük şeyi değerlendirip bana hiçbir şeyin değişmediğini hatırlatıyordu. “İçecek bir şey alabilir miyim?”

“Suyum var.”

Hafifçe güldü. “Bir kadeh şarap ya da şampanya iyi olurdu.”

Gözlerimi devirip mutfağa gittim ve onu oturma odasını bulması için yalnız bıraktım. Buzdolabım bira ve soda ile doluydu, ikisini de içmeyecekti.

“Bukleli komşun gerçekten farklı biri,” diye seslendi oturma odasından. Dudaklarıma yayılan gülümsemeyi önleyemedim. “Bu seferki oldukça sert.”

Stevie'nin kim olduğunu açıklamak gibi bir planım yoktu. Önemli değildi çünkü evimde oturan kadının bugünden sonra hayatımda hiçbir önemi kalmayacaktı. En değerli parçamı bilmesine gerek yoktu.

Bardağı annemin önündeki sehpaye bırakarak karşısındaki bir sandalyeye oturdum.

“Nedir bu?” Sanki onun için özel olarak bir şişe şampanya patlatmadığıma şaşırmış gibi bardağa baktı.

“Su.”

Bir yudum almadan önce yine o sahte gülümsemesini takındı. “Beni aramana çok sevindim, Evan.”

Tanrım, bu ismi kullandığında nefret ediyordum.

Boğazımı temizleyip saatimi bir kez daha kontrol ettim ve yüzüklerimle oynadım. Tüm bu olanları izleyen annem bana bakıp muhtemelen tüm takılarımın ne kadar pahalı olduğunu hesaplıyordu.

Serçeparmağımdaki yüzüğü dalgınca izlerken bunu neden yaptığımı kendime hatırlattım.

“Seni aradım çünkü konuşmamız gerek.”

“Düşünüyordum da-”

“Konuşmam gerek,” diye düzelttim.

Omuzlarını dikleştirmeden önce ela gözleri büyüdü. “Lütfen konuş.”

“Neden gittin?”

Göğsü keskin bir nefesle sarsıldı. “Evan, geçmişi geçmişte bırakıp önümüze bakabilir miyiz? Dünyada en çok istediğim şey bu; geleceğe bakmak.”

“Hayır. Neden gittin?”

Başını iki yana salladı, terk edişini haklı çıkaracak bir sebep arıyordu. “Babanla birlikteyken çok şey feda ettim.”

“Ne gibi?” Muğlak cevaplarla işin içinden sıyrılmasına izin vermeyerek meydan okudum.

“Kendim için hayal ettiğim hayatı feda ettim. İstediğim şeyleri.”

“Maddi şeyler. Ailen senin için yeterli değildi.”

“Bu doğru değil.”

“Doğru. Parayı ve saçma sapan maddi şeyleri çocuklarına tercih ettin.” Sessiz kaldı, tartışamazdı.

“On altı yaşında olmanın, hokey antrenmanından çıkıp otoparkta oturup senin gelmeni beklemenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun? Tüm arkadaşlarım aileleriyle birlikte gidiyordu ve ben orada oturmuş bekliyordum. Babam iki saat sonra gelmişti ve eve gittiğimizde tüm eşyaların ortadan kaybolmuştu. Bunu nasıl bir insan yapabilir ki?”

“Evan, artık ileri bakmak istiyorum.”

“Ben de öyle!” Oturduğum yerden bağırdığımda Rosie, köpek yatağından fırlayıp dikkatle yanıma oturdu. “Bu yüzden buradasın, anne. İleri bakmak istiyorum ama yaptıkların için o kadar çok öfke hissediyorum ki bunu başaramıyorum. Beni koşulsuz sevmesi gereken tek kadın sendin ama sevmedin.”

Duraksadım, bana yanıldığımı söylemesine izin veriyordum. Beni sevdiğini söylemesi için ona fırsat veriyordum. Belki babamı yeterince sevmiyordu, belki de Indiana’daki küçük kasabamızı sevmiyordu ve belki de bu yüzden ayrılmak zorunda kalmıştı ama bu asla benimle ilgili olmamıştı.

Beni sevdiğini söylemedi.

“Peki, bundan sonra ne yapacağız?” diye sordu. “Nasıl devam edeceğiz?”

“Devam *etmeyeceğiz*. Ben *etmeyeceğim*.”

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

“Seni buraya getirme sebebim yüzüne bakıp artık her şeyin son bulduğunu söylemekti. Sebep olduğun öfke ve acıya tutunmaktan vazgeçtim. İnsanların seni öğrenmesinden korktuğum için adını basından saklamaktan bıktım. Ve sana en çok ihtiyaç duyduğum anda yanımda olamamanın beni hayatımda olmak isteyen insanlardan uzak tutmasına izin vermekten de yoruldum. Senin yaptığın gibi beni asla terk etmeyecek insanlardan.”

Vücudumdan bir gurur dalgası süzülürken karşımda duygusuzca oturuyordu.

Başımı arkaya yatırıp gözlerimi kapattım, dudaklarımda hafif bir gülümseme oluştu. Vücudumdaki her kas gevşerken sözlerimin fiziksel etkilerini hissediyordum.

“Buraya tekrar hayatında olmamı istemeni bekleyerek geldim.”

“Hayır. Buraya, seni hayatımda görmek için para ödeyebileceğimi düşünerek geldin. Artık on altı yaşında değilim ve umurumda bile değilsin.”

Dudakları aralandı. “Bu yüzden mi beni buraya kadar getirdin? Sırf bu yüzden mi çağırdın?”

“Evet.”

Şaşkınlıktan tek kelime edemedi.

“Dur tahmin edeyim. Seni buraya getireceğimi, yakınlarda kalman için para ödeyeceğimi düşündün. Oyunlarımda seni kendi locana yerleştireceğimi sandın.”

Oyunculuğu gözümün önünde tamamen yok oldu. “Beni tekrar hayatında istediğini sanıyordum. Beni özlediğin için, getirdiğini düşündüm!”

Başımı iki yana salladım. “Hayır, sensiz iyiyim.”

Koltuğumda telaşlanarak kıpırdandı, odanın içinde dolaşıp pahalı olabilecek her küçük şeye baktı. Sanki benden elde etmeyi umduğu şeyleri listeliyordu.

“Zaten hayatımda olmak istemiyorsun, anne. İtiraf et. Hâlâ seni özleyen ve seni geri almak için her şeyi yapabilecek o üzgün genç çocuk olmamı bekliyordun. Kalmanı sağlayacak her şeyi sana vereceğimi düşündün. Beni sevmiyorsun. Beni istemiyorsun. Benimle gelebilecek şeyleri istiyorsun.”

Aklımdan ilk Stevie geçti. Benim için en önemli kişi, benden hiçbir şey talep etmeyen ama yine de her şeye sahip olmasını istediğim kadın. Sonra annemin yokluğu için suçladığım babamı düşündüm. O adam annemin yokluğunu telafi etmek

için çift menai yapıyordu, böylece ben de hokey oynamayı bırakmak zorunda kalmamış oluyordum. Her zaman onun da annem gibi beni terk ettiğini düşünmüştüm ama aslında tam tersi olmuştu. Hayatım değişmesin diye benimle kalıp daha fazla çalışmıştı.

Her şeyimi adamak istediğim insanlar onlardı. Karşımdaki kadına hiçbir şeyimi vermek istemiyordum. Asla.

Gözlerim onun çantasına takıldı. Tasarım bir çantaydı ama en az on yıllıktı ve tüm parçalar yerine oturmuştu. “Seni ne zaman terk etti?”

Bizi uğruna terk ettiği adamın neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, gerçi yıllarımı onu gözümde canlandırmaya çalışıp onda ne bulduğunu merak ederek geçirmiştim. İş için kasabaya gelmiş, annemi özel jetiyle götürmüştü. Fakat içten içe, onda ne gördüğünü çok iyi biliyordum. Ailesini terk edecek kadar çok dolar işaretini bir arada görmüştü.

Annemin omuzları dikleşti, sanki burada olmasının onu yüzüstü bırakan parayla hiçbir ilgisi yokmuş gibi sahte bir özgüvenle. “Altı yıl önce.”

Tahmin etmiştim. Ben lige girdikten hemen sonra hayatıma tekrar girmeye çalışmıştı.

“Bilmem gereken bir kardeşim var mı?”

Bunu duyduğuna inanamıyormuş bir kahkaha attı. “Hayır.”

Tekrar tekrar başımı salladım. “Tamam o zaman. Beni bir daha arama.”

Ela gözleri benimkilere kaydı. “Ciddi misin sen?”

“Kesinlikle.”

Zihninde dönen çarkları seyrediyordum. “Basından ne kadar uzak durduğunu biliyorum. Bilmek isteyecekleri şeyler biliyorum. Bilmek için para ödeyecekleri şeyler.”

Şimdi umutsuzluğa kapılmış, boşa kürek çekiyordu.

“Devam et. Artık saklanmıyorum. Onlara ne kadar kötü bir anne olduğunu söylemek ve kendini otobüsün altına atmak istiyorsan, keyfin bilir. Seni sakladım çünkü kendi an-

nemin beni sevmemesinden utanıyordum ama utanmamı gerektirecek bir şey kalmadı. Ben yeterliyim. Lindsey yeterliydi ama tüm yanlış değerlerin sahibi sendin. Sen öldüğünde, senin için kim orada olacak? Çantaların mı? Ayakkabıların mı? Paran mı? Bu mutsuz bir hayat, anne ve artık bunun için sana kızmıyorum. Senin için üzülüyorum.”

Bu kadın yıllar boyunca beni nasıl bu kadar endişeye sürüklemişti? O buna layık değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Çaresizlik yüzünden okunuyordu ve bu acınası bir durumdu. Aslında, şu an ona baktığımda hiçbir şey hissetmiyordum. Benim için hiçbir değeri yoktu.

“Gittiğin için babamı suçladığımı biliyor musun? Bunca yıl öfkemi kusmam için burada değildin, ben de senin yerine ona öfkelen dim. Ama o adam, Lindsey ve benim için kışını yırttı. Ayrılarak ona bir iyilik yaptın. O senden çok daha fazlasını hak ediyor.”

“Evan...”

“Artık gitmelisin.” Sandalyemden kalktığımda Rosie de benimle hareket etti.

Annem tereddüt etti, kaşları şaşkınlıkla havalanmıştı. Çantasını topladı ve ayağa kalkarken üstünü düzeltti. Onu kapıya doğru yönlendirdim, isteksizce arkamdan geldiğini hissediyordum.

“Uçağın ikide kalkıyor ve bir saat içinde otelden çıkış yapmış olacaksın, yerinde olsam acele eder ve eşyalarını toplardım.”

“Ne?” Dairemin dışındaki koridorda şok içinde dikiliyordu.

“Beni burada kalabilecek kadar sevmediğin için teşekkürler, anne. Sayende bu şekilde davranacak insanları tanımam kolaylaştı.”

Kapıyı yarıya kadar kapattım ama sonra fikrimi değiştirdim.

“Ah ve o çantayı gerçekten emekliye çıkarmalısın. Bana sorarsan modası çoktan geçmiş.”

Tamam, bu çok önemsizdi ama elimde değildi. Kapıyı kapattıktan sonra arkama yaslandım. Kendimi on iki yıldır hiç olmadığım kadar özgür hissediyordum.

YÜKSEK UÇUŞ



Güvenliği geçtikten sonra, Chicago'nun O'Hare havaalanında pist boyunca koşarak uçağa ilerledim. Bir yandan Stevie ile konuşmak için can atarken, bir yandan da onun ihtiyaç duyduğu zaman konusundaki sınırlarına saygı duymaya çalışıyordum.

Stanley Kupası Finalleri yarın Pittsburgh'da yapılacak ilk maçla başlıyordu ve ben de hokey dışındaki nedenlerden dolayı bu yolculuğu acilen başlatmak istiyordum. Annem dün gittikten sonra onu aramamak için kendimi zor tutmuştum ama Pittsburgh'da birlikte üç gün geçirecektik ve bunu yüz yüze daha iyi açıklayabilirdim.

Umarım benimle gurur duyardı. Bence duyardı.

Kalabalığın içinden geçip çıkış sırasındaki koltuğuma doğru ilerlerken koçlar, personel ve takım arkadaşlarım koridoru kaplıyordu. Parmak uçlarında durarak çocukların başlarının üzerinden arka mutfağa, Stevie'ye baktım ama önümde çok fazla insan vardı.

Yerime oturduğumda dizlerim titriyor, endişeyle onun gelip güvenlik sunumunu yapmasını bekliyordum. Her şey yoluna girecekti. Öyle olmak zorundaydı.

"Tanrım." Maddison yanımdaki koltuğa oturdu. "Buraya koşa koşa geldin."

"Özür dilerim." Tekrar arka mutfağa doğru baktığımda Stevie'den hiçbir iz göremedim. "Bugün onunla konuşacağım, o yüzden biraz gerginim."

"Endişelenme," diye telkin etti Maddison. "O anlayacaktır. Sadece ona her şeyi anlat."

Stevie'nin adı açıklandığında öfkelenmesinden korkmuştum. Fakat öyle bir şey olsa bana söylerdi ve henüz ondan tek bir kelime bile duymamıştım.

"Sizi pencere çıkışıyla ilgili bilgilendirmem için hazır mısınız?"

Fakat kafamı kaldırıp baktığımda, dikkatimizi çekmek isteyen bukleli uçuş görevlim yoktu. Indy de değildi, o cadaloz da. Sertçe, “Kimsin sen?” diye sordum.

“Ben Natalie.” Nazik bir gülümsemeye karşılık verdi, masumiyeti yüzünden okunuyordu.

“Stevie nerede?”

Kaşları çatıldı. “Stevie kim?”

Stevie kim mi? Burada ne boklar dönüyordu? Gözlerim Maddison’a çevrildi ama onun da kafası en az benim kadar karışmıştı. Koltuğumdan kalkıp arka mutfağa doğru ilerledim ve ekip arkadaşlarımı iterek yanlarından geçtim.

“Nerede o?” Indy’ye çaresizlikle sordum.

Derin bir nefes aldı, gözleri benimkilerle buluşmuyordu. “Indy, nerede o?”

Sonunda başını kaldırıp bana baktı, bakışları sempati doluydu. Cevap veremeyerek sadece başını iki yana salladı.

“Kovuldu mu?” Telaşla sordum. “Adı açıklandığında o kaltak onu gerçekten kovdu mu?”

Uçağın ön tarafına doğru hızlı bir adım attım, baş uçuş görevlisine ağzının payını vermeye hazırdım ama Indy kolumu tutarak beni engelledi.

“O kovmadı. Son uçuşumuzdan sonra işi bırakmış. Adı duyulmadan hemen önce.”

Ne? İmkânı yoktu. Bugün benimle konuşacağına dair söz vermişti. Bana yalan söylemezdi.

Söyler miydi?

“Biliyor muydun?” Boğazım düğümlendi, çaresizce Stevie’nin iş arkadaşına bakarken gözlerim yanıyordu.

Indy başını iki yana salladı. “İnene kadar bana söylemedi. Hiçbir fikrim yoktu.”

Bu olanlara inanamayarak arkamdaki duvara yaslandım. Bu gerçekten yaşanıyor muydu? Neden bana söylememişti? Neden hâlâ bir şansım olduğuna inanmama izin vermişti?

Bu sezonun en iyi yanı oydu ve şimdi final zamanlarında gitmişti.

Onu görmem gerekiydi. Onunla konuşup özür dileyecetim. Annemle yaptığım konuşmayı anlatmalıydım. Korktuğum için ondan ayrıldığımın sorumluluğunu üstlenmem gerekiyordu. Anlaması için yalvarmalıydım.

Ona ihtiyacım vardı ama burada değildi ve Chicago'ya dönene kadar üç gün daha bekleyebileceğimden emin değildim.

“Bilmen gereken bir şey daha var,” dedi Indy. Sesi pişmanlık doluydu. “Yeni bir işe başlamış. Seattle'a taşmıyor.”



BÖLÜM KIRK DOKUZ

STEVIE

İki gün geçmesine rağmen ev arayışım fiyasko ile sonuçlanmıştı. Güzel ve iyi bir semtte olan her şey benim fiyat aralığımın ötesindeydi. Ya şehir merkezinden uzağa taşınmam ya da bir çöplükte yaşamam gerekiyordu ki ikisini de yapmak istemiyordum.

Doğrusu, bunların hiçbirini yapmak istemiyordum. Burada olmak istemiyordum, bu da yaşayacak bir yer bulmamı daha da zorlaştırıyordu.

Aklım Chicago'da ama kalbim Pittsburgh'daydı.

Zanders ve takım oradaydı, finalleri kaçırdığım için bu kadar mutsuz olacağımı düşünmemiştim ama öyleydim. Tüm sezon boyunca onlarla seyahat etmek, üst sıralara yükselmelerini ve seri üstüne seri kazanmalarını izlemek bana bunun bir parçasıymışım gibi hissettirmişti. Şimdiyse, final serisi devam ederken ülkenin öbür ucunda, iki bin milden fazla uzakta, tamamen konunun dışındaydım.

Çocuklar bu sabah uçağa bindiğinde nasıl bir atmosfer vardı? Gerginler miydi? Heyecanlanmışlar mıydı? Konsantre olmayı başarmışlar mıydı? Rio koridordan koltuğuna doğru yürürken hangi şarkıyı çalıyordu?

Zanders dün annesini gördükten sonra neler hissetmişti?

Bütün cevapları öğrenmek istiyordum. Zanders'ın bitmek bilmeyen mesajlarından ya da telefon aramalarından herhangi birine cevap versem kolayca öğrenebilirdim. İlişkimizi bitirdiğinden beri beni bir kez bile aramamıştı ama bu sabah uçağa bindiğinde ve konuşacağımıza dair söz verdiğim hâlde orada olmadığımı fark edince, planının bozulduğunu tahmin edebiliyordum.

Otel odam karanlık, kasvetli ve serindi ama kapının hemen arkasındaki şehir hareketli ve insan kaynıyordu. Daha önce odamdan dışarı çıktığımda, taze okyanus esintisi tuzlu kokusunun yanı sıra taze kahve ve çiçek kokularıyla genzime dolmuştu.

Bunların hiçbirini istemiyordum.

İkimiz de yemek yapmayı bilmediğimiz için Zanders'ın çatı katında kahvaltı getirildikten sonraki kokuyu özlüyordum. Herkesin haftalık banyosundan hemen sonra tüm binanın şampuan gibi koktuğu Chicago'nun Yaşlı Köpekleri'nde yayılan havayı özlüyordum. Antrenmandan eve dönen kardeşimin iğrenç kokusunu bile buna tercih edebilirdim.

Chicago'yu istiyordum ama artık buradaydım.

Sanırım dışarı çıkıp yakın gelecekte yaşayacağım şehri keşfetmem gerekiyordu ama bunun yerine öğleden sonra yatağымda uzanmış, Zanders'tan gelen mesajları okuyordum.

Uzun zamandır ekranımda onun adını görmemiştim ve bunu özlemiştim. Onu çok özlemiştim.

Zee (Babacık) Zanders: *Stevie, lütfen cevap ver!*

Zee (Babacık) Zanders: *Beni arayabilir misin?*

Zee (Babacık) Zanders: *Vee. şu an çok endişeliyim. Lütfen benimle konuşabilir misin?*

Yine, Zanders'ın yakışıklı yüzü ekranımı birlikte tembel sabahlarımızdan birinin fotoğrafıyla kapladığında, telefonda onun adı bir kez daha yanıp sönmeye başladı. Fotoğra-

fi ben çekmiştim. Yataktaydık, üstsüzdü ve gözleri kapalıydı ama dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle uyanıktı.

Her zerrem onu ve birlikte yaşadığımız hayatın her anını özlüyordu. Telefona cevap vermemin nedeni de tam olarak buydu. “Stevie?” Sesi üzgün ve güçsüz çıkıyordu.

Telefonu sıkıca tutup kulağıma götürdüm ve ses tonundaki acıyı duymamak için gözlerimi kapattım.

“Lütfen gitme,” diye yalvardı.

Ne diyeceğimi bilemediğim için sessiz kaldım.

“Bugün burada olacaksın sanıyordum. Kızgın olduğunu sanıyordum ama istifa mı ettin? Stevie, sana yalvarıyorum, lütfen bir yere gitme. Sana ihtiyacım var.”

Yatağıma uzanırken telefonu kulağımda sıkıca tutuyordum. Derin bir nefes alarak Zanders’ın sözlerinin benliğimi kaplamasına izin verdim. Bu duymak istediğim, duymaya ihtiyaç duyduğum ama bir daha duyacağıma hiç inanmadığım şeylerdi. Ayrıldığımızdan beri bana söylediği tek şey konuşmak istediğiydi ve bu süre içinde bir kez bile daha fazlası için beklentiye girmeme izin vermemiştim. Neden verecektim ki? Söylediği son şey elvedaydı.

“Peki ya benim ihtiyacım olan şeyler?” Sesim nazikti. “Zee, sen benden ayrıldın. Fikrini değiştireceğini umarak oturup beklememi düşünemezsin.”

Usulca, “Sadece seni korumaya çabalıyordum,” diye itiraf etti, yenilgisi sesinden belli oluyordu.

“Biliyorum. Bunu tahmin etmiştim ama benden bu kadar kolay ayrılabilceğini öğrenmek daha az acı vermedi.”

“Hayatımda olmanın çirkin taraflarıyla uğraşmak zorunda kalmanı istemedim.” Sesi titredi ve belli etmese de hattın diğer ucunda gözyaşı döktüğünü hissettim. “Seni korumaya çalışıyordum.”

“Herkesi her şeyden koruyamazsın. Kendimi savunabileceğime güvenmeliydin. Bana kendimi savunmayı öğreten sendin.”

Aramızda bir sessizlik hüküm sürdü. “Seattle’da mı yaşa-

YÜKSEK UÇUŞ

mak istiyorsun?” diye sordu sonunda. “Uçmayı bile o kadar sevmiyorsun. Barınak ne olacak? Peki ya Ryan ne olacak?”

“Sadece daha iyi hissetmek istiyorum.”

“Seni çok özledim. Doğru düzgün uyuyamıyorum bile.” Keskin bir nefes verdi. “Sesin nasıl bu kadar iyi geliyor?”

“İyi değilim. İyi olmanın yakınından bile geçmiyorum ama ne yapmamı bekliyordun? Bir gün beni isteyeceğini umarak bekleyecek miydim?”

“Seni hep istedim.”

“O zaman neden beni bıraktın?”

Hattın diğer ucunda olsa bile duygularını bastırıldığını anlayabiliyordum. “Sanki her şey üzerimize yıkılıyormuş gibi hissettim, biliyor musun? Her şeyin duyulduğu gün çok kötü durumdaydım. İnsanların senin hakkında söyledikleri üzerinde hiçbir hakimiyetim yoktu. Bir şeyleri, herhangi bir şeyi telafi etmeye çalışıyordum. İşini kaybetmeni istemedim.”

“İşim umurumda değildi!”

“Ama benim umurumdaydı!” Bir an sonra sesi yumuşadı. “Vee, hayatımda ilk kez, bu sezon, sen yanımda olduğun için yol bana evim gibi hissettirdi ve açıkçası bunu kaybetmeye hazır değildim. Birlikte olmasak bile en azından yanımda olacağını biliyordum.”

Boğazım düğümlendi, cevap veremedim. Günlerdir akıtmayı reddettiğim gözyaşlarım yüzünden gözlerim yanıyordu ama aynı zamanda benim yerime bu kararı verdiği için öfkelenmişim.

“Ve senin de beni terk edeceğinden korkuyordum.” Sesi biraz daha yumuşadı, neredeyse duyulmuyordu. “Her şey çok güzel, çok özeldi ve en son hayatımda kalması için birine bu kadar güvendiğimi hissettiğimde beni terk etti.”

Söylediği her şey canımı yakıyordu. Sesi canımı yakıyordu. Boşluk canımı yakıyordu.

Onu asla terk etmezdim. Zanders benden sonsuza dek hayatında olmamı isteseydi, anında evet derdim ama böyle tepki

verdiği için onu suçlamak niyetinde değildim. Onun hayatının en karmaşık yıllarında, yanında kalıp onu sevmesi gereken kadın bunu yapmamıştı ancak ben o kadın değildim.

Tüm hislerime rağmen kendime dikkat etmek zorundaydım. Tek istediğim onu sevmeme fırsat verilmesiydi ve belki o da beni sevebilirdi.

“Dün onu gerçekten davet etmiş miydin?”

“Evet.”

“İyi misin?”

Derin bir nefes aldı. “Evet. Sanırım iyiyim. Onunla bağlarımı kopardım. Bunu uzun zaman önce yapmalıydım ama şu ana kadar hazır değildim.”

Aramızda bir duraksama yaşandı. “Seninle gurur duyuyorum, Zee.”

“Öyle mi?”

“Tabii ki.”

“Bugün sana annemden ve diğer her şeyden bahsedecektim. Sadece seninle konuşmaya ihtiyacım vardı.”

“Şu anda benimle konuşuyorsun.”

“Yanına gelebilir miyim? Belki birinci ve ikinci maç arasında bir uçağa atlayıp gelebilirim. Belki basın toplantılarını ve medya işlerini atlayabilirim.” Sesi telaşlıydı, kelimeler birbirine karışıyordu.

“Bunu yapamayacağını biliyorsun. Kimse bunu yapmana izin vermez.”

“Seni kaybedemem, Stevie.”

Klima ünitesinden gelen beyaz gürültü odayı doldurdu, sessizliği bastırmaya yardımcı olmuyordu.

“Beni terk ettin.” Sesim boğuktu. “Ben seni asla terk etmezdim.”

“Lütfen. Sana yalvarıyorum, beni şimdi bırakma.”

“Zee, bir de benim açımdan bak. Aylarca benimle ilgiledin, benimle gurur duydun, kendimle gurur duymamı sağladın, sonra biri beni öğrendiği anda kaçıp gittin. Bunun beni

ne kadar kötü hissettirdiğini bilemezsin. Ben sadece beni seçmeni, insanların ne söyleyeceğine aldırmadan bizi seçmeni istedim.”

Telefonun diğer ucunda sessiz kaldı.

“Kalması için yalvardığın birinin kapıdan çıkıp gitmesini izlemenin nasıl bir his olduğunu biliyor musun?”

Bir kez daha cevap vermedi.

Sözlerimin hatıraları zihnimde canlandı. *Neden sana âşık olmama izin verdin?* Bunu söyledikten sonra çıkıp gitmesi aşağılayıcıydı ama bir kez daha küçük düşmenin ne anlamı vardı ki?

“Çok basitti. Beni sevmeni istiyordum.”

Sessizliği sağır ediciydi, bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu ve kalbimin yeniden paramparça olmasına neden oluyordu.

“Seni sevmeme izin vermeni istedim ama yapamadın, değil mi? Bir başkasının seni koşulsuz sevmesine nasıl güvenilebileceğini bildiğini sanmıyorum.”

“Vee,” dedi sonunda. “Ben sadece...” Aramızdaki sessizlik uzun bir süre devam etti. En sonunda ise, “Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum,” diye itiraf etti.

Tüm bedenimi titreten acı yüzünden gözlerim kapandı ve zaten bildiğim şeyi doğruladı. Onu ne kadar sevsem de sevdiğime inanmadığı bir yaşamı nasıl birlikte sürdürebilirdik ki?

“Yarın gece için iyi şanslar.”

“Stevie...”

Başka bir şey söyleyemedim telefonu kapattım.



BÖLÜM ELLİ

ZANDERS

Üç gündür işkence görüyor gibiydim. Cevapsız aramalar ve mesajlarla geçen üç koca gün. Başıma gelen en güzel şeyi nasıl mahvettiğimi düşündüğüm üç gün. Beni sevdiğini söylediğinde neden ona güvenemediğimi kendime sorduğum üç gün. Üç gün boyunca keşke geçmişte bu kadar berbat durumda olmasaydım ve onun sunduğu her şeyi kabul edebilsydim çünkü ihtiyacım olan her şey bu, diye düşündüm.

Ancak son üç gün boyunca en çok düşündüğüm şey, bir menajerim bile yokken Seattle'ın beni transfer etmesini nasıl sağlayacağım konusuydu.

Chicago'dan ayrılmak istemiyordum. Maddison'ı, Logan'ı ya da yeğenlerimi bırakmak istemiyordum. Babamın evine arabayla sadece iki saat uzaklıktaydım ve kız kardeşim de hemen bir uçak mesafesindeydi.

Fakat Stevie'yi kaybedemezdim. Güven problemlerimi ya da aşk konusundaki korkumu tam olarak çözememiş olabilirdim ama kesin olarak bildiğim bir şey vardı ki o da onu kaybedemeyeceğimdi.

Şu anda çaresizliğin ötesinde bir noktadaydım; onu görmeye, onunla konuşmaya, kendimi toparlamaya ihtiyacım

vardı. Göğsümde sadece onun doldurabileceği devasa bir boşluktan başka bir şey hissetmeye ihtiyacım vardı ama nasıl dindireceğimi bilmiyordum.

Sabahın ikisinde bile taraftarlar havaalanı kapısında sıraya girmişti, iki deplasman galibiyeti ile eve döndüğümüz ve şampiyonluk için sadece iki galibiyete daha ihtiyacımız olduğundan bizi karşılamak için sabırsızlanıyorlardı. Kırmızı, siyah ve beyaz giyen kalabalık Chicago'da uçaktan inişimizi görmek için bekliyordu ve coşkulu tezahüratlarla bağırışlar yankılanıyordu.

Ancak umurumda değildi. Elbette destekleri için minnettardım ve şimdiye kadar galibiyet serisini yakaladığımız için çok mutluydum ama bu kadar iyi oynamamın tek nedeni bir mucize gerçekleştirip bir şekilde gelecek sezon nerede oynayacağımı seçebilmemdi.

“Zee, bekle!” Maddison kaptanlık sorumluluklarını yerine getirerek kalabalığa el sallayıp geldikleri için teşekkür ediyordu. “Seni ben götürürüm.”

“O zaman acele et. Gitmem gerek.”

Bavulumu bagaja atıp oturdum.

“Şu anda oraya gitmiyorsun. Saat sabahın ikisi.”

“Evet, gidiyorum. Onu görmem lazım. Eğer ülkenin öbür ucuna taşınmak istiyorsa, tamam. Öyle olsun. Ama bunu yüzüme söylemesi gerek.”

“Ya gerçekten gitmek istiyorsa?” Maddison özel otoparktan çıkıp eve doğru yöneldi.

“İstemiyor.” İnançsızlıkla başımı sallayarak camdan dışarı baktım. “Kardeşini ya da barınağı terk etmek istemesine imkân yok. Bu benim hatam. O gitmek falan istemiyor. Sadece benden uzaklaşmak istiyor.”

Maddison, ben arabasından inip onun apartmanına girmeden önce arabayı zar zor park etti. Asansörünü kullanmadım tabii ki çünkü onun evine gitmiyordum. Çatı katının birkaç kat altında durup hızlıca Stevie'nin kapısını tıklattım.

Cevap vermedi ama saat sabahın ikisini geçiyordu, o

yüzden şaşırılmamıştım. Aramıştım, mesaj atmıştım ama cevap vermemişti. Benden nefret ediyor olabilirdi ancak onu görmem gerekiyordu. Uçakta olmadığını öğrendiğimden beri Chicago'ya iniş yapacağımız dakikaları sayıyordum.

Ahşap tokmağa vurmamaya çalışarak kapıyı çalmaya devam ettim ama lanet olsun ki kendimi durduramadım.

Birinin, "Git buradan," dediğini işittim ama ses Stevie'ye ait değildi.

"Ryan, kapıyı aç."

"Siktir git."

Tamam, bunu hak etmiştim.

Gitmeyecektim. Kapıyı açana kadar dikilip bekledim, gözlemlerime deliğinden bana bakıyordu.

"Zanders, defol buradan. Evine git."

"Lütfen, sadece onu görmeme izin ver." Sesim endişeli ve yalvarır gibi çıkmıştı.

"O burada değil." Kapıyı üzerime kapatmaya çalıştı ama ben kolumu kullanarak tamamen kapanmasını engelledim.

Gözlerim onunkilere dikilmiş, bilgi almak için can atıyordum. Ryan benim için üzülmüş gibiydi çünkü göz ucuyla baktıktan sonra nefesini tutarak kapıyı açtı.

"Hâlâ Seattle'da."

Nasıl hâlâ orada olabilirdi? Günler olmuştu. "Ne zaman dönecek?"

"Bilmiyorum. Belki birkaç gün sonra ama bu artık seni ilgilendirmez."

"Evet, ilgilendirir!" Sesim gecenin bu saati için fazla yüksek çıkmıştı. "Bunların hepsi benim hatam."

"En azından bu konuda haklısın. Ben yatmaya gidiyorum, artık gidebilirsin."

Kolumu bir kez daha kapının önüne koydum. "Bunu düzeltmek için ne yapabilirim? Onun oraya taşınmasını en az benim kadar senin de istemediğini biliyorum. Lütfen, Ryan. Ne yapabilirim?"

Beni yukarıdan aşağı süzerek düşüncelere daldı, muhtemelen kız kardeşinin kalbini kıran adama isteyerek yardım edip etmeyeceğini sorguluyordu. Sonunda omuzları düştü ve pes etti.

“Hayatını ikinci tercih olduğuna inanarak geçirdi ve sen gidip lanet olası çapkın kimliğini ona tercih ederek bunu yeniden mi pekiştiriyorsun? Bu nasıl boktan bir şey böyle?” Sesi öfkeyle yükselmeye başladı. “Söz konusu ben olduğumda ilgi odağı olmaktan nefret ediyordu ama seninle birlikte olmak istediği için ilgi odağı olmaya razıydı ve sen onun hakkında herhangi biri bir şey öğrenir öğrenmez ondan ayrıldın, öyle mi? Hadi ama dostum. Bu kadar ahmak olma. Bu çok boktandı. Ve şimdi senin yüzünden iki bin mil uzağa taşınmak üzere.”

“Onu gitmesi için sen teşvik ettin!”

“O gün onu görmedin! Sadece daha iyi hissetsin istedim ama iyi gibi davransa da değildi. Senin çapkınlık saçmalıkların ondan daha önemliydi, o yüzden devam et ve siktir git.”

Haklıydı. Ryan gitmesini önerdiği için istediğim kadar sınırlenebilirdim ama günün sonunda buna ben sebep olmuşum. Mutluyduk ve ben bunu batırmıştım.

“Menajerimi kovdum.”

Başını geriye attı. “Ne?”

“Bunun bir parçası olmaktan yorulmuştum. Haklısın. İmajımı kız kardeşine tercih ettim. Her şeyi berbat edip onu kaybettim. Bu yüzden de menajerimi kovdum.”

“Yeniden imza atma döneminde değil misin?” Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Kariyerini çöpe atıyorsun.”

Bana hatırlatmasına gerek yoktu, bunu çoktan biliyordum.

“Kimse kariyerini kaybetmeni istemez, Zanders.”

Elimden geldiğince rahat olmaya çalışarak omuz silktim.

Kariyerim şu an için öncelik listemin en tepesinde yer almıyordu.

“Tanrım,” diye şaşkın bir kahkaha attı. “Onu gerçekten

seviyorsun.” Ryan kapıyı üzerime örttü ama tamamen kapanmadan önce, “Çok geç olmadan bunu ona söylemenin bir yolunu bulmalısın,” dediğini duymuştum.



Stanley Kupası Finallerinin üçüncü karşılaşmasında atmosfer muhteşemdi. United Center tıklım tıklım doluydu, tüm koltuklar ve tribün biletleri satılmıştı. Üçüncü periyotta 3-2 mağlup durumdaydık ama Maddison skoru erken belirledi ve çaylak kanat oyuncularımızdan biri mucizevi bir şut atarak bize tek gollük avantajla seride üç maçlık üstünlük sağladı.

Son saniyelere girdiğimizde gereğinden fazla duygulanmıştım ve bunun önüne geçemiyordum.

Bu şehir son yedi sezonda benim her şeyim olmuştu. Elbette olmak istemediğim bir karaktere bürünmek durumunda kalmıştım ama genel olarak Raptors formasıyla geçirdiğim zaman hayatımm en güzel zamanlarıydı. Burası benim oynadığım ilk ve tek kulüptü. En iyi arkadaşım benden kısa bir süre sonra buraya transfer olmuş, hayatlarımızda ilk kez aynı takımda yer almıştık. Burada bir yuva, bir aile edinmişim ve potansiyel olarak bu geceden sonra bu binada sadece bir maçım kalmış olacaktı.

Henüz gerçekleşmemiş bir galibiyeti saymak istemiyordum ama kendi sahamızda oynarken seriyi dördüncü maçta kazanamayacağımızı düşünmek çok zordu. İletişim kurma tarzımız, skor üstünlüğümüz, kaledeki performansımız. Ev sahibi avantajı. İçimden bir ses, seriyi kazanacağımızı söylüyordu. Bunu hissediyordum.

Daha birkaç ay önce bu binada olmak ve yanımda destek olacak kimsenin olmadığını bilmek iç saha maçlarında benim için bir dezavantaj teşkil ediyordu. Deplasmanda, en azından başka hiç kimsenin taraftarlarının onlara tezahürat yapmadığını ya da soyunma odasından çıkmalarını beklemediğini biliyordum. Fakat burada, yalnız olduğumu sürekli hatırlıyordum.

YÜKSEK UÇUŞ

Ta ki Stevie bu sezonun başlarında beni izlemeye gelmeye başlayana kadardı. Onun seyirciler arasında olduğunu ya da saklanıp maçlardan sonra takım elbiselerimi giyip gelmemi beklediğini bilmek bana moral veriyordu. Sadece kendim için değildi, uğruna oynayacağım biri vardı. Nefret edilen bir deplasman oyuncusu olmanın bana verdiği güç, kendi evimde oynadığım maçlarda hissettiğim sevginin yanında hiçbir şeydi.

Şimdi yine yalnızdım. Stevie için ayırdığım bilet yerine ulaşmamıştı ve benim için burada olan tek aile benim ailem değildi. Maddison'ın ailesiydi.

Dolabıma yönelmeden önce koçun odasının kapısını arkamdan kapattım.

Maddison benimkinin yanında yer alan dolabının önündeyken, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

“Evet ama yarın antrenmanda olmayacağım. Yarın için izin aldım.”

“Zee, muhtemelen şampiyonluğa bir maç uzaktayız. Yarın antrenmana gelmeyeceğim de ne demek?”

Soyunma odasının ortasında duran çöp kutusuna kullanılmış formamı atarken, patenlerimi keskinleştirmek üzere kabine bıraktım.

“Yapmam gereken daha önemli bir şey var.” Sonunda en iyi arkadaşımın göz göze geldiğimde bana şaşkın şaşkın bakıyordu. “Güven bana. Bu, beni maça herhangi bir antrenmanın yapabileceğinden çok daha fazla hazırlayacak.”



Chicago'dan doğduğum şehre dönüş yolum iki saatten biraz fazla sürmüştü. Son altı yıldır sadece iki saat uzaklıkta yaşamama rağmen bu süre zarfında sadece iki kez gitmişim. Biri Lindsey'in doğum günü içindi, diğeri de babam iş sırasında sırtını incitip hastaneye kaldırıldığındaydı.

İki saatlik mesafe yüzlerce saat gibi gelmişti. Sokağın he-

men aşağısında ya da ülkenin öbür ucunda olmam fark etmiyordu. Buraya geri gelemeyecek kadar öfkeliydim. Onu göremeyecek kadar öfkeliydim.

Bu yersiz öfke beni on iki yıl boyunca babamdan uzak tutmuştu ama Stevie'nin hayatıma girmesine izin vermek uzun zamandır içimde kapattığım bir yönümü açmıştı. Hayatımda yeniden sevginin varlığını arzuluyordum. Bana sunduğu şeyin bu olduğunu fark etmek ne kadar ürkütücü olsa da derinlerde bir yerde bunun doğru olduğunu biliyordum. Stevie beni seviyordu –sevmişti– ve ben birinin beni sevmesine izin vermekten o kadar korkuyordum ki onu uzaklaştırmıştım. Babama yaptığım da buydu.

Önce eve gittim ama kamyoneti garaj kapısında değildi. Kasabadaki tek spor barının otoparkında park hâlinde bulana kadar küçük memleketimde gezinmem fazla sürmedi. Babam içki bile kullanmıyordu ama bilardo oynamayı çok severdi, bu yüzden onu işten sonra burada bulduğuma şaşımamıştım.

Babamla son konuştuğumda Stevie yanımdaydı ve yine burada olmasını dilemeden edemedim. Onsuz geçen günler, onun hayatımın her alanına ne kadar derinden işlediğini fark etmemi sağlamıştı. Onunla her şey daha iyiydi, daha kolaydı, daha doluydu ama o zamanlar fark edememişim çünkü hayatıma o kadar derinlemesine işlemişti ki... Sanırım boşlukları doldurması için hep ona ihtiyacım vardı ama o gidene kadar boşlukların farkına varmamıştım.

Arabamı park edip içeri yöneldim. İçeri girerken saklanmaya ya da başımı eğmeye bile çalışmıyordum. Bu kasaba oldukça küçüktü. Ben NHL'de büyük başarı elde etmişim. Herkes kim olduğumu biliyordu ama Chicago'da gördüğüm kadar tantana yoktu. Burada insanlar benimle gurur duyuyordu.

Ben içeri girdiğimde köhne bar sessizleşti, zaten o kadar da gürültülü sayılmazdı. İçeride yirmiden az müşteri vardı ve neredeyse hepsinin gözü benim üzerimdeydi. Gittiğim her yerde dikkat çekiyordum ama burada, doğduğum yerde, Tom

Ford pantolonum, Balenciaga kazağım ve Louboutinlerim sanki yanıp sönen bir neon tabela gibiydi.

Barmen sessiz bara doğru, “Bakın kim gelmiş,” diye duyurdu. “Bay NHL, varlığıyla onurlandırıyor.” Dramatik bir şekilde eğildi. “Bu onuru neye borçluyuz?”

“Seni görmek güzel, Jason,” diye kahkaha atarken barın arkasında duran eski lise takım arkadaşım ile tokalaştım. “Babam burada mı?”

“Bilardo masasında.” Başıyla o tarafa doğru işaret etti.

Arkamdan, “Yarın bize kupayı kazandıracak mısın, kazandırmayacak mısın?” diye seslendiğini duymadan önce o yöne doğru ilerledim.

Arkamı dönüp ona baktım ve bilmiş bir gülümseme takındım. “Düşünüyorum.”

Mekândaki tek bilardo masası arka taraftaydı. Hokey oynamadığım hafta sonları babamla buraya gelirdik. Bana bilardo ıstakasını nasıl vuracağımı öğretirken vakit geçirir ve soda içerdik, bu yüzden onu nerede bulacağımı çok iyi biliyordum.

“Katılmamın sakıncası var mı?”

Babam mükemmel bir şekilde dizilmiş vuruşundan başını kaldırıp baktı. “Evan?” Elindeki bilardo ıstakasıyla dimdik ayakta dikiliyordu. “Burada ne işin var?”

Kot pantolonunun dizleri eskimişti, iş botlarının burnu tamamen aşınmıştı ve rengi atmıştı, bu da bana buraya inşaat alanından geldiğini anlatıyordu. Babam ailesini geçindirmek için yıpratıcı işlerde çalışan mavi yakalı bir işçiydi. Çocuklarının her ikisi de saygın alanlarında son derece başarılıydı, ancak Lindsey’in onu emekli etmek için kaç kez gönüllü olmasına rağmen, kanını ve terini sunarak saatlerce çalışmaya devam ediyordu.

“Seni görmek istedim.”

Babam şaşkınlıkla donakalmıştı. “Konuşabileceğimizi umuyordum.”

Nihayet başını salladı. “Konuşabiliriz.”

Onun karşısına geçip masanın etrafında yürüdüm, ikimiz de gözlerimizi birbirimize bakmak yerine masanın etrafına dağılmış rastgele bilardo toplarına çevirmiştik.

“Onları yeniden diz,” diye önerdi babam.

Dediğini yaptım, yeni bir oyun için topları sıraya dizdim. O sırada şaşkın bakışlarını üzerimde hissediyordum ve duvardan bir ıstaka alırken de beni izliyordu.

Yüzümü ona döndüğümde gözlerini hızla benden uzaklaştırdı. “Devam et ve vur.”

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. “Bana öylece fırsat veremezsin.” Cebimden bir bozuk para çıkarıp havaya attım çünkü bunu hep böyle yapardık.

Göğsü küçük bir kahkahayla titredi. “Yazı.”

Parayı çevirerek havada yakaladım ve elimin arkasına indirdim. “O hâlde yazı.”

Babam susunca aramızdaki hava gerildi. Bu, olumsuz bir gerginlik değildi. Sadece ikimiz de söylenecek çok şey olduğunu biliyorduk.

Çizgili toplardan biri sol köşeye çarparak ona bir atış hakkı daha tanıdı.

Istakasını hazırlarken sessiz kaldık.

Aramızda dört atış daha yapıldıktan sonra nihayet ıstakamı hazırlarken ona baktım.

“Annemi gördüm.”

Gözleri benimkilere kaydı. “Ne?”

Dik dururken bilardo ıstakamı masaya yasladım. “Geçen hafta onu davet ettim.”

Yüzü üzüntüyle asıldı. “Ah, Evan.” Başını iki yana salladı. “Sen iyi misin?”

Başımı eğdim, konuşamıyordum.

“Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?”

“Pek konuşmadık. Daha çok ben onunla konuştum.”

Sessiz kalıp bana baktı. Babamın gözleri grinin ilginç bir tonundaydı, etraflarındaki deri yaşlılıktan ve güneşte geçirdiği

YÜKSEK UÇUŞ

yıllardan dolayı kırıışmıştı. Bana bakarken içinde binlerce farklı soru tutuyordu ama tek bir tanesini bile dile getirmemişti.

“Çok uzun zamandır kırgındım,” diye hatırlattım. “Tüm öfkemi senden çıkardım çünkü sen buradaydın ve o yoktu ama sen bunların hiçbirini hak etmedin. Hayatım üzerinde çok fazla etkisi vardı ve ben bıkmıştım. Kontrolümü geri kazanmak istedim.”

O gri gözleri biraz parladı. “Bana kızmakta sonuna kadar haklıydın. Gitmesinin sebebi benim.”

“Hayır, değilsin. Annemin gitmesinin nedeni kendisi ama sen burada kaldın ve ben bunun için sana teşekkür edemedim.”

Başını öne eğdi.

“Bunca yıldır bunu sana karşı kullandığım için özür dilerim. Kendimi o kadar incinmiş hissediyordum ki o sırada senin neler yaptığını göremedim. İkiniz tarafından da terk edildiğimi hissettim ama sen gitmiştin çünkü daha çok çalışarak hayatımın değişmemesini sağlamaya çalışıyordun. Hokey ucuz değildi ama senin sayende hiçbir turnuvayı kaçırmamıştım. Lindsey’nin üniversitedeki sınavlarını sen karşıladın. Yaşayacak iyi bir yerim olmasını sağladın. Hiç aç kalmadım. İhtiyacım olan her şeye sahiptim ve bunun için sana teşekkür etmedim.”

Başını salladı, gözlerini yere dikti. “O yüzden teşekkür ederim, baba.”

Nasırlı parmak uçlarıyla hızlıca gözlerinin altım sildi.

Sonunda babam başını kaldırıp bana doğru baktı. “Sana o gitmeden önceki gibi bir baba olamadığımı biliyorum ama denedim. Gerçekten denedim, Evan.”

“Biliyorum.”

“Kendimce acı çekiyordum ama aynı zamanda annenin kalması için yeterli olamadığım için kendimi suçlu hissediyordum. Seni terk etmesinin nedeni benmişim gibi hissediyordum, bu yüzden bazen evde olmak ve seninle olmak zordu. Benden nefret ettiğini sanıyordum ve seni hiç suçlamıyordum.”

Kahretsin, şimdi de benim gözlerim yanıyordu. “Senden asla nefret etmedim, baba. Sana o zaman da ihtiyacım vardı, şimdi de var.”

Sert ve bazen soğuk olan adam karşımda bana bakıyordu; yüzü yumuşamış, erkeksi duvarları yıkılmış ve gözleri yaşlarla dolmuştu.

“Seni seviyorum, baba.”

Kelimeler dilimden dökülürken doğru, gerekli ve gecikmiş gibi hissettiriyorlardı. On iki yıldır bu sözleri ona söylememiştim. Son on iki yıldır bu sözleri kimseye söylememiştim ve karşımdaki adamın yaşadığı fiziksel rahatlama beni bunca zamandır söylemediğim için pişman hissettiriyordu.

“Ben de seni seviyorum, Evan.” Kendini toparlamaya çalışarak hızla başını salladı.

Masanın etrafından dolaşarak ona sıkıca sarıldım, o da bana aynı şekilde sarıldı.

“Daha önce söyleyemediğim için özür dilerim.”

“Bazen korkutucu olabiliyor. Bunu biliyorum.” Sesi yumuşak ve anlayışlıydı.

Birbirimizi tamamen bırakmadan önce biraz daha kucaklaştık.

“Uzun süre kimsenin beni sevmesine izin vermek istemedim,” diye devam etti babam. “Ben de bir başkasını sevmekten korktum.”

“Hâlâ öyle misin?”

Başını iki yana salladı. “Artık değilim.”

Şüpheli bakışlarımı üzerinde gezdirdim.

“Ne? Bana öyle bakma.”

Alaycı bir tavırla, “Baba, kız arkadaşın mı var?” diye sordum.

Omuzlarını silkti. “Belki.”

“Ne?” İçimden inançsız bir kahkaha koptu. “Neden bir şey söylemedin?”

“Bu yeni. Sayılır. Uzun yıllar boyunca benim için iyi bir dosttu ve uzun süre hayatıma başka birini almaya hazır olmamı bekledi. Noel’den hemen önce aptal gibi davranmayı bıraktım.”

Dudaklarımda gururlu bir gülümseme belirdi. “Onunla yakında tanışabilir miyim?”

“Bunu gerçekten çok isterim.”

Bilardo istakamı elime alıp tekrar atış yapmaya hazırlanırken az önceki gerginlik çoktan kaybolmuştu.

“Peki, hayatının en büyük maçından bir gün önce buraya gelip bu konuşmayı yapmanın bir nedeni var mı?”

Atışımı yaptığımda tek bir top bile isabet ettiremedim, bu yüzden sıranın babama geçmesini bekledim ama yapmadı. Dikkatini benden ayırmadan cevabımı bekledi.

Aramızda uzun bir duraklama oldu.

“Annem gittiğinde neden peşinden gitmedin?”

Rahatça omuz silkti. “Bazı insanlar takip edilmeye değmez.” Anladığımı belli etmek için başımı salladım.

“Ve bazı insanlar da dünyanın sonuna kadar takip edilmeğe değerdir.”

Yanan gözlerimi önümdeki masaya dikmişken, duygularım yüzeye çıkmak için tüm duyularıma saldırıyordu.

“Takip etmeye degecek biri var mı?” diye usulca sordu. Keskin bir nefes verdim.

“Evet. Sanırım var.”

“Onu seviyor musun?”

Başımı salladım, konuşamıyordum.

“O zaman gitmesine izin verme, Evan. Birini sevmenin korkutucu olduğunu biliyorum ve birinin seni sevmesine izin vermek, özellikle de yaşadığımız onca şeyden sonra, daha da korkutucu. Yine de seni temin ederim ki doğru kişiyle buna değer.”

Birine tüm benliğimi sunduktan sonra beni boşlukta bırakmayacağına güvenmek oldukça korkutucuydu. Yine de Stevie’ye onu ne kadar sevdiğimi asla söylemememe rağmen, onun yokluğundan aynı derecede boş ve aynı derecede dehşette düşmüş durumdaydım.

“Tüm bu yıllar boyunca hayranların nefret etmeyi sevdiği

kötü adamı canlandırdım ve bundan keyif alıyordum çünkü benim uydurma bir versiyonumdan nefret ettiklerini biliyordum. Kimseye gerçek benden nefret etme fırsatı vermek istemiştim ama bu aynı zamanda kimsenin gerçek beni sevmesine müsaade etmemi de engelledi. Ancak sanırım biri gerçek beni sevdi ve ben onu elimden kaçırmış olabilirim.”

“Onu sevdiğini söyledin mi?”

Suçluluk duygusuyla başımı iki yana salladım.

“O zaman sanırım öğrenmesinin zamanı gelmiş.”

Aramızda bir sessizlik oldu. “Baba, bu sezondan sonra nerede oynayacağımı bilmiyorum. Hiçbir takım Chicago kadar yakın değil ama seni maçlara götürmeme izin vereceğini umuyorum. Seni sahada görmeyi özledim ve çalışman gerektiğini de biliyorum.”

“Orada olacağım,” diye sözümü kesti.

Ona minnettar bir gülümsemeyle arka cebimden bir bilet çıkardım. “Yarın Stanley Kupası’nı kazanmamı izlemeye gelir misin?”

“Şu hâline bak, Ev.” İnanmayarak başını salladı, dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı.

“Bu evet demek mi?”

Güldü. “Tabii ki evet.” Ardından bileti elimden kaparak hayranlıkla inceledi. “Seninle gurur duyuyorum.”

Ona bir kez daha sarıldım.

“Yarın beni onunla tanıştırebilir misin?” diye sordu.

“Eğer maça gelmesini sağlayabilirsem evet, tanıştırebilirim.”



BÖLÜM ELLİ BİR

STEVIE

“R yan!” Bavulumu içeri taşıdım. “Evde misin?”

Yatak odasından, “Evet,” diye mırıldandı ve birkaç saniye sonra ayaklarını sürüyerek salona girdi. “Uçağın mı değiştirdin? Neden bu kadar erken geldin?”

Gözleri uykuyla kaplanmış, güçlükle açılıyor olmasına rağmen beni kendine çekip sarıldı.

“Kırmızı göz uçuşu ayarladım. Geri dönmeye hazırım.”

Kollarım tavana doğru uzattı, uyanmaya çalışıyordu. “Belki de Chicago’dan uzak kalmak istemedin? Özellikle de bu gece?”

Gözlerimi ondan kaçırarak umursamaz bir tavırla omuz silktim.

“Ev için sözleşme imzaladın mı?”

Sessiz kaldım.

“İstemiyorsan gitmek zorunda olmadığını biliyorsun. Senin için en iyi yerin orası olduğunu hissetmediğin sürece gitmeni istemiyorum. Burada kirada vermeden kalabilirsin. Zanders muhtemelen gelecek sezon Chicago’da olmayacak bile.”

Gözlerim onunkilere kaydı. “Sen neyden bahsediyorsun?”

“Menajeri ya da yeni bir sözleşmesi yok.” Ses tonu fazla rahattı.

“Menajeri yok derken neyi kastediyorsun?”

Ryan’ın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Onu kovdu. Sana söylemedi mi?”

Ne halt dönüyordu? “Hayır!” Sesim çaresizlikle yükseldi. “Bunu neden yapsın ki?”

Kardeşim tereddüt etti. “Şey... bence bu konuyu onunla konuşmalısın.”

“Onu kovamaz! Bir yerle anlaşması lazım. Chicago’yla anlaşma imzalamalı! Gitmek istemiyor.” Kelimelerim birbirine karışıyordu. “Nereden biliyorsun?”

Bana özür dileyen bir gülümsemeye baktı. “Pittsburgh’dan indiklerinde seninle konuşmak için buraya geldi.”

Tabii ki gelmişti. Konuşmamızdan sonra durmadan aramıştı ama cevap vermemiştim. Birinin onu sevmesine nasıl izin vereceğini bilmediğini söyledikten sonra söylenecek pek bir şey kalmamıştı. O adamda sevdiğim her şeye ek olarak bu sohbetteki bir şeyler beni Seattle’da bir daire kontratı imzalamaktan alıkoymuştu. Bunu henüz yapamazdım. Bu, onu görmeden atamayacağım kadar büyük bir adımdı.

“Ve her gece gelip sana bakıyor, Vee.”

“Menajeri olmazsa ne olur?”

“Sezon devam ederken takımlar onunla menajeri olmadan konuşamaz. Finaller bitene kadar beklemesi ve her kulübün henüz kadrolarını doldurmamış olmasını umması gerekecek.”

Koltuğa yaslandım. “Bunların hepsi benim hatam.”

“Hayır. Senin hatan değil, Stevie. Bu Zanders’ın hatası. O seçimlerini yaptı ve şimdi sonuçlarıyla yüzleşiyor. Burada oturup, bunun seninle hiçbir ilgisi olmadığını söylemeyeceğim. Bence seni kaybetmesi onun gözlerini açtı, ancak bu tamamen kötü bir şey sayılmaz.”

Zanders’ın benim yüzümden kariyerini mahvetmesi isteyeceğim son şeydi. Aslında, yerel hayran kitlesinin onu ben-

den önce de sevdiklerini ve benden sonra da seveceklerini bilmek beni rahatlatan tek teselliydi.

“Vee.” Kardeşimin sesi nazik hatta neredeyse temkinliydi. “Onu affetmek istiyor musun?”

Başımı ellerimin arasına alıp yüzümü gizledim. “Evet,” diye mırıldandım, bunun için beni yargılamamasını umuyordum. “Bu beni acınası biri mi yapar?”

Ryan bir kolunu omuzlarıma atıp beni kendine çekmeden önce sessizce gülümsedi. “Hiç de bile.”

“Bunun Brett olayının tekrarı gibi olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Yok artık. O adam siktirip gidebilir. Arada büyük bir fark var. Brett gittikten sonra onu tekrar kabul ettin çünkü onu elinde tutacak kadar iyi olduğunu kendine kanıtlamaya çalışıyordun. Ancak Zanders’ı geri kabul ediyorsan bunun nedeni onun seni kaybetmemek için kendini zorluyor olması.”

Ryan mutfağa gidip kahve makinesini çalıştırdı. “Ama ben ne anlarım ki? Daha önce kimseyle çıkmadım.”

Kardeşimin karşısındaki sandalyeye oturdum. “Sezon bitti. Belki de kendini göstermenin zamanı gelmiştir. Dikkatini dağıtacak bir şey olmadığında biriyle çıkmak dikkat dağıtmaz.”

“Sezonun bitişinden sonraki süreç normal sezondan daha önemlidir. Bunu biliyorsun. Bütün yaz günde iki antrenman yapıyorum. Ve seni seviyorum, Vee ama kalbinin kırılmasını izlemek bir ilişkiye başlamak için pek de iyi bir teşvik sayılmaz.”

Sahte bir şokla ağızım açık kalırken mutfak tezgâhından bir bulaşık bezi alıp kardeşimin kafasına fırlattım. “Pislik.”

Buzdolabına yapıştırılmış, üzerinde adımın yazılı olduğu bir zarf duruyordu ve Ryan zarfı yerinden alıp bana doğru uzatana kadar fark etmemiştim. “Bu ne?” Zarfın üzerindeki el yazısını tanıyarak beyaz zarfa dikkatle baktım. Dış kısmında karalanmış bir şeyler vardı.

“Bu akşamki maç için bir bilet.”

“Zee mi getirdi?”

“Dün gece.”

Gözlerimi elimdeki zarfa sabitledim.

“Bence gitmelisin.”

Dikkatim Ryan’a yöneldi.

“Bence seni seviyor ama bunu nasıl söyleyeceğini bilemiyor ve eğer sen de aynı şekilde hissediyorsan gitmen gerek. Bu maçı kaçırdığın için kendini asla affetmezsin.” Taze kahvesinden bir yudum aldı. “Ve günün bu saati için tüm harika tavsiyelerim bunlar.” Ardından beni mutfakta yalnız bırakıp odasına döndü.

Temkinli bir şekilde elimdeki zarfı açıp bileti çıkardım. Üzerine küçük, mavi bir not kâğıdı yapıştırılmıştı. Rica dolu, basit iki cümle yazıyordu.

Bu sezonun sensiz hiçbir anlamı yok. Lütfen bu akşam gel.

-Zee



BÖLÜM ELLİ İKİ

ZANDERS

Nerdeyse hiç uyumamıştım.

Hayatım boyunca gerçekleşmesini umduğum hayalim bu gece gerçekleşebilirdi. Ne olduğunu öğrendiğimden beri sadece Stanley Kupası'nı kazanmayı hayal ediyordum. Paten giyen her çocuk bu anı hayal etmiştir ama sadece birkaçı hayatı boyunca bunu deneyimleyebilmiştir.

Hayatımdaki en önemli başarım bu gece gerçekleşebilirdi. Bir yandan da beni buraya neyin getirdiğini düşünmeden edemiyordum.

Babam, hokey turnuvalarımı kaçırmayayım diye masraflarımı karşılamıştı. Lisedeki ikinci senemde, Indiana'daki küçük kasabamda bile yoğun bir şekilde izlenirdim. Ohio Eyalet Üniversitesi'nde tam burs kazanmıştım. İki dersten kaldığım ve ikinci sezonumu tamamlayamadığım dönem ise neredeyse bursu kaybetmeme neden olacaktı.

Yedi yaşındayken tanıştığım ve yirmi iki yaşına kadar nefret ettiğim en iyi dostum. Düşmanlığımızı bir kenara bıraktığımız ve farklılıklardan çok benzerliklerimiz olduğunu fark ettiğimiz etkinlik günü*.

*Orijinali "Senior Showcase" olan bu terim, genellikle üniversite veya lise düzeyindeki sporcuların yeteneklerini sergileyebilecekleri ve üniversite antrenörleri veya profesyonel takım izcileri tarafından fark edilebilecekleri bir etkinliktir. -ç.n.

Lige yükseldiğim gece ve hattın diğer ucunda sevinç çılgınlıkları atan Lindsey'le yaptığım telefon görüşmesi.

Chicago'daki ilk iki ayımda tecrübeli oyuncularla dolu bir takımın çaylağı olmaktan ölesiye korkmuştum. NHL'deki ilk sezonumda ceza sahasında inanılmaz uzun dakikalar geçirmiştim.

Maddison'ın buraya transfer olduğu yıl, taşlar yerine oturmaya başlamıştı. İkimizin çevresinde bir takım kurmaya başlamıştık. Ancak son altı sezonda yetersiz kalıp bazı yıllar zar zor eleme maçlarına kalırken, bazı yıllar da ilk turda kaybediyorduk.

Ve bu sezon. Bu sezon tüm hayatım değişmişti. Yılın ilk deplasmanı her şeyi değiştirmişti. Davranışlarıyla dikkat çeken bukleli uçuş görevlisi bana haddimi bildirmiş ve ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim her şeye dönüşmüştü. Hayatımdaki eksik parçaları ortaya çıkarırken bir taraftan da aynı anda hepsini bir araya getirmişti.

Kaybettiğim bağlarımı onarırken gereksiz yüklerden arınmıştım. Hayranların nefret etmeyi sevdiği kişiliğe bürünmeyi bırakmaya karar vermiştim. Daha da önemlisi, bu yıl en çok korktuğum şeyi başarmıştım. Birinin beni ben olduğum için sevmesine izin vermiştim ve kupayı başımın üzerinde, yanımda o varken tutmaktan daha mükemmel bir son hayal edemiyordum.

Dün akşam iki bilardo maçı daha yaptıktan sonra babamla birlikte Chicago'ya dönmüştük. Lindsey'in uçağı ise bu sabah on civarında inmişti ve ikisi de birkaç geceliğine şehirde bir otelde kalacaklardı. Profesyonel kariyerimde ilk kez ikisi de sahada olacaklardı. Ben de sadece benim için burada olan sevenlerim olduğunu bilmenin verdiği huzurla dolup taşıyordum.

Birinci ve ikinci maçların ardından Pittsburgh'dan döndüğümüzden beri medya her hareketimizi takip ediyordu. Maddison ve benim skandal kolej geçmişimiz şimdi Stanley Kupası şampiyonluğundan sadece bir galibiyet uzaktaydı ve rakipten dostluğa dönüşenlerin iyi hissettiren hikâyesi olarak ulusal manşetlerde yer alıyordu.

YÜKSEK UÇUŞ

Stevie'nin adı biraz gündeme gelmişti ama takımımızın etkileyici eleme serüveni, onu ve ilişkimizi gölgede bırakmıştı ki bu da en iyisiydi. Aramızda neler olup bittiğini benden önce medyanın öğrenmemesini tercih ederdim.

Döndüğümden beri her gün evine uğramıştım ancak henüz dönmemişti. Bırakın sahayı, bugün Chicago'da olup olmadığını bile bilmiyordum ama şu anda bunu düşünemezdim.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca tüm odak noktam, oynamak üzere olduğum üç periyotluk hokey maçı olmalıydı, bu yüzden ona görüş alanımın dışında bir bilet almıştım. Böylelikle bütün gece gözüm onu aramayacaktı çünkü eğer karşımda boş bir koltuk görürsem bunun beni düşüreceğini biliyordum.

Babamla Lindsey, Logan ve diğer Maddisonlar ile aile locasındaydı ama Stevie babamla tanıştığında orada olmak istediğim için ona genel koltuklardan bir bilet almıştım.

Chicago'ya dönüp dönmeyeceği belli olmasa da döneceğine inanmak istiyordum. Bunu kaçıracığını sanmıyordum.

Maddison soyunma kabininde yanıma oturdu, ikimiz de maç için hazırlanmıştık ve bu işi bitirmeye hazırдық. Dirseklerini dizlerine yaslamış, gözleri yere sabitlenmişti. "Hazır mısın?"

Başımı salladım, ben de en az en iyi arkadaşım kadar odaklanmıştım. "Sen hazır mısın?"

"Evet." Bir süre sessiz kaldı. "Bu birlikte son maçımız olabilir."

"Bu konuşmayı kupayı kazandıktan sonraya bırakabilir miyiz?"

Hafifçe güldü. "Evet. Kesinlikle."

"Biliyor musun, her istediğini elde eden küçük altın çocuk için sen gerçekten de isteyebileceğim en iyi arkadaş oldun."

Göğsü sessiz bir kahkahayla sarsıldı. "Boktan biri olduğunu sandığım kişi için, sen de gerçekten çok iyi bir adam çıktın."

Yumruklarımızı tokuşturduk.

“Ama hâlâ senin bir pislik olduğunu düşünüyorum,” diye hatırlattı bana.

“Ve sen de hâlâ şerefsizin tekisin.”

Tünelden kayarak çıktığımız sırada United Center’ın gü-rültüsü kulakları sağır ediyordu. Buza doğru ilerlerken yanıp sönen ışıklar yolumuzu aydınlatıyordu ama spikerler, taraftarlar ve bangır bangır çalan müzik birbirini o kadar bastırıyordu ki duyabildiğim tek şey kendi kalp atışlarımdı. Isınma hareketleri için buzun üzerinde kayarken aldığım kısa nefesler ciğerlerimi pek doldurmuyordu ama elimde değildi. Şimdiye kadar hiçbir maç için bu kadar gergin olmamıştım.

Logan, Maddison’la her maçta olduğu gibi camda buluştu. Genelde onlara laf atardım ama bu gece çok odaklanmış durumdaydım.

“On bir!” diye bağırdı hakem. “Yüzüğünü çıkar.”

Kafam karışmış bir hâlde ellerime baktım, ben su içerken eldivenlerim bankın üzerinde duruyordu. Zincirim de dahil olmak üzere tüm takılarımı çoktan çıkarmıştım. Biz buradayken onlar dolabımda duruyordu. Fakat sonra fark ettim. Stevie’nin serçe parmağında güçlkle görünen, bantlamayı tamamen unuttuğum minik yüzüğü... Artık çok geçti. Hakem çoktan görmüştü.

“Hayır,” diye itiraz ettim.

Bana doğru kaydı, kafası karışmıştı. “Ne?”

“Onu çıkarmayacağım.”

“O zaman oynamıyorsun.”

“Hey. Dur.” Maddison camdan hızla uzaklaşarak bize doğru yaklaştı. Hakemle benim arama girdi. “O oynuyor. Yüzüğü çıkaracak.”

Maddison formamı tutup beni sürükleyerek tünele geri götürdü ve kimsenin göremeyeceği bir yere gizledi. “Şu lanet yüzüğü parmağından çıkar.”

“Hayır.”

YÜKSEK UÇUŞ

“Zee, saçmalamayı kes. Çıkar şu lanet olası yüzüğü.”

Cevap vermedim ama çıkarmak için bir hamle de yapmadım.

Maddison daha sakin bir tavırla konuştu. “Bunun bir anlamı yok, dostum. Stevie seni affedecektir. Affedeceğini biliyorum. Bana altmış dakikalık bir hokey maçı ver, sonra bunu çözeriz, tamam mı?”

Sessiz kaldım.

“Logan’ın üniversitede etkinlik günü sırasında bana yazdığı ve hâlâ her maçtan önce okuduğum bir notum olduğunu biliyor muydun? Yanımda olmasa ya da okumayı unutmuş olsam bile, bu beni daha az sevdiği anlamına gelmeyecek. Bu sadece bir sembol ve sen o yüzüğe tutunuyorsun çünkü şu anda Stevie’ye dair sahip olduğun tek şeyin o olduğunu düşünüyorsun.”

Bir an düşündüm ama sonunda başımı salladım ve Stevie’nin yüzüğünü istemeyerek de olsa parmağımdan çıkardım. Etrafta onu koyabileceğim güvenli bir yer aramaya başladım, soyunma odasına geri dönemezdim.

“Eh, sonuçta ben bir canavar değilim. Lanet olası bağcıklarını bağla, sonra da pateninin içine falan sok.”

Ona bir bakış attım. “Lanet olası aptal.”

Pişmanlık hissetmeyerek omuzlarını kaldırdı.

Milli marş, başlangıç anonsları ve oyun öncesi ritüeller bir anda akıp geçti ve farkına bile varmadan ilk periyoda girdik.

Yedek kulübemizde sinirler gergindi. Paslar birbirine ulaşmıyordu, geçişler yumuşak olmuyordu ve oyuncu değişiklikleri yanlış zamanlanmıştı. Öte yandan, Pittsburgh kaybedecek bir şeyleri yokmuş gibi oynuyordu çünkü yoktu. Finallerde 3-0 gerideyken deplasmanda oynadıkları için herkes onlara karşı bahis yapıyordu ve onlar da buna göre oynuyordu. Vuruşları şiddetli, şutları aralıksız, patenleri hızlı ve kontrolsüzdü.

İlk periyodun on ikinci dakikasında gol atarak 1-0 öne geçtiler.

İlk devre arasında koçumuz bize korkmadan oynamamızı

söyleyip bu gece kazanamazsak yarın beşinci maç için Pittsburgh uçağına bineceğimizi hatırlattı. Evimizde kazanmak istiyordum, hepimiz istiyorduk ve ihtiyacım olan son şey o uçağına binip Stevie'nin orada olmadığını hatırlamaktı.

Maç sırasında ilk kez aklıma o geldiğinde silkelenip kendime yeniden odaklanmam gerektiğini hatırlattım.

İkinci periyodun başlarında Pittsburgh forvetlerinden biri bana sertçe vurduğunda ceza almış, yanağım kanarken tenimden buza kanlar akmıştı. Fakat neredeyse hiç hissetmiyordum. Damarlarımda, acıyı fark edemeyecek kadar çok adrenalin dolaşıyordu. Bu sayede sayıca avantajlı duruma geçtik ve forvetlerimizden biri ilk yirmi saniyede sayı yaparak maçı beraberliğe getirip çocukların sinirlerini yatıştırdı.

İlk periyotta kaleyi bulan şutlar eşitti, Rio ve ben Pittsburgh'ün üst hattını durduruyorduk. Onlar da Maddison ve kanat oyuncularına aynısını yapıyorlardı.

İkinci periyodu 1-1 beraberlikle kapattık.

Üçüncü ve umarım son periyodumuz sessiz başladı; Hiçbir uğultu yoktu, buz üzerinde neredeyse hiç diyalog yoktu, her iki tarafta da sinirler gergindi. Pittsburgh için bu sezonun sonu olduğu korkusu vardı. Bizde ise başarabileceğimizin farkına varmamızın. Kupayı bu son yirmi dakikada kazanabiliriz ve bu çok dehşet vericiydi.

Güç iki takım arasında el değiştiriyordu. Kısa aralıklarla mola vererek yorgun bacaklarımızı dinlendiriyorduk. Pittsburgh üç dakika kala bir şut attı ve top kalecimizin eldiveninden sekerek geçti ancak bir mucize sonucu top ağlara gitmek yerine üst direğe çarptı.

Kalabalık korku içinde soluk soluğaydı, herkes ayaktaydı. Yalan söyleyemezdim, bu korku kalbimin duracakmış gibi olmasına neden olmuştu.

İki değişiklik sonra, sıra bana geldiğinde üçüncü devrede zaman azalıyordu. Maddison ve üst savunma hattımız on saniye önce oyuna girmişti, yani son tur için en iyi oyuncularımız hazırды.

YÜKSEK UÇUŞ

Pittsburgh'ün hücum oyuncusu beni geçip kalecimize doğru ilerledi. Mucizevi bir kurtarıyla pak kalecinin eldivenlerinden sektiğinde ben de seken pakı panoların üzerinden bölgemizden dışarı çıkardım. Pak, Maddison'ın sopasına çarpıp onu ofsayttan kurtarıırken hızını kullanarak hücum bölgemize girdi.

Buzdaki en hızlı adam oydu ve göz açıp kapayıncaya kadar Pittsburgh kalesinin önüne gelmesiyle de bunu kanıtlamıştı. Üçüncü dakikanın bitimine bir dakikadan az bir süre kalmışken, topu kalenin içine göndererek maçı kazandıracak olan golü attı.

Ona doğru atıldığımda sopam yerdeydi, vücudumu onunkinin üzerine atarak onu tahtalara yapıştırdım. Seyirciler ayağa fırlamış ellerini cama vuruyordu ve sirenler çalarken, diğer oyuncular da aynı şeyi yapıyordu.

Kulübemize doğru ilerlerken Maddison omuzlarımdan tutup göz göze gelmemizi sağladı, eldivenlerimizi birbirine vurdu. O da benim gibi gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu ama ikimiz de az önce benim desteğimle Stanley Kupası'nı kazandıran golü attığını biliyorduk.

Son altmış saniyeye odaklanmaya çalıştım, özellikle de Pittsburgh'un kalecisini çekip sayı olarak dezavantajlı duruma düşüşüne. Ancak bir yandan da gözlerimin saate kaymasına, son saniyelerin bitmesini izlememe engel olamıyordum.

On... Dokuz. Sekiz...

Forvetlerinden biri şut attığında sopamı uzattım ve bir şekilde kontrolü ele geçirip pakı boş kaleye doğru sürdüm. Iskaladım. Hakemler buzlanma gerekçesiyle pakı alarak bizim savunma bölgemize geri getirdiler.

Maddison dört saniye kala sezonun potansiyel olarak son karşılaşması için hazırlanırken seyirciler beklentiyle coşuyordu. Eğildiğimde nefes almak için kendimi toparlamaya çalışıyordum ama yapamadım. Göğsüm sıkıştı, nabzım hızla atmaya başladı ve ağızım kupkuru oldu. Her şeyi duyabiliyor, her şeyi görebiliyor, her şeyi hissedebiliyordum.

Pak düştü.

Üç... İki... Bir...

Az önce Stanley Kupası'nı kazanmıştık.

Eldivenlerim anında yere düştü ve sopayı bırakıp kaskımı çıkardım. Takımımın geri kalanıyla birlikte kalecimize hücum ederken vücudumdan sıcaklık dalgaları akıyordu, üst üste kırmızı formalarla bir karmaşa haline gelene kadar birbirimizin üzerine yığıldık.

Kelimeleri seçemiyordum. Kırmızı ve siyah konfetiler buzun üzerine yağmaya başlayıp bizi sararken bir sürü bağrış ve tezahürat yükseliyordu, birkaç kişi ise bu karmaşanın içinde gözyaşı döküyordu.

Siktir. Başarmıştık.

Yorucu bir sezonun ardından başarmıştık. Yirmi iki yıl boyunca paten kaydktan, sabahın erken saatlerinde antrenman yaptıktan, kondisyon çalıştıktan, kemiklerim kırıldıktan, kaslarım yırtıldıktan ve sayamayacağım kadar çok kez bırakmak istedikten sonra başarmıştım. Her saniyesinde gösterdiğim çaba, fedakârlık ve sıkı çalışma şu anda amacına ulaşmış durumdaydı.

Maddison vücudunu benim bedenime atıp ezici bir şekilde sarıldığında iki kişi formamdan tutup beni ayağa kaldırdı. "Hadi gidelim, Zee bebeğim!"

Kollarımı ona doladım. "Başardık, dostum!"

Daha fazla beden, daha fazla takım arkadaşı, daha fazla koç tarafından saldırıya uğramadan önce biraz daha birbirimize sarıldık ama bu an için söylenecek hiçbir söz yoktu. Çocukken sadece hayalini kurabildiğim bir şeyi gerçekleştirdiğim ve bunu yanımda kardeşim varken yaptığım andaydık.

Logan'ın kızıl saçları Maddison'ının dikkatini çektikten sadece bir saniye sonra benim de dikkatimi çekmişti. Ona doğru hızla koşarak görevlinin camı açmasına bile fırsat vermeden onu kucağına aldı ve bırakmadı.

En iyi iki arkadaşımı seyrederken yüzümdeki gülümseme

acı verecek kadar büyüktü. Logan'ın mutluluk gözyaşlarıyla dolu yeşil gözleri Maddison'ın boynuna saklanmaya çalışırken kırmızıyla çevrelenmişti, o anda hatırladım.

Stevie.

Tüm aileler buzun üzerine gelmişti ama Stevie onlarla birlikte değildi. Onlarla oturmuyordu ama ona burada ihtiyacım vardı. Beklediğim an buydu. Onu ne kadar çok sevdiğimi söylemeliydim ve tüm dünyanın da bunu bilmesini istiyordum. İnsanlar onu öğrendiğinde reddedilmiş hissetmişti, bu yüzden aynı şekilde seçildiğini hissetmesi en doğrusuydu.

“Scott!” Buzun üzerinde kutlama yapan takım yöneticilerimizden birine seslendim. Sarılmanın ortasında onu başka birinin elinden çekip aldım. “Benim için aldığın bilet. Uçaktan Stevie’yi tanıyor musun? Kız arkadaşım orada oturuyor. Onu aşağı getirebilir misin?” Sesim kalabalığın duyabileceği kadar gür olmasına rağmen yalvarır gibiydi.

Hızla başını salladı, kalabalığa karışırken yüzümdeki aciliyeti fark etti.

Arkasını döndüğünde Lindsey bana sarıldı.

“Tebrikler, Ev!” diye kulağıma doğru bağırdı. Onu kaldırıp etrafımda döndürdüm. Tekrar yere bıraktığımda ise dudaklarında son derece gururlu bir gülümsemeyle beni kolumdan tuttu.

Babamın eli boynumun arkasına dolandı ve beni kendine çekti. Boyu neredeyse benim kadardı ama patenlerimle ondan birkaç santim daha uzundum. Eğildim ve ona sarıldım.

“Seninle gurur duyuyorum, evlat.” Bana sarılmaya devam ederken omzuma sertçe vurdu.

“Seni seviyorum, baba.”

Elimi uzatıp kız kardeşimi tuttum, uçümüz birbirimize sarıldık. Ailemin yanımda olması, yaşadığımız onca şeyden sonra kutlama için burada olmaları vücudumdaki tüm gerilimi serbest bırakmıştı.

“İkinizi de seviyorum.”

Omuzlarının üstünden yukarı doğru baktım, Stevie'den bir iz arıyordum ama henüz bir şey yoktu.

Dizlerime arkadan gelen bir darbe neredeyse dengemi kaybetmeme neden olacaktı. Aşağıya baktığımda vahşi kah-verengi saçlardan oluşan bir yumak ve bacaklarımın etrafında can havliyle tutunan küçük eller gördüm.

Yeğenimi kolaylıkla kucağıma aldım. Yanaklarımı okşayan minik elleri terlemişti. "Sen kazandın, Zee Amca!"

Gülmekten kendimi alamadım.

Sekiz aylık oğlu MJ kendisine verilmeden önce babası, erkek kardeşi ve üvey annesiyle uzun bir anı paylaşan Maddison'ı tekrar buldum. Logan'ı kolunun altında tutarken MJ'nin yanaklarına öpücükler konduruyordu.

Etrafa bakındığımda Stevie'den hâlâ bir iz yoktu.

Maddison'ın bakışları kızına ve bana yöneldi. "EJ, sanırım baban seninle kutlama yapmak istiyor." Kızını vermeden önce ona doğru ilerledim.

İki çocuğuyla birlikte pistin etrafında bir zafer turu atmadan önce onları öpücüklere boğdu.

Logan, "İkinizle de gurur duyuyorum," diyerek kollarını boynuma doladı.

"Seni seviyorum, Lo." Geri çekilip göz göze geldik. "O burada mı?"

Logan bana özür dileyen bir ifadeyle baktı. "Emin değilim. Bana haber vermedi."

Gerçekler yüzüme vurmaya başladığında kaşlarım çatıldı. Stevie'nin burada olacağından o kadar emindim ki... Geleceğinden hiç şüphem yoktu. Kazanacaktık. Ona onu ne kadar sevdiğimi, hayatıma ne kadar anlam kattığını söyleyecek, beni yeniden sevsin diye yalvaracaktım. Ona bunların hiçbirinin onsuz anlamı olmadığını söyleyecektim ama o burada değildi.

Son birkaç haftada yaptığım her şeyi, onun hak ettiği adam olmam gerektiği için yapmıştım. Bazı eski şeytanlarla yüzleşmem, bir ilişkiyi onarmam ve genel olarak onun için hazır hissetmem gerekiyordu. *Ben* hazırdım ama o burada değildi.

“Zee.” Logan dikkatimi tekrar ona çekti. “Anı yaşa. Anı yaşa ve diğer her şey için yarın endişelen. Hâlâ buradasın, Chicago’dasın. Bize sahipsin. Lanet olası baban burada!” Gururla göğsüme vurdu. “Stevie seni seviyor. Sevdiğini biliyorum ama şu anda kendine hâkim ol ve bunu takım arkadaşlarınla kutla.”

Başımı sallayarak onayladım ve nihayet gözlerim camın arkasında duran Scott’a takıldı. Aceleyle ona doğru kaydım.

“Orada değildi!” diye bağırdı kalabalığın arasından. “Özür dilirim, dostum.” Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Her duyguyu aynı anda deneyimlemenin sağlıklı olduğundan emin değildim.

Son beş dakika içinde en yüksek ve en dip duyguları hissetmişim. Burada olacağını düşünmüştüm. Olacağına kendimi inandırmıştım.

Maddison çocuklarıyla paten kayarken bir şekilde MJ’yi bir elinde, Ella’yı sırtında tutmayı başarıyordu ve diğer eliyle de Logan’ı kucaklıyordu. Başını onun boynuna gömdüğünde, duygusal bir adam olduğu için vücudu sarsılmaya başlamıştı ve birkaç damla gözyaşı döktüğünden neredeyse emindim. Bu adam kariyeriyle ailesi söz konusu olduğunda her zorluğu yaşamış, yol boyunca bazı büyük kayıplar verirken bunu başarmak için mücadele etmişti. Ancak o buradaydı. Başarmıştı ve yanında ailesi vardı.

Uzun zamandır ilk kez en iyi arkadaşımı kıskandığımı hissettim. Her şeye sahipti. Benim istediğim her şeye sahipti. Bu yıla kadar onun hayatını hiç dilediğim türden bir hayat olarak görmemiştim ama artık her şey çok netti. Onun sahip olduğu şeyi istiyordum ama o burada değildi.

İşte o zaman anladım.

Stevie benden vazgeçmişti.



BÖLÜM ELLİ ÜÇ

STEVIE

“Affedersiniz!” Buza inmek için tıka basa dolu koridorlardan geçmeye çalışıyordum. “Affedersiniz!”

Faydası yoktu. Çok kalabalıktı, herkes kutlama yapıyordu. Taraftarlar kalabalık bir grup halinde cama mümkün olduğunca yaklaşmaya çalışıyor ve yeni Stanley Kupası şampiyonunu bir an olsun görmek umuduyla yanıp tutuşuyorlardı. Sıralarda oturan insanlar yolları işgal ettiği için adım atılmıyordu. Kırmızı ve siyah formalar arasına hapsolmuştum.

“İzninizle. Aşağıya inmeme gerekiyor.” İlerlemeye çalıştım ama hemen geri itildim.

Durduğum yerden buzı güçlükle görebiliyordum ama onu görmem gerekiyordu.

Oturduğum yer oldukça yukarıdaydı, bu da kalabalığa yakalanmadan önce buza inme başarısını imkânsız hâle getiriyordu. Bir taraftar kitlesinin ortasında mahsur kalmış bir şekilde dururken tavandan saçılan konfetiler beni ürkütüyordu. İşte o zaman, yirmi sıra yukarıda hareketsiz bir şekilde dururken, onların kutlamalarına katılamayacağımı fark ederek pes ettim.

Fakat onu görmem gerekiyordu.

Buzu daha iyi görebilmek için en yakın sıraya kayıp, katlanır koltuklardan birine tırmandım.

Maddison, Zanders'ı yerde yatan oyuncu yığınından çekip ona sarılırken göğsüm kabardı. Zanders'm başarmayı hayal ettiği her şey bu anda doruğa ulaşmıştı ve istesem de onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Ta ki neredeyse onun kadar uzun bir adamın buzun üzerinde yürüdüğünü görene kadar. Saçları Zanders'inki gibi sapsarıydı, teni Zanders'inkinden biraz daha koyuydu ve sırtında oğlunun soyadının yazılı olduğu formayı giyiyordu.

Fotoğrafını hiç görmemiştim ama onun Zanders'ın babası olduğunu anladım. Şimdi burada onu görmek, ikisinin kucaklaşmasına tanık olmak beni birçok duyguyla dolup taşırmıştı.

İlk olarak her ikisinin de hayatlarının geri kalanında unutamayacakları bir anda birbirlerine sarıldıkları için çok mutluydum.

Öte yandan, Zanders'ın babasına onu tekrar sevmesi için izin verebildiğini görünce, belki bir gün benim de onu sevdiğime inanabilir diye içimde bir umut kıvılcımı belirdi.

Ella dizlerinden tutup ona saldırdığında Zanders'm yüzündeki gülümseme tüm bedenimi sardı. Gurur göğsümü sıkıştırdığı için nefes almakta son derece zorlanıyordum.

Zanders'ı hayatındaki en önemli insanlarla birlikte izlemek, bana onun Chicago'da kalmaya ne kadar ihtiyacı olduğunu hatırlatmıştı. Burada Maddison ve ailesiyle birlikte kalmak için yeniden imza atması gerekiyordu. O, buraya aitti.

Elbette onu sevdiğime inanmadığını bilmek hâlâ canımı yakıyordu ama onunla son konuştuğumdan bu yana geçen birkaç gün içinde bunu aşip aşamayacağımı sorguluyordum. Zanders babasına ulaşmıştı. Annesi ve menajeriyle ilişkisini kesmişti. Belli ki onu başka birinin sevgisini kabul etmeme noktasına getiren hasarı onarmaya çalışıyordu. Belki bu iyi bir fikirdi. Belki de bu yöndeki ilerleme bizim için de yeterli olurdu.

Birlikte olduğumuz süre boyunca Zanders bana beni seviyormuş gibi davranmıştı, ihtiyacım olan tek şey de buydu. Tek umudum, geriye dönüp baktığında onu bunca zamandır gerçekten sevdiğimi anlamasıydı.

Şu anda buzun üzerinde olmak, onu tebrik etmek ve burada olduğumu bilmesini sağlamaktan daha çok isteyeceğim bir şey yoktu. Ancak aramızdaki durum çok karmaşıktı, belki de bunu çözmek için doğru zaman değildi. Şu an benimle ilgili değildi ve onun takım arkadaşları ve ailesiyle birlikte bu galibiyetin tadını çıkarmasını istedim. Takdir edilmenin her saniyesini hak ediyordu.

Ne olursa olsun, bu gece onu görecektim.



Zanders'ın resepsiyon görevlisi benim için lobinin ana girişini açtı. "Bayan Shay. Sizi tekrar görmek çok güzel."

"Sizi de." Asansörü işaret ettim. "Yukarı çıkmamın bir sakıncası var mı?"

"Elbette. Listede her zaman adınız yazıyor fakat Bay Zanders henüz dönmedi."

"Sorun değil. Onu yukarıda beklerim."

Zanders'ın evinin anahtarı bende vardı ama onu kullanmayı kapısının önündeki asansörün bulunduğu özel koridorun zeminine oturdum. Aramız, içeride bekleyemeyeceğim kadar karışıktı ancak maça geldiğimi ve onunla ne kadar gurur duyduğumu bilmesini istiyordum.

Üstelik bu sadece hokey yüzünden değildi. Bundan daha fazlasıydı, hayatının diğer alanlarında ne kadar çok şey başardığını görebildiğim ve bunu fark ettiğimi bilmeyi hak ettiği içindi.

Onu beklerken dakikalar hızla ilerliyordu ve en ufak bir sesteki dikkatim asansöre kayıyordu, onun gelmesini bekliyordum ama gelmiyordu.

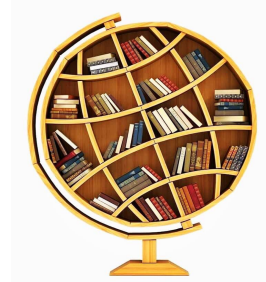
Maç sonrası tören ve kutlamalar zaman alabiliyordu fakat saat sabahın biri olmuştu. Şimdiye kadar döneceğini düşünmüştüm.

Onu aradığımda doğrudan telesekretere düştü. Mesaj attım. Cevapsız kaldı.

Bu gece konuşup bir şeyleri çözmemiz gerekiyor değil ama maçta olduğumu ve onu her zaman olduğu gibi desteklediğimi bilmeyi hak ediyordu. Hayatının en önemli gününde onun yanında olup olmadığımı sorgulamasını istemiyordum.

Saat ikiye doğru zemin dayanılmaz derecede rahatsız edici hâle gelince, cevapsız bir telefon çağrısından sonra nihayet pes edip uyumak için kendi evime döndüm.

Onu başka bir gün görmek ve tebrik etmek zorunda kalacaktım.





BÖLÜM ELLİ DÖRT

ZANDERS

“Daha önce hiç bu kadar akşamdan kalma hissetmemiştim.”

“Hayır,” dedi Maddison, benimle aynı fikirde değildi. “Bu şimdiye kadar olduğum en akşamdan kalma hâlim.”

Logan, United Center’in oyuncu otoparkına park ederken sessizce güldü. Arabanın nihayet hareket etmeyi bırakmasından dolayı daha mutlu olamazdım. Bütün sabah kusmamaya odaklanmışım ve araba yolculuğunun da pek yardımcı olmamıştı.

“İkiniz de kendinizi toparlamalısınız.” Logan arka koltuğa uzanıp bana bir sade kahve uzattı, sonra da aynısını yolcu koltuğunda oturan ve aynı derecede debelenen kocasına uzattı. “Biraz ilaç alıp kafein tüketin. Sonra da yüzünüze en iyi Kaptan ve Yedek Kaptan gülümsemelerinizi yerleştirin. Tüm ülke ikinizi televizyonda görmek üzere.”

Çok sayıda dışarıda kaldığımız gecelerden sonra onun anemimiz olmasıyla ilgili bir şakayı yutarak, bir yudum kahveyle birlikte ağrı kesiciyi içtim.

Dün gece deliceydi, hem de olabilecek en iyi anlamda.

Stanley Kupası’na bir öpücük kondurup başımın üzerinde

YÜKSEK UÇUŞ

tuttum, sonra da soyunma odasında şampanyalı bir duş aldım. Tüm çocuklar kutlamaların sabahın erken saatlerine kadar devam ettiği Rio'ya gitmişti. Çok fazla uyumamıştık ve evini bir içki partisinin ertesi günündeki bir öğrenci yurdu gibi bırakmıştık. Hayatımın en güzel gecelerinden biriydi.

Eksik olan tek şey Stevie'ydi ama Logan'ın tavsiyesine uyup takım arkadaşlarımla son bir kez daha eğlenmeye odaklanmıştım.

Sayısız şişe içkinin etkisi mide bulantısı ve baş ağrısı şeklinde kendini gösterirken şampiyonluk töreni için kendimi toparlamam gerekiyordu. Sadece Chicago şehir merkezindeki herkes bizi arabayla geçerken görmekle kalmayacaktı, aynı zamanda medya kanalları da Kuzey Amerika'da yayın yapacaktı, bu yüzden kalabalık Chicago caddelerinin yaratacağı heyecanın akşamdan kalma hâlimi gidermeye yeteceğini umuyordum.

Neyse ki Logan bu sabah Rosie'yi köpek bakıcısından aldıktan sonra evime uğrayıp bana temiz kıyafetler getirmişti, bu şekilde o da kutlamalara katılabilecekti.

Park alanı geçit töreni sırasında binmek için çift katlı otobüslerle doluydu. Aileler ve dostlarımız oyuncularının formlarını giyerek alanı doldurmuşlardı ama takımdaki çocuklar dikkat çekiyordu. Her birimiz dün geceki kutlamanın üzerimizde bıraktığı etkiyi gösteriyorduk.

Ne kadar boktan hissedersenem hissedeyim, bunu kabullenmeliydim. Stanley Kupası'nı kazanmıştık ve şimdi şehrin bir bütün olarak kutlama yapma zamanıydı.

Sonraki bir saat boyunca geçit töreni rotası, kimin kiminle gideceği hakkında bilgilendirildik. Neyse ki içtiğim ilaçla kahve kendimi daha iyi ve daha az ölümün eşiğinde hissetmemi sağlamıştı.

Babam ve Lindsey üzerlerine benim formamı giyerek geldiler. Kısa bir süre sonra da Maddison'ın ailesiyle çocukları da aramıza katıldı. İkimiz öndeki otobüse bindirildik, ardın-

dan tüm ekip Rosie ve Ella'nın önderliğinde otobüse doluştu. Hemen ardından da yerel haber kanallarımızdan birinden tüm olayı çekecek bir kameraman geldi.

Çift katlı otobüs Raptors logosuyla kaplıydı ve bir tarafında benim adımla numaram, diğer tarafında ise Maddison'ın kiler yazılıydı. Üst kısım oturma yeri olmayan açık bir alandı, aşağıdaki kalabalığa el sallarken hepimizin kaynaşması için bolca yer sunuyordu.

Bu insanların, ailemin ve Maddison'ın ailesinin burada olmasından çok memnundum ama hepimizin bir arada olması Stevie'nin yokluğunu daha da belirgin hâle getirmişti.

Lindsey yatıştırıcı bir şekilde koluma dokundu. "İyi misin?"

"İyiyim," diye karşılık verdim. Bu bir yalan değildi ama mutlak gerçek olduğu da söylenemezdi. Hayatımdaki en büyük zaferi kazanmış olmama rağmen boşluktaymış gibi hissediyordum.

"Dün gece orada olmadığı için üzgünüm, Ev."

"Ben de." Kendimi gülümsemeye zorladım, henüz Stevie'nin dün geceki yokluğunun anlamına odaklanmaya hazır değildim.

Kolumu kız kardeşime doladım. "Hey, bugün fotoğraf çekmek için sana ihtiyacım olacak. Telefonum dün gece soyunma odasında şampanyaya bulandı ve arızalandı."

"Sorun değil."

Ella bacağıma dokundu. "Zee Amca?"

"N'aber kızım?" Onu kucağıma aldım.

"Stevie nerede?"

Kalbim biraz daha parçalandı. Ella son birkaç haftadır onu neredeyse her gördüğümde bana bunu soruyordu ancak bu kez sorusu canımı daha fazla yakmıştı. En yakınlarımin kutlama için burada olması ama Stevie'nin olmaması anlamsız hissettiriyordu.

Beni affedeceği ya da kaydettiğim ilerlemeyi görüp belki bana bir şans daha vereceği konusunda fazlasıyla umutluy-

dum ama bundan da öte, onu sevdiğimi bilmesine ihtiyacım vardı. Stevie'nin benim onu sevmediğimi düşünerek hayatına devam etmesi için en endişe verici kısmıydı.

“O burada değil, EJ.”

“Gelecek mi?” Zümrüt rengi gözleri evet demem için yalvarırcasına bakıyordu.

Yeğenime özür dileyen bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Sanmıyorum.”

Ella'nın tatlı gülümsemesi başını omzuma yaslamadan önce kaybolmuştu. “Onu özlüyorum.”

Kahretsin, bu acıtmıştı.

“Ben de.”

United Center'dan çıkıp Chicago şehir merkezindeki geçit törenine öncülük ederken içimdeki boşluğu ve pişmanlığı sındirmeye çalışıyordum.

Sokaklar, kaldırımları dolduran ve hepsi takımın formalarını giyen taraftarlarla doluydu. Tezahüratlar hiç kesilmiyordu. Müzik gümbür gümbür çalarken, taraftarlar pankartları ve sis bombalarıyla başka bir seviyedelerdi.

Dün geceki galibiyet sadece takım ya da benim için değildi. Önceki yedi sezon boyunca sevdiğim şehir içindi. Taraftarlar beni ben olduğum için sevemeseler bile, kariyerim boyunca onlara gösteri yapmaktan büyük keyif almıştım. Bu şehir benim evim olmuştu ve burayı çok özleyecektim.

Ella babasının sırtına tırmanarak aşağıdaki kalabalığa el salladı. Lindsey her şeyin fotoğrafını çekip bizim için kaydederken ben de Rosie'nin altmış beş kiloluk Doberman vücudunu kaldırıp kızımı hayranlarına gösteriyordum.

Babam da kolunu omuzlarıma dolayarak bana eşlik etti ama aşağıdaki hayranlara bakmıyordu. Bakışlarının bana odaklandığını görebiliyordum, gri gözlerinde bariz bir gurur vardı. Bunu kaçırdığını hayal bile edemezdim. Keşke son on iki yılda bu kadar kör ve inatçı olmasaydım da birlikte geçireceğimiz çok fazla zamanı kaçırmış olmasaydık.

Pişmanlıklarla dolu olmadığımı hissetmek istiyordum çünkü her şeyin bir nedeni vardı. Babamla on iki yıl süren gergin ilişkim, onun sevgisini ve desteğini tahmin edebileceğimden çok daha fazla takdir etmemi sağlamıştı. Annemin panik ve öfkemi kontrol etmesine izin vermem, ondan kurtulmamı daha da kolaylaştırmıştı. Rich'in menajerim olmasıyla hissettiğim hapsolmuşlük, onu kovmamı daha da haklı kılmıştı..

Öte yandan Stevie'den ayrıldığım için pişmandım. Elbette, ayrılmasaydım muhtemelen annemle yüzleşemez, Rich'i kovamaz ya da babamla barışamazdım ama beni gerçekten seven ilk insanı uzaklaştırarak hayatımın en büyük hatasım yapmıştım

Odaklanmaya ve anı yaşamaya çalışırken en güzel şöhretli gülümsememi takınarak el sallamaya devam ettim, ancak otobüs köşeyi dönüp bir sonraki sokağa geçer geçmez Rosie bacağımı çekiştirmeye başladı, dikkatimi çekmek istiyordu.

Geçit töreni saatte sadece birkaç mil hızla ilerliyordu ama ben nerede olduğumuzu fark etmemiştim. Siyah ve kırmızı giyen sonsuz taraftar denizi, dikkatimi bulduğumuz yerden uzaklaştırdı. Daireme yakındık ama daha da önemlisi, Chicago'nun Yaşlı Köpekleri'nin birkaç apartman ötesindeydik.

"Dur."

Tüm gözler bana döndü, kafaları tamamen karışmıştı.

"Dur. Sürmeyi bırak!"

"Zee, iyi misin?" Maddison şaşkınlıkla sordu ama ben onu geçip otobüsün önüne doğru ilerledim.

Onu görmem gerekiyordu.

"Arabayı durdur!" Şoföre telaşlı ve acil bir şekilde bağırsam da beni duyamıyordu.

Heyecanlı kalabalık yakarışımı bastırıyordu, neyse ki Logan bunu fark ederek iç merdivenlerden hızla indi ve otobüsün hızla durmasına neden oldu.

Rosie de aynı merdivenlerden son sürat inerken ben de peşinden gidiyordum. Arkamda otobüsün frenleri bitmek bilme-

YÜKSEK UÇUŞ

yen bir gıcırtı çıkararak geçit törenini tamamen durdurdu ama umurunda değildi. Diğer herkes bekleyebilirdi.

Logan en önde durmuştu; yüzünde anlayışlı ve gururlu bir gülümseme vardı. Omzumu sıktı. “Git ve onu getir.”

Otobüsten indiğimi fark eden kalabalık heyecanla hareketlendi ama ben hayran kalabalığının arasından çılgın gibi arkalarındaki küçük, yıkık dökük binaya doğru ilerledim.

Beni durdurmaya kalkıştılar, fotoğraf çektiirmek ya da imza almak istediler ancak ben ilerlemeye devam ettim.

Onu görmem gerekiyordu.

Maçıma gelmemiş ve bizden vazgeçmiş olabilirdi ama onu ne kadar sevdiğimi bilmesi gerekiyordu. Artık aynı şekilde hissetmiyor olsa bile bunu bilmeye hakkı vardı.

Birden fazla kameraman beni takip ederken bunun için minnettardım. Stevie’ye yaşattıklarımı düşününce, en azından tüm dünyanın o kızı ne kadar çok sevdiğimi bilmesini sağlayabilirdim.



BÖLÜM ELLİ BEŞ

STEVIE

Dün gece pek uyumamıştım. Gece ikiye kadar Zanders'ın kapısının önünde bekledikten sonra biraz dinlenebilmek için evime dönmüştüm ama uyanmama sadece birkaç saat kalmıştı. Bu sabah erkenden barınağa gidip köpekleri kontrol etmek istiyordum.

Sabah altıdan beri hayranlar küçük, köhne barınağımızın önündeki kaldırımını doldurmuşlardı. Çok gürültü yapıyorlardı ve birçok yavru için bağış çağrış, tezahürat ve bangır bangır müzik korkutucu olabiliyordu, özellikle de yeni bir yerdeykeniz ve alıştığınız evde değilseniz.

Neyse ki yaşlı köpeklerden oluşan grubumuz dışarıdaki gürültüden pek etkilenmedi ama ne olursa olsun, günü burada geçirmekten mutluydum. Zanders'ı henüz göremediğim gerçeğinden uzaklaşmak için iyi bir yöntemdi.

Cheryl ve ben bugün iş için program yapmamıştık. Sadece köpekleri kontrol etmeye gelmiştik. Kaldırımlar çok kalabalıktı, ayrıca tüm şehir çocukların şampiyonluğunu kutluyordu.

Gün boyunca ilk kez kapının zili çaldığında onları karşılamak için kapı tarafına doğru yürüdüğümde Rosie eski evine

doğru hızla yaklaşıyor, vücudunu kaval kemiklerime sürterek ilgilim için adeta yalvarıyordu.

Onu ne kadar özlediğimi aklıma getirmeme izin vermiyordum ama şimdi o buradayken bundan kaçamazdım. Zanders benden ayrıldığında sadece onu değil, kızımı da kaybetmiştim.

Eğilip onunla aynı seviyeye indim, kulaklarının arkasını kaşıdım ve ona son birkaç haftadır veremediğim tüm sevgiyi verdim.

Heyecanlı bir sesle, “Rosie, burada ne yapıyorsun?” dedim ve o anda anladım.

Kafamı kaldırdığımda orada, hemen kapının girişindeydi.

Burada olduğuna inanamayarak yavaşça ayağa kalktım. Her zamanki gibi oldukça yakışıklıydı. Yeni tıraş olmuştu, üzerinde altın takıları ve mükemmel giysileri vardı. Ela gözlerini gözlerime dikmiş, odanın öbür ucundan bana bakıyor, göğsüm onun inatçı bakışları karşısında titriyordu.

Dışarıdaki kalabalık çıldırmış durumdaydı, gürültü neredeyse sağır edici seviyedeydi. Yerel haber kanallarının kameraları kayıttaydı, birkaçı onu içeride takip etmeyi başarmıştı ama ben Zanders’tan başka bir şeye odaklanamıyordum.

Şu anda burada olduğuna inanamıyordum.

Yanımda oturan Rosie’nin başını dalgın dalgın okşamaya devam ederken Cheryl yanımdan geçip odadan çıktı.

Zanders ve ben birbirimize çok uzun süre öylece baktık, aramızda sessizlik uzayıp gidiyordu.

Yutkundum. “Beni mi takip ediyorsun?”

Ağzından hafif bir kahkaha döküldü. “Hiçbir fikrin yok, Tatlı Stevie.”

Karşılıklı gülümsemelerimiz odadaki gerginliği azaltırken kaşları endişeyle çatıldı, gözleriyle bana yalvarıyordu. “Beni seviyor musun?”

Soru beni o kadar hazırlıksız yakalamıştı ki hiçbir şey söyleyemedim. Sevdiğimi bildiğini biliyordum ama bu kadar doğrudan sormasını beklemiyordum. Fakat o Zanders’tı. Her zaman doğrudan bir soru beklemeliydim.

“Çünkü seni seviyorum, Stevie.”

Ne?

“Seni hep sevdim. Sadece o zamanlar bunun ne olduğunu bilmiyordum. Hiç sevecek kimsem olmamıştı ve hiç kimse beni senin sevdiğin gibi sevmemişti.” Derin bir nefes almak için duraksadı. “Benimle işin bitmiş olabilir, Vee. Eğer öyleyse de seni suçlamıyorum ama seni ne kadar çok sevdiğimi söylemeden bu işin bitmesine izin veremezdim.”

Bu gerçekten yaşanıyor muydu? Boğazım kurudu, dilim damağıma yapışmıştı ve kalbim muhtemelen atması gerekenden daha hızlı atmaya başladı. Onun ağzından asla duymayaçağıma inandığım sözler özgürce ağzından dökülüveriyordu.

“Yaptığım en büyük hata senin gitmene izin vermektir. Kendime bunu seni korumak için yaptığımı söylemiş olsam da aslında korkmuştum. Hiç kimse beni yanımda kalacak kadar sevmemişti ve terk edilmekten yorulmuştum, bu yüzden bunu senden önce yapmak istedim. Stevie, bu kararımdan pişmanlık duymadığım tek bir saniye bile olmadı. Sen başıma gelen en güzel şeysin. Her zaman da öyle olacaksın.”

Zanders savunmasız bir şekilde karşımda dururken, kameralar onun samimi sözlerini kaydediyordu ama ben şok içinde sessiz kaldım.

Devam etmeden önce derin bir yutkunmayla boğazı düğümlendi. “Başıma gelecek en korkunç şeyin Chicago’yu, hayranlarımı kaybetmek olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Başıma gelebilecek en kötü şey seni kaybetmekmiş. Bunca zaman beni sevmesi için bütün bir şehre ihtiyacım olduğunu düşündüm, oysa gerçekte sadece bir kişiye ihtiyacım varmış. Beni *sevmene* ihtiyacım var. Sen her zaman benim ilk tercihim oldun, Vee ve ben bir an için bunu unuttum ama sana söz veriyorum, bir daha asla hayatımdaki yerini sorgulamana gerek kalmayacak.”

Konuşmak için ağzımı araladım ama bana izin vermedi.

“Eğer Seattle’da olmak istiyorsan, Seattle’da oynamak

YÜKSEK UÇUŞ

için elimden geleni yaparım. Eğer başka bir yere taşınmak istiyorsan, ben de geleceğim.” Ağır bir iç geçirdi. “Tatlı Stevie, nereye gidersen git seninle gelirim.”

Ben araya girmeden hızla devam etti.

“Eskiden yollarda olmayı severdim çünkü bir anlığına evde kimsem olmadığını unutabiliyordum. Ancak bu sezon seyahat etmekten keyif almamın tek nedeni senin orada olmandı. Evimin en güzel parçası yanımdaydı. Havada bir mil yüksekteyken sana âşık oldum.”

“Miller,” diye araya girdim.

“Ne?”

“Miller. Demek istediğim, havada yedi mil kadar.”

Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı ama kendini tutuyordu. “Tatlım.” Sahte bir hayal kırıklığıyla gözlerini kapattı. “Burada bir an yaşıyorum.”

Göğsüm sessiz bir kahkahayla kabardı. “Özür dilerim. Lütfen devam et.” Ona devam etmesini işaret ettim.

“Teşekkür ederim.” Dudakları sert bir çizgi hâlindeydi ama eğlendiği belli oluyordu. “Her neyse, dediğim gibi. Havada kilometrelerce yüksekteyken sana âşık oldum ve beni sevmen için sana yalvarıyorum.”

Yüzüm anlayışla yumuşadı.

“Sana inanacağım, Stevie. Söz veriyorum inanacağım. Ne söylersen söyle, sana inanacağım.” Duraksadı. “Beni hâlâ seviyor musun?”

Bir anlık sessizlik oldu, ikimiz de tereddütle bekliyorduk. Zanders’ın gözleri onu sevmem için yalvarıyordu, nasıl sevmemdim ki? Hiç vazgeçmemiştim. Sadece bana izin vermesini istemişim.

Ve şimdi, sadece izin vermekle kalmayıp bana yalvarıyordu.

Birkaç hızlı adım atıp elimi boynuna dolayarak onu kendime çektim. Dudakları hatırladığım gibi yumuşak ve sıcaktı ama olduğu yerde donakalmış, sanki bunun olduğuna inanmıyormuş gibi kıpırdamadan duruyordu.

Bir süre sonra nihayet ne olduğunu kavradı, dudakları benimkilerin içinde eriyerek sunabileceğim her şeyi aldı. Elleri belimin etrafından dolanırken yüzüklerinin metali emredici dokunuşuyla bedenime baskı yapıyordu. Dili dudaklarımın girişinde gezinirken ona izin verdim ve dışarıdan gelen tezahüratlar katlanarak artana kadar güçlkle de olsa birbirimizden ayrıldık.

Ciğerlerimi oksijenle doldurma ihtiyacıyla dudaklarımdaki küçük aralıktan bir nefes soludum.

Alnını benimkine dayayarak çaresizce tekrar fısıldadı. “Beni hâlâ seviyor musun, Stevie?”

Kirpiklerimin arasından yukarı baktım. “Elbette seviyorum. Seni her zaman sevdim. Sadece bana izin vermeni istedim.”

Gözlerini bir an kapatıp tekrar açtığında sanki dünyanın yükü omuzlarından kalkmış gibiydi. “Benden vazgeçtiğini sanmıştım. Maça gelmeyince...”

“Oradaydım.”

Bana daha iyi bakabilmek için hafifçe geri çekildi, bedenimi sıkıca kavramıştı.

“Buza ulaşmaya çalıştım ama çok fazla insan vardı. Onun yerine seni evinde bekledim.”

Bakışları anlayışla yumuşadı. “Rio’da kaldım. Aslında hepimiz orada kaldık. Eve hiç dönmedim.”

“Aradım.”

Hafifçe güldü. “Telefonum bozuldu.”

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. “Senden asla vazgeçmem. Seni seviyorum.”

Beni kendine çekip başını boynuma gömdü. “Seni çok seviyorum, Vee.”

Nazikçe bir elimi ensesinde ve kafa derisinde gezdirdim, duyacağımı hiç düşünmediğim kelimelerin tadını çıkarıyordum.

Başını omzumdan kaldırmadan önce biraz daha uzun ve biraz daha sıkı tuttu. “Cheryl.” Arkamı döndüğümde barınağın sahibinin yüzünde büyük bir gururla bizi izlediğini gördüm. “Onu bir günlüğüne çalabilir miyim?”

YÜKSEK UÇUŞ

Ellerini kavuşturup çenesinin altına götürdü. “Lütfen çal.”
“Orada benimle olmana ihtiyacım var.” Zanders yüzüme düşmüş bir bukleyi çekti. “Dışarıda bir sürü insan var. Bu senin için sorun olur mu?”

Rahat davranıyordum. “Artık beni rahatsız etmiyor.”

Zanders’ın gülümsemesi zayıf ama gururluydu. “İşte benim kızım.” Yüzümü avuçladı, dudaklarını benimkilerle buluşturdu.

Yüzükle kaplı parmaklarını parmaklarımın arasından geçiren Zanders, Rosie arkamızda olduğu hâlde beni gazetecilerle hayranların oluşturduğu labirentin içinden geçirerek dışarı çıkardı. Dışarıda beklediğimden çok daha fazla insan vardı ve tüm gözler üzerimizdeydi.

“İşte kızımız!” Otobüslerden birinden yükselen sesi duydum. Kafamı kaldırıp baktığımda Rio’yu otobüsün korkuluklarına yaslanmış, kendine özgü müzik kutusunu omzunun üzerinde tutmuş, bangır bangır müzik dinlerken buldum.

“Stevie!”

“Seni özledik, Stevie!”

Bu yıl çalıştığım tüm hokeyci çocuklar üst bölümde durmuş bizi izliyor, otobüs hizasından, “Al onu, EZ!” tezahüratları yükseliyordu.

Zanders bizi hızla otobüsüne götürerek önce benim merdivenleri çıkmama izin verdi ve üst bölüme adımımı atar atmaz biri bana sarıldı. Bana olabildiğince sıkı sarılan kişinin Lindsey olduğunu fark etmek birkaç saniyemi almıştı.

O boynumu sıkarken ben de kollarımı onun sırtına doladım. “Kardeşim aptalın teki olduğu için özür dilerim.”

İkimiz de kahkahalarla gülmekten kendimizi alamıyorduk, ta ki Lindsey beni bir kol mesafesinde tutup dudaklarında minnettar bir gülümsemeyle uzaklaşana kadar.

“Stevie!” Ella bacaklarıma saldırınca eğilip onunla göz hizasına indim. “Saçımı sen mi yapacaksın?”

“Kesinlikle.”

Otobüs hareket etmeye başladı, geçit töreni devam ediyordu.

Maddison ile uzaktan hızlı ve sözsüz bir sohbeti paylaştık. Logan beni kucaklamadan önce bana minnettar bir gülümseme sundu.

Zanders'ın eli sırtımda geziniyordu. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Beni Lindsey'in yanında duran, neredeyse onunla aynı boydaki adama doğru yönlendirdi. "Vee, bu benim babam. Baba, bu benim kız arkadaşım Stevie."

Gözlerim biraz yaşardı ama kendimi tuttum. Zanders'ın kaydettiği tüm ilerlemeler arasında bu kesinlikle en önemlisiydi. Babası onu hep sevmişti, ben de sevmiştim ama ikimize de inanmakta zorlanıyordu.

Fakat şimdi inanıyordu.

Kaşlarımı kaldırarak babasına, "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedim.

Rahat bir nefes aldı. "Seninle tanıştığıma ne kadar mutlu olduğumu bilemezsin, Stevie." Uzun gövdesiyle eğilip kollarını bana doladı. "Teşekkür ederim," diye kimsenin duyamayacağı şekilde sessizce kulağıma fısıldadı.

Kelimeler boğazımda takılı kaldı. Konuşmak yerine hızla başımı sallayarak ona sarıldım.

Zanders'ın kolları bir kez daha omuzlarıma dolanmadan önce anlayışlı bir gülümsemeyi paylaştık, sırtım göğsüne dönüktü.

Beni öne doğru kendisiyle birlikte korkuluklarda durmaya yönlendirdi, Chicago'nun tüm hokey hayranları aşağıdaydı ve o anda, ilk kez saklanmadan toplum içinde birlikte olduğumuzu fark ettim. Zanders'ı takip eden ilgiden çekinen biri olarak bu ilgiyi zerre kadar umursamıyordum.

Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyordum.

Serçeparmağında eskimiş yüzüğümü fark ettiğim sırada boynuma ve omzuma öpücükler kondurdu, yüzüğü aldığı sabah kullandığı cümleyi tekrarlamadan önce çevirdi.

"Benim." Onun dokunuşunda tekrar eridim.

Tutuşu sıkılaştı. "Ve sen de benimsin, tatlım. Bunların

hiçbiri...” Başını aşağıya doğru eğdi. “Sensiz doğru olmazdı. Sen benim ilk ve tek tercihimsin, Vee. Bir daha asla sana öyle değilmişsin gibi hissettirmeyeceğim.”

Tek istediğim buydu; en çok değer verdiğim kişi tarafından seçilmek. Okulda sadece kardeşim yüzünden benimle vakit geçirmeyi tercih eden arkadaşlarım vardı. Bir ikizim vardı ve hâlâ annemin ikinci tercihiydim. İlk tercihinin benden başkası olduğu bir ilişkim olmuştu. Fakat burada, herkesten çok değer verdiğim kişiyle beraberdim ve onun ilk tercihiydim. Maddison, “Pekâlâ, siz ikiniz,” diye sataştı. “Bu bir aile etkinliği.” Yine de kendi eli karısının kılıcında duruyordu.

Zanders bir eliyle onu uzaklaştırdı ve diğer elini enseme gezdirerek dudaklarımı bir kez daha dudaklarına hapsetti.

Dudaklarıma karşı, “Seni seviyorum,” diye mırıldandı. “Seni nereye gidersen git takip ederim, Stevie.”

Bu konuşmaya ara vererek burnunu burnumla okşadım ve onu bir kez daha öptüm.

Omzunun üzerinden, “Linds!” diye bağırdı. “Hadi şu şampanya şişelerini patlatalım! Stanley Kupası’nı kazandık ve sevgilimi geri aldım. Artık kutlama yapabiliriz!”



BÖLÜM ELLİ ALTI

ZAFER

“Sana yeni bir spor ayakkabısı almamız gerek.” İçeri önce Stevie girebilsin diye daire kapısını açsam da Rosie ikimizden önce davranıp içeri girdi.

“Hayır, gerekmiyor.”

“Vee, onların beyaz olması gerekiyor. Seninkiler... değil.”

Biraz da tavırlı bir şekilde onları kapının önüne bırakıp oturma odasına doğru kasıla kasıla ilerledi. “Kendi iyiliğin için fazla iyisin. Bunu biliyorsun, değil mi?”

Peşinden gidip kollarımı arkadan beline doladım. “Beni seviyorsun.”

Kollarımın arasında kıkırdadı. “Evet,” diye iç geçirdi. “Seviyorum.”

Geçit töreni eğlenceliydi ama bütün gün onu eve geri götürmeyi beklemiştim. O buradayken evimin farklı bir enerjisi vardı. Daha aydınlık, daha eğlenceli hissettiriyordu. O buradayken evim gibi hissediyordum ve bir daha asla onsuz olmayı düşünmüyordum.

Sadece bunun nasıl bir şey olacağını bilmiyordum. Gelecek yıl nerede oynayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

YÜKSEK UÇUŞ

Stevie Seattle'da bir yerle anlaştı mı, bilmiyordum. Her şey hâlâ belirsizdi ama en önemlisi sevgilime kavuşmuş olmamdı ve geri kalanını birlikte çözebilirdik.

“Vee, bundan sonra ne yapacağımızı konuşsak iyi olur.”

“Sonra konuşuruz.” Geriye doğru yürüyüp oturma odasına girdi, bir yandan da gömleğini omuzlarından sıyırıp yere bıraktı.

Odanın diğer ucundan ona baktım. Gözlerim büyümüş, ağzım aralanmıştı. Son birkaç haftadır onun sadece hayalini kurabiliyordum ama şimdi buradaydı, bir kez daha gerçeğine sahiptim.

Gözlerim hızla camlara kaydı, perdelerin kapalı olduğundan emin olduktan sonra bakışlarım hemen kız arkadaşıma yöneldi. Stevie kot pantolonunu çıkarırken mavi yeşil gözleri benim üzerimdeydi.

“Rosie!” Muhtemelen heyecanlı bir günün yorgunluğuyla köpek yatağında sızmış olduğu odaya seslendim. “Orada kal. Annen babanı gerçekten mutlu etmek üzere.”

Stevie kot pantolonunu çıkarırken sessizce güldü. Bakışlarım yavaşça dolgun kalçalarından yukarıya, karnının yumuşaklığına ve üzerine yapışmış gibi duran dar atletinin arkasına saklanmış, fazlasıyla takıntılı olduğum göğüslerine doğru yöneldi.

Ona doğru yavaş adımlarla yürürken gözlerimin kapandığını hissediyordum, son birkaç haftadır çok özlediğim vücuduna dokunmaya ve onu sevmeye hazırdım. Ancak ona ulaştığımda bir adım geri çekilerek aramıza biraz mesafe yoktu.

Dudaklarında sinsi bir gülümseme vardı, başını hayır anlamında sallarken gözleri eğlenceyle ışıldıyordu.

“Stevie,” diye devam ettim. “Haftalardır sana dokunmadım.”

Tek kaşını kaldırdı. “Biliyorum.”

“Sana dokunmaya *ihtiyacım var.*”

Sessizce başını salladıktan sonra atletini çıkardı, üzerinde sadece açık mavi bir külot ve ona uygun bir sutyenle kalmıştı.

“Bu benim cezam mı?”

Omuz silkti. “Sadece dersini aldığından emin olmak istiyorum çünkü benden bir daha asla ayrılmayacaksın.” Gülümsemesi sinsi ve muzipti.

“Ah, tatlım.” Bir adım attım ama o aynısını yaparak geri çekildi. “Ben dersimi aldım. Güven bana. Bir daha asla böyle bir hata yapmayacağım.”

“Dersini gerçekten aldığından emin olmak istiyorum, beni anlıyor musun?”

Sonunda bana doğru geldi, ellerini kalça kemiklerime yaslayarak beni geriye doğru itti. Başımı eğip baktığımda göğüs dekoltesindeki aralıktan görebildiğim memelerinin her adımda hareket edişinden büyülenmiş gibiydim ve vücudunun her santimetresine dokunmaktan başka bir şey düşünemiyordum. Ellerimde, ağzımda onu hissetmek istiyordum.

Oturmam için beni ittiğinde bacaklarımın arkası kanepeye çarptı.

“Dokunmak yasak. İzleyebilirsin.”

Sikeyim.

Arkasına uzanıp sutyenini çözerken gözlerini benimkilerden ayırmadı ve onun yere düşmesine müsaade etti.

“Pekâlâ, öyle olsun,” diye cesaretlendirdim.

Yüzük kaplı parmakları memelerinin üzerinde gezinmeden önce hafifçe güldü, meme uçlarını sıkıştırdı ve onları küçük kahverengi tepeler hâline dönüştürdü.

Sersemlemiş bir şekilde, “Siktir, Vee,” diye geveledim. “Lanet olası şekilde mükemmelsin.” Tahtına kurulmuş bir kral gibi gerinerek koltuğa yaslandım.

Önümde dururken kalçalarını hafifçe salladı, bana şov yapıyordu. Elleri yumuşak teninden aşağı indi ve parmaklarını iç çamaşırlarının kenarlarına geçirdi.

Yutkundum, onları tamamen çıkarması için yalvarmak üzereydim, çok uzun zamandır tadım almadığım kadınlığına bakmaya ihtiyacım vardı.

Kumaşla oynadı ama çıkarmadı. “Benimle dalga geçme. Şunları çıkar.”

Dediğimi yaptı, ayak bileklerinin etrafında toplanana kadar yavaşça kalçalarından aşağı indirdi.

Çıplak kızım karşımda bütün güzelliğiyle duruyordu, çıplak hâlini ilk gördüğüm zamankinden çok daha rahattı ve bu onun hoşuna gidiyordu.

Şu anki ereksiyonuma bakılırsa, benim de hoşuma gidiyordu.

Bacaklarının arasında şimdiden ıslaklığıyla parlıyordu ve aletimin acıyla fermuarıma doğru gerilmesine neden oluyordu. Acıyı azaltmak için hızla önümü düzelttim.

Yavaşça başını salladı. “Dokunmak yok.”

“Stevie,” diye sızlandım. “Orada öylece durup dokunma engel olamazsın. Bana işkence ediyorsun.”

“Amacım da bu. Eğer kurallara uyarsan, sana istediğini veririm.” Bana doğru yaklaştı. “Eninde sonunda.”

Pes edip arkamdaki kanepeye yaslandım ve kollarımı iki yana açtım. Ellerimi ondan uzak tutmak için kanepenin üstüne parmaklarımı bastırdım. “Seni seviyor olmam iyi bir şey.”

Gülümsemesi oldukça zarifti. “Evet, öyle.”

Kanepeye doğru ilerledi, bacaklarını bacaklarımın üzerine yerleştirdi ama dizlerinin üzerinde duruyordu. Bana dokunmuyor ya da aletimin çok ihtiyaç duyduğu sürtünmeyi sunmuyordu.

Elleri vücudunda dolaşarak dokunmak için can attığım her noktayı yokluyordu. Ben trans hâlinde parmaklarının izini sürerken, parmakları karnını takip ederek aşağıya doğru ilerledi. Diğer eli memesini okşuyor, oynuyor, meme ucunu çekiştiriyordu ama ben klitorisine doğru ilerleyen eline odaklanmışım.

Ortaparmağı onu hafifçe okşarken kızımın boğazından yumuşak bir inilti yükseldi.

“Tanrım,” diye soludum. Büyülenmişim.

Kendine sürtünürken vücudu parmaklarının üstünde kasılıyordu. “Siktir, Vee. Bu iyi hissettiriyor mu?”

“Mm-hmm.” Dudağını ısırdı, gözleri üzerimdeydi. “Çok iyi.”

“Şu hâline bak. İnanılmazsın, Tatlı Stevie.”

Kalçalarım istemsizce hareket etmeye başladığında hayatımda hiç bu kadar tahrik olduğumu hatırlamıyordum, benden mahrum ettiği sürtünmeyi elde etmek için yalvarıyordum.

Tamamen giyinik bir şekilde koltuğumda oturuyordum ve âşık olduğum kız üzerime çıkmış, sadece benim görebileceğim şekilde kendine dokunuyordu. Bunun mutlak bir işkence olması dışında, hayatımın nasıl böyle şanslı olduğunu bilmiyordum.

Islak kıvrımlarında yavaş yavaş daireler çizerken birkaç santim üzerimde kıvranıyordu. Gözleri masum ve yumuşacık bakıyordu. “Bana ne görmek istediğini söyle.”

Aman Tanrım.

Derin bir nefes alıp tekrar ona konsantre olmadan önce şaşkınlıkla elimi çenemde gezdirirken başım geriye düştü. “İçine parmaklarını sok ve kendini nasıl rahatlattığını görme izin ver.”

Elini klitorisinden çekip onun yerine parlayan parmaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek benden iyice kayganlaştırmamı istedi. Parmaklarını dudaklarımın arasına alıp ıslaklığını emdim, dilimi etrafında döndürdüm ve parmaklarını kendimle ıslattım.

Stevie onları benden çekip aldı, ortaparmağı kadınlığında kaybolmadan önce bir kez daha kendine bana sürttü.

Bir iniltiyle öne eğildi, bir kolunu koltuğun arkasına koyarak kendini destekledi. Memeleri yüzümün tam önünde, onları ağızıma almam için yalvarıyordu.

Bu küçük şov beni mahvedecekti.

Dizlerinin üzerine oturarak eliyle kendini tatmin etmeye devam etti. Bukleli saçları yüzünün önüne düşmüştü. Onu görebilmek için saçlarını kenara çekmem gerekiyordu ama aynı zamanda kurallarına uymanın ödülünü de almak istiyordum.

Hareketleri büyüleyiciydi, parıldayan parmaklarından biri işkence gibi bir hızla girip çıkıyordu.

“Benim için bir parmağını daha içine sok, Vee.”

Başını geriye atıp yüzünü ortaya çıkardı. Çilli yanakları kızarmıştı, güzel gözleri kapanmıştı ama içinde kaybolan bir başka parmakla birlikte dudakları muzip bir gülümsemeye kıvrıldı.

“Ne kadar uslu bir kız,” diye nefes aldım. “Söz dinlemek konusunda çok iyisin.” Yavaşça parmaklarını hareket ettirmeye devam etti.

“Benim için hızlan.”

Hızını artırdı, avuç içi klitorisine doğru bastırırken parmakları onu sınıra getiriyordu. “Çok iyi hissettiriyor,” diye inledi.

Mükemmel bir hatundu.

Ona ya da kendime dokunmaya ihtiyacım vardı, aletimin aşırı sertleşmesinin acısını hafifletecek bir şeye. Ona eşlik etmek istiyordum ve bu tam bir işkenceydi. Eğer dersimi henüz almadıysam, onun kendini becermesi ve benim dahil olmama izin vermemesi dersimi almamı sağlayacaktı.

Ellerim kaskatı kesildi, kendimi tutmaya çalışıyor, bir an önce teslim olmasını istiyordum.

Kendi dokunuşuna karşı kıvrandı; vücudu titriyor, kendini tutmakta zorlanıyordu.

“Boşaldığını görmeme izin ver, Stevie. Parçalara ayrılışını izlemek istiyorum.”

Hareketlerine devam etti, parmaklarının üzerinde kıvrılırken dudaklarından yumuşak küçük inilti ve çığlıklar dökülüyordu.

“Lanet olsun. Bu küçük inilti beni mahvedecek, tatlım.” Ağzı memnun bir gülümsemeye kıvrıldı.

“Geldiğini görmeme izin ver, Vee.”

“Zee?”

Yutkunmak mecburiyetinde kaldım, o böyle bakarken adı-

mı söylemesini duymaktan kendimi kontrol etmeye çalışıyordum. Dudaklarımı yaladım, şaşkınlıkla onu izliyordum.

“Mm-hmm?”

“Bitirmeme yardım edebilir misin?”

Lanet olsun. İkinci kez sormasına gerek yoktu. Ellerim hiç vakit kaybetmeden onun üzerindeydi ve kışını avuçluyordum. Ayağa kalkıp onu da kaldırdım ve arkamı dönüp kanepeye yatırdım. Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarını iki yana açtım ve sıcak dilim göbeğine değmeden önce bacaklarını omuzlarımın üzerine yerleştirdim.

“*Aman Tanrım,*” diye çığlık attı, başı geriye düşmüştü.

Yeni bir lakap edindiğimden haberim yoktu ama bana istediği zaman böyle hitap edebilirdi.

Şişmiş sinir uçlarıyla oynuyor, dilimi işkenceli bir hızda gezdiriyordum ama onun aksine, boşalmama izin verecektim çünkü açıkçası bu, izlemeyi en sevdiğim şeylerden biriydi.

Başımı kaldırdığımda gözlerimi hızla yükselen memelerinden, kasılmakta olan karnından, kızarmış ve çilli yanaklarından ayırmadım. Yalamaya, emmeye ve öpmeye devam ettim, sonunda çok uzun zamandır özlediğim kızın tadına vardım.

Dilim onu azdırmaya devam ederken sinsice kemerimi ve fermuarımı çözdüm. Aletimi tutup çıkardım, birkaç kez okşadım. Sadece sınırlarını kaldırmak bile beni rahatlatmaya yetmişti ama onun derinliklerine gömülmeden önce boşalmama izin vermem mümkün değildi.

“Zee, çok yaklaştım,” diye mızızlandı, tüm vücudu kasılmıştı.

Dizlerinin arkasından tutup yukarı kaldırırken, ağızla onu becermeye devam ettim ve ağızma boşalmama izin verdim.

Göğsü havaya yükselirken dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. Saf zevk çilli yüzünü ele geçirmişti ve hayatımda bu küçük performanstan daha ateşli bir şey görüp görmediğimi hatırlamıyordum.

YÜKSEK UÇUŞ

Çıplak kızım, pahalı koltuklarımın üzerine uzanmış, gevşemiş bir şekilde yatıyordu. Ayağa kalkıp ona baktım, hâlâ tamamen giyiniktim, elimdeki aletim hariç.

Puslu gözleri hemen ona takıldı.

“Oldukça etkileyici bir gösteriydi, tatlım.” Başını sallayarak dudağını ısırıldı. “Bunun bedelini ödemek zorunda kalacağını biliyorsun, değil mi?” Stevie omzunu gelişigüzel oynatarak doğruldu.

“Sabırsızlanıyorum.”

Önümde dizlerinin üzerine çöktü, aletimi ağzına almadan önce pantolonumu hızla bacaklarımdan aşağı çekti.

“Bana nasıl yalayacağını göster. Hadi bakalım. Aynı böyle. İşte benim kızım.”

Beni o kadar derinlere almadan önce diliyle ucunun etrafında gezindi ki biraz tıkanıyordu ama durmadı.

Buklelerini elimde toplayarak istemsizce içine doğru ittim. “Sikeyim, seni seviyorum,” diye hırladım, konuşacak kadar bile nefesim kalmamıştı. Başım geriye düştü, iki saniye içinde boşalmamaya konsantre olurken gözlerim kapandı. “Aman Tanrım, seni seviyorum.”

Stevie hafifçe başını salladı, ben yanağını okşarken neredeyse tüm varlığımı sıcak ağzının içine almıştı. “Benim yetenekli kızım.”

Cesaretlendirmeye devam ettim ama yanaklarını içine çekip dudaklarını uzunluğumda gezdirdiğinde, hemen boşalmamak için ondan uzaklaşmak zorunda kaldım.

Göğsüm şişti, oksijene ihtiyaç duyuyordum. Eğilip bukleli saçlarını okşadım ve sakinliğimi yeniden kazanmaya çalıştım. Sonunda doğrulup gömleğimi başımın üzerinden geçirerek onun kadar çıplak kaldım.

“Otur ve bacaklarını aç. Seni yürüyemeyecek hâle gelene kadar becereceğim.”

Heyecanlı bir gülümseme yüzünü kaplarken geri yaslanıp vücudunu kaydırıldı, böylece benim de uzanabileceğim bir alanım olmuştu.

Dizimle bacaklarını aralayıp aletimi kaldırdım ve odaklandım. Ardından aşağı baktığımda gözlerimiz kesişti ve her zaman olduğu gibi onun büyüüne kapıldım.

Sesim yumuşacık hatta neredeyse kibardı. “Seni seviyorum, Stevie.”

Kıkırdayarak sırtüstü çıplak uzandı. “Az önce ‘babacık’ dan ‘bebek’ e çok hızlı geçtin.”

Kaşlarım havaya kalktı. “Bana tekrar ‘babacık’ de.”

Şakacı bir şekilde gözlerini devirerek göğsüme vurdu. Üzerine çöküp boynuna doğru gülümsedim ve bir anlığına bana sarılmasına izin verdim.

Yumuşak bir şekilde sırtımı okşuyordu. Kulağıma, “Seni çok seviyorum,” diye fısıldadı.

“Bunu bana tekrar söyleyebilir misin?”

“Seni seviyorum ve ihtiyacın olduğu sıklıkta söyleyeceğim.”

Yüzünün yan tarafını okşayarak saçlarını çektim, böylece onu biraz daha iyi görebiliyordum. “Seni çok özledim, Stevie. Çok üzgünüm.”

Başını sallayarak beni başımdan savdı. “Bunun sonucunda ortaya çıkan iyi şeylere bir bak.” Sözlerinin içine işlemesine izin vererek duraksadı. “Ama bir daha asla böyle bir şey yapma.”

Karşılıklı tebessümlerimiz ortamı bir kez daha yumuşattı. “Asla.”

Kendimi yavaşça onun içine doğru iterken ağzım yumuşak ve yavaş bir şekilde onunla buluştu.

Göz göze geldiğimizde dudaklarımız birbirine kenetlendi ve harika hissettiriyordu. Son birkaç haftadır pek çok kez onun anılarıyla kendimle ilgilenmişim ama hiçbiri bununla karşılaştırılmazdı.

Tempomu yavaş ve ritmik biçimde artırdım. Artık beraber hareket ediyorduk, ta ki dirseklerime yaslanıp hızımı ve gücümü artırmak için daha iyi bir denge yakalayana kadar.

Zincir boynumdan sarkıp onun üzerinde sallanırken, elimi boğazının üzerinde dolaştırdım ama o umursamıyor gibi gö-

rünüyordu. Tamamen anın içinde kaybolmuştu. İçine sertçe girerken onu cezalandırıyor gibiydim ancak altımda bu kadar güzel görünmesinin üstesinden gelemiyordum, her hareketimle memeleri zıplıyordu.

Bukleleri üzerine yayılmış, kestane rengi dalgaların arasına yumuşak altın teller karışmıştı. Kirpikleri titriyordu ama mavi-yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda neredeyse kendimi kaybediyordum.

Kontrolümü kaybedersem uzun süre dayanamazdım.

Aletimi içinde tutarak kollarımı sırtının altından geçirdim, kanepeye otururken kıvrımlı vücudunu kaldırdım. Bacakları benimkilerin üzerinde, memeleri yüzümün tam önündeydi.

“Becer beni, bana neler yapabileceğini göster.”

Ben kanepede arkama yaslanıp ellerimi başımın arkasmda birleştirirken o kalçalarını üstümde hareket ettiriyordu.

“Lanet olsun,” diye soluyup gözlerimi kapattım ve aletimin üzerinde zıplarken her şeyini hissettim. “Bu işte nasıl bu kadar iyi olabilirsin?”

Hareketlerine devam etti, bana sürtünüp üzerimde kıvrandı. Öne doğru eğilip güzel meme uçlarından birini ağızma alarak onu daha hızlı zıplatmaya başlarken iki elimle kalçalarını kavradım. Çok yaklaştım ve onun da yaklaştığını biliyordum.

Boynuma sokulurken kolları omuzlarıma dolandı ve vücudunu hizmetime sundu.

“Çok iyi hissettiriyorsun,” diye haykırdı fakat titremeye ve sarsılmaya başladığında saklandı.

“Devam et, Vee. Çok iyi gidiyorsun. Sakın durma. Her yerime boşalmanı istiyorum.”

Durmadı. Hareketlerine devam ederken sonunda orgazm olup vücudunu kontrol edemez hâle gelinceye kadar dağıldı.

Onu sıkıca tutarak dudaklarını dudaklarıma bastırdım, iki kez daha içine girdiğimde etrafımda kasılmıştı. Birlikte zirveye ulaşırken ben de onunla kendimden geçtim.

Ağır nefesler arasında bana, “Seni seviyorum,” diye fısıl-

dedi. Kolları boynuma dolanmışken dudakları dudaklarımı okşuyordu.

Yüzümde bir tebessüm belirdi. Daha önce hiç kimse bana bunu bu şekilde söylememişi ama kimsenin söylemesini de istememiştim. Öte yandan söz konusu Stevie olunca, bunu hayatımın sonuna kadar her gün duymak hiç de fena olmazdı.

Saçlarını okşayarak onu kendime çektim. "Ben de seni seviyorum."

Birlikte sakinleşirken birkaç dakika sessiz kaldık ve daha fazla kendimi tutamayarak, "Seattle'da bir yerle anlaştın mı?" diye sordum.

Gülerek, "Zee," dedi. "Hâlâ içimdesin."

"Biliyorum ama bugün sezon tatilinin ilk günü ve artık takımlarla görüşebilirim. Bu da Seattle'da olacaksan birkaç yer arayıp ne yapabileceğime bakmam gerektiği anlamına geliyor."

Yavaşça üzerimden kalktı, ben onu tutarken o da kucağıma oturdu.

"Bir daireyle anlaşmadım ama hazırda bekleyen bir işim var."

"Olmak istediğin yer orası mı?"

Yavaşça yüzümün yan tarafını okşadı. "Sen neredeyse ben de orada olmak istiyorum. Çok sevdiğim bir iş olmasa bile her yerde iş bulabileceğimi düşünüyorum. Önemli olan senin bir takıma girmen."

"Yine de sevdiğin bir şey yapmanı istiyorum."

Omuz silkti. "Haklıymışsın. Uçmaktan pek hoşlanmıyorum ve birkaç yavruyla gönüllü olarak çalışacak vaktim olduğu sürece mutlu olurum."

Dudaklarım alnına değdi ve bir süre orada kaldı. "Gelecek sezon seni yanımda görememek çok garip olacak." Onu kollarımda hafifçe sarstım. "Ama en azından evde olacaksın."

Omzuma yaslanarak memnun bir iç geçirdi.

"Ciddiyim, Stevie. Evimde olmana ihtiyacım var. Benim yanıma taşınmanı istiyorum."

YÜKSEK UÇUŞ

Kaşları çatılmış bir şekilde bana baktı.

“Sadece yaz boyunca burada olsak bile bana taşınmanı istiyorum. Chicago’dan ayrıldığımızda da birlikte yaşamak istiyorum. Eğer gelecek sezon boyunca yollarda birlikte olmayacaksak, evde olduğum her günün her saniyesinde seni istiyorum.”

Çilli yanakları kızardı ve dudaklarında bastırmaya çalıştığı heyecanlı bir gülümseme yayıldı. “Bu hoşuma gider.”

“Öyle mi?” Ses tonum biraz güvensizdi. Üniversiteden beri kimseyle birlikte yaşamamıştım. Kendi alanımın kıymetini bilmeyi öğrenmiştim. Artık istemiyordum. Stevie’nin varlığıyla dolup taşmaktan başka bir şey istemiyordum.

“Evet.” Gülümseyerek dudaklarını benimkilere yaklaştırdı.

Yanaklarını kavrayıp dudağına ulaşan dilim hızla yol alırken, bedenim ikinci raunt için yeniden harekete geçti ama kapının zili çalarak anımızı bozdu.

“Bay Zanders?” Kapıcımın sesi koridorda yankılandı. “Scott adında biri geldi. Takım koçu olduğunu söylüyor.”

Stevie ile şaşkınlıkla birbirimize baktık. Hızla kucağımdan inip kapıya gitmeme izin verdi, ben de düğmeye basarak konuştum.

“Şey...” Koltuktaki çıplak kızıma bakmadan önce tereddüt ettim.

Hemen başını sallayarak onu yukarı almamı söyledi. “Evet, yukarı yolla.”

Ben üzerime bir eşofman geçirip Scott’la ön kapıda buluşurken Stevie de odama geçti.

“Böyle davetsiz geldiğim için özür dilerim.” Ben onu içeri davet etmeden önce elini uzattı. “Ama seni aradığımda açmadın.”

“Dün geceki maçtan sonra bozuldu.” Şaşkınlıktan yüzüm gerildi. Scott’ı daha birkaç saat önce geçit töreninde görmüştüm. O zaman benimle konuşabilirdi. “Her şey yolunda mı?”

“Evet ama konuşabileceğimizi umuyordum.” Kanepeye

doğru baktı, gözleri oturma odasına dağılmış kıyafetlere takılmadan önce oturacak bir yer arıyordu. “Ah, tabii ki,” diye gülümsedi.

Ona hiç de nazik olmayan bir bakış attım. “Sevgilime kavuştuğum gün buraya gelen sensin. Ne bulmayı bekliyordun ki?”

“Buna verecek bir cevabım yok.”

Scott yemek masasına oturdu, ben de ikimiz için içecek bir şeyler hazırladım.

“Ee, ne var ne yok?”

“Bildiğin üzere sezon dün sona erdi. Yasal olarak seninle henüz konuşmamıştık ve sana galibiyetin tadını çıkarman için birkaç gün vermeyi planlıyorduk ama sen ulusal televizyonda Seattle’a imza atacağından bahsettikten sonra daha fazla bekleyemeyeceğimizi düşündük.”

“Ne için daha fazla bekleyemezsiniz?”

“Zanders, son yedi sezonda kulübümüzün önemli bir parçası oldun ve Chicago’da olmandan çok mutluyuz. Başka bir yere imza atmadan önce en azından bizimle konuşur ve teklifimizi geri çevirirsin diye düşünmüştüm.”

“Scott, tüm sezon boyunca sözleşmemin yenilenmesini bekledim. Neyden bahsediyorsun sen?”

“Ekim ayında bir teklif sunduk. Tüm sezon boyunca imza atmanı bekledik, bu yüzden kameralar önünde takımımızdan ayrılma konusunu gündeme getirdiğinde bizim için biraz şok etkisi yarattı. En azından önce bize söyleyeceğini düşünmüştük.”

“Ayrılmak istemiyorum. Bütün yıl çalıştım ve sizden yeni bir sözleşme bekledim.”

Scott’ın kafası şok içinde sarsıldı. “İlk iç saha maçımızdan beri teklif masadaydı. Menajerin sürekli görüşmelere geldi ve maaşın senin için yeterince yüksek olmadığını düşündüğünü söyledi. Bunun bir zam olmadığını biliyorum ancak aldığın ücret bu ve bütçe sınırı içinde sıkıştık. Daha fazlasını teklif edemeyiz.”

Siktiğimin Rich'i.

İnanamayarak ellerimi yüzümde gezdirdim. “Scott, ben hiç sözleşme görmedim. Yemin ederim. Gördüğüm anda imzalardım. Para umurumda bile değil, tek istediğim burada kalmak.”

“Menajerin her ay bizimle iletişime geçip mutlu olmadığını söylüyordu.”

“Bu yüzden onu kovdum. Açıgözlü biriydi. Benim için çalışırken daha fazla maaş peşinde değildi. Sadece kendisi için daha yüksek bir komisyon istiyordu.”

“Seni geri istiyoruz. Her zaman istedik. Bu Maddison'ın ve senin ekibin.”

Öyle miydi? Buna inanmak isterdim ama bu takımı her zaman Maddison'ın özgün benliği ve benim medya kişiliğim yönetmişti. Bu şehrin dinamikleri değiştirmek istediğini sanmıyordum.

“Bilmiyorum, Scott. Maddison ve benim buraya geldiğinden beri sahip olduğumuz hikâyeye dahil olmak istemiyorum. Artık bundan bıktım. Koltukları izleyicilerle doldurduğunu biliyorum ama artık bunu yapamam. İnsanların Aktif Zihinler'in ortağı olduğumu bilmelerini istiyorum. İnsanların beni ben olduğum için sevmesini istiyorum ve bunun Chicago'da olacağını sanmıyorum.”

Duraksadı, yüzünde tereddüt vardı. “Bugün internete girdin mi?”

“Telefonum bozuk.”

Scott kendi telefonunu çıkardı ve bana ekranını göstermeden önce hızla bir şeyler yazdı. “İnsanların ulusal televizyondaki o küçük aşk itirafından dolayı sana ve Stevie'ye takıntılı olmasının yanı sıra, Chicago hayranları ayrılacağını söylediğin için çıldırıyor. Herkes seni burada istiyor, Zanders. Birkaç hafta önceki manşetlerin boktan olduğunu biliyorum ama bugün insanların senin için gösterdikleri sevginin yanında onlar hiçbir şey.” Telefonunu uzattı. “Bir göz at.”

Haklıydı. Gelecek sezon Raptors forması giymem için yanıp tutuşan taraftarlar binlerce mesaj atarak ekranı doldurmuştu. Stevie'ye ve bana daha sonra göstermek için sabırsızlandığım bir destek yağmuru da vardı ama söz konusu hokey olduğunda, yerel taraftarlardan gitmemi isteyen tek bir yorum bile görmedim.

Yine de diğer takımların taraftarları beni kendi şehirlerinde görmekten ne kadar memnun olacaklarını dile getiriyorlardı, bunların arasında Seattle'm taraftar kitlesinden sayısız kişi de vardı.

Birçok kişi Aktif Zihinler'den bahsediyor ve Maddison ile eşit bir yere sahip olduğumu bilmediklerini söylüyorlardı. Babamla geçit töreninde çekilmiş fotoğraflarımız vardı. Rosie'nin evlat edinilmesiyle ilgili yorumlara ek olarak bugün erken saatlerde içeride geçirdiğimiz andan itibaren Chicago'nun Yaşlı Köpekleri ile ilgili çok sayıda haber vardı.

"Vay canına," diye nefes verdim ve telefonu Scott'a geri uzattım. "Fark etmemiştim."

"Chicago seni istiyor. Her zaman istedi. Hikâyeyi değiştirebiliriz, Zanders ama biz kulüp olarak senin nasıl bir adam olduğunu zaten biliyoruz ve bu yüzden seni istiyoruz. Soyunma odasındakiler seni seviyor ve takımında olmandan büyük keyif alıyoruz. Bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapacağız, tekrar bizimle olmanı istiyoruz."

Aramızda uzun bir sessizlik oldu. "Stevie ile konuşmadan karar veremem."

"Elbette."

"Ama imzalarsam, pazarlığa açık olmayan bir şartım olacak."

"Ne istersen."



Stevie, üzerinde sadece benim tişörtümle uzandığı yatağımdan, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

İnançsız bir şaşkınlıkla ona doğru yürüdüm. “Chicago benimle sözleşme imzalamak istiyor.”

Heyecanla doğruldu. “Ne?”

Uzanarak bacağımı üzerine doğru attım ve onu kendime çektim. “Görünüşe göre sezon boyunca masada bir teklif varmış ama Rich bir şey söylememiş.”

“Siktiğimin Rich’i.”

“Sence ne yapmalıyım?”

Parmak uçlarını yanağımda nazikçe gezdirdi. “Ne yapmak istiyorsun?”

“Emin değilim.”

Hafifçe gülümsedi. “Evet, istiyorsun. Sen de benim gibi Chicago’dan ayrılmak istemiyorsun. Ailen burada. Gözlerime bakıp da Zee Amca’nın Ella’dan uzaklaşmasının sorun olmayacağını söyleyemezsin.”

Başım geriye düştü. “Tanrım, hayır. Henüz dört yaşında. Ne yapacağım, emekli olana kadar onu sadece yazlarını göreceğim?”

“Evet, öyle yapacaksın. Eğer Chicago sana istediğin şeyi sunuyorsa, kabul et. Burası senin evin.”

Yüzüm yumuşadı. “Seni resmen ‘Vee Teyze’ yapmama izin verecek misin, vermeyecek misin?”

“Vereceğim.”

Stevie parmak uçlarını nazikçe çenemde gezdirirken bir an göz göze geldik.

“Eğer yeni bir takımda yeni bir başlangıç yapmak istiyorsan, seni her yerde takip ederim ama Chicago’dan başka bir yerde daha mutlu olacağını düşünemiyorum. Bütün sezon boyunca istediğin buydu.”

“Evet ama kendimi hazırlıyordum, zihinsel olarak uzaklaşıyordum.”

“Bence bu yeterince iyi, Zee. İlk tanıştığımızda en büyük korkun Chicago’dan ayrılmaktı. Şimdi ihtiyacın olursa gitme-

ye hazırsın ama başka bir yerde iyi olacağını bilecek kadar olgunlaşmış olman gitmen gerektiği anlamına gelmiyor.”

“Burada kalmak istiyor musun?” Ses tonum umut doluydu.

“Ryan da barınak da burada. Eğer söz hakkım varsa evet kalmak istiyorum.”

“Her zaman söz hakkın var, Stevie. Bu sadece benim değil, bizim kararımız.”

“Sana istediğin şeyleri mi teklif ediyorlar?”

Başım la onayladım. “Ama onlara sadece bir şartla imzalayacağımı söyledim.”

“Neymiş o?”

SONSÖZ



ZANDERS

DÖRT AY SONRA - EKİM

“Zee, gitmeliyiz. Maça geç kalacaksın ve hâlâ Chicago’nun Yaşlı Köpekleri’ne uğramamız lazım.”

Kolumu Stevie’ye dolayarak onu kendime doğru çektim, böylece başı sadece pazuma değil, göğsüme de yaslanıyordu.

“Birkaç dakika daha.” Kibarca buklelerini işaretparmağım ve başparmağım arasına alarak döndürdüm. “Gitmeye hazır değilim. Hazirandan beri ilk kez sensiz olacağım.”

Rosie tatlı kehribar gözleriyle beni izliyordu ve ben iki kızımı yatakta biraz daha oyalarken başını karnıma yaslamıştı.

“Sadece üç günlüğüne.”

“Hatırlatma,” diye söylendim. “Eskiden deplasman maçlarını sevdiğime inanamıyorum.”

Stevie gülerek çenemi ona doğru çevirdi. “Ne zaman bu kadar muhtaç bir adam oldun bilmiyorum.” Yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. “Ama bu çok sevimli.”

“Bu, yaklaşık bir yıl önce seninle tanıştığında olmuştu, tatlım.”

Parmağımdaki yüzüklerle oynarken ondan çaldığım yüzükle biraz daha uzun süre oyalandı. “Çabucak geçecek.”

“Ben yokken ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Muhtemelen Logan, Ella ve Rosie ile bir kızlar gecesi yapacağız.”

Başım geriye düştü. “Bensiz mi?”

“Seni çok kışkırtmamaya çalışacağız.” Göğsümü okşadı. “Yarın Ryan’ın maçına gideceğim. Cuma günü barınakta olacağım. Cumartesi günü de aile terapisi seansımız var.”

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken hafifçe eğildim. “Nasıl gidiyor?”

“İyiyim. İyi gidiyor. Annemle tekrar bir ilişkim olmasını hiç istemiyor değilim ama bu şekilde de devam edemezdi.”

Ona gururlu bir gülümsemeyle baktım. Onun için birtakım sınırlar oluşturmam gerekeceğini düşünmüştüm ama Stevie bunu kendi başına başarmıştı.

Annesi tüm yaz boyunca ona ulaşmaya çalışsa da Stevie mesafesini korumaya devam etmişti. Ağustos ayının sonlarına doğru tekrar iletişim kurmaktan bahsetmeye başlamıştı. En büyük endişem, annesinin istediği her şeyi söyleyebilecek kadar rahat olmasıydı. Ancak Stevie, her zaman ya kardeşinin ya da babasının dahil olduğu aile terapisi seansları sırasında tekrar konuşmaya başlayabileceklerini önerdiğinde hepimizi şaşırttı.

Bu, görüntülü sohbet üzerinden yaptıkları seansların dördüncü haftası olacaktı ve Stevie bu seanslardan hoşnuttu hatta mutlu gibiydi. Terapist Eddie’nin yönlendirmesiyle çalışıyordu ve her cumartesi öğleden sonra Stevie bilgisayarı kapattıktan sonra daha neşeli görünmeye başlamıştı, sanki o zehirli ilişki her geçen hafta biraz daha azalıyormuş gibiydi.

Bu konuda pek hevesli değildim, orası kesindi ama Stevie’nin babası Neal, bu yaz birkaç kez ziyarete geldiğinde beni bu fikre alıştırmıştı. Tanıdığım en iyi adamlardan biriydi ve ailesinin yeniden bir bütün olmasını istiyordu, denediği için onu suçlayamazdım.

“Tamam, Zee. Kalkmak zorundayız. Geç kaldık.” Stevie ben onu durduramadan yatağımızdan kalktı.

YÜKSEK UÇUŞ

Rosie'nin başını bir kez daha okşadıktan sonra kalkabilmek için onu yanımdan uzaklaştırdım. Tişörtümü düğmeli bir bluzla değiştirip takım pantolonumun içine soktum ve ceke-timi giydim. Oturma odasına geçerek yanıma almayı düşündüğüm kulaklık, telefon şarj aleti, güneş gözlüğü gibi şeyleri topladım. Bütün yaz Chicago'da kaldıktan sonra neredeyse nasıl seyahat edileceğini unutmuştum. Ya unutmuştum ya da unutmak istemiştin.

Stevie yatak odamızdan, "Babanın bu pazar kız arkadaşıyla geleceğini ve öğleden sonra MJ'nin doğum günü partisi olduğunu unutma," diye seslendi.

"Biliyorum. MJ'nin hediyesini çoktan aldım."

Stevie kafasını yatak odasından uzattı, kaşları şaşkınlıkla çatılmıştı. "Hayır. *Ben* MJ'nin hediyesini çoktan aldım. Sen ona ne aldın?"

"Onun bedeninde küçük, havalı bir Prada marka eşofman buldum."

Stevie birden kahkahayı bastı.

"Ne?"

"Zee, bir yaşma giriyor."

"Tatlım, onları küçük yaşta başlatmalıyım. Sen ona ne aldın?"

Kelimelerin zihnime yerleşmesi gerekiyormuş gibi yavaşça cevap verdi. "Birkaç kitap ve birkaç oyuncak. Oynayabileceği şeyler."

"Eh, sen o hediyeğin üzerine kendi adını yaz, ben de benimkine kendi adımı yazayım. Bakalım MJ hangisini daha çok beğenecek."

Şakacı bir şekilde gözlerini devirerek yatak odamıza geri döndü ama uzaklaşmadan önce sesini duymuştum. "Seninkini etiketlemene gerek yok. Bir yaşındaki çocuğa kimin Prada aldığını anlamakta güçlük çekmezler."

Eğer boktan laflar etmek bir tür aşk ilanıysa, o zaman benimki de öyleydi ve ben hayatımın geri kalanında vahşi kızımınla atışmayı planlıyordum.

Bir zamanlar karanlık ve maskülen olan çatı katım artık renklerle ışıldıyordu. Stevie dört ay önce taşındığında, sadece parlak enerjisini getirmekle kalmamış, aynı zamanda en sevdiği ikinci el eşyalarını da getirmişti. Benim dekorasyonuma tam olarak uymasalar da ona ait oldukları için burada olmalarından mutluydum. Onun yaptığı gibi evi renklendiriyorlardı.

Rosie beni bulmak için yavaşça mutfağa girdiğinde eğilip ona önümüzdeki üç gün boyunca veremeyeceğim tüm sevgiyi veriyordum. Stevie'nin bu sezon benimle seyahat etmemesinden ne kadar nefret etsem de Rosie'nin evde kalabileceği ve köpek bakıcısına gidip gelmek zorunda kalmayacağı için çok mutluydum.

Stevie oturma odasına girdi. "Gitmeye hazır mısınız?"

Yerimden kalkıp onu odanın diğer ucunda görünce ağızım açık kalırken gözlerim irileşti. "Kahretsin, Vee. Şu hâline bak."

Daracık siyah kotunu, üzerinde adımın ve numaramın yazılı olduğu Raptors tişörtünü göstererek bana ufak bir dönüş yaptı. İnanılmaz görünüyordu. Ona aldığım ve hâlâ dolabının arkasında duran yeni ayakkabılara rağmen hâlâ kirli olanları giyiyordu.

"Beğendin mi?"

Elini başının üstünde tutup onu tekrar döndürdüm. "Bayıldım. Göz kamaştırıcısın." Ellerimle kıçını kavrayıp onu kendime çektim. "Seni özleyeceğim."

Kollarını omuzlarıma doladı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Ben de seni özleyeceğim. Beni istediğin kadar arayabilirsin."

"Telefonunu üç gün boyunca aralıksız arayacağım, Tatlı Stevie." Kıçına birkaç kez şaplak attım. "Pekâlâ, hadi yapalım şu işi."

Arabamı Chicago'nun Yaşlı Köpekleri'nin tam önüne park ettim ancak dış cephesi birkaç ay önceki hâlinden çok farklıydı. Badanası temiz, tabelası yeni ve göz kamaştırıcı, çatısı da tamamen onarılmış durumdaydı.

YÜKSEK UÇUŞ

Chicago ile yeniden anlaşmaya karar verdiğimde, olumsuz olmayan tek bir şartım vardı: Raptors kulübü Chicago'nun Yaşlı Köpekleri'ni finansal olarak destekleyecekti.

Bu, ilgili tüm taraflar için hayal edebileceğimden daha büyük bir kazançtı. Barınağa aktarılan para takım için bir gider kalemiydi, dolayısıyla bu onların sırtındaki bir yük sayılmazdı ancak Cheryl ve köpekler hakkında bilgi sahibi olduklarında, yardım etme fırsatını hevesle değerlendirdiler. Bağışlanan fonlarla bir zamanlar harabe olan bina tamamen yenilenmiş ve köpekler için yepyeni battaniyeler, oyuncaklar ve yataklar temin edilmişti. Tüm ilaçlar ve yiyecekler karşılanmış, Cheryl'ın kocası öldüğünden beri ilk kez gelecek ayın kirası için endişelenmesine gerek kalmamıştı. Her şey halledilmişti.

Açıkçası benim en sevdiğim kısım Cheryl'in Stevie'yi tam zamanlı olarak işe alabilmesi olmuştu. Ulusal televizyondaki anımızdan sonra, barınağın popülaritesi inanılmaz bir hızla artmıştı. Chicago halkı böyle bir yerin varlığından bile habersizdi, evlat edinmek için Chicago'nun Yaşlı Köpekleri'ne gidiyorlardı ve Cheryl'in alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı vardı.

Şimdi, köpekler barınakta ortalama bir aydan daha kısa bir süre kalırken, yeni sevgi dolu evlere götürülmeden önce tıbbi ihtiyaçlarının karşılanabilmesi için yeterli süreye sahip oluyorlardı.

Takım bu işe dahil olmaktan büyük keyif almıştı. Hatta çocuklardan birkaçı bu yaz kendi köpeklerini sahiplenmişti ve bu amaca gerçekten bağlandıkları için kulüp, ortaklığımızı iç saha maçlarına da taşımayı kabul etmişti.

Bu akşamki iç saha açılış maçından itibaren Stevie tüm yerel maçlarımıza barınak yavrularından biriyle katılacaktı. Devre aralarında, Chicago'nun Yaşlı Köpekleri'nin bilgilerinin de yer aldığı reklam kuşağında yer alacak ve 23.000 Raptor taraftarının onların tatlı suratlarını büyük ekranda gördükten sonra barınakta daha uzun süre geçireceklerini düşünmüyordum.

Stevie'yi bu yıl deplasmanda göremeyecek olsam da her iç saha maçında yanımda olacaktı ve üstelik Stevie'nin Chicago'da sevdiği bir şeyi yapıyor olduğundan da emin olacaktım.

İlk o girebilsin diye ön kapıyı açtım. "Bugün kimi götürüyoruz?"

Heyecanla içeri girdi. "Teddy. Eylül başında bırakılan küçük terrier kırması."

"Ah, evet. Teddy'yi seviyorum."

Stevie hızla topuklarının üzerinde döndü, gözleri kocaman açılmışken bakışları heves doluydu. "Onu evlat edinebiliriz?" Ne zaman yeni bir köpek terk edilse bunu öneriyordu.

Ona hayır demekte zorlanıyordum, özellikle de konu bu olduğunda. Tüm yaz boyunca, barınakta zor zamanlar geçiren her köpeği misafir etmiştik ama sonunda hepsinin bir yuvası olmuştu. Yine de bir gün, bir tane daha hatta bir daire dolusu köpeğe hayır demeyecektim.

Ben cevap vermeden önce, "Ama sanırım bu geceden sonra onu sahiplenmek için kapıya kadar kuyruk olacak," diye ekledi.

Cheryl, Teddy'yi dışarı çıkardı. Saçları mükemmel bir şekilde taranmıştı ve küçük bir Raptors bandanası kafasına geçirilmişti. Maç için hazırdı. Onu Stevie'ye verirken Teddy kızımı heyecanla kucakladı.

Cheryl, "Ona gösterdin mi?" diye sordu.

"Neyi?"

Stevie bilmiş bir gülümsemeye Teddy'yi bir koluna alıp evlat edinme formlarından birini ön masaya uzattı.

"Nedir bu?" Gözlerim sayfada gezindi.

"Sana bazı köpeklerin harika terapi hayvanları olacağını söylediğimi hatırlıyor musun? Ekipten gelen fonla Cheryl özel bir köpek eğitmeni tutmayı başardı ve bunu gerçekleştireceğiz." Stevie sayfadaki son paragrafı işaret etti. "Burada, terapi programındaki bir köpeği sahiplenirseniz, yıl boyunca

belirli sayıda Aktif Zihinler etkinliğine katılmaları gerektiği yazıyor. Bunun hem çocuklar hem de köpekler için harika olacağını düşündük.”

“Ne? Vee.” Kelimeler ağızımdan dökülürken sayfaya baktım. “Sen benimle dalga mı geçiyorsun?”

Hayır demek için başımı iki yana salladı, gülümsemesi parlaktı ve mavi yeşil gözleri ışıldıyordu.

“Ne diyeceğimi bilemiyorum. Bu inanılmaz bir şey. Teşekkür ederim. İkinize de teşekkür ederim.”

Gözlerimi hızlıca kırptım, bakışlarım kelimelerin üzerinde gezinip dururken ikisine de bakamıyordum.

Rosie'nin zihinsel sağlığım da dahil olmak üzere hayatım üzerinde önemli bir etkisi olmuştu, bu yüzden Raptors'ın burayı desteklemesi konusunda çok kararlıyım. Gençken beni sakinleştirecek bir hayvana sahip olmanın ne kadar faydalı olacağını hayal bile edemezdim. Bu, Aktif Zihinler'deki çocuklar için inanılmaz olacaktı.

Stevie başım koluma koymadan önce teskin etmek için elini kolumdan aşağıya indirdi. “Seni seviyorum.”

Stevie tatlı kalbini bir kez daha sergilerken şaşkınlıkla forma baktım. “Ben de seni seviyorum.”

“Tamam,” diye araya girdi Cheryl. “Siz ikiniz geç kalacaksınız. Bana Teddy'nin büyük ekrandaki fotoğraflarını gönderin!”



Ligdeki sekizinci yılıma girerken United Center benim ikinci evim hâline gelmişti ama galiba bu sezon burada daha önce hiç olmadığı kadar çok zaman geçirmek zorunda kalacaktım. Benim maçlarım ve Ryan'ın maçları arasında buraya yerleşsem iyi olurdu.

Bu akşamki iç saha açılış maçından sonra doğrudan havaalanına gideceğim haftalardır aklımdaydı. Stevie'nin uçakta olmayacağı gerçeğiyle yüzleşmek beni o kadar da endişelendirmiyordu ama Chicago'da onun için kendime acıyamaya-

cağım kadar çok güzel şey yaşıyordu. Bunlardan biri, ikiz kardeşinin profesyonel kariyerinde ilk kez, aynı sezon içinde seyahat etmediği için iç saha maçlarının hepsine katılabilecek olmasıydı.

Stevie bu konuda çok hevesliydi, Ryan'ın da öyle olduğunu biliyordum.

“Zee, hazır mısın?” Maddison sezonun ilk galibiyetinden sonra takım elbisesinin ceketini tekrar giydi.

Cüzdanımı, telefonumu ve anahtarlarımı alıp soyunma odasından çıkarken onu takip ettim.

Taraftarlar dışarıdaki bariyerlere sıralanmış, fotoğraf çektirmek, imza almak hatta Stanley Kupası'nın son şampiyonunu görmek istiyorlardı. Ben de onları memnun ettim. Bunların hepsi tamamen kendim olduğum yeni imajımın bir parçasıydı.

Şaşırtıcı bir şekilde, taraftarlar beni rol yaptığım zamanlardan daha çok seviyorlardı.

Maddison'la benim yeni menajerimiz tam bir aile adamıydı ve bizim nasıl insanlar olduğumuzu anlıyordu. Görünüşümüzü korumamız için bize baskı yapmıyor ve bize sadece rahat edeceğimiz fırsatlar yaratıyordu. Hem kendisi hem de Raptors kulübü Aktif Zihinler'i tanıtmaya öncelik verirken, insanlar benim de eşit kuruculardan biri olduğumu öğrendikten sonra yardım kuruluşu son birkaç ay içinde çok fazla tanınırlık kazanmıştı.

Sadece benim yanımda olan yeni bir menajere değil, tüm bir hokey camiasına sahip olmak çok sevindiriciydi. Nihayet cezalandırılmadan kendim olabileceğimi hissedebiliyordum.

Rich'in sahip olduğu müşterilerin listesi tehlikeli bir şekilde sifira yaklaşmış durumdaydı. Gazetecilerin iyi bir skandalı sevdiklerini ve haberin hızlı yayıldığını herkes gibi o da biliyordu. Diğer sporcular bana yaptığı pislği, sözleşme teklifimin hazır olduğunu söylemediğini öğrendiklerinde onu teker teker kovmaya başlamışlardı.

Rich bunu görememişti ama Maddison ve benim şu anki ikilimiz yıllarca sürdürdüğümüz ikiliden sonsuz derecede daha popülerdi. Kim Chicago hayranlarının benim köpek-baba, hafta sonları kız arkadaşımın evde takılan, mutlu ve otantik versiyonumu seveceğini düşünebilirdi ki?

Doğruyu söylemek gerekirse, adamlarımın üzerine saldırırsanız hâlâ buzda yumruk atabilirdim. Asla değiştiremeyeceğim bir şey varsa o da takımına karşı ne kadar korumacı olduğumdu.

“Zee Amca!” Taraftarların arasından geçip nihayet oyuncuların park yerine ulaştığımda Ella bana doğru koştu. “Bu yıl bana ne alacaksın?”

Onu kucağıma alıp annesiyle Stevie’nin beklediği yere götürdüm. “Hımm. Bilmiyorum. Artık dört yaşındasın. Bence bir üst sınıfa geçmeliyiz. Gittiğimiz her şehirden ne istiyorsun?”

“Belki yeni bir kıyafet ya da oyuncak bebek.”

Mıknatıslardan oyuncak bebeklere. Oldukça iyi bir yükselişti.

“Ziyaret ettiğimiz her şehirden bir bebek mi istiyorsun? Bu çok fazla bebek demek.”

“Evet,” dedi omzunu silkerek, sanki otuz bir bebek gayet makul bir istekmiş gibi. Omzumun üzerinden bakarken zümrüt gözleri kocaman açıldı. “Merhaba, baba!” Elimden kurtulmak için çırpınırken babasına doğru koştu.

Logan’ın yanağına bir öpücük kondurdum ve yeni kahkahasını duymak için MJ’nin karnını biraz gıdıkladım, ardından Stevie’yi Maddison’ın arabasının yanına park ettiğim Mercedes’imin yanında beklerken buldum.

İki kolumu da onun omuzlarına dolayarak sarıldım.

“İyi maçtı.” Bir elini sırtımda gezdirdi. “O kavga oldukça seksiydi. Bana bir şeyler hissettirdi.”

“Biliyorum, tamam mı?” Yüzümü bir o yana bir bu yana çevirerek gösterdim. “Şu kalçaya bak. Hiç el değmemiş ve hâlâ her zamanki gibi kusursuz.”

Şakacı bir şekilde gözlerini devirse de artık laflarıma alışmıştı.

“Teddy ile nasıl geçti?” İkimiz de yerdeki aşırı heyecanlı terriere baktık, kuyruğunu o kadar hızlı sallıyordu ki güçlük-
le görüyorduk.

“Harika. Cheryl gelen kutusunun gelip onunla tanışmak için randevu almak isteyenlerle dolu olduğunu söyledi.”

“Rio ilgilendiğini söyledi.”

“Uçuştan sonra Chicago’nun Yaşlı Köpekleri’ni aramalı. O ve Teddy gerçekten iyi bir ikili olabilirler. Bana birbirlerini anımsatıyorlar.”

Teddy bize baktı, biraz ilgi görmek istiyordu. “Bunu görebiliyorum.”

Stevie’nin içinde eriyip yüzümü boynuna sakladım. Tenine doğru, “Gitmek istemiyorum,” diye mırıldandım.

“İyi olacaksın,” diye güldü. “Indy’ye selamımı söyle. Siz döndüğünüzde onun terfi alışını kutlamamız gerekecek.”

“Artık Tara yok, ha?”

“Hayır. Dost olma kuralını ihlal ettiği için kovulmuş. Bunu düşünebiliyor musun?” Stevie memnun gülümsemesini saklamaya çalışsa da ses tonundan anlıyordum. “Sorumlu artık Indy.”

“Biliyorsun, Tatlı Stevie.” Geri çekilip ona baktım. “Artık bir uçuş görevlisi değilsin. Artık kovulamazsın ve hatırladığım kadarıyla yüksek uçuş kulübüne katılmak için can atıyordun.”

“Miller,” diye düzeltti. “Ama halka açık bir uçakta seks yapmayacağım.” Küçümseyerek göğsümü sıvazladı. “Bunun için üzgünüm.”

Tek kaşımı kaldırdım. “Bunu gerçekleştirmek için özel bir jet kiralayacağımı düşünmüyorsan, beni pek tanımıyorsun demektir, tatlım.”

“Saçmalıyorsun.” Mavi-yeşil gözleri alaycı bir şekilde parladı. “Beni seviyorsun.”

“Tabii ki seviyorum.”

YÜKSEK UÇUŞ

“Pekâlâ, dostum.” Maddison araya girdi. “Havaalanına gitmeliyiz.”

“Sadece birkaç gün,” diye hatırlattı Stevie. “Seni seviyorum. Takım arkadaşlarıyla keyifli vakit geçir.”

Elimi boynuna dolayarak başparmağımla çenesini okşadım. Dudaklarımı aceleyle dudaklarına bastırmadan önce boynuna öpücükler kondurarak yanakları üzerindeki çilleri okşadım. İkimiz de gülümseyerek öpüştük. Şu anda aşırı muhtaç davrandığımı kabul ediyordum ama sikerler, bir önemi yoktu. Öyleydim.

“Seni seviyorum, Vee.” Bavulumu alıp Maddison ile yola çıkmadan önce ona son bir öpücük daha verdim.

“Bunu ne zaman resmileştireceksin?” diye sordu kızların duyamayacağı bir yere geldiğimizde.

Aracının yolcu koltuğuna otururken şakacı bir şekilde gözlerimi devirdim. “Herkes karşısındaki kişiyle tanışır tanışmaz evlenmiyor.”

“Evet ama sen kimseye benzemiyorsun. Peki, kararın ne? Evlenme teklif edecek misin, etmeyecek misin?”

“Lewis yüzük üzerinde çalışıyor.” Dudaklarımda sinsi bir gülüş belirdi. “Aylar önce parmaklarını ölçülendirmek mükemmel bir kılıftı. Yakında hazır olur.”

“Çok abartılı, değil mi?”

“Benimle tanıştın mı?”

Ben dikkatimi yolcu camından dışarı çevirip kızımı izlerken Maddison park yerinden çıktı.

“Kulübe hoş geldin,” dedi. “Eviden ayrılmak kesinlikle berbat bir şey.”

Stevie el salladı, gülümsemesi olabildiğince yumuşak ve tatlıydı. Onun yanına dönebilecek kadar şanslı olduğuma inanamıyordum.

Bunu söyleyeceğimi asla düşünmezdim ama kendimi, “Deplasman maçlarından nefret ediyorum,” derken buldum.